ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΝΑ ΙΑΣΩΝΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΙΝΤ ΕΘΡΙΑΜΒΕΥΣΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ!

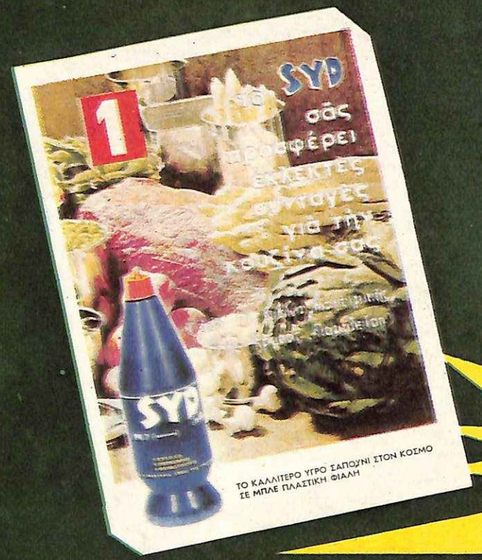

ΤΟ ΝΕΟ SYD ΤΩΡΑ
ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΟ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ
ΔΩΡΑ

ΤΟ ΥΓΡΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΣΙΝΤ ΤΩΡΑ ΕΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ "ZOHAR DETERGENT" ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ βελτιωμένο σὲ ΤΡΙΠΛΗ ΣΥΜΠΥΚΝΩΣΗ

ΔΩΡΑ: Σὲ κάθε 2 φιάλλες SYD
Πέρνετε

- ΟΔΗΓΟΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ
- „ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ
- „ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ
- ΣΑΠΟΥΝΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1965 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1386 ΔΡΧ. 25

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ιδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΟΥΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΘΑΥΜΑΖΕΙ κανείς, κατὰ κανόνα, στοὺς ἄλλους, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ, ἢ ἔστω ν' ἀποτολμήσῃ, ὁ ἴδιος. Ἴσως γι' αὐτὸ νὰ αἰσθάνωμαι τόσο βαθὺ θαυμασμό, ἀνάμικτο μὲ δέος, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ στέκονται στὴν οὐρά, περιμένοντας τὸ λεωφορεῖο, γιὰ νὰ κατέβουν στὴ θάλασσα. Ἡ μακρὰ ἀναμονὴ στὴν οὐρὰ εἶναι, στὴ συνείδησί μου, μιὰ μορφὴ ἡρωϊσμοῦ, πού, χωρὶς νάχῃ τίποτα τὸ ἐπικὸ ἢ μεγαλειώδες, δὲν παύει νὰ μὲ συγκινῇ ὅσο παίρνει. Συχνὰ συλλογίζομαι πὼς ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι τόσο καρτερικός, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ σταθῇ στὴν οὐρά, κατακαλόκαιρο, μὲ τὶς ὧρες, μπορεῖ, μὲ τὴν ἴδια καρτερία, ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὶς πιὸ φοβερὲς ἀνακοπιδίες ποὺ θὰ τοῦ συμβοῦν στὴ ζωή του.

Ὀφείλω νὰ ἐξηγήσω, ὅτι ὁ θαυμασμός μου αὐτὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ στέκονται στὴν οὐρά, δὲν ἐπεκτείνεται καὶ σ' ἐκείνους, ποὺ στέκονται ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν ἀλλιῶς. Νὰ σταθῇ κανεὶς στὴν οὐρά, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι του, δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἡρωϊκὸ ἢ τὸ γενναῖο, ἀφοῦ δὲν εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Ἀλλ' αὐτοί, ποὺ τοὺς ὑποδάλλονται, ἐθελούσια, στὴν ταλαιπωρία μιᾶς μακριᾶς ἀναμονῆς στὴν οὐρὰ καὶ μιᾶς σχεδὸν τὸ ἴδιο κοπιαστικῆς διαδρομῆς μὲ τὸ λεωφορεῖο, γιὰ νὰ κερδίσουν σὰν ἔπαθλο ἕνα θαλάσσιο μπάνιο, μοῦ θυμίζουν τὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν, ποὺ ἀφηφοῦσαν τὶς πιὸ σκληρὲς δοκιμασίες καὶ πραγματοποιοῦσαν τοὺς πιὸ παράτολμους ἄθλους, γιὰ νὰ κερδίσουν σ' ἀντάμοιβή τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης τους.

Ἡ διαφορὰ εἶναι πὼς οἱ ἐρωτευμένοι μὲ τὴ θάλασσα δὲν φιλοδοξοῦν κἂν νὰ τὴν κατακτήσουν, ὁ στόχος τους γιὰ λογαριασμό του, ἁπλῶς νὰ διεκδικήσουν ἕνα χῶρο ἐκτὸς, ἀσφυκτικὰ περιωρισμένο, στὴν ζηλόκαλή της. Ἡ θάλασσα, ποὺ τοὺς προσφέρεται σ' ἀντάμοιβή ἐπειτα ἀπὸ τόσο μόχθο, δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴν στιλπνή, τὴ δροσερή, τὴν ὁλοκάθαρη θάλασσα τῶν μακρυνῶν ἀκρογιαλιῶν καὶ νησιῶν. Μοιάζει τόσο λίγο μαζί της ὅσο μιὰ γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου, κουρασμένη ἀπὸ τὴν μακρόχρονη θητεία στὸ ἐπάγγελμά της, μοιάζει μὲ μιὰ ἀπόφοιτη παρθεναγωγείου.

Λειτουργημένη ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπινα σώματα, χλιαρή, θολή, ἡ θάλασσα τῶν «πλάζ» τοῦ Σαρωνικοῦ παρουσιάζει, τὶς Κυριακὲς πρὸ παντός, τόσο λίγο ἀξιοζήλευτη ὄψη, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἀρκεῖ μιὰ καὶ μόνο ἐπαφὴ μαζί της, γιὰ ν' ἀποθαρρύνῃ κάθε διάθεσι γιὰ ἐπανάληψι τῆς δοκιμασίας. Ὅμως, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀπογοήτευσι λυγίζει τοὺς ἐθελοντὲς τῆς οὐρᾶς, ὅπως δὲν τοὺς λυγίζουν οἱ ταλαιπωρίες τῆς μακριᾶς ἀναμονῆς καὶ τῆς διαδρομῆς. Παρὰ νὰ στερηθοῦν ἐντελῶς τὴ χαρὰ τῆς ἐπαφῆς μὲ τὴ θάλασσα, τὴν προτιμοῦν ἔστω κι' ἔτσι, ἔστω καὶ μὲ τίμημα δυσανάλογα ἀκριβὸ γιὰ τὴν ποιότητα τῆς προσφερόμενης ἀπολαύσεως.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι, ποὺ διαθέτουν ἕνα ἰδιόκτητο μεταφορικὸ μέσο, ὥστε ν' ἀποφεύγουν, τοὐλάχιστον, τὴν ταλαιπωρία τῆς οὐρᾶς στὶς ἀφετηρίες τῶν λεωφορείων, δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέσι νὰ ἱκανοποιήσουν τὴ φιλοδοξία τους γιὰ τὴν ἀναζήτησι μιᾶς ἥσυχης καὶ λιγοσύχναστης παραθαλάσσιας γωνιᾶς. Ἂν ἀποφασίσουν νὰ θυσιάσουν τὶς ἀνέσεις, ποὺ προσφέρει ἡ πλάζ, γιὰ ν' ἀναζητήσουν μακρύτερα ἕνα κομμάτι καθαρῆς θάλασσας, θὰ μεταμεληθοῦν γιατὶ δαπάνησαν ἄγονα τὸν καιρό τους σὲ μιὰ μάταιη ἐκστρατεία. Ὅπου κι' ἂν πάνε, θὰ βροῦν πλήθη, ποὺ ἔφτασαν πιὸ πρὶν ἀπὸ ἐκείνους. Κι' ὄχι σπάνια, θὰ καταλήξουν στὴν ἀπόφασι νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ καὶ νὰ καταφύγουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπίσης πολυσύχναστες πλάζ, ὅπου, ὅμως, θὰ ἔχουν, τοὐλάχιστον, τὴν πολυτέλεια τῆς καμπίνας καὶ τοῦ ντούς καὶ — ἂν ἡ τύχη τοὺς εὐνοήσῃ — μιᾶς πολυθρόνας καὶ μιᾶς ὁμπρέλλας.

Γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ δὲν ἔννοεῖ νὰ συμβιβαστῇ στὶς ἀπαιτήσεις του ἀπὸ ἕνα θαλάσσιο μπάνιο, δὲν μένει παρὰ νὰ ξεχάσῃ πὼς ἡ πρωτεύουσα βρίσκεται σ' ἀπόστασι μόλις πέντε χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὅσο εἶναι τὸ μακρος τῆς λεωφόρου Συγγροῦ. Καὶ νὰ τὴν ἀπαρνηθῇ προσωρινά, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία ἑνὸς ταξιδιοῦ σὲ μακρυνὸ καὶ λιγοσύχναστο νησί, ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὸ προνόμιο νὰ προσφέρουν στὸν ἐπισκέπτη τους μιὰ θάλασσα καθαρὴ σὰν τὸ κρύσταλλο κι' ἀκρογιαλιὲς σχεδὸν ἔρημες, ποὺ νὰ μὴ μοιάζουν, ὅπως οἱ ἀκρογιαλιὲς τῆς Ἀττικῆς τὶς Κυριακές, μὲ κερκίδες γηπέδου στὰ μεγάλα μάτς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος.

Μὰ ἡ ἀπάρνησι αὐτή, ἔστω κι' ἂν ὑπάρχουν οἱ δυνατότητες μιᾶς μακρυνῆς ἀποδράσεως γιὰ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι ἡμέρες, δὲν εἶναι τόσο εὔκολη. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὴ θάλασσα στὰ πόδια του, ὅπως τὴν ἔχει ὁ Ἀθηναῖος, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ στερῆται, μὲ τὴν προσδοκία τοῦ λιγοστοῦ καιροῦ, ποὺ θὰ διαθέσῃ στὶς διακοπές του. Καὶ τὸ δράμα μιᾶς βουτιᾶς στὸ θαλασσινὸ νερὸ — ὃς εἶναι καὶ βρώμικο, καὶ χλιαρό, καὶ λεηλατημένο ἀπὸ χιλιάδες ἄλλους! — τὸν σαγηνεύει ὅπως οἱ ἀντικατοπτρισμοὶ τῶν ὁάσεων σαγηνεύουν τὸν ὁδοιπόρο τῆς ἐρήμου. Τὸ δράμα αὐτὸ καταδιώκουν καὶ οἱ φάλαγγες τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες τῆς Κυριακῆς γιὰ τὴν ἀναζήτησι μιᾶς σχετικὰ καθαρῆς καὶ σχετικὰ ἥσυχης ἀκρογιαλιᾶς, κι' ἐκεῖνοι ποὺ στέκουν ὑπομονετικά, καρτερικά, ἡρωϊκά, στὶς οὐρὲς τῶν λεωφορείων, αὐτοὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ αὐταπάτη γιὰ τὴν ποιότητα τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀκρογιαλιᾶς ποὺ θὰ συναντήσουν, μὰ καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ ὅτι κάθε ταλαιπωρία καὶ κάθε κούρασι εἶναι προτιμότερη ἀπ' τὴν ὁλοκληρωτικὴ στέρησί της. Ὅλοι δὲν εἶναι ἱκανοί, ἀσφαλῶς, νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Μὰ ἐκεῖνοι, πρὸ παντός, ποὺ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ τοὺς μιμηθοῦν, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς θαυμάζουν. Στὸ χέρι τους εἶναι νὰ παρατήσουν τὴν οὐρά, νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους, νὰ περάσουν, μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσα, μιὰ ἥσυχη καὶ ξεκούραστη Κυριακή. Μὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐπαφῆς μὲ τὴ θάλασσα εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Συχνά, παρωμίαζαν ἄλλοτε τὴ θάλασσα μὲ τὴ γυναίκα. Ἀλλὰ ἡ παρομοίωσι αὐτὴ δὲν νομίζω ὅτι στέκει πιὰ στὸν καιρό μας. Οἱ ἐρωτευμένοι μὲ τὴ θάλασσα, ποὺ ὑποδάλλονται σὲ τόσους μόχθους, σὲ τόσες ταλαιπωρίες γιὰ χάρι της, δὲν θὰ ἔκαναν οὔτε τὸ ἕνα δέκατο ἀπὸ τὶς θυσίες αὐτές, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐλαστικώτερη γυναῖκα.

Καὶ ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλή: Στὶς ἡμέρες μας, οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ πιὸ εὐκολοπρόσιτες ἀπὸ ἄλλοτε. Ἐνῶ ἡ θάλασσα — ἡ θάλασσα τῆς Ἀττικῆς, τοὐλάχιστον — γίνεται, ὅσο πάει, καὶ πιὸ ἀπρόσιτη!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΑΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Σὲ καιρὸ ἄλλη καινουργία στὸν κόσμο δὲν ἔγινε τόση ἔντονη προ-διαφήμισι ὅσο στὴν νεαρὰ Γαλλίδα ΚΑΟΥΝΤΙΝ ΟΖΕ, ποὺ συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὸν Σὶν Κόννερυ στὴ νέα ταινία τῆς σειρᾶς Τζέημς Μπόντ — Πράκτωρ 007 «Ἐπιχείρησις κεραυνός». Τὸ φιλμ βασίζεται στὸ μυθιστόρημα τοῦ Γιὰν Φλέμινγκ, τὸ ὁποῖο δημοσιεύει ὁ «Θησαυρὸς» μὲ τὸν τίτλο «Τὸ φάντασμα ἀπειλεῖ τὴν ὑφήλιο».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΡΓΟΣ... ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙ... ΝΑΥΠΛΙΟΝ

Μὲ τὸν Ὅμηρο καὶ τὴν ἀρχαία τραγωδία στὰ χέρια

ΘΕΛΕΤΕ νὰ σᾶς ξεναγήσω σ' ἕνα διήμερο θαυμαστὸ ταξίδι στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ τοπία τοῦ μύθου, τοῦ θρύλου, τῆς ὁμηρικῆς ραψωδίας, τῶν μεσαιωνικῶν πεπρωμένων; Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε στὶς πολιτεῖες, τὰ ἱερὰ καὶ μνημεῖα τοῦ ἀργολικοῦ κάμπου, στὸ Ἄργος, Ναύπλιον, Μυκῆνες, Ἐπίδαυρον. Πᾶρτε μαζί σας τὸν Ὅμηρο, τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ τραγωδία, τὴν μεσαιωνικὴ Ἱστορία. Σὲ κάθε σελίδα τῆς Ἰλιάδος, ποὺ ὑμνεῖ τὰ κλέη ἀνδρῶν τε, θεῶν τε», ἐγκωμιάζει τὴν ἡρωϊκὴ δόξα τῶν Ἀργείων, τῶν ξακουστῶν αὐτῶν ἁρματοδρόμων καὶ τειχομάχων τῆς Τροίας, ποὺ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν ἀργολικὸ κόλπο μὲ τὰ «κοῖλα πλοῖα», γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε τὴν ἐρωτικὴ ἁρπαγὴ τῆς ὡραίας Ἑλένης ἢ νὰ διαποτίσουν τὸ μυκηναϊκό τους δόρυ μὲ τὴν ἀθανασία τῆς θαλασσινῆς ἐκστρατείας των. Οἱ Ἀργεῖοι αὐτοὶ ἡγεμόνες, μὲ τὸν βασιλιᾶ τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Ἄργους Ἀγαμέμνονα ἐπὶ κεφαλῆς εἶναι ζωσμένοι μὲ χρυσοκέντητα ὅπλα, πίνουν κρασὶ σὲ μαλαματένια ποτήρια, διατηροῦνε παλάτια καὶ κάστρα, ναοὺς κι' ἀκροπόλεις μυθικοῦ μεγαλείου καὶ ἀσιατικῆς χλιδῆς. Ἡ στενὴ ἐπαφή τους μὲ τὸν Μινωϊκὸ πολιτισμό, τοὺς ἔφερε σὲ ζηλευτὸ σημεῖο ἀκμῆς, στρατιωτικῆς δυνάμεως, καλλιτεχνικῆς ἀκτινοβολίας. Ὁ Ὅμηρος δὲν κουράζεται νὰ ἐξυμνῆ τὴν ἀρχοντιὰ καὶ τὸν πλοῦτο τῶν πολυχρύσων Μυκηνῶν. Καὶ δὲν μιλοῦσε, φυσικά, μὲ τὴν ὑπερβολὴ τῆς ποιητικῆς φαντασίας, ποὺ βλέπει κι' ἀκούει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοῦνε καὶ νὰ ἀκούσουν οἱ κοινοὶ θνητοί. Ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἐπιστοποίησε σ' ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις ὅτι ἡ Μυθολογία στηρίζει σὲ «δεδόμενα» κι' ὁ τυφλὸς ποιητὴς τῆς Ἰωνίας σὲ γεγονότα. Ὅταν ὁ Ἐρρῖκος Σλῆμαν καὶ ἀργότερα ὁ Χρῆστος Τσούντης ἔφεραν σὲ φῶς τοὺς βασιλικοὺς τάφους τῶν Μυκηνῶν (τοῦ ἐσωτερικοῦ περιβόλου) τὸ 1875 — 76, ἡ ἀνθρωπότητα ἔμεινε κατάπληκτη κι' ἔγινε θαυμαστικὸ ἐπιφώνημα, μὲ τὴν ἀφθονία καὶ τὴν ποιότητα τῶν χρυσῶν ταφικῶν κτερισμάτων ποὺ γεμίζουνε σήμερα τὴν ἀπέραντη μυκηναϊκὴ αἴθουσα τοῦ ἐθνικοῦ ἀρχαιολογικοῦ μας Μουσείου. Τὰ πολυτελῆ ξίφη τῶν νεκρῶν εἶναι μὲ χρυσοκεντημένες λαβές, (δυὸ ἀντιμέτωποι λέοντες) καὶ λεπίδι στολισμένο μὲ «ἐμπαστὰ» (προσθετὰ) κοσμήματα ἀπὸ χρυσὸ καὶ ἐλεφαντοκόκκαλο, οἱ προσωπίδες τῶν νεκρῶν εἶναι ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, οἱ ζῶνες τῶν γυναικῶν καὶ τ' ἄλλα στολίδια τους φορτωμένα πολυτίμους λίθους. Ὁ Σλῆμαν ἀπεκόμισε ἀπὸ τοὺς 5 βασιλικοὺς τάφους τῶν Μυκηνῶν 15 κιλὰ χρυσάφι κι' ἀργότερα, τὸ 1952, ὅταν ὁ ἀείμνηστος ἀρχαιολόγος Ἰ Παπαδημητρίου ἀπεκάλυψε τοὺς 24 τάφους τοῦ ἐξωτερικοῦ ταφικοῦ περίβολου τῶν Μυκηνῶν, (100 μέτρα, δυτικὰ κι' ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῶν Λεόντων) τὸν ἴδιο σχεδὸν μυκηναϊκὸ θησαυρὸ ἀνάσυρε, παρ' ὅλο ποὺ ἐδῶ θάβονταν οἱ συγγενεῖς κι' οἱ στενοὶ φίλοι τῶν Μυκηναίων βασιλιάδων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρυσὰ κοσμήματα, βρεθήκανε στοὺς τάφους λογὴς-λογὴς στολίδια (πόρπες, δακτυλίδια, βραχιόλια) ἀπὸ σιντέφι, ὀρειάν, κρύσταλλο, ἐλεφαντοκόκκαλο, ἀλάβαστρο).

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΑΤΡΕΙΔΩΝ

Μ' ἂς ἀφήσουμε τὸν Ὅμηρο κι' ἂς πάρωμε τοὺς μεγάλους τραγικούς μας, ποὺ ἀντλήσανε ἐμπνεύσεις ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν Ἀτρειδῶν, γιὰ νὰ γράψουνε τὶς φρικτὲς ἐκεῖνες τραγωδίες π' ἀνατριχιάζουνε τὸν σύγχρονο θεατή, ὅταν παίζωνται κάθε καλοκαῖρι στὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου ἀπὸ τὸ κλιμάκιο τῆς ἀρχαίας τραγωδίας τοῦ ἐθνικοῦ μας θεάτρου. Ὁ Αἰσχύλος ἔγραψε τὴν τριλογία «Ἀγαμέμνων—Χοηφόροι—Εὐμενίδες», εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάζει τὴν ἐπιστροφὴ καὶ τὴν δολοφονία τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνονα, στὸ παλάτι του, ἀπὸ τὴν γυναίκα του, τὴν στυγερὴ Κλυταιμνήστρα, καὶ τὸν ἐραστή της τὸν Αἴγιστο. Τὴν μητροκτονία τοῦ Ὀρέστη. Τὸ κυνηγητό του ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ πνεύματα τῶν Ἐριννυῶν καὶ τὸν τελικὸ καθαρμό του. Ὁ Σοφοκλῆς δραματοποίησε τὴν τραγωδία τῆς ἄμοιρης κόρης τοῦ Ἀγαμέμνονα, τῆς Ἠλέκτρας, ποὺ ζῆ ταπεινωμένη στὸ παλάτι τῶν Μυκηνῶν, περιμένοντας τὴν μοιραία ἐκδίκησι τοῦ Ὀρέστη. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τὸν «Ὀρέστη» του. Ἡ καταραμένη αὐτὴ γενιὰ τῶν Ἀτρειδῶν, μὲ τὸν Ἀτρέα, τὸν Θυέστη, τὸν Ἀγαμέμνονα, ρίχνει πολὺ βαρειὰ τὴν σκιά της ἐδῶ κάτω στὸν ἀργολικὸ κάμπο, μὲ τὶς πολιτεῖες ποὺ γνωρίσανε τὴν δόξα, τὸ αἷμα, τὸ δολοφονικὸ λεπίδι καὶ τὸν θάνατο τῶν στυγερῶν Ἀτρειδῶν. Οἱ ξένοι περιηγηταὶ ποὺ μελετοῦνε τὶς πέτρες, τὰ μνημεῖα καὶ τοὺς θολωτοὺς ἢ τοὺς λακκοειδεῖς μυκηναϊκοὺς τάφους, ζητοῦνε νὰ ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ τῆς κατάρας ποὺ βαραίνει τὴν γενιὰ καὶ τὸ σόϊ τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνονα. Οἱ μοιραῖοι αὐτοὶ βασιλεῖς σημαδεύουν γιὰ πάντα, μὲ τὴν ἀπίθανη ἑλληνικὴ αἰωνιάτητα, τὸ ριζικὸ καὶ τὴν μοῖρα τῆς ἀργολικῆς γῆς, ποὺ καρπίζει σήμερα τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ, μὲ τὰ χρυσὰ πορτοκάλια της, τὰ δροσερὰ περιβόλια, τὰ χαριτωμένα μποστάνια της. Τὸ ὑνὶ τοῦ σημερινοῦ καλλιεργητῆ τῆς ἀργολικῆς ντομάτας σκαλώνει σὲ μυκηναϊκὴ πέτρα σὲ μάρμαρο, ἀποκαλύπτει ἀρχαίους τάφους, ξαναφέρνει στὸ φῶς τὴν σαβανωμένη δόξα τῶν Ἀχαιῶν.

Ο ΛΥΣΙΠΟΝΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

Μὰ δὲν τελειώνουν ἐδῶ τὰ θυμητικὰ καὶ τὰ ἔργα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἀργείων, ποὺ καταλύσανε τὸν μινωϊκὸ πολιτισμὸ καὶ φθάσανε μέχρι τὴν Κύπρο, γιὰ νὰ ἱδρύσουνε μὲ τούς... ναυαγοὺς τῆς τρωαδικῆς ἐκστρατείας τὰ κυπριακὰ βασίλεια τῆς Πάφου καὶ τῆς Σαλαμίνας. Ἡ Ἐπίδαυρος, μὲ τὰ ἱερὰ καὶ τὸν ναὸ τοῦ εὐεργετικοῦ λισιπόνου θεοῦ καὶ γιατροῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπισημαίνει μιὰν ἄλλη δόξα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ποὺ ἔκανε μυσταγωγία καὶ θερμὴ θρησκευτικὴ ἔκστασι τὴν βαθυτάτη πίστι της στὸν Εὐεργέτη θεό, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὸ γράμμα καὶ τὸν ἀπαράβατο νόμο, προσφορὰ καὶ μικροθυμίαμα τῆς ἐπιστήμης—θρησκείας. Ἐδῶ στὸ Ἱερὸ τῆς Ἐπιδαύρου, καταφεύγανε χιλιάδες ἄρρωστοι, γιὰ νὰ παρακαλέσουνε τὸν Ἀσκληπιὸ νὰ τοὺς ἐλεηθῆ καὶ νὰ τοὺς ξαναδώση τὴν ὑγεία τους. Στὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν ἐπίδαυρο, θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὴν τεχνικὴ τῆς θεραπείας των. Ἐδῶ ὑπογραμμίζομε τὴν ἄλλη πτυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ εἶδε τὸ φῶς στὸν ἀργολικὸ κάμπο, στὸ προνομιοῦχο αὐτὸ τοπίο μὲ τὰ εἰδυλλιακὰ χωριά, τὶς δαντελλωτὲς παραλίες, τὰ βουκολικὰ λειβάδια, τὶς συστάδες τῶν κυπαρισσιῶν καὶ τοὺς ἀναμμένους ἐλαιῶνες Κι' ὕστερα ξυπνᾶνε τὰ θυμητικὰ κι' οἱ πόλεμοι γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν ξακουστῶν κάστρων τοῦ Ναυπλίου ἀπὸ τοὺς Ἐνετοὺς καὶ τοὺς Φράγκους, ἀπὸ τοὺς Σλαύους κι' ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εἶναι ὁμολογουμένως καταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο, ὅτι, στὴν στενὴ αὐτὴ γῆ τῆς ἀνατολικῆς χερσονήσου τοῦ Μοριά, ποὺ καταλήγει ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ στὸν Γαλατὰ τοῦ Πόρου κι' ἀπ' τὴν ἄλλη στὸ Κρανίδι, ἀντίκρυ στὶς Σπέτσες, περπάτησε ἡ Ἱστορία κι' ὁ μῦθος, ἡ μυκηναϊκὴ δόξα κι' ὁ θάνατος, ἡ φραγκοκρατία κι' ἡ ἁρματωλικὴ λεβεντιὰ ἀπὸ τὸ 1600 π. Χ. μέχρι τὸ 1831, ὁπότε ἔβαψε τὰ σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, στὸ Ναύπλιο, μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδίκου θανάτου του ὁ πρῶτος Κυβερνήτης τῆς ἐλευθερωμένης χώρας, Καποδίστριας.

ΣΤΟ ΡΑΨΩΔΙΚΟ ΑΡΓΟΣ

Τὸ Ἄργος ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 135 χιλιόμετρα μὲ λεωφορεῖο ἢ τραῖνο κι' εἶναι κεντρικὴ ἐμπορικὴ πολιτεία τοῦ ἀργολικοῦ κάμπου. Ἐδῶ μαζεύονται, χειμῶνα—καλοκαίρι, οἱ παραγωγοὶ τῶν πορτοκαλιῶν καὶ τῆς ντομάτας, οἱ χονδρέμποροι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιᾶ κι' οἱ λογὴς-λογὴς μεταπράται καὶ πράκτορες, ποὺ κλείνουν συμφωνίες, φορτώνουν τὰ μεγάλα ἁμάξια μὲ τὸν καρπὸ τῆς γῆς καὶ τοῦ δέντρου, ὑπογράφουν κοντράτα.

Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογικὴ παράδοσι, τὸ Ἄργος χτίστηκε ἀπὸ τὸν Ἴναχο, γιὸ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέσπιδας. Τ' ὄνομά του τὸ πῆρε ἀπ τὸν ἔγγονό τοῦ Ἰνάχου, τὸν ἥρωα Ἄργο. Τελευταῖος βασιλιᾶς τῆς πολιτείας στάθηκε ὁ Φείδωνας, ποὺ νίκησε τὸ 669 π.Χ. τοὺς Σπαρτιᾶτες κι' ἅπλωσε τὴν κυριαρχία του σ' ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο. Ἀργότερα, νικήθηκε ἀπὸ τοὺς Σπαρτιᾶτες καὶ περιωρίστηκε σὲ μικρὴ ἐδαφικὴ ὑπεροχή. Τὸ Ἄργος, μετὰ τὴν κατάκτησί τους ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, παρήκμασε, καὶ στὰ πρῶτα βυζαντινὰ χρόνια ξέπεσε στὴν ἀφάνεια. Τὸ 267 π.Χ. ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Γότθων καὶ τὸ 395 μ. Χ. καταστράφηκε ἀπὸ τὸν Ἀλάριχο. Οἱ Φράγκοι πατήσανε τὸ Ἄργος τὸ 1200 μ. Χ. καὶ τὸ κρατήσανε μέχρι τὸ 1462, ὁπότε κατακτήθηκε ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἐδῶ συγκληθήκανε δυὸ Ἐθνικὲς Συνελεύσεις: ἡ πρώτη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1821 καὶ ἡ δεύτερη τὸν Ἰούλιο τοῦ 1829.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἄποψι τῆς πολιτείας τοῦ Ναυπλίου, μὲ τὴν πλατεῖα Φιλελλήνων, ὅπου βρίσκεται τὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων Γάλλων Στὸ βάθος. ὁ ἀπόκρημνος βράχος τοῦ Παλαμηδιοῦ, μὲ τὸ φοβερὸ βενετσιάνικο κάστρο στὴν κορφή του, ποὺ διαιωνίζει τὴν μνήμη καὶ συνεχίζει τὸ μεσαιωνικὸ πεπρωμένο του.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Ἡ Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή, ἀπὸ τὸ 1910 κι' ἐδῶ, διενεργεῖ ἀνασκαφὲς στὴν περιοχὴ τοῦ Ἄργους, κι' ἔφερε στὸ φῶς τ' ἀρχαῖα κατάλοιπα τοῦ πολιτισμοῦ του, τὴν Ἀγορά, τὸ Θέατρον, τὰ Πελαγικὰ Τείχη, τὰ Ἱερὰ τοῦ Ἀπόλωνα, τῆς Ἀθηνᾶς, μεταγενέστερα ρωμαικὰ λουτρὰ κλπ. Δυὸ γραφικοὶ λόφοι, ἡ Ἀσπίδα πρὸς τὸν βορρᾶ (ὑψόμετρον 84) κι' ἡ Λάρισσα δυτικά, δίνουν τὸν χαρακτηριστικὸ τόνο καὶ προικίζουνε μὲ ἰδιοτυπία τὴν ἐμπορική, γεωργικὴ πόλη. Στὴν Λάρισα εἶναι κτισμένο τὸ μικρὸ μοναστῆρι τοῦ Βράχου, μὲ τὸ εἰκόνισμα τῆς «Κατακεκρυμμένης», ποὺ προσκυνᾶνε οἱ εὐλαβεῖς ἱκέτες καὶ τὴν παρακαλοῦνε νὰ ἐλεηθῆ τὰ βάσανα καὶ τὸν πόνο τους. Στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου βρίσκονται τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, ποὺ κτίσανε οἱ Ἀργεῖοι τὸν 4ον αἰῶνα, μὲ 25.000 θέσεις. Σήμερα διατηροῦνται 80 περίπου σειρὲς καθισμάτων, λαξεμένες στὸν βράχο. Ἡ ἀκουστικὴ τοῦ θεάτρου αὐτοῦ, ποὺ χρησιμοποιοῦνε ἀθηναϊκοὶ θίασοι γιὰ παραστάσεις ἀρχαίας τραγωδίας, εἶναι ἐφάμιλλη σὲ κρυστάλλινη ἀπήχησι, μὲ τὴν ἀκουστικὴ τοῦ ἐπιβλητικοῦ θεάτρου τῆς Ἐπιδαύρου. Στὸ θέατρο αὐτὸ συνῆλθε ἡ Δ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων, τὸ 1829. Κοντὰ στὸ θέατρο, Ν.Δ., διατηροῦνται καθίσματα ρωμαϊκοῦ ὠδείου καὶ πρὸς τὰ Β.Α. τὰ ἐρείπια Νυμφαίου. Στὰ ἱερὰ αὐτὰ λατρευόντανε τὴν ἄνοιξι ὁ ἀρκαδικὸς θεὸς τῶν δρυμῶν καὶ τῆς χλωρίδας Πὰν καὶ οἱ νύμφες, ἐκφράσεις τῆς δροσιᾶς, τοῦ νεροῦ καὶ τῆς πρασινάδας. Οἱ νεώτερες ἀνασκαφὲς στὸ Ἄργος ἀπακαλύψανε, κοντὰ στὸ σημερινὸ νεκροταφεῖο, Νεκρόπολι μὲ γεωμετρικοὺς τάφους (9ος π.Χ. αἰώνας) καὶ πλούσια κτερίσματα (ἀγγεῖα γεωμετρικοῦ ρυθμοῦ, ξίφη, κοσμήματα, πολυτίμους λίθους). Ἡ ἀρχαία ἀγορὰ τῆς πολιτείας βρισκόταν Ν. Α. τοῦ θεάτρου. Ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἔφερε ἀκόμη σὲ φῶς τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου βουλευτηρίου καὶ τῆς μεγάλης Στοᾶς.

ΤΑ ΚΥΚΛΩΠΕΙΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΘΑΣ

Στὸν δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Ναύπλιο, 6 περίπου χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Ἄργος, βρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Τύρινθας. Πάνω σὲ δυὸ βραχιασμένους λόφους, 110 καὶ 213 μέτρων, ὑψώνονται δυὸ χαριτωμένοι ναΐσκοι τοῦ Προφήτη Ἠλία. Παρακάτω, εἶναι οἱ ἀγροτικὲς φυλακὲς τῆς Τύρινθας, ὅπου οἱ... φιλήσυχοι κατάδικοι κυκλοφοροῦνε ἐλεύθερα στὸ μεγάλο ἀγρόκτημα καὶ μαθαίνουν, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι γεωπόνων κλπ, τὴν ἀγροτικὴ καλλιέργεια, (μπόλιασμα, ξεβοτάνισμα, κλάδεμα, τρυγητό, κλπ). Ἡ Ἀκρόπολι τῆς Τύρινθας μὲ τὰ κυκλώπεια τείχη βρίσκεται δυτικώτερα. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, τ' ὄνομά της τὸ πῆρε ἀπὸ τὸν ἥρωα Τύρινθο, ποὺ ἤτανε γιὸς τοῦ Ἄργους, ἐγγονοῦ τοῦ Διός Ἀρχικά, ὁ τόπος ἀνῆκε στοὺς Δαναοὺς καὶ ἱδρύθηκε ἀπὸ Κύκλωπες τῆς Λυκίας, ποὺ βοηθήσανε τὸν βασιλιᾶ Προῖτο νὰ ὀχυρώση τὴν πανάρχαιη πόλι μὲ γιγαντιαῖα, κυκλώπεια τείχη, ποὺ προκαλοῦνε ἀκόμη καὶ σήμερα τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸ δέος μὲ τὴν τεχνικὴ καὶ τὴν ἰδιότυπη μαστοριά τους. Ὁ ἀρχαῖος μεταχριστιανικὸς περιηγητὴς Παυσανίας, ποὺ γύρισε καὶ περιέγραψε χρονογραφικὰ καὶ καταταπιστικὰ τὶς ἀρχαῖες πολιτεῖες, τὰ κάστρα καὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Μοριά, γράφει «στ' ἀργολικά του» πῶς ἡ Τύρινθα κτίστηκε μὲ ἀκατέργαστους ὀγκόλιθους, ποὺ δὲν μπορούσανε νὰ μετακινήσουνε δυὸ μουλάρια μαζί.

Ὁ μυθικὸς Ἡρακλῆς ποὺ γεννήθηκε στὴν πολιτεία αὐτή, βασίλεψε στὴν Τύρινθα καὶ γιὰ τοῦτο ἀποκαλεῖται Τυρίνθιος. Τὰ κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθας προκαλοῦνε, ὅπως σημειώσαμε, τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν δικαιολογημένη κατάπληξι τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἔχουνε πάχος 8—10 μέτρα καὶ ὕψος ἀπὸ 10 μέχρι 16 μέτρα. Οἱ γιγάντιοι ὀγκόλιθοι ποὺ συνθέτουν τὰ τείχη, ζυγίζουνε ἀπὸ 10 μέχρι 15 τόνους καθένας, κι' εἶναι ἄλυτο αἴνιγμα καὶ μυστήριο ὁ τρόπος τῆς μεταφορᾶς, τῆς τοποθετήσεώς των στὴν κατάλληλη θέσι κλπ, τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχανε κατὰ τὴν μακρυνὴ αὐτὴν ἐποχὴ ἐξελιγμένα τεχνικὰ ἢ μηχανικὰ μέσα. Στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ ἀργολικοῦ χώρου βρίσκονται τὰ ἐρείπια τοῦ προϊστορικοῦ ἀνακτόρου, μὲ δάπεδο ποὺ ἤτανε στρωμένο μὲ μωσαϊκὸ ἀπὸ γαλάζια καὶ κόκκινα πετράδια, διακοσμητικὰ σχέδια κλπ. Στοὺς τοίχους τοῦ ἀνακτόρου ἤτανε περίτεχνες τοιχογραφίες καὶ λογὴς-λογὴς ἀνάγλυφα. Ἡ Τύρινθα ἦρθε στὸ φῶς μὲ τὶς ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς τοῦ Ἐρρίκου Σλῆμαν (1884—85) καὶ τοῦ Δαίρπφελδ. Ὁ Σλῆμαν, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀπεκάλυψε τὸ 1876—78 τὶς Μυκῆνες καὶ ἀπέσπασε ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς μυκηναϊκοὺς τάφους ἐκπληκτικὰ σὲ ἀριθμὸν καὶ τέχνη ταφικὰ κτερίσματα (ξίφη, προσωπίδες, ζῶνες, πολύτιμα κοσμήματα, περιδέραια) ποὺ προκάλεσαν τὸν παγκόσμιο θαυμασμό Ὁ μυκηναϊκὸς θησαυρὸς τοῦ Σλῆμαν κι' ἀργότερα τὰ εὑρήματα τῶν Μυκηνῶν τοῦ μεγάλου Ἕλληνα ἀρχαιολόγου Χρήστου Τσούντα βρίσκονται στὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν.

Οἱ σύγχρονοι ἀρχαιολόγοι διατυπώνουν τὴν γνώμη ὅτι ἡ πολιτεία τῆς Τύρινθας καὶ τὸ μυκηναϊκό της ἀνάκτορο θὰ πρέπει νὰ χρονολογηθοῦν κατὰ τὸν 14ον π.Χ. αἰῶνα.

ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἡ γραφικὴ πολιτεία τοῦ Ναυπλίου, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Ἀργολίδος, εἶναι σὰν Μουσεῖο μεσαιωνικῶν καταλοίπων καὶ μνημείων ἢ παληὸ εἰκονογραφημένο λεύκωμα μὲ γκραβοῦρες καὶ ζωγραφιές. Ὁ ἐπισκέπτης ἐντυπωσιάζεται μὲ τὴν ἀρχοντιά, τὸ ἀριστοκρατικὸ ὕφος καὶ τὴν εὐγένεια ποὺ διαποτίζει τὰ παλιὰ κτίρια, τὰ μνημεῖα, τ' ἀγάλματα. Τὸ Ναύπλιο, ξαπλωμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ τεραστίους βράχους στὸν μυχὸ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀντιμάχεται, μὲ τὴν μεσαιωνική του χαλκογραφία, τὴν Μυκηναϊκὴ γοητεία καὶ τὴν ὁμηρικὴ δόξα τοῦ κάμπου. Ἐδῶ, στὴν πολιτεία αὐτή, ποὺ στάθηκε ἡ πρώτη πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, σμίγουν τὰ θυμητικὰ τῶν Φράγκων, τῶν Βενετσάνων καὶ τῶν Τούρκων, ἡ πανουργία τῶν καστρομάχων κι' ἡ τόλμη τῶν πολιορκητῶν, ἡ παληκαριὰ μὲ τὸ αἷμα, ἡ Ἐνετικὴ μπομπάρδα μὲ τὸ τουρκοφόνο καριοφύλι, τὸ χθὲς μὲ τὸ σήμερα. Ὁ Βράχος τοῦ Παλαμηδιοῦ καὶ τὸ Κάστρο τῆς Ἀκροναυπλίας δεσπόζουνε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ νοτιὰ καὶ τὸ θαλασσινὸ φρούριο τοῦ Μπούρτζι, ποὺ βιγλίζει σὰν πετρωμένο καράβι τὸν δρόμο τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τὸν πελαγίσιο βορρᾶ. Ἀπ' ὅπου κυττάξης κι' ὅπου σταθῆς, κυριαρχεῖ μὲ τὴν ἐφιαλτικὴ παρουσία του, τὸ τραγουδημένο Παλαμήδι, μὲ τὸ βενετσιάνικο κάστρο του γιομάτο πληγὲς καὶ σπηλιές Στεφανώνει τὸν κάθετο σχεδὸν βράχο, σὲ ὑψόμετρο 216 μέτρα, καὶ ρίχνει τὸν ἴσκιο του στὴν παλιὰ πολιτεία μὲ τὰ καλντερίμια καὶ τὶς ἀνηφοριές. Μιὰ πέτρινη σκάλα, ποὺ χτίστηκε ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς στὰ φρύδια τοῦ Βράχου, μὲ 999 σκαλοπάτια, ὁδηγεῖ στὴν δαιδαλώδη μπούκα τοῦ κάστρου μὲ τοὺς ὀκτὼ φοβεροὺς προμαχῶνες. Οἱ σπουδαιότεροι εἶναι ἡ «Μπαζιριάν», ἡ «Γιουροὺς Τάπια» (Μιλτιάδης) κι' ὁ «Ἀχιλλέας». Ἡ πρώτη ἔχει τείχη σὲ ὕψος 22 μέτρων, κι' ἤτανε ἁρματωμένη μὲ εἴκοσι τόσα πυροβόλα.

Ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ βράχου ξεδιπλώνεται πανοραματικὸ τὸ θέαμα τοῦ Ναυπλίου καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κάμπου, μὲ τὶς πρασινάδες, τὰ περιβόλια, τὰ ὑποστατικά του. Κι' ἂν ἀνοίξης τὴν μεσαιωνικὴ Ἱστορία, θάρθοῦνε κοπαδιαστὰ θρύλοι, περιστατικὰ καὶ ὀνόματα ξακουστῶν πολεμάρχων, ὅπως τοῦ Λέοντα Σγουροῦ, Βονιφατίου, Μομφεράτου, Βιλλαρδουΐνου, ποὺ κτυπηθῆκε μὲ ἀμείλικτο πάθος, μὲ κοντάρι καὶ σίδερο, γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ ἀπόρθητου κάστρου. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, τὰ μπουδρούμια τῆς Μπαζίριαν Τάπιας ποὺ δὲν εἴδανε ποτὲ τὸ παρήγορο φῶς τοῦ ἥλιου, χρησιμοποιηθήκανε σὰν φυλακὲς βαρυποινιτῶν ἢ καταδίκων σὲ θάνατο. Οἱ ἁλυσοδεμένοι κατάδικοι ζούσανε σὰν τυφλοπόντικες, περιμένοντας τὸν τζελλάτη ποὺ θάρχότανε ἀπὸ τὸ Μπούρτσι νὰ τοὺς πάρη τὸ κεφάλι. Στὴν ἀγωνία αὐτὴ ἔζησε κι' ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μοριά, ποὺ ὠδηγήθηκε σὲ μπουδρούμι τῆς τάπιας, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Οἱ ἐπισκέπτες τῶν μπουδρουμιῶν αὐτῶν βλέπουνε στοὺς βροντισμένους τοίχους γραμμένα μὲ αἷμα ὀνόματα καὶ λαϊκὰ δίστιχα μελλοθανάτων, καρδιὲς τρυπημένες μὲ βέλη, κατάρες καὶ δακρυσμένα παράπονα. Ἀπὸ τὴν δυτικὴ μεριά, ὁ βράχος ξετυλίγεται ἥμερα καὶ τελειώνει μὲ ὁμαλὴ κλίσι πρὸς τὸ προάστιο Πρόνοια.. Στὸ κάστρο τῆς Ἀκροναυπλίας ποὺ γειτονεύει μὲ τὸ Παλαμήδι, ὠργανωθήκανε ἀπὸ τὸν πρῶτο κυβερνήτη τῆς χώρας Καποδίστρια στρατῶνες, ὕστερα γίνηκαν φυλακὲς καὶ σήμερα ὁ χῶρος ἔχει τὴν τύχη νὰ κρατάη τουριστικὸ Ξενῶνα, μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις κι' ὅλες τὶς ξενοδοχειακὲς ἐγκαταστάσεις. Τὸ θαλασσινὸ κάστρο τοῦ Μπούρτζι, σὰν πετρωμένο καράβι στὴν μπούκα τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Ναυπλίου, εἶχε τὴν ἴδια εὐνοϊκὴ τύχη, ν' ἀξιοποιηθῆ ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ Τουρισμοῦ σὲ ἰδιότυπο ξενοδοχεῖο. Κι' εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ ζητᾶνε δωμάτιο στὸ κάστρο μὲ τὴν παγωμένη σιωπὴ καὶ τὰ θυμητικὰ τῶν πολέμων καὶ τῶν δημίων, ποὺ περιμένανε νὰ τοὺς καλέσουν νὰ σύρουν τὸ σχοινὶ τῆς λεπίδας. Ἀπὸ τοὺς ἐξῶστες τοῦ κάστρου, ξετυλίγεται τὸ εἰδυλλιακὸ ὄνειρο τῆς βαθυκύανης θάλασσας μὲ τὰ πιὸ διαφανῆ κρυσταλλένια νερά.Ψαροπούλες μὲ χιονάτα πανιὰ βολτάρουν στὴν σμαραγδένια μὲ μακαριότητα, γλαρόνια κι' ἀγριοπερίστερα ξεμπουκάρουνε ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ πετρωμένου ὀρνέου, ποὺ προσφέρει παγωμένη... μπύρα καὶ γαστριμαργικὲς λιχουδιές! Ὁ Τουρισμὸς ξέρει νὰ σκεπάζη καὶ τὴν πιὸ ἄγρια μνήμη μὲ τὸν αἰθέριο μανδύα τῆς συγχρονισμένης φιλοξενίας του.

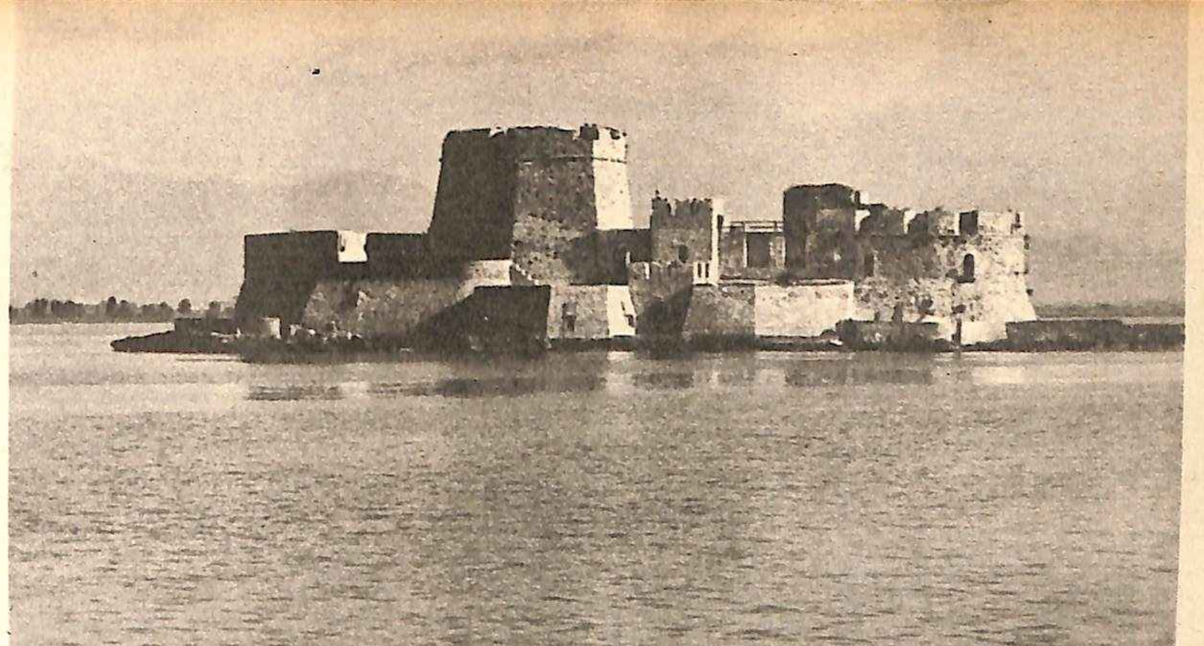

Τὸ θαλασσινὸ κάστρο τοῦ Μπούρτζι, στὴν μπάντα τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Ναυπλίου. Τὸ πετρωμένο αὐτὸ καράβι, στὸν ἥμερο καταγάλανο κόρφο, ἀξιοποιήθηκε σὲ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο.

ΑΡΧΙΖΕΙ Μ' ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ!

Ἡ Ἱστορία τοῦ Ναυπλίου ἀρχίζει μὲ τὸ ἐρωτικὸ ραντεβοῦ τοῦ Ποσειδῶνα καὶ τῆς Ἀμυμώνας, ποὺ ἤτανε ἐγγονὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο γεννήθηκε ὁ Ναύπλιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ γραφικὴ πολιτεία τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου πῆρε τ' ὄνομά της. Ὁ ξακουστὸς Ναύπλιος ἀπόκτησε, ἀπὸ τὸν γάμο του μὲ τὴν Κλυμένη, τρία παιδιά: τὸν Παλαμήδη, τὸν Ναυσιμέδοντα καὶ τὸν Οἴακα. Ὁ πρῶτος θαλασσοπόρος, ἐφευρέτης καὶ ἥρωας πῆρε μέρος στὴν τρωαδικὴ ἐκστρατεία, ἡ Τύχη του ὅμως στάθηκε τραγική: Ὁ Ὀδυσσέας, ποὺ εἶχε προηγούμενα μαζί του, τὸν συκοφάντησε καὶ τὸ δικαστήριο τῶν Ἀχαιῶν τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο μὲ λιθοβολισμό. Ὁ Ναύπλιος,

που πληροφορήθηκε τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ γιοῦ του, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς Ἀχαιούς, ἅναψε μεγάλες φωτιὲς στὸν Καφηρέα (στὸ νότιο ἀκρωτήρι τῆς Εὐβοίας) καὶ παραπλάνησε μ' αὐτὲς τὰ πλοῖα τῶν νικητῶν τῆς Τρωάδος.

Οἱ καπεταναῖοι τῶν καραβιῶν, νομίζοντας πὼς εἶναι λιμάνι, τραβήξανε κατὰ κεῖ καὶ τρακάρανε στοὺς ὄγριους βράχους ποὺ βράζει τ' ἀφρισμένο ἀντιμάλαμο τοῦ βορείου Αἰγαίου. Μονάχα ὁ πανοῦργος Ὀδυσσέας σώθηκε ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὁ Ναύπλιος, ἀπὸ ἀπελπισία γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἐγγόνου του, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Ἀπὸ τὸν Παλαμήδη πῆρε τ' ὄνομα κι' ὁ θεοκρέμαστος βράχος τοῦ Ναυπλίου μὲ τὸ ἐνετικὸ κάστρο. Ἡ πολιτεία ἦτανε αὐτόνομη μέχρι τὸ 676 π.Χ., ὁπότε ἀλώθηκε ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τοῦ Ἄργους Δημοκρατίδα. Στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια ἦτανε ξεπεσμένη κι' ἐντελῶς ἔρημη. Ἀναφαίνεται ξανὰ στὰ βυζαντινὰ καὶ στὰ μεταγενέστερα φραγκικὰ χρόνια. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, κατακτήθηκε ἀπὸ Σλαύους, Φράγκους, Βενετοὺς καὶ Τούρκους. Οἱ Βενετσιάνοι τ' ὠγυμάσανε «Νάπολι νπὶ Ρομάνια», γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ ὕψος του. Οἱ Τοῦρκοι παπήσανε τὸ Ναύπλιον δυὸ φορές: τὸ 1540 καὶ τὸ 1715. Στὴν δεύτερη κατάκτησή της ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἡ πολιτεία γίνηκε πρωτεύουσα τοῦ Μωριᾶ, μέχρι τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1770, ὁπότε ἡ πρωτεύουσα τοῦ Μωριᾶ μεταφέρθηκε στὴν Τρίπολι. Ἡ ἀπελευθέρωσι τοῦ Ναυπλίου τὸν Νοέμβριο τοῦ 1822 ἀπὸ τὸν Γορτύνιο ὁπλαρχηγὸ Στάϊκο Σταϊκόπουλον, ποὺ πάτησε μὲ πανουργία τὸ ἀπόρθητο κάστρο τοῦ Παλαμηδιοῦ, θεωρήθηκε σὰν θρυλικὸ κατόρθωμα. Τέλος, στὶς 7 τοῦ Γενάρη τοῦ 1828, ξεμπαρκάρησε στὸ Ναύπλιο, κάτω ἀπὸ τὶς δοξαστικὲς ὁμοβροντίες τῶν πυροβόλων τοῦ κάστρου καὶ τῶν πολεμικῶν καραβιῶν, ὁ πρῶτος βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος "Οθωνας κι' ἡ πολιτεία τιμήθηκε μὲ τὴν αἴγλη τῆς πρώτης πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, μέχρι τὸ 1834, ὁπότε ἡ κυβέρνησι μεταφέρθηκε στὴν Ἀθήνα.

ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς σημερινῆς πολιτείας θαυμάζει τὴν ἀρχοντιά, τὴν πλακοστρωμένη πάστρα καὶ τὴν μελαγχολικὴ εὐγένεια τῆς ὡραίας πολιτείας, ποὺ συγχρονίζεται μὲ ὡραῖες οἰκοδομὲς καὶ μοντέρνα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα. Στὴν παραλία Στὸν ἀριστερὸ παραστάτη τῆς βορεινῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, διατηροῦνται (κορνιζαρισμένα) τὰ σημάδια τῶν δολοφονικῶν σφαιρῶν, μὲ τὶς ὁποῖες κτυπήσανε στὶς 27 τοῦ Σεπτέμβρη τοῦ 1831 οἱ Μαυρομιχαλαῖοι τὸν Καποδίστρια. Κάτω ἀπὸ τὸ "Αγιο Βῆμα τοῦ ναοῦ, ταφήκανε σὲ πολυτελῆ θήκη τὰ σπλάχνα τοῦ τραγικοῦ Κυβερνήτη. Στὸ προάστειο τοῦ Ναυπλίου Πρόνοια, διατηρεῖται τὸ Ἱστορικὸ παράπτυγμα, ὅπου συνῆλθε στὶς 14 τοῦ Ἰουλίου 1832 ἡ Δ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ χαραγμένο σὲ βράχο λιοντάρι ποὺ φιλοτεχνήθηκε, μ' ἐντολὴ τοῦ βασιλιᾶ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας (πατέρα τοῦ "Οθωνα), σὲ μνήμη τῶν Βαυαρῶν ποὺ πεθάνανε ἀπὸ πανώλη στὴν Τύρινθα. Τὸ Ναύπλιο ἔνωσε τὶς ὡραιότερες πλατεῖες τοῦ χει τὶς ὡραιότερες πλατεῖες τοῦ Μωριᾶ, ποὺ εἶναι τοῦ Κολοκοτρώνη, μὲ τὸν ἔφιππο ἀνδριάντα τοῦ στρατάρχη, τῆς Μητροπόλεως, τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῶν Φιλελλήνων κλπ.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ, ΤΡΑΙΝΑ ΚΑΠ.

Στὸ "Αργος—Ναύπλιον ταξιδεύουνε καθημερινὰ μὲ πυκνὰ δρομολόγια τὰ λεωφορεῖα τοῦ ὑπεραστικοῦ ΚΤΕΛ καὶ τῶν ΣΠΑΠ (τὰ πρῶτα στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου (τηλ. 512.219) μὲ δρομολόγια 6.15, 8, 9.30, 11, 12, 13, 14, 15.30, 16.30, 17.30, 19.45 καὶ 20 (τιμὲς εἰσιτηρίων 56 δρ. ἁπλῆ μετάβασι καὶ 95 δρ. μὲ ἐπιστροφὴ (διάρκεια ταξιδιοῦ 3 ὧρες). Τὰ λεωφορεῖα τοῦ ΣΠΑΠ (ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 4—16, τηλ. 522-491) ἀναχωροῦνε γιὰ τὸ "Αργος στὶς 7. 30 μὲ εἰσιτήρια 50 δρ. καὶ 95 μὲ ἐπιστροφή. Γιὰ τὸ Ναύπλιο, ποὺ ἀπέχει ἀπὸ τὸ "Αργος 12 χιλ. κι' ἀπὸ τὴν Κόρινθο 62 χιλιάμετρα τὰ ἴδια λεωφορεῖα τοῦ ΚΤΕΛ ποὺ παίρνουν ἐπιβάτες γιὰ τὸ "Αργος, συνεχίζουνε μέχρι τὸ Ναύπλιο (τιμὴ εἰσιτηρίων Ἀθηνῶν—Ναυπλίου μὲ τὰ λεωφορεῖα τοῦ ΚΤΕΛ 85 καὶ 120. Τὰ αὐτοκίνητα τοῦ ΣΠΑΠ, ποὺ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου 14 στὶς 7.30 π.μ 17.30 καὶ 18.30 μὲ διάρκεια ταξιδιοῦ 3½ ὡρῶν, ἔχουνε τιμὲς γιὰ τὴν ἁπλὴ μετάβασι 56 δρ. καὶ 100 δρ. μὲ ἐπιστροφή. Παράλληλα, οἱ ΣΠΑΠ δρομολογοῦνε αὐτοκινητάμαξες καὶ κοινὲς ἁμαξοστοιχίες διὰ Κόρινθον, "Αργος, Ναύπλιον στὶς 7.02, 9,37, 13.48, 21.40, 15.04, 20.33, 23.30. (Πληροφορίες 524-541 καὶ 522-491). Στὸ "Αργος λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα Βρετάννια, Βύρων, Ξένων καὶ δυὸ-τρία μικρότερα Δ' καὶ Ε' κατηγορίας, μὲ τιμὲς μονοκλίνων 20—25 δρ καὶ δικλίνων 35. Στὸ Ναύπλιο ὅμως κάθε ταξιδιώτης, σύμφωνα μὲ τὴν οἰκονομική του ἐπιφάνεια, βρίσκει τὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἀρεσκείας του. Στὸ Ναύπλιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 2 μεγάλα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα τύπου Ξενίας (τοῦ ΕΟΤ), ποὺ ἀναφέραμε, ἤτοι τὸ Ξενία (στὴν παραλία) καὶ τὸ «Ἀμφιτρύων», (τιμαὶ μονοκλίνου μὲ λουτρὸ κι' δικλες τὶς τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις 55 δρ., καὶ δικλίνου 85—90 δρ.) λειτουργεῖ ὁ τουριστικὸς ξενώνας "Ακροναυπλίας μὲ τιμὲς δρ. 40 τὸ μονόκλινο καὶ 75 δρ. τὸ δίκλινο, τὸ ἰδιώτυπο ξενοδοχεῖο τοῦ Μπούρτζι, (τιμαὶ δρ. 40 μονόκλινο καὶ 45—65 δρ. τὸ δίκλινο). Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παλυτελῆ αὐτὰ ξενδοχεῖα, λειτουργοῦνε τὰ ἰδιωτικὰ «Μεγάλη Βρεταννία» (Γ' κατηγορία) δρ. 35—55, τὸ «Νέον» (Γ' κατηγορίας) 30 καὶ 45 δρ., τὸ «Ἐμπορικὸν» (Δ' κατηγορίας) 30 καὶ 40 δρ. καὶ τὰ μικρότερα Ε' κατηγορίας «Λακωνία», «Μυκῆναι» καὶ «Πανελλήνιον» (τιμαὶ 20—25 δρ. καὶ 35 δρ. τὸ δίκλινον δωμάτιον).

ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ

Γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ κανεὶς τὴν Ἐπίδαυρο (τὴν παραλιακὴ δηλαδὴ Ἐπίδαυρο) ποὺ ἀπέχει 25 τόσα χιλιάμετρα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ἐπίδαυρο μὲ τὰ μνημεῖα καὶ τὸ Ἀρχαῖο τῆς Θέατρο, μπορεῖ νὰ πάρη τὸ ἀκτοπλοϊκὸ σκάφος, Γιειραίευς, Αἴγινα, Ἀγκίστρι, Ἐπίδαυρος, (Κοινοφραξία Ἀκτοπλοϊκῶν Συγκοινωνιῶν τηλ. 45.109 (εἰσιτηρ. ὁρ. 40 καὶ 30) ἢ νὰ κατέβη στὸ Ναυπλίο κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ τοπικὸ λεωφορεῖο νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἐπίδαυρο (τηλ. 28). Ἀθῆναι — Ἐπίδαυρος [illegible] διόμετρα. Στὸ τοπίο αὐτὸ [illegible] γεῖ τουριστικὸ περίπτερο [illegible] νιο, ἡ Ἐπίδαυρος κατακλ[illegible] κι χιλιάδες ντόπιους κ[illegible] ποὺ παρακολουθοῦνε τὶς [illegible] σεις τῆς Ἀρχαίας Τραγω[illegible] ἐπιδλητικὸ ὑπαίθριο θέατρ[illegible] πίδαυρου, τὸ ὁποῖο, ὅστερ[illegible] τελευταῖες ἀναστηλώσεις [illegible] τὴν συμπλήρωσι τῶν κερκ[illegible] χωράει ἀνέτως 17—18 χιλ[illegible] θημένους θεατάς. Τὸ ἐπιδλ[illegible] τὸ θέατρο, μὲ τὴν κρυστ[illegible] κουστική, ἔργο τοῦ 4ου π.Χ [illegible] νος τοῦ νεωτέρου Πολυκλείτου, [illegible] πεκαλύφθη ἀπὸ τὸν διάστημο ἀρχαιολόγο Καββαδία στὶς ἀνασκαφὲς τοῦ 1881—1882. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ἀρχαῖο θέατρο στὸν κόσμο μὲ τὴν τελειωτέρα ἀκουστική. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 55 σειρὲς ἐδωλίων χωρισμένες σὲ δυὸ ζώνες μὲ ἡμικυκλικὸ διάζωμα. Ἡ κάτω ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ 34 σειρὲς ἐδωλίων κι' ἄνω ἀπὸ 21. Εἶναι κτισμένο ἀπὸ λευκὸ τιπανόλιθο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ οἰκοδομήματα τῆς σκηνῆς καὶ τὰ διαζώματα τοῦ κοίλου ποὺ εἶναι ἀπὸ πωρόδη λίθο.

Στὸν Ἱερὸ χῶρο τῆς Ἐπιδαύρου, ποὺ ὑπογραμμίζουν πευκοδάσες καὶ λεῦκες, μυριστικὰ καὶ λογῆς - λογῆς θαμνερά, ποὺ ὡργανώθηκαν ἀπὸ τὸν Τουρισμὸ σὲ γραφικὰ περάτερα καὶ μικρὰ δροσερὰ ὄλση, παρεπήρχαν τὰ κτίρια τοῦ μεγάλου [illegible] μνασίου, τὸ Ἐπιδοτεῖον (Ἱερὸν [illegible] Βοηθῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ) τὸ [illegible] κειον (Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων) [illegible] Ναὸς τῆς Ὑγείας καὶ τὸ Ὀδεῖον, ὁ τὸ Κατηγώγιον (ὁ ἀρχαῖος Τουρι[illegible] στικὸς ξεναῶνας τῶν Ἰκετῶν καὶ [illegible] σθενῶν), τὸ Ἑλληνικὸν Βαλανεῖον, [illegible] Παλαίστρα, ὁ Ναὸς καὶ τὸ Ἄβατον [illegible] τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἡ Αὐλιγματικὴ [illegible] Θόλος τοῦ Πολυκλείτου. Στὸν [illegible] πέραντο αὐτὸ χῶρο, ποὺ πλαισιώνουν τὰ Ἀργολικὰ Βουνά, ὁ Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὺ κτίστηκε [illegible] 380 π.Χ. ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Θ[illegible] ὁδοτον καὶ διακοσμήθηκε ἀπὸ τὸν γλύπτη Τιμόθεο στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου π.Χ αἰῶνα, κεντρίζει τὴν φαντασία καὶ τὸ ἐπιστημονικό, ἀρχαιολογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ ναὸς λιάδων ξένων ἐπισκεπτῶν. Ὁ ναὸς ἦτο ἑξάστηλον ἐπιδλητικὸ [illegible] μπιὰ δωρικοῦ ρυθμοῦ (24 ἐπὶ 20 μέτρα) καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ [illegible] κυρίως ναὸ μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ [illegible] ἀπὸ τὶς στοὲς ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ ἐβλεπαναν στὸν ὕπνο τους τὴν εὐεργετικήν, ἢ εὐσπλαγχνικὴ ἀπτασία τοῦ θεοῦ, οἱ πάσης μορφῆς ἀσθενεῖς ἱκέται, κι' ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πηγὴν ὅπου ἐλούζοντο προκατασκτικῶς τὸν κλασικὸ καθαρμό, προτοῦ μπουνε στὸ "Αδυτον ἢ τὸ Ἐγκοιμητήριον. Ὁ ναὸς ἦταν γεμάτος ἀπὸ μαρμάρινα ἀγάλματα καὶ λοιπὰ ἀφιερώματα. Τὸ ἄγαλμα τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ γιατροῦ — ἔργο τοῦ γλύπτη Θρασυμήδη — στεκότανε σὲ ψιλὸ βάθρο. Κατάλοιπα τῶν κτιρίων τῆς Ἐπιδαύρου ἐκτίθενται στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῆς Ἐπιδαύρου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρχαῖο Θέατρο.

Ἡ λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν Ἐπίδαυρο ὑποσκέλισε κάθε ἄλλη λατρεία τοῦ Θεοῦ σ' ὅλους τόπους τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, παρ' ὅλον ὅτι ὁ θεός, σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἦτανε Θεσσαλός καὶ τὸ πρῶτο ἱερό καὶ θεραπευτήριό του στὰ Τρίκαλα («Ἐν Τρίκκοις» ἦτο Πανεπιστημιακὸ νοσοκομεῖο). Ἡ αἰγλη τῆς θεραπευτικῆ ἐπέμβασις τοῦ Ἀσκληπιοῦ γινότανε μὲ κατανυκτικὴ ὑποβολὴ τῶν Ἱκετῶν, ἢ μὲ κατάλληλες συνταγὲς ποὺ ἔπαιρναν, ἀντὶ γιὰ ποσοῦ οἱ πλούσιοι καὶ μὲ κῶν ἀφιερωμάτων οἱ φτωχοὶ ἀσθενεῖς, ἀπὸ τοὺς μυσταγωγοὺς τοῦ Ναοῦ. Ὁ Ἀσκληπιὸς στάθηκε ὁ μεγάλος εὐεργέτης τῆς μοναδικῆς ὁμορφιᾶς τῆς Ἐπιδαύρου.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Τὸ Ἀρχαῖο Θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, τὸ μοναδικὸ ὑπαίθριο θέατρο στὸν Κόσμο μὲ τὴν κρυστάλλινη ἀκουστική. Ἐδῶ δίδονται κάθε καλοκαίρι οἱ παραστάσεις Ἀρχαίας Τραγωδίας τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, στὸ πλαίσιο τοῦ Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου. Τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ θέατρο, ἔργο τοῦ Ἀργείου Πολυκλείτου, διαθέτει 18.000 θέσεις καθημένων θεατῶν.

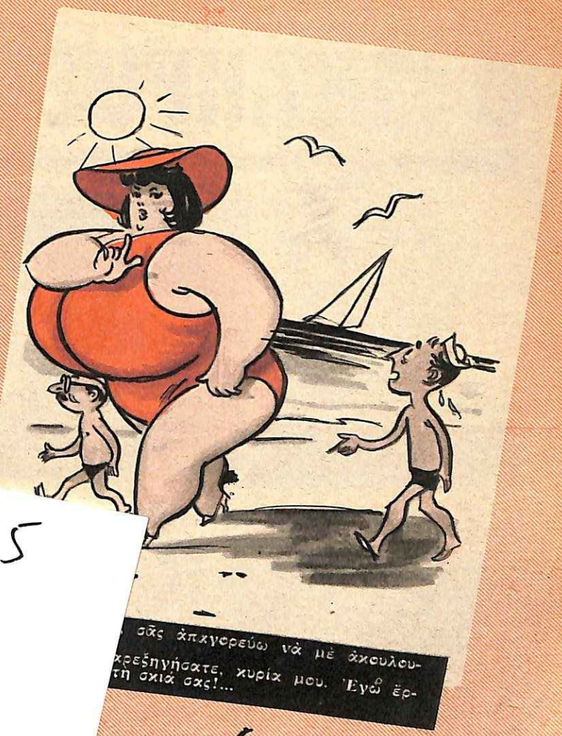

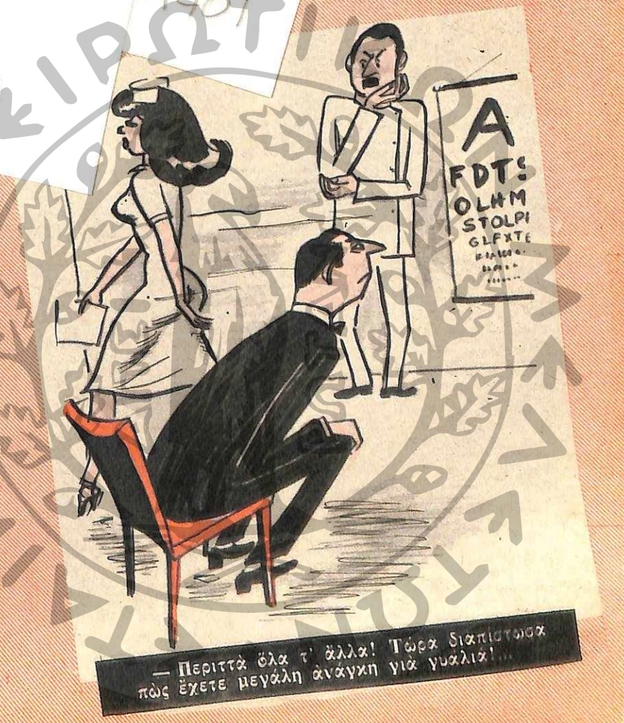

1965
5961

Ο «ΣΚΛΗΡΟΣ» ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΕΛΟΝΤΙ

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἐκφράσεις τοῦ Ζὰν Πὼλ Μπελμοντώ, ἀπὸ διάφορα φίλμς του.

ΜΙΑ φορὰ τὸ μῆνα, ἕνα γκρίζο ἀγγλικὸ αὐτοκίνητο σταματᾶ στὴν Μπὼν στὴν Βουργουνδία, μπροστὰ στὸ Μεζὸν Μόρεϋ, μιὰ μεγάλη βιομηχανία κρασιῶν, ποὺ ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα. Κατεβαίνει ἀπ' αὐτὸ ἕνας ψηλὸς καὶ ἀθλητικὸς νεαρός, μὲ μπερδάκι ἀπὸ χοντρὸ τουΐντ. Ὁ φύλακας καὶ ἡ ἰδιαιτέρα, τρέχουν νὰ προϋπαντήσουν τὸ «ἀφεντικό», ἕνα ἀφεντικὸ κάτωσ ξεχωριστό, ποὺ ἡ ἰδιαιτέρα τὸν κυττάζει μὲ μάτια ὀνειροπόλα καὶ ὁ φύλακας τὸν σέβεται καὶ τὸν θαυμάζει, ἐπειδὴ ξέρει πὼς εἶναι ἕνας «σκληρός», τουλάχιστον στὸν κινηματογράφο.

Μὰ τὸ ἀφεντικὸ δὲν θέλει νὰ κάνῃ τὸν στὰρ ἔξω ἀπὸ τὴν θάνη. Ἐδῶ, στὴ Μεζὸν Μόρεϋ, εἶναι ἕνα ἀφεντικὸ στὰ σοβαρά, ποὺ ζητάει κάθε φορὰ νὰ ἐλέγξῃ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὰ κρασιά.

Νά ἡ πραγματικὴ μορφὴ τοῦ Ζὰν Πὼλ Μπελμοντώ: Σήμερα εἶναι τριαντατρεῖς χρόνων καὶ ἔχει τριάντα φίλμ στὸ ἐνεργητικό του, ποὺ τὸν ἔκαναν διάσημο. Εἶναι οἰκονόμος, διακριτικὸς καὶ ξέρει νὰ ἐπενδύῃ μὲ ἐξυπνάδα τὰ κεφάλαιά του.

Στὴ Γαλλία, ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦν δεύτερο Ζὰν Γκαμπέν. Ὅπως ἐκεῖνος, ἔκανε μιὰ κινηματογραφικὴ καριέρα σὲ ρόλους ἑνὸς ἄντρα σκληροῦ μὰ καὶ γενναιόψυχου. Ὅπως ἐκεῖνος ὑπερασπίζεται μὲ ζῆλο τὴν ἰδιωτική του ζωή, ἀγαπᾶ τὴν ἐξοχὴ καὶ πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ ἕνας πλούσιος κτηματίας.

Τὸν κινηματογράφο, τὴ δουλειά του, ὁ Ζὰν Πὼλ τὰ σέβεται, τὰ ἀγαπᾶ, φτάνει νὰ μὴ ταράζουν τὴν οἰκογενειακή του ζωή.

Μιὰ φορά, ἕνας σπουδαῖος παραγωγὸς τοῦ τηλεφώνησε, γιὰ νὰ τοῦ προτείνῃ ἕναν πολὺ σημαντικὸ ρόλο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ζὰν Πὼλ παρακολουθοῦσε μιὰ ποδοσφαιρικὴ συνάντησι στὴν τηλεόρασι: «Τηλεφωνῆστε μου ἀργότερα», τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπελμοντὼ καὶ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Μὰ καὶ ὅταν κάποιος τολμήσῃ νὰ θίξῃ τὰ αἰσθήματά του. ὁ Μπελμοντὼ δὲν διστάζει νὰ χοησιμοποιήσῃ κάθε μέσον γιὰ νὰ τὰ ὑπερασπίσῃ. Κάποιος δημοσιογράφος, ποὺ ἔγραψε κάποτε ἕνα ἄρθρο, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὑπῆρχε ἕνας αἰσθηματικὸς δεσμὸς ἀνάμεσα στὸν Μπελμοντὼ καὶ τὴν Πασκὰλ Πετί, θυμᾶται ἀκόμα τὴ δύναμι τῆς γροθιᾶς τοῦ «σκληροῦ» Ζὰν Πώλ.

«Δὲν θὰ μ' ἐνδιέφερε καθόλου, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἑλοντὶ —ἐξήγησε τότε ὁ Ζὰν Πώλ. Φοβόμουν ὅμως πὼς αὐτὲς οἱ ἀνόητες φλυαρίες θὰ ἔφταναν στ' αὐτιά της καὶ θὰ τὴν δυσαρεστοῦσαν».

Ἡ Ἑλοντὶ εἶναι ἡ μεγάλη δύναμι τοῦ «Μπεμπέλ». Εἶναι ὁ μάτιρεσάριός του, ὁ φύλακας τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας του, ἡ γυναίκα ποὺ ὁ Ζὰν Πὼλ ἀγαπᾶ ἀπὸ δώδεκα χρόνια.

Τὴν γνώρισε κάποια μέρα, στὸ Σαὶν Ζερμαὶν ντὲ Πρέ. Ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμα ἕνας ἄγνωστος ἠθοποιός κι' ἐκεῖνη μιὰ κλασσικὴ μπαλαρίνα ποὺ ὀνομαζόταν Ρενέ. Ὁ Ζὰν Πὼλ τὴν βάφτισε ποιητικὰ Ἑλοντί, τὴν παντρεύτηκε καὶ πῆγαν νὰ ζήσουν μαζὶ σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, σ' ἕνα ἀπόκεντρο δρόμο. Σήμερα, οἱ Μπελμοντὼ κατοικοῦν σ' ἕνα μεγάλο διώροφο σπίτι κεντρικῆς σύζυγοι διόκτητο, σ' ἕνα συνοικίας καὶ ἡ Ἑλοντὶ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Ζὰν Πώλ, ἀπαντᾶντας ἀκόμα καὶ στὶς θαυμάστριές του.

Μὲ τὸν «Μπεμπὲλ» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν χαϊδευτικὰ στὴ Γαλλία, δὲν γίνεται τίποτα. Οἱ ταινιὲς τὸν ἐρωτεύονται, τὸν κοπέλλες τὸν ἐρωτεύονται, τὸ γράψουν. λαβαίνουν μιὰ ἐγγυημένη νικὴ μὰ σταθερὴ ἀπάντησι: Ζὰν Πὼλ τὶς συμβουλεύει ν' ἀνα-

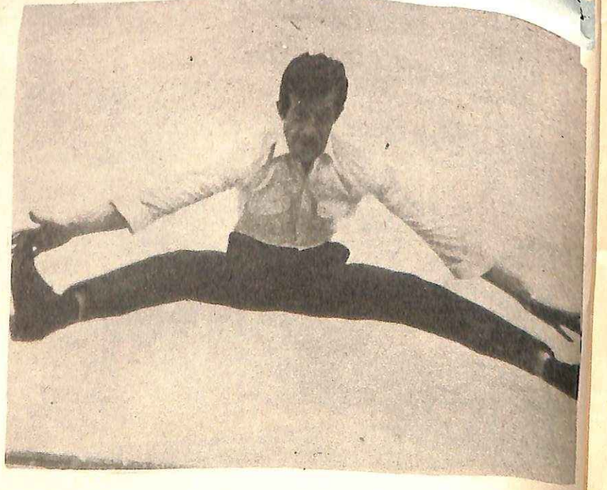

«Τὸ κοινὸ μὲ ἀγαπᾶ ὅπως εἶμαι — λέει ὁ Μπελμοντὼ — καὶ δὲν θέλω νὰ θαυμάζουν ἐμένα σωσία μου». Ἔτσι, ἀντιμετωπίζει μόνος του τὶς πιὸ ριψοκίνδυνες ἀκροβασίες.

ζητήσουν ἀλλοῦ τὸν ἄντρα ποὺ ὀνειρεύονται. Γιατὶ ὁ διάσημος ἠθοποιὸς δὲν ἔχει καμμιὰ πρόθεσι νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν συζυγική του εὐτυχία μὲ ἐπιπόλαιες περιπετειοῦλες.

Ὁ σκληρὸς μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιὰ βρίσκεται σιχνὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς του, μὰ ὁ μῆνας τῶν διακοπῶν εἶναι ἱερὸς γι' αὐτόν. Οἱ Μπελμοντὼ ἔχουν νοικιάσει μιὰ μεγάλη βίλλα στὴν Κυανῆ Ἀκτή, ποὺ τὴν ἔχουν βαφτίσει «Λά Φαριγκολέτ».

Ἂν κανεὶς ἐπιχειρήσῃ νὰ διατρέξῃ τὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βίλλα, θὰ συναντήσῃ μεγάλες πινακίδες ποὺ προειδοποιοῦν: «Προσοχή, ἐπικίνδυνα σκυλιά». Εἶναι ἕνα τέχνασμα τοῦ Μπεμπέλ, ποὺ ἐπιτρέπει σ' αὐτὸν καὶ στὴν οἰκογένειά του νὰ περνοῦν ἀνενόχλητες διακοπές. Στὴν πραγματικότητα, τὰ «ἐπικίνδυνα σκυλιὰ» εἶναι ἕνα εἰρηνικὸ κόκερ, ὁ «Ντόπυ», καὶ μιὰ μικρὴ γαϊτωμένη σκυλίτσα, ἡ «Φιφίν». Μὰ κατορθώνουν νὰ κρατοῦν σὲ ἀπόστασι τοὺς φωτογράφους, ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ περιμένουν μερόνυχτα γιὰ νὰ τραβήξουν μιὰ ἀνέκδοτη φωτογραφία του, καὶ τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς περιοχῆς,ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν πλησιάσουν γιὰ ἕνα αὐτόγραφο.

«Ἡ Φαριγκολέτ» εἶναι μιὰ βίλλα μὲ πολλὰ μεγάλα δωμάτια, γεμάτα ἀπὸ σπάνια ἔπιπλα καὶ χαλιά. Ἔχει μιὰ ὑπέροχη ἄποψι πρὸς τὴ θάλασσα, μὰ ὁ Ζὰν Πὼλ Μπελμοντὼ ἀποφεύγει νὰ κυττάῃ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐκεῖ, στὸν ὁρίζοντα, διακρίνεται τὸ Σαὶν Τροπέ, «ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ἐφιαλτικὸς παράδεισος»—ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ — ποὺ ξαναφέρνει στὴ σκέψι του τὸν κινηματογράφο· οἱ κοσμικότητες, τὸν πολιτισμό, ἐνῶ ἐκεῖνος, τοιλάχιστον γιὰ ἕνα μῆνα τὸ χρόνο, θέλει νὰ τὰ λησμονήσῃ ὅλα.

Ἡ ζωὴ τῶν Μπελμοντὼ στὶς διακοπὲς δὲν εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παραθεριστῶν, ποὺ στήνουν μιὰ σκηνὴ στὸ δασάκι γύρω ἀπὸ τὴν «Φαριγκολέτ». Ξυπνοῦν ὅλοι στὶς ἕξη τὸ πρωί, προγευματίζουν στὴ βεράντα καὶ ὕστερα φεύγουν γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά. Μά, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ μπάσουν σὲ δυὸ αὐτοκίνητα—τὸ «Ντωφὶν» τῆς Ἑλοντὶ καὶ τὸ «Μ. G.» τοῦ Ζὰν Πὼλ—τρία παιδιά, δυὸ σκυλιά, ἕνα πλαστικὸ καγκὸ, δύο λαστιχένιους κύκνους, ἕνα ψάρι καὶ τὶς προμήθειες γιὰ τὸ φαγητὸ κοντὰ στὴ θάλασσα.

Μὰ τὸ πιὸ δύσκολο μέρος τοῦ ξεκινήματος εἶναι οἱ ἀτέλειωτες φιλονεικίες τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀπαιτοῦν ν' ἀνεβοῦν στὸ διθέσιο αὐτοκίνητο τοῦ μπαμπᾶ. Ἡ συμφωνία ἦταν ν' ἀνεβαίνῃ ἕνα κάθε μέρα, μὰ οἱ δυὸ μεγαλύτερες ἀδελφοῦλες, ἡ Πατρίτσια, ἐντεκα χρόνων, καὶ ἡ Φλωράνς, πέντε χρόνων, προσπαθοῦν νὰ παραμερίζουν τὸν μικρὸ Πώλ, ποὺ, μὲ τοὺς δεκαεφτὰ μῆνες του, δὲν κατορθώνει ἀκόμα νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του.

Εὐτυχῶς στὴν ἀκρογιαλιὰ βρίσκεται συνήθως ἡ γιαγιά, ἡ μητέρα τῆς Ἑλοντί, ποὺ προσέχει τὰ παιδιά, ἐνῶ ὁ Μπεμπὲλ ἐπιδίδεται στὸ τελειπαῖο χόμπυ του, στὸ θαλάσσιο σκί.

Σπὰ τελειπαῖα γενέθλια τοῦ Ζὰν πώλ, ἡ Ἑλοντὶ τοῦ χάρισε μιὰ βενζινάκατο καὶ ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ τὴν βαφτίσῃ «Ἑλοντὶ Ι».

Ἔτσι τώρα ἡ Ἑλοντὶ (ἡ ἀληθινὴ) ἀνεβαίνει στὴν «Ἑλοντὶ Ι», τὴν βενζινάκατο, καὶ τὴν πιλοτάρει μὲ ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα, ἐπιτρέποντας ἔτσι στὸν ἄντρα της νὰ κάνῃ μερικὲς ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις πάνω στὸ μονοσκί.

Τὸ μονοσκὶ (ποὺ εἶναι, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, τὸ πανεπιστήμιο τοῦ θαλασσίου σκὶ) εἶναι μιὰ θαυμάσια προπόνησι γιὰ τοὺς ἐπικίνδυνους ρόλους ποὺ ὁ Μπεμπὲλ ἀπαιτεῖ νὰ γυρίζῃ πάντα μόνος του καὶ δὲν δέχεται σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ σωσίες στὶς ἐπικίνδυνες σκηνές.

Ὑπάρχουν μόνον δύο σπόρ, στὰ ὁποῖα ὁ Ζὰν Πὼλ δὲν ἔχει ἐπιδοθῇ: τὸ σκὶ στὰ χιόνια, γιατὶ δὲν βρέθηκε ἀκόμα καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία διατεθυμένη νὰ τὸν ἀσφαλίσῃ ἐναντίον τῶν πιθανῶν ἀτυχημάτων, καὶ τὸ ἀλεξίπτωτο.

Ἔτσι, ὅταν τὸ φίλμ προβλέπῃ μιὰ πτῶσι μὲ ἀλεξίπτωτο, ὁ Μπελμοντὼ δέχεται νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν μοναδικό σωσία του, τὸν Γάλλο ἄσσο Ζὺλ Ντελαμάρ.

Μὰ ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα σπόρ, ὁ Μπεμπὲλ μπορεῖ νὰ συναγωνιστῇ κάθε ἄλλο ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου, μὲ μεγάλες πιθανότητες νὰ ἀναδειχθῇ «πρωταθλητὴς τοῦ κινηματογραφικοῦ κόσμου».

— Τὸ κοινὸ μὲ ἀγαπᾶ ἔτσι ὅπως εἶμαι—συνηθίζει νὰ λέῃ—καὶ δὲν θέλω νὰ θαυμάζῃ ἐμένα βλέποντας ἕναν σωσία μου σὲ ἐπικίνδυνες σκηνές.

Ἀλλωστε, ὁ Ζὰν Πὼλ ἦταν μαχητικὸς καὶ ἐπιθετικὸς ἀπὸ παιδί. Εἶχε μιὰ ὄψι ξανθοῦ ἀγγέλου τότε, μὰ ἦταν κιόλας ἕνας «σκλη-

Ὁ Ζὰν Πὼλ Μπελμοντώ, ὁ «σκληρὸς» μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιά, λείπει συχνὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὶς κινηματογραφικὲς ὑποχρεώσεις του. Μὰ τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν μῆνα τῶν διακοπῶν, ποὺ περνᾶ μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του καὶ τὰ τρία παιδιά του σὲ μιὰ βίλλα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ἀπ' αὐτὴ τὴ βίλλα, μένουν μακρυὰ οἱ φωτογράφοι, οἱ δημοσιογράφοι, ἀκόμα καὶ οἱ παραγωγοί.

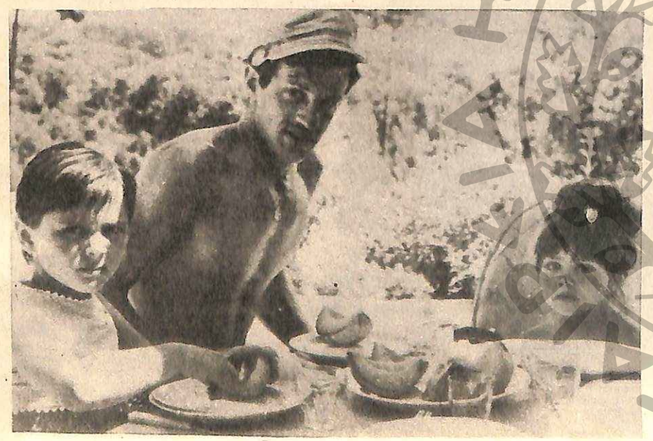

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

όχι πλέον ένα οποιοδήποτε χλώριον

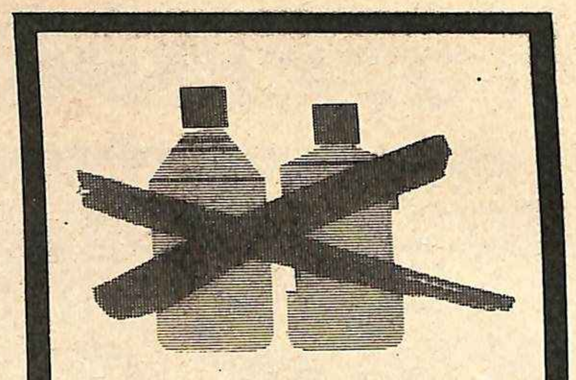

μόνον τὸ χλώριον

ΑΤΑΚ

ΜΕ ΤΙΣ ΣΩΤΗΡΙΕΣ ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ

δέν καταστρέφει τά ροῦχα
τά ὑπερλευκαίνει
ἐξουδετερώνει τήν ἄσχημη μυρωδιά ἀπό τά πλυμένα

Ἀφοῦ τὸ ἐξευγενισμένο Χλώριο ΑΤΑΚ κάνει τὴ δουλειά του ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ * ΛΕΥΚΑΝΣΗ * ΞΕΚΙΤΡΙΝΙΣΜΑ * ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙ στὸ τελευταῖο χέρι, ξεύγασμα (λουλάκιασμα), ρίχνετε τὴν παστίλια στὸ νερὸ τῆς σκάφης καὶ ξευγάζετε τὰ περασμένα ἀπὸ πρὶν μὲ Χλώριο ροῦχα

ΑΤΑΚ, ΤΟ ΧΛΩΡΙΟ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΕ Κ Ε ΧΛΩΡΙΟ

ρός», ποὺ ἤξερε νὰ ἀναγκάζη ὄχι μόνον τοὺς συνομηλίκους του, ἀλλὰ καὶ παιδιὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴ δική του ἡλικία, νὰ τὸν σέβωνται καὶ νὰ τὸν ὑπολογίζουν. Εἶχε ἕναν ἀδελφὸ λίγο μικρότερο ἀπ' αὐτόν, τὸν Ἀλαίν, ποὺ ἦταν ἄτολμος καὶ συνεσταλμένος καὶ γι' αὐτὸ γινόταν συχνὰ θῦμα τῶν φίλων του καὶ τῶν συμμαθητῶν του. Ἴσως γιὰ νὰ ἀποκαταστήση λίγο τὴ δικαιοσύνη, ὁ Ζὰν Πὼλ ἄρχισε νὰ παίζη γροθιὲς μὲ τὰ ἄλλα παιδιά. Καὶ ἀκριβῶς σὲ μιὰ τέτοια «συνάντησι» μὲ τοὺς συμμαθητές του, μιὰ γροθιὰ τοῦ ἀντιπάλου του τοῦ ἔσπασε τὴ μύτη, δίνοντάς του ἐκεῖνο τὸ χαρακτηριστικὸ προφίλ, ποὺ τὸν κάνει τόσο γοητευτικὸ σήμερα.

Ἡ καρριέρα του σὰν πυγμάχου τέλειωσε, τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια, γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν ν' ἀνεβῆ στὸ ρίγκ, γιατὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα «δὲν εἶχε διάθεσι νὰ παίξη γροθιές», ὅπως δήλωσε.

Τὸ πιὸ παράξενο εἶναι πὼς ὁ ἄτολμος καὶ ἥσυχος Ἀλαὶν διαδέχτηκε τὸν ἀδελφό του στὸ μπὸξ καὶ ἀκόμα καὶ σήμερα συχνάζει στὰ ρίνγκ.

Ἀφοῦ ἔκλεισε, σχεδὸν πρὶν ν' ἀρχίση, ἡ καρριέρα τοῦ μποξὲρ Μπελμοντώ, ὁ Ζὰν Πὼλ δήλωσε στοὺς γονεῖς του, πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ θέατρο.

Ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν ἕνας γνωστὸς γλύπτης, ἐνεθάρρυνε αὐτὴ τὴ νέα ἀπόφασι τοῦ γιοῦ του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν συστήση σ' ἕνα φίλο του, διευθυντὴ τῆς Σχολῆς Δραματικῆς Τέχνης. Ὁ Ζὰν Πὼλ εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὲς σχολικὲς παραστάσεις καὶ ἔτσι εἶχε νικήσει τὸ τρὰκ ποὺ προκαλεῖ τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ κοινοῦ. Μὰ ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ ἀποφάσιζε γιὰ τὴν εἰσαγωγή του στὴν αὐστηρὴ θεατρικὴ Σχολή, τὰ ἔχασε, ζαλίστηκε καί... ἀπέτυχε.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο, ὁ Ζὰν Πὼλ προετοιμάστηκε πάλι γιὰ τὶς ἐξετάσεις καί, αὐτὴ τὴ φορά, ἔγινε δεκτὸς μὲ πολὺ καλοὺς βαθμούς.

Ἀκολούθησαν τὰ τρία χρόνια τῆς σχολῆς καὶ ὕστερα, ὅταν βγῆκε στὸ θέατρο, δὲν βρῆκε μιὰ ζωὴ εὔκολη καὶ εὐχάριστη. Ἀναγκάστηκε νὰ ἐργαστῆ σὲ θέατρα δεύτερης κατηγορίας, νὰ κάνη τουρνὲ στὶς πιὸ μακρυνὲς ἐπαρχίες, νὰ κοιμηθῆ σὲ ξενοδοχεῖα τελευταίας κατηγορίας.

Ἡ συνάντησι μὲ τὴν Ἐλοντὶ τοῦ ἔφερε τύχη. Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους, ὁ Πὼλ ἄρχισε νὰ δουλεύη στὸν κινηματογράφο καὶ ἡ ἐπιτυχία δὲν ἄργησε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα του. Ὁ τροχὸς τῆς τύχης του εἶχε ἀρχίσει νὰ γυρίζη, μ' ἕνα ρυθμὸ ὅλο καὶ πιὸ γρήγορο, ὅλο καὶ πιὸ ἰλιγγιώδη. Μέσα σὲ λίγα χρόνια, ἔγινε διάσημος, πλούσιος, περιζήτητος ἀπὸ τοὺς παραγωγούς. Σήμερα θεωρεῖται ὁ πιὸ καλοπληρωμένος ἠθοποιὸς τῆς Γαλλίας, ὁ πιὸ γοητευτικὸς ἄσχημος ἠθοποιὸς τῆς Εὐρώπης.

— Τώρα ξέρω πὼς ὁ κόσμος μὲ ἀγαπᾶ—λέει ὁ Μπεμπέλ. Παντοῦ ὅπου πηγαίνω, ἀκόμα καὶ στὸ δρόμο, οἱ ἄνθρωποι μὲ φωνάζουν μὲ τ' ὄνομά μου, μοῦ μιλοῦν στὸν ἑνικό. Δὲν εἶναι αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξι πὼς μὲ ἀγαποῦν, πὼς μὲ θεωροῦν σὰν δικόν τους;

Τώρα, τὸ πρόβλημα γιὰ τὸν Ζὰν Πὼλ δὲν εἶναι πιά, ὅπως πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, τὸ πῶς νὰ βρῆ λίγα χρήματα, ἀλλὰ τὸ πῶς νὰ τοποθετήση ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρήματα ποὺ κερδίζει.

Μὰ καὶ σ' αὐτὸ δέχεται τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἐλοντί, ποὺ εἶναι ἡ ἱκανώτατη διαχειρίστρια τῆς περιουσίας του καὶ ὁ «καλὸς ἄγγελος» τῆς ζωῆς του.

ΤΟ παράθυρό ΜΟΥ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

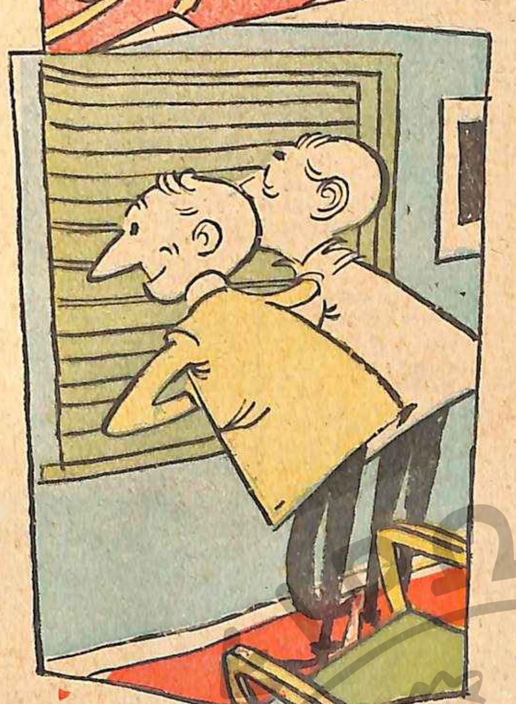

ΟΠΩΣ θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς, ὑπάρχουν λογιῶν-λογιῶν παράθυρα. Δηλαδὴ ἄλλα εἶναι ἁπλὰ μὲ γρίλλιες, ἄλλα συρταρωτά, ἄλλα ρολαριστά, ἄλλα μακρόστενα, ἄλλα κοντόφαρδα καὶ ἄλλα ἔχουν κάποιο ἔξαλλο στύλ, ἀνάλογο μὲ τὸ κέφι τοῦ κατασκευαστοῦ ἢ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ ποὺ διαθέτει τὰ παράθυρα. Ὅλα αὐτά, βέβαια, εἶναι γνωστὰ σὲ ὅλους μας. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ὑποψιάζομαι ὅτι δὲν θὰ ξέρετε, εἶναι τὸ ἄλλο· Ὅτι, δηλαδή, ὑπάρχουν παράθυρα ἀσήμαντα, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον, καὶ παράθυρα σημαντικὰ καὶ προνομιοῦχα ποὺ βοηθᾶνε ἀφάνταστα στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι τοῦ κατόχου. Φτάνω δηλαδὴ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστηρίξω, ὅτι ἕνα καλὸ παράθυρο, μπορεῖ νὰ ξυπνήση ἀκόμα καὶ τὸν πιὸ φοβερὸ βλάκα! Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μπῶ ἀμέσως στὴν ἱστορία μου, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ νομίζετε ὅτι λέω ὑπερβολές.

★

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια περίπου, εἶχα νοικιάσει μιὰ ὄμορφη μονοκατοικία καὶ ἡ ζωή μου μὲ τὴν Θέκλα κυλοῦσε ἥσυχη καὶ μᾶλλον χαρούμενη. Ὁ γάμος μας, ὑπῆρξε καρπὸς ἑνὸς σφοδροῦ καὶ ταλαιπωρημένου αἰσθήματος. Καὶ λέω ταλαιπωρημένου, διότι ἡ Θέκλα εἶχε πέντε ἀδέλφια μὲ «ἀπηρχαιωμένας ἀρχάς». Δὲν τὴν ἄφηναν οὔτε στὸ πεζοδρόμιο νὰ βγῆ. Πάντως, γιὰ νὰ μὴν σᾶς τὰ πολυλογῶ, κάποιο βραδάκι, μᾶς τσάκωσαν ποὺ τὰ λέγαμε καὶ τὸ θέμα ἐτέθη ὠμά. «Κύριε Γιαννάκη, ἢ τὴν παίρνεις ἢ σὲ παίρνει καὶ σὲ σηκώνει». Κι' ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου τὰ ψηλά, τὴν πῆρα καὶ ἡσυχάσαμε ὅλοι. Ὅπως σᾶς εἶπα, λοιπὸν καὶ πιὸ πάνω, νοίκιασα τὴν ὄμορφη μονοκατοικία — 1.700 τὸ μῆνα — καὶ δὲν θὰ εἶχε ἀλλάξει καθόλου ἡ ζωή μου, ἂν δὲν ἀναγκαζόμουν νὰ μετακομίσω. Δηλαδή, κάποιο μεσημέρι ποὺ γύρισα στὸ σπίτι μου, βρῆκα τὴν Θέκλα ἀναστατωμένη.

—Ξέρεις, Γιαννάκη, εἶπε. Τὸ πρωί, πέρασε ὁ νοικοκύρης καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ ψάξουμε γιὰ σπίτι.

—Γιατί;

—Αὐτὸ τὸ δίνει γιὰ πολυκατοικία. Θὰ τὸ γκρεμίσουν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε γιὰ ἄλλο σπίτι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Θέκλα δὲν εὕρισκε κανένα τοῦ γούστου της, ἀπογοητεύθηκε, τὰ παράτησε καὶ συνέχισα μόνος μου.

—Νὰ ψάξης ἐσύ, μοῦ δήλωσε κάποιο βράδυ ἀγανακτισμένη.

Συνέχισα λοιπὸν τὶς ἀναζητήσεις χτύπησα κουδούνια ὅπου ἔβλεπα ἐνοικιαστήριο, μίλησα μὲ μεσίτες κι' ἕνα μεσημέρι, μπῆκα στὸ ἰσόγειο διαμέρισμα μιᾶς γωνιακῆς πολυκατοικίας. Ὁ ἐνοικιαστὴς δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα. Θὰ τὸ ἄδειαζε σὲ δέκα πέντε ἡμέρες. Μοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος. Ἤτανε ἕνας σοβαρὸς κύριος γύρω στὰ σαράντα πέντε, μὲ κατάμαυρα μάτια καὶ ἕνα μόνιμο εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Περᾶστε, ἀγαπητέ μου.

Ἄνοιξε τὰ παράθυρα γιὰ νὰ δῶ ὅτι εἶχε μπόλικο φῶς καὶ μοῦ ἐξήγησε στὰ γρήγορα ὅλα τὰ μειονεκτήματα καὶ τὰ πλεονεκτήματα.

—Ἀπ' ὅ,τι βλέπω στὴν ἔκφρασί σας, συνέχισε, δὲν σᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου. Βεβαίως, δὲν εἶναι κανένα σπουδαῖο διαμέρισμα, ἀλλὰ ἐγὼ προσωπικὰ τὸ ἀφήνω μὲ βαρειὰ καρδιά.

Ὑποψιάστηκα, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μὲ ξεγελάση γιὰ νὰ τὸ νοικιάσω ἀμέσως, ἐπειδὴ θὰ εἶχε κάποιο ὄφελος ποὺ δὲν ἤξερα ἐγώ.

—Τότε γιατί φεύγετε; ρώτησα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

—Δυστυχῶς, δὲν γίνεται νὰ μὴ φύγω, εἶπε. Εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος καὶ μὲ μεταθέτουν. Ὅμως, ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα.

Πλησίασε, χάϊδεψε τὰ μισοσηκωμένα ρολλὰ ἐκείνου τοῦ παραθύρου ποὺ βρισκότανε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ὅπου σχηματιζότανε ἡ γωνία — σὲ γωνία ἤτανε καὶ ἡ πολυκατοικία — καὶ συνέχισε:

—Αὐτὸ τὸ παράθυρο, θὰ εἶναι γιὰ μένα, ὁ φωτεινὸς φάρος τῆς ζωῆς μου. Ἤμουν ἕνα βόϊδι κι' ἔγινα ἄνθρωπος!

Ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὰ λόγια του. Στὴν ἀρχὴ ὑποψιάστηκα, βεβαίως, ὅτι εἶναι τρελλὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Πλησίασα πάντως δειλὰ - δειλά, ἄγγιξα τὸ παράθυρο, ἀλλὰ δὲν κατάλαβα τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Ἤτανε ἕνα συνηθισμένο παράθυρο στὸ δρόμο. Ἀμέσως μετά, ἄρχιζε τὸ πεζοδρόμιο καὶ λίγο ἀριστερὰ ὑπῆρχε μιὰ κολώνα τοῦ Δήμου. Ὁ ἄλλος ὅμως, φαίνεται πὼς κατάλαβε τὶς σκέψεις μου.

—Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ τίποτα περισσότερο, εἶπε. Ἐπειδὴ ὅμως σᾶς ἐκτιμῶ, γιατὶ νομίζω ὅτι εἴσαστε ἄνθρωπος ποὺ ἀξίζετε, σᾶς προσκαλῶ ἀπόψε τὸ βράδυ. Ἀπὸ τὶς ἕνδεκα καὶ ὕστερα, θὰ εἶμαι ἐδῶ. Ἐλᾶτε. Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα, ξαφνιασμένος.

—Τί νὰ κάνουμε; ρώτησα.

—Ἐλᾶτε καὶ θὰ καταλάβετε πόσο ἀξίζει αὐτὸ τὸ παράθυρο.

Τὸν χαιρέτησα γεμᾶτος ἀπορίες. Μὲ συνώδευσε μέχρι τὴν πόρτα καὶ πρόσεξα ποὺ μοῦ χαμογελοῦσε μὲ κάποια κρυφὴ σημασία.

—Ἂν δὲν ἔρθετε, εἶναι σίγουρο πὼς θὰ χάσετε, εἶπε· Χαίρετε.

Ὅταν βγῆκα ἔξω, ἔρριξα ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ παράθυρο. Δὲν εἶχε τίποτα τὸ σπουδαῖο. Ἔφυγα, καὶ τὸ κεφάλι μου ἤτανε φορτωμένο ἐρωτηματικά.

★

Δὲν ἄντεξα στὸν πειρασμὸ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ στὶς ἕνδεκα παρὰ δέκα χτυποῦσα τὸ κουδούνι τοῦ αἰνιγματικοῦ ἀνθρώπου. Περίμενα δυὸ - τρία λεπτὰ καὶ τέλος μοῦ ἄνοιξε.

—Ἄ, ἐσεῖς εἴσαστε; εἶπε. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἄργησα, ἀλλὰ ἔψαχνα γιὰ τὴν σφεντόνα μου.

—Δηλαδή;

—Πᾶμε στὸ παράθυρο καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Δὲν θ' ἀνάψουμε φῶς.

Πλησιάσαμε στὸ παράθυρο, σήκωσε τὰ ρολλά, κύτταξε τὴ λάμπα ποὺ ἄναβε πάνω στὴν κολώνα τοῦ Δήμου κι' ὅπως βρισκόμαστε πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο στὰ σκοτεινά, τὴν σημάδεψε μὲ τὴν σφεντόνα του. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ἀκούστηκε ἕνα «ντὶν» καὶ ἡ λάμπα ἔγινε χίλια κομμάτια. Ἡ γωνιὰ τοῦ δρόμου σκοτείνιασε ἀμέσως καὶ δυὸ - τρεῖς περαστικοὶ ἄρχισαν νὰ βρίζουν τὸν ἄγνωστο γάϊδαρο ποὺ ἔσπασε τὴ λάμπα.

—Καλέ, μὴ φωνάζετε, εἶπε κάποια γυναῖκα. Μπορεῖ νὰ ἔσπασε κι' ἀπὸ μόνη της.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶχε πάψει κάθε σχόλιο γιὰ τὴ λάμπα, κι' ὁ περίεργος ἐνοικιαστὴς κατέβασε λιγάκι τὰ ρολλά πῆρε δυὸ πολυθρόνες, τὶς ἔφερε κοντὰ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ καθήσω.

—Καὶ τώρα ποὺ φύγανε οἱ ἀγανακτισμένοι γιὰ τὸ σπάσιμο τῆς λάμπας, θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ ὑπόλοιπα, εἶπε. Ἔχω κάνει πολλὲς μελέτες, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἐκλεκτοῦ παράθυρου ποὺ βλέπετε. Ἀπὸ δῶ, μελέτησα τοὺς ἀνθρώπους, ὅσο ἐλάχιστοι ἐπιστήμονες. Φυσικά, γιὰ νὰ ἐξυπηρετῆ τὸ σκοπό του τὸ παράθυρο, ἡ λάμπα πρέπει νὰ εἶναι σπασμένη μονίμως.

—Ἔχετε σπάσει πολλές;

—Καμμιὰ εἰκοσαριά! Ἴσως καὶ περισσότερες. Δὲν ἔχει σημασία. Τὸ γεγονὸς πάντως, εἶναι ὅτι τὰ ἔχω καταφέρει ἔτσι, ὥστε τὸ σημεῖο αὐτό, νὰ εἶναι τὸ πιὸ σκοτεινὸ ὅλου τοῦ δρόμου· Σᾶς διαβεβαιῶ, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔχω κάνει, κανένας ἄνθρωπος δὲν θέλει τὸ πολὺ φῶς. Ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτό, λοιπόν, ἀνηφορίζουν ἑκατοντάδες καὶ ἴσως χιλιάδες ἄνθρωποι γιὰ νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους... Μὲ ἀντιλαμβάνεσθε;

—Βεβαίως.

—Λαμπρά. Ἀνηφορίζοντας ὅμως, σταματοῦν ἐδῶ στὸ πιὸ σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ δρόμου καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν εἴσοδό τους στὸ σπίτι τους...

Πῆγα κάτι νὰ πῶ, ἀλλὰ μὲ διέκοψε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του.

Πλησιάσαμε πάλι στὸ παράθυρο, κι' ὅπως τὰ ρολλὰ ἤτανε μισοσηκωμένα, βλέπαμε θαυμάσια· Στὸ πεζοδρόμιο, εἶχε σταματήσει ἕνας εὔσωμος κύριος καὶ ψαχνότανε. Δὲν μᾶς χώριζαν οὔτε δυὸ μέτρα. Πέρασαν ἕνα - δυὸ δευτερόλεπτα καὶ τὸν ἀκούσαμε ποὺ μιλοῦσε μόνος του.

—Στάσου, ρὲ βλάκα Μῆτσο. Ποῦ πᾶς νὰ

μπῆς στὸ σπίτι ἀπροετοίμαστος; Κρύβε κανένα κατοστάρικο στὴ μικρὴ τσέπη γιατὶ αὐτὴ ἡ φάκια θὰ σηκωθῆ νὰ μᾶξη τὸ πορτοφόλι τὴ νύχτα...

Τὸν εἴδαμε ποὺ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, ξεχώρισε κάτι χαστονομίσματα, τὰ τρύπωσε σὲ μιὰ τσεπούλα καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

—"Οπως ἀντιλαμβάνεσθε, μοῦ ἐξήγησε ὁ συνομιλητής μου, βλέπουν σκοτεινὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ δρόμου κι' ἔχουν τὴν αὐταπάτη ὅτι δὲν τοὺς βλέπει κανείς... Ἀλήθεια δὲν γνωριζόμαστε... Ἀριστείδης Παπαδότουλος.

"Απλωσα κι' ἐγὼ τὸ χέρι μου.

—Ἰωάννης Μικές.

Χαρήκαμε φυσικὰ ἀμοιβαίως καὶ καθήσαμε πάλι στὶς πολυθρόνες μας. Σὲ ἕνα λεπτὸ ξανασκωθήκαμε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦτανε ἕνα ζευγαράκι ποὺ φιλήθηκε ἐντελῶς ἄνετα μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ὁ νεαρὸς κύριος ὅμως φαίνεται πὼς ἤθελε κι' ἄλλα φιλιά. Ἡ ντάμα του θύμωσε.

—Ἔλα, μὴν εἶσαι βλάκας, τοῦ μουρμούρισε. Μοῦ χάλασες τὰ μαλλιά.

—Μὰ σ' ἀγαπῶ, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

—Εἶσαι ἡλίθιος! ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. "Αντε καληνύχτα.

"Αρχισε νὰ τρέχη. Ὁ νεαρὸς φώναξε ἀγανακτισμένος:

—Τί θὰ γίνη αὔριο;

—Στὸ ἴδιο μέρος, ἀνόητε...

"Ολα αὐτὰ ἔγιναν μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ὁ φουκαρᾶς εἶχε ἰδρώσει. "Εβγαλε τὸ μαντήλι του, σκουπίστηκε καὶ μουρμούρισε στὴν κοπέλλα του ποὺ εἶχε φύγει πιά:

—Ποῦ θὰ ἰδῶ πάς; "Οταν ἀραβωνιαστοῦμε, θὰ σὲ ταράξω στὸ ξύλο! Τότε θὰ δῆς ποιός εἶναι ἡλίθιος!

"Εφυγε σιγὰ - σιγά, ἀναστενάζοντας καὶ ὁ κύριος Ἀριστείδης μοῦ ἐξήγησε ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιο ζευγάρι φιλιότανε ἐπὶ ἕνα χρόνο ἐκεῖ μπροστά του κι' ὅτι ἡ κοπέλλα ἀπόπαιρνε τὸν νεαρό, χειρότερα κι' ἀπὸ σκύλο. Τελευταίως, μάλιστα, τοῦ εἶχε δώσει καὶ κάτι χαστούκια.

"Εφυγα σ ις 12,30 ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σὲ 15 ἡμέρες μετακομίζαμε σ' αὐτὸ τὸ ἰσόγειο διαμέρισμα μὲ τὸ θαυμαστουργὸ παράθυρο. Ὁ κύριος Ἀριστείδης, μοῦ ἔδωσε μάλιστα καὶ τὴν σωφεντόνα του, ἀλλὰ δὲν χρειάσθηκε. Φαίνεται πὼς ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δήμου ἐβαρέθηκε ν' ἀλλάζη λάμπες.

★

Ἀπὸ τότε, ἔγιναν πολλὰ καὶ διάφορα ἐκεῖ μπροστὰ στα μάτια μου. "Ακουσα μάλιστα πολλὲ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἄκουσε ὁ κύριος Ἀριστείδης.

"Ομως, τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα, δὲν γράφονται. Φυσικά, στὴ Θέκλα δὲν μίλησα ποτὲ γιὰ τὸ παράθυρο. Τὴν ἔστειλα πρῶτα γιὰ ὕπνο καὶ μετὰ πήγαινα καὶ στεκόμουν στὸ σκοτεινὸ «φάρο» μου. Πέρασε καιρός. Τὸ ζευγαράκι, φαίνεται πὼς ἀραβωνιάστηκε, γιατὶ κάποιο βράδυ, ἐκτὸς ποὺ τὸν εἶπε βλάκα ἡ κοπέλλα, τοῦ βούτηξε κάτω καὶ ἕνα δακτυλίδι. Ὁ φουκαρᾶς ἔψαχνε πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ τὸ βρῆ. Κι' ὅσο ἔψαχνε τόσο μουρμούριζε στὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε φύγει:

—Μωρὲ δὲν θὰ παντρευτοῦμε; Θὰ δῆς τότε...

Πέρασε πάλι καιρὸς καὶ φαίνεται πὼς θὰ εἶχανε παντρευτῆ στὸ μεταξύ, γιατὶ κάποιο βράδυ πάλι τοῦ ἄστραψε κάποιο χαστούκι — πάντα μπροστὰ στὸ παράθυρό μου — τὸν ἄκουσα ποὺ ἔλεγε:

—Μωρέ, δὲν θὰ κάνῃς κανένα παιδί; Τότε θὰ δῆς τί ἐχεις νὰ πάθῃς...

Κοντοστάθηκε, εἶπε τὶς ἀπειλές του κι' ἔφυγε βιαστικὸς νὰ τὴν προλάβῃ, κρατώντας τὸ μάγουλό του.

★

Γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀνέφερα προηγουμένως, εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν μπροστὰ στὸ σκοτεινό μου παράθυρο. Ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ καταλάβετε πόσο σπουδαῖο παράθυρο διαθέτω, θὰ σᾶς ἀναφέρω μιὰ πρόσφατη ἀποκάλυψή του, ποὺ μοῦ διέλυσε κάποιες αὐταπάτες καὶ μ' ἔκανε λιγώτερο βλάκα. "Ητανε βράδυ πάλι — πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες — καὶ ἡ Θέκλα μὲ τὴν μητέρα της, πήγανε στὸν κινηματογράφο. Θὰ ἤτανε περασμένες οἱ 12 λοιπόν, ὅταν τὶς ἄκουσα ποὺ γυρίζανε, κομβεντιάζοντας σχεδὸν ψιθυριστά. Ἐγὼ φυσικά, βρισκόμουν πίσω ἀπ' τὸ σκοτεινό μου παράθυρο. Μόλις φτάσανε στὸ σκοτεινὸ σημεῖο, κοντοστάθηκαν. "Ακουσα τὴ φωνὴ τῆς πεθερᾶς μου:

—Λοιπόν, Θέκλα, ὅπως εἴπαμε. Νὰ πῆς στὸν προκομμένο σου νὰ σοῦ δώσῃ λεπτὰ νὰ πάμε ἕνα μήνα στὴν ἐξοχή...

—Καλὲ μαμά, ἄσε καὶ θὰ τὸ ἀποφασίσῃ μόνος του. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς. Εἶναι φιλότιμος...

Ἡ πεθερά μου φαίνεται πὼς ἄναψε, γιατὶ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ της λίγο πιὸ δυνατή:

—Μωρὲ ἄντε παράταμε, μὲ τὸ βλάκα ποὺ πῆρες. Μπορεῖ νὰ εἶναι φιλότιμος, ἀλλὰ εἶναι καὶ φοβερὰ ἀναποφάσιστος. Δὲν θυμᾶσαι τότε τί ἔγινε;

—Τί ἔγινε;

—Τότε, καλέ, ποὺ καθόμαστε στὰ καφενεδάκι καὶ μοῦ τηλεφώνησες καὶ ἔστειλα τ' ἀδέλφια σου...

—Ποὺ μᾶς πιάσατε;

—Ἀμέ;

—Ποῦ τὸ θυμήθηκες, καλὲ μαμά;... Πάω, τώρα, γιατὶ δὲν ἀκούω τίποτα μέσα. Θὰ κοιμήθηκε ὁ Γιαννάκης... Θεοσκότεινο εἶναι τὸ σπίτι.

—Μωρὲ αὐτὸς κοιμᾶται ὄρθιος. φώναξε ἡ πεθερά μου. Καληνύχτα, κόρη μου, κι' ὅπως εἴπαμε.

—Καληνύχτα, μαμά!

Μέχρι νὰ μπῆ ἡ Θέκλα, ἐγὼ εἶχα ἐαπλώσει κι' ἕνανα τὸν κοιμισμένο. Καὶ δὲν τῆς εἶπα ἀκόμα τὰ κουβέντα γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουσα. Θυμήθηκα ὅμως, ὅτι ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο ἀπόγευμα ποὺ μᾶς πιάσανε, ἡ Θέκλα μοῦ ζήτησε γιὰ λίγο συγνώμην καὶ μπῆκε στὸ καφενεῖο. Τότε φαίνεται πὼς ἔκανε τὸ μοιραῖο τηλεφώνημα. Δὲν ἔχει σημασία, ὅμως. Δὲν πρόκειται νὰ πῶ τίποτα, γιὰ τὴν ὥρα, τούλάχιστον. Γιατὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ σταθῆ καὶ πάλι, μὲ τὴν μητέρα της στὸ παράθυρό μου. Καὶ ποῦ ξέρετε, ἴσως αὐτὰ ποὺ θ' ἀκούσω, νὰ εἶναι περισσότερο συγκλονιστικά.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΗ

Ἡ νεόπλουτη κυρία παραθέτει γεῦμα. Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα περιλαμβάνει τὸ μενού. Κι' ἀνάμεσα στ' ἄλλα, γαλοπούλα γεμιστή. Ἡ μαγείρισσα, ὅμως, ποὺ πήγαινε νὰ τὴν ψωνίσῃ στὴν ἀγορά, νύρισε μ' ἕνα πουλὶ καχεκτικό, λιπόσαρκο, βδομάδες σφαγμένο. Κι' ἐπειδὴ ἡ οἰκοδέσποινα φανέρωσε κάποια δυσφορία, ἡ μαγείρισσα τῆς λέει:

—Μὴν ἀνησυχεῖς, καλὲ κυρία. Βάζοντας τὴ γέμιση, μὲ γαρνιτούρα τὰ πατατάκια, τὰ μπιζελάκια, τὰ καρωτάκια, θ' ἀλλάξῃ δίψι καὶ θὰ ἐντυπωσιάσῃ, ὅπως ἐσύ, ὅταν φοράς τὰ κοσμήματά σου...

Η ΑΘΗΝΑ

ἑτοιμαζει τὶς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ της

- Κοσμικὰ κέντρα.
- Κινηματογράφοι.
- Μπουζουξίδικα.
- Νάϊτ κλάμπ.

ΠΕΡΑ ἀπὸ τὰ θέατρα, ὑπάρχουν κι' ἄλλες μορφὲς λαϊκῆς ψυχαγωγίας στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ καλοκαίρι, τόσο στὸ κέντρο, ὅσο καὶ στ' ἀπόκεντρα, ἰδίως δὲ στὰ τελευταῖα.

Τὰ σκῆπτρα, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ποσότητος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψυχαγωγουμένων, κρατοῦν φυσικά, ὅπως καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀλλωστε, οἱ ὑπαίθριοι κινηματογράφοι ποὺ αὐξήθηκαν καὶ πληθύνθηκαν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης καὶ ξεπέρασαν τοὺς 300.

Ἀφανεῖς ἥρωες τοῦ γέλιου καὶ τῆς χαρᾶς, ναοὶ τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν δακρύων, ἐπεκτείνουν τὴν εὐεργετικὴ ἐπιρροή τους ὡς τὰ τελευταῖα ἀκρόσπιτα τῶν συνοικιῶν καὶ μὲ μιὰ μόντρα, μερικὲς καρέκλες κι' ἕνα ἄσπρο πανί, κατορθώνουν ν' ἀντιμάχωνται τὶς ἀφόρητους καύσωνες τοῦ καλοκαιριοῦ, μ' ἐκπληκτικὴ ἀποτελεσματικότητα.

Φυσικά, σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή τους, ἔχουν τοὺς πιὸ ἀπίθανους συμμάχους: τὰ γκαρσόνια ποὺ περιέρχονται σκυφτὰ ἀνάμεσα στὰ καθίσματα, μὲ δίσκους τύπου πυραμίδος, ὅπου ἰσορροποῦν οἱ περιλάλητες «παγωμένες», τὴ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ τὸν Τζέπυς Κάγκνεϋ ἢ τοὺς δικούς μας Κώστα Χατζηχρήστο καὶ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, καί, τέλος, τὸν «τσακατσούκα» ποὺ συντροφεύει ἀπὸ πανάρχαιων χρόνων τὸ «σκότωμα» τῆς ὥρας.

"Ετσι, ἡ νύχτα κυλᾶ ὁμορφα κι' ὡραία, ὥσπου φτάνουν τὰ μεσάνυχτα: ἡ ὥρα τῶν φαντασμάτων, τοῦ Ἁγίου Συλλπικίου καὶ τοῦ ὕμνου τῶν φτωχῶν.

★

—Τοῦ ὕπνου:

Ὁ νεαρὸς (ὅλοι οἱ ἄξιοι τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ πατρικοῦ βαλαντίου νεαροὶ) ἔχει ἀντίρρησι.

Τὴν ἐκφράζει μὲ ὕφος ἀνθρώπου, ποὺ ἀπεγθάνεται ἕως θανάτου κάθε τι κοινὸ καὶ τετριμμένο.

—Μὲ τὶς κόττες, βρὲ Λάκη;

—"Οχι καὶ κόττες, Τζίμη. Οἱ κόττες πάνε στὶς ἐπτά... Ἐκτὸς κι' ἂν...

Χωρὶς τὸ διαλεχτὸ ζευγάρι Μανώλης Χιώτης—Μαίρη Λίντα, ἡ Ἀθήνα τοῦ μπουζουκιοῦ θὰ εἶναι φέτος πιὸ φτωχή. Οἱ δυὸ καλλιτέχνες δρέπουν δάφνες στὴν Ἀμερική. Ἂς παηγορηθοῦν οἱ θαυμαστές τους ὅτι θὰ τοὺς ἀκούσουν τὸν χειμῶνα.

Ὁ Τζίμης μπαίνει στὸ νόημα. Καὶ τὸ «νόημα» αὐτό, γεμᾶτο δελεαστικὲς εἰκόνες καὶ ὑποσχέσεις, ἐκφράζεται μὲ μιὰ λέξη: Κοσμικὸ κέντρο.

Τὰ νυκτερινὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας δὲν εἶναι ἄγνωστο εἶδος. Ὅλοι οἱ εὐτυχεῖς κάτοικοι τοῦ κλεινοῦ ἄστεος τὰ ἔχουν ἐπισκεφθῆ ἢ... τὰχουν ἀκουστά.

Εἶναι ἕνα εἶδος μεταμεσονυκτίου θεάτρου, ποὺ συνδυάζει πλούσιο θεατρικὸ πρόγραμμα πίστας καὶ πλούσιο φαγοπότι.

Βασικοὶ θαμῶνες τῶν κέντρων αὐτῶν εἶναι συνήθως οἱ πλούσιοι γέροι (μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ λέξι πλούσιος εἶναι ἀναγκαία σὲ κάθε τί ποὺ θὰ πῆς ἢ θὰ κάνῃς).

Κατ' ἀρχήν, βέβαια. Γιατί, κοντὰ σ' αὐτούς, κολλοῦν καὶ οἱ πλούσιοι βλαστοὶ τῶν πλουσίων γέρων ἢ οἱ πλούσιοι τῆς μιᾶς βραδυᾶς. Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πὼς στὴν τελευταία αὐτὴ κατηγορία μπορεῖ ν' ἀνήκη ὁ καθένας.

★

Ποιὰ εἶναι, συγκεκριμένα, τὰ γνωστότερα κοσμικὰ κέντρα, τῆς νύχτας καὶ τί προετοιμάζουν γιὰ φέτος τὸ καλοκαίρι;

Ἰδοὺ τί λένε σχετικῶς τὰ τελευταῖα νέα:

Στὴν λεωφόρο τῆς Βουλιαγμένης ὅπου βρίσκονται τὰ περισσότερα νυκτερινὰ κέντρα, τὰ πράγματα δὲν πάνε καὶ τόσο καλά.

Δυὸ τοὐλάχιστον κέντρα, τὰ «Ἡλιοβασιλέματα» καὶ τὸ «Παγκόσμιον», δὲν πρόκειται μάλλον νὰ λειτουργήσουν: Δίπλα στὸ πρῶτο κτίσθηκαν δυὸ τεράστιες πολυκατοικίες κι' ὁ νόμος περὶ ἀπαγορεύσεως τῶν θορύβων κατάντησε προβληματικὴ τὴ δυνατότητα νὰ φιλοξενήσουν φέτος θεατρικὰ προγράμματα τὰ «Ἡλιοβασιλέματα».

Τὸ ὡραῖο αὐτὸ κέντρο ἔχει καὶ ἱστορία καὶ χρῶμα. Ἐκεῖ γνώρισαν τὶς μεγαλύτερες δόξες τους ὁ Μανώλης Χιώτης κι' ἡ Μαίρη Λίντα, κι' ὁ Τάκης Βαρλάμος μὲ τὴν Μαρία ντὲ Πετρίλλο, ἐκεῖ δὲ ἐφιλοτέχνησε ὁ Μίκης Θεοδωράκης μὲ τὸν Γρ. Μπιθικότση τὰ πρῶτα πειράματά του γιὰ τὴν «λαϊκὴ διασκέδαση».

Ἡ Μελίνα, ὁ Ντασέν, ὁ Ράφ Βαλλόνε, ὁ Ἄντουν Πέρκινς καὶ μιὰ πλειάδα ξένων ἀστέρων καυδαλήθηκαν ὡς ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀκούσουν μπουζούκι, κι' οἱ λυγμοὶ τῆς διπλοπεννιᾶς ἐπραγματοποίησαν τὴν περιλάλητη «συνύπαρξι» μὲ τοὺς ἕλληνους ρυθμοὺς τῶν νέγρων καὶ τὴν γλυκειὰ μελωδία τῶν ταγκὸ καὶ τῶν βάλς.

Δὲν γίνεται τάχα κάποιος νὰ ἐνδιαφεοθῆ γιὰ τὴν διάσωσι τῶν «Ἡλιοβασιλεμάτων»;

Τὸ «Παγκόσμιο» πάλι, ποὺ πέρυσι ἐλειτούργησε μὲ λαϊκὰ συγκροτήματα τοῦ Χρ. Κολοκοτρώνη, μὲ τὸν Σταθᾶτο, τὸν Μοντεχρῆστο τὸν Διαμαντῆ, ναυάγησε οἰκονομικά, ἔτσι ποὺ κανεὶς φέτος δὲν τολμᾶ νά... ξαναναυαγήση κοντά του.

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς θάλασσας, ἕνα τρίτο, στεριανὸ αὐτό, ἡ «Κομπαρσίτα» τῆς Ν. Φιλαδελφείας, ποὺ ἄλλοτε γνώρισε πιένες καὶ δόξες θὰ μείνη κι' αὐτὸ κλειστό.

"Ετσι, δὲν ἀπομένουν γιὰ τὸ καλοκαιρινὸ ξενύχτι τῶν Ἀθηναίων, παρὰ ἡ «Νεράϊδα» τῆς Πτελέας, ἡ «Ρομάντικα» τοῦ Πτύλου Κωνσταντοπούλου, τ' «Ἀστέρια» τῆς Γλυφάδας καὶ ἡ «Σπηλιὰ» τοῦ Παρασκευᾶ στὴν ἀκτὴ τῆς Καστέλλας.

★

Στὴν «Νεράϊδα», ποὺ θὰ κοατήση, ὅπως φαίνεται, τὰ σκῆπτρα τῆς καλοκαιρινῆς νύχτας, ἡ Παμέλα θὰ μείνη πάλι χωρὶς τό... αὐγοτάραχό της. Ὅμως, ἡ τολυπὴ καλλιτέχνις καὶ ἐπιχειρηματίας δὲν θὰ μείνη μὲ σταυρωμένα χέρια. Ὁλόκληρο τὸ Παρίσι (τὸ καλλιτεχνικὸ φυσικά). θὰ κουβαληθῆ ἐδῶ (ἄρχισε κιόλας νὰ κουβαλιέται) καὶ ἀτραξιὸν περίφημες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο θὰ ἐπιστρατευθοῦν, γιὰ νὰ θαυμπώσουν τοὺς ξενύχτηδες τῆς Ἀθήνας.

Στὴ «Σπηλιὰ» τοῦ Παρασκευᾶ, πάλι, οἱ ντόπιοι ρυθμοὶ ἔχουν τὸ προβάδισμα, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Μπιθικότση καὶ τὰ μπουζούκια του.

"Οσο γιὰ τ' «Ἀστέρια», θὰ στηρίξουν τὴν εὐχάριστη ψυχαγωγία τῶν πελατῶν τους στὴν ὀρχήστρα Ἀποστολάκου κι' ἕνα πλῆθος ξένων καλλιτεχνῶν, ποὺ θὰ μετακληθοῦν γι' αὐτὸ τὸν σκοπό.

Σ' ἀντιστάθμισμα αὐτῆς τῆς φτωχικῆς συγκροτήσεως τῶν νυκτερινῶν κέντρων, μιὰ πρωτοτυπία, ποὺ ἡ πατρότητα ἢ μᾶλλον ἡ μητρότητα τῆς ἐμπνεύσεώς της ἀνήκει στὴν «Κυρία τοῦ τραγουδιοῦ», τὴν Μπελίντα, πρόκειται νὰ ἐλκύση πληθώραν θαυμαστῶν, πελατῶν καὶ... βαλαντίων.

Ἡ διαλεχτὴ καλλιτέχνις ναύλωσε ἕνα πλοῖο, ποὺ θὰ τὸ ἀγκυροβολήση πλάϊ στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ "Εντεμ ἢ καὶ σ' ἄλλες ἀκογιαλιές, καὶ πού, ἁπλετα φωταγωγημένο, θὰ μεταβληθῆ σὲ πλωτὸ νυκτερινὸ κέντρο.

Θὰ πετύχη, ἄραγε;

★

Πέρα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ νυχτερινὰ κοσμικὰ κέντρα ποὺ ἀναφέραμε, ὑπάρχουν καὶ τὰ «βαρειά», ποὺ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν καλοκαιρινὴ σαιζόν. Πρόκειται γιὰ τὰ μπουζούκια, ἡ καλύτερα γιὰ τὰ μπουζουξίδικα.

Βασίλειό τους οἱ Τζιτζιφιές. Πέντ - ἓξη μαγαζιά, μὲ ἐπιτελεῖα πασίγνωστα καὶ συνθέτες καὶ τραγουδιστὲς «βασιλιάδες» τοῦ εἴδους, ὅπως οἱ Τσιτσάνης, Παπαϊωάννου, Ζαμπέτας, Καζαντζίδης, Μαρινέλλα, Ρία Κούρτη, Π. Γαβαλᾶς — Π. Ἀναγνωστάκης, Πάλλυ Πάνου κ.ἄ., θὰ ἔχουν τὸ προβάδισμα.

Δίπλα τους, ὁ «Περιβόλας» τοῦ Πειραιῶς καὶ οἱ Αἰγαλεῶτες «διευθυντὲς» θὰ συμπληρώσουν τὰ κενά.

Καί... ποτὲ μὴ ξημερώσῃ!

Ὁ κύκλος τῶν νυκτερινῶν κοσμικῶν κέντρων τῆς Ἀθήνας πρόκειται νὰ συμπληρωθῆ, ὅπως λέγεται, μὲ μιὰ νέα «πρωτοτυπία»,

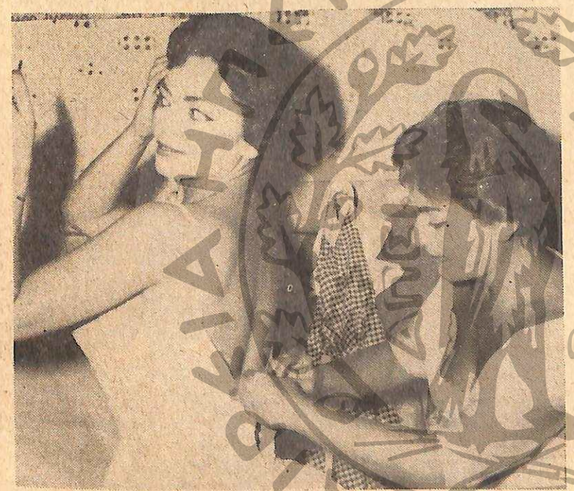

Ἐκπλήξεις ἑτοιμάζει πάλι στὴ «Νεράϊδα» ἡ Παμέλα. Στὸ μεταξύ, ἡ ἀμπιμὲς της φροντίζει νὰ μεταβάλη τὴν ἰδια σέ... νεραϊδα.

Ἡ Μπελίντα θὰ ἀνοίξῃ τὸ καλοκαῖρι δικό της κέντρο ἐπάνω σὲ πλοῖο, ποὺ θὰ πλέῃ τὴ νύχτα στὶς ἀκρογιαλιὲς τοῦ Σαρωνικοῦ. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Μπελίντα, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς εὐτυχέστερες στιγμές της, ὅταν ἀνακηρύσσεται βασίλισσα τοῦ Φεστιβὰλ τραγουδιοῦ τῆς Θεσ)νίκης καὶ δέχεται τὸ χειροφίλημα τοῦ μαέστρου Κ. Γιαννίδη.

ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς κυοφορήσεως.

Βασίζεται στὴν μάνα τῶν νυκτερινῶν κέντρων, τὴν Πλάκα, καὶ σ' ἕνα καινούργιο εἶδος διασκεδάσεων ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα «ταρατσογλέντια».

Συγκεκριμένα, δυό-τρεῖς ρέκτες ἐπιχειρηματίες σχεδιάζουν νὰ μεταβάλουν τὶς ταράτσες δυὸ-τριῶν κτιρίων σὲ νυκτερινὰ κέντρα.

Ἡ ἰδέα αὐτή, ποὺ παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς «παραθάσεως» ποὺ θέλει τὴν Πλάκα ξενύχτισσα χειμῶνα - καλοκαίρι, ἔχει καὶ τὰ τρωτά της, τὸ σπουδαιότερο ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶναι τά... σκαλοπάτια.

Θὰ μποροῦν οἱ γέρο - πλούσιοι νὰ τ' ἀνεβαίνουν, ἢ θὰ μένουν στὰ μισά;

Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ καλλιτέχνιδες ἢ καλλιτέχνες τῶν κέντρων, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκτελοῦν χρέη πρώτων βοηθειῶν ἢ καὶ ζωντανῶν ἀσσανσέρ.

Μιὰ ἰδέα ρίχνουμε.

Ποῦ ξέρει κανείς; Μπορεῖ νὰ πιάσῃ.

★

Κλείνουμε τὸν κύκλο τῆς ψυχαγωγίας στὴν μεταμεσονύκτια καλοκαιρινὴ Ἀθήνα μὲ τὰ «νάϊτ - κλάμπ». Οἱ χορευτικὲς αὐτὲς λέσχες τῆς νεολαίας, μὲ τὶς ξενόγλωσσες ἐπιγραφές, ὅσο πάει καὶ πληθαίνουν, ἀπὸ Ἔντεμ μέχρι Γλυφάδας καὶ Βουλιαγμένης. Καὶ εἶναι φυσικό, ἀφοῦ κάθε χρόνο καινούργιες στρατιὲς νεοελλήνων μπαίνουν στὴν ἐφηβεία, οἱ δὲ ἀπόμαχες ἀνοῦνται νὰ εἰσέλθουν στή... γερουσία.

Τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶναι φυσικό, στὰ νάϊτ κλάμπ, μὲ τὴν μοντέρνα μουσικὴ καὶ τὰ μοντέρνα ἤθη, εἶναι τὰ μεσαιωνικὰ ὀνόματα, ποὺ φερεύονται ἀπ' τὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα.

"Ετσι, μετὰ τὸ «Ἀσημένιο Σπίτι» καὶ τὸ «Πράσινο Δελφίνι», ἄνοιξε τελευταῖα τὸ «Χρυσὸ Ψάρι» καὶ τὸ «Παιδοχεῖο τῶν 7 Φεγγαριῶν», ὅπως δὲ λέγεται, μέσα στὸ καλοκαίρι θ' ἀναίσουν ἡ «Κοιμωμένη Ἀγελάδα» καὶ τὸ «Περίπτερο τῶν Τσαλαπετεινῶν».

Κατὰ πῶς βαδίζουν τὰ πράγματα, μέσα στ' ἄλλα ἀπίθανα τῆς ἀθηναϊκῆς νύχτας, δὲν ἀποκλείεται κανένα Αὐγουστιάτικο βράδυ, νὰ κατέβῃ ὁ Μιχαὴλ Ζεβακὸ στὴ Βάρκιζα γιὰ νὰ χορέψῃ τουίστ κι' ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ποστῆρ νὰ τὸ στοιχτσῃ στὸ τρά - τρά, μέχρι ποὺ νὰ μείνῃ ξεσὸς ἀπ' τὴν ἐκπληξι ὁ Ντ' Ἀρτανιὸν του.

Τί ἐποχή, ἡ ἐποχὴ μας, ἀλήθεια!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Οἱ δυὸ αὐτὲς σελίδες εἶναι ἀφιερωμένες στὸν Ἕλληνα ξενητεμένο. Σκοπός τους εἶναι νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ προβλήματά του, μὲ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες του, νὰ συνεργαστοῦν μαζί του καὶ νὰ κρατήσουν ζωντανὴ μέσα του τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» θὰ συμπεριλαμβάνη φωτογραφίες καὶ ρεπορτὰζ ἀπὸ ἀναχωρήσεις μεταναστῶν, ἐνδιαφέρουσες συνεντεύξεις, μεταναστευτικὲς εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, ἀλληλογραφία μὲ τοὺς ξενητεμένους, συνεργασία, γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ περιγράψουν τὴ ζωή τους στὴν «ξένη γῆ», ποὺ τοὺς ἔρριξαν οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἢ κι' ἐκείνη ἡ κρυφὴ μὰ ἔντονη ἐπιθυμία τοῦ Ἕλληνα γιὰ ἀλλαγή, γιὰ δρᾶσι, γιὰ περιπέτεια.

Γ ρ ά φ ε τ ε: Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Γιὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου». Δραγατσανίου 4, Ἀθήνας, GREECE.

ΦΙΛΕ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΕ,

Ἡ ὑπόσχεσι ποὺ σοῦδωσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» ἦταν νὰ βρίσκεται κοντά σου ὅταν φεύγης ἀπὸ τὴν πατρίδα γιὰ κάποια χώρα ξένη καὶ ἴσως πολὺ μακρυνή, μὲ τὸν καημὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ κάθε τι ἀγαπημένο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὄνειρο μιᾶς «καλύτερης ζωῆς» στὴν καρδιά σου.

Σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ εἶναι μαζί σου στὴν ξενητειά, σὰν σύντροφος ἀφοσιωμένος στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς σου, καὶ νὰ δέχεται πρόθυμα ν' ἀκούση καὶ νὰ κουβεντιάση μαζί σου κάθε καημὸ καὶ κάθε πρόβλημά σου. Καὶ σοῦ ὑποσχέθηκε, ἀκόμα, πὼς θὰ βρεθῆ καὶ πάλι κοντά σου, πὼς θὰ σὲ περιμένη σὰν φίλος πιστός, ὅταν θὰ ξαναγυρίσης στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ψυχή σου φουσκωμένη ἀπὸ νοσταλγια, συγκίνησι καὶ χαρά.

Καί, ὅπως βλέπεις, ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις του τὶς κρατάει, τὶς ἔχει πρόγραμμά του, σκοπό του, πιστεύω του.

Εἶναι κάτι ποὺ μπόρεσαν νὰ τὸ διαπιστώσουν καὶ τὸ δέχτηκαν μὲ συγκινημένο ἐνθουσιασμὸ οἱ μετανάστες καὶ οἱ μετανάστριες, ποὺ ἔφυγαν τὶς 28 τοῦ περασμένου μηνὸς μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Ἑλληνίς» γιὰ τὴν Αὐστραλία.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ ἀπὸ κοντὰ μὲ τοὺς μετανάστες ποὺ φεύγουν, μὲ τὰ παλληκάρια, τὶς κοπέλλες, τὶς οἰκογένειες, ποὺ πηγαίνουν στὰ ξένα καὶ γι' αὐτό, ἴσως, αὐτὴ ἡ πρώτη συνάντησι εἶχε μιὰ συγκίνησι καὶ μιὰ ἀξία ξεχωριστή, γιατὶ ἦταν σὰν μιὰ ἐπισφράγησι στὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου», σὰν μιὰ ἀφετηρία στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ χρέους ποὺ ἀνέλαβε ἀντίκρυ στὸν ξενητεμένο Ἕλληνα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο, τὸ σημερινό μου σημείωμα τὸ χαρίζω σ' αὐτοὺς τοὺς 1700 μετανάστες τοῦ ὑπερωκεανείου «Ἑλληνίς», ποὺ, ὅταν θὰ δημοσιεύωνται αὐτὰ τὰ λόγια, θὰ βρίσκωνται ἴσως κιόλας στὴ μακρυνὴ Αὐστραλία, ἀντιμέτωποι μὲ τὴν καινούργια, τὴν ἀλλοιώτικη ζωή, ποὺ τοὺς περιμένει ἐκεῖ, μὲ προβλήματα καὶ δυσκολίες διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ συνήθισαν νὰ συναντοῦν μέχρι τώρα.

Εἶναι, λοιπόν, αὐτὸ τὸ σημείωμά μου, ἕνας χαιρετισμὸς κι' ἕνα μήνυμα γιὰ ὅλους μαζὶ καὶ τὸν καθένα χωριστά, τοὺς 1700 μετανάστες τοῦ «Ἑλληνίς». Ἕνας χαιρετισμὸς ἀγάπης ἀπὸ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου», ἕνα μήνυμα θάρρους γιὰ τὴν καινούργια ζωή τους.

Αὐτὴ ἡ καινούργια ζωή, φίλε ξενητεμένε καὶ φίλη ξενητεμένη, πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσης μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μ' ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο ἀπόθεμα τοῦ κουράγιου, τῆς ἐξυπνάδας, τῆς τιμιότητος, ποὺ βοηθάει τὸν Ἕλληνα μετανάστη νὰ ξεχωρίζη, νὰ ὑπερπηδᾶ τὰ ἐμπόδια, νὰ γίνεται παράδειγμα γιὰ τοὺς ἄλλους. Καί, ὅπως κι' ἂν ἔλθουν τὰ πράγματα, ἀκόμα κι' ἂν ἡ ξενητειὰ σὲ κρατήση γιὰ χρόνια πολλὰ—ἔστω καὶ γιὰ πάντα—κοντά της, ἐσὺ φύλαξε ριζωμένη στὴν καρδιά σου τὴν ἀγάπη σου γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ δίδαξέ την στὰ παιδιὰ ποὺ θὰ ἀποκτήσης ἢ σ' ἐκεῖνα ποὺ πῆρες μαζί σου, τρυφερά, ἀμέστωτα βλαστάρια, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα. Δίδαξέ τα νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ νἆναι περήφανα γιὰ τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή τους. Θἆναι μιὰ ἐγγύησι, πὼς θὰ γίνουν καλύτερα.

Σ. Μ.

Μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια ποὺ ξενητεύεται, μὲ τὸ ὄνειρο τῆς «καλύτερης ζωῆς». Τὸ μωρὸ κοιμᾶται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας, τὸ μεγαλύτερο ἀγοράκι ἀποκοιμήθηκε κουρασμένο πάνω στὸ καροτσάκι τῶν ἀποσκευῶν. Ὁ συνεργάτης μας Σ. Μπορλέσσης παρατηρεῖ αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ὑπερωκεανίου «Ἑλληνίς» γιὰ τὴν Αὐστραλία.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΜΑΣ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ὁ μεσημεριάτικος ἥλιος ρίχνει τὸν χρυσὸ καὶ πυρωμένο καταράχτη του στὶς πειραϊκὲς ἀσφάλτους. Ἡ ὥρα εἶναι μιάμισυ καὶ ἡ ἐπιβίβασι στὸ ὑπερωκεάνιο «Ἑλληνίς» θὰ ἀρχίση τουλάχιστον ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, μὰ οἱ μετανάστες ἔχουν ἀρχίσει νὰ φτάνουν. Πολλοὶ βρίσκονται κι' ὅλας καθισμένοι κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ Τελωνείου. Κάθονται πάνω στὶς βαλίτσες τους ἢ στὰ σιδερένια καροτσάκια τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν καὶ περιμένουν.

Εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τοὺς πλησιάσουμε, γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε λίγο μαζί τους, αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἀναμονῆς. Καὶ πηγαίνουμε κοντά τους, συγκινημένοι ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀπὸ τὴ δική τους θλῖψι. Ἑκατοντάδες πρόσωπα ὁλόγυρά μας, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά. Ἑκατοντάδες μάτια δακρυσμένα. Δὲν ἔχουν φύγει ἀκόμα ἀπὸ τὴν πατρίδα, δὲν ἔχουν γίνει ἀκόμα «ξενητεμένοι», μὰ ὁ πόνος τῆς ξενητειᾶς γεμίζει κιόλας τὶς καρδιές τους. Καὶ ἴσως ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ στιγμὴ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ζοῦν τώρα, αὐτὴ ἡ ὥρα τῆς προσμονῆς, ποὺ προλογίζει σὰν ἀργό, πονεμένο μοτίβο, τὴν ἀναχώρησι

Κοντά τους βρίσκονται ἀκόμα τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ τοὺς συνώδευαν μέχρι ἐδῶ. Μὰ εἶναι κι' ἐκεῖνα ποὺ ἔμειναν πίσω, σὲ κάποια μακρυνὴ ἐπαρχία, σὲ κάποιο χωριὸ ἢ σὲ κάποια πόλι. Ἡ ἡλικιωμένη μητέρα, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ταξιδέψη γιὰ νὰ συνοδεύση μέχρι τὸ πλοῖο τὴν κόρη της ἢ τὸ γιό της, ἀδέλφια, ἀδελφές, συγγενεῖς, φίλοι. Τὸ πρῶτο «σὸκ» τοῦ ἀποχωρισμοῦ χρειάστηκε νὰ ξεπεραστῆ ἐκεῖ στὸ μικρὸ μέρος ποὺ γεννήθηκαν, ποὺ μεγάλωσαν, ποὺ συνήθισαν νὰ νιώθουν γύρω τους τὴ ζεστασιὰ τῆς ἀγάπης. Καὶ τὰ δάκρυα ἐκείνου τοῦ ἀποχωρισμοῦ πλημμυρίζουν ἀκόμα τὴν καρδιά, ἀνεβαίνουν συχνὰ στὰ μάτια.

ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ποιόν νὰ πρωτοπλησιάσης, μὲ ποιόν νὰ πρωτομιλήσης; Πάνω σὲ μιὰ βαλίτσα κάθονται δυὸ συμπαθητικοὶ νέοι, εἶναι δὲν εἶναι εἴκοσι χρόνων. Πηγαίνουμε κοντά τους, τοὺς ρωτᾶμε ἂν φεύγουν κι' αὐτοί.

Φεύγει μονάχα ὁ ἕνας. Λέγεται Ἀναστάσιος Μπόνας καὶ εἶναι ἀπὸ τὴ Ναύπακτο. Ὁ ἄλλος εἶναι φίλος του καὶ τὸν συνοδεύει. Τὸν ἔχει συνοδεύσει καὶ ὁ πατέρας του, μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν βρίσκεται κοντά του.

— Πῶς φεύγεις; τὸν ρωτᾶμε. Μὲ πρόσκλησι ἢ μὲ τὴν Ὑπηρεσία Μεταναστεύσεως;

— Μὲ πρόσκλησι, μας ἀπαντᾶ, ἀλλὰ τὰ μισὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ μοῦ τὰ πληρώνει ἡ Δ.Ε.Μ.Ε. Ἔχω δυὸ ἀδελφὲς στὴν Αὐστραλία, ἡ μιὰ εἶναι παντρεμένη μὲ Ἕλληνα φυσικὰ—καὶ λέει αὐτὸ τὸ «φυσικὰ» μὲ σταθερότητα καὶ πεποίθησι, σὰν νἆναι αὐτονόητο καὶ ἐπιβεβλημένο γιὰ μιὰ Ἑλληνίδα νὰ παντρευτῆ μὲ Ἕλληνα, ἀκόμα κι' ἂν βρίσκεται στὴν Αὐστραλία.

— Γιατὶ ἀποφάσισες νὰ φύγης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Γιατί...—μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος σὰν νὰ θέλη νὰ τὸ συζητήση μὲ τὸν ἑαυτό του—γιατὶ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα εἶναι δύσκολο ν' ἀνοίξη κανεὶς ἕνα δρόμο, νὰ δημιουργήση κάτι. Ἐγὼ τώρα εἶμαι δεκαοχτὼ χρονῶν, πῆγα γιὰ τρία χρόνια στὸ Γυμνάσιο, ὕστερα ἀναγκάστηκα νὰ σταματήσω. Τώρα, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, τί μπορῶ νὰ κάνω; Ἐνῶ ἐκεῖ κάτω, στὴν Αὐστραλία, λένε πὼς ὑπάρχει δουλειὰ γιὰ ὅσους ἔχουν ὄρεξι νὰ ἐργαστοῦν. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ φύγω. Θὰ δουλέψω γιὰ λίγα χρόνια, θὰ συγκεντρώσω μερικὰ χρήματα κι' ὕστερα θὰ γυρίσω. Μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι φεύγω. Δὲν θέλω νὰ μείνω γιὰ πάντα στὴν ξενητειά.

Τὸ λέει καὶ τὸ πιστεύει, ὅπως τὸ πιστεύουν καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους καὶ τὶς κοπέλλες ποὺ φεύγουν. «Λίγα χρόνια στὴν ξενητειὰ καὶ ὕστερα... καὶ πάλι στὴν Ἑλλάδα».

Πρὶν ἀπομακρυνθοῦμε, τὸν ρωτᾶμε μήπως θἄθελε νὰ μᾶς πῆ τίποτε ἄλλο.

— Ναί, μᾶς ἀπαντᾶ, πνίγοντας τὴ συγκίνησι, ποὺ εἶναι φανερὸ πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν κυριεύει. Θἄθελα νὰ στείλω μέσω τοῦ «Θησαυροῦ» χαιρετισμοὺς στὴ μητέρα μου καὶ τ' ἀδέλφια μου. Εἶναι δυνατόν;

Τοῦ δίνουμε πρόθυμα αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι καὶ τοῦ εὐχόμαστε καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ τύχη.

Καὶ τώρα προχωροῦμε στοὺς ἄλλους μετανάστες. Χαριτωμένες Ἑλληνοποῦλες μὲ γλυκὰ μάτια, λεβεντόκορμα παλληκάρια, γεμᾶτα δύναμι καὶ ζωή, ὁλόκληρες οἰκογένειες μὲ παιδιὰ ἢ ἀκόμα καὶ μωρὰ στὴν ἀγκαλιά, ποὺ γίνονται «ξενητεμένοι» πρὶν ἀκόμα προφτάσουν νὰ γνωρίσουν τὴν ἀληθινὴ πατρίδα τους καὶ νὰ μιλήσουν τὴ μητρική τους γλῶσσα.

Μιὰ νεαρὴ γυναῖκα κρατάει ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της, ἐνῶ τρία παιδάκια, ἀπὸ δύο μέχρι δώδεκα χρόνων, βρίσκονται γύρω της.

— Φεύγετε κι' ἐσεῖς, ὅλοι μαζί; τὴν ρωτᾶμε.

— Ναί, φεύγουμε ὅλοι. Ἐγώ, ὁ ἄντρας μου, τὰ παιδιά μας. Ἐδῶ στὴν πατρίδα εἴμαστε πολλοὶ φτωχοί. Ἐκεῖ κάτω, στὴν Αὐστραλία, θὰ δουλέψουμε. Θέλουμε νὰ γνωρίσουν τὰ παιδιά μας μιὰ ζωὴ καλύτερη, μακρυὰ ἀπὸ τὴ φτώχεια.

Τὸ λέει, καὶ ἡ φωνή της πνίγεται ἀπὸ δάκρυα. Τὴν «καλύτερη ζωὴ» τῆς τὴν τάζει ἡ ξενητειά, μὰ ὁ ξενητεμὸς εἶναι πικρός, ἀκόμα καὶ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι.

Στὸ μεταξύ, ὁλόγυρα ὁ κόσμος πληθαίνει. Οἱ μετανάστες, ποὺ πρόκειται νὰ φύγουν σήμερα, εἶναι περίπου 1700 καὶ ὅλο φτάνουν, ὅλο καὶ συγκεντρώνονται ἔξω ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο. Σὲ λίγη ὥρα θὰ ἀρχίση ἡ ἔξοδος πρὸς τὴν ἀποβάθρα, ὅπου κατάλευκο καὶ περήφανο περιμένει τὸ «Ἑλληνίς», ἡ πλωτὴ πολιτεία ποὺ διασχίζοντας χιλιάδες μίλια, θὰ τοὺς μεταφέρη στὴ μακρυνὴ ἤπειρο τοῦ προορισμοῦ τους.

Τὶς κοπέλλες, ἰδιαίτερα ἐκεῖνες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, τὶς συνοδεύει συνήθως ὁ πατέρας. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ μορφὴ τοῦ «πατέρα τῆς κοπέλλας ποὺ φεύγει γιὰ τὴν ξενητειά». Κουρασμένος ἀπὸ τὸ πρόσφατο ταξίδι, λίγο ἀξύριστος, συγκρατημένα συγκινημένος. Ἂν ἡ κοπέλλα κλαίη, ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήση, μὰ κάπου-κάπου σκουπίζει κρυφὰ κάποιο δάκρυ. Σὲ τέτοιες στιγμές.. ἀκόμα καὶ οἱ ἄντρες κλαῖνε.

Τώρα πολλοὶ μετανάστες καὶ μετανάστριες, ποὺ ἄκουσαν πὼς ἤλθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσουμε μαζί τους καὶ γιὰ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε καλὴ τύχη ἐκ μέρους τοῦ «Θησαυροῦ», ἔρχονται κοντά μας. Ὅλοι θέλουν νὰ κουβεντιάσουν μαζί μας, νὰ στείλουν κάποιο μήνυμα στοὺς δικούς τους. Μὰ εἶναι πολλοὶ καὶ ἡ ὥρα περνάει. Ἔτσι, κάνουμε, σ' ὅσους προφτάνουμε, μερικὲς «ἐρωτήσεις—ἀστραπή».

★ Ἡ Βασιλικὴ Παχτσιβανίδου εἶναι μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, περίπου 17 χρόνων. Τὴ συνοδεύουν δυὸ ἀδελφές της, ἡ μητέρα της, μιὰ φίλη της, ἕνας ἐξάδελφός της. Πιὸ τυχερὴ σ' αὐτὸ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες, γιατὶ ἡ δική της ἀφετηρία εἶναι κοντινή: ἡ Νέα Ἰωνία. Γιὰ τὴν Αὐστραλία φεύγει μὲ πρόσκλησι ἀπὸ τὰ δυὸ ἀδέλφια της. Ὁ πρῶτος πῆγε ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ 12 χρόνια μέσω Δ.Ε.Μ.Ε., ὁ δεύτερος ἔφυγε ἀργότερα. Στὴ Μελβούρνη γίνανε ἐπιχειρηματίες. Ἔχουν ἕνα γκαρὰζ μαζὶ μ' ἕναν ἐξάδελφό τους καὶ πηγαίνουν πολὺ καλά, γι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ παίρνουν μαζί τους τοὺς δικούς τους.

— Φεύγοντας, μᾶς λέει ἀκόμα ἡ Βασιλικὴ Παχτσιβανίδου, θέλω ν' ἀφήσω μέσω τοῦ «Θησαυροῦ» τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὴν ἀγάπη μου στὴ μητέρα μου, στὶς ἀδελφές μου, στοὺς συγγενεῖς μου, στὶς φίλες μου καὶ στὸν ἐξάδελφό μου Χαρίλαο, ποὺ βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο. Μὲ συγκίνησι σκέπτομαι πώς, ὅταν αὐτὰ τὰ λόγια μου δημοσιευτοῦν, ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι τόσο μακρυά.

★ Ὁ Εὐστάθιος Ζαμπάρας, ἀπὸ τὴ Ναύπακτο, φεύγει μὲ πρόσκλησι ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, ποὺ βρίσκεται στὸ Σίδνεϋ. Ἐκεῖ σκοπεύει νὰ ἐργαστῆ σὲ ἐργοστάσιο. «Καὶ θὰ δουλέψω στὰ σοβαρὰ προσθέτει—χωρὶς νὰ λογαριάσω τοὺς κόπους. Γιατὶ μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ γυρίσω τὸ γρηγορώτερο στὴν Ἑλλάδα». Στοὺς γονεῖς του, στὰ ἑφτὰ ἀδέλφια του, στοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς, ποὺ ἀφήνει ἐδῶ, στέλνει χαιρετισμοὺς καὶ τὴν ὑπόσχεσι πὼς δὲ θὰ τοὺς λησμονήση.

★ Ἡ Εἰρήνη Γαλούζη, μιὰ εὐγενικὴ κοπέλλα ἀπὸ τὴν Κάλυμνο, φεύγει μὲ πρόσκλησι ἑνὸς ἀδελφοῦ της, μὰ στὴν Αὐστραλία τὴ περιμένουν ἄλλα πέντε ἀδέλφια καὶ μιὰ παντρεμένη ἀδελφή. Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἔχει μόνο ἕναν ἀδελφὸ παντρεμένο. «Πονάω ποὺ φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα», μᾶς λέει. «Μὰ πρέπει νὰ πάω ἐκεῖ, ποὺ βρίσκονται τὰ περισσότερα ἀδέλφια μου. Ἡ ξενητειὰ μᾶς τράβηξε ἕναν-ἕναν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ χαίρομαι ποὺ, πρὶν νὰ φύγω, μπορῶ νὰ στείλω χαιρετισμοὺς σ' ἐκείνους ποὺ ἔχω περισσότερο στὴν καρδιά μου. Στὸν ἀδελφό μου Γιῶργο, στὴ νύφη μου Κατίνα, στὸν ἀνηψιό μου Θέμελη, στὸ γιατρὸ Θ. Τηλιανὸ καὶ στὴ φίλη μου Εἰρήνη. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ γράψετε».

★ Ὁ Ἀπόστολος Βαζιουράκης εἶναι ἀπὸ τὴν Κρήτη — τὸ λέει καὶ τὸ ὄνομά του καὶ ἡ κορμοστασιά του ἡ λεβέντικη. Στὴν Αὐστραλία πηγαίνει μὲ πρόσκλησι ἀπὸ τὴν παντρεμένη ἀδελφή του, ποὺ μένει στὴ Μελβούρνη καὶ ἐργάζεται ἐκεῖ σὰν δακτυλογράφος. Αὐτὸς εἶναι μηχανικὸς αὐτοκινήτων καὶ ἐλπίζει νὰ βρῆ στὴν Αὐστραλία μιὰ καλὴ δουλειά. Στοὺς γονεῖς του καὶ στὸν ἀδελφό του, ποὺ μένουν στὴν Ἑλλάδα, στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του καὶ μιὰ εὐχή: «Καλὴ ἀντάμωσι». «Ναί», λέει καὶ χαμογελάει μὲ κρυμμένη συγκίνησι. «Δὲν ἔφυγα ἀκόμα κι' εὔχομαι κι' ὅλας «καλὴ ἀντάμωσι». Γιατὶ τὸ πιστεύω πὼς θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα, γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορέσω...».

★ Ἡ Ἔλλη Τσιντίλα εἶναι μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἰθάκη. Φεύγει γιὰ τὴν Αὐστραλία μὲ πρόσκλησι, μαζὶ μὲ τὸ γιό της. Τοὺς περιμένουν ἐκεῖ ὁ ἄντρας της καὶ τὰ ἀδέλφια της. Ἐνῶ μᾶς μιλεῖ, οἱ λυγμοὶ πνίγουν τὴ φωνή της. Ἡ χαρὰ ποὺ τῆς φέρνει ἡ σκέψι πὼς στὴ μακρυνὴ χώρα θὰ ξανασυναντήση τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της, ὕστερα ἀπὸ χρόνια χωρισμοῦ, πνίγεται σὲ τούτη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τῆς φέρνει ἡ σκέψι ἐκείνων ποὺ ἄφησε πίσω της. «Εἶναι σκληρὸ ν' ἀποχωρίζεσαι ἀπὸ τὴν μητέρα σου, ἀπὸ τ' ἀδέλφια σου, ἀπὸ τὴν πατρίδα σου», μᾶς λέει δακρυσμένη. «Τὸ μήνημα ποὺ θέλω νὰ στείλω στὴ μητέρα μου, εἶναι νὰ κάνη ὑπομονή. Δὲν θὰ μείνουμε γιὰ πάντα στὴν ξενητειά. Θὰ ξανάρθουμε. Ἐμᾶς τοὺς Θιακούς, ἡ ξενητειὰ δὲν μᾶς κρατάει γιὰ πάντα. Ὅπως ὁ Ὀδυσσέας κι' ἐμεῖς, ὅπου κι' ἂν βρεθοῦμε, λαχταρᾶμε νὰ γυρίσουμε στὸ νησί μας».

Ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ εἶναι ζωγραφισμένος στὰ πρόσωπα. Ἕνας ἡλικιωμένος πατέρας σκουπίζει κλεφτὰ κάποιο δάκρυ.

★ Ἡ Γεωργία Ξυνοῦ, μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὰ Πυργιώτικα τοῦ Ναυπλίου, φεύγει γιὰ τὴν Αὐστραλία μὲ πρόσκλησι μέσω τῆς Διακυβερνητικῆς Ὑπηρεσίας Μεταναστεύσεως. Τὴν προσκάλεσαν τὰ δυὸ ἀδέλφια της, μὰ ἔχει ἐκεῖ καὶ πολλὰ ξαδέλφια. «Ἀγαπᾶμε τὴν πατρίδα μας, μᾶς εἶπε, μὰ φεύγουμε γιατὶ εἴμαστε φτωχοί. Πᾶμε νὰ δουλέψουμε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὰ θέλουμε νὰ γυρίσουμε κάποια μέρα καὶ νὰ ζήσουμε καλύτερα, ἐδῶ, ποὺ γνωρίσαμε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Στοὺς γονεῖς μου καὶ τ' ἀδέλφια μου στέλνω τὴν ἀγάπη μου. Καὶ θέλω ἀκόμα νὰ τοὺς πῶ, πὼς μονάχα ἡ ἀνάγκη μὲ στέλνει μακρυά τους».

★ Ὁ Ἰωάννης Πιπάκης, ἀπὸ τὴ Ρόδο, φεύγει, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του, μὲ πρόσκλησι τοῦ κουνιάδου του μέσω τῆς ΔΕΜΕ. Φεύγει κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς «καλύτερης ζωῆς» γιὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ στέλνει στοὺς γονεῖς του καὶ τ' ἀδέλφια του χαιρετισμοὺς καὶ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τοὺς γράφη συχνά.

★ Ἡ Βασιλικὴ Ζώη, ἀπὸ τὴν Κοζάνη, φεύγει μὲ πρόσκλησι μέσω τῆς ΔΕΜΕ. Στὴν Αὐστραλία ἔχει δυὸ ἀδελφὲς κι' ἕναν ἀδελφό, ποὺ ἐργάζονται σὲ ἐργοστάσιο. Ἐδῶ ἔχουν μείνει μόνο οἱ γονεῖς της. Τοὺς στέλνει τὴν ἀγάπη της, μαζὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς τόσο αὐτὴ ὅσο καὶ τὰ ἀδέλφια της θὰ ξαναγυρίσουν.

★ Ὁ Ἀχιλλεὺς Ἀποστόλου, ἀπὸ τὴν Καστοριά, φεύγει μὲ πρόσκλησι μέσω τῆς ΔΕΜΕ, μαζὶ μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του. Στοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδέλφια του στέλνει χαιρετισμοὺς καὶ τὴν ὑπόσχεσι πὼς δὲν θὰ τοὺς λησμονήση.

★ Ἡ Μαρία Γιαννακοπούλου, ἀπὸ τὴν Γαυρολίμνη Ναυπακτίας, φεύγει μὲ πρόσκλησι ἑνὸς ἐξαδέλφου της, μέσω τῆς ΔΕΜΕ, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῆ στὴν Μελβούρνη ἀπὸ δέκα χρόνια. «Στοὺς γονεῖς μου καὶ στὰ ἀδέλφια μου στέλνω χαιρετισμοὺς καὶ φιλιά, μᾶς λέει. Λυπᾶμαι ποὺ φεύγω, μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω. Φεύγω ὅπως καὶ τόσες ἄλλες κοπέλλες, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω μιὰ ζωὴ καλύτερη».

★ Ἡ Γεωργία Χρυσάκου, εἶναι μιὰ ὅμορφη Σπαρτιατοπούλα, κομμώτρια. Στὴν Αὐστραλία τὴν προσκάλεσε ὁ ἀδελφός της (ΔΕΜΕ). Ἐδῶ ἀφήνει τὴν μητέρα της καὶ μιὰ ἀκόμα ἀδελφή της καὶ τοὺς στέλνει ὅλη τὴν ἀγάπη της.

★ Ἡ Μαρία Παναγάκου, ἀπὸ τὴν Λακωνία, φεύγει μὲ πρόσκλησι ἀπὸ ἕναν ἐξάδελφό της. Εἶναι μοδίστρα καὶ ἐλπίζει πὼς στὴν Αὐστραλία θὰ βρῆ μιὰ καλὴ δουλειά, γιὰ νὰ μπορέση ἀργότερα νὰ πάρη κοντά της καὶ τὶς δυὸ ἀδελφές της.

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Γύρω μας ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ ἀτμόσφαιρα φιλικὴ καὶ ἐγκάρδια. Ὅλοι θέλουν νὰ μιλήσουν, νὰ ποῦν κάτι, νὰ στείλουν ἕνα μήνυμα στοὺς δικούς τους. Κι' ἐμεῖς θὰ θέλαμε νὰ ἀνταλλάξουμε δυὸ λόγια μὲ ὅλους, νὰ γράψουμε κάτι γιὰ ὅλους, γιατὶ ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» ἀνήκει σὲ κάθε ξενητεμένο Ἕλληνα. Μὰ δυστυχῶς δὲν μένει πιὰ καιρός. Οἱ θύρες τοῦ Τελωνείου ἔχουν ἀνοίξει καὶ οἱ μετανάστες ἀρχίζουν νὰ περνοῦν ἕνας — ἕνας πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Λίγοι εἶναι οἱ συγγενεῖς, ποὺ μπόρεσαν νὰ πάρουν ἄδειες ἀπ' τὸ Λιμεναρχεῖο, γιὰ νὰ συνοδεύσουν τοὺς ξενητεμένους τους καὶ στὸ πλοῖο. Οἱ περισσότεροι πρέπει νὰ μείνουν ἐδῶ, καὶ σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἡ συγκίνησι καὶ ἡ θλῖψι τοῦ χωρισμοῦ παίρνουν ἀποχρώσεις δραματικές.

Ἀνεβαίνουμε στὸ πλοῖο κι' ἐμεῖς, ἐνῶ οἱ μετανάστες ποὺ φεύγουν μέσω τῆς ΔΕΜΕ (καὶ ποὺ εἶναι ὁ κύριος ὄγκος τῆς σημερινῆς διακινήσεως) ἀνεβαίνουν ὁμαδικὰ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ σκάλα.

Τὸ ὑπερωκεάνειο «Ἑλληνὶς» εἶναι καὶ ἐσωτερικὰ ἕνα ὡραῖο πλοῖο, ποὺ προσφέρει στοὺς ἐπιβάτες του πολλὲς ἀνέσεις. Μεγάλα σαλόνια, ἄνετο ἀναγνωστήριο, κινηματογραφικὴ αἴθουσα, πισίνα, προσφέρονται γιὰ νὰ κάνουν λιγότερο κουραστικὸ τὸ μακρυνὸ ταξίδι, ποὺ κρατᾶ κατὰ κανόνα 22 ἡμέρες. Κάθε καμπίνα του ἐπικοινωνεῖ μὲ ἰδιαίτερη τουαλέτα καὶ ντούς, κι' ἔτσι οἱ ἐπιβάτες μποροῦν νὰ ἐξυπηρετοῦνται πιὸ ἄνετα, χωρὶς νὰ δημιουργῆται συμφόρησι σὲ τέτοιους κοινόχρηστους χώρους.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς καμπίνες, ἕνας εὐγενικὸς μετανάστης ἀπὸ τὴν Σάμο, ὁ κ. Δημήτριος Τζίχας, μᾶς πρόσφερε ἕνα ἀληθινὰ ὑπέροχο σαμιώτικο κρασί.

—Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, εἶπε ὕστερα. Παράξενοι, ἀνεξήγητοι. Φεύγουμε μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν πατρίδα, ποὺ τὴν λατρεύουμε. Πηγαίνουμε μακρυά, σὲ χῶρες ξένες, κι' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ ἀποκτήσουμε ἀνέσεις καὶ πλοῦτη, ποὺ ἐδῶ στὴ φτωχὴ μας Ἑλλάδα δὲν θὰ ἀποκτούσαμε ποτέ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι οἱ μετανάστες ποὺ φεύγουν μέσω τῆς Διακυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς Μεταναστεύσεως (μὲ πρόσκλησι ἢ ἀπ' εὐθείας) συνοδεύονται ἀπὸ δυὸ ἀντιπροσώπους της. Ὁ ἕνας φροντίζει γιὰ τὸ φαγητὸ τους καὶ τὴν ἐν γένει διαβίωσί τους στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, ἐνῶ ὁ ἄλλος (καθηγητὴς ἀγγλικῶν) παραδίδει μαθήματα, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ παρακολουθήσουν προαιρετικὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες.

Ἐνῶ φεύγουμε ἀπὸ τὸ πλοῖο, μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα, καλεῖ ὅσους ἀπὸ τοὺς μετανάστες πρόφτασαν στὸ μεταξὺ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων καὶ νὰ τακτοποιηθοῦν στὶς καμπίνες τους, νὰ περάσουν στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ δεῖπνο. Μ' αὐτὸ τὸ πρῶτο δεῖπνο ἀρχίζει καὶ ἡ ζωή τους πάνω στὸ πλοῖο.

Οἱ μετανάστες ἐξακολουθοῦν ν' ἀνεβαίνουν ὁμαδικὰ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ σκάλα. Ἡ ἄνοδος καθυστερεῖ, γιατὶ γίνεται ἀμέσως ἔλεγχος διαβατηρίων. Πάνω στὴν ἀντικρυνὴ ταράτσα βρίσκονται ἀκόμα πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ἐξακολουθοῦν νὰ χαιρετοῦν ἀπὸ μακρυά, ὁ καθένας τὸν δικό του, ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ πλοῖο ἢ ἀκόμα καὶ στὴ σκάλα ἀνόδου. Σ' αὐτὲς τὶς στιγμές, ἕνα γεῦμα μὲ τὸ χέρι, ἕνα μαντήλι ποὺ ἀνεμίζει, μιὰ ἀκόμα ματιά, κατορθώνουν νὰ παίρνουν μιὰ ἀξία ἀπερίοριστη, ἀνεκτίμητη.

Στὸ ὑπερωκεάνιο τὰ φῶτα ἔχουν ἀνάψει. Ὁ «Ἑλληνὶς» δὲν ἔχει ξεκινήσει ἀκόμα, γιὰ νὰ διασχίση τοὺς ὠκεανούς, μὰ φαίνεται κιόλας μιὰ μικρὴ ξεχωριστὴ πολιτεία, γεμάτη ζωή, γεμάτη ἀνθρώπινες ἱστορίες καὶ προσδοκίες καὶ θλίψεις. Κι' ἐμεῖς, ἐνῶ ἀπομακρυνόμαστε, εὐχόμαστε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στοὺς μετανάστες ποὺ φεύγουν: Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ τύχη.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

ΤΟΝ ἔλεγαν Ἀντρέα Μενιὲ καὶ καθότανε στὸ χωριὸ Σιρά, ὅπου εἶχε ὁ πατέρας του ἕνα κτηματάκι. Ἦτανε ψηλός, λιγάκι λιγνός, μὰ πολὺ δειλός. Εἶχε πατήσει τὰ εἴκοσι κι' ὡστόσο δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του στὴν ὡραία Κατερίνα Μπερνάρ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κρυφά.

Ἡ Κατερίνα ἦταν μιὰ κοπέλλα μελαχροινή, μὲ πρόσχαρους τρόπους καὶ γελαστὸ πρόσωπο. Εἶχε χρυσὴ καρδιά, συμπαθοῦσε τὸν Ἀντρέα καὶ τοῦ φερνόταν εἰλικρινά. Ὁ Ἀντρέας ὅμως δὲν ζητοῦσε αὐτό... ἡ καλύτερα δὲν ζητοῦσε τίποτα, γιατὶ οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε τὶ ἤθελε ἀπὸ ἐκείνην...

Ἀγαποῦσε τὴν Κατερίνα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!... Τὴν ἀγαποῦσε, γιατὶ αὐτὴ δὲν τὸν περιγελοῦσε, ὅπως οἱ ἄλλες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ. Τὴν ἀγαποῦσε, γιατὶ κάτι ξεχωριστὸ τὸν τραβοῦσε κοντά της...

Στὸ ἴδιο χωριὸ μὲ τὸν Ἀντρέα ζοῦσε κι' ὁ Μισέλ, νέος, μὲ ὡραῖο ἀνάστημα καὶ μεγάλη περιουσία, ποὺ σκλάβωνε τὴν καρδιὰ τῶν ἀνύπαντρων κοριτσιῶν μὲ τὴν ὁμορφιά του καὶ τὰ πλούτη του.

Ὁ Μισὲλ μιλοῦσε μὲ εὐχέρεια, χόρευε ὅπως κανένας ἄλλος καὶ τραγουδοῦσε μὲ φωνὴ μελωδική. Αὐτὸς ἔβλεπε ζωὴ στὰ γλέντια, αὐτὸς ἐπήγαινε πρῶτος στὰ πανηγύρια, αὐτὸς ξεχώριζε στοὺς γάμους καὶ στὶς χαρές...

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Κατερίνα καθάριζε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, ὁ Μισέλ, περνῶντας ἀπὸ κεῖ, πρόσεξε πὼς ἦταν ὅμορφη. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἡ κοπέλλα, ἐλαφρόμυαλη κι' εὔπιστη καθὼς ἦταν, τὸν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ δική του.

Ὁ Μισὲλ ὅμως, ποὺ στὴν ἀρχὴ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὴν παντρευτῇ, σὲ λίγο τὴν παράτησε. Ἀπὸ τότε, ἡ νέα γυναῖκα ἔγινε μελαγχολικὴ καὶ κατάχλομη.

— Κατερίνα, τῆς εἶπε ὁ Ἀντρέας μιὰ μέρα, φαίνεσαι πολὺ λυπημένη. Καταλαβαίνω πὼς κάποιο μυστικὸ σοῦ τρώει τὴν καρδιά. Ἐγὼ εἶμαι φίλος σου, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἐμπιστευθῇς σὲ μένα;

Ἐκείνη κάρφωσε τὰ μάτια της ἀπάνω του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Ὁ Ἀντρέας ὅμως φανώταν τόσο στενοχωρημένος γιὰ τὸν πόνο της καὶ τόσο καλός, ποὺ ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Μόλις ἄκουσε ὁ Ἀντρέας, πὼς ἡ φίλη του θὰ γινόταν μητέρα, χλώμιασε καὶ νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα... Ἡ καρδιά του φούσκωνε κι' ἡ ἀνάσα του κόντευε νὰ τὸν πνίξῃ...

— Δυστυχισμένη Κατερίνα!... φώναξε ξεσπῶντας σὲ ἀναυδλητά.

Ὁ μεγαλύτερος φόβος τῆς κοπέλλας ἦταν μήπως μάθῃ τίποτε ὁ πατέρας της, ποὺ θ' ἀγρίευε κι' ἀπάνω στὸ θυμό του μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσῃ.

— Ὄχι! τῆς εἶπε ὁ Ἀντρέας. Ἔννοια σου, δὲν θὰ μάθῃ τίποτε...

Κι' ἀφήνοντας τὴ φίλη του, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Μισὲλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ στεφανωθῇς τὴν Κατερίνα!

Ἐκεῖνος ἔβαλε τὰ γέλια.

Τότε ὁ Ἀντρέας τοῦ φώναξε, ἀγριεμένος:

— Εἶσαι ὁ πιὸ ἄτιμος ἄνθρωπος... Πρόσεχε μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς, γιατὶ θὰ σὲ μπατσίσω!... Ὕστερα, ἀπομακρύνθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπερνάρ.

— Ἐγώ, κὺρ-Μπερνάρ, τοῦ εἶπε, δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ ἔχω δυνατὰ χέρια καὶ δουλεύω ἀκούραστα. Ἀγαπῶ τὴν κόρη σου. Μοῦ τὴ δίνεις γυναίκα;

— Πάρτην, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος, μὲ τὴν εὐχή μου..

Ἡ Κατερίνα ἦταν χλωμὴ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε. Καθότανε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἔκλαιγε. Ὁ γάμος τους ἔγινε χωρὶς πολλοὺς προσκαλεσμένους. Κι' ἀμέσως τελείωσε ἡ ἱεροτελεστία. Ὁ Ἀντρέας εἶπε στὴ νύφη:

— Ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες, ἡ Κατερίνα γέννησε ἄγγελο κι' ὅλο τὸ χωριὸ βούιξε. Ὅλος ὁ κόσμος γελοῦσε καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Μισέλ.

Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ θέλησε κάτι νὰ πῇ σχετικὰ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὁ Ἀντρέας μὲ τὸ ἀθενικὸ σῶμα καὶ τὸ ἥμερο βλέμμα, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καί, ἀγριεύοντάς τον χάμω, τοῦ σφάλρίγνοντάς τον χάμω, τοῦ σφάλσε τὸ στόμα μὲ τὶς γροθιές του.

Ὁ Μισὲλ στρώθηκε, κατασκονισμένος καὶ καταντροπιασμένος, κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ φέρνωνται μὲ λιγώτερη περιφρόνησι στὸν Ἀντρέα. Δὲν τὸν κορόϊδευαν πιὰ ὅπως πρῶτα.

Ἡ Κατερίνα ὡστόσο εἶχε γίνει μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Φρόντιζε γιὰ τὸ σπίτι της μὲ μοναδικὴ ἀφοσίωσι. Τὸ παιδί μεγάλωνε κι' ὁ Ἀντρέας τὸ ἀγαποῦσε σὰν νὰ τανε δικό του. Ὅσο γιὰ τὴν Κατερίνα, αὐτὴ λάτρευε τὸ γιό της. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τὸν χάϊδευε καὶ τὸν φιλοῦσε.

Ἐγὼ ἴσως τ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ σένα, τῆς ἔλεγε καμιὰ φορὰ ὁ Ἀντρέας.

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ καλὸς ἐχεῖνος ἄνθρωπος: Ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὸ παιδὶ τοῦ ἄλλου. ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς ἦταν ἡ μόνη χαρὰ καὶ παρηγοριὰ τῆς μητέρας του. Κι' ὁ Ἀντρέας προσπαθοῦσε νὰ φανῇ ὅσο μποροῦσε πιὸ περιποιητικὸς στὴ γυναῖκα του καὶ γινόταν εὐτυχισμένος ὅταν ἐκείνη χαιρόταν...

Ὁ μικρὸς εἶχε γίνει σωστὸ παλληκάρι, τώρα, ἐνῶ ὁ Ἀντρέας προχωροῦσε πιὰ πρὸς τὰ γεράτειά. Τὰ μαλλιά του γινόντουσαν ὁλόνα καὶ πιὸ γκρίζα καὶ τὸ μέτωπό του εἶχε γεμίσει ἀπὸ ρυτίδες. Ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν πάντα νέα καὶ διατηροῦσε ὅλη της τὴν ἄδολη καλωσύνη.

Ἐπὶ τέλους, ἦρθε ὁ χωριὸς ποὺ ὁ γέος κληρώθηκε γιὰ τὸ στρατό. Ὁ Ἀντρέας δὲν ἦταν ἀλούσιος, ὅπως εἴπαμε, κι' ἡ Κατερίνα δὲν τοῦ εἶχε δώσει χαθόλου προῖκα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὅλες οἱ οἰκονομίες τους εἶχαν ξοδευτῇ γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ παιδιοῦ τους...

Ὁ Ἀντρέας λοιπὸν στενοχωριόταν πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξοικονομήσῃ ὅσα λεπτὰ θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ μήν πάῃ στὸ στρατό. Καί, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ κράτος βρισκόταν σ' ἐμπόλεμο κατάστασι μὲ τοὺς Γερμανούς, κι' ὁποιος ἐπήγαινε στὸ στρατὸ ἔπρεπε νὰ ξεγράφεται ἀπὸ τοὺς δικούς του...

Γι' αὐτὸ ἡ Κατερίνα ἦταν ἀπελπισμένη καὶ νόμιζε πὼς θὰ πέθαινε, μόλις θὰ ἔφευγε ὁ γιός της. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔκλαιγε κι' ὁ Ἀντρέας της δὲν ἤξερε τὶ νὰ τῆς πῇ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ὁ καιρὸς ὡστόσο ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν κληρωτῶν, ἐξύγωνε κι' οἱ γονεῖς, μ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες, δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ βροῦν τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν.

— Μὰ γιατί εἶσαι τόσο ἀπελπισμένη, Κατερίνα μου; τὴ ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Ἀντρέας γλυκά. Ὁ γιός σου δὲν ἔφυγε ἀκόμα..

Τότε ἐκείνη ἀπάντησε, ὅπως πάντα:

—Ἂν μοῦ τὸν σκοτώσουν. Ἀντρέα, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί του!...

Ἕνα πρωῒ, ὁ Ἀντρέας φίλησε τὴν Κατερίνα καὶ βγῆκε ἔξω χωρὶς νὰ τῆς πῇ ποῦ θὰ πάῃ.

Τὸ βράδυ δὲν ἐγύρισε. Αὐτὸ ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀνησυχία τὴ γυναῖκα του, ποὺ προμάντευε κανένα φοβερὸ διστύχημα.

Ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἄρχισαν τότε νὰ τὸν ψιρεύουν. Καί. τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν τὸ πτῶμα του μέσα σ' ἕνα μεγάλο βάλτο λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό.

Παραπέρα, ἀπάνω στὰ χορτάρια, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς βρῆκε ἕνα χαρτὶ καὶ ρώτησε:

— Ποιός ξέρει ἐδῶ γραμματα;

Τότε τὸ πῆρε ἕνα παιδὶ ἀπ' τὰ χέρια του καὶ διάβασε:

«Κατερίνα. ὅσοι εἶναι ὀρφανοὶ ἀπὸ πατέρα δὲν πᾶνε στρατιῶτες...

Ἀντρέας».

ΖΤΛ ΚΛΑΡΕΤΙ

✪✪

ΜΑΥΡΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΕΣ

Δέκα ὀκτὼ μαῦροι, προερχόμενοι ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς τέως γαλλικῆς Ἀφρικῆς, ἀνήκουν σήμερα στὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας. Οἱ ἐν λόγω μαῦροι ὑπηρετοῦν στὶς πρεσβεῖες τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ Λονδίνου, στὸν Ὀργανισμὸ Ἡνωμένων Ἐθνῶν κλπ.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ νέο μαννεκὲν Στέλλα, τοῦ Οἴκου Μόδας «Ἐλπὶς» παρουσιάζει μιὰ δημιουργία τοῦ Ζὰκ Ἐστερέλ, ποὺ ὁ ἴδιος βάφτισε «Σεμιζιέ».

Η ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΝΗΛ ΣΕ ΑΝΑΡΡΩΣΙ

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη φωτογραφία τῆς Πατρίτσια Νήλ, μετὰ τὴν ἔξοδό της ἀπὸ τὴν κλινική, ὅπου παρέμεινε ἑπτὰ μῆνες καὶ ὅπου ἡ ζωή της διέδυνο, ἀπὸ τὸν περασμένο φεβρουάριο, ὁπότε ὑπέστη τὴν πρώτη προσβολή παραλύσεως. Μόλις οἱ γιατροί της τὸ ἐπέτρεψαν, ἡ Πατρίτσια ἔφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὸ Λονδίνο. Στὸ ἀεροδρόμιο τὴν συνόδευσε ὁ φίλος καὶ συνάδελφός της Κάρολ Γκράντ.

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ
καὶ ἡ ἱστορία τους
Ὄργια στὴν ἀρχαία Ρώμη

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν ἐποχὴ τῶν λουτρῶν.

Στὶς φαληρικὲς ἀκρογιαλιές, στὴ Γλυφάδα, στὴ Βουλιαγμένη, στὴ Βάρκιζα, στὴ μαγευτικὴ παραλία τοῦ Μεγάλου Πεύκου καὶ παντοῦ ὅπου σιγαλοπαίζει τὸ κῦμα, πηγαίνουν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ λουσθοῦν στὴν αἰώνια θάλασσα, ἡ ὁποία —κατὰ τὸν Εὐριπίδη — «κλύζει πάντ' ἀνθρώπων κακά». Μιὰ σελίδα λοιπὸν σχετικὴ μὲ τὰ λουτρά, εἶναι ὄχι μόνον ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ ἐπίκαιρο ἀνάγνωσμα.

Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων: Ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσι τῶν θερμῶν λουτρῶν στὸν Ἡρακλῆ. Μιὰ παράδοσι λέει ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ, χάριν τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, γύπτησε μὲ τὸ κοντάρι της τὴν παραλία τῶν Θερμοπυλῶν καὶ ἔκαμε ν' ἀναβλύσουν οἱ θειοῦχες πηγές, στὶς ὁποῖες λούστηκε ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀπέκτησε τὴ δύναμί του. Ἄλλος θρύλος λέει, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἡρακλῆς ἄνοιξε τὶς ἰαματικὲς αὐτὲς πηγές. Γι' αὐτό, ἀκόμη καὶ σήμερα, «πολλὰ ὑδροθεραπευτήρια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν τὴν ἐπιγραφή: «Λουτρὰ τοῦ Ἡρακλῆ».

Στὴ Μυθολογία, διάσημα εἶναι καὶ τὰ λουτρὰ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Κυνηγέτιδος. Στὸ ἀρχαιολογικό μας Μουσεῖο σώζονται μετώπαι ναῶν, μὲ ἀναγλυφες παραστάσεις καλλιτεχνῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων διαφόρων ἐποχῶν, ποὺ ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὰ λουτρὰ τῆς θεᾶς τοῦ κυνηγιοῦ. Ἡ Ἄρτεμις παριστάνεται νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο της μαζὶ μὲ τὶς νύμφες τῶν δασῶν.

Τὰ κρῦα λουτρὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ὕστερα ἀπὸ τὴν κουραστικὴ ἄσκησι τοῦ κυνηγιοῦ, μᾶς κάνουν νὰ σκεφθοῦμε πῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχαν τὴν ἀντίληψι τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ὅτι τὸ ψυχρὸ λουτρό, καὶ μάλιστα τὸ θαλάσσιο, δὲν ὠφελεῖ, ὅταν εἶναι κανεὶς ἱδρωμένος. Πίστευαν ἀπεναντίας ὅτι εἶναι ὑγιεινὸ καὶ φρεσκάρει τὸ σῶμα, ἀφοῦ ἡ Ἀρτεμις διατηρήθηκε καὶ ζωηρότητα. Ἀκόμα καὶ στὴ ζωὴ τῆς τραγικῆς Μήδειας, ἀπαντᾶται μάγισσα καὶ γιατρισσα, ὡς τὸ φίλο της Ἰάσονα, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νεώτερο.

Ἡ σημερινὴ ὅμως ἐπιστήμη, ποὺ δὲν πιστεύει σὲ θρύλους, βρίσκει σ' αὐτοὺς μόνο τὴν ἀλληγορία τῶν ἰδιοτήτων, τὶς ὁποῖες περιέχουν μερικὲς πηγές, νὰ ἐνωμούνουν τὸ κορμὶ καὶ νὰ γιατρεύουν διάφορες ἀσθένειες.

★

Στὴ Βιβλικὴ ἐποχή, ἀπαντοῦμε διάφορα ἐπεισόδια, ποὺ μᾶς λένε πῶς ἡ γυναῖκα ἐμπιστεύθηκε πάντοτε στὸ νερὸ τὴν διατήρησι τῆς ὁμορφιᾶς της.

Ὁ Βασιλεὺς Δαυὶδ ἐρωτεύθηκε τὴ Βηθσαβιέ, ὅταν τὴν εἶδε νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο της. Στοὺς Αἰγυπτίους, ἦταν ὑποχρεωτικὰ τὰ λουτρὰ στὰ «βαλανεῖα» καὶ γι' αὐτὸ ὁ αἰγυπτιακὸς λαὸς ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γεροὺς τῆς ἀρχαιότητος. Στὴν Ἀσία, ἀκόμη καὶ σήμερα, οἱ ἀρχαιολόγοι βρίσκουν ἐρείπια τῶν πρώτων δημοσίων ὑδροθεραπευτηρίων, μὲ ἐγκαταστάσεις πολυτελέστατες.

Ὁ Πλούταρχος διηγεῖται πώς, ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸ Δαρεῖο καὶ μπῆκε στὰ ἀνάκτορά του, ἐμεινε κατάπληκτος μὲ τὰ λουτρά τους... τὶς ὑδραυλικὲς ἐγκαταστάσεις, τοὺς λουτῆρες τὰ ἀρώματα.

Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ἡ κόρη τοῦ Φαραώ, ἐκεῖ ποὺ ἐπαιρνε τὸ μπάνιο της στὸ Νείλο, βρῆκε τὴν κούνια ποὺ ἔπλεε στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ εἶχε μέσα τὸ βρέφος Μωϋσῆ. Ἦβρε λοιπὸν ἔσωσε τὸν λατρὸ ἀποτελοῦσε τὸ κύριο μέρος τῶν γυμνασίων καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ πρόγονοί μας εὐχαριστιόνταν νὰ παραμένουν στὶς σάλες τῶν δημοσίων λουτρῶν, ὅπου περνοῦσαν τὴν ὥρα τους μὲ τὴν ἀνάγνωσι τῶν ὁμηρικῶν ποιημάτων ἢ μὲ φιλοσοφικοὺς διαλόγους ἢ ἐπαίζαν κύβους.

★

Οἱ Ρωμαῖοι τῶν πρώτων χρόνων δὲν ἔκαναν συνεχῆ χρῆσι τῶν λουτρῶν. Τὰ περιώριζαν σὲ ἕνα κάθε ἑβδομάδα. Οἱ λουτρικὲς ἐγκαταστάσεις ποὺς περιελάμβαναν πολλὰ δωμάτια συνεχιζόμενα, ἢ μιὰ αἴθουσα ποὺ χωροῦσε πολλὰ πρόσωπα ἀτέγη, φωτιζόταν ἀπὸ φεγγίτες στὴ στέγη, ὅπως τὰ τουρκικὰ χαμάμ. Οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν ρωμαϊκῶν λουτρῶν ἦταν ἐν γένει ἐλεύθεροι ἢ εὐγενεῖς, ἡ δὲ εἴσοδος σ' αὐτὰ γινότανε μὲ πληρωμή. Οἱ γυναῖκες ἐπλήρωναν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες, γιατὶ τὰ διαμερίσματα τους ἦταν πολυτελέστερα καὶ εἶχαν πιὸ πολλὰ ἀκεῖο στὴ διάθεσί τους. Γιὰ τὰ παιδιὰ ἡ εἴσοδος ἦταν ἐλεύθερη. Ἔτσι, τὰ λουτρά, τὰ βαλανεῖα, εἶχαν γίνει τόποι συγκεντρώσεως κι' ἐπαίζαν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐξέλιξι τῆς ρωμαϊκῆς κοινωνίας.

Ὁ Ἀρίππας καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Σεβῆρος διέταξαν τὴν ἀνέγερσι πολυαριθμων λουτρῶν, ποὺ ἦταν εὐρυχωρότατα, μὲ ἀλές, στοές, προαύλια γιὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις, γιὰ τὰ παιγνίδια, τὶς συνομιλίες, τὴν ἀνάγνωσι. Ἀκόμη, ὑπῆρχαν καὶ διαμερίσματα γιὰ ἐστιατόρια, καθὼς καὶ ἡ ἀπαραίτητη ταβέρνα. Στὴν ἀρχὴ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχαν μεγάλες δυσκολίες γιὰ νὰ γυμνασθοῦν καὶ νὰ λουσθοῦν στὸν ἴδιο τόπο πρόσωπα διαφορετικῶν κοινωνικῶν τάξεων, σιγὰ-σιγὰ ὅμως οἱ προλήψεις αὐτὲς καταργήθηκαν καὶ διατηρήθηκε μόνο ἡ ἀπαγόρευσι νὰ λούζωνται μαζὶ πατέρας καὶ γιὸς ἢ πεθερὸς καὶ γαμπρός. Ἐπειδὴ ὡστόσο ἦταν πολὺ συνηθισμένο νὰ λούζωνται στὸν ποταμὸ Τίβερι ἄντρες καὶ γυναῖκες, χωρὶς νὰ κρύβουν τὴ γύμνια τους, ὁ Κάτων ἀπαγόρευσε αὐστηρὰ τὰ μπάνια - μίξ. Ἀλλ' ἐπὶ Αὐτοκρατορίας, τὰ μικτὰ λουτρὰ ξαναγίνανε τῆς μόδας, καὶ ὁ Τίβερις κατάντησε τόπος ὀργίων.

Ἀργότερα, ἔγινε περίφημη ἡ ρωμαϊκὴ λουτρόπολις Μπάγιας. Ἦταν τὰ πρῶτα πολυτελῆ λουτρὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἰδοὺ πῶς τὰ περιγράφει ἕνας Ἱστορικός.

«Ἐκεῖνο ἐπὶ χρυσῆς ἀκτῆς, περικλειόμενα ὑπὸ στεφάνης πρασίνων ὀρέων εἰς παμμέγεθες δάσος καὶ ἄνθρων καὶ ὑπὸ ἀμετρήτου ἀριθμοῦ μικροτέρων κήπων ἀντικόντων εἰς τὰς ἐπαύλεις τῶν πλουσίων, ἐν οἷς ἦσαν φυτευμέναι, εὐχαριστάτη διαδοχή, μύρτοι, πλάτανοι καὶ πύξοι· ροδωνιαὶ δ' ἐξέπεμπον μακρὰν τὸ ἄρωμά των. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ τερπνὰ ταῦτα λουτρὰ ἐνεφοροῦντο κατ' ἐπίφασιν τοῦ τόπου, ἡδονικότητος καὶ εὐθυμίας. Ἡ τέχνη ἡμίλλατο πρὸς τὴν φύσιν. Ὑπῆρχον ἐδῶ μέγαρα, ἀγάλματα, στοαί, τεχνηταὶ δεξαμεναὶ κλπ. καθιστῶντα τὸν τόπον ἀληθῆ πανήγυριν ὀφθαλμῶν!... Ἑορταὶ ἐπικολούθουν τὰς ἑορτάς, λέμβοι καὶ πλοῖα ἱστιοφόρα ἐκινοῦντο ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ ἐρατεινὸν φῶς ἐπὶ τῶν ἡσύχων κυμάτων τοῦ κόλπου, ἐπὶ δὲ τῶν ἐξωστῶν τῶν ἐπαύλεων ἐκάθηντο ροδοστεφανωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐν μέσῳ εὐφυολογιῶν καὶ ἀσμάτων τὸν Βάκχον λατρευόντες, πανταχοῦ δὲ ἦκουε της ἐρωτικοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ ἔβλεπον ἐνηγκαλισμένα ζεύγη... Ταχέως διεκηρύχθη ὅτι αἱ Μπάγιαι ἦσαν τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐραστῶν, οἱ δὲ γονεῖς ἐφοβοῦντο νὰ φέρουν ἐκεῖ μετ' αὐτῶν ηὐξημένην πως θυγατέρα, σύζυγοι περιέπιπτον εἰς ἀθυμίαν ὅταν αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐπεθύμουν νὰ διατρίψωσι τὸ θέρος εἰς τὰ θαλάσσια ἐκεῖνα λουτρά. Ἐρωτικὰ ἐπεισόδια, ἀπαγωγαί, ἀποδράσεις ζευγῶν ἐν Ρώμῃ συνέβαινον καθ' ἑκάστην καὶ τὸ αἰδὲ πόσαι γυναῖκες λέγει ὁ στατιρικὸς Μαρτιάλης — εἰσελθοῦσαι πομπωδῶς ὡς ἐνάρετοι Πηνελόπαι, κατέκλυσαν τὰ λουτρὰ Ἐλένας!».

Ἡ ρωμαϊκὴ ἱστορία ἀναφέρει καὶ αἱματηρὲς τραγῳδίες στὰ νερὰ τῆς λουτροπόλεως, ποὺ πολλὲς φορὲς βάφηκαν κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα κέποιας ἀπίστου συζύγου ἢ φίλης. Γενικά, οἱ δολοφονίες μέσα σὲ λουτρά δὲν εἶναι σπάνιες, στὶς ταραχώδεις ἐποχὲς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε πὼς πέθανε ὁ πεοίφημος τρομοκράτης Μαρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ ὡραία Καρλόττα Κορνταὶ τὸν μαχαίρωσε μέσα στὸ μάνιο του.

✪✪

ΤΟ ΡΟΖ ΒΙΖΟΝ

Οἱ μεγάλοι ἀμερικανικοὶ οἶκοι γουναρικῶν, λανσάρουν ἕνα νέο τύπο γουναρικοῦ πολυτελείας, τὸ «Ρὸζ Βιζόν». Φυσικά, ἡ τιμὴ του εἶναι ἀρκετὰ ἀστρονομική, ὥστε ἡ ἀπόκτησί του νὰ ἐπιτρέπεται μόνον στὶς διάσημες στὰρ καὶ στὶς συζύγους τῶν ἐκατομμυριούχων. Ἡ κάθε γοῦνα στοιχίζει εἰκοσιπέντε χιλιάδες δολλάρια, δηλαδὴ 750.000 δραχμές. Τὸ τρίχωμα, στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶναι ρόζ, ἀλλὰ κρὲμ μὲ ἐλαφρὲς ροζὲ ἀνταυγιες. Πρόκειται, φυσικά, γιὰ γοῦνα πολὺ κομψὴ καὶ ζεστή. Μόνον... τὰ πορτοφόλια τῶν συζύγων ἀνατριχιάζουν στὸ ἀντίκρυσμά της.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΑΘΕΣΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

"Ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ τράβηξε τὶς περόνες ποὺ συγκρατούσανε τὸ ἱμάτιό της...

Ἡ Σαμιωτοπούλα ΕΡΥΞΩ ἐκδικεῖται

ΠΑΡΑΜΟΝΗ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνα. Στὴν πελώρια κωνικὴ σκηνὴ τοῦ Πέρση σατράπη Ἀρταφέρνη, τὸ γλέντι βρίσκεται στὸ κατακόρυφο. Ὁ σατράπης — στρατηγὸς τοῦ Δαρείου γιορτάζει μὲ νυκτερινὸ συμπόσιο τὴ βέβαιη — ὅπως πιστεύει — νίκη του ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, ποὺ εἶναι στρατοπεδευμένοι δεκαπέντε στάδια μακρύτερα.

Οἱ προσκαλεσμένοι του, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ τιτλοῦχοι τοῦ περσικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, ποὺ εἶναι φουνταρισμένος στὸν ὅρμο τοῦ Μαραθῶνα κι' ἀντίκρυ στὴν Ἐρέτρια, πίνουνε σαμιώτικο καὶ κνίδιο κρασὶ ἀλογάριαστα. Στὰ τουρλωτὰ καὶ κωνικὰ καλπάκια τους ἀπὸ μαλλὶ καὶ σαμούρι, λάμπουνε πολύτιμοι λίθοι. Οἱ στολές τους, ποδήρεις χιτῶνες, εἶναι κεντημένοι μὲ χρυσὰ ἀραβουργήματα. Ἀνάμεσα στοὺς γενειοφόρους ἄντρες, ποὺ μιλᾶνε περσικά, βαβυλωνικὰ κι' ἀσσυριακά, λάμπει μὲ τὴν πικάντικη ὀμορφιά της, ψηλὴ καὶ σερπετὴ σὰν γκαζέλα, ἡ φιλενάδα τοῦ μεσόκοπου Πέρση σατράπη, ἡ Ὀτάνη, μὲ χρυσοῦς κρίκους στ' αὐτιὰ καὶ στέμμα στ' ἀναδεμένα κατάμαυρα μαλλιά της. Τὰ μάτια της σπιθίζουν. Ὁ Ἀρταφέρνης τὴν κυττάει διψασμένα. Πίνει τὰ λόγια καὶ τὰ γαργαριστὰ γέλια της σὰν μουσική. Μήτε προσέχει τοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ τὰ πονηρὰ βλέμματα τῶν ἄλλονῶν, ποὺ μιὰ κυττάζουνε τὸν νεαρὸ συνάδελφό τους Ἀριαράθη καὶ μιὰ τὴν Ὀτάνη, ποὺ μοιράζει τὸν ἔρωτά της...

Ὁ Ἀρταφέρνης σηκώνει τὸν κύλικά του, γιομᾶτο κρασί, καὶ πίνει γιὰ τὴν δόξα τῶν περσικῶν ὅπλων στὴν αὐριανὴ μάχη!

— Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω, λέει μὲ χαμόγελο αὐταρεσκείας, κάποιο μυστικὸ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνη μεταξύ μας. Οἱ σπιοῦνοι μου, ποὺ γυρίσανε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ στρατόπεδο, μοὔφεραν πολὺ εὐχάριστες πληροφορίες. Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ πολ[illegible]σουνε αὔριο μὲ [illegible] καρδιὰ κι' ὕστερα θὰ πετάξουνε τὰ ὅπλα τους, νὰ παραδοθοῦνε. Οἱ ἀσπίδες τους εἶναι ἀπὸ γιδοτόμαρο καὶ τὰ δόρατά τους ἀπὸ ξύλο κυπαρισσιοῦ! Λυγίζουνε σὰν καλάμια! Κι' ὅσο γιὰ τοὺς ἀρχηγούς των, τρώγονται σὰν σκυλιά. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ πεζικό μας θὰ σαρώση τοὺς ἀτυχεῖς Ἀθηναίους...

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς σηκώσανε θύελλα ἀπὸ ἰαχὲς κι' ἐπευφημίες. Ὡστόσο ὁ Ἀρταφέρνης, μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του, ἔγνεψε νὰ σωπάσουν καὶ εἶπε συμπληρωματικά:

— Αὔριο, τέτοια ὥρα, θὰ λεηλατοῦμε τὴν πόλι. Συστήνω ὅμως στοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ μὴ κακοποιήσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὶς κοπέλλες. Θὰ τὰ πᾶμε στὰ Σοῦσα γιὰ σκλάβους, ὅπως πήραμε καὶ τοὺς Ἐρετριεῖς.

Τὸ γλέντι συνεχίστηκε μὲ τὴν ἴδια κρασοκατάνυξι. Οἱ ὑπηρέτες φέρνανε ὁλοένα στὸ τραπέζι ψημένα κρέατα, λιχουδιές, ὀρεκτικὰ καὶ γλυκίσματα.

Ξαφνικά, πρότεινε ἡ Ὀτάνη:

— Νὰ 'ρθοῦνε οἱ Ἑλληνίδες αὐλητρίδες. Ἀπόψε μὲ φουντώνει τέτοιο μεγάλο κέφι, ποὺ λέω νὰ χορεύω μέχρι τὸ πρωΐ!

Σὲ λίγο, χυθήκανε στὴν σκηνὴ πεντέξη κοπέλλες μὲ πτυχωτοὺς χιτωνίσκους. Ἤτανε οἱ Σαμιωτοποῦλες αὐλητρίδες, ποὺ εἶχαν ἀναγκάσει οἱ καπεταναῖοι τοῦ περσικοῦ στόλου, ὅταν πάτησε τὸ νησὶ στὴν πορεία του πρὸς τὸν Μαραθῶνα, νὰ τοὺς ἀκολουθήσουνε, γιὰ νὰ ψυχαγωγοῦνε μὲ μουσικὴ τὰ συμπόσια.

Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες αὐτὲς εἶναι ἡ Ἐρυξώ, λυγερὴ σὰν σπαθὶ κι' ὄμορφη σὰν δορκάδα. Οἱ ἄλλες τὴν κυττᾶνε μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη. Ξέρουνε τὴν καταγωγὴ καὶ τὸ σόϊ της: Εἶναι κόρη τοῦ πολεμάρχου τῆς Σάμου Ἰσαγόρα, ποὺ βγῆκε στὸ βουνὸ μὲ ἀφωσιωμένους συντρόφους του, μόλις φουντάρησε στὰ νερὰ τῆς Σάμου ὁ περσικὸς στόλος, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ δουλικὰ προσκυνήματα καὶ τὴν ἐξευτελιστικὴ ταπείνωσι τῆς ὑποταγῆς στοὺς βαρβάρους. Οἱ Πέρσες, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε τὴν ἀνταρσία του, λεηλατήσανε τὸ βιός του, κάψανε τὸ ὑποστατικό του, κι' αἰχμαλωτίσανε τὴν μονάκριβη κόρη του Ἐρυξώ.

Ἡ εἴσοδος τῶν κοριτσιῶν μὲ τοὺς διπλοὺς αὐλοὺς — ἕνα δροσερὸ κῦμα ἀπὸ ὀμορφιὰ κι' ἀπὸ νιᾶτα φουντώνει τώρα τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν συνδαιτημόνων. Ὁ Ἀριαράθης, ποὺ λιμπίζεται τὴν Ἐρυξώ, ξεσπάει σὲ ἐγκώμιο γιὰ τὴν Σάμο, τὸ κρασὶ καὶ τὶς κοπέλλες της, ποὺ ἀνάβουνε φωτιὲς καὶ λαχτάρες.

— Οἱ Σαμιωτοποῦλες, λέει μὲ δυνατὴ φωνή, εἶναι οἱ ὀμορφότερες Ἑλληνίδες. Γλυκειὲς σὰν τὸ κρασὶ τοῦ νησιοῦ τους καὶ λαχταριστὲς σὰν ἀφρόμηλα. Ποιός μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ τὰ γοητευτικὰ προτερήματά τους;

Οἱ ἄλλοι ἐπιδοκιμάζουν, χειροκροτᾶνε, ἐπευφημοῦν...

Μονάχα ἡ Ὀτάνη δείχνει πικαρισμένη. Τὰ μάτια της σκοτεινιάζουν, σὰν κῦμα τῆς ὄστριας, τὸ πλούσιο στῆθος της, κάτω ἀπὸ τὴν μεταξωτὴ κίδαρι, φουσκώνει. Ζηλεύει τὸν κρυφὸ ἐραστή. Ὡστόσο προσέχει, ἀγρυπνεῖ, δὲν δείχνει ποτὲ τ' ἀληθινό της πρόσωπο. Ἂν μάθαινε τὸ μυστικό της δεσμὸ ὁ Ἀρταφέρνης, σίγουρα θὰ τὴν ἔπνιγε ἢ θὰ τὴν παράδινε στοὺς ἱπποκόμους του...

Ξαφνικά, σὲ παραφορὰ τάχα ἐνθουσιασμοῦ, φωνάζει:

— Οἱ κοπέλλες νὰ μᾶς παίξουνε τὸν Διονυσιακὸν Οἶστρο. Νἄρθοῦνε καὶ οἱ Λυδοὶ τυμπανισταί. Θὰ χορέψω...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἄναψε καὶ κόρωσε.

Ἡ Ὀτάνη χύθηκε σὰν ἀνεμοζάλη στὸν κενὸ χῶρο τῆς σκηνῆς κι' ἄρχισε, μὲ τὴν ὑπόκωφη μελωδία τῶν αὐλῶν καὶ τῶν λυδικῶν τυμπάνων, νὰ ξετυλίγη τὶς πρῶτες φιγοῦρες τοῦ Διονυσιακοῦ οἴστρου, ὅπως τὸν χορεύανε στὴν Ἀσία. Ἡ πολύπειρη γυναῖκα, παλιὰ χορεύτρια, βάλθηκε νὰ μαστιγώση τὶς αἰσθήσεις τῶν ἀντρῶν ποὺ διψούσανε ἔρωτα. Ἀναδίπλωνε καὶ λύγιζε τὰ μπράτσα, τρεμούλιαζε τὸν ἀφρᾶτο κόρφο, κυμάτιζε τὶς λαγόνες της. Σιγὰ σιγὰ ὁ ρυθμὸς τοῦ χοροῦ της γινότανε γρηγορώτερος. Φρικιοῦσε κι' ἀνεμοσάλευε τὴν κοιλιὰ καὶ τὸ στέρνο της, ἔκλεινε τὰ μάτια μὲ μυστικὴ περιπάθεια, τρικύμιζε τὸν πτυχωτό της χιτώνα, ποὺ ριπίδιζε γύρω κι' ἀνάδινε μυρουδιὰ ἀπὸ μεθυστικὸ μελισσόχορτο. Ὁ ρυθμὸς τῆς μουσικῆς ἀκολουθοῦσε τὸν δικό της ρυθμό. Ἡ Ὀτάνη παραδινότανε στὸν ἐκμαυλιστικὸν οἶστρο, γινότανε μιὰ πεταλούδα καὶ μιὰ νεροφίδα, γλιστροῦσε, ἀναδιπλωνότανε, σπαρταροῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ περίπτυξι ἀοράτου ἐραστῆ...

— Πιὸ γρήγορα, διέταξε τὶς αὐλητρίδες καὶ τοὺς τυμπανιστές. Τώρα θ' ἀρχίσω τὴν βακχικὴ παραφροσύνη...

Γίνηκε θύελλα, καὶ τὸ σβέλτο κορμί της ἔπαιρνε τὶς πιὸ ἀπίθανες ἀκροβατικὲς συσπάσεις. Τὴν στενοχωροῦσε ὁ μποῦστος της, θρόμβοι ἱδρῶτα νοτίζανε τὸ μέτωπό της. Ἔκανε νὰ λύση τὰ κορδόνια ποὺ συγκρατούσανε τὸ πτυχωτὸ φόρεμα στοὺς ὤμους. Ὁ ἀφρᾶτος μελαχροινὸς κόρφος, λευτερωμένος ἀπὸ τὰ δεσμά του τινάχτηκε, κάτω ἀπὸ τὸ μελιχρὸ φῶς τῶν λαμπάδων τοῦ συμποσίου, μὲ ἀναλιγωμένους κυματισμούς. Γύρω της, θαμπωμένοι ἀπὸ τὸ γυμνικὸ θέαμα, γρυλλίζανε ὑπόκωφα. Ζεστὸ κῦμα λαγνείας χύθηκε στὴ σκηνή. Ὁ Ἀρταφέρνης, μουλωχτός, ἔγνεψε μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του νὰ πάψουνε οἱ μελωδίες. Ἀπότομα σταμάτησε κι' ὁ χορὸς τῆς Ὀτάνης, ποὺ βιάστηκε νὰ φυλακίση τὸν δίδυμο ζουμερὸ καρπὸ τῆς ὀμορφιᾶς της στὸ σφιχτὸ κεντητὸ μπολερό. Ἀνατριχίλα φόβου περόνιασε τὴν ψυχή της. Πιθανὸν νὰ ξέσπαγε ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀρτεφέρνη! Γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν ὀδυνηρὴ ἐντύπωσι, δικαιολογήθηκε:

— Ἀπόψε δὲν ἔχω διάθεσι καὶ σίγουρα δὲν σᾶς ἱκανοποίησα. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν πέτυχα ἐγώ, θὰ τὸ ἐπιτύχη ἡ Ἐρυξώ...

Ὁ Ἀρταφέρνης ἐπιδοκίμασε, μὲ σιωπηλὴ συγκατάβασι, τὴν πρότασι. Δὲν μποροῦσε νὰ καταστρέψη τὴν μεθυσμένη χαρὰ τοῦ συμποσίου.

Ἡ Ἐρυξὼ χλώμιασε. Τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Δὲν εἶμαι χορεύτρια ἐκλαμπρότατοι, ψιθύρισε, κι' οὔτε χόρεψα ποτέ μου τὸν Διονυσιακὸν Οἶστρο. Στὸ νησί μας, χορεύομε τὸν Ἀπολλώνειον Ὅρμο.

Μὰ ἡ Ὀτάνη ἐπέμενε, μὲ ἀδιάλλακτο πεῖσμα.

Ὁ Ἀριαράθης μπῆκε στὴ μέση:

— Ἀφοῦ ἡ Ἐρυξὼ δὲν ξέρει τὸν Διονυσιακὸν οἶστρο, ἂς χορέψη τὸν χορὸ τῆς πατρίδος της. Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι;

— Σύμφωνοι, σύμφωνοι! ἀλαλάζανε γύρω οἱ ἄλλοι. Ἂς χορέψη τὸν Ὅρμο.

Οἱ αὐλητρίδες τῆς Σάμου ἀρχίσανε ἀμέσως τὴν λυδικὴ μουσικὴ τοῦ χοροῦ. Ἡ Ἐρυξὼ ἔκανε δυὸ βήματα μπροστά, ξετυλίγοντας τὶς πρῶτες φιγοῦρες. Ὁ Ἀπολλώνειος Ὅρμος εἶναι ἡ χορευτικὴ ἀναπαράστασι τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν Δάφνη. Τὴν παρακολουθεῖ, τὴν ἱκετεύει ν' ἀνταποκριθῆ στὰ αἰσθήματά του, ἐκλιπαρεῖ τὴν παρθένα νὰ τὸν ἀκούση. Ἐπὶ τέλους, τὴν ζυγώνει, στὶς καταπράσινες ὄχθες τοῦ θεσσαλικοῦ Πηνειοῦ. Ἁπλώνει τὰ χέρια νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ παρθένα δέεται μυστικὰ στοὺς θεοὺς νὰ τὴν ἀπαλλάξουνε ἀπὸ τὸν κίνδυνο, καὶ οἱ θεοὶ συγκατανεύουν καὶ μεταβάλλουν τὴν Δάφνη στὸ ὁμώνυμο μυριστικὸ φυτό, σὲ δαφνούλα.

Ἡ λικνιστικὴ μουσικὴ καὶ ὁ σιγανὸς σερπετὸς χορός, χωρὶς βακχικὲς ἐξάρσεις, δυσαρεστεῖ τοὺς μισομεθυσμένους βαρβάρους.

— Νὰ χορέψη τοὐλάχιστον γυμνή, προτείνει ἕνας μαυριδερὸς Βαβυλώνιος. Μὲ τὸν χορὸ αὐτῆς τῆς κοπέλλας, θὰ κοιμηθοῦμε ὄρθιοι!

Ἡ πρότασι φουντώνει, σὰν σπίθα σὲ θημωνιὰ τὸ μεσοκαλόκαιρο.

Ἀπὸ δεξιὰ καὶ ζερβά, ἀκούγονται ἐπιδοκιμασίες.

— Νὰ χορέψη γυμνή... νὰ χορέψη δίχως ἱμάτιον...

Ἡ Ὀτάνη πανηγυρίζει. Εἶναι ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῆ τὰ παινέματα τοῦ Ἀριαράθη γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῶν κοριτσιῶν τῆς Σάμου!

Ἡ Ἐρυξώ, κατακόκκινη σὰν παπαρούνα, ἀρνιέται νὰ χορέψη γυμνή. Δὲν θέλει νὰ πιῆ τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ταπεινώσεως μπροστὰ στοὺς μισομεθυσμένους βαρβάρους. Ἐπικαλεῖται τοὺς Ὀλυμπίους θεοὺς ὅπως ἡ Δάφνη. Προσεύχεται μὲ σιωπηλὴ ἐγκαρτέρησι. Χοντρὰ δάκρυα μουσκεύουνε τὰ παρθενικά της μάγουλα.

Σηκώνεται πανδαιμόνιο. Οἱ βάρβαροι βράζουν ἀπὸ διαμαρτυρία.

Ἡ Ἐρυξὼ εἶναι ἀνένδοτη.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὴν πλησιάζει, σὰν ἐκδικητικὴ Ἐριννύα, ἡ Ὀτάνη.

Κυττάζει τὴν κοπέλλα μὲ φαρμακερὴ ζήλεια.

— Γιατί δὲν θέλεις νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὴν ἐπιθυμία τόσων τιτλούχων Ἐρυξώ, τὴν ρωτάει, ἐσὺ μιὰ σκλάβα; Δὲν ξέρεις πῶς μποροῦμε νὰ σὲ διατάξωμε; Ἡ ἄρνησί σου θὰ σοῦ στοιχίση. Νὰ τὸ ξέρης!

— Προτιμῶ τὸν θάνατο, μουρμου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑ·Ϊ·ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ρηνούλα βρίσκει δουλειά, γιὰ νὰ βοηθῆ τὸ σπίτι της καὶ νὰ σπουδάζη κι' ὅλας. Ἡ Ἄννα τῆς ἐκμυστηρεύεται τὸ δράμα της μὲ τὸν ἄντρα της. Ἐκείνη ὑποφέρει μαζί της, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ κάνη τίποτα. Ὁ Ντῖνος ἀρραβωνιάζεται ἐπισήμως. Ὁ Τάσος ἀναγγέλλει στὴ γυναίκα του πὼς πρέπει νὰ πάη στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ ἀνεβάση στὸ θέατρο τὸ ἔργο του. Ἐκείνη φέρνει μερικὲς ἀντιρρήσεις, στὸ τέλος ὅμως ὑποχωρεῖ. Ὡστόσο οἱ ὑποψίες τὴ βασανίζουν καί, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἔχει φύγει κι' ἡ Φαίδρα, πηγαίνει στὸ σπίτι της. Ἀλλ' ἡ καμαριέρα της τῆς λέει πὼς ἡ κυρία της εἶναι ἄρρωστη καὶ πὼς δὲ θέλει νὰ δεχθῆ κανένα. Οἱ ὑποψίες τῆς Ἄννας μεγαλώνουν.

9ον — Δὲν ἦταν ὅμως ἡ ἀσημένια λιμουζίνα. Ἦταν μιὰ ἄλλη κούρσα, ὄμορφη κι' αὐτὴ κατακόκκινη. Ἕνας ἄντρας πετάχτηκε ἀπὸ μέσα, ἀνέβηκε τρεχᾶτος τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Φαινόταν νὰ ξέρη τὰ κατατόπια, καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ Κούλα ἄνοιξε κι' ὁ ἄντρας μπῆκε βιαστικὰ μέσα. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα κοριτσίστικο ξεφωνητὸ ἀπὸ μέσα:

— Ὤχου! ὤχου!...

Κι' ἀμέσως μετὰ μιὰ ἄλλη στριγγιὰ φωνή:

— Χριστὸς καὶ Παναγιά!

Ἔπειτα ἡ πόρτα ἔκλεισε.

Μὲ τὶς φωνὲς αὐτές, εἶχε πεταχτῆ κι' ἡ Μαίρη στὸ κατώφλι της.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὴν Ἄννα σιγά.

— Δὲν ξέρω... Κάτι κακό. Δὲν ἄκουσες τὶς φωνές;

— Θὰ ἦλθαν νὰ τοὺς ἀναγγείλουν κάτι κακό.

— Εἶδα ἕνα κύριο ποὺ ἀνέβαινε τρεχᾶτος. Φαινόταν ταραγμένος.

— Θὰ μάθουμε, εἶπε ἡ Μαίρη.

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ γυναῖκες μισοκρυμμένες, περίεργες κι' ἀνήσυχες. Πέρασε κάμποση ὥρα, καὶ μέσα ἀπὸ τὴ βίλλα δὲν ἀκουγόταν μιλιά. Ἐπὶ τέλους, μετὰ κάμποση ὥρα, ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ὁ κύριος κατέβηκε βιαστικὸς πάλι τὶς σκάλες. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ἄντρας καὶ φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Κι' ἡ Κούλα τὸν ξεπροβόδισε σκουπίζοντας τὰ μάτια της. Φαινόταν κλαμένη. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ κατεβῆ ὁ κύριος, καὶ μπῆκε μέσα ἡ κοπέλλα, κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα. Ὁ κύριος ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι του κι' ἔφυγε κι' αὐτὸς γρήγορα.

Ἡ Μαίρη ἦλθε στὴν πόρτα τῆς Ἄννας.

— Περίεργο πρᾶγμα! εἶπε σιγανά. Τί νὰ συμβαίνη;

— Λὲς νὰ ἦταν γιατρός; ρώτησε ἡ Ἄννα.

— Σωστά, ἔκανε ἡ Μαίρη, σὰν νὰ μὴ τὸ εἶχε σεφθῆ. Γιατρὸς θὰ ἦταν. Κι' ἡ Κούλα ποὺ ἔκλαιγε...

— Κι' ἡ ἄλλη φωνή; Νομίζω πὼς ἦταν ἡ μαγείρισσα

— Λὲς νὰ εἶναι ἄσχημα στ' ἀλήθεια ἡ Φαίδρα; ρώτησε ἡ Μαίρη.

Ἡ Ἄννα ἔνιωσε τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζη. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ κοροϊδέψη τὸν ἑαυτό της. Ντράπηκε γι' αὐτὸ ποὔνιωσε, κι' ὅμως τὸ παραδέχθηκε. Ἦταν φτερούγισμα χαρᾶς. Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη της ἐντύπωσι, νὰ νιώση χαρὰ στὴ σκέψι πὼς ἡ Φαίδρα Χρυσοπούλου μποροῦσε νὰ εἶναι ἄσχημα, βαρειὰ ἄρρωστη. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, νίκησε μέσα της ἡ ἀνθρώπινη συμπόνια.

— Τί νὰ κάνουμε; εἶπε. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάνουμε.

— Νὰ πήγαινες νὰ ρωτήσης;

— Δὲν μοὔρχεται. Θὰ φανῆ ὅτι τὴν παρακολουθῶ. Ἔπειτα, ἂν εἶναι ἄρρωστη πραγματικά, γιατὶ δὲν φέρνει καμμιὰ φίλη της κοντά της; Αὐτὴ γνωρίζει τόσον κόσμο.

— Ἀλήθεια, κι' ἐμένα δὲν μοῦ τὸ χωράει τὸ μυαλό μου, εἶπε ἡ Μαίρη. Νὰ εἶναι τόσες ἡμέρες ἄρρωστη καὶ νὰ μὴ πατάη ψυχὴ νὰ τὴν δῆ...

— Μυστήριο.

— Τί ἄλλο μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι; Αὐτὰ τὰ κλάμματα...

— Αὔριο πρέπει νὰ μάθουμε.

— Αὔριο, εἶπε ἡ Μαίρη, θὰ βάλω τὴν ντροπὴ στὴν πάντα, καὶ μόλις δῶ τὴν Κούλα, θὰ τὴ ρωτήσω.

Δὲν πρόφθασαν νὰ τελειώσουν τὴν κουβέντα τους, κι' ἄκουσαν ἀπὸ μέσα, στὴ βίλλα, τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ἦταν φαίνεται τὸ τηλέφωνο πρὸς τὸ δρόμο κι' ἀκουγόταν κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε. Δὲν θὰ τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι, ἂν δὲ τἄκουγαν κι' ἔπειτα πολλὲς φορὲς συνέχεια. Κάθε τόσο κι' ἕνα κουδούνισμα.

— Τί γίνεται; Τί γίνεται; ψιθύρισε ἡ Μαίρη. Ἔχουν μεγάλη φασαρία. Ἀναστάτωσι πραγματική.

Κάποια στιγμὴ ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε πάλι στὴν πόρτα τῆς βίλλας. Αὐτὴ τὴ φορὰ κατέβηκε μιὰ κυρία ἀπὸ μέσα. Ἦταν μιὰ γυναίκα νέα, ἴσαμε τριάντα ἐτῶν, ποὺ φαινόταν κι' αὐτὴ ἀναστατωμένη. Μπῆκε μέσα στὴ βίλλα, κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε προσεκτικά. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ξανά, κρατῶντας ἕνα βαλιτσάκι.

— Ἔ, θὰ χάσω τὸ μυαλό μου, εἶπε ἡ Μαίρη. Τί νὰ συμβαίνη, παιδί μου, τί νὰ συμβαίνη; Τί σοῦ λέει τώρα αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὸ βαλιτσάκι;

Ἡ Μαίρη ἦταν περίεργη ἀπὸ τὴ φύσι της καὶ τῆς ἄρεσε νὰ παρακολουθῆ τί συνέβαινε στὴ γειτονιά. Ἡ Ἄννα, ἀντίθετα, δὲν νιαζόταν ποτὲ γιὰ τὶς γειτόνισσες. Γιὰ τὴ Φαίδρα ὅμως, εἰδικά, εἶχε λόγο νὰ θέλη νὰ ξέρη ὅλα τὰ νέα.

Ἔμειναν κάμποση ὥρα μαζὶ οἱ δυὸ φίλες, ἔπειτα πῆγαν κάθε μιὰ στὸ σπίτι της. Καὶ μέσα στὴ νύχτα, ἄκουσε ἡ Ἄννα πολλὲς φορὲς τὸ τηλέφωνο ἀντίκρυ νὰ χτυπάη. Καὶ τῆς φάνηκε πὼς κάνα-δυὸ φορές, μέσα στὰ μεσάνυχτα, σὰν νὰ σταματοῦσε κάποιο αὐτοκίνητο στὴν πόρτα τῆς βίλλας.

— Κολάστηκα! συλλογίστηκε στὸ τέλος! Εἶναι βέβαιο πὼς εἶναι ἄρρωστη. Θὰ εἶναι βαρειὰ ἄρρωστη. Κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι βρισκόταν μὲ τὸν Τάσο στὴ Θεσσαλονίκη...

ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Τὸ πρωΐ, ἡ βίλλα φαινόταν θεόκλειστη. Ἄδικα κύτταξε ἡ Ἄννα, φεύγοντας γιὰ τὴ δουλειά της. Ὅλα τὰ παραθυρόφυλλα ἦταν κλειστά, ἡ βίλλα φαινόταν ἀκατοίκητη.

Πῆγε στὸ κατάστημα, καὶ σὲ λίγο ἡ δουλειὰ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση καὶ τὴ Φαίδρα καὶ τὴ βίλλα. Πολλὲς πελάτισσες ἔρχονταν πάλι, κι' ἡ Σάσα κύτταζε πάντα τὴν ὑπάλληλό της, παρακλητικά, σὰν νὰ περίμενε ἀπὸ αὐτὴν τὸ πᾶν. Κι' ἔτσι ἦταν κι' ἡ ἀλήθεια. Χωρὶς τὸ ἐγκάρδιο χαμόγελο καὶ τὴν προθυμία τῆς Ἄννας, οὔτε τὸ δέκατο ἀπὸ τὰ φορέματα θὰ πουλιόνταν. Ἡ Ἄννα ἤξερε ὅμως νὰ πῆ ἕνα καλὸ λόγο, νὰ ψυχολογήση κάθε πελάτισσα, κι' ἔτσι, γυναῖκες ποὔμπαιναν στὸ μαγαζὶ μὲ φανερὴ διάθεσι μόνον νὰ χαζέψουν, ἀναγκάζονταν στὸ τέλος νὰ ψωνίσουν.

Τὸ μεσημέρι, ἔτρωγε συνήθως ἡ Ἄννα μαζὶ μὲ τὴν κυρία Σάσα μέσα στὸ κατάστημα. Ἔπαιρναν κάτι πρόχειρα, ἀφοῦ κατέβαζαν τὰ ρολά. Ἦταν ἀρκετὴ δροσιὰ ἐκεῖ μέσα, κι' εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦνε μιὰ κουβέντα, νὰ συγυρίσουν κάτι, νὰ τακτοποιήσουν τὰ φορέματα ποὺ γίνονταν ἄνω-κάτω μὲ τὶς πελάτισσες.

Ἡ Σάσα ἀγόραζε πάντα μιὰ ἐφημερίδα, καὶ διάβαζε λιγάκι τὰ νέα. Ἔπειτα λαγοκοιμόταν στὴν καρέκλα της κι' ἔδινε τὴν ἐφημερίδα στὴν Ἄννα.

Ἔτσι καὶ σήμερα. Κάθησε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ σαραβαλιασμένη πολυθρόνα, ἤπιε τὸ καφεδάκι ποὺ εἶχε παραγγείλει κι' ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα.

— Τί νέα; τὴ ρώτησε ἡ Ἄννα.

Κύτταξε ἡ γυναίκα τοὺς τίτλους.

— Τίποτε, τίποτε ἐνδιαφέρον.

Ἄρχισε νὰ διαβάζη τοὺς τίτλους. Τὰ πολιτικὰ τὰ προσπερνοῦσε, δὲν τὴν ἐνδιέφεραν. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε, ἦταν τὰ κοινωνικά.

«Δρᾶμα τιμῆς... Ἕνας σύζυγος σκοτώνει μὲ δεκαπέντε μαχαιριὲς τὴ σύζυγό του... Σεισμὸς στὸ Μαρόκο... Ἀπεργία τροχιοδρομικῶν... Δυστύχημα...

— Τί δυστύχημα; ρώτησε ἡ Ἄννα, μᾶλλον ἀφηρημένη.

Κι' ἡ Σάσα διάβασε δυνατά:

«Παρὰ τὰς Θήβας, αὐτοκίνητον ἰδιωτικῆς χρήσεως, ἐπιστρέφον ἐκ Θεσσαλονίκης, συνεκρούσθη μὲ φορτηγόν. Ἐκ τῆς συγκρούσεως τὸ αὐτοκίνητον ἐθρυματίσθη καὶ ἐτραυματίσθηκαν βαρέως ἡ ὁδηγοῦσα αὐτὸ Φαίδρα Χρυσοπούλου, καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν κύριος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ταυτότητα. Ἀμφότεροι μετεφέρθησαν ἐν ἀφασία εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν».

Τὰ μάτια τῆς Ἄννας κόντευαν

Λόγια κατοσταράτα

ΘΑΛΑΣΣΟ — ΤΑΡΑΧΕΣ...

Συχνάκις στὴν Μεσόγειο συναγερμὸς σημαίνει
καὶ τρέχουν οἱ λουόμενοι σὰν τρομοκρατημένοι,
γιατὶ πολλὰ σκυλόψαρα καὶ κήτη ἀνεξαιρέτως,
ὀργώνουνε τὰ κύματα τῶν θαλασσῶν ἐφέτος
καὶ καθ' ἕνας λουόμενος μπορεῖ ἀπροσδοκήτως,
νὰ γίνη, σ' ἕνα δίλεπτο, σὰν Ἰωνᾶς στό... κῆτος!
Οἱ καρχαρίες ἔπειτα, ποὺ φόρα κάνουν τσάρκες
καὶ ποὺ μποροῦν, μ' εὐχέρεια, νὰ καταπιοῦν καὶ βάρ[κες]
σὲ κάθε τους ἐμφάνισι, τὸν πανικὸ σκορπᾶνε
στὰ πλήθη ποὺ ξανοίγονται καὶ ψευτοκολυμπᾶνε,
γιατὶ τὸν φόβο ἔχουνε ὅσοι... βουτοῦν στὰ κύματα,
νὰ γίνουνε, ἀνέλπιστα, καρχαριῶν... «βουτήματα»!
Παρ' ὅλα ταῦτα, φίλε μου, τὰ πλήθη τ' ἀσυγχώρητα
βουτᾶνε μέσ' στὰ ὕδατα τ' ἀχώνευτα κι' ἀφόρητα
καὶ πλημμυρίζουν μόνιμα καὶ κάνουν πάντα πήχτρα
τὴν θάλασσα τὴν ἄτιμη καὶ τὴν «λεβεντοπνίχτρα»,
κι' ἂς πᾶν νὰ ἐρημώσουνε τὰ σπίτια καὶ τὰ τζάκια τους
κι' ἂς νιώθουν ἀλλεπάλληλες... «φουρτοῦνες στὰ μπατζάκια (τους»!

Ὀρθῶς, λοιπὸν —μπεκρῆδες μου— ὑπε(ρηφανευόμαστε,
ἐμεῖς ποὺ τὰ θαλάσσια τὰ μπάνια ἐχ(θρευόμαστε,
ἀλλὰ μέσ' στὶς ταβέρνες μας τὶς θεῖες κα(θαυμάσιες,
ρετσίνες κατεβάζουμε καὶ μεζεδιὲς θαλάσ(σιες,
χωρὶς νἄχουμε κίνδυνο νὰ πάθουμε ἀβα(ρίες
κι' ἐμεῖς νὰ καταντήσουμε μεζὲς γιά... (καρχαρίες!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Ἔ, τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἡ Σάσα. Τὴν ξέρεις, αὐτὴ τὴν κυρία Χρυσοπούλου;

Ἄρταξε ἡ Ἄννα τὴν ἐφημερίδα, τὴν ξαναδιάβασε, κ' ἔπειτα διάβασε ἄλλη μιὰ φορὰ δυνατά, μὲ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε νἄρχεται ἀπὸ μακρυά:

—Ὁ συνοδεύων αὐτὴν κύριος...

— Ἔ, καλά, μίλα λοιπόν! Ἔκανε ἀνυπόμονα ἡ καταστηματαρχίνα. Λέγε...

— Τὴν ξέρω!...

— Μήπως εἶναι συγγενής σου;

— Κάθετε ἀντίκρυ μου, στὴ Γλυφάδα...

— Καλὰ καὶ ταράχτηκες τόσο; Τί νὰ γίνῃ; Κάθε μέρα γίνονται δυστυχήματα.

— Κυρία Σάσα, πρόφερε μὲ φωνὴ κομμένη ἡ κοπέλλα. Θὰ φύγω, θὰ πεταχτῶ στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό.

— Μπᾶ σὲ καλό σου! Γιατὶ ἐσύ; Δὲν ἔχει δικούς της αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Σᾶς παρακαλῶ! Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσω.

— Μὰ τί σ' ἔπιασε;

Τὰ γείλη τῆς Ἄννας τρεμούλιασαν. Δὲν τῆς πήγαινε ἡ καρδιὰ ν' ἀρθρώσῃ τὰ φοβερὰ τὰ λόγια:

— Θέλω... θέλω νὰ δῶ ποιός εἶναι ὁ κύριος ποὺ τὴ συνώδευε, ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους.

— Σὲ καλό σου, ξαναπῆε πάλι ἡ γυναίκα. Τί σὲ νοιάζει; Ἀστυνομία εἶσαι ἐσύ;

— Πρέπει, πρέπει...

Ἡ φωνὴ τῆς κότπηκε ἀπὸ ἕνα λυγμό, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴ ρωτήσῃ τίποτε ἄλλο ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, εἶχε ἀναπηδήσει τὸ φολό κι' εἶχε ἐξαφανισθῆ.

«Ο ΣΥΝΟΔΕΥΩΝ ΚΥΡΙΟΣ»

Στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, τῆς ἔδειξαν ἀμέσως τὸ θάλαμο ὅπου νοσηλευόταν ἡ Φαίδρα. Δὲν τόλμησε νὰ ρωτήσῃ τίποτε ἄλλο ἡ Ἄννα. Τὰ πόδια της λίγιζαν. Τὸ ἤξερε πὼς ἦταν κουτὸ αὐτὸ ποὺ κανε. Ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸν κύριο ἀγνώστου ταυτότητος. Ἔνιωσε ὅμως πανικὸ μονάχα στὴ σκέψη νὰ προφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια.

Τὴ Φαίδρα τὴν εἶχαν στὴν πρώτη θέσι. Μιὰ ἀδελφή, στὸ διάδρομο, φύρνε εὐγενικὰ τὴν Ἄννα:

— Τί ζητᾶτε, παρακαλῶ;

— Τὴν κυρία Χρυσοπούλου.

Ἔδειξε ἡ κοπέλλα τὸ δωμάτιο. Στὴν πόρτα τοῦ θαλάμου ὅμως, ἦταν μιὰ πινακίδα, μὲ μεγάλα γράμματα:

«ΑΠΑΓΟΡΕΤΕΤΑΙ

— Τί ἀπαγορεύεται; ρώτησε ἡ Ἄννα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Κάθε ἐπίσκεψις.

— Γιατί;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφή. Ἦταν ἀπὸ κεῖνες ποὺ τὸ πρῶτο ποὺ μαθαίνουν εἶναι τὸ μυστήριο κι' ἡ σιωπή.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τὴν δῇ ἕως τώρα; ρώτησε ἡ Ἄννα.

Τῆς ἔδειξε ἡ ἀδελφὴ ἕνα σαλονάκι ἐκεῖ κοντά. Καὶ τότε παρατήρησε ἡ Ἄννα πὼς στὸ σαλονάκι αὐτό, ἦταν συγκεντρωμένοι πέντε-ἕξη ἄνθρωποι. Ὅλοι ἀριστοκράτες, καθὼς φαίνονταν, μὲ πρόσωπα ὅμως σοβαρά, πένθιμα σχεδόν.

Στάθηκε παράμερα, νιώθοντας ὅλα νὰ στριφογυρίζουν γύρω της. Κι' ὅμως, μιὰ ἐρώτησι εἶχε ἀκόμα νὰ κάνῃ. Μιὰ τόσο ἁπλὴ ἐρώτησι.

«Κι' ὁ κύριος ποὺ τραυματίσθηκε μαζί της; Πῶς εἶναι; Ποῦ εἶναι;»

Σὲ κάθε ἄλλη περίστασι δὲν θὰ τὸ θεωροῦσε πρόβλημα νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησι. Τώρα ὅμως, ἦταν κάτι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών της.

Πῶς τῆς ἦλθε νὰ ρωτήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάθονταν στὸ σαλονάκι; Πῶς τῆς φάνηκε λιγώτερο ὀδυνηρό, πιὸ ἤσεμο, νὰ ρωτήσῃ αὐτοὺς τοὺς ξένους ἀνθρώπους καὶ ὄχι τὴν ἀδελφή; Ποτὲ ἀργότερα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ στὸν ἑαυτό της. Ζύγωσε σιγὰ-σιγά, καὶ περίμενε μιὰ στιγμή, μὴν ἀκούγε κομμιὰ κουβέντα, μὴ τυχὸν καὶ μποροῦσε νὰ βγάλῃ κανένα συμπέρασμα. Οἱ ἐπισκέπτες ὅμως, αὐτοί, μιλοῦσαν ψιθυριστά, κομμένα λόγια, ὅπως μιλᾶνε στὰ δωμάτια τῶν βαρειὰ ἀρρώστων ἢ τῶν ἐτοιμοθανάτων. Δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτε ἡ Ἄννα. Στὸ τέλος, δὲ βάσταξε.

Πλησίασε μὲ θάρρος τὸν ὄμιλο, καὶ προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸν ἴδιο τόνο τῆς φωνῆς, τὸ ἴδιο ὕφος, νὰ φανῇ δικὴ τους.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πῶς εἶναι ἡ κυρία Χρυσοπούλου;

— Πῶς νὰ εἶναι; ἀπορρίθηκε ἕνας νόμισε ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν κύριο μὲ τὴν κόκκινη κούρσα. ποὺ εἶχε ἔλθει στὴ βίλλα γθὲς τὸ βράδυ.

— Βρίσκεται σὲ κίνδυνο;

— Φυσικά! Ἀκόμα δὲν ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις της.

— Κι' ὁ κύριος;

— Ποιὸς κύριος;

Ἡ ἀπάντησι ἦλθε γρήγορη,κάπως ἐχθρική:

— Διάβασα στὴν ἐφημερίδα, τραύλισε ἡ Ἄννα.

Οἱ ξένοι κυττάχτηκαν, κι' ὁ μεσόκοπος κύριος σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ἡ Ἄννα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ τὸν ἔχουν, τὸν κύριο;

Πάλι δὲν τῆ ἀποκρίθηκαν ἀμέσως. Μιὰ κυρία ὅμως τῆς εἶπε ἐπὶ τέλους:

— Ρωτῆστε τὴν ἀδελφή. Νομίζω, στὸ θάλαμο 222.

Κύτταξε ἡ Ἄννα τοὺς ἀριθμούς, στὶς πόρτες τοῦ διαδρόμου. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ θρῇ τὸ 222. Μιὰ ἀδελφὴ ἐρχόταν ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπε ἡ Ἄννα. Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος ποὺ τραυματίσθηκε μὲ τὴν κυρία Χρυσοπούλου;

— Ἐδῶ

— Πῶς λέγεται, παρακαλῶ;

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἐξαχριβώθηκε ἡ ταυτότης του, ἀπορρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Ἦταν δμιλητική, αὐτή, πρόσχαρη.

— Πῶς εἶναι;

Κοίνησε τὸ κεφάλι της:

— Δὲν ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις του ἀκόμα κι' αὐτός.

— Εἶναι βαρειά;

— Μά... φαντάζομαι, σοβαρά.

— Στὸ κεφάλι;

— Ὄχι. Ἐσωτερικὰ τραύματα.

— Ἀδελφή, παρακάλεσε ἡ Ἄννα. Θὰ μποροῦσα νὰ τὸν δῶ μιὰ στιγμή;

— Ἀπαγορεύεται...

— Σᾶς παρακαλῶ.Μιὰ στιγμούλα μόνον, ἀπὸ τὴν πόρτα.

Τὴν κύτταξε ἡ κοπέλλα στενοχωρημένη.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Δὲν ξέρω... δὲν πιστεύω. Πάντως, ἔχω μιὰ ἰδέα μήπως εἶναι κάποιος συγγενής μου.

Κύτταξε γύρω ἡ ἀδελφὴ κάπως φοβισμένη. Στὸ ψιθύρισε καλόβολα:

— Θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν πόρτα μιὰ στιγμή, μονάχα μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ δὲν θὰ πῆς λέξι.

— Ἔχετε τὸ λόγο μου! ὑποσχέθηκε ἡ Ἄννα.

Πατώντας στὶς μύτες, μισάνοιξε ἡ ἀδελφὴ τὴν πόρτα.

— Κυττάχτε, τῆς εἶπε, παραμερίζοντας γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι της.

Ἔσκυψε αὐτή, κύτταξε. Μιὰ στοιγγιὰ φωνὴ ξέφυγε τὴν ἄλλη στιγμὴ ἀπὸ τὰ χείλη της, καί, τοὺν προλάβη νὰ τὴ συνοφαπίση ἡ τρομοκρατημένη ἀδελφή, σωριάστηκε λιπόθυμη στὸ πάτωμα.

Ο ΤΑΣΟΣ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της ἡ Ἄννα, βρισκόταν σ' ἕνα θάλαμο ποῦ νοσοκομείου, κι' ἡ γελαστὴ ἀδελφὴ ἔσκυβε ἀπάνω της.

— Τί μοῦ κάνατε; τῆς ψιθύρισε. Τί μοῦ κάνατε; Τί πάθατε;

Ἡ Ἄννα τὴν κύτταξε κάμποση ὥρα, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε. Ἔπειτα ἀνασηκώθηκε. Τὰ μάτια της ἦταν πελώρια.

— Πῶς εἶναι; ρώτησε ψιθυριστά. Πῶς εἶναι;

— Καθῆστε φρόνιμα. Ἐσεῖς χοντέψατε νὰ πεθάνετε. Τόσην ὥρα εἰσαστε λιποθυμισμένη.

— Πῶς εἶναι; Πές μου, κοπέλλα μου, πῶς εἶναι;

— Ἄνοιξε τὰ μάτια του. Μὲ τὴ στριγγιὰ φωνή σας, ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ζῆ;

— Ναί, καλέ, μὴ κάνετε ἔτσι. Συνῆλθε.

Σηκώθηκε ἡ Ἄννα ἀπὸ τὸ κρεβάτι, παρὰ τὰ παρακάλια τῆς ἀδελφῆς.

— Θέλω νὰ πάω νὰ τὸν δῶ.

— Μὰ δὲ γίνεται, θὰ βρῶ τὸν μπελά μου.

— Ποῦ εἶναι ἕνας γιατρός; Ὁ διευθυντής;

— Ἐλᾶτε λοιπὸν στὸ γραφεῖο, εἶπε κάπως φοβισμένη ἡ κοπέλλα. Ἀρκετὴ φασαρία μοῦ κάνατε.

Τὰ γόνατα τῆς δύστυχης Ἄννας λύγιζαν, καθὼς προχωροῦσε στὸ διάδρομο.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ κάποια βαρειὰ ἀρρώστια.

Ἡ ἀδελφὴ γτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ μέσα.

Ἕνας μεσόκοπος γιατρὸς καθόταν στὸ γραφεῖο. Μόλις τὴν εἶδε, τῆς γαμογέλασε φιλικά.

— Λοιπόν; Πῶς πᾶμε;

— Πῶς εἶναι ὁ ἄντρας μου; ρώτησε ἡ Ἄννα βραχνά.

Τὰ βλέφαρα τοῦ γιατροῦ τρεμόπαιξαν.

— Εἶναι σύζυγός σας;

— Μάλιστα.. Πῶς εἶναι;

— Μπορεῖτε νὰ κρατήσουμε τὰ στοιχεία του; Πῶς βρέθηκε χωρὶς ταυτότητα;

— Δὲν ξέρω.

— Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ. Εἶπε τ' ὄνομα τοῦ Τάσου ἡ Ἄννα, ἔδωσε ὅλα του τὰ στοιχεία. Ὁ γιατρὸς ἔγραφε, ἤσυχα-ἤσυχα. Ἡ Ἄννα στεκόταν στὰ κάρβουνα, τῆς ἐρχόταν νὰ ξεφωνίσῃ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους τέλειωσε ἡ διαδικασία τῶν στοιχείων, ρώτησε πάλι, τρέμοντας σύγκορμη.

— Θὰ μοῦ πῆτε πῶς εἶναι;

Σήκωσε ὁ γιατρὸς τὰ γαλανά, διαπεραστικὰ του μάτια:

— Κατάσταση ἀρχετὰ σοβαρή, πρόφερε ἀργά. Πάντως, κα-

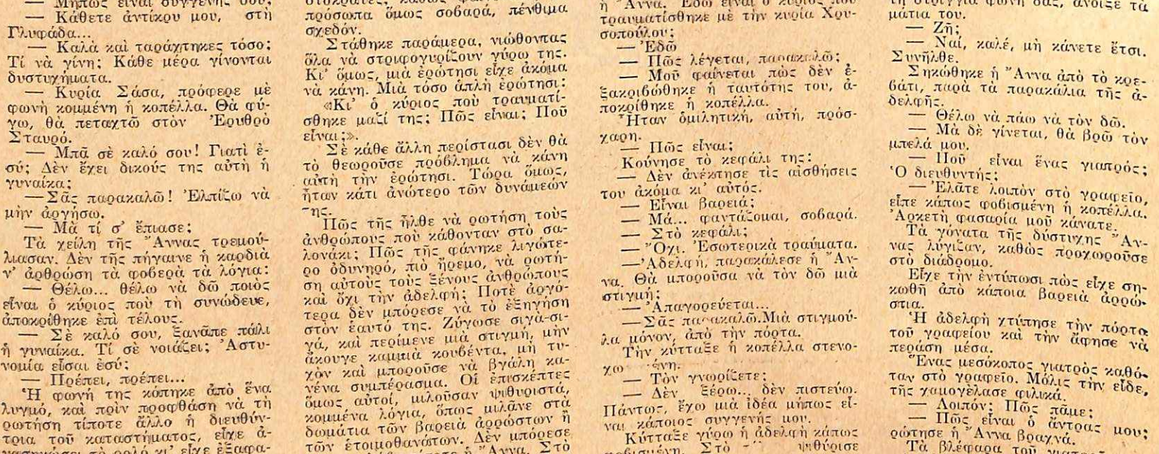

—Πάλι οἰκονομίες θὰ κάνῃς, μπαμπᾶ... Γλύτωσες τὰ λεφτὰ τοῦ ποδηλάτου, ποὺ θὰ μοὐναιργες ἂν πετύχαινα στὶς ἐξετάσεις!

— Νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ παίζῃς μὲ τὰ νερά!...

λύτερα ἀπὸ ὅτι φοβηθήκαμε στὴν ἀρχή...

— Ποῦ τραυματίσθηκε;

— Ἔχει κάποια σύνθλιψι τοῦ θώρακος... Δὲν πρέπει νὰ μιλήσῃ διόλου, δὲν πρέπει νὰ ταραχτῆ.

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν δῶ;

Κούνησε κοφτὰ τὸ κεφάλι του ὁ γιατρός:

— Ἀποκλείεται! Τοὐλάχιστον γιὰ τρεῖς ἡμέρες δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανένας.

— Μὰ εἶμαι γυναίκα του...

Τὰ ἤξιπνα, διαπεραστικὰ μάτια τοῦ γιατροῦ στηλώθηκαν ἐπάνω της:

— Ἕνας λόγος πάρα πάνω, πρόφερε σοβαρά.

Τὸ ὕφος του ἦταν κατηγορηματικό κι' ἡ Ἄννα κατάλαβε πὼς δὲν ἐπιδεχόταν συζήτησι. Ἐξ ἄλλου, κι' αὐτὴ τὸ κατολάβαινε πὼς ἡ συνάντησι μὲ τὸν ἄντρα της σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, καὶ τέτοια συνάντησι, μποροῦσε νἄχῃ μοιραῖο ἀποτέλεσμα. Κύτταξε τὸ γιατρὸ ἐρωτηματικά.

— Πότε; ψιθύρισε.

— Μπορεῖτε νἀρχοσαστε ὅποτε θέλετε. Μπορεῖτε νὰ μένετε κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἐδῶ... Γιὰ νὰ σᾶς ἐπιτρέψουμε ὅμως νὰ μπῆτε στὸ θάλαμο, πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι παρῆλθε κάθε κίνδυνος.

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ

Τηλεφωνοῦσε κάθε ὥρα ἡ Ἄννα, καὶ περνοῦσε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα: τὸ πρωΐ, πηγαίνοντας στὴ δουλειά της, τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ βράδυ. Ὅλο καὶ τὴν καθησύχαζαν:

— Πάει πολὺ καλύτερα. Ἀκόμα ὅμως ἀπαγορεύεται κάθε κουβέντα καὶ προπάντων κάθε συγκίνησις.

Τὴν τέταρτη μέρα, ἐπὶ τέλους, τῆς ἔδωσαν τὴν ἄδεια. Ὁ γιατρός μὲ τὰ γαλανὰ μάτια τὴν κύτταξε καλά, διατεραστικά, καὶ τῆς εἶπε:

— Μπορεῖτε νὰ τὸν δῆτε. Γιὰ ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας μόνον. Καὶ ν' ἀποφύγετε κάθε συγκίνησι.

Προχώρησε ἡ Ἄννα στὸ διάδρομο. Ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα, τὰ γόνατά της λύγισαν. Τώρα μόλις καταλάβαινε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὸν δῆ ἔτσι ἁπλά...

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ποὺ ἤξερε πὼς κινδύνευε, δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο. Ὅλη της ἡ ὑπαρξι εἶχε γίνει μιὰ προσευχή:

«Νὰ ζήσῃ, Θεέ μου. Μονάχα νὰ ζήσῃ!».

Τώρα ξαφνικά, τῆς ἦλθαν ὥρα στὸ νοῦ της.

— Τί θὰ τοῦ πῶ; Καὶ τί μπορεῖ νὰ μοῦ πῆ κι' αὐτός;

Στάθηκε τόση ὥρα στὴν πόρτα, ποὺ στὸ τέλος τὴν πλησίασε μιὰ ἀδελφὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Συνβαίνει τίποτε; Δὲν θέλετε νὰ μπῆτε;

Ἡ φωνὴ αὐτὴ σὰν νὰ τὴν ξύπνησε. Δίχως λέξι, γύρισε τὸ πόμολο καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ βρέθηκε στὸ θάλαμο.

Ὁ Τάσος ἦταν ἀνακαθισμένος στὸ κρεβάτι του. Μέσα στὰ λευκὰ σεντόνια, τὸ πρόσωπό του φαινόταν χέρινο, καὶ τὰ χουσά του τὰ μαλλιὰ ἄστραφταν, καθὼς ἔπεφτε ἀπάνω τους μιὰ ἀχτίδα ἥλιου. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ἀνασηκώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πιὸ πολύ, ἔπειτα ἔπεσε πίσω βαρειὰ στὰ μαξιλάρια του, κι' ἔμεινε νὰ τὴν κυττάζῃ, ἀκίνητος, λὲς καὶ ἦταν μαρμαρωμένος.

Ἡ Ἄννα πῆγε κοντά του. Κάθε βῆμα της, ἦταν σὰν νὰ πατοῦσε ἀπάνω στὸ κενό. Σὲ κάθε βῆμα εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πὼς ἀνοιγόταν μπροστά της ἕνας γκρεμός.

Ὅταν ἔφθασε ἐπὶ τέλους κοντά του, πρόφερε δειλά:

— Τάσο...

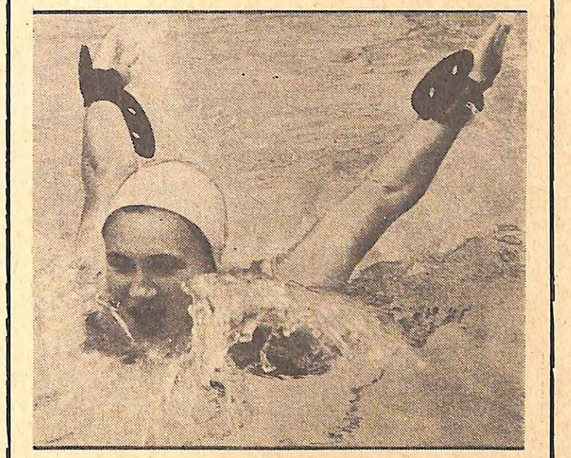

ΠΤΕΡΥΓΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ἡ διάσημη Ἀγγλίδα κολυμβήτρια Ἀνίτα Λόνσμπροου, 33 χρόνων, ἡ ὁποία ὑπῆρξε μέλος τῆς γυναικείας βρεταννικῆς ὁμάδος κολυμβήσεως στὶς δυὸ τελευταῖες Ὀλυμπιάδες, τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Τόκιο, παρουσίασε δυὸ νέου τύπου πτερύγια γιὰ τὰ χέρια, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της ἐπιτρέπουν στὸν κολυμβητὴ ἢ τὴν κολυμβήτρια ν' αὐξήσῃ κατὰ 25% τὴν ταχύτητα, ἰδίως στὸ κολύμπι «πεταλούδα».

Δὲν σάλεψε τὸ κεφάλι του. Γύρισε μονάχα τὰ μάτια του, τὴν κύτταξε καλά, βαθειά, ἐρωτηματικά.

— Πῶς εἶσαι, Τάσο;

— Καλά...

Κάτασπρα τὰ χείλη του, πρόφεραν μόλις τὴν λέξι.

— Πονᾶς; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στῆθος του, καὶ ψιθύρισε:

— Λίγο.

Ἡ Ἄννα στεκόταν μπροστά του, κι' αὐτὸς τὴν κύτταζε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀνέκφραστο. Κι' ἔτσι πέρασαν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ βρίσκουν μιὰ λέξι νὰ ποῦνε. Ἔπειτα ἦλθε ἡ ἀδελφὴ καὶ ψιθύρισε τῆς Ἄννας:

— Φθάνει γιὰ σήμερα.

Ἡ Ἄννα ἔκανε νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι της, νὰ τὸ δώσῃ στὸν ἄντρα της. Μὰ αὐτὸς ἔμενε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἀπάνω στὰ σεντόνια του, ἀκίνητος.

— Θὰ ξανάρθω αὔριο, ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

Ἔκανε αὐτὸς μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνησι τῆς κεφαλῆς. Ἴσως κι' ἔνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο νὰ πέρασε στὰ χείλη του.

Καί, τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ Ἄννα βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο πατώντας στὶς μύτες.

Ἡ ἀδελφὴ τὴν κύτταξε, ἀνήσυχη.

— Μπᾶ σὲ καλό σας! Ἐσεῖς εἴσασστε πιὸ ἄρρωστη ἀπὸ τὸν τραυματία.

Τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας τρεμούλιασαν.

— Μὴ κάνετε ἔτσι! τῆς εἶπε πρόσχαρα ἡ κοπέλλα. Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Τὸ εἶπε ὁ καθηγητής. Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.

Πέρασε κάμποση ὥρα, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ἡ Ἄννα. Ἔπειτα θυμήθηκε νὰ ρωτήσῃ:

— Ἡ κυρία Χρυσοπούλου;...

— Αὐτὴ ἦταν χειρότερα, εἶχε πάθει διάσεισι.

— Πῶς εἶναι τώρα;

— Ἐλπίζουν οἱ γιατροί.

Κι' ἡ Ἄννα ἔφυγε γιὰ νὰ θυμώντας μέσα στὸ στῆθος της τὴν καρδιά της βαρειά. Βαρειά, σὰν νὰ τῆς εἶχαν ἀφαιρέσει τὴ ζωντανὴ καρδιά της καὶ εἶχανε βάλει στὴ θέσι της μιὰ μολυβένια μπάλλα,ποὺ βάραινε καὶ πονοῦσε.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τὸ ἄλλο βράδυ, εἶχαν μαζευτῆ στὸ σπίτι της ὁ Ντίνος, ἡ Ρηνούλα κι' ἡ Μαίρη μὲ τὸν ἄντρα της. Ἡ Ἄννα τὰ εἶχε χαμένα, κι' εἶχαν ἔλθει ὅλοι νὰ τὴν συντροφεύσουν, νὰ τῆς δώσουν θάρρος. Ὅλοι τὴν κύτταζαν μὲ μάτια θλιμμένα γεμάτα συμπόνια.

— Ὥστε, πάει, τὴ γλίτωσε! πρόφερε μὲ τὸ καλοκαῖρι, κάπως ἐπιπόλαιο ὕφος τοῦ ὁ Θάνος Τουντέλης.

Ἀπὸ τὴ φύσι του εὐθυμος, γελαστός, δὲν ἀνεχόταν πολλὴ ὥρα τὶς στενόχωρες καταστάσεις.

— Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα μὲ φωνὴ παγωμένη.

Σώπασαν ὅλοι. Καταλάβαιναν ὅλοι, ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πὼς δὲν εἶχαν ἔλθει νὰ παηγοροῦσουν τὴ σύζυγο γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἄντρος της,ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσουν θάρρος σὲ μιὰ γυναίκα θανάσιμα πληγωμένη μέσα στὴν καρδιά.

Πρώτη μίλησε ἡ Ρηνούλα:

— Τί θὰ γίνῃ τώρα, Ἄννα;

— Τί θέλεις νὰ γίνῃ; μπῆκε στὴ μέση ὁ Ντίνος. Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ;

— Μά.. πῶς εἶναι δυνατὸν κιόλας, μετὰ ἀπ' αὐτό; Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ ξαναρχίσουν τὴ ζωή τους, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα.

— Καὶ τί νὰ κάνουν; εἶπε ἡ Μαίρη θλιμμένη. Νὰ γωρίσουν;

— Μὰ κι' ἔτσι ποὺ ζοῦνε... ψιθύρισε ἡ Ρηνούλα.

Ἡ Ἄννα δὲ μιλοῦσε. Καθότανε μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, κι' εἶχε τὴ φοβερὴ ἐντύπωσι πὼς εἶχε γκρεψει καὶ πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γύρω της, εἶχαν ἔλθει νὰ τὴ συλλυπηθοῦνε.

— Ἄννα, εἶπε ὁ Τουντέλης, σοβαρά, πρὸ τὴ συνηθειά του. Μίλησες καθόλου μὲ τὸν ἄντρα σου;

— Λίγες λέξεις, τυπικές.

—Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ ξεκαθαρισης τὴν κατάστασι, ὅταν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ στὸ σπίτι, κι' ὅταν δῆς ὅτι ἀνέρρωσε τελείως, τὸ τιμιώτερο εἶναι νὰ μιλήσετε καθαρὰ καὶ ξάστερα.

— Τί κάνει ἡ Φαίδρα; ρώτησε ὁ Ντίνος.

— Γλύτωσε κι' αὐτή, θὰ μείνῃ ὅμως ἄλλες δέκα μέρες στὸ νοσοκομεῖο.

— Κι' ὁ Τάσος;

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ βγῆ μετὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες.

— Ὡραία, εἶπε ὁ Θάνος. Νὰ τὸν ἀρήσης μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τοῦ πῆς τίποτε, νὰ καταλάβῃ ὅτι δυνάμωσε καλά, κι' ἔπειτα νὰ τοῦ φέρῃς τὴ συζήτησι.

— Μὲ καλωσύνη! εἶπε ἡ Ρηνούλα καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συστήσης καλωσύνη τῆς Ἄννας, εἶπε ἡ Μαίρη. Ἀπὸ καλωσύνη ἔχει καὶ περίσσια.

—Ὅσο σκέπτομαι πὼς μποροῦνε νὰ γωρίσουνε, μὲ πάνει ἄλλο πρᾶγμα! ἔκανε ἡ μικρὴ μὲ δάκρυα στὴ φωνή. Δὲν μοῦ τὸ χωράει τὸ μυαλό... Μιὰ τέτοια ἀγάπη... Συλλογίζομαι ἐγὼ τὸ Μίμη... Δὲ μπορῶ νὰ βάλω στὸ μυαλό μου, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω, πὼς εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ μπῆ ἄλλος ἄνθρωπος ἀνάμεσά μας.

— Δὲν πρέπει νὰ γωρίσουν, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ντίνος. Δὲν γωρίζει κανεὶς ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως...

— Πῶς ἀμέσως; ἔκανε ὁ Τουντέλης.Λέγω τόγετε δηλαδή, νὰ τὴν ἀπατᾶη μπροστὰ στὰ μάτια της;

— Μὰ πῶς τὰ κατάφεραν; ἀπόρησε ἡ Μαίρη. Ἀφοῦ δὲν ἔφυγαν μαζί;

— Σπουδαία δουλειά! γέλασε ὁ ἄντρας της. Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ πῶς θἄγινε. Ἐπειδὴ εἶχε ἀργίσει νὰ δείχνῃ κάποια δυσπιστία ἡ Ἄννα, μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιά τους. Κι' ἀποφάσισαν νὰ κάνουν πὼς δὲν φεύγουν μαζί.

— Τοῦ ζήτησα, τὸ ἀπήτησα νὰ τὸν συνοδεύσω στὸ σταθμό, εἶπε ἡ Ἄννα.

— Ἀκριβῶς! Καὶ δὲν σοῦ γάλασε χατήρι. Θὰ κατέβηκε ὅμως στὸ Τατόϊ· ἢ κάπου ἀλλοῦ. Κι' ἐκεῖ θὰ τὸν περίμενε ἡ λεγάμενη, μὲ τὴν κοίρασα της.

— Μὲ γέλασαν! βόγγηξε ἡ Ἄννα. Ὅλα ἦταν σκηνοθετημένα. Φαντασία πὼς θάστελνε τὸ ἔργο ποῦτα στὴ Θεσσαλονίκη!

— Ποῦ τὸ ξέρεις; τὴ ρώτησε ὁ ἀδελφός της.

— Δὲν τὸ ξέρω, εἶπε ὅμως σίγουρη! Ὑπωσδήποτε τὴγαν μόνον γιὰ νὰ περάσουν μιὰ εὐχάριστη ἑβδομάδα μαζί, μακρυὰ ἀπὸ κόθε βέβηλο μάτι.

— Κι' ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε, εἶπε ἡ Μαίρη, καὶ τὰ φανέρωσε ὅλα.

Ἡ Ἄννα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Αἰσθανόταν τὸ πένθος μέσα στὴν ψυχή της. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ μιλήσῃ.

— Δὲν εἴπαμε τίποτε τῆς μαμᾶς, πέταξε ἡ Ρηνοῦλα. Θὰ τὴν τρελλάνῃ.

— Δὲν ξέρει;...

— Δὲν πῆρε εἴδηση γιὰ τὸ δυστύχημα. Δὲν διαβάζει ἐφημερίδα τακτικά.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ψιθύρισε ἡ Ἄννα καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

Σκέφθηκε πὼς εἶχε περάσει μία τέτοια τραγωδία, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ μιὰ γυναίκα βασανισμένη καὶ ἐξαθλιωμένη σὰν τὴ μητέρα της.

Ἐγὼ ὅμως δὲν πρέπει νὰ πεθάνω. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πεθάνω. Εἶμαι μάνα, Ἐγὼ μικρὸ παιδὶ ἀκόμα. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνω.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της, σ' ὠ

τὴ τὴ σκέψι, τοὺς κύτταξε ὅλους μὲ θάρρος.

— Θὰ τοῦ μιλήσω, εἶπε ἀποφασιστικά. Θὰ τοῦ ζητήσω νὰ ξεκαθαρίση τὴ θέσι του.

ΟΔΥΝΗΡΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙ

Ἦταν ἡ δεύτερη μέρα ποὺ εἶχε ἔλθει σπίτι ὁ Τάσος. Καθόταν στὸ μικρὸ κηπάκι, ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά, καὶ κάπνιζε. Φαινόταν ἀκόμα ἀδύνατος λιγάκι, ἀλλὰ εἶχε τὴν ὄψι γεροῦ ἀνθρώπου.

Τριγύριζε μέσα-ἔξω στὸ σπίτι ἡ Ἄννα, κι' ὅλο ἔλεγε πὼς εἶχε ἔλθει ἡ στιγμὴ νὰ τοῦ μιλήση, κι' ὅλο δὲν τ' ἀποφάσιζε. Στὸ τέλος ὅμως, νιώθοντας πὼς βασανίζονταν κι' οἱ διό τους περιμένοντας τὶς ἐξηγήσεις, πῆρε τὴν ἀπόφασι. Πῆγε καὶ κάθησε κοντά του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε, μαλακιά:

— Τάσο, περιμένω. Τόσην ὥρα περιμένω νὰ μοῦ ἐξηγήσης...

Καθὼς ἦταν ξαπλωμένος στὴ σαιζ-λόγκ, κύτταξε ψηλά, τὰ ξερὰ κλωνιὰ τῆς κληματαριᾶς, ποὺ μόλις ἄρχιζαν νὰ σκάνε κάτι μυτίτσες ἀπὸ φυλλαράκια.

Σὲ λίγο ἀποκρίθηκε, μουρμουριστά:

— Τί ἐξηγήσεις περιμένεις; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

— Δὲν ξέρεις, Τάσο; τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ ἴδιο μαλακά. Πρέπει νὰ ξέρης...

— Ναί, καταλαβαίνω ποὺ θέλεις νὰ καταλήξης. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν τὸ λές; Γιατὶ δὲν μιλᾶς φανερὰ καὶ ξάστερα; Γιατὶ παίρνεις αὐτὸ τὸ πονεμένο ὕφος;

Πρὶν ἀρχίση ἡ συζήτησι, ἔδειχνε κιόλας νευρικότητα.

— Σὲ ρωτῶ πρόφερε ἡ γυναίκα τότε σταθερά. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, ποὺ βρέθηκες μὲ τὴ Φαίδρα;

— Ἄ, αὐτό! ἔκανε καγχάζοντας. Τὸ περίμενα, αὐτό...

— Περιμένω τὴν ἀπάντησί σου.

— Μὲ περνᾶς ἀπὸ ἀνάκρισι, δηλαδή.

— Νομίζεις πὼς δὲν ἔχω, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τὴν ὑποχρέωσι νὰ σὲ ρωτήσω;

— Τὴν ὑποχρέωσι ἀπέναντι τίνος;

— Ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου κι' ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ μας.

— Πολὺ καλά, ἔκανε ὁ Τάσος εἰρωνικά. Τὴ δέχομαι λοιπὸν τὴν ἀνάκρισι καὶ σοῦ ἀπαντῶ. Ἡ Φαίδρα ἦλθε τὴν τελευταία ἡμέρα στὴ Θεσσαλονίκη, νὰ μὲ βοηθήση γιὰ τὸ θεατρικὸ ἔργο. Τῆς ἔγραψα ὅτι δὲν πήγαινε καλὰ ἡ ὑπόθεσι κι' ἀποφάσισε νάρθη.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια. Κι' ἄξαφνα, ἔνιωσε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ σηκώση τὸ χέρι της, νὰ τὸν χαστουκίση.

Ἂν τῆς ἔλεγε μὲ θάρρος τὴν ἀλήθεια, ἂν τῆς πετοῦσε λόγια προσβλητικά, δὲν θα πληγωνόταν τόσο, ὅσο τώρα, ποὺ τῆς ἔλεγε μὲ τόση φυσικότητα ἕνα ἀσύστολο ψέμα.

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε, παλλόμενη ἀπὸ ἀγανάκτησι:

— Ψέματα! Λὲς ψέματα. Καὶ δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς ψέματα.

Τῆς ἔρριξε μιὰ πλάγια ματιά.

— Περίφημα! Τώρα θ' ἀρχίσης νὰ βρίζης κιόλας.

— Μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι λὲς ψέματα.

— Τί θέλεις δηλαδὴ ν' ἀποδείξης;

— Ὅτι ἡ Φαίδρα ἦλθε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα μαζί σου.

— Ἡ Φαίδρα... ἦταν ἄρρωστη σπίτι της.

— Καὶ πότε ἔφυγε;

— Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ...

— Μά, ἐγὼ ρώτησα, φώναξε μ' ἔξαψι ἡ Ἄννα. Κι' ἡ καμαριέρα, δασκαλεμένη, ὅλο κι' ἔλεγε τὸ ψέμα, ὅτι ἦταν ἄρρωστη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΓΟΣ, ΝΑΥΠΛΙΟΝ, ΜΥΚΗΝΑΙ, ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ ΣΕΛ. 4
Μὲ τὸν Ὅμηρο καὶ τὴν ἀρχαία τραγωδία στὰ χέρια.

Ο «ΣΚΛΗΡΟΣ» ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ » 8
Ἡ Τύχη του ὀνομάζεται Ἐλοντὶ

Η ΑΘΗΝΑ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ ΤΗΣ » 12
Κοσμικὰ κέντρα, κινηματογράφοι, μπουζουξίδικα, νάϊτ — κλάμπ.

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ » 17
Ὄργια στὴν ἀρχαία Ρώμη

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ » 24
Ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία.

ΝΑΝΤΙΑ — ΜΩΡΑΚΗΣ » 36
Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Ρωσία.

ΓΙΩΡΓΟΣ — ΣΑΚΗΣ » 37
Δυὸ χορευτὲς ποὺ τοὺς ἔκοψαν τὰ πόδια στὸ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας».

Η ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΕ ΤΟΞΙΝΗ; » 44
Νέες προοπτικὲς γιὰ τὴ θεραπεία της.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ » 45
Δὲν εἶναι μόνον ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ καὶ χρήσιμα.

ΚΑΠΕΛΛΟ ΝΑΙ, ΚΑΠΕΛΛΟ ΟΧΙ » 48
Τί ταιριάζει στὸν κάθε τύπο.

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ » 65
Ὠφέλεια καὶ βλάβες ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία.

ΤΑ ΣΧΕΔΟΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ » 68
Ἐννιὰ κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια.

ΜΙΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ ΝΟΤΑ ΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ » 88
Ἡ ντομάτα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 91
Τὸ ντύσιμο στὴν πλάζ. — Ἐπιστροφὴ τῆς δαντέλλας. — Καζάκες ἀπὸ δαντέλλα. — Ἐξαντρὶκ ταγιέρ. — Τὰ ἀξεσουὰρ ἀπὸ δαντέλλα. — Τὸ κατάλληλο φοδράρισμα τῆς δαντέλλας. — Ἕνα νυφικὸ καὶ ἡ «ἱστορία» του. — Ἀμπιγιὲ φορέματα. — Ντεπιὲς γιὰ κάθε γοῦστο. — Φόρεμα — ποδιὰ γιὰ κοριτσάκια, κ.ἄ.

ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ » 96
Δυὸ τρόποι γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτές.

— Δὲν ἦταν ψέμα.

Τὸν κύτταξε ἔξω φρενῶν στὰ μάτια.

— Τάσο, φώναξε τρέμοντας, ὅλα τὰ ἀνέχομαι ἀπὸ σένα, ἐκτὸς νὰ σὲ βλέπω ταπεινό. Προτιμῶ νὰ σὲ βλέπω κακό, σκληρό, ἄπιστο, παρὰ ταπεινό. Τὸ ψέμα δὲν σοῦ ταιριάζει, καὶ μὲ πληγώνει. Μὲ πληγώνει μέσα στὴν καρδιά. Πές μου τὴν ἀλήθεια, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω, πές μου τὴν ἀλήθεια. Μπορῶ νὰ τὴ δεχθῶ καλύτερα, χίλιες φορὲς καλύτερα, ἀπὸ τὸ πιό, πονετικὸ ψέμα.

Τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά, ἐφάνηκε νὰ διστάζη μιὰ στιγμή, ἔπειτα τὴν κύτταξε μὲ μάτια σκληρά:

— Πολὺ καλά. Ἀφοῦ τὸ προτιμᾶς ἔτσι! Λοιπόν, ναί, εἶναι αὐτὸ ποὺ κατάλαβες. Πήγαμε μαζί. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μαζί... Κατέβηκα στὸν πρῶτο σταθμό. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ μὲ περίμενε. Καὶ πήγαμε μαζί, μὲ τὸ ἁμάξι της, στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ κυττάξαμε τὶς δουλειές μας... δηλαδή, τὶς δουλειές μου. Τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἔχω πολλὲς ἐλπίδες καὶ γιὰ τὰ δυό, πολλὲς ἐλπίδες. Τὰ κέρδη θὰ εἶναι πολλά...

— Δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Κύτταζε ἴσια μπροστά της, σὰν ν' ἀντίκρυζε κανένα φάντασμα. Κύτταζε ἴσια μπροστά της, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἐνδιαφέρον πιὰ γι' αὐτὴν ὁ κόσμος ὅλος.

— Ἐσὺ θὰ δημιουργήσης μέσα στὴ φαντασία σου ὁλόκληρη τραγωδία, συνέχισε ὁ Τάσος. Τὸ ξέρω. Ἐσὺ μᾶς ἀνάγκασες νὰ ποῦμε ψέματα. Ἐσὺ τὴν ἀνάγκασες καὶ τὴ Φαίδρα, παρὰ τὸ χαρακτῆρα της, νὰ δασκαλέψη τὸ ὑπηρετικό της προσωπικό, νὰ ποῦνε ὅλοι ψέματα. Σάμπως κάναμε κανένα ἔγκλημα. Σπουδαία ὑπόθεσις! Πήγαμε μαζί, μὲ τὴν κούρσα της, στὴ Θεσσαλονίκη. Πήγαμε γιὰ τὴ δική μου δουλειά ἐπειδὴ κατάλαβε ἡ Φαίδρα ὅτι αὐτὰ δὲν γίνονται ἀπὸ μακρυά. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σπαθί... Πῆγε λοιπόν, τοὺς μίλησε, ἐνδιαφέρθηκε πολύ. Καί, φυσικά, γυρίσαμε μαζί, μὲ τὴν κούρσα της. Κάποιος μᾶς καταράστηκε ὅμως φαίνεται, μᾶς καταράστηκε χωρὶς νάχουμε κάνει κακό.. Ἂν δὲν συνέβαινε τὸ δυστύχημα, δὲν θάπαιρνες εἴδησι, δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε. Τώρα ὅμως, ἀφορμὴ γύρευες γιὰ νὰ δημιουργήσης δράματα..

Στύλωσε τὰ μάτια της, γεμᾶτα ἀγωνία, ἀπάνω του.

— Τάσο, εἶπε μαλακά, ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο; Μπορεῖς νὰ μπῆς στὴ θέσι μου, μπορεῖς νὰ σκεφθῆς ὅτι ἐγὼ ἦταν δυνατὸν νὰ σοῦ πῶ ἕνα τέτοιο ψέμα; Βάλε το γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ νοῦ σου, καὶ σκέψου τί θὰ συλλογιζόσουν, ἂν σοὔλεγα ἐγὼ ὅτι πάω ταξίδι μόνη, ἂν ἔκανα ὁλόκληρη σκηνοθεσία γιὰ νὰ σὲ ξεγελάσω!

Μιὰ νευρικὴ σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπό του.

— Ἄλλο εἶναι ἡ γυναίκα...

— Δηλαδή; Ἐξήγησέ μου.

Ἡ θέσι τῆς γυναίκας εἶναι πιὸ λεπτή. Ἡ τιμή της, ἡ ὑπόληψί της, πληγώνονται πιὸ εὔκολα.

— Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι, Τάσο. Αὐτά, ἂς τ' ἀφήσουμε κατὰ μέρος. Πρόκειται γιὰ τὶς σχέσεις μας, γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

— Οὔφ, ἀναστέναξε ὁ ἄντρας. Ἔτσι εἴσαστε ὅλες οἱ γυναῖκες, μπορεῖτε νὰ τὸν σκάσετε τὸν ἄντρα. Ὅταν δὲ θέλετε νὰ καταλάβετε, δὲν καταλαβαίνετε. Μιὰ ὥρα τώρα μ' ἔχεις ἐδῶ, κατηγορούμενο στὸ ἑδώλιο, κι' ἐγὼ σοῦ δίνω μὲ ὅλη μου τὴν ὑπομονὴ ἐξηγήσεις. Καὶ τώρα ξαναρχίζεις, ξαναρχίζεις, φτοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τί νὰ σοῦ κάνω, παιδί μου. Ἂν δὲν θέλης νὰ καταλάβης, μὴ καταλαβαίνης. Ἂν θέλης νὰ βασανίζεσαι, δικαίωμά σου. Ἐμένα ὅμως ἄφησέ με ἥσυχο, γιατὶ δὲν αἰσθάνομαι ἀκόμη τελείως καλά. Δὲν ἦλθα στὸ σπίτι νὰ μὲ ξαναρρωστήσης....

Σώπασε ἡ Ἄννα. Ἂν καὶ δὲν φαινόταν ἄρρωστος ὁ Τάσος, ἐν τούτοις, δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνη στὴ συζήτησι. Μέσα της ὅμως ἔνιωθε μιὰ πληγή. Μιὰ πληγὴ ποὺ πονοῦσε βαθειά, βασανιστικά. Κι' ἤξερε πὼς δὲν ἦταν εὔκολο νὰ γιάνη.

ΧΩΡΙΣ ΝΤΡΟΠΗ

— Πῆγε νὰ σκοτωθῆ γιὰ μένα, γιὰ τὸ χατῆρι μου, καὶ θέλεις νὰ μὴ πηγαίνω νὰ τῆς κάνω οὔτε συντροφιά;

Μ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία πήγαινε κάθε βράδυ στὸ σπίτι τῆς χήρας τώρα ὁ Τάσος. Ἔλυωνε ἡ Ἄννα, αἰσθανόταν τὰ νεῦρα της νὰ σπᾶνε. Αὐτὸς ὅμως, χωρὶς ν' ἀλλάξη ὕφος, πάντα εὐγενικά, ἀλλὰ ὅλο καὶ πιὸ κρύα, τῆς ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια:

— Σκέψου καλά. Ἦλθε μαζί μου γιὰ τὴ δική μου τὴ δουλειά, γιὰ τὰ δικά μου τὰ συμφέροντα. Τραυματίσθηκε. Ἡ διάσεισις ἦταν πολὺ βαρειά, οἱ γιατροὶ τῆς συνέστησαν νὰ μείνη τοὐλάχιστον τρεῖς ἑβδομάδες ἀκόμα στὸ κρεβάτι, ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀκίνητη. Κι' ἐσὺ θέλεις, νὰ φερθῶ ἀπάνθρωπα καὶ νὰ μὴ δείξω ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν κατάστασι; Ἔ, παιδί μου, ἂν δὲν λέγεται παράλογη αὐτὴ ἡ ἀξίωσι...

Ἡ Ἄννα ἔτρεμε σύγκορμη.

— Μπορεῖς νὰ πηγαίνης πότε-πότε, ὅπως ἄλλοτε, τοὔλεγε καὶ τοῦ ξανάλεγε.

Αὐτὸς κουνοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν τὴν λάβαινε ὑπ' ὄψιν του. Μιὰ μέρα μονάχα, τῆς πέταξε:

— Δὲν πῆγες καὶ σὺ νὰ τὴν δῆς...

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια.

— Ἐγώ; Τὸ λὲς σοβαρά, νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ;

Γλίστρησε ἀλλοῦ τὴ ματιά του, κι' ἀπὸ αὐτὸ μονάχα κατάλαβε ἡ Ἄννα πόσο εἶχαν ἀλλάξει ὅλα. Ἄλλοτε, τῆς ἔλεγε, ἐπέμενε νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Τώρα, ἔνιωθε στενοχώρια, ἴσως καὶ ντροπή, ποὺ τῆς τὸ πρότεινε δειλά.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του, καὶ μουρμούρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Ἔτσι ποὺ τἄχεις πλάσει στὴν φαντασία σου... Εἶναι ὅμως ντροπή.

Πάντως δὲν τὴν ἐπίεσε ἄλλο.

— Δὲν ξέρω ἂν θἄπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πᾶς, τῆς εἶπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαίρη. Ἄσε νὰ τὸ σκεφθοῦμε καλά. Ἂν μὲν φαντάζεται ἡ Φαίδρα ὅτι δὲν κατάλαβες τίποτε, θὰ σὲ θεωρῆ πολὺ ἀνάγωγη, νὰ μὴ πᾶς νὰ τὴν δῆς, ποὺ κινδύνευσε. Ἂν πάλι ξέρη...

— Θὰ ξέρη. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τῆς τὰ εἶπε ὅλα ὁ Τάσος.

Ἔμεινε ἡ Μαίρη συλλογισμένη κάμποση ὥρα.

— Καὶ πάλι, δὲν ξέρω κατὰ πόσον δὲν θὰ ἦταν ὁπωσδήποτε πιὸ διπλωματικὸ νὰ πᾶς. Ἀφοῦ σοῦ παίζουν παιχνίδι, νὰ τοὺς παίξης κι' ἐσύ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΑΜΙΩΤΟΠΟΥΛΑ ΕΡΥΞΩ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

ρίζει ἡ Ἐρυξώ... Εἶμαι ἀποφασισμένη...

Ἡ Ὀτάνη, λυσσασμένη ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν ἀπάντησι ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τράβηξε μὲ βιαιότητα τις περόνες, ποὺ συγκρατούσανε τὸ ἱμάτιο τῆς κοπέλλας στοὺς ὤμους. Τὸ φόρεμα χύθηκε σὰν νερὸ στὰ πόδια της. Μὲ τὴν ἴδια στυγνὴ βιαιότητα, ἡ Ἐριννύα ξέσκισε τοὺς παρθενικοὺς ἱμάντες τοῦ στήθους της κόρης, ποὺ βάλθηκε νὰ κλαίη μὲ σιγανὰ ἀναφυλλητά. Ἤτανε τώρα γυμνή, ὅμορφη σὰν πρωϊνὸ τριαντάφυλλο, λυγερὴ σὰν ἰτιά, γλυκειὰ σὰν κρασὶ ἀνθοσμια.

Ἕνας ψίθυρος συγκλονιστικοῦ θαυμασμοῦ γιόμισε τὴ σκηνή.

— Εἶναι ὄνειρο! Εἶναι θαῦμα! Εἶναι λουλοῦδι! λέγανε ὅλοι γύρω...

Ἡ Ὀτάνη φρύαξε. Τὰ ἀνεπιφύλακτα ἐγκώμια γιὰ τὴν παρθενικὴ ὀμορφιὰ τῆς Ἐρυξοῦς, τὴν κτυποῦσανε σὰν βέλη. Τὸ μυσαρὸ σχέδιό της νὰ ταπεινώση καὶ νὰ ντροπιάση τὴν Ἑλληνίδα κόρη, ναυαγοῦσε, μὲ τὸν σιωπηλὸ θαυμασμὸ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τιτλούχων. Τέτοια ἐκτυφλωτικὴ κι' ἀπερίγραπτη ἤτανε ἡ σεμνὴ ὀμορφιὰ τῆς Σαμιωτοπούλας. Ἡ Ὀτάνη, πελιδνὴ κι' ἀσυγκράτητη, ἔγνεψε σὲ δυὸ ρωμαλέους Ἀσσυρίους δούλους, ποὺ κομίζανε σὲ ἀσημένιους δίσκους, τὰ ψημένα κρέατα. Τοὺς μίλησε σιγανόφωνα. Οἱ δοῦλοι πλησιάσανε τὴν Ἐρυξὼ κι' ἔτσι ἀπροσδόκητα τὴν βουτήξανε μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὸν πελώριο κρατῆρα κρασιοῦ, ποὺ βρισκότανε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἡ Ὀτάνη τὴν πλησίασε καὶ τὴν παρώτρυνε μὲ ἀνηλεῆ σαρκασμὸ νὰ πιῆ ὅσο κρασὶ θέλει ἀπὸ τὸν κρατῆρα.

— Πιές! Πιές, ἐλαφίνα μου!... Θὰ σὲ κάνη ν' ἀφήσης τὴν ντροπή...

Τὸ κωμικὸ θέαμα ἐνθουσίασε τοὺς συνδαιτημόνες. Μονάχα ὁ Ἀρταφέρνης κι' ὁ Ἀριαράθης στέκονταν ἀμίλητοι. Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ τὴν σκηνὴ αὐτή, τὸ γλέντι συνεχίστηκε ὁμαλὰ κι' ἔληξε περασμένα μεσάνυχτα.

Ἡ Ὀτάνη πλησίασε, χαδιάρα, σερπετὴ καὶ προκλητική, τὸν ἡλικιωμένο ἐραστή της, ποὺ φαινότανε πὼς εἶχε ξεχάσει τὴν παρεκτροπή της.

— Δὲν πᾶμε στὴν σκηνή μας, βασιλικὲ ἀετέ μου; τοῦ πρότεινε. Νυστάζω, διψῶ γιὰ ἔρωτα... Εἶμαι ἄνω κάτω ἀπόψε...

Ὁ Ἀρταφέρνης ἀφέθηκε, ἄβουλος, στὴν περίτεχνη πανουργία της. Τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι του, τὸν μέθυσε μὲ τὰ ναρκωτικὰ φιλιά της, τὸν βύθισε στὸν γλυκύτερο ἴλιγγο. Κι' ὅταν ὁ κατάκοπος στρατηγὸς ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ παραδόθηκε στὸν ὕπνο, ἐκείνη γλίστρησε σὰν σκιὰ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν σκηνὴ τοῦ Ἀριαράθη. Ὁ νεαρὸς Πέρσης τὴν περίμενε στὸ σκοτάδι ἀνυπόμονα.

— Ἄργησες πολύ! τῆς ψιθύρισε. Ἤμουνα σχεδὸν ἀπελπισμένος...

Ἡ Ὀτάνη τοὔκλεισε τὸ στόμα μὲ ἕνα φιλί...

— Ὁ στρατηγός σου, τοῦ ἐξήγησε χαμηλόφωνα, ἀργεῖ πολὺ νὰ κοιμηθῆ. Τυραννήθηκα νὰ τοῦ γλαρώσω τὰ μάτια. Ἡ νύχτα, μοναδική μου ἀγάπη, φῶς τῶν ματιῶν μου, εἶναι δική μας... Μὴ χάνουμε καιρό!...

Τὸ προστατευτικὸ σκοτάδι ἐκάλυψε τὸν παράφορο ἔρωτά τους...

Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ μάτια καὶ δυὸ γυμνασμένα αὐτιὰ ξεκολλήσανε ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ Ἀριαράθη. Ἤτανε ἡ Ἐρυξώ, ποὺ εἶχε μαντέψει τὴν ἀπιστία τῆς Ὀτάνης... Τὴν παρακολούθησε, τὴν εἶδε, ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ταπείνωσι. Ἡ Περσίδα ἤτανε ἐπικίνδυνη...

Μὲ σιγανὰ βήματα, γλίστρησε κι' ἔφερε βόλτα πεντέξη σκηνές. Ἔκανε γνωστὸ τὸ ἀπίστευτο σκάνδαλο στὸν Γωβρία, στὸν Ἀρταβάνη, στὸν Λυκάμβρη, ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, καὶ τελικὰ μπῆκε στὴν σκηνὴ τοῦ Ἀρταφέρνη, τὸν ξύπνησε καὶ τοὔκανε γνωστὸ τὸ ἐρωτικὸ καταφύγιο τῆς φιλενάδας του.

— Ἂν δὲν πιστοποιηθῆ προσωπικὰ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον ἡ ἀπιστία, τῆς εἶπε μὲ παγωμένη αὐστηρότητα ὁ στρατηγός, σὲ περιμένει ὁ θάνατος κι' ἡ ἀτίμωσι, Ἐρυξώ... Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι οἱ συκοφάνται στὰ Σοῦσα καταδικάζονται σὲ θάνατο.

Ντύθηκε καὶ διέταξε τοὺς σωματοφύλακές του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Σχηματίστηκε μιὰ μικρὴ πομπή, μὲ τὴν Ἐρυξώ, τὸν Γωβρία, τὸν Ἀρταβάνη, τὸν προδομένο στρατηγό. Πλησιάζοντας τὴν σκηνὴ τοῦ Ἀριαράθη, ἀνάψανε δυὸ - τρεῖς πυρσούς. Ὁ Ἀρταφέρνης, πελιδνός, ἄνοιξε τὴν πόρτα. Οἱ κίτρινες φλόγες τῶν πυρσῶν φωτίσανε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου. Ἡ Ὀτάνη, γυμνὴ σὰν ὀχιά, περιτυλιγότανε στὸ στῆθος, στὸν λαιμὸ καὶ στὰ μπράτσα τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ Ἀριαράθης ἔκανε νὰ σηκωθῆ. Ἡ Ὀτάνη ἐσκέπασε μ' ἕνα κάλυμμα τὴν γύμνια της.

— Δέστε τους καὶ τοὺς δύο! διέταξε ὁ στρατηγὸς τοὺς σωματοφύλακές του.

Ἡ ἐντολή του ἐκτελέστηκε. Οἱ Βαβυλώνιοι φρουροί, βγάλανε, δεμένους σφιχτά, τοὺς δυὸ ἐνόχους στὸ γυμνὸ παραλιακὸ τοπίο.

— Νὰ ὁδηγήσετε ἐδῶ τὴν φοράδα μου Ἀρέθουσα, τοὺς πρόσταξε ὁ Ἀρταφέρνης.

Οἱ στρατηγοὶ γύρω ἀνατριχιάσανε. Ἡ φοράδα τοῦ Ἀρταφέρνη ἤτανε λυσσασμένο θεριό. Δὲν δεχότανε μήτε χαλινάρι, μήτε καὶ σέλλα. Σηκωνότανε στὰ δυό, χρεμέτιζε ἄγρια, φρούμαζε μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα, τιναζότανε στὸν ἀέρα σὰν νὰ εἶχε φτερά. Οἱ σωματοφύλακες, μὲ ἀγωνία καὶ μόχθο, ὡδηγήσανε τὴν Ἀρέθουσα μπροστὰ στὸν στρατηγό τους.

— Φορτῶστε στὴν πλάτη τοῦ ζώου τοὺς δεμένους! διέταξε ἐκεῖνος.

Ἀμέσως, μ' ἕνα σάλτο θεριοῦ, ἡ Ἀρέθουσα χύθηκε σὲ τρελλό, φρενιασμένο καλπασμὸ πρὸς τὸν κάμπο, ποὺ τὸν σκέπαζε τὸ ἥμερο φθινοπωρινὸ σκοτάδι...

Ὁ μικρὸς ὅμιλος παρακολουθοῦσε ἄφωνος τὴν τρεχάλα τοῦ ἐξαγριωμένου ζώου...

— Ἂς πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε ξανά, εἶπε ὁ Ἀρταφέρνης κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε... Ἐσύ, Ἐρυξώ, παρ' ὅλον ὅτι μοῦ πρόσφερες ἀπόψε σημαντικὴ ὑπηρεσία, θὰ δικασθῆς αὔριο ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο μου, γιὰ τὴν καταγγελία σου. Ἐξ αἰτίας σου ἔχασα ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικούς μου, ποὺ πολεμοῦσε μὲ ἡρωϊσμὸ καὶ ἀνδρεία.

Ξημερώματα, οἱ φρουροὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ στρατοπέδου τρομάξανε μὲ τὸ ἄγριο φρουμαχητὸ μιᾶς ἄσπρης φοράδας, ποὺ ἔσερνε σχοινοδεμένους στὰ ἀγκαθερὰ χώματα ἕνα νέο καὶ μιὰ κοπέλλα, βουτηγμένους στὸ αἷμα. Δυὸ ἐπιδέξιοι ἄντρες ρίξανε μιὰ μεγάλη ἀπόχη, παγιδέψανε τὸ βαλαντωμένο ζῶο. Οἱ σφιχτοδεμένοι ἀνασαίνανε ἀκόμα. Τοὺς μεταφέρανε στὸ στρατηγεῖο. Ἐκεῖ, ὁ γιατρὸς Πολυκράτης τοὺς ἔδωσε τὶς πρῶτες βοήθειες. Πλύνανε τὶς πληγές τους, ἀνακουφίσανε μὲ λυσίπονο λάδι τὰ ματωμένα τραύματα. Ὁ στρατηγὸς Μιλτιάδης διέταξε νὰ τοὺς μεταφέρουνε στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ θὰ κρινότανε ἡ τύχη τους, στὸ δικαστήριο τῆς Ἡλιαίας. Κοντὰ τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ δινότανε ἡ διαταγὴ τοῦ συναγερμοῦ στὸ ἀθηναϊκὸ στρατόπεδο, ἕνα κορίτσι φάνηκε πίσω ἀπὸ τοῦφες θάμνων. Ἐρχότανε σέρνοντας τὰ πόδια... Ζύγωσε, πνιγμένη στὸν κουρνιαχτὸ καὶ στὸν ἱδρῶτα.

— Θέλω νὰ μὲ ὁδηγήσετε, εἶπε στοὺς φρουρούς, στὸν Πολέμαρχο. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Ἰσαγόρα ἀπὸ τὴν Σάμο. Θ' ἀποκαλύψω τὰ μυστικὰ τῶν Περσῶν...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΘΑΛΑΣΣΑ... ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ

Πρὸς ἀπόγνωσιν μεγάλην πλείστων θαλασσολατρῶν,
ἐπηρέασε ἡ ἀκρίβεια καὶ τὴν εἴσοδον λουτρῶν
καὶ τιμὴν εἰσιτηρίων τὸ κοινὸν μόλις ἀκούει,
αὐτομάτως... πελαγώνει καὶ ἱδρὼς τό... περιλούει!

★

Παραγίνεται τό... κῦμα τῆς ἀκρίβειας ὡρισμένως
καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, συλλογιέσαι τεθλιμμένος,
ὅτι, στὸν πανάκριβό μας καὶ ἀνάποδο καιρό,
τὸ θαλάσσιο τὸ μπάνιο παραεῖναι... «ἁλμυρό»!

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ...

Ὅλοι οἱ κάτοικοι Μεθώνης ἐξανίστανται καὶ πάλι
καὶ μὲ λεωφορειούχους, δημοσία, τάχουν βάλει,
γιατὶ δὲν τοὺς διαθέτουν ἐπαρκῆ λεωφορεῖα
καὶ τραβοῦν οἱ ἐπιβάτες φοβερὴ ταλαιπωρία!

★

Ἀλλά, ὅσο κι' ἂν φωνάζουν κι' ἂν ἀκόμη φωνασκοῦν,
ὅλοι οἱ λεωφορειοῦχοι κάνουν πὼς δὲν τοὺς ἀκοῦν
καὶ ποσῶς γιὰ τὴν Μεθώνη τὸ αὐτί τους δὲν ἱδρώνει,
γιατὶ οἱ περισσότεροί τους ἔχουν «μπάρμπα στὴν...Κορώνη»!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

Κουλουριώτης οἰκοδόμος κι' ἐργολάβος ἐπὶ πλέον,
ἐπεχείρησε μὲ μῖσος καὶ μὲ τρόπον λυσσαλέον,
νὰ «ξεκάνη» ἕναν ἄλλον ἐργολάβο ἀντίπαλό του
καὶ ἀπάνω του νὰ ρίξη τὸ ταχύ τό... τρίκυκλό του!

★

Οἱ τροχοί του, ὅμως, πῆραν μιὰν ἀμέριμνη παρέα
κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, τὴν κακὴ καὶ τὴν μοιραία,
οἱ καημένοι Κουλουριῶτες βλέπουν τρίκυκλα ἐν γένει
κι' ἡ ψυχή τους φτερουγίζει καὶ στὴν...Κούλουρη πηγαίνει!

ΧΡΩΜΑ ΤΥΧΕΡΟ...

Στοὺς ἀγῶνες ποδοσφαίρου, ποὺ καὶ «ντέρμπυ» ἀποκαλοῦνται
τὰ εἰσιτήρια, συνήθως, ἀκριβώτατα πωλοῦνται,
μ' ὅλα ταῦτα οἱ καπάτσοι βρίσκουν τὸν μηχανισμόν,
εἰσιτήρια νὰ ρίχνουν στόν... μαυραγοριτισμόν!

★

Ἀσφαλῶς, κατόπιν τούτου, συμπεραίνει κάθε σύννους,
ὅτι οἱ «ἔξυπνοι» περνᾶνε, στὸν καιρό μας, μιὰ χαρὰ
κι' ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς φιλάθλους τοὺς «κιτρίνους» καὶ «πρασίνους»
κερδισμένοι βγαίνουν ὅσοι κάνουν... «μαύρη ἀγορά»!

«ΟΛΑ ΤΑΧΕΙ Η ΜΑΡΙΩΡΗ...»

Μὲ συσκέψεις κι' ἀποφάσεις ἁρμοδίων συμβουλίων,
καθωρίστηκε, ἐπισήμως, ἡ τιμὴ τῶν «κουκουλίων»
κι' εἶναι βέβαιον καθ' ὅλα καὶ ἀντίρρησις δὲν μένει,
ὅτι οἱ πάντες θεωροῦνται τρισικανοποιημένοι!

★

Δηλαδὴ τῶν... «κουκουλίων» κάθε πρόβλημα ἐλύθη
καὶ μποροῦν νὰ συμπεράνουν, ἀπὸ σήμερα τὰ πλήθη,
ὅτι ἡ γκίνια μας κι' ἡ φτώχεια, μακρυὰ μας θὰ πετάξη
κι' ὅλοι πρόκειται, στὸ μέλλον, νὰ ντυθοῦμε στό... μετάξι!

ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ...

Ψυχογυιὸς ὠνομαζόταν ὁδηγὸς αὐτοκινήτου,
ποὺ «μαρσάριζε» ἀβέρτα, καθ' ὁδόν, τὴν μηχανή του
κι' ἐξαπέστειλε διαβάτην φουκαρᾶν καὶ καψερόν,
στὰς «μονὰς τὰς αἰωνίους» καὶ «εἰς τόπον χλοερόν»!

★

Μὲ τὸ δίκιο του ὁ κόσμος κι' ὁ κοσμάκης, ἑπομένως,
συλλογίζεται τὶς ρόδες κατατρομοκρατημένος,
γιατὶ ζοῦμε σὲ μιὰ ζούγκλα φοβερὴ καὶ τρομερή,
ποὺ καί... ψυχογυιὸς ἀκόμη, τὴν... ψυχή σοῦ ἀφαιρεῖ!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ...

Μὲ κατάπληξιν μαθαίνουν ἀπειράριθμοι πολῖται,
ὅτι ἐμπειρογνώμων ξένος κι' «εἰδικὸς» μετακαλεῖται,
ποὺ στὸ Ι.Κ.Α. θ' ἀναλάβη φῶτα σύγχρονα νὰ δώση
κι' ὅλο τὸ προσωπικό του νὰ μᾶς τό... «ἐπιμορφώση».

★

Δυστυχῶς, ὅμως, τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ φτωχὸ προσωπικόν,
περιττὸ βρίσκει τὸ θέμα τὸ «ἐπιμορφωτικόν»,
γιατὶ ἔχει ἀπὸ στερήσεις συνεχεῖς ἐξαντληθῆ
καὶ θὰ φέξη, ὅπως πηγαίνει, καὶ θά... παραμορφωθῆ!

ΝΑΙ, ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Οἱ ἁρμόδιοι δουλεύουν μὲ γοργότατον ρυθμόν,
γιὰ νὰ ἔχουμε, συντόμως, «συμπιέσεις» τῶν τιμῶν
κι' ὁ τιμάριθμος νὰ πάψη νἄχη τάσεις πτητικὲς
καὶ νὰ κάνη, κάθε τόσο, πτήσεις... ἀ σ τ ρ ο ν α υ τ ι κ ἐ ς!

★

Ἀλλ' ὥσότου ἐπιτύχη ἡ... «σ υ μ π ί ε σ ι ς» αὐτὴ
ἡ καλῶς μελετημένη καὶ καθ' ὅλα ζηλευτή,
θὰ μᾶς ρέψη στὴν ἀκρίβεια ὁ καιρός μας ὁ μπαμπέσης
καὶ θὰ ἔχουμε, μοιραίως, τοῦ στομάχου... «συμπιέσεις»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Οἱ Γαλλίδες θὰ μποροῦν, ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρός, νὰ ἀνοίγουν ἕνα λογαριασμὸ στὴν Τράπεζα, νὰ ζητοῦν δουλειὰ καὶ νὰ πωλοῦν τὴν προσωπική τους περιουσία, χωρὶς νὰ χρειάζεται γι' αὐτὸ ἡ ἔγκρισι τοῦ συζύγου τους. Αὐτὰ τὰ δικαιώματα τοὺς δίνει ἕνας νέος νόμος, ποὺ ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴν Βουλὴ καὶ ποὺ καταργεῖ τοὺς παλιοὺς νόμους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους, στὴ Γαλλία, μιὰ γυναίκα δὲν μποροῦσε οὐσιαστικὰ νὰ διαθέση τίποτα, χωρὶς νὰ ζητήση τὴν ἔγγραφη ἔγκρισι τοῦ συζύγου της.

Η βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἐνῶ καταθέτει στέφανο στὸν ἀνδριάντα του Μπετόβεν: "Ενα σύμβολο τῆς «καλῆς» Γερμανίας...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ

Ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία.

Ἡ ἐπίσημη αὐτὴ ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ στὴ Δυτικὴ Γερμανία, 7 χρόνια τώρα προετοιμάζεται καὶ 7 χρόνια ἀναβάλλεται...

Τὸ 1958, ὁ τότε πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Χόϋς εἶχε ἐπισκεφθῆ ἐπίσημα τὸ Λονδῖνο.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔγινε, ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχρή.

Κι' ἀπὸ τότε, νέα κύματα ἤθαν νὰ ταράξουν τὶς ἀγγλογερμανικὲς σχέσεις.

Γιὰ πρώτη φορά, 60 χρόνια μετὰ τὸν βασιλέα Ἐδουάρδο τὸν 8ο, ἕνας βασιλιὰς ἢ μιὰ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἐπισκέπτεται ἐπίσημα τὴ Γερμανία.

Ἡ στιγμὴ εἶναι μεγάλη καὶ ἱστορική, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐργατικὴ Κυβέρνησι τοῦ Λονδίνου περιέλαβε καὶ τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο στὸ πρόγραμμα τῶν ταξιδιῶν τῆς βασίλισσας.

Κι' αὐτὸ ἴσως ἔδωσε μιὰ μεγαλύτερη ἀκόμη βαρύτητα κι' ἕναν ἰδιαίτερο συμβολισμό, στὴν ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ.

Η «ΕΠΑΦΗ»

Μὲ τὶς πρῶτες λέξεις ποὺ πρόφερε ἡ Ἐλισάβετ στὸ γερμανικὸ ἔδαφος, θέλησε νὰ θερμάνη τὶς καρδιὲς τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, παίρνοντας θέσι πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κρίσιμα προβλήματα τῆς Εὐρώπης: «Βρισκόμαστε ἐδῶ — εἶπε — γιατὶ ὑποστηρίζομε μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ τὴ νόμιμη ἐπιθυμία σας, γιὰ μιὰ εἰρηνικὴ ἕνωσι ὅλης τῆς Γερμανίας».

Εἶναι ἀναμφίβολο, ὅτι ἡ «ἐπαφὴ» τοῦ πλήθους μὲ τὴν Βασίλισσα δὲν ἦτανε εὔκολη. Στὴν ἀρχή, ἦτανε φανερό, ὅτι ὑπῆρχε στὴν ἀτμόσφαιρα, κάτι τὸ βαρύ, τὸ δύσκολο.

ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ..

Ὁ ρόλος τῆς Ἐλισάβετ δὲν ἦτανε εὔκολος.

Ἀλλὰ ἡ λεπτή, ἡ ἀδύνατη αὐτὴ γυναίκα, μὲ τὸ φωτεινὸ χαμόγελο καὶ τὸ ἐλαφρὰ κουρασμένο πρόσωπο, ποὺ συχνὰ παίρνει μιὰ περίεργη, σκληρὴ ἔκφρασι, ἐπωμίστηκε μὲ θάρρος τὴν ἀποστολή της. Ὁ πάγος ἔσπασε καὶ 150.000 λαοῦ τὴν χειροκρότησαν στὴ Βόννη. Στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κατέθεσε ἕνα στέφανο, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Στὰ θύματα τῶν πολέμων καὶ τῆς τυραννίας».

Η «ΚΑΛΗ» ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἀλλὰ πραγματικὰ συμβολικὴ μορφὴ πῆρε ἡ κατάθεσι ἐπίσης στεφάνου ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ, στὸν ἀνδριάντα τοῦ Μπετόβεν, ποὺ εἶχε ἐγκαινιάσει ἡ Βασίλισσα Βικτωρία τὸ 1845...

Ὁ τιτάνας τῆς μουσικῆς, ἐκφράζει, μὲ τὸν πιὸ τέλειο τρόπο, τὴν «καλὴ» Γερμανία, τὴν Γερμανία τοῦ πνεύματος, τῆς μουσικῆς, τῆς ἀληθινῆς «κουλτούρας».

Πίσω ἀπὸ τὴ μεγάλη, ἀπὸ τὴ συμβολικὴ μορφὴ τοῦ Μπετόβεν, ἐξαφανίζονται οἱ κακοὶ δαίμονες τῆς βίας, τῆς τυραννίας, τῆς σκληρότητος, τῆς βαθύτατης περιφρονήσεως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴ δημοκρατία, ποὺ χαρακτηρίζουν — θὰ θέλαμε μάλιστα νὰ ποῦμε, ποὺ χαρακτήριζαν — μιὰ πλευρὰ τῆς γερμανικῆς ψυχολογίας.

Ἔξη χιλιάδες κηροπήγια, μὲ τὶς τρεμάμενες φλόγες τῶν κεριῶν τους, φωτίζανε τοὺς κήπους τοῦ πύργου Μπρουέλ, στὸ ἐπίσημο δεῖπνο τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὸν Φίλιππο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΕΡΧΑΡΝΤ

Πλάϊ της, καθότανε ὁ πρωθυπουργὸς Λοϋντβιχ Ἔρχαρντ.

Σίγουρα, ἡ συμφιλίωσι μὲ τὴν Ἀγγλία — τὰ πρῶτα βήματα τῆς πραγματικῆς συμφιλιώσεως — εἶναι ἔργο τοῦ Γερμανοῦ πρωθυπουργοῦ.

Οἱ ἀντίπαλοί του καὶ πρῶτος ὁ πρώην πρωθυπουργὸς Κόνραντ Ἀντενάουερ, ἡ μεγάλη αὐτὴ μορφὴ τῆς νεώτερης γερμανικῆς ἱστορίας, τὸν εἶχαν κατηγορήσει ὅτι εἶναι «ὁ ἄνθρωπος τῶν Ἀγγλων».

Ἡ κατηγορία ἦτανε ἐμπόδιο γιὰ νὰ φτάση ὁ Ἔρχαρντ στὴν πρωθυπουργία, ἐνῶ ταυτόχρονα εἶναι βέβαιο πὼς οἱ Ἄγγλοι εἶδαν μὲ ἱκανοποίησι τὴν ἀνάληψι ἀπ' αὐτὸν τῆς ἡγεσίας τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας.

Ἡ κατηγορία πάντως ἐναντίον τοῦ Λοϋντβιχ Ἔρχαρντ, εἶναι σίγουρα ὑπερβολική, ἂν ὄχιν τελείως ἀβάσιμη.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ οἰκονομικοῦ θαύματος τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ὁ καθηγητὴς Λοϋντβιχ Ἔρχαρντ, δὲν εἶχε ἀποτά του πρὸς τὴ Γαλλία καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπως ὁ προκάτοχός του Κόνραντ Ἀντενάουερ...

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Ἔρχαρντ, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ, ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸν Τζόν Ντὲ Γκώλ...

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΦΑΣΙ

Σίγουρα, ἡ ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ καὶ ἡ ὑποδοχή της στὴ Δυτικὴ Γερμανία, δείχνουν ὅτι ἡ τραγικὴ φάσι στὶς ἀγγλογερμανικὲς σχέσεις ξεπεράστηκε ὁριστικά.

Ἀκόμα, φαίνεται σταθερὴ ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀγγλίας νὰ πλησιάση καὶ νὰ συνεργαστῆ μὲ τὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη.

«Τὸ κοινό μας χρέος, ἡ ἀποστολή μας εἶναι νὰ ὑπερασπίσουμε τὸ δυτικὸ πολιτισμό, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Πιστεύουμε ὅτι ἡ Εὐρώπη πρέπει νὰ εἶναι ἑνωμένες, πάνω σὲ μιὰ πλατειὰ βάσι, καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ παίξουμε ἕνα βασικὸ ρόλο στὴν εὐρωπαϊκὴ κοινότητα».

ΣΤΡΟΦΗ...

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἔβαλε στὰ χεῖλη τῆς Ἐλισάβετ, ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις· ἀσφαλῶς, σημειώνουν στροφὴ στὴν πολιτικὴ τοῦ Λονδίνου, ποὺ συχνὰ στὸ παρελθὸν προσπάθησε νὰ τορπιλλίση τὴν εὐρωπαϊκὴ ἑνότητα, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦτανε πολὺ διστακτικὸ στὸ πρόβλημα τοῦ Βερολίνου.

Ἀλλὰ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ δούκας τοῦ Ἐδιμβούργου, ἔφτασαν μέχρι τὸ τεῖχος, ποὺ χωρίζει τὸ δυτικὸ ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο, καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἐξέφρασε τὸ θαυμασμό της μιλώντας στὴν πλατεῖα Τζὼν Κέννεντυ, πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς πρώην γερμανικῆς πρωτεύουσας, ποὺ ζοῦν ἀπομονωμένοι, στὸ βάθος τῆς σοβιετικῆς ζώνης κατοχῆς.

Ἔντεκα μέρες, δεκαοχτὼ πόλεις, εἰκοσιτρεῖς δεξιώσεις, παρελάσεις, ἐκδρομές, νυχτερινὲς γιορτές.

Αὐτὸ ἦτανε τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐλισάβετ στὴ Δυτικὴ Γερμανία, ποὺ δείχνει ὅτι πραγματικὰ κάτι τὸ βασικὸ ἄλλαξε στὶς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν.

ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Γιατὶ οἱ ἀγγλογερμανικὲς ἀντιθέσεις, ἡ δυσπιστία καὶ συχνὰ ἡ ἐχθρότητα τῶν δύο χωρῶν, ποὺ ἔφτασε μέχρι τὴν ἀνοιχτή, πολυαίμακτη ρήξι τοῦ 1939—1945 ἔχει πολὺ βαθειὲς ρίζες.

Σίγουρα, ὑπῆρχε πάντα στὴν Ἀγγλία — καὶ σὲ μερικὲς μάλιστα περιόδους πολὺ ἰσχυρὸ — ἕνα φιλογερμανικὸ ρεύμα.

Ἀλλὰ στὸ βάθος, βασίλευε, καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς μιὰ βαθύτατη δυσπιστία.

Ἡ δημιουργία τῆς ἑνωμένης Γερμανίας, τὸ 1871, ἤρτανε ἀντίθετη πρὸς τὴν ἀγγλικὴ πολιτικὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη. Ἡ ταχύτατη ἀνάπτυξι τοῦ γερμανικοῦ πολεμικοῦ στόλου ἀνησύχησε ἰδιαίτερα τοὺς Ἄγγλους, ἐνῶ οἱ ἐξαλλες χειρονομίες τοῦ Κάϊζερ Γουλιέλμου δημιουργοῦσαν πρόσθετες ψυχολογικὲς δυσχέρειες, οἱ Ἄγγλοι ἄρχισαν νὰ βλέπουν μὲ ψυχρότητα τοὺς Γερμανούς. (Οἱ Γερμανοὶ θὰ ἔλεγαν ὅτι οἱ Ἄγγλοι τοὺς ἔβλεπαν μὲ κυνισμό).

Ἡ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξι τῆς Γερμανίας, προκάλεσε πρόσθετες ἀνησυχίες στὴν Ἀγγλία.

Οἱ Γερμανοὶ πρόσφεραν τὴ συμμαχία τους στοὺς Ἄγγλους, κι' ἐκεῖνοι τὴν ἀρνήθηκαν...

Ἡ Ἀγγλία στρέφεται πρὸς τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ θέση πάνω σὲ νέες βάσεις, τὴν πολιτικὴ της, τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη.

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

Τὸ 1939, οἱ ἀγγλογερμανικὲς σχέσεις ἔφτασαν στὸ κρισιμώτερό τους σημεῖο.

Ὁ Χίτλερ, μεγαλομανής, ἔξαλλος ἐκπρόσωπος τῆς χειρότερης, τῆς πιὸ ἐπικίνδυνης Γερμανίας, προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησι καὶ μετὰ τὸ μίσος τῶν Ἄγγλων, ποὺ βάσταξαν μιὰ μεγάλη περίοδο τοῦ πολέμου τελείως μόνοι τους, τὴ χιτλερικὴ ἐπιθετικὴ μανία.

Ὑπῆρξε συλλογικὴ εὐθύνη τῶν Γερμανῶν, γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Θέτουμε βέβαια τὸ ἐρώτημα μόνο, γιατὶ ἡ πέρα γιὰ πέρα δίκαιη ἀπάντησι εἶναι πολὺ δύσκολη.

Ὁ ἴδιος ὁ Οὐίνστων Τσώρτσιλ, ὁ «Πατέρας τῆς νίκης», ζήτησε, μετὰ τὸ 1945, περισσότερη κατανόησι γιὰ τὸ γερμανικὸ ἔθνος...

Οἱ προκαταλήψεις καὶ οἱ δυσπιστίες δὲν ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἡ ἐπίσκεψι τῆς Ἐλισάβετ τὶς ἐμείωσε πολύ.

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Βέβαια, στὸ παρασκήνιο τῆς ἀγγλογερμανικῆς αὐτῆς συμφιλιώσεως καὶ τῶν φιλικῶν χειρονομιῶν τοῦ Λονδίνου πρὸς τὴν Βόννη, ἁπλώνεται ἀναμφίβολα ἡ σκιὰ τοῦ Ντὲ Γκώλ.

Τὸ Λονδῖνο ἀνησυχεῖ γιὰ τὴ διεθνῆ πολιτικὴ τοῦ Ντὲ Γκώλ καὶ οἱ στενὲς γαλλογερμανικὲς σχέσεις ἀντίχησαν γιὰ μερικοὺς Ἄγγλους σὰν σῆμα κινδύνου.

Ἐνῶ τὰ τελευταῖα ρεύματα τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς, κάνουν νὰ τρεμοπαίζη ἡ φλόγα τῶν γαλλογερμανικῶν σχέσεων, ἡ Ἀγγλία σπεύδει νὰ ἐπωφεληθῆ, ἐνῶ ἡ Γερμανία, ποὺ τρέμει μιὰ ἐνδεχόμενη ἀπομόνωσί της, δέχεται μὲ χαρὰ τὴν ἀγγλικὴ βοήθεια.

«ΧΑ·Ι·Α»

Ἀναμφίβολα, σήμερα μερικὰ ἀπὸ τὰ συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας συμπίπτουν.

Ὁ Γερμανὸς πρωθυπουργὸς μπορεῖ, ἄλλωστε, νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος γιατὶ σὲ ξωτικὰ προβλήματα τῆς γερμανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἡ Ἀγγλία εὐθυγραμμίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὶς γερμανικὲς ἀπόψεις.

Τὸ γερμανικὸ πλῆθος, δὲν χαιρέτησε, εὐτυχῶς, τὴν Ἐλισάβετ μὲ «Χάϊλ», ἀλλὰ μὲ χειροκροτήματα καὶ μὲ τὸ ὄνομά της.

Μέσα του ὅμως, σίγουρα, θ' ἀντιχοῦσε ἕνα ἠχηρότατο «Χάϊλ»...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΑΓΓΛΙΑΣ καὶ ὁ Γερμανὸς Πρωθυπουργὸς

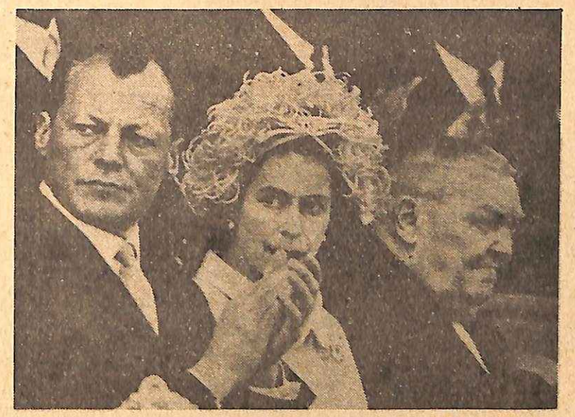

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος καὶ δήμαρχος τοῦ Βερολίνου Βίλλυ Μπράντ, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς Ἔρχαντ: Συμφιλίωσι...

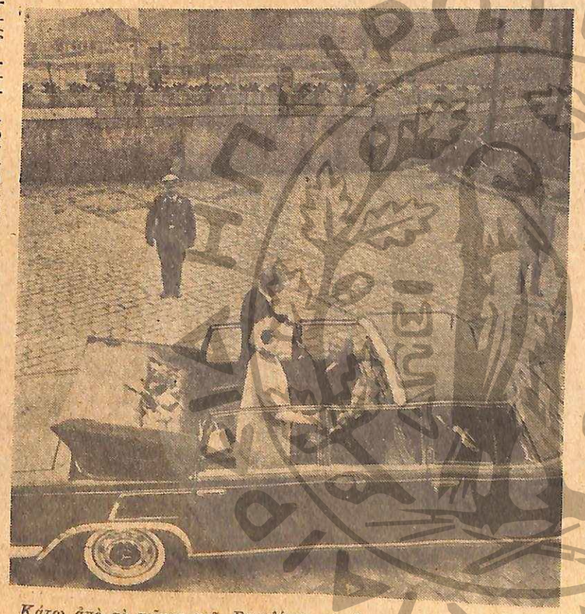

Κάτω ἀπὸ τὸ τεῖχος τοῦ Βερολίνου, τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Ἀγγλίας, μὲ τὸν Μπραντ καὶ τὸν Ἔρχαντ: Στροφὴ στὴν ἀγγλικὴ πολιτική.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ρισε. Καί.. νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Ἐν τάξει μαμά, ὅπως πάντα, τῆς ἀπάντησα ἐγώ, κι' ἐκείνη χαμογέλασε.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω «ὅπως πάντα» τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσα στὴν μαμά μου. Γιατὶ κανεὶς μας δὲν μπορεῖ νὰ βάλη νόμους στὴν καρδιά του καὶ νὰ ἐπιλεγῆ στὴ μοῖρα. Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ μοῖρα, ἀρχίζοντας τὸ τραγικὸ παιχνίδι της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ γνωρίσω τὸν Μάνο.

Στὸ πούλμαν μοῦ δώσανε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις καὶ δίπλα μου ἤλθε νὰ καθήση ἕνας ἄγνωστος νέος. Ὅλες οἱ αἰσθηματικὲς ἱστορίες, καὶ οἱ χαρούμενες καὶ πονεμένες, ἔχουν πάντα μιὰ ἀρχή. Καὶ ρὴ ξενικὴ προφορά.

Ἔνιωσα πὼς κοκκίνιζα καὶ πάλι, μὰ θὰ ἦταν ἀγένεια νὰ μὴν τοῦ ἀπαντήσω.

— Ναί... εἶναι ἕνα ὅμορφο τραγουδάκι, εἶπα.

—Κι' ἐσεῖς ἔχετε δυὸ ὡραιότατα μαῦρα μάτια, ποὺ τώρα προσπαθεῖτε νὰ τὰ κρύψετε, πρόσθεσε εὐθυμα ἐκεῖνος.

Ἀθέλητα σχεδὸν τὸν κύτταξα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ χαμογέλασα κι' ἐγώ.

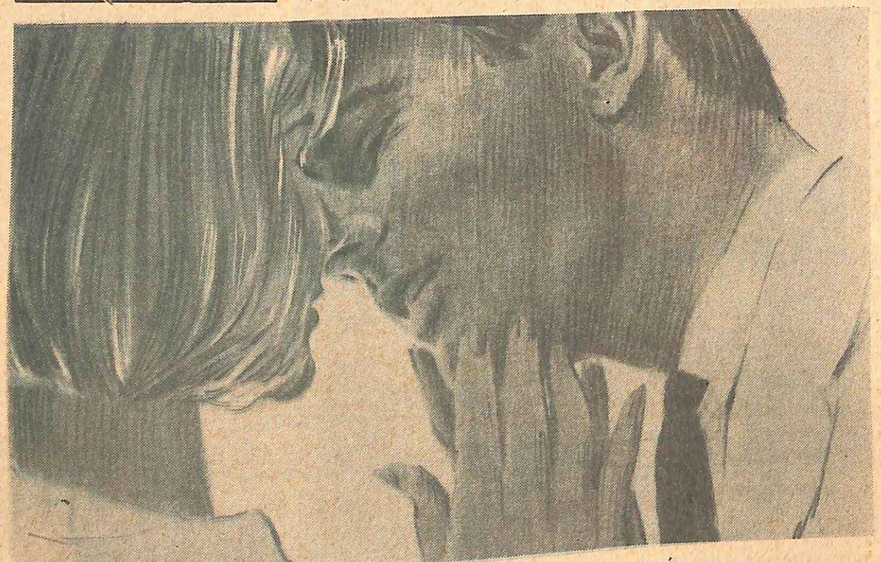

— Σ' ἀγαπῶ, Νίκη! Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή...

«Πρέπει νὰ τὰ χαρῆς
ὅσο μπορεῖς
αὐτὰ τὰ χρόνια
τὰ χρόνια τῆς δροσιᾶς
τῆς ξενοιασιᾶς...»

«Πρέπει νὰ τὰ χαρῆς... .. .. ..

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀλίκης Βγαίνει ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο δροσερή, σχεδὸν παιδιάστικη. Δυὸ δάκρυα ἀνεβαίνουν στὰ μάτια μου, μὰ τὰ κρατῶ μὲ πεῖσμα.

— Γιατὶ δὲν κλαῖς ποτέ, Νίκη; μὲ ρωτάει καμιὰ φορὰ ἡ μητέρα μου. Τὰ δάκρυα ἀνακουφίζουν, ξαλαφρώνουν τὴν ψυχή.

Μὰ ἐγὼ κουνῶ τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ κυττάζω ἔξω, ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Σκέψεις πικρές, μά τέτοιες εἶναι τώρα πιὰ οἱ μοναδικές μου σκέψεις. Καὶ συντροφιά μου μοναδική οἱ ἀναμνήσεις, πάντα οἱ ἴδιες, ἐκεῖνες ποὺ κλείνονται στὸ σύντομο κύκλο ἑνὸς μηνός.

Ὅλα ἄρχισαν τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Ἰουνίου, τὴν πρώτη τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ ζέστη ἦταν κιόλας ἀνυπόφορη, καὶ μιὰ ἐκδρομὴ στὴ θάλασσα φάνηκε μιὰ ἰδέα θυμάσια, ὄχι μονάχα σέ μένα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς μαθήτριες καὶ τοὺς μαθητές τῆς Σχολῆς Ξένων γλωσσῶν, ποὺ πασκολουθοῦσα.

Ἀκόμα θυμᾶμαι πόσο χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη ξύπνησα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, πρὶν νὰ προβάλη ἀκόμα ὁ ἥλιος, μὲ πόσο κέφι φόρεσα τὸ καινούργιο μου μπλοὺ-τζὶν κι' ἕνα μακὸ μπλουζάκι Σαὶν Τροπέ, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴν προηγούμενη μέρα. Στὴν πόρτα φίλησα τὴ μαμά, ποὺ μὲ συνώδευσε ὡς ἐκεῖ, προσέχοντας νὰ μὴν κάνη θόρυβο.

— Καλὴ διασκέδασι, μοῦ ψιθύρισε. Καί.. νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Ἐν τάξει μαμά, ὅπως πάντα, τῆς ἀπάντησα ἐγώ, κι' ἐκείνη χαμογέλασε.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω «ὅπως πάντα» τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσα στὴν μαμά μου. Γιατὶ κανεὶς μας δὲν μπορεῖ νὰ βάλη νόμους στὴν καρδιά του καὶ νὰ ἐπιλεγῆ στὴ μοῖρα. Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ μοῖρα, ἀρχίζοντας τὸ τραγικὸ παιχνίδι της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ γνωρίσω τὸν Μάνο.

Στὸ πούλμαν μοῦ δώσανε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις καὶ δίπλα μου ἤλθε νὰ καθήση ἕνας ἄγνωστος νέος. Ὅλες οἱ αἰσθηματικὲς ἱστορίες, καὶ οἱ χαρούμενες καὶ πονεμένες, ἔχουν πάντα μιὰ ἀρχή. Καὶ ρὴ ξενικὴ προφορά.

Ἔνιωσα πὼς κοκκίνιζα καὶ πάλι, μὰ θὰ ἦταν ἀγένεια νὰ μὴν τοῦ ἀπαντήσω.

— Ναί... εἶναι ἕνα ὅμορφο τραγουδάκι, εἶπα.

—Κι' ἐσεῖς ἔχετε δυὸ ὡραιότατα μαῦρα μάτια, ποὺ τώρα προσπαθεῖτε νὰ τὰ κρύψετε, πρόσθεσε εὐθυμα ἐκεῖνος.

Ἀθέλητα σχεδὸν τὸν κύτταξα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ χαμογέλασα κι' ἐγώ.

«Φεύγουνε καὶ περνοῦν καὶ δὲν γυρνοῦν—αὐτὰ τὰ χρόνια, τὰ χρόνια τὰ καλά—τὰ πιὸ τρελλά....»

Ἔλεγε ἡ Ἀλίκη.

— Εἶστε μαθήτρια τῆς Σχολῆς; μὲ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ναί... Κι' ἐσεῖς;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ ἐντατικοῦ τμήματος, μοῦ ἀπάντησε. Εἶμαι Ἕλληνας, μὰ ἔχω ζήσει χρόνια στὴν Ἀμερική. Τώρα θὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ...

Συνεχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε, ὥσπου τὸ πούλμαν ἔφτασε στὸν προορισμό του. Ὕστερα... περάσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί, κολυμπήσαμε, παίξαμε μπάλλα μὲ τοὺς ἄλλους καί, λίγο πρὶν νὰ φύγουμε, ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, ποὺ μᾶς ἔκρυβαν ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, ἀλλάξαμε τὰ πρῶτα μας φιλιά.

— Σ' ἀγαπῶ, Νίκη, μοῦ εἶπε ὁ Μάνος. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς εἶσαι ἡ κοπέλλα ποὺ περίμενε ἡ καρδιά μου, γιὰ ν' ἀγαπήση. Ὤ, μὴ νομίζης πὼς θέλω νὰ παίξω μαζί σου. Τὴν Κυριακὴ κιόλας βάζω νὰ μιλήσω μὲ τοὺς δικούς σου.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ σπίτι, τὰ μάγουλά μου ἔκαιγαν κι' ἔνιωθα πὼς τὰ μάτια μου ἔλαμπαν ἀπὸ εὐτυχία.

— Λοιπόν, πέρασες καλά; μὲ ρώτησε ἡ μαμά, ἐνῶ μὲ κύτταζε παραξενεμένη.

— Ὤ, ὑπέροχα, μαμά! φώναξα. Καὶ νομίζω... νομίζω...

— Τί νομίζεις; μὲ ρώτησε λίγο ἀνήσυχη τώρα, καταλαβαίνοντας πὼς κάτι ἀσυνήθιστο συνέβαινε.

— Νομίζω πὼς ἀραβωνιάστηκα, μαμά! φώναξα πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά της.

— Ἀρραβωνιάστηκες; Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἀκόμα παιδί...

— Ὤ μαμά... εἶμαι δεκαοχτὼ χρόνων, τελειώνω τὸ Γυμνάσιο καί... στὸ κάτω-κάτω ἐσὺ στὴν ἡλικία μου εἶχες κιόλας τὸ Σάκη!

Ἐκείνη γέλασε καὶ μὲ ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴ μέση.

— Ἔλα πές μου τα ὅλα, μοῦ εἶπε.

Τῆς τὰ διηγήθηκα, κι' ἐκείνη μίλησε τὸ βράδυ στὸν μπαμπὰ καὶ στὰ ἀδέλφια μου. Ὅλοι τους φάνηκαν στὴν ἀρχὴ διστακτικοί, μὰ οἱ δυσπιστίες τους διαλύθηκαν ὅταν ὁ Μάνος ἦλθε στὸ σπίτι τὴν ἄλλη Κυριακή. Δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τοὺς κατακτήση, καὶ τὰ ἀδέλφια μου ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὸ στὸρ αὐτοκίνητό του.

Ὁ Μάνος ἤθελε νὰ ἀραβωνιαστοῦμε ἀμέσως, μὰ ὁ μπαμπᾶς ἐπέμεινε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες, γιὰ νὰ τελειώσω τὶς ἐξετάσεις μου στὸ Γυμνάσιο.

Οἱ ἐξετάσεις τέλειωσαν Σάββατο μεσημέρι κι' ἐγὼ ἔτρεξα εὐτυχισμένη στὸ σπίτι, γιὰ νὰ βγάλω τὶς μουτζοῦρες ἀπὸ τὰ μελάνια καὶ νὰ φορέσω μιὰ κουηφ καινούργια τουαλετίτσα. Τὸ ἴδιο βράδυ, σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο, ἔγιναν οἱ ἀραβῶνες μου μὲ τὸ Μάνο.

— Αὔριο ἐγὼ κι' ἐσύ, μόνοι μας, θὰ πᾶμε ἐκδρομὴ στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος τῆς πρώτης ἐκδρομῆς μας, ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία νὰ γνωριστοῦμε, μοῦ εἶπε ὁ Μάνος σὲ κάποια στιγμή, ποὺ βρεθήκαμε μόνοι μας στὴ Βραύτα.

— Ναί, ψιθύρισα, νὰ πᾶμε, Μάνο!

"Ημουν εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη! Νόμιζα πὼς ζοῦσα σ' ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲν θὰ τέλειωνε ποτέ. Κι' ὅμως τέλειωσε κι τὸ ξύπνημα, ἀλλοίμονο, ἦταν ἕνας ἀτέλειωτος ἐφιάλτης.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐνῶ καὶ ὁ Μάνος φύγαμε γιὰ τὴν ἐκδοσή μας

— Σημέρα νομίζω πὼς ὁ κόσμος εἶναι δικός μας! φώναξε ἐκεῖνος χαρούμενος. Βιάζουαι νὰ φτάσουμε στὴν ἀκρογιαλιά μας, ἐκεῖ ποὺ σὲ πρωτοφίλησα, μικρὴ μου ἀνάπη!

Μὰ δὲν φτάσαμε ποτέ! Σὲ κάποιο στροφή, ἕνα τεράστιο φορτηγό, ἐνας τροχοφόρος δρύμουνας, ἔρπεσε ἐπάνω μας. Τὴν ἄλλη στιγμή, βοηθήσαμε τιναγμένοι σ' ἕνα νωπάφι, βίπλα στὸ δρῖμο. Βουνκώματος ἀπὸ πάνους φοικτοὺς, κατόρθωσα νὰ συμβῶ κοντὰ στὸ Μάνο, πού, ὡς νορσσνοῦσε. Μὰ ποὶν ἀφήση τὴν τελευταία του πνοή. ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ μὲ κύτταξε.

— Δὲν θέλω νὰ κλάψης... μοῦ ψιθύρισε. Δὲν θέλω νὰ κλάψης...

Λιποθύμησα. "Οταν συνῆλθα ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἔμαθα πόσο σκληρὴ καὶ ἀμείλικτη εἶχε φανῆ μαζί μου ἡ μοῖρα. Ὁ Μάνος, ὁ πρῶτος, μοναδικός μου ἀναπαπιένος δὲν ζοῦσε πιά. Κι' ἐνῶ... δὲν θὰ ὑπορούσα ποτὲ πιὰ νὰ ξαναπεσταπῶ, εἶνα μεῖρει πανάθλιτη! Θεέ μου, γιατί, δὲν πέθαινα κι' ἐγώ;

Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Διὰ ἀλλόκληροι, ἀτέλειωτοι αἰῶνες, ποὺ βοίσκομαι καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα. μὲ τὴν κάτιὰ νεκρή, μὲ τὰ μότιο ἀδάκρυωτα. Ἀκόμα κι' ὅταν ἡ ἀπελπισία μοῦ κλείνη τὸ λαιμὸ καὶ ζητάει νὰ ξεσπάσω σὲ ζεστά, ἴσως ἀνακουφιστικὰ δάκρυα. ἀναγνίζουαι νὰ τὰ πνίξω. Γιατὶ ἐκεῖνος. ὁ Μάνος, μοῦ [illegible] νὰ μὴν κλάψω.

"Πρέπει νὰ τὰ χαρῆς
ὅσο μπορεῖς αὐτὰ τὰ χρόνια
τὰ χρόνια τῆς δροσιᾶς τῆς ξενοιασιᾶς...»

Κι' ἐμένα, αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ φαίνονται μιὰ πικρή, ἀμείλικτη εἰρωνεία.

ΝΙΚΗ Ζ.

Ἐπιμέλεια: Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ

Το ΔΟΛΩΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Καίτη : ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
Μπάμπης : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Μάνθος : ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Μίλτος : ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
Γιώργος : ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

Σενάριο—Σκηνοθεσία:
ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΜΙΑ ΕΓΧΡΩΜΗ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ

9ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μπάμπης, ἕνας ἐπαγγελματίας χαρτοπαίχτης, πηγαίνει σ' ἕνα κέντρο τῆς Τρούμπας, γιὰ νὰ βρῆ τὸ «δόλωμα», ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά του. Ἀπὸ τὶς κοπέλλες τοῦ κέντρου, βρίσκει πὼς ἡ πιὸ κατάλληλη εἶναι ἡ Καίτη, ποὺ τὴ βλέπει νὰ δουτάη τὸν ἀναπτῆρα ἑνὸς πελάτη, ἐνῶ χαριεντίζεται μαζί του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου, ποὺ εἶναι γνωστός του, τὴν καλεῖ στὸ τραπέζι τους καὶ τοὺς ἀφήνει μόνους νὰ τὰ ποῦν. Ἡ Καίτη μένει κατάπληκτη, ὅταν ὁ Μπάμπης τῆς προτείνει ἕνα πεντακοσάριικο τὴν ἡμέρα καὶ ὅλα πληρωμένα, φαί, ὕπνο στὰ καλύτερα ξενοδοχεία, τουαλέττες, γοῦνες...

— Καὶ τί θὰ κάνω; ρωτάει ἡ Καίτη. Θὰ τραγουδάω;
— Οὔτε ποὺ θ' ἀνοίγης τὸ στόμα σου.
— Καὶ σὺ τί δουλειὰ κάνεις; τὸν ρωτάει ἀνήσυχη.
— Ἐγὼ ψαρεύω...
— Ψαρεύεις; Κι' ἐμένα τί μὲ θέλεις τότε.
— Γιὰ δόλωμα!...
— Γιὰ δόλωμα; Καὶ τί ψαρεύεις δηλαδή;
— Κορόϊδα!...

Ἡ Καίτη ἐγκαθίσταται στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπάμπη, ὅπου ἀρχίζει ἡ μεταμόρφωσι καὶ ἡ μετεκπαίδευσί της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σταθῆ, σὰν κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου, μέσα στὰ κοσμικὰ σαλόνια, στὰ ὁποῖα σκοπεύουν νὰ τὴν ἐγκαταστήσουν. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, ἡ πρόοδος φαίνεται ἱκανοποιητικὴ καὶ ὁ κύριος Χαράλαμπος Βαλέρης ἐμφανίζεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοσμικὰ κέντρα, μαζὶ μὲ τὴν Καίτη, τὴν ὁποία παρουσιάζει σὰν ζωντοχήρα ἀδελφὴ του, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἄτυχο γάμο. Ὁ Μάνθος, στενὸς φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Μπάμπη, καταρθώνει νὰ στρέψη ἐπάνω της τὴν προσοχὴ ἑνὸς παραλή, ὁ ὁποίος τοὺς προσκαλεῖ στο σπίτι του, γιὰ ἕνα φιλο χαρακιράκι. Τὰ χρήματα, ποὺ κερδίζει ὁ Μπάμπης ἐπιτρέπουν στὸ ἀχώριστο πιὰ Τριο νὰ φύγη γιὰ τὴν Κέρκυρα, ὅπου καὶ ἀναπτύσσει μεγάλη δραστηριότητα. Ἐκεῖ ἡ Καίτη γνωρίζεται μὲ τὸ Μίλτο.

"Ὑστερα ἀπὸ μιὰ πρώτη συνάντησι, ὁ Μίλτος δίνει ραντεβοῦ μὲ τὴν Καίτη στὸ παλιὸ λιμανάκι καὶ δὲν κρύβει τὸν ἐνθουσιασμό του, ὅταν τὴν βλέπη νὰ ἔρχεται στὸ ραντεβοῦ της.

ΜΙΛΤΟΣ: Θὰ σᾶς πῶ κάτι, ποὺ εἶναι πολὺ κοινό, πολὺ ἀνόητο ἴσως, ἀλλὰ νιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ πῶ. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε. Βλέποντας πῶς ἀρχουσατε, φοβήθηκα ὅτι...

ΚΑΙΤΗ: Ὡραία εἶναι ἐδῶ... "Ησυχα.

ΜΙΛΤΟΣ: Ναί, ἐδῶ δὲν ἔχει συνήθως κόσμο...

... Γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ. Κατάλαβα πὼς δὲ θὰ θέλατε ἴσως... Θέλω νὰ πῶ, ὁ ἀδελφός σας... Εἶναι φαίνεται πολὺ αὐστηρός, ὁ ἀδελφός σας.

ΚΑΙΤΗ: Πολύ... Στὰ ζητήματα ἠθικῆς ἰδίως...

ΜΙΛΤΟΣ: Τὸ κατάλαβα ἀμέσως... Νὰ σᾶς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, εἶχα φοβηθῆ...

ΚΑΙΤΗ: Εἴχατε φοβηθῆ;...

ΜΙΛΤΟΣ: Ναί, ἤμουν σχεδὸν βέβαιος πὼς δὲ θἄρθετε...

... Νά ὅμως ποὺ ἤρθατε...

ΚΑΙΤΗ: Ναί, ἤρθα, ἀλλὰ ἄργησα πολύ.

ΜΙΛΤΟΣ: Τί ἀργήσατε; Οὔτε δέκα λεπτά.

ΚΑΙΤΗ: Μὲ τὸ φολοί τὸ δικό σας δέκα λεπτά. Μὲ τὸ δικό μου ρολὸϊ ὅμως δέκα χρόνια. Πρὶν δέκα χρόνια ἔπρεπε νὰ εἶχα ἔρθει ἐτσι... Καὶ νὰ τρέχαμε πρὸς τὴ θάλασσα... Ἂς εἶναι, ἐλάτε, πᾶμε τώρα...

Ἡ Καίτη ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ ὁ Μίλτος τρέχει πίσω της. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, σταματοῦν καὶ οἱ δυὸ λαχανιασμένοι.

ΚΑΙΤΗ (ἀναπνέει μὲ δυσκολία, ἀλλὰ φαίνεται ἐνθουσιασμένη): Ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν...

ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί θὰ ἦταν;.. Τώρα δὲν εἶναι;

ΚΑΙΤΗ: Ἂς ἀφήσουμε τὸ τώρα. Εὐκαιρία νὰ τὸ ξεχάσουμε λιγάκι. Θέλω νὰ μὴ σκεφτώμαστε τίποτα.

Ὁ Μίλτος τὴν κυττάζει παραξενεμένος.

ΜΙΛΤΟΣ: Λέτε καμμιὰ φορὰ κάτι πράγματα περίεργα, ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνω.

ΚΑΙΤΗ: Καλύτερα. Ὅ,τι δὲν καταλαβαίνουμε, ἐκτιμοῦμε περισσότερο. Κι' ὅ,τι καταλαβαίνουμε τὸ περιφρονοῦμε... Τέλος πάντων. Ὡραία κουβέντα τὸ «τέλος πάντων», ἔτσι; Λὲς ἕνα «ἔλος πάντων» καὶ τὰ διαγράφεις ὅλα τὰ προηγούμενα... Τέλος πάντων, λοιπόν... Ὡραῖα δὲν εἶναι ἐδῶ;

ΜΙΛΤΟΣ: Πολὺ ὡραῖα... Ἔχει κι' ἕνα μαγαζάκι λίγο πιὸ πέρα...

... θέλετε νὰ πᾶμε πρὸς τὰ κεῖ, νὰ καθήσουμε λίγο καὶ νὰ πάρουμε κάτι;

ΚΑΙΤΗ: Νὰ μὴν ἀργήσουμε ὅμως.

ΜΙΛΤΟΣ: Δὲ θ' ἀργήσουμε... Θὰ μείνουμε ὅσο θέλετε ἐσεῖς.

Ὁ Μίλτος, τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ τὴν κωτάζει γοητευμένος. Ἡ Καίτη κλείνει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια.

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται καὶ λέει στὸ Μίλτο:

— Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ κεντράκι; Ἂς προχωρήσουμε...

... πρὸς τὰ κεῖ.. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω γρήγορα στὸ ξενοδοχεῖο. Προχωροῦν σιωπηλοὶ καί, ὕστερα ἀπὸ λίγο, φτάνουν στὸ ἐξοχικὸ κεντράκι καὶ κάθονται σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι. Μιὰ μικρὴ ἀνθοπῶλις γιασεμιά, τὰ ὁποῖα προσφέρει στὴν Καίτη. Ἐκείνη τὰ παίρνει καὶ τοῦ χαμογελᾶ εὐχαριστημένη.

Ὅταν ἔρχεται τὸ γκαρσόνι, ὁ Μίλτος παραγγέλλει μερικὰ παγωμένα φροῦτα καὶ κρασί..

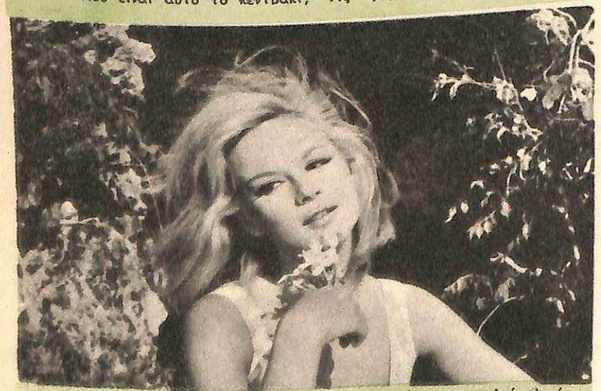

Ξαφνικὰ ἐνῶ ἡ Καίτη καὶ ὁ Μίλτος παραμένουν σιωπηλοί, ἀκούγεται ἀπὸ μακρυὰ τὸ γνωστὸ μουσικὸ μοτίβο, ποὺ εἶχαν πάλι ἀκούσει μαζὶ τὴν παραμονὴ καὶ ποὺ τόσο ἄρεσε στὴν Καίτη. Οἱ δυὸ μουσικοὶ πλησιάζουν:

Ἄστο τὸ χεράκι σου, τὸ μικρό σου χέρι,
ἄστο τὸ χεράκι σου νὰ σοῦ τὸ κρατῶ,
ποῦ τελειώνει ὁ δρόμος μας, ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη
ἄστο τὸ χεράκι σου, τὸ μικρό σου χέρι.

Ἡ Καίτη φαίνεται ἐνθουσιασμένη, ἀλλὰ τὸν ἐνθουσιασμό της κόβει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ γκαρσόνι, ποὺ τοὺς φέρνει τὰ φροῦτα, ποὺ παρήγγειλαν καὶ τὸ κρασὶ μέσα σὲ μιὰ σαμπανιέρα.

ΜΙΛΤΟΣ (δείχνοντας στὸ γκαρσόνι τὴ σαμπανιέρα): Ὄχι αὐτό.. Πάρτο σὲ παρακαλῶ ἀπὸ δῶ...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Γιὰ νὰ κρυώσῃ...

ΚΑΙΤΗ: Ὄχι... ὄχι.. Πάρτο αὐτό... Εἶναι τόσο ὡραῖα ὅλα ἐδῶ χωρὶς αὐτό... Πάρτο ἀπὸ δῶ...

Τὸ γκαρσόνι φεύγει μὲ τὴ σαμπανιέρα καὶ ἡ Καίτη ἀρχίζει νὰ τραγουδᾶ μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ μουσικοὺς τὸ τραγούδι ποὺ ἔχει τόσο συνδεθῆ μὲ τὴ γνωριμία της μὲ τὸ Μίλτο

Ἐκεῖνος τὴ συνοδεύει καὶ τραγουδάει μαζί της:

Τίποτ' ἄλλο, ἀγάπη μου, τώρα δὲν ζητῶ
περπατάω δίπλα σου κι' εἶναι ἀρκετό.
Ἄστο τὸ χεράκι σου, τὸ μικρό σου χέρι
ἄστο τὸ χεράκι σου, νὰ σοῦ τὸ κρατῶ.

Ξεκινήσαμε πρωῒ κι' εἶναι μεσημέρι,
ἄστο τὸ χεράκι σου νὰ σοῦ τὸ κρατῶ.
Θἄρθη καὶ τὸ δειλινὸ μὲ τὸ πρῶτο ἀστέρι.
Ξεκινήσαμε πρωῒ κι' εἶναι μεσημέρι.
Ἔχουμ' ὡς τὸ ἀπόγευμα δρόμο ἀρκετό,
τίποτ' ἄλλο, ἀγάπη μου τώρα δὲν ζητῶ
ἄστο τὸ χεράκι σου, τὸ μικρό σου χέρι,
ἄστο τὸ χεράκι σου, νὰ σοῦ τὸ κρατῶ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης, ὁ Γιώργος ἔρχεται νὰ βρῆ τὸ Μίλτο στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ τοῦ δίνει τὰ χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτες τοῦ ἀνεγειρομένου ξενοδοχείου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Λοιπόν, σοῦ δίνω ἑκατὸν σαράντα ἕξη χιλιάδες πεντακόσιες εἴκοσι τρεῖς καὶ σαράντα.

ΜΙΛΤΟΣ: Ναί, κύττα νὰ μοῦ δώσῃς πρὸ παντὸς τὰ σαράντα λεπτά, γιατὶ ἀλλιῶς δὲν τὰ παραλαβαίνω...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πλήρωσε τὰ διάφορα χρέη καὶ δῶσε...

..στοὺς ἐργάτες τίποτα προκαταβολές. Τὸ Σάββατο πιὰ τοὺς κάνεις ἐξόφλησι.

ΜΙΛΤΟΣ: Γιὰ τὸ δικό μου θέμα τοὺς μίλησες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τοὺς τὰ εἶπα.

ΜΙΛΤΟΣ: Καὶ τί σοῦ εἶπαν ἐκεῖνοι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὅτι δὲν πρέπει ἐσὺ νύχης παράπονο, γιατὶ λίγοι ὑπάλληλοι ἔχουν τὴν τύχη σου, νὰ παραβερίζουν τζάμπα σὲ κοσμικὲς λουτροπόλεις καὶ νὰ πληρώνωνται ἀπὸ πάνω.

ΜΙΛΤΟΣ: Τὸν κακό τους τὸν καιρό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νὰ τοὺς τὸ πῶ;

ΜΙΛΤΟΣ: Καὶ δὲν τοὺς τὸ λές; Ἂς μοῦ δίνανε τὴν αὔξησι κι' ἂς μὲ κρατοῦσαν στὴν Ἀθήνα.

ΓΙΩΡΓΟΣ:: Ναί, ἀλλὰ τότε πῶς θὰ γνώριζες τὴν ὡραία κυρία, τὸν ἐπίγειο αὐτὸ ἄγγελο, ποὺ ἄμα θὰ τὴ δῶ θὰ πέσω κάτω;

ΜΙΛΤΟΣ: Μωρὲ δὲ φταῖς ἐσύ. Ἐγὼ φταίω, ποὺ κάθησα καὶ στὰ εἶπα. Σάμπως δὲ σὲ ξέρω;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί μὲ ξέρεις δηλαδή; Τί θὲς νὰ πῆς;

ΜΙΛΤΟΣ: Τί καταλαβαίνεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια πράγματα; Ἐσὺ ὅλες τὶς γυναῖκες τὶς θωρεῖς ἴδιες. Νομίζεις πὼς εἶναι ὅλες σὰν τὰ θλιβερὰ αὐτὰ πλάσματα τῶν ὑπογείων παραδείσων, ποὺ σ' ἀρέσει τόσο νὰ συχνάζῃς...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καὶ μπῶς, ἂν τὸ καλοεξετάσῃς, δὲν εἶναι;

ΜΙΛΤΟΣ (ἀγανακτισμένος): Ἔ, ὄχι, κύριε!...

ΓΙΩΡΓΟΣ (εἰρωνικά): Καλά... Καλά...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Μίλτος βλέπει τὴν Καίτη νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες καὶ τὴν κυττάζει σὰν ἀπολιθωμένος.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί ἔπαθες;
ΜΙΛΤΟΣ: Νάτη!...
Ἡ Καίτη χαιρετάει τὸν Παπαστεφάνου καὶ προχωρεῖ χαρούμενη πρὸς τὸ Μίλτο.
ΜΙΛΤΟΣ: Χαίρετε!...
ΚΑΙΤΗ: Χαίρετε!... Σήμερα σᾶς χάσαμε...

ΜΙΛΤΟΣ: Ναί, εἶχα δουλειά. Ἤρθε κι' ἕνας συνάδελφος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς τὸν γνωρίσω. Ὁ κύριος Δρομίκης... Γιώργο, ἡ κυρία Βαλέρη...
ΚΑΙΤΗ (δίνοντάς του τὸ χέρι της): Χαίρω πολύ
ΓΙΩΡΓΟΣ (καρφώνει σκεπτικὸς τὸ βλέμμα του στὴν Καίτη): Μά... κάπου σᾶς ξέρω. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔχουμε γνωριστῆ κι' ἄλλη φορά.... Κάτι μοῦ θυμίζετε...
ΚΑΙΤΗ: Ἴσως...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πέρυσι εἴσαστε πάλι ἐδῶ;
ΚΑΙΤΗ: Ὄχι...
ΓΙΩΡΓΟΣ: Στὴ Ρόδο, μήπως;
ΚΑΙΤΗ: Οὔτε...
ΜΙΛΤΟΣ: Ἡ κυρία Βαλέρη δὲν ἦταν πέρυσι στὴν Ἑλλάδα. Βρισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη.
ΚΑΙΤΗ: Ἀκριβῶς... Χάρηκα πολύ...
Ὁ Γιώργος τὴν παρακολουθεῖ, καθὼς ἀπομακρύνεται.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Καίτη σταματᾶ καί, σὰν φοβισμένη, γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τους. Ὕστερα φεύγει σχεδὸν τρέχοντας. Ὁ Γιώργος ξεσπάει τότε σ' ἕνα γέλιο.
ΜΙΛΤΟΣ: Μὰ τί τρέχει;... Τί ἔπαθες;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Χά!... Χά!... Χά!... Ὁ ἐπίγειος ἄγγελός σου δὲν εἶναι ἐπίγειος. Εἶναι μάλλον... ὑπόγειος!...
Ἐνῶ ὁ Μίλτος προσπαθεῖ ν' ἀντικρούση τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Γιώργου, ἡ Καίτη φτάνει, ἀναστατωμένη...

...στὸ δωμάτιο τοῦ Μπάμπη καὶ τοῦ Μάνθου.
ΚΑΙΤΗ: Μὲ γνώρισε. Εἶμαι σίγουρη πὼς μὲ γνώρισε. Κι' ἐμένα δηλαδὴ μοῦ ἦταν γνωστὴ ἡ φάτσα του. Ὅταν ἔφευγα, μοῦ σφύριξε τὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ τραγουδοῦσα στὸ καμπαρέ...
ΜΑΝΘΟΣ (ἀναστατωμένος): Ἔ, τότε τί καθόμαστε;
ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί νὰ κάνουμε δηλαδή;
ΜΑΝΘΟΣ: Νὰ τοῦ δίνουμε, Μπάμπη μου. Νὰ τοῦ δίνουμε. Τὰ εἰσιτήριά μας μὲ ἐπιστροφὴ εἶναι... Θὰ μποῦμε στὸ βαποράκι...

...καὶ δρόμο. Πᾶμε στὴ Ρόδο. Ἔχει κι' ἐκεῖ κορόϊδα.. Ἀπὸ κορόϊδα, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν παντοῦ.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Μά τί ἔπαθες; Φοβᾶσαι;
ΜΑΝΘΟΣ: Ἔ, φοβᾶμαι... φέματα νὰ πῶ;... Ἀφοῦ σοῦ λέει πὼς τὴ γνώρισε.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Κουταμάρες! Πρῶτα-πρῶτα ἔτσι ποὺ εἶναι ἡ Καίτη σήμερα, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴν ποὺ ἤτανε. Στὸ κάτω-κάτω, δὲν ἀποκλείεται δυὸ ἄνθρωποι νὰ μοιάζουν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Τὸ ἔγκλημα Τῆς Κόμησσας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπέπε ὁδηγεῖ τὸ γέρο σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἔχει νοικιάσει γιὰ τὶς μεταμφιέσεις του. Ὁ γέρος εἶναι ὁ μυστηριώδης Σὰν Βίτο, ὁ ἴδιος τυχοδιώκτης καὶ κακοποιὸς ποὺ λεγόταν ἄλλοτε Σὰν Τζουλιάνο. Ὁ Μπέπε τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ ἀφεντικός του εἶναι στὰ σοβαρὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόμησσα Λίντια, γιατὶ φοβᾶται μήπως τὴν παντρευτῇ καὶ χάσῃ αὐτὸς τὴν πλεονεκτικὴ θέσι καὶ τὴν ἐλευθερία ποὺ ἔχει στὸ σπίτι τοῦ μαρκησίου. Ὁ Σὰν Βίτο τοῦ διηγεῖται ὅσα εἶδε κι' ἄκουσε στὴ δεξίωσι, κι' αὐτὰ ἀνησυχοῦν τὸ Μπέπε ἀκόμα πιὸ πολύ. Ἀπ' τὴ συζήτησί τους, φαίνεται ὅτι τὸ κοριτσάκι ποὺ ὁ Γκιουζέπε, ὁ ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου, τοῦ τὸ εἶχε παρουσιάσει ὡς παιδὶ δικό του καὶ τῆς φιλενάδας του Μαρκέλλας —δηλαδὴ ἡ Ἐντίτα— ἦταν στὴν πραγματικότητα ἡ μικρὴ ποὺ εἶχε ἁρπάξει ἄλλοτε ὁ Σὰν Τζουλιάνο ἀπὸ τὴ Λίντια, ὁ καρπὸς τῶν ἐρωτικῶν τους σχέσεων. Φυσικά, ὁ τυχοδιώκτης πιστεύει πὼς ἔχει πεθάνει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ἀφοῦ εἶχε πῆ ἔτσι ἡ Μαρτίνα, ὅταν τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ δικό της. Περνοῦν πέντε μῆνες. Ἡ Λίντια ἔχει βάλει τὴν Ἐντίτα ἐσωτερική σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κολλέγιο, γιὰ νὰ μορφωθῇ καλὰ κι' ὕστερα νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ μαρκήσιο καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ πὼς εἶναι ἡ κόρη του. Στὸ μεταξύ, συνεχίζονται οἱ φλογερὲς ἐρωτικὲς σχέσεις της μὲ τὸν Ἐδμόνδο. Τὸν λατρεύει καὶ τὸν ζηλεύει τρομερά. Ἐκεῖνος ἔχει ἀρχίσει πιὰ νὰ κουράζεται. Τὸν ἀπασχολεῖ ἐξ ἄλλου ἀκόμα ἕνας νεαρὸς ὀρφανὸς ἀνηψιός του, ὁ Φρειδερῖκος, ποὺ τὸν ἔχει ἀναλάβει αὐτός. Ἡ Λίντια τοῦ συνιστάει διαρκῶς νὰ ἀγαπήσῃ τὴν προστατευομένη της Ἐντίτα, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ δίνῃ περισσότερες ἐξηγήσεις. Τὸ ἴδιο ὑποδεικνύει καὶ σὲ κείνη, στὰ γράμματα ποὺ τῆς στέλνει. Ὁ μαρκήσιος ὑποπτεύεται γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἡ Λίντια ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὴν Ἐντίτα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ παιδί της, ποὺ τῆς εἶχαν κλέψει. Τῆς τὸ λέει, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν βεβαιώνει ὅτι κάνει λάθος.

9ον

—Ἂς ἀφήσουμε τώρα αὐτὸ τὸ θέμα, τῆς εἶπε. Σοῦ κάνει κακό, ὅπως καὶ σὲ μένα... Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου, ποὺ ἀνασκάλεψα τόσο ἀπότομα τὸ παρελθόν σου!
—Ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη, γιατὶ δὲ σοῦ εἶχα ἐκμυστηρευθῆ ὅλη τὴν ἱστορία μου.
Ὁ μαρκήσιος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Λίντια καὶ τὴ φίλησε.
—Θ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, τὴν καημένη τὴν ὀρφανή, καὶ ἂς μὴν εἶναι κόρη μου; τὸν ρώτησε ἐκείνη μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.
—Θέλεις τόσο πολὺ νὰ τὴν ἀναπτήσω;
—Μὰ ναί... ναί, Ἐδμόνδε!
—Εἶναι πολὺ ὄμορφη ἡ προστατευομένη σου;
—Ὄμορφη καὶ καλὴ σὰν ἄγγελος. Θὰ τὴ δῆς.
—Σήκωσε τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε πέσει στὸ χαλί καὶ πρόσθεσε μὲ συγκίνησι:
—Δὲ θέλεις τώρα νὰ ἀποτελειώσῃς τὸ διάβασμα;

—Μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ὁ μαρκήσιος πῆρε πάλι τὸ γράμμα καὶ ἐξακολούθησε νὰ διαβάζῃ δυνατά:
—«Θέλω, Ἐντίτα, νὰ μεσουρανήσῃς μιὰ μέρα, δίπλα μου, στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια...».
Ὁ Ἐδμόνδος ἔκαμε ἕνα μορφασμό, ποὺ δὲν τὸν πρόσεξε ἡ κόμισσα.
—«Θέλω νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω μιὰ ζωὴ καινούργια, εὐτυχισμένη... Σ' ἀγαπῶ σὰν κόρη μου... καὶ δὲν εἶμαι ἡ μόνη ποὺ σ' ἀγαπᾶ».
Ὁ Ἐδμόνδος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κόμισσα, ποὺ τὸν κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε.
—«Εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος, ποὺ σ' ἀγαπάει καὶ ποὺ θέλει νὰ σὲ δῇ. Ἕνας κύριος εὐγενικὸς καὶ καλός, μὲ τὸν ὁποῖο μιλᾶμε συχνὰ γιὰ σένα. Τ' ὄνομά του πρέπει νὰ μείνῃ χαραγμένο στὴν καρδιά σου. Εἶναι ὁ μαρκήσιος Ἐδμόνδος ντὶ Πράγκα».

Λίγο ἔλειψε νὰ ξαναπέσῃ τὸ γράμμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μαρκησίου. Ἡ ἔκπληξί του εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο.
—Μά, Λίντια, φώναξε, δὲ σκέπτεσαι λοιπὸν πὼς αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι στὴν ἡλικία τῶν ὀνείρων... καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι σχεδὸν γέρος; Ἂν τύχῃ νὰ μὲ ἐρωτευθῇ...
καὶ μὲ ξεσυναλίση;
Ἡ Λίντια γέλασε μὲ τὴν καρδιά της. Τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει καὶ τὰ μάτια της λάμπανε.
—Δὲν τὸ φοβᾶμαι, ἀπάντησε.
—Γιατί ξέρεις τὴ δύναμί σου ἀπάνω μου... Ἐκτὸς ἂν μὲ γέλασες κι εἶναι τέρας ἀσχήμιας αὐτὴ ἡ κοπέλλα!

—Ἄσχημη ἡ Ἐντίτα; Μὰ τί λές, Ἐδμόνδε; Καμμιὰ δὲ μπορεῖ νὰ τῆς παραβγῇ στὴν ὁμορφιά, ὅπως καὶ στὴν καλωσύνη της ψυχῆς!
Τότε, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σὲ καταλάβω... Ἐσὺ ζηλεύεις ἀκόμα καὶ τὸν ἀνηψιό μου, κι ὅμως μοῦ ἐπιτρέπεις ν' ἀγαπήσω μιὰν ἄλλη γυναίκα... καὶ δὲ βρισκεις παράξενο νὰ σκέπτεσαι μιὰ ὁμορφη καὶ καλὴ κοπελλίτσα νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ θέσι στὴν καρδιά της, νὰ μὲ ἀναφέρῃ στὶς προσευχές της! Κι ἂν καταλήξῃ νὰ μ' ἀγαπήσῃ στὰ σοβαρά;
—Ὄχι, ἡ Ἐντίτα θὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅπως καὶ μένα. Θὰ σὲ δῇ σὰν δεύτερο πατέρα της.
Ἕνα σύννεφο πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ μαρκησίου. Ἀναστέναξε.
Ἡ Λίντια περίμενε πὼς θὰ τῆς ἐκμυστηρευόταν τώρα:
«Ἀλήθεια, μπορῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω σὰν πατέρας, γιατὶ εἶχα κι ἐγὼ μιὰ κόρη. Ἂν τὸ παιδί μου ζοῦσε, θὰ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν Ἐντίτα, θὰ τὸ λάτρευα. θὰ καμάρωνα γι' αὐτὸ καὶ θὰ τοῦ εἶχα δώσει τ' ὄνομά μου, θὰ τὸ εἶχα ἀναγνωρίσει».
Μὰ ὁ μαρκήσιος σώπαινε, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα. Δὲ φαινόταν διατεθειμένος ν' ἀναπολήσῃ τὰ περασμένα.
—Δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃς, λοιπόν, τὸ διάβασμα; τοῦ εἶπε ἡσυχα ἡ Λίντια.
Ὁ Ἐδμόνδος ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, σὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ξαφνικά.
—Ὄχι, ἀπάντησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐπιστρέφοντας τὸ γράμμα στὴν κόμισσα. Ὄχι γιατὶ μὲ κάνει νὰ κοκκινίζω.
Ἡ Λίντια δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ ξαναγύνε μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη.
Ὡστόσο, μὲ μιὰ λέξι της μονάχα, θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ μιὰ μεγάλη χαρὰ στὸ μαρκήσιο...
Ἡ λέξι αὐτὴ θὰ προλάβαινε ἴσως ἕνα μελλοντικὸ ἔγκλημα, μιὰ τύψι. Μὰ ἡ Λίντια δὲν τὴν πρόφερε...
Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε:
—Πρέπει νὰ φύγω τώρα. Θὰ ξαναρθῶ αὔριο.
—Δὲ θέλεις λοιπὸν νὰ κάνῃς μιὰ θυσία, νὰ μοῦ διαθέσῃς τὴν ἀποψινὴ βραδυά σου;
—Θυσία τὸ λές; Μὰ θὰ ἦταν εὐτυχία γιὰ μένα νὰ περάσω αὐτὲς τὶς ὧρες μαζί σου! Τί θὰ λέγανε ὅμως ὁ ἀνηψιός μου καὶ οἱ φίλοι του, ποὺ τοὺς ἔχω καλέσει γιὰ τραπέζι;
Ἡ Λίντια εἶχε σηκωθῆ κι' αὐτή. Τὸ χλωμὸ πρόσωπό της ἔδειχνε πόσο ὑπέφερε ἡ καρδιά της.
—Δὲ μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια... μουρμούρισε.
Ὁ μαρκήσιος συγκράτησε μὲ δυσκολία μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας.
—Σὲ τί σοῦ εἶπα ψέματα; ρώτησε.
—Ἀπόψε δὲν περιμένεις μόνο τὸν ἀνηψιό σου καὶ τοὺς φίλους του. Θὰ εἶναι καὶ γυναῖκες στὴ συντροφιά σας.
—Γυναῖκες; Χά, χά! Μὰ ἔχεις ἔμμονη ἰδέα...
—Μὴ γελᾶς ἔτσι, Ἐδμόνδε. Μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω.
Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ μαρκησίου μεγάλωσε.
—Λίντια, εἶπε μ' ἕνα τόνο ποὺ ἔκαμε τὴ νέα γυναῖκα ν' ἀνατριχιάσῃ, δὲ μοῦ ἔχεις λοιπὸν πιὰ ἐμπιστοσύνη;... Ποιό λόγο σοῦ ἔδωσα, ὥστε ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ ὅ,τι σοῦ λέω; Ἀπὸ τότε ποὺ σὲ γνώρισα, ἐγκατέλειψα γιὰ χάρι σου ὅλα ὅσα ἀποτελοῦσαν ὡς τότε τὸν κόσμο μου, τὴ ζωή μου. Καὶ τώρα φαντάζεσαι πὼς μιὰ νύχτα ποὺ θὰ περάσω μὲ μιὰ ἀγνωστή μου συντροφιά, μπορεῖ ποτὲ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ μοῦ δίνει ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ σου, μιὰ γλυκειὰ ματιά σου;...
Ἡ Λίντια δὲν ἀπάντησε.
—Μὰ τί ἔχεις, λοιπόν; ἐπέμεινε ὁ μαρκήσιος.
—Ἔχω ὅτι σ' ἀγαπῶ πολύ! ἀπάντησε ἡ Λίντια μὲ μιὰ ἀστραπὴ στὰ μάτια. Ὁ ἔρωτάς σου εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ γιὰ μένα. κι' ἂν μοῦ φύγῃς μιὰ μέρα...
—Θὰ μὲ σκοτώσῃς, ἔ; φώναξε γελώντας ὁ μαρκήσιος.
Ἡ Λίντια ἔνιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἔτρεμε ὁλόκληρη. Μὰ ξαναβρῆκε γρήγορα τὸ γοητευτικό χαμόγελό της καὶ εἶπε:
—Συχώρεσέ με, εἶμαι τρελλή... Ὡραῖο δωμάτιο αὐριο.
Θέλησε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι ἀλλ' ὁ Ἐδμόνδος τὴ σταμάτησε.
—Αὔριο, τῆς ψιθύρισε, ἂν θελήσῃς, θὰ μπορέσῃς νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ἐπιθυμία σου.
—Ποιὰν ἐπιθυμία;
—Ἐκείνη ποὺ μοῦ ἔχεις ἐκφράσει τόσες φορές: νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ σπίτι μου, νὰ δῇς ὅσα ἔχω φέρει ἀπ' τὰ ταξίδια μου στὴν Ἰνδία!
—Ἀλήθεια; Μὰ δὲν μοῦ εἶχες πῆ πὼς δὲν ἦταν ἀκόμη ταχτοποι-

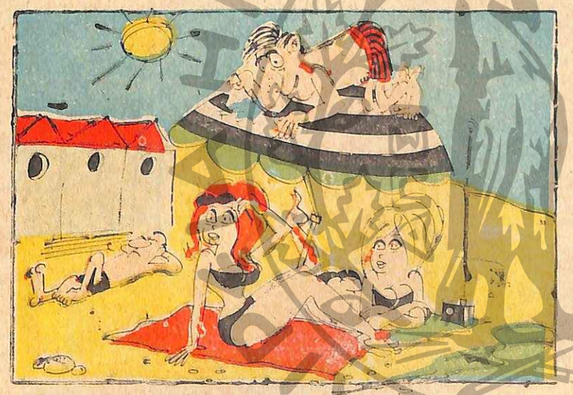

Ἔφυγε ἐπιτέλους, ἐκεῖνος ὁ ἐνοχλητικός, ποὺ μᾶς τριγύριζε.
(Τοῦ Κ. Βλάχου)

ημένα ὅλα ὅπως ἤθελες;

—Ναί, μὰ τώρα πιὰ εἶναι ἐν τάξει.

—Ὥστε μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὰ δείξω μόνος μου. Λοιπόν, σύμφωνοι. Αὔριο πρωί, ἀντὶ νἀρθῶ ἐδῶ, θὰ σὲ περιμένω στὸ μέγαρό μου.

Ἡ κόμισσα χαμογέλασε κι' ἔγνεψε «ναί». Ἔπειτα χτύπησε τὸ κουδούνι, γιὰ νἀρθῇ ἡ καμαριέρα της.

Ὅταν μπῆκε ἡ Τζινέτα, βρῆκε τὴ Λίντια καὶ τὸ μαρκήσιο φαινομενικὰ ἤρεμους καὶ σοβαρούς.

Ἡ κόμισσα ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν ἀγαπημένο της κι' ἐκεῖνος τὸ χαιρέτησε εὐγενικὰ καὶ ἐφυγε.

Ἀντὶ ὅμως νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ἔκαμε ἕνα μακρυνὸ περίπατο, σὲ ἀπόμερες γειτονιές. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη τῆς μοναξιᾶς.

Περπατοῦσε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ξαναγύριζαν στὸ νοῦ του τὰ παράπονα τῆς κόμισσας, ἀντηχοῦσαν ἐπίμονα στ' αὐτιά του. Κάτι τοὺ λεγε μέσα του πὼς ἦταν βάσιμα, δικαιολογημένα...

Ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴ Λίντια ὅπως τὶς πρῶτες μέρες ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει;... Ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε.

Κι' ὕστερα, ἔνοιωθε πὼς ὁ ἔρωτας τῆς γυναίκας ἐκείνης θὰ ἦταν μοιραῖος γι' αὐτόν!

Τράχυνε τὸ βῆμα του, σὰν νἄθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν...

Ἡ Λίντια τοῦ εἶχε φανῆ στὴν ἀρχὴ σὰν ἄγγελος μὲ γυναικεία μορφή. Πίστεψε πὼς θὰ ἦταν τὸ βάλσαμο τῆς ψυχῆς του, πὼς θὰ γέμιζε ὁλότελα τὴ ζωή του καὶ θὰ τοῦ ἔδινε τὶς μεγαλύτερες χαρές.

Μὰ τώρα ἔβλεπε πὼς γινόταν ἐγώιστρια. Τὸ ὑπερβολικὸ πάθος της κι' ἡ ζήλεια της τὸν τρομάζανε.

Ἐπειδή, λοιπόν, τὴν ἀγαποῦσε, θἄπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε διασκέδασι, ν' ἀποξενωθῇ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, νὰ ζήσῃ σὰν ἐρημίτης;

Μήπως δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο, ἴσως καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη, δίχως ἐκεῖνα τὰ παράπονα καὶ τὶς φοβέρες της;

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του...

Ἔπειτα θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ γράμμα τῆς κόμισσας πρὸς τὴν Ἐντίτα... κι' ἕνα παράξενο ρίγος πέρασε ἀπ' τὶς φλέβες του.

Ποιά ἦταν ἐκείνη ἡ κοπέλλα; Γιατὶ ἡ κόμισσα ἤθελε τόσο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ; Δὲν ἦταν παράξενο; ...

Πῶς τῆς εἶχε ἐρθει ἡ ἰδέα νὰ υἱοθετήσῃ τὴν ὀρφανή;... Ὥστε, ἀν παντρευόταν αὐτὸς τὴν κόμισσα, θὰ φορτωνόταν καὶ τὸ βάρος τῆς ἀγνωστης ἐκείνης κοπέλλας;...

Ὅσο περισσότερο σκεπτόταν τὴν Ἐντίτα, τόσο πιὸ πολὺ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του πὼς ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς Λιντιας γι' αὐτὴν ἔκρυβε κάποιο μυστήριο...

«Βάζω στοίχημα πὼς εἶναι κόρη της! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Αὐτὴ μοῦ τὸ ἀρνήθηκε, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲ γελιέμαι... Θἄθελα νὰ τὴ δῶ, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ ἡ Λίντια. Πῶς νὰ γίνῃ ὅμως; Πρέπει νὰ ρωτήσω τὸ Μπέπε. Ἴσως αὐτὸς μπορέσῃ νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ καλὴ συμβουλή».

Προχώρησε πιὸ γρήγορα. Ἡ μορφὴ τῆς Λίντιας εἶχε σβηστῆ τώρα ἀπ' τὸ νοῦ του. Σκεπτόταν μονάχα τὴν Ἐντίτα, τὴ μυστηριώδη κοπέλλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχει δώσει μιὰ θέσι στὴν καρδιά της...

Θέλω νὰ τὴ δῶ.., νὰ τὴ δῶ ὁπωσδήποτε! μουρμούρισε.

Περνῶντας δίπλα ἀπὸ κάποιο διαβάτη, τὸν ἔσπρωξε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἐκεῖνος τὸν στομάτησε.

—Ὦ, ἀγαπητὲ μαρκήσιε, τί εὐχάριστη συνάντησις! τοῦ φώναξε.

—Ἐσεῖς, Σὰν Βίτο; εἶπε ὁ Ἐδμόνδος μὲ εἰλικρινῆ χαρά, γιατὶ αἰσθανόταν ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἄνθρωπο.

Δώσανε τὰ χέρια, κι' ὕστερα ὁ Σὰν Βίτο εἶπε:

—Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ γιὰ τὸ στάματίσα. Ἴσως νὰ βιαζόσαστε...

—Ὄχι, ὄχι... Πήγαινα στὸ σπίτι μου, δίχως συγκεκριμένο σκοπό.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εὐλογῶ καὶ πάλι τὴ Τύχη ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κουβεντιάσω λίγο μαζί σας.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀγαπητέ μου! Ποῦ πηγαίνατε;

—Πουθενά. Γύριζα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψι καὶ θέλησα νὰ περπατήσω λίγο. Τ' αὐτοκίνητό μου περιμένει στὴν ἄλλη γωνία. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς πάω ὡς τὸ σπίτι σας;

—Δέχομαι εὐχαρίστως. Θἀσθῆτε μαζί μου, κι' ἂν δὲν ἔχετε κατενέναν ἐμπόδιο, θὰ κάνουμε συντροφιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὴ μοῦ πῆτε ὄχι! Θὰ γνωρίσετε καὶ τὸν ἀνηψιό μου, θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σᾶς σφίξῃ τὸ χέρι.

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε, δὲν σᾶς χαλάω τὸ χατήρι, ἀπάντησε ὁ Σὰν Βίτο.

ΙΑ'

Λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Φλωρεντία· πάνω σ' ἕνα λόφο, ὑψωνόταν ἕνα μεγάλο κτίριο, τριγυρισμένο ἀπὸ ὡραιότατο καὶ ἀπέραντο κῆπο, μὲ ἕνα πυκνὸ δασάκι στὸ βάθος. Ἦταν τὸ παρδεναγωγεῖο, ὅπου ἡ κόμισσα Λίντια ντὶ Καστελνουόβο εἶχε βάλει ἐσωτερικὴ τὴν Ἐντίτα.

Εἶχε κουραστῆ γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ λεῖψανο τῆς γυναίκας ποὺ θεωροῦσε μητέρα της. Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα πὼς εἶχε πεθάνει ἡ Μαρτίνα, πὼς θὰ τὴν κλείνανε σ' ἕνα φέρετρο... Ἄκουγε ἀκόμα ν' ἀντηχῇ στ' αὐτιά της ἡ σπαρακτικὴ φωνή της. Τῆς φαινόταν κάθε στιγμὴ πὼς τὴν ἔβλεπε ν' ἀνασηκώνῃ τὸ κεφάλι της, νὰ τῆς χαμογελάσῃ, νὰ τῆς ζητάσῃ μιὰ στοργικὴ λέξι, ἕνα φιλί...

Τὶς πρῶτες μέρες, τῆς ἦταν ἀνυπόφορη ἡ ἀπουσία της. Τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ τῆς κόμισσας, δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Τὸ μέγαρο τῆς Λίντιας τῆς φαινόταν σὰν φυλακή. Θἄθελε νὰ φύγῃ, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ταπεινὴ καμαρούλα της, στὴ δουλειά της... Λὲς καὶ θὰ ξανάβρισκε ἐκεῖ τὴ μητέρα της.

Ὅταν τῆς εἶπε ἡ κόμισσα: «Θὰ μείνῃς στὸ ἑξῆς μαζί μου, θὰ εἶσαι ἡ κόρη μου», ἡ Ἐντίτα ἀπάντησε κλαίγοντας:

—Τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὸν πατέρα μου.

Ἡ Λίντια τῆς ἐξήγησε τότε ὅτι ὁ μεθύστακας εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ κάθε πατρικὸ του δικαίωμα παίρνοντας γι' ἀντάλλαγμα ἕνα γεναῖο ποσὸν καὶ ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ μὴ τὴν γυρέψῃ πιά. Τὴν ἴδια μέρα κι' ὅλας, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι ὅπως πέθανε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα του, καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχε πάει.

Ἡ Ἐντίτα ἀναστέναξε, ἐκλαψε. Εἶχε καταλάβει, βέβαια, πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ πὼς θὰ ὑπέφερε πολὺ ἂν ζοῦσε μαζί του. Μὰ ἐννοοῦσε νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον της, ἐφ' ὅσον πίστευε πὼς ἦταν πατέρας της. Καὶ ἡ κόμισσα προτίμησε νὰ μὴ τῆς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ὥρα.

—Σοῦ εἶναι λοιπὸν τόσο δυσάρεστο νὰ μείνῃς μαζί μου καὶ νὰ γίνῃς κόρη μου; τὴ ρώτησε.

Ἡ κοπέλλα ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Ὄχι, ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της, γιατὶ εἶσαστε τόσο καλὴ μαζί μου!... καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ ὅπως ἀγαποῦσα τὴ μαμά!

Ἡ Λίντια τὴν τράβηξε κοντά της, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της, χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε ἄλλο.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ἐντίτα φάνηκε πιὸ ἡσυχασμένη.

Δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἀμοιρη Μαρτίνα, ἀλλὰ δὲν πονοῦσε πιά. Εἶχε βάλει στὸ νοῦ της ὅτι ἡ ἴδια ἡ μητέρα της τῆς ἐπέβαλλε νὰ ἀγαπήσῃ τὴν κόμισσα, νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη...

Ἦταν δέκα πέντε μέρες ποὺ ἡ ὀρφανὴ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς κόμισσας, ὅταν ἐκείνη τῆς ἀνακοίνωσε τὸ σκοπό της νὰ τὴ βάλῃ στὸ κολλέγιο γιὰ μερικὰ χρόνια, ὥστε νὰ μορφωθῇ ὅπως τῆς ἄξιζε.

—Σὲ βεβαιῶ, πὼς ὑποφέρω πολὺ ποὺ θὰ χωρίσουμε, πρόσθεσε, μὰ εἶναι ἀνάγκη, μικρή μου! Θὰ σοῦ γράφω, ἄλλωστε, συχνά, θὰ βλεπόμαστε τακτικά... Καί, σὲ μερικὰ χρόνια, εἶμαι βέβαιη πὼς καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα δὲν θὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ μαζί σου! Θἄναι τὸ καμάρι μου, ἡ χαρά μου!

Ἡ Ἐντίτα κοκκίνισε, χλώμιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἀγκάλιασε τὴν κόμισσα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ ξέσπασε σὲ σπασμωδικοὺς λυγμούς.

Ἡ Λίντια τὴν ἄφησε νὰ ξεθυμάνῃ. Ὅταν τῆς φάνηκε πιὸ ἤρεμη, τῆς μίλησε γλυκὰ καὶ στοργικά, σὰν ἀληθινὴ μητέρα της.

—Μὴ στενοχωριέσαι, χρυσῆ μου, τῆς εἶπε. Σὲ μερικὰ χρόνια, θὰ μ' εὐχαριστῇς! Ἐγὼ θἄχω μονάχα τὴν εὐτυχία σου. Ἂν μπορέσω, θὰ σὲ κρατοῦσα κοντά μου, μὰ δὲ θἄ εἶχα τότε τὴν εὐχέρεια νὰ ἀσχοληθῶ ὅσο πρέπει μὲ τὴ μόρφωσί σου. Θὰ σὲ παραμελοῦσα συχνά. Ἐνῶ στὸ παρθεναγωγεῖο θὰ ἔχῃς τὶς συμμαθήτριές σου, τὶς φίλες σου, θὰ σπουδάζῃς καὶ θὰ διασκεδάζῃς μαζί τους. Ὁ νοῦς σου κι' ἡ ψυχή σου θὰ βροῦνε τὸ φυσιολογικὸ δρόμο τους.

»Ἡ διευθύντρια θὰ εἶναι σὰν μητέρα σου, θὰ σ' ἀγαπάῃ μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Τῆς ἔχω μιλήσει γιὰ σένα καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ σὲ ἔχῃ σὰν παιδί της.

Ἡ Ἐντίτα πῆρε τὸ χέρι τῆς κόμισσας καὶ τὸ φίλησε. Τὴν κύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ τῆς εἶπε, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της:

—Ναί, θὰ εἶμαι καλά, θὰ μελετάω πολύ, γιατὶ θέλω νὰ μ' ἀγαπᾶτε... καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀπογοητέψω.

—Εὐχαριστῶ Ἐντίτα μου!

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ἡ κόμισσα πῆγε τὴν ὀρφανὴ στὸ κολλέγιο.

Ἡ διευθύντρια τὴν ὑποδέχθηκε

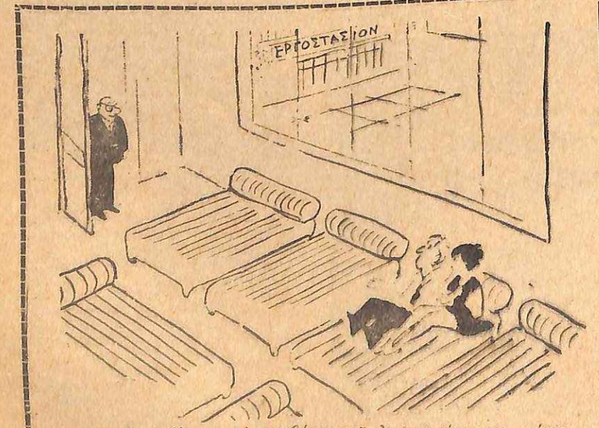

— Δοκιμάζουμε τὰ κρεβάτια τοῦ ἐργοστασίου μας, κύριε διευθυντά, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἂν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὰ διαφημίζουμε!...

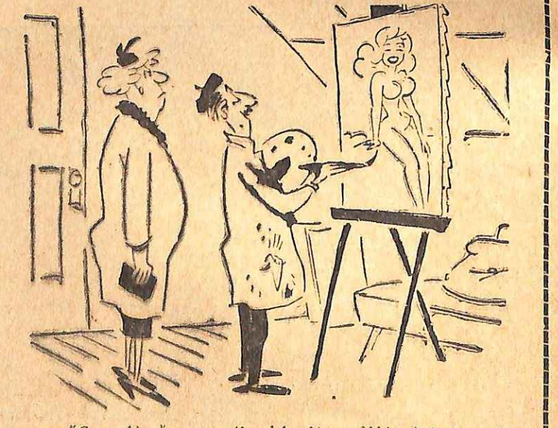

—"Ὄχι. Δὲν ἔχω μοντέλο, 'Αμαλία... ἀλλὰ σὲ ζωγραφίζω ἀπὸ μνήμης!

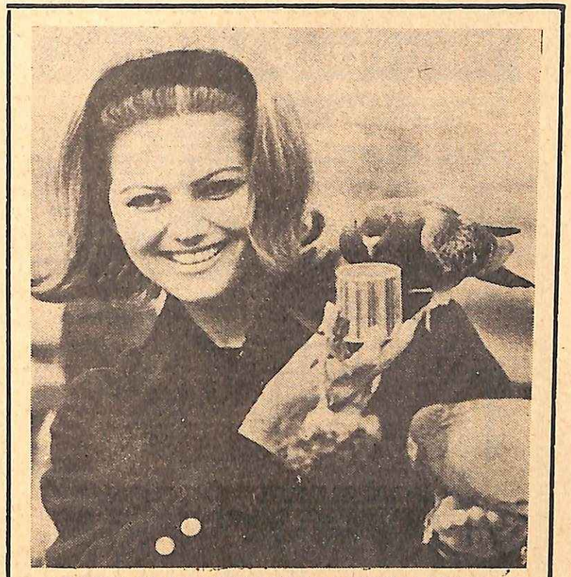

Η ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ ΚΑΙ Τ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

'Αφοῦ τελείωσε στὸ Χόλλυγουντ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μὲ δεμένα τὰ μάτια», μὲ παρτεναίρ τὸν Ρὸκ Χάτσον, ἡ Κλαούντια Καρντινάλε ἐπανῆλθε στὴν πατρίδα της, ποὺ τόσο εἶχε νοσταλγήσει. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Κλαούντια στὴν πλατεία Ναβόνα τῆς Ρώμης, ἐνῶ ταΐζει τὰ περιστέρια, ποὺ τόσο ἔχει ἀγαπήσει ἀπὸ μικρὴ παιδούλα, καὶ ποὺ ὅπως φαίνεται δὲν ξέχασαν τὴ φίλη τους. Ὕστερα ἀπὸ ὀλιγοήμερη ἀνάπαυσι ἡ Κλαούντια ἔφυγε γιὰ τὴ Μαδρίτη, στὰ περίχωρα τῆς ὁποίας θὰ γυρίσῃ τὸ νέο θρεμμερικάνικο φίλμ «Οἱ ἑκατόνταρχοι», μαζὶ μὲ τὸν "Αντονυ Κουὴν καὶ τὸν 'Αλαὶν Ντελόν.

χωρὶς νὰ νιάζωνται γιὰ τὶς μυτερὲς πέτρες ποὺ καταστρέφανε τὰ παπούτσια καὶ τὰ ρούχα τους.

Ἡ Ἐντίτα φαινόταν λίγο σκεπτική, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἦταν πρόσχαρη. Κάθησαν στὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου. Ἀφοῦ μείνανε σιωπηλὲς γιὰ ἕνα λεπτό, ἡ 'Αντριάνα ρώτησε ξαφνικά:

—Θὰ μοῦ πῆς τώρα τί σοῦ ἔγραψε ἡ κόμισσα;

Τὰ ὅμορφα γαλανὰ μάτια τῆς Ἐντίτας γέμισαν χαρά.

—Νά, διάβασε... εἶπε. Βγάζοντας ἕνα χαρτὶ ἀπ' τὴν τσέπη της.

Ἡ 'Αντριάνα τὸ πῆρε, τοῦ ἔριξε μερικὲς γρήγορες ματιὲς καὶ χαμογέλασε πονηρά.

—Συμμορφώθηκες μὲ τὴ σύστασι τῆς κόμισσας; ρώτησε.

—Συμμορφώθηκες μὲ τὴ σύστασι τῆς κόμισσας; ρώτησε.

—Ὄχι ἀπάντησε ἡ Ἐντίτα μὲ παιδιάστικη ἀθωότητα. Μὰ τί ἐννοεῖς; Ἴσως δὲ διάβασα καλά... Δῶσε μου νὰ δῶ...

Ἡ 'Αντριάνα ἀκούμπησε τὸ ἄσπρο καὶ παχουλὸ δάχτυλό της σ' ἕνα σημεῖο τοῦ γράμματος, καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὴν Ἐντίτα.

—Δὲν καταλαβαίνω, ξαναεῖπε ἐκείνη.

—Δὲν καταλαβαίνεις; Στάσου νὰ σοῦ τὸ διαβάσω δυνατά: «Εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος ποὺ σ' ἀγαπάει καὶ ποὺ θέλει νὰ σὲ δῇ... Τὸ ὄνομά του πρέπει νὰ μείνῃ χαραγμένο στὴν καρδιά σου. Εἶναι ὁ μαρκήσιος Ἐδμόνδος ντὶ Πράγκα».

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ διάβασμα, ἡ 'Αντριάνα πρόσθεσε:

—Καταλαβαίνεις τώρα; Αὐτὸς ὁ κύριος, ὁ μαρκήσιος, προορίζεται νὰ παίξῃ σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωή σου... ἕνα ρόλο ποὺ τὸν μαντεύω!

Ἡ Ἐντίτα ἀναπήκωσε καὶ κύτταξε συλλογισμένη τὴ φίλη της, ποὺ χαμογελοῦσε.

—Τί μαντεύεις, δηλαδή; ρώτησε.

Ἐκείνη τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμό, τὴν τράβηξε πιὸ κοντὰ στὸ καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Εἶμαι σίγουρη πὼς ἡ κόμισσα τοῦ Καστελνουόβο σοῦ προορίζει γιὰ σύζυγο αὐτὸν τὸν περίφημο κι' ἄγνωστό σου Ἐδμόνδο... καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσῃς!

Ἡ Ἐντίτα κατακοκκίνισε κι' ὕστερα χλώμιασε.

—Ἀστειεύεσαι, 'Αντριάνα... δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε θλιμμένα. Δὲ μπορεῖ νὰ μιλᾶς σοβαρά, ἀφοῦ ξέρεις τὴν ἱστορία τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Κι' ἂν ἡ κόμισσα μοῦ δείχνει καλωσύνη...

—Ὄχι ἁπλῶς καλωσύνη, ἀγάπη, λατρεία! Σ' ἀγαπάει σὰν μητέρα, κι' εἶναι φυσικὸ νὰ σκεφθῇ γιὰ τὸ μέλλον τῆς θετῆς κόρης της... νὰ τῆς βρῇ σύζυγο.

Ἡ Ἐντίτα δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ.

Προτίμησε νὰ πάρῃ τὸ πρᾶγμα στ' ἀστεῖα, καὶ φώναξε, μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο:

—Εἶσαι θεότρελλη, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά!

Καὶ ἀγκαλιάστηκαν πάλι, τρυφερά.

Μιὰ νέα δασκάλα ἔψαχνε στὸ μεταξὺ γιὰ τὴν Ἐντίτα. Τὴ βρῆκε στὸ δάσος, μὲ τὴ φίλη της,

—Ἔλα, τῆς εἶπε. Σὲ περιμένει ἡ διευθύντρια στὸ δωμάτιό της. Εἶναι ἐκεῖ καὶ δύο κύριοι, ποὺ ἦρθαν νὰ σ' ἐπισκεφθοῦν.

—Ἐμένα; 'Αδύνατον! Λάθος θὰ κάνετε.

—Ὄχι, ὄχι, σὲ ζητήσανε... Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὴν κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο.

Ἡ Ἐντίτα κατακοκκίνισε, ἐνῶ ἡ 'Αντριάνα χαμογελοῦσε πάλι πονηρά.

—Ἔλα, μὴν τοὺς ἀφήνῃς νὰ περιμένουνε, εἶπε.

—Θἀρθῇς καὶ σὺ μαζί μου;

—Ἂν τὸ θέλῃς...

Κι' οἱ δυὸ κοπέλλες, πιασμένες ἀπ' τὸ χέρι, ἀκολούθησαν τὴ δασκάλα.

Ἡ Ἐντίτα δὲν ἤξερε γιατὶ εἶχαν γίνει πιὸ γρήγοροι οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς της... Ἔνιωθε πὼς εἶχε χλωμιάσει.

Στὸ πρόσωπο τῆς 'Αντριάνας ζωγραφιζόταν μόνο ἡ περιέργεια.

Ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιο τῆς διευθύντριας, ἐκείνη τὶς ὑποδέχθηκε μὲ καλωσύνη. Ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ἐντίτα, τὴν ὁδήγησε μπροστὰ σὲ δυὸ κυρίους, ποὺ ὑποκλίθηκαν εὐγενικά, καὶ εἶπε στὸν πιὸ ἡλικιωμένο ἀπ' αὐτούς:

—Κύριε μαρκήσιε, νά ἡ κοπέλλα ποὺ θέλατε νὰ χαιρετίσετε ἐκ μέρους τῆς κυρίας κόμισσας.

Ὁ Ἐδμόνδος ντὶ Πράγκα — γιατὶ αὐτὸς ἦταν, μαζὶ μὲ τὸν ἀνηψιό του — ἔδωσε τὸ χέρι του στὴν Ἐντίτα, μὲ μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι ζωγραφισμένη στὸ εὐγενικὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπό του.

—Ἤμουν τυχερὸς ποὺ ἀνέλαβα μιὰ τέτοια ἀποστολή, ἀπάντησε γιατὶ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς γνωρίσω προσωπικὰ καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὶς προόδους σας στὶς σπουδές σας.

Ἡ κοπέλλα δὲ βρῆκε λόγια νιὰ νὰ ἀπαντήσῃ. Τὸ μικρό της χεράκι τρεμουλίασε μέσα στὴ φούχτα τοῦ Ἐδμόνδου. Ἡ ματιά της συναντήθηκε μὲ τὴ δική του.

Τὰ μάτια τοῦ μαρκησίου ἄστραψαν, ἐνῶ ἡ Ἐντίτα κατακοκκίνιζε.

Ἡ 'Αντριάνα δὲν πρόσεξε τὴν ταραχὴ τῆς φίλης της, γιατὶ εἶχε κοκκινίσει κι' αὐτὴ ἀπὸ τὶς ματιὲς τοῦ ὑποκόμητος Φρειδερίκου ντὶ Πράγκα.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν παιδὶ ἀκόμα στὴν ἡλικία, μὰ εἶχε κιόλας στὴν ἔκφρασι του κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ ἀποφασιστικό. Ἡ κομψὴ κι' εὐλύγιστη σιλουέττα του φανέρωνε δύναμι καὶ ζωντάνια. Τοὐλάχιστον αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι ἔκανε στὴ μελαχροινὴ κοπελλίτσα.

Ὁ μαρκήσιος σύστησε τὸν ἀνηψιό του στὴν Ἐντίτα. 'Αλλὰ ἐκείνη δὲν τὸν πρόσεξε καλὰ-καλά, καὶ τὸν παρουσίασε στὴ φίλη της — στὴν ὁποία ὁ μαρκήσιος εἶπε μονάχα μιὰ εὐγενικὴ φράσι.

Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν ἀργήσαν νὰ χαιρετήσουν καὶ νὰ φύγουν. Οἱ κοπέλλες ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ γυρίσουν στὸν κῆπο, γιατὶ αἰσθάνονταν τὴν ἀναγκη νὰ ἀνταλλάξουν τὶς ἐντυπώσεις των. Ἡ διευθύντρια τοὺς τὸ ἐπέτρεψε, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα ἔδωσε στὴν Ἐντίτα ἕνα κομψὸ μεταξωτὸ κουτάκι.

—Τὸ ἔφερε ὁ μαρκήσιος γιὰ σένα, εἶπε ἡ διευθύντρια.

σένα, τῆς ἐξήγησε.

'Εκείνη κοκκίνισε πάλι. Καὶ θὰ τῆς ἔπεφτε ἀπ' τὰ χέρια τὸ κουτί, ἂν ἡ 'Αντριάνα, γεμάτη περιέργεια, δὲν τῆς τὸ ἔπαιρνε, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξη.

Εἶχε μέσα σοκολατίνια. 'Η 'Αντριάνα καταβρόχθισε δυὸ-τρία.

'Η 'Εντίτα πῆρε ἕνα μόνο. "Επειτα ἐπέστρεψε τὸ κουτὶ στὴν διευθύντρια, λέγοντάς της δειλά:

—Κρατῆστε τα σεῖς, κυρία, καὶ μοιράστε τα ἂν θέλετε, στὶς συμμαθήτριές μου.

"Εκρυψε τὸ σοκολατάκι στὴν τσέπη τῆς κομψῆς μαύρης μεταξωτῆς ποδιᾶς της, ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ φίλη της καὶ κατέβηκε μαζί της στὸν κῆπο.

—Ἐγὼ δὲ θὰ τάδινα, ἂν ἦσαν δικά μου! παρατήρησε ἡ λαίμαργη 'Αντριάνα.

—Γιατί;

—Πρῶτα γιατὶ μ' ἀρέσουνε τὰ γλυκά... κι' ὕστερα γιατὶ θὰ ἦταν μιὰ ὡραία ἀνάμνησι γιὰ μένα.

'Η 'Εντίτα ἦταν ἀκόμη κόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

—Δὲν χρειάζονται μερικὰ σοκολατάκια, γιὰ νὰ θυμόμαστε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾶμε, ἀπάντησε.

'Η 'Αντριάνα σταμάτησε καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

—Μπά! μπά! εἶπε. Πῆρες στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια τῆς κάμισσας; Βρῆκε μπῆτσο τὸ δρόμο τῆς καρδούλας σου αὐτὸς ὁ γέρο-μαϊκήσιος;

—Γέρος;... Τὸν βρίσκεις γέρο;

—"Αμ' τί εἶναι, νέος; "Αν μοὔλεγες γιὰ τὸν ἀνηψιό του...

—Δὲν τὸν πρόσεξα, αὐτόν.

'Η 'Αντριάνα ἔβαλε τὰ γέλια.

—"Α, προχωρήσαμε, Βλέπω, παρατήρησε.

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη καλὰ-καλὰ τί ἐννοοῦσε.

Δὲν εἶχε γνωρίσει ἀκόμα τὴν ἀγάπη. Μὰ τώρα τῆς φαινόταν πὼς κάτι τῆς ἔλειπε κι' ἔνιωθε ἔτσι κενὸ στὴν καρδιά της, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ γεμίση ἡ τρυφερὴ φιλία τῆς 'Αντριάνας, οὔτε ἡ στοργὴ τῆς κόμισσας· οὔτε ἡ πονεμένη ἀνάμνησι τῆς νεκρῆς «μητέρας» της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν ξέχασε πιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ 'Εδμόνδου. Ξανάβλεπε παντοῦ καὶ πάντα τὴν περήφανη καὶ γλυκειὰ μορφή της.

"Εκρυβε σὰν θησαυρὸ τὸ σοκολατάκι του. Καὶ διάβαζε ἀχόρταγα τὰ γράμματα τῆς Λίντιας, ποὺ τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν μαρκήσιο...

ΙΒ΄

'Η κόμισσα εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ σπίτι τοῦ 'Εδμόνδου, ἀπὸ γυναικεία περιέργεια. 'Η πολυτέλεια τῆς ἐπιπλώσεως δὲν τῆς ἔκανε ἐντύπωσι. Τὴ γοήτευσαν ὅμως τὰ θαυμάσια καὶ σπάνια τροπικὰ λουλούδια ποὺ εἶχε στὴ σέρα του. 'Ανάμεσά τους, τῆς φαινόταν πὼς ζοῦσε πιὸ ἔντονα. 'Ωνειρευότανε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά...

—Μὰ αὐτὸς εἶναι ἕνας μικρὸς ἐπίγειος παράδεισος! εἶπε στὸν μαρκήσιο, ποὺ χαμογελοῦσε μὲ τὸν ἐνθουσιασμό της. Πῶς θάθελα νὰ περνοῦσα ἐδῶ ὅλη μου τὴ ζωή!

—Θὰ βαρυόσουνα στὸ τέλος!

—Μαζί σου; Ποτέ!

'Ο 'Εδμόνδος προτίμησε ν' ἀλλάξη κουβέντα.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀγγελόματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Καριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

Τὸ σταυρόλεξο μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1063

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Εἶναι τὸ τέταρτο, κατὰ σειρὰν λαμπρότητος, ἀστέρι. — Μερσιέ: νέο λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.
2) Τραβάει κουπί. — "Εχουν προκαλέσει γενικὴ ἀντιπάθεια (οὐδ.).
3) 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — 'Ανώμαλη κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ. — Ποταμὸς τῆς Ἰ-
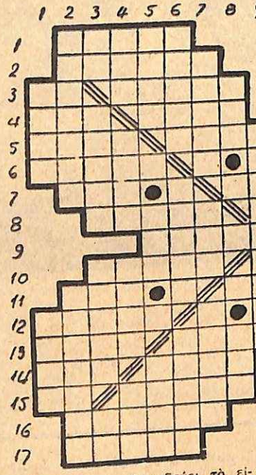
ταλίας. — Συνοδεύει τὸ εἰρωνικὸ γέλιο.
4) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Κυκλοφορεῖ εὐρύτατα καὶ στὴ χώρα μας. — Σύνδεσμος.
5) Δυνατὸ ποτό. — Τὶς συνθέτουν μουσουργοί. — Λίμνη τῆς Β. 'Αφησσυνίας.
6) Πρόσωπα χωρὶς ἴχνος κομψότητος καὶ γοητείας. — 'Αμυντικὸ ὅπλο κατὰ τοῦ ἡλιαυτικὸ ἐπιταιρίας. — Προστακτική, ποὺ λύνει τὴ γλῶσσα. — Μιὰ τῶν διαστασέων.
7) Πρῶτο συνθετικό, ποὺ τριπλασιάζει. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Μικρὸς 'Ασίας.
8) Πόλις τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, κοντὰ στὴν ὁποία ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος νίκησε τοὺς Πέρσες. — 'Ερωτηματικὴ ἀντωνυμία.
9) "Ηταν, κατὰ τὴν μυθολογία μας, ὁ θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ πρόδρομος τοῦ πολιτισμοῦ.
10) Μάρκα ὀπτικῶν εἰδῶν. — Νοτιοαφρικανὸς φιλέλλην (ἐπών.).
11) 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτική). — "Εκανε προσφάτως ἕνα καινούργιο βάνειο. — 'Αρχικὰ ὀργανισμοῦ.
12) Τερματίζει μιὰ ἔκτασι. — Μαγειρικὸ σκεῦος (δημοτ.).
13) Τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἠλεκτρικὲς κουζίνες. — 'Επαγγελματίας. — Ὄνομα ἀστέρος, ποὺ πέθανε προσφάτως.
14) Περίπατος γιὰ νήπια. — Τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ Ζεύς. — Μύτη βελόνας. — 'Αρχικὰ ὀργανισμοῦ.
15) Σύμφωνον. — Δείχνει κατεύθυνσι. — Χρειάζεται σὲ μιὰ βάφτισι. — 'Απαγορεύει.
16) Κάθεται στὸ τιμόνι. — 'Αλλαντικό.
17) Κάτοικος γερμανικῆς περιοχῆς. — 'Η κάτοικος ἑνὸς νησιοῦ μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Ενεψύχωνε τοὺς "Ελληνες στὴν 'Αλβανία. — Συνταγάνι τοῦ Α. 'Αραβίας.
2) 'Ο χιτλερικὸς στρατός. — Νεκρός. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. Χρήσιμος γιὰ τὴν μεταφορὰ ὑγρῶν.
3) 'Ανεστραμμένη νότα. — Πιὸ γνωστὸ ὡς τσιμπούρι. — Συμπρωταγωνιστοῦσε στὰ φίλμ τοῦ Ταρζάν. — Μόριο, ποὺ δηλώνει ἐπίτασι.
4) 'Αρχικὰ ἐπιτελείου. — Μέρος τοῦ ματιοῦ. — 'Ανέπαφοι. — Προδίδει κρυολόγημα.
5) Κοραλλιογενὴς νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ (ξεν.). — Λουτρόπολις τοῦ Βελγίου. — 'Ομιλῶ.
6) Κοσκίνισμα. — Τεμαχίδια ὑλης. — Φροῦτο.
7) Νεκρός. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. Χρήσιμος γιὰ τὴν μεταφορὰ ὑγρῶν.
8) Χρονικὸς σύνδεσμος. — Αὐτοκίνητα, ποὺ κυκλοφοροῦν πιὰ μόνο στὰ σταυρόλεξα.
9) 'Ανακρίβεια.
10) ... Ο' Μπράτεν: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου. — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας.
11) Τὸ τρίτο μέρος τῆς ἐπωνυμίας γνωστῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρίας. — Προστακτική, ποὺ λύνει τὴ γλῶσσα. — Μιὰ τῶν διαστασέων.
12) "Ο,τι ἔπιανε γινόταν χρυσάφι. — Εἶδος λέοντος τῆς 'Αμερικῆς. — 'Εθνικὸς εὐεργέτης.
13) "Ομοιος μὲ ἄλλον. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει ἀκρίβεια. — Μέρος τοῦ ὑποδήματος.
14) Καταστρέφει τὰ ροῦχα μας. — Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Γυναικεῖο κατέλλο. — Μπάμπιας μὲ δολλάρια.
15) Καὶ (ξεν.). — 'Αγαθός. — 'Ελαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — Νότα.
16) Χορταρικό. — 'Αξιαγάπητα.
17) 'Ομηρικὸς ἥρως. — 'Η πρωτεύουσα τοῦ Τονκίνου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1062 στὴ σελίδα 86

✪✪

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

"Ενας 'Αμερικανὸς ἀπατεών, κάποιος Πάσκ Γκόβερνορ, βρῆκε ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ κερδίζη χρήματα. Δημοσίευσε μιὰ μικρὴ ἀγγελία, ποὺ ἔλεγε: «Διδάσκω μιὰ ἀλάνθαστη μέθοδο, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση μεγάλα κέρδη. 'Αποστείλατε 10 δολλάρια». Τὰ δολλάρια ἔφθαναν σωρηδὸν στὴν διεύθυνσι του κι' ὁ Γκόβερνορ ἀπαντοῦσε σὲ ἐκείνους ποὺ τοῦ τὰ ἔστελναν: «Δημοσιεύσατε στὶς ἐφημερίδες μιὰ «μικρὴ» ἀγγελίαση σὰν τὴ δική μου». Ἀλλὰ κάποιος τὸν κατήγγειλε κι' ὁ Γκόβερνορ βρίσκεται τώρα στὴ φυλακή.

—Δὲ μένει τώρα, εἶπε, παρὰ νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ μουσεῖο μου καὶ μιὰ μυστηριώδη κρυψώνα.

—Πῶς! 'Υπάρχουν καὶ κρυψῶνες στὸ μέγαρό σου;

—Θὰ δῆς... Γιὰ νὰ πᾶμε ἀπὸ δῶ στὸ διαμέρισμά μου, δὲ θὰ συναντήσουμε ἄλλον ἀπ' τὸν καμαριέρη μου Μπέπε, τὸν μόνο ποὺ ξέρει τὸ μυστικό μας.

Τὸ «μουσεῖο», ὅπως τὸ εἶχε ὀνομάσει ὁ μαρκήσιος, βρισκόταν δίπλα στὴν κάμαρά του. Στοὺς τοίχους κρέμονταν πίνακες ἀνεκτίμητοι, ποὺ ἕνας μονάχα ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴ ζωὴ σὲ μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια. Στὶς τέσσερις γωνίες τοῦ δωματίου ὑπῆρχαν μεγάλες βιτρίνες, μὲ παράξενα πετράδια, ξερὰ λουλούδια, μικροσκοπικὰ μπουκαλάκια καὶ βαζάκια ὅλα ταξινομημένα καὶ μὲ τὶς ἐτικέτες τους.

—Τὰ συγκέντρωσα στὰ ταξίδια μου, ὅλ' αὐτά, ἐξήγησε ὁ μαρκήσιος στὴ Λίντια. Μέσα στὰ μπουκαλάκια ὑπάρχουν φίλτρα θαυματουργά, δηλητήρια κεραυνοβόλα, ἰσχυρὰ νοσκωτικά... Ἐδῶ βλέπεις κάθε εἴδους λουλούδια, ἀπὸ τὸ «πουλμουραμποῦ» ποὺ ἀνθίζει καὶ πεθαίνει σὲ μιὰ ὥρα, ὡς τὸ «γκουμποτὶ» τῆς 'Ιάβας ποὺ φυτρώνει μόνο πάνω στοὺς τάφους... "Εχω ἀκόμη ἀρώματα πολυτιμότατα καὶ σπάνια...

'Η Λίντια κύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὸ κάθε τι.

—Δός μου νὰ μυρίσω κανένα τέτοιο ἄρωμα, εἶπε.

'Ο μαρκήσιος πῆρε ἀπὸ μιὰ ἐταζέρα ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι καὶ τὸ ξεβούλωσε. Μιὰ γλυκειὰ εὐωδιὰ σκορπίστηκε ἀμέσως στὸ δωμάτιο.

—Θαῦμα! μουρμούρισε ἡ κόμισσα. Ὡστόσο, φοβᾶμαι γιὰ σένα, τώρα ποὺ ξέρω πὼς ἔχεις ἐδῶ τόσα δηλητήρια!

'Ο 'Εδμόνδος χαμογέλασε.

—'Ησύχασε. ἀπάντησε, δὲν σκοπεύω καθόλου νὰ τὰ μεταχειριστῶ!

Καὶ πρόσθεσε:

—Σὲ κάποιο ταξίδι μου ἔτυχε νὰ σώσω τὴ ζωὴ ἑνὸς περίφημου τυχοδιώκτη, ποὺ τὸν φοβόνταν ὅλοι γιὰ τὰ μυστηριώδη δηλητήρια ποὺ ἤξερε. Κι' αὐτός, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, μοῦ φανέρωσε διάφορα μυστικά του. Μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε ἀπαλλαγῆ πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἕναν ἐχθρό, ἢ ἀντίζηλό του... 'Ο ἴδιος μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ φοράω πάντα...

—Ποιὸ δαχτυλίδι; ρώτησε ἡ κόμισσα μὲ περιέργεια. Δὲ μοῦ ἔχει μιλήσει ποτὲ γι' αὐτό... Δεῖξέ μου το!

'Ο μαρκήσιος τῆς ἅπλωσε τὸ δεξί του χέρι. 'Η Λίντια κύτταξε πολλὴ ὥρα τὸ χρυσὸ κρίκο, στὸν ὁποῖο ἦταν δεμένη μιὰ θαυμάσια πολύτιμη πέτρα.

—Τί δύναμι ἔχει αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε.

'Ο 'Εδμόνδος τὴν κύτταξε, χαμογελῶντας.

—Αὐτὸ εἶναι μυστικό! εἶπε μὲ μιὰ θεατρικὴ χειρονομία. Σοῦ φτάνει νὰ μάθης πὼς μοῦ εἶναι πολὺ ἀγαπητὸ τὸ δαχτυλίδι αὐτό.

'Η Λίντια ζήλεψε.

—Ποιός σοῦ τὸ ἔδωσε; "Αντρας;... ρώτησε μὲ ἀμφιβολία.

—Ναί, σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

—Μ' ἀγαπᾶς, 'Εδμόνδε; εἶπε ἡ κόμισσα μὲ πάθος.

—Τὸ ρωτᾶς;

—Δῶσε μου, λοιπόν, ἀμέσως μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σου.

—Ποιάν, δηλαδή;

—Χάρισέ μου αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

'Ο 'Εδμόνδος ἀνασκίρτησε.

—Δὲ μπορῶ... μουρμούρισε. Δὲ μπορῶ... Τὸ ἔχω σὰν φυλαχτό...

—Καὶ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς;

—Ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀμέσως!

—Θέλω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

—Λοιπόν, Λίντια. θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα! Ξέρεις τί ἔχει μέσα τὸ δαχτυλίδι μου;

—"Οχι.

—Κύτταξε!

'Ο 'Εδμόνδος πίεσε ἕνα ἀόρατο ἐλατήριο. 'Η πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ ἀνασηκώθηκε, καὶ φάνηκε ἀπὸ κάτω μιὰ μικρὴ σκούρα πατσίλια, μὲ γλυκὸ ἄρωμα.

—Εἶναι δηλητήριο; ρώτησε ἡ Λίντια.

'Ο μαρκήσιος φάνηκε νὰ διστάζη μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἀπάντησε:

—Τὸ μάντεψες! Θέλεις νὰ μάθης τὶς ἰδιότητές του;

—Ναί.

—Λοιπόν, αὐτὸ τὸ δηλητήριο παραλύει τὸ σῶμα, προκαλεῖ ἕνα λήθαργο, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπηρεάζη ἀμέσως τὴν ἀκοὴ καὶ τὴ σκέψι.

—Παράξενο μουρμούρισε ἡ κόμισσα. "Ωστε ἔχει πολὺ ἀργὴ ἐνέργεια;

—Ναί. 'Ο ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὸ πάρη, δὲ θὰ ὑποφέρη, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ ζητήση ὁποιαδήποτε βοήθεια,

—Γιατί;

—Γιατὶ θὰ γίνη ἀμέσως σὰν ἄγαλμα.

—Τί περίεργο!... Μὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, μεγάλωσαν ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐπιθυμία μου.

—Ποιάν ἐπιθυμία;

—Ν' ἀποκτήσω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

'Ο 'Εδμόνδος ἔριξε μιὰ παράξενη ματιὰ στὴν κόμισσα.

—Μήπως θέλεις νὰ τὸ μεταχειριστῆς; τὴ ρώτησε.

'Η Λίντια γέλασε.

—'Ελπίζω νὰ μὴ μοῦ χρειαστῆ! φώναξε. Θέλω ἁπλῶς νὰ τὸ ἔχω δικό μου.

'Ο μαρκήσιος ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι, τὄδωσε στὴ Λίντια καὶ τῆς εἶπε γελῶντας:

—Νά ποὺ ἐκπληρώθηκε ἡ ἐπιθυμία σου, ἀγαπητή μου. Δὲ θέλω νἄχης παιράπονο πὼς σοῦ ἀρνήθηκα κάτι.

—Α, εἶσαι ὁ καλύτερος καὶ εὐγενικώτερος ἄντρας τοῦ κόσμου!

—Σ' ἀγαπῶ μονάχα. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

—Εὐχαριστῶ, 'Εδμόνδε! Μὲ κάνεις εὐτυχισμένη μὲ τὰ λόγια σου... Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θὰ μοῦ εἶναι ἱερό, γιατὶ θὰ μοῦ θυμίζη σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἀγάπη σου γιὰ μένα!

—Ναί, χουσὴ μου Λίντια! Κι' ἂν μιὰ μέρα πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ μ' ἐκδικηθῆς μὲ τὴν παστίλια ποὺ εἶναι κρυμμένη μέσα στὸ δαχτυλίδι!

"Ενας ἐλαφρὸς θόρυβος στὴν πόρτα τῆς κάμαρας ἐμπόδισε τὴν κόμισσα ν' ἀπαντήση κι' ἔκαμε τὸ μαρκήσιο νὰ πεταχτῆ ὄρθιος. Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας στεκόταν ὁ Μπέπε, μ' ἕνα ὕφος εἰρωνικό.

Πρέπει νὰ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα. Τὰ μικρὰ ματάκια του ἀστράφτανε.

Βλέποντάς τον ὁ μαρκήσιος ἔκανε μιὰ θυμωμένη χειρονομία.

—Τί θέλεις; τὸν ρώτησε.

—Φέρανε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σᾶς καὶ περιμένουν ἀπάντησι.

'Ο 'Εδμόνδος πῆρε τὸ γράμμα τὸ ἄνοιξε βιαστικὰ κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ροζ χαρτί, ἀρωματισμένο. Τὸ διάβασε γρήγορα.

—Πολὺ καλά, ἀπάντησε, κυττάζοντας τὸν Μπέπε ποὺ ἔμενε ἀκίνητος δίπλα στὴν πόρτα.

—Δὲν θὰ δώσω ἄλλη ἀπάντησι;

—"Οχι,

'Ο Μπέπε ἔφυγε. 'Ο 'Εδμόνδος ξαναγύρισε κοντὰ στὴν κόμισσα καὶ τῆς ἐξήγησε:

—Μοῦ γράφει ὁ ἀνηψιός μου. Μὲ προσκαλεῖ νὰ πάμε ἱπποασία. Θέλει νὰ δοκιμάση ἕνα καινούργιο ἅλογό του.

—Καὶ δέχτηκες;

—Ναί.

—Θὰ μοῦ κάνης λοιπὸν μιὰ χάρι; Φρόντισε νὰ περάσης ἀπ' τὸ κολλέγιο τῆς 'Εντίτας... Νὰ τῆς πᾶς τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ νὰ τὴ γνωρίσης ἀπὸ κοντά. Θὰ δῆς ἔτσι ἂν ἔχω δίκιο ποὺ σοῦ λέω πὼς ἡ 'Εντίτα εἶναι ἕνας ἄγγελος! Καὶ βάζω στοίχημα...

—Γιὰ ποιό πράγμα;

—Πὼς θὰ τὴν ἀγαπήσης ἀμέσως.

'Ο μαρκήσιος πῆρε ἀδιάφορο ὕφος.

—Μπά, μὲ νομίζεις πολὺ τρυφερό! εἶπε.

'Η Λίντια τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

—Εἶπα πὼς στοιχηματίζω.

—Ἔστω... Λὲς πὼς θὰ τὴν ἀγαπήσω, ὅπως καὶ σύ;

—Τὸ ἐλπίζω! φώναξε ἡ Λίντια γελῶντας μ' ἕνα τρόπο ποὺ τάραξε τὸ μαρκήσιο.

—Εἴμαστε σύμφωνοι, λοιπόν. Θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸν ἀνηψιό μου.

'Η Λίντια ἄστραψε ἀπὸ χαρά.

—Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε χτυπῶντας τὰ χέρια της σὰν μικρὸ κοριτσάκι. Πρέπει νὰ γνωριστοῦνε οἱ δυό τους...

'Ο 'Εδμόνδος τὴν κύτταξε παραξενεμένος. Δὲν καταλάβαινε...

"Εκρυψε ὡστόσο τὴν ἀπορία του καὶ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία νὰ φτάση ἡ ὥρα ποὺ ποθοῦσε καὶ φοβόταν συγχρόνως — χωρὶς νὰ ξέρη τὸ γιατί. Πρὶν ξεκινήση περιποιήθηκε περισσότερο τὸν ἑαυτό του καὶ νευρίασε δυὸ-τρεῖς φορὲς μὲ τὸ καμαριέρη του, ποὺ τὸν κύτταξε ἔκπληκτος, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του:

«Τί τὸν ἔχει πιάσει σήμερα;... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸ Σὰν Βίτο. Κάτι συμβαίνει!»

'Η ἐκπληξὶ τοῦ Μπέπε μεγάλωσε, ὅταν ὁ μαρκήσιος τὸν ἔστειλε νὰ ἀγοράση τὸ ὡραιότερο κουτὶ σοκολατάκια ἀπ' τὸ ζαχαροπλαστεῖο.

—Θέλω νὰ εἶναι ἄσπρο, μεταξωτό, πρόσθεσε.

—Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε. Νὰ τὸ φέρω ἐδῶ; "Η θὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσι ποὺ πρέπει νὰ τὸ πάω;

—Φέρτο ἐδῶ, ἀπάντησε ἀνυπόμονα ὁ 'Εδμόνδος.

Μόλις βγῆκε ὁ Μπέπε, ὁ μαρκήσιος κυττάχτηκε πάλι στὸν ψηλὸ καθρέφτη.

«"Αν ἤξερε ὁ Μπέπε πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ μαθητριούλα, θὰ γελοῦσε μαζί μου — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Εἶναι παράξενο ὡστόσο αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ μιὰ ἄγνωστή μου κοπέλλα».

Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ διώξη τὴ σκέψι τῆς 'Εντίτας ἀπὸ τὸ νοῦ του...

Κι' ὅταν βρέθηκε μπροστά της, ὅταν ἡ ἀθῶα ματιὰ της διασταυρώθηκε μὲ τὴ δική του, ἔνιωσε μιὰ ξαφνικὴ ἀναστάτωσι μέσα στὴν ψυχή του. 'Η γλυκειὰ ἔκφρασι ποὺ εἶχε τὸ κοριτσίστικο ἐκεῖνο προσωπάκι, τὸ δροσερὸ χαμόγελό της μίλησαν στὴν καρδιά του μὲ μιὰ γλῶσσα πρωτόγνωρη.

Προσπάθησε νὰ κρύψη ἀπ' τὸν ἀνηψιό του τὴ συγκίνησί του. Μάλιστα, ὅταν φύγανε ὕστερα ἀπ' τὸ κολλέγιο, ἀστειευότανε μαζί του καὶ ζητοῦσε νὰ μάθη τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἡ 'Εντίτα. Τοῦ ἤρθε γιὰ τὸν ἀγκαλιάση καὶ νὰ τοῦ φιλήση ὅταν τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὁ νέος πὼς δὲν τὴν εἶχε προσέξει σχεδόν, ἐνῶ ἀντίθετα τὸν εἶχαν συγκινήσει οἱ φλογερὲς ματιὲς τῆς φίλης της.

—Δὲν εἶναι ὄμορφη κοπέλλα, θεῖε, αὐτὴ ἡ 'Αντριάνα; ρώτησε ὁ Φρειδερίκος.

Καὶ μιλοῦσε διαρκῶς γι' αὐτήν, σ' ὅλο τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς τους στὴ πόλι.

Δὲν καταλάβαινε ὅτι ὁ λόγος ποὺ τὸν ἄκουγε ὁ μαρκήσιος χωρὶς νὰ τὸν διακόπτη, ἦταν γιατὶ εἶχε ἀλλοῦ τὸ νοῦ του...

'Η σκέψι τοῦ 'Εδμόνδου πετοῦσε μακρυά, σ' ἕνα ὄνειρο ποὺ ἤξερε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήση...

"Ηταν δεμένος μὲ τὴ Λίντια μὲ μιὰ ἱερὴ ὑπόσχεσι... Ναί, μὰ ἡ ἴδια ἡ Λίντια εἶχε φέρει στὸ δρόμο του ἐκείνη τὴν κοπέλλα καὶ τὸν εἶχε σχεδὸν ἀναγκάσει νὰ τὴν ἀγαπήση!

Γιατί; 'Η 'Εντίτα ἦταν πραγματικὰ κόρη τῆς κόμισσας; Μὰ τότε τοὺς χώριζε μιὰ ἄβυσσος!... Κι' ἡ σκέψι του χαν̈όταν μέσα σ' αὐτήν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΝΑΝΤΙΑ-ΜΩΡΑΚΗΣ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Ρωσία

ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΙ μὲ πλούσιες καλλιτεχνικὲς δάφνες καὶ τριακόσια κιλὰ ψώνια καὶ δῶρα, γύρισαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὕστερα ἀπὸ μία ἐπιτυχὴ περιοδεία στὴ Βουλγαρία, Ρουμανία καὶ Ρωσία, ἡ διαλεχτὴ βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Νάντια Κωσταντοπούλου καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ πιανίστας Τάκης Μωράκης, μαζὶ μὲ τὸ κουαρτέττο τῶν τραγουδιστῶν «Φὰρ Γκρὶκς» ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σόφια καὶ τὸ Βουκουρέστι ἔδωσαν 85 συναυλίες σὲ 13 πόλεις τῆς Ρωσίας, ἔκαμαν 22 ἀεροπορικὰ ταξίδια καὶ διήνυσαν χιλιάδες χιλιόμετρα.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς ἔγινε παντοῦ, ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐνθουσιώδης, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ κοινό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Τύπο. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ἡ «Πράβδα» τῆς Μόσχας, ποὺ σπάνια ἀσχολεῖται μὲ τὰ καλλιτεχνικὰ θέματα, ἔγραψε γιὰ τὴν Νάντια Κωσταντοπούλου:

«Ὅταν ἀκοῦμε τὴν Νάντια νὰ τραγουδᾶ Ἑλληνικά, νομίζουμε ὅτι ἀκοῦμε δέκα μαζὶ Ἑλληνίδες τραγουδίστριες, καὶ ὅταν τὴν ἀκοῦμε σὲ ρωσικὰ τραγούδια, ἀρχίζουμε νὰ πιστεύουμε πὼς δὲν εἶναι Ἑλληνίδα».

Ἡ «Πράβδα» τοῦ Κιέβου, ἐξ ἄλλου ἐδημοσίευσε σὲ περίοπτο θέσι τὰ σκίτσα τους, ποὺ ἐφιλοτέχνησε ὁ διάσημος σκιτσογράφος Λεβίνσκυ Ρόμαν, ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ ἐφημερίς τῆς Τασκένδης «Νέος δρόμος» ἐδημοσίευσε κατ' ἐπανάληψιν φωτογραφίες τους μὲ ἀφιερώσεις καὶ συνεντεύξεις.

Ἀπὸ τὸ δίωρο πρόγραμμα ποὺ παρουσίαζαν σὲ κάθε τους συναυλία, ἔκαναν ἰδιαίτερη ἐντύπωσι τὰ Ἑλληνικὰ μοτίβα ποὺ ἔπαιζε σὰν εἰσαγωγὴ ἡ εἰκοσιμελὴς ρωσικὴ ὀρχήστρα ποὺ τοὺς συνώδευε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μωράκη. Ἐπίσης, τὰ ξένα τραγούδια, ποὺ ἑρμήνευε στὸ δεύτερο μέρος κάθε συναυλίας, ἡ Νάντια Κωσταντοπούλου, κυρίως γαλλικὰ καὶ ρωσικά, ἐνῶ τὰ μπουζούκια τῶν «Φὰρ Γκρὶκς» πετοῦσαν σχεδὸν ἀπαραπήρητα, ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι στὸ κοινὸ τῆς Ρωσίας, ἀντίθετα μὲ τὴν Βουλγαρία, ἀρέσει πολὺ περισότερο τὸ τραγούδι ποιότητος καὶ λιγώτερο τὸ λαϊκὸ τραγούδι.

Τὸ διαλεκτὸ ζευγάρι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰδικὴ συναυλία ποὺ ἔδωσε ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνας στὴν Τασκένδη, τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἐγνώρισε στὸ Κίεβο, ὅπου οἱ συναυλίες τους δόθηκαν σὲ ἕνα τεράστιο «παλαὶ ντὲ σπόρ», δώδεκα χιλιάδων θέσεων. Στὴν πρεμιέρα, ὄρθιοι, στὸ τέλος, ὅλοι οἱ ἀκροατάριοι, φώναζαν «Μπόσο», «μπράβο», χωρὶς νὰ δείχνουν διάθεσι νὰ θέλουν νὰ φύγουν. Ἀναγκάσθηκαν νὰ παρουσιάσουν ἐκτὸς τοῦ προγράμματος, καὶ ἄλλα τραγούδια, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφοῦμ νὰ κοπτήσῃ ἡ συναυλία πλέον ἀπὸ τρεῖς ὥρες!

★

Εἶδα ἕνα τελευταῖο μεσημέρι

Ἡ Νάντια Κωσταντοπούλου, ὅπως τὴν εἶδε ὁ διάσημος Ρῶσος σκιτσογράφος Λεβίνσκυ Ρόμαν.

τὸν Μωράκη καὶ τὴν Νάντια στὸ σπίτι τους, ὅπου μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία, μαζὶ μὲ τὸ ἄφθονο ρωσικὸ χαβιάρι, νὰ δοκιμάσω γιὰ πρώτη φορὰ τὴ ρωσικὴ σαμπάνια.

—Αὐτὴ ἡ σαμπάνια ποὺ βλέπεις, μοῦ λέει ὁ φίλος μου ὁ Τάκης, εἶναι ἡ καλύτερη τοῦ κόσμου. Ἔχω δοκιμάσει ὅλες τὶς σαμπάνιες αὐτὴ ὅμως δὲν συγκρίνεται μὲ καμμιά. Ἔχουμε φυλάξει ἕνα ἀκόμη, τελευταῖο μπουκάλι, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξουμε στὰ βαφτίσια τοῦ γιοῦ μας.

—Τί σᾶς ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὴ Ρωσία;

—Κατ' ἀρχήν, λέγει ἡ Νάντια, ὁ τρόπος ποὺ μᾶς ὑπεδέχθησαν. Μέναμε πάντα στὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Στὴ Μόσχα, τὸ «Λένινγκραντ», σκάλες ἀνώτερο ἀπὸ τὴν δική μας «Μεγάλη Βρεταννία», μᾶς κατέπληξε κυριολεκτικά. Εἴχαμε στὴ διάθεσί μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολυτελέστατα δωμάτιά σας ἕνα συνεχόμενο, εὐρύχωρο σαλόνι, μὲ τρία τηλέφωνα, τηλεόρασι καὶ πιάνο μὲ οὐρά!

—Ἐγώ, λέγει ὁ Μωράκης, ξαφνιάστηκα, κυριολεκτικά, ὅταν, ἀπὸ τὴν πρεμιέρα μας στὴ Μόσχα, ἄκουσα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας, μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ ἑλληνικά: «Τάκη, νὰ μὰς τραγουδήσετε τὸ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη». Πλησίασα στὸ προσκήνιο τότε, καὶ διέκρινα τὸν ἄλλοτε πρεσβευτὴ τῆς Ρωσίας κ. Σεργκέγιεφ.

—Σᾶς παρακολουθοῦσαν μήπως ὅταν γυρίζατε στοὺς δρόμους;

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, λέγει ἡ Νάντια, τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἔπεσε στὴν ἀντίληψί μας. Μᾶς εἶχε ἐκνευρίσει ὅμως ἡ διάδοσι ὅτι ὑπάρχουν κρυφὰ μικρόφωνα στὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων, γιὰ νὰ ἀκούεται τί λένε οἱ πελάτες. Μὲ τὸ φόβο αὐτό, δὲν τολμούσαμε νὰ μιλήσουμε. Ἕως ὅτου, ἕνα πρωί, τρομερὰ ἐκνευρισμένη, μοῦρθε ξαφνικά, καὶ ἄρχισα νὰ φωνάζω μέσα στὸ δωμάτιό μας: «Βλάχοι, σοσιαλισταί!». Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πεισθοῦμε ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ δὲν εἴχαμε καμμιὰ συνέπεια...

—Καμμία περιπέτεια;

—Ναί, λέγει ὁ Μωράκης. Ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Τασκένδη, πέσαμε μέσα σὲ μεγάλη ὁμίχλη. Πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ προσγειωθῇ ἀνωμάλως τὸ ἀεροπλάνο μας σὲ ἕνα μικρὸ ἀεροδρόμιο ὅπου διανυκτερεύσαμε, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας τὴν ἄλλη μέρα.

—Ἐγώ, μοῦ λέει ἡ Νάντια, ὅλα τὰ περίμενα στὴ Ρωσία, ἀλλὰ τὸ νὰ καθήσω στὴν... ἠλεκτρικὴ καρέκλα, δὲν τὸ φανταζόμουνα ποτέ! Ὄχι, βέβαια, γιά... ἐκτέλεσι, ἀλλὰ γιὰ θεραπεία. Εἶχα πάθει ἀπὸ ὑπερκόπωσι καὶ χαλάρωσι τῶν φωνητικῶν χορδῶν, μὲ κίνδυνο νὰ κλείσῃ τελείως ἡ φωνή μου.

—Ἀπὸ δῶρα;...

—Τὰ πιὸ ἀπίθανα ποὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Κυρίως ὅμως λουλούδια καὶ γιὰ τὸ γιό μας κούκλες τοῦ ἀστροναύτη Γκαγκάριν, ποὺ εἶναι τὸ ἴνδαλμα τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ. Τὸ ὡραιότερο ὅμως δῶρο ἔκανα ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό μου: μιὰ γούνα ζιμπελίν, ποὺ εἶναι ἡ ἀκριβώτερη τοῦ κόσμου. Τὴν ἀγόρασα μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ ἔλαβα γιὰ τὸ δεύτερο τραγούδι, μετὰ τὸ «Μόσχα, Μόσχα», ποὺ γράψαμε στὴ Ρωσία ἐπάνω στὸ ἰδιότυπο θέμα: «Τί ἐπιθυμῶ γιὰ τὸν 21ο αἰῶνα». Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τραγούδια, ποὺ ἄρεσαν πολὺ στοὺς Ρώσους, τὰ ἠχογραφήσαμε λίγο πρὶν φύγουμε, ρωσικὰ καὶ ἑλληνικά, καὶ περιμένουμε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες νὰ μᾶς ἔλθουν οἱ δίσκοι.

—Κάτι ἄλλο, ποὺ νὰ σᾶς ἔκανε πολλὴ ἐντύπωσι;

—Βέβαια, μοῦ λέγει ἡ Νάντια, τὰ ρωσικὰ φάρμακα. Τὸ νέο φάρμακο, γιὰ τὸ ἕλκος, ποὺ ἔχει καταγῆσει ὁριστικὰ τὴν ἐγχείρησι στὴν τόσο ἐνοχλητικὴ αὐτὴ παθησι, γίνεται ἀνάρπαστο.

—Μελλοντικά σας σχέδια;

—Ὅπως καταλαβαίνετε ὕστερα ἀπὸ 85 συναυλίες καὶ τόσα ταξίδια, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ξεκούρασι, τελειώνει ὁ Μωράκης. Ἴσως νὰ ἐμφανισθοῦμε τὸ καλοκαίρι γιὰ λίγες μόνο μέρες στὸ «Ἄλσος», ἂν δὲν φύγουμε γιὰ τὴν Αἴγυπτο,

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Μωράκης καὶ ἡ Κωσταντοπούλου, στὸ σταθμὸ τηλεοράσεως τοῦ Λένιγκραντ, μὲ τὴν ρωσικὴ ὀρχήστρα ποὺ τοὺς συνώδευε.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΓΙΩΡΓΟΣ-ΣΑΚΗΣ

Οἱ χορευτές, ποὺ ἔκοψαν τὰ πόδια στὸ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας»

ΒΡΗΚΑΜΕ, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα καλοκαιρινὰ βράδυα, τοὺς δυὸ νεαροὺς χορευτὲς στὸν τσιμεντένιο διάδρομο τοῦ ρετιρέ... τοῦ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας», στὸ δροσερὸ Ἀττικὸ Θέατρο τῆς ὁδοῦ Κοδριγκτῶνος, ποὺ πρῶτο ἐγκαινίασε ἐφέτος τὴν θερινὴ σαιζόν.

Μιὰ φιδογυριστὴ σκάλα ποὺ βγάζει πάνω ἀπ' τὴ σκηνή, ὅπου ὁ θίασος Σειληνοῦ - Μάρθας Καραγιάννη, Στ. Παράβα ἐμφανίζει τὸ πολυδιαφημισμένο «μιοὺζικαλ» «Ρετιρὲ τῆς Εὔας». Ὕστερα ἕνα βουνὸ ἀπὸ φωνὲς ξεφωνίσματα, γέλια, ἀκόμη καὶ κλάματα ἀνακατώνονταν σ' ἕνα ἀληθινὸ περιβόλι, ποὺ ἐμοιαζε μὲ αὐλὴ ἀθηναϊκῆς γειτονιᾶς, ὑπὸ τὸ σεληνόφως.

Σὲ μιὰ γωνιά, ἡ Ἑλένη Προκοπίου, λεβεντοκοπέλλα μὲ τὰ ὅλα της, μεταποιημένη σὲ ξανθὸ ἀγόρι, κάπνιζε τὴν τεράστια πίπα της. Σὲ ἕνα σκαλοπάτι, ἡ Μάρθα Καραγιάννη, μισόγυμνη, ἔκοβε κι' ἔραβε μὲ τὴ γλῶσσα της, ἕνας Θεὸς ξέρει τί, καὶ πιὸ κάτω ὁ Γ. Πάντζας, πάντοτε χαρίεις καὶ χαμογελαστός, δεχόταν μὲ κατανόησι τὰ παράπονα μιᾶς ἐκ τῶν ἀτιθάνων πρωταγωνιστριῶν τοῦ ἔργου, σὲ ἐξομολόγησι «ἀν σουρτίν».

Διάλειμμα στὰ παρασκήνια.

Τὰ δυὸ νέα παιδιά· ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Σάκης, πρῶτοι χορευτὲς τοῦ μπαλέττου τοῦ Βαγγέλη Σειληνοῦ, ἀχειροργάφου, ἀχειχορευτή, ἀρχισκηνοθέτη, ἀρχιτεχνικοῦ ὁδηγοῦ καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἀρχι... τὶς ὑποθέσεως, προσπαθοῦσαν νὰ δοκιμάσουν μερικὰ χορευτικὰ γυμνάσματα.

—Γειά σας, παιδιά!

Οἱ δυὸ νεαροὶ χορευτές, πραγματικὰ φιγουρίνια τῆς πίστας τῶν κοσμικῶν νυχτερινῶν κέντρων τῆς Πλάκας, σταμάτησαν καὶ στράφηκαν. Ὁπωσδήποτε πρώτη παράξενα διαπίστωσι ἀπ' τὸ παράξενο «Ρετιρὲ» — τὰ πρόσωπά τους, ποὺ πάντα χαμογελοῦσαν, ἔστω καὶ ἀπὸ συνήθεια, ἔδειχναν τώρα σκυθρωπὰ καὶ κατηφῆ.

Πέταξαν ἕνα ξεφτισμένο «γειὰ» καὶ σώπασαν, πάντα σκουντουφλημένοι καὶ μουτρωμένοι.

Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ μᾶς ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά· Κι' ἄλλα γνωστὰ πρόσωπα, βεντέτες καὶ βεντετοῦλες τοῦ θιάσου ὁ Γιῶργος Μαρίνος, ἡ Νέλλη Παππᾶ, ἡ Τζίνα Βούλγαση, ἡ Νίτσα Μαρούδα, περνούσαν δίπλα κατσούφικα, σκουντούφλικα καὶ ἀμίλητα.

Ἀπορήσαμε ἀληθινά. Συνήθως, στὰ παρασκήνια τῶν μουσικῶν θεάτρων, ἐπικρατεῖ κακὸ καὶ φασαρία ἀνακατωμένα μὲ μεταξωτὰ φουστάνια, ρίμελ, καθρεφτάκια, τσιμπιδάκια καὶ χαϊβανίσματα.

—Διάβολε! Τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα; Ἀπὸ κηδεία γυρίζετε;

Κάποιος (δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλύψουμε τ' ὄνομά του) μᾶς πέταξε τὴν ἀπάντησι:

—Εἴδατε τὴν πρώτη πρᾶξι ἀπ' τὴν πλατεῖα;

—Ὄχι.

—Ἔ, τότε ἔχετε δίκιο νὰ ρωτᾶτε.

★

Ἂς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν πρόλογο ποὺ μοιάζει μὲ ἀρχὴ μυθιστορήματος τοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ, πατρός, καὶ ποὺ δὲν φαίνεται νἄχῃ σχέσι μὲ τὸ θέμα τοῦ σημερινοῦ ἄρθρου μας.

Ὅμως, τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Σάκης κι' ὁ Γιωργάκης, ἦσαν κάτι ἄλλο ἀπ' ὅ,τι τὰ βρήκαμε καὶ τὰ περιμέναμε.

Ἀλλάστε, ποὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργο κι' οἱ πρῶβες ἀκόμα· εἶχαν χτίσει τόσους πύργους κι' εἶχαν κουβαλήσει στὶς ἐπάλξεις τους τόσα ὀνειρα καλλιτεχνικῆς σταδιοδρομίας!

Ὁ Σάκης, νεαρὸ Πειραιωτάκι, σβέλτο καὶ λυγερό, καμωμένο γιὰ χορευτὴς μπαλέττου, μᾶς εἶχε ἐξομολογηθῆ ἄλλοτε:

—Δὲν νομίζω πὼς ὁ χορὸς στὰ νυκτερινὰ κέντρα καλύπτει τὶς δυνάμεις μου καὶ τὶς φιλοδοξίες μου. Ἕνας καλλιτέχνης, μονάχα στὸ θέατρο μπορεῖ νὰ δείξῃ τὰ προσόντα του καὶ ν' ἀναδειχθῆ. Νὰ ξέρατε μὲ πόση λαχτάρα περιμένω νὰ χορέψω τὸ καλοκαίρι σὲ σκηνὴ θεάτρου!..

Κι' ὁ Γιῶργος, πιὸ παλιὸς στὴ «δουλειὰ» καὶ πιὸ ψημένος, ἀλλ' ὡστόσο παιδὶ ἀκόμη, εἶχε προσθέσει μὲ πάθος:

—Κάποτε πρέπει νὰ χορέψω ἀληθινά, ὅπως τὸ νιώθω ἐγώ. Πιστεύω πὼς αὐτὸ θὰ γίνῃ μέσα στὸ καλοκαίρι στὸ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας».

Καὶ τώρα νὰ σου οἱ δυὸ νεαροὶ καλλιτέχνες, μὲ τὰ ἀσίγαστα ὀνειρα καὶ τὶς μεγάλες προσδοκίες, στέκουν ἀμίλητοι μπροστὰ στὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου τους, μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιὰ καὶ τὰ πόδια.

Τί κρίμα, ἀλήθεια!

★

Αἰτία τῆς κατήφειας καὶ τῆς γενικῆς μελαγχολίας στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου τῆς ὁδοῦ Κοδριγκτῶνος, ὅπως θὰ ἀντελήφθη ὁ ἀναγνώστης, εἶναι τὸ «ἔργο» τοῦ θιάσου. Ἕνα ἔργο «κακό», ποὺ ἡ πολυπραγμοσύνη ἑνὸς νέου ἀνθοῦσε, τοῦ Σειληνοῦ, τὸ κατάνησε «χειρότερο».

Εἴχαμε στ' ἀλήθεια καὶ ἄλλοτε τονίσει, πὼς ὁ Βαγγέλης Σειληνός, διέθετε ἀνησυχίες καὶ κυφοτυπίες μέσα του «ἰδέες καὶ πρωτοστάτο δρόμο, μπορούσαν νὰ κατασκηνώσουν σὲ καλλιτεχνικὲς δημιουργίες.

Ὁ νέος καλλιτέχνης ὅμως χοροντὰ μὲ στόφφα καὶ ταλέντο, του καὶ νὰ «ἐγκύψῃ» στὸ καλλιτεχνικὸ «πιστεύω» του, μετουσιώθη τὸ σὲ χορό, προτίμησε νὰ ἀπίθανη ποικιλία καλλιτεχνικῶν ἐνδιαφερόντων κι' ἔγινε μὲ τὴ σειρὰ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, χορογράφος δίχως ἐκφραστικὰ μέσα, σκηνοθέτης καὶ ποιητὴς ἀκόμα.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς «διασπάσεως» ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Ἁπλᾶδι ἔπαυε νάναι καὶ χορευτής.

Ἔτσι, ἡ ἀποκορύφωσι τῶν διασπαρμένων δυνατοτήτων ἑνὸς τὸν καλλιτέχνη μὲ τὸν ἄλλο πόλο τοῦ κύκλου, ποὺ ἀρχίζει ἀπ' τὸ ζενὶθ γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ναδίρ. Τὸ καλὸ ἔγινε στὰ χέρια τοῦ «κακό» κι' ὅ, τι ἀφωσοῦσε τὰ πόδια του (τὲ χορευτικά, ἐννοοῦμε, πόδια) ἔγινε, ἀπὸ χορευτικὴ ποίησι καὶ ρυθμός, παντομίμα καὶ ἀνούσια κίνησι, δίχως χάρι, περιεχόμενο καὶ τέχνη.

Τὸ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας» εἶναι καὶ θ' ἀποτελέσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν ἱστορία τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ἕνα ἀπερίγραπτο κατασκεύασμα, ὅπου, χάριν τῆς «πρωτοτυπίας» οἱ χορευτὲς δὲν ἔχουν πόδια καὶ οἱ τραγουδιστὲς δὲν ἔχουν φωνή.

Πῶς νὰ μὴν εἶναι σκουντούφληδες ὁ Γιῶργος κι' ὁ Σάκης, οἱ νεαροὶ μπαλαρίνοι τοῦ «νέου κύματος», ποὺ τόσες ἐλπίδες στήσιξαν στὶς μαγικὲς ἱκανότητες τοῦ ἀπραγου δασκάλου τους;

Καὶ πῶς νὰ μὴ βασιλεύῃ ἀτμόσφαιρα κηδείας στὸ ρετιρὲ τοῦ «Ρετιρὲ», ὅταν οἱ καλλιτέχνες παύουν νὰ παίζουν θέατρο, καὶ γίνονται ἄνθρωποι ἀφήνοντας τὰ ἀληθινά τους αἰσθήματα νὰ ἐκδηλωθοῦν;

★

Κατεβήκαμε γιὰ λίγο στὴν πλατεία, στὸ δεύτερο μέρος τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ προσδιορίσουμε καὶ νὰ ἀπογοητευθοῦμε ἀπ' τὸ τσόπο ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ πεθάνουν δυὸ.. πόδια, ἢ μᾶλλον δυὸ ζευγάρια πόδια.

Ὁμολογοῦμε πὼς περιμέναμε ἀκόμη ὥρα, ὥσπου νὰ δοῦμε λίγο χορό. Κι' ὅταν μιὰ στιγμὴ βγήκε τὸ μπαλέττο στὴ σκηνή, καὶ οἱ δυὸ νεαροὶ χορευτές, ὁ Γιωργάκης καὶ ὁ Σάκης, ἐμφανίσθηκαν στὸ πάλκο γιὰ νὰ χορέψουν, νιώσαμε τί θὰ τὴ «ἔλειψι καρδιάς» σ' ἕνα σκηνοθέτη καὶ χορογράφο.

Οἱ νεαροὶ ἔκαμαν δυὸ βήματα χορευτικά, μισὴ φιγοῦρα προεισαγωγὴς καί... αὐτὸ ἦταν. Ἡ χορογραφία εἶχε τελειώσει.

Ἡ εἰκόνα μπορούσε νὰ παρομοιασθῇ μ' ἕνα πλούσιο δεῖπνο, ὅπου οἱ καλεσμένοι κάθονται, στὸ τραπέζι, παίρνουν τὸ πηροῦνι στὸ χέρι, καρφώνουν τὸν πρῶτο μελέ, κι' ὕστερα σηκώνονται καὶ φεύγουν. Τὸ δεῖπνο ἔχει τελειώσει.

Κρίμα! Κρίμα στὸν δάσκαλό τους, ποὺ ὁ Βεντετισμὸς ὠδήγησε τὰ βήματά του στὴν ἄρνησι καὶ στὴν κενοδοξία. Κρίμα καὶ στὰ δυὸ νέα βλαστάρια τοῦ νέου κύματος, τὸν Γιωργάκη καὶ τὸν Σάκη, ποὺ εἶδαν τὰ ὀνειρά τους νὰ γκρεμίζωνται τόσο ἄδοξα, σὰν χαρτονοι πύργοι στὴν ἄμμο.

★

Πόσοι Γιωργάκηδες καὶ πόσοι Σάκηδες δὲν βρίσκονται στὸ χῶρο τῆς Τέχνης. Πόσα νέα ταλέντα, ἀλήθεια, δὲν ἔχουν ἀνακόψει τὴν πορεία τους καὶ τὴν ἐξέλιξί τους, ἀπὸ τὸ λάθος τοῦ «ὁδηγοῦ» τους.

Μιὰ μεγάλη τέχνη, στὴν Τέχνη, εἶναι ὁ μαθητὴς νὰ μπορῇ νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ μάντωμα τῆς «Σχολῆς» καὶ τὴν γοητεία τοῦ βεντετισμοῦ.

Νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ μὲ μάτι καθαρὸ καὶ στέρεο, τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ διαισθάνεται τοὺς κινδύνους ποὺ παραπατήματος.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ νέα ταλέντα καταθρώνουν νὰ βλέπουν σωστά. Εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ πάνε μπροστά.

Οἱ ἄλλοι πρέπει, σήμερα, ν' ἀναβλέψουν. Τὸ παθημα νὰ τοὺς γίνῃ μάθημα καὶ ν' ἀναστρέψουν τὸ βῆμα τους πρὸς τὸν σωστὸ δρόμο.

Μπροστὰ τους βρίσκεται ὁ γκρεμὸς κι' ὁ θάνατος. Θὰ τὸν δοῦν, ἀραγε; Ἢ θὰ τοὺς μαγέψῃ ὁ ἴλιγγος τοῦ ὀλέθρου;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δυὸ ἐλπίδες τοῦ νέου κύματος στὸν χορό, ὁ Σάκης καὶ ὁ Γιωργάκης, ποὺ «χορεύουν» δίχως νὰ χορεύουν, στὸ «Ρετιρὲ τῆς Εὔας».

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙ

Ἡ Ἀγγλίδα ἠθοποιὸς Μάργκαρετ Λὴ εἶχε μιὰ πολὺ πρωτότυπη ἰδέα: ἀντὶ νὰ στέλνῃ στοὺς θαυμαστές της τὴ φωτογραφία της μὲ αὐτόγραφο, θὰ στέλνῃ ἕνα πλαστικὸ ἀγαλματάκι, στὸ ὁποῖο ἀποδίδονται πολὺ πιστὰ ὅλες οἱ θαυμάσιες γραμμὲς της. Γιὰ τὴν ὥρα, παραγγείλθηκε πέντε χιλιάδες ἀγαλματίδια. Ἡ ἰδέα φάνηκε πραγματικὰ καταπληκτική, λίγο πιὸ πολυέξοδη ἀπὸ τὴ συνηθισμένη φωτογραφία, ἀλλὰ ἐντελῶς καινούργια. Καὶ τώρα δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά της καὶ ἄλλες στάρ.

Τὸ ἐκλεκτὸ ἑλληνικὸ φωνητικὸ ντουέττο «Ντοῦο Ἀθῆναι», πού, μετὰ τὴ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιο, ὑπέγραψε συμβόλαιο γιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴν Ἀγγλία.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΓΙΑ πρώτη φορὰ αὔριο βράδυ, ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ θὰ παρουσιάσῃ στὸ Θέατρο Ἡρῴδου, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν, τὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Βέρντι.

Ὁ «Ὀθέλλος» ἀνεβάζεται ὑπὸ τὴν μουσικὴ διεύθυνσι τοῦ μαέστρου Ἀνδρέα Περίδη καὶ μὲ διάσημους ξένους σολίστ, τὴν ὑψιφώνο Μαρτσέλλα Πόμπε, τὸν τενόρο Τζὼν Βίκερς καὶ τὸν βαρύτονο Τίτο Γκόμπι.

Ἡ ὄπερα τοῦ Βέρντι θὰ ἐπαναληφθῇ γιὰ δυὸ ἀκόμα φορές, στὶς 20 καὶ 23 Ἰουνίου.

★ Μετὰ τὰ θέατρα «Ἀκροπόλ» καὶ «Βέμπο», ἕνα ἀκόμα ἀθηναϊκὸ θέατρο, τῆς «Ἀναλυτῆ», θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς θερινὸ καὶ χειμερινό, μὲ λυόμενη στέγη.

★ Ἐντατικὰ ἑτοιμάζεται τὸ νέο θέατρο τῆς κ. Κατερίνας, στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ποὺ θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Τὸ νέο θέατρο, δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «Μετροπόλιταν», θὰ εἶναι 500 θέσεων, θὰ ἔχῃ δὲ καὶ μικρὸν ἐξώστη.

★ Τελευταῖο ἀπὸ ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, θὰ ἀρχίσῃ τὸ θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Γκάρντεν Πάρκ» καὶ ἕνα θεαματικὸ παραμυθόδραμα.

Στὸ τελευταῖο, ποὺ θὰ ἔχῃ σὰν βασικὸ σκηνικὸ ἕνα μεσαιωνικὸ κάστρο ποὺ φιλοτεχνεῖ ἡ Ριακόνι, θὰ κρατοῦν ὅπως καὶ πέρυσι τοὺς βασικοὺς ρόλους ἡ Ντόρα Γιαννακοπούλου καὶ ὁ Γ. Πάρλας.

Θὰ ποικίλλεται ἀκόμη μὲ θεαματικὰ χορευτικὰ τοῦ Γιάννη Φλερύ καὶ τῆς Λίντας Ἄλμα, μαζὶ μὲ τὸ νέο πολυμελὲς μπαλλέτο τους.

★ Ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία, παρουσιάζει ἀπὸ προχθὲς, μὲ τὴν συνεργασία τῶν Αὐλωνίτη καὶ Σταυρίδη, τὴν ἐπικαιρη ἐπιθεώρησι τῆς τριάδος Ἀσημακοπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδούκα «Γελᾶτε ἀνένδοτα».

Τῶν ἰδίων συγγραφέων ἐπιθεώρησι θὰ ἀνεβάσῃ, στὴ συνέχεια ὁ Χατζηχρήστος καὶ στὸ χειμερινό του θέατρο.

★ Ὁ κωμικὸς Μίμης Φωτόπουλος ἔχει ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ἀπὸ "Ἕλληνα ἐπιχειρηματίας, ἐγκατεστημένο στὴ Γερμανία, νὰ συγκροτήσῃ θίασο πρόζας, ποὺ νὰ βιδῶ παρασταθεῖς γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

★ Τὸ «Θαλασσινὸ πανηγῦρι» τῆς ΧΕΝ, θὰ παρουσιάσῃ ἐφέτος στὸ Νέο Φάληρο μιὰ ὁλοκληρωμένη ἐπιθεώρησι, μὲ πολλὰ γνωστὰ στελέχη τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

Σὲ ἡλικία 42 χρόνων, πέθανε στὸ Χόλλυγουντ, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνο παραμονὴ στὸ νοσοκομεῖο, ἡ Τζούντυ Χαλλυνταίη, ἡ κουτούπουλη ἠρωΐδα τοῦ φίλμ «Γεννημένη χθές».

Ἀφοῦ ἔπαιξε τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπὶ μακρὰ σειρὰ παραστάσεων στὸ Μπρόντγουαιη, ἡ Τζούντυ Χαλλυνταίη πρωταγωνίστησε καὶ στὸ φίλμ, ποὺ γύρισε κατόπιν μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Μπρόντερικ Κράουφορντ. Ἡ ἐρμηνεία της αὐτὴ τὴν ἔκανε πασίγνωστη καὶ τῆς ἐξασφάλισε, τὸ 1951, τὸ Ὄσκαρ ἠθοποιΐας.

Οἱ ἐμφανίσεις της σὲ δυὸ ἄλλα φίλμ ὑπῆρξαν ἀσήμαντες καὶ ἐπανῆλθε ἔτσι στὴν ἀφάνεια.

Μορφωμένη ἦταν πανέξυπνη, ἡ Τζούντυ στὴν πραγματικότητα τὸ ἀκρο ἀντίθετο τῆς ἀμόρφωτης καὶ κουτούσικης Μπίλυ Ντὴν, τῆς ἠρωΐδος τοῦ «Γεννημένη χθές» μὲ τὴν ὁποία ὁ συγγραφεὺς ἤθελε νὰ σατιρίσῃ τὰ χωρὶς κανένα περιεχόμενο ὡραῖα κορίτσια, ποὺ γίνονται φίλες τῶν βασιλέων τοῦ ὑποκόσμου.

★ Ἡ Σοράγια ἀπέρριψε μιὰ πρότασι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Πλαιηπόδ», γιὰ μιὰ τολμηρὴ συνέντευξι, τὴν ὁποία θὰ συνόδευαν ἐπίσης τολμηρὲς φωτογραφίες. Ὅλα τὰ ὡραῖα ἡλικιακὰ τοῦ κινηματογράφου ἔχουν παρελάσει σχεδὸν γυμνὰ ἢ καὶ ὁλόγυμνα ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ μεγάλης κυκλοφορίας αὐτοῦ περιοδικοῦ.

Ἡ Ντολόρες Χάρτ

Ἡ Σοράγια ὅμως ἀπέρριψε τὴν πρότασι, παρ' ὅλο ποὺ—γεγονὸς πολὺ σπάνιο—συνοδευόταν αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἀπὸ μιὰ ἐπιταγὴ 10.000 δολλαρίων.

Ἡ Σοράγια δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐμφανιστῇ ἡμίγυμνη καὶ προτιμᾶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογράφο, παρὰ νὰ ἐπιδληθῇ μὲ τέτοια διαφημιστικὰ τεχνάσματα.

ΠΑΡΙΣΙ :

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶχε τόσο νοσταλγήσει τὸ Παρίσι, ὥστε τὸ πρῶτο φίλμ, ποὺ πῆγε καὶ εἶδε μαζὶ μὲ τὸν Μπὼλ Ζαγκούρι, μετὰ τὴν ἐπανοδό της στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ἦταν ἕνα μεγάλου μήκους ντοκυμανταίρ, μὲ θέμα τὸ... Παρίσι καὶ μὲ τίτλο «Τὸ Παρίσι ὅπως τὸ βλέπουν 7 σκηνοθέτες: Σαμπρόλ, Ζὰν Ντουσέ, Ζὰν—Λύκ, Γκοιτὲρ, Ζὰν—Ντανιέλ Πολλέ, Ἔρικ Ρόμερ, Ζὰν Ρους καὶ ἀκόμη ἕνας, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν ὁ καθένας τους τὴν πιὸ ἀγαπημένη του συνοικία.

★ Ὑστερα ἀπὸ μιὰ φοιτήτρια, τὴν Πωλὲτ Γκολντφίνγκερ, ποὺ σπουδάζει χημεῖα στὸ Παρίσι, ὁ κ. Ζὰκ Γκολντφίγκερ, (κακιμιὰ συγγένεια μὲ τὴν προηγουμένη) ἔρχεται νὰ παραπανεθῇ ὅτι τὸ τελευταῖο φίλμ «Πράκτωρ 007 ἐναντίον Γκολντφίνγκερ» (Χρυσοδακτύλου), τοῦ ἔχει κατατήσει τὴ ζωὴ ἀφόρητη.

Ὁ κ. Ζὰκ Γκολντφίνγκερ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ὡς σχεδιαστὴς στὸ Παρίσι καὶ εἶναι 45 χρόνων, δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους: «Μοῦ τηλεφωνοῦν ἀκόμα καὶ μέσα στὴ νύχτα, γιὰ νὰ μοῦ ποῦν διάφορες ἀηδίες, ὅπως λ.χ.: «Ἐδῶ Τζέημς Μπόντ. Τί λές, κύριε Γκολντφίνγκερ, κάνουμε μαζὶ ἕνα καινούργιο κόλπο;» ἢ «κύριε Γκολντφίνγκερ, πόσα πήρατε ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς τοῦ φίλμ;» Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀνέθεσα στὸ δικηγόρο μου νὰ διεκδικήσῃ δικαστικῶς ψυχικὴ ὀδύνη. Παραδέχομαι πὼς τὸ φίλμ ἦταν διασκεδαστικό, ἀλλὰ ὁ Γκολντφίνγκερ σ' αὐτὸ εἶναι ἕνα κάθαρμα. Ἂν δὲ στὸ φίλμ, ὁ συγγραφεὺς τὸν φέρει γεννημένο στὴ Ρίγα τῆς Λεττονίας, ἐγὼ γεννήθηκα στὸ Ρὺκι τῆς Πολωνίας.

★ Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μπὲ-Μπὲ Μὶ Σακκὼ ἦρθε παρτέ, ἀντὶ ν' ἀνεβαίνῃ, κατεβαίνει. Ἀφοῦ γύρισε δυὸ φίλμ, «Ραμοῦντσο» καὶ «Μιὰ σφαῖρα στὴν Κάννη», ἔγινε σκριπτ—γκέρλ γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ Ζαζὶ στὸ τραῖνο». Τώρα ἡ Μιζακοῦ ἔγινε μαννεκὲν καὶ παρουσιάζει στὸ Σαὶν Τροπὲς διάφορα καινούργια μοντέλα, γιὰ τὴν πλάζ: μαγιό, σόρτς καὶ κουρσάρικα παντελόνια.

★ Ἡ Οὐρσουλα Ἄντρες δήλωσε πὼς θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογράφο, ἂν ἐξακολουθήσουν τὴν συγκεκριμένη κουβέντα γιὰ τὸ «σέξ».

Ὁ σύζυγός της, ὁ Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς Τζὼν Ντέρεκ, ποὺ κοντεύει νὰ βλέπῃ τὴ γυναῖκα του μιὰ μέρα τὸ χρόνο, δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴ δήλωσί της αὐτή.

«Ἡ Οὐρσουλα, εἶπε, εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιτύχῃ πρὸς ὁποιαδήποτε κατεύθυνσι κι' ἂν στραφῇ: διερμηνεύς, ἐπιχειρηματίας... Θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀκόμα καὶ διευθύντρια Τραπέζης».

Κανεὶς δὲν ἀμφισβητεῖ τὶς ἱκανότητες τῆς Οὐρσουλα. Ὑπενθυμίζουμε μόνο στὴ στάρ, ποὺ θριάμβευσε στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, πὼς κανένα «σύμβολο τοῦ σέξ» δὲν κράτησε τόσο τίτλο αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ δυὸ φεστιβάλ. Στὸν κινηματογράφο — ἰδίως — τὰ σύμβολα ἔρχονται καὶ παρέρχονται.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ :

Ὁ Μάϊκλ Ἰτάπλιν, γιὸς τοῦ Σαρλὼ δήλωσε : «Ὁ πατέρας μου νοιάζεται τόσο γιὰ τὰ παιδιά του, ὥστε στὸ βιβλίο του «Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου», ποὺ εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ αὐτοβιογραφία του, μιλάει γιὰ μᾶς σ' ἕνα μόνο σημεῖο καὶ μᾶς ἀφιερώνει ἐν ὅλω... τρεῖς ἀράδες».

★ Φτάνοντας στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου, ὁ Στὴβ Μὰκ Κουὴν δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι μιᾶς ὡραίας νέας ποὺ τοῦ ζήτησε ἕνα αὐτόγραφο.

— Εὐχαριστῶς τῆς εἶπε ὁ Στήβ, ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσετε σ' ἀντάλλαγμα ἕνα φιλί.

Ἡ θαυμάστρια συμμορφώθηκε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα δεύτερο ἀκόμα πιὸ θερμὸ φιλί, ἀφοῦ πῆρε τὸ αὐτόγραφο.

★ Ἡ Λέσλυ Καρὸν δήλωσε στὸ Λονδῖνο: «Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιο τὸ δικαστήριο ἀποφάσισε ν' ἀναθέσῃ σ' ἐμένα τὴ φύλαξι τῶν παιδιῶν μου, τοῦ Κριστόφ (8 χρόνων) καὶ τῆς Τζέννιφερ (6 χρόνων), ὥστε χάρισα μιὰ θαυμασία κούνια στὴν παιδικὴ χαρά, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ σπίτι μας».

Ὅπως εἶναι φυσικὸ ἀπὸ τὴν δωρεὰ θὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Λέσλυ.

ΡΩΜΗ :

Ἡ Σιλβάνα Μάνγκανο παρὰ λίγο νὰ εἶναι σήμερα χήρα ἢ τούλαχιστον γυναῖκα ἑνὸς παραμορφωμένου συζύγου. Μπαίνοντας ἕνα βράδυ στὸ δωμάτιο τοῦ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις, τοῦ γνωστοῦ παραγωγοῦ τόσων ἐπιτυχιῶν τοῦ κινηματογράφου, τὸν βρῆκε ζωσμένο ἀπὸ τὶς φλόγες. Εὐτυχῶς ποὺ πρόφτασε καὶ ξύπνησε ἐγκαίρως τὸν ἀπερίσκεπτο Ντίνο, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ μ' ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο στὰ χέρια, τὸ ὁποῖο ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, ἔβαλε φωτιὰ στὸ κρεβάτι του.

★ Ἀλεσσάντρο Μπλαζέττι ἀποφάσισε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν κινηματογράφο μ' ἕνα φίλμ, ποὺ θὰ κάνῃ μ' ἕνα πάταγο. Τὸ ἔργο του αὐτὸ θὰ τιτλοφορῆται «Ἐγὼ καὶ ἄλλοι». Ὅπως δὲ ἀποκάλυψε ὁ διάσημος σκηνοθέτης ἐξασφάλισε ἤδη τὴν συνεργασία τῆς Λολλομπρίτζιντα, τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα, τῆς Σιλβάνα Μάνγκανο καὶ τοῦ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι.

★ Ὁ Ὄρσον Οὐέλλες, ποὺ ἔκανε κάποτε ἕνα ταυρομάχο, γυρίζει καὶ τὸν σενάριο ἑνὸς φίλμ, τώρα τὸ ταυρομαχίες.

★ Ἡ Σύλβα Κοσίνα ἔχει ἕνα πραγματικὸ παράξενο χόμπυ. Δὲν ἀκά παράξενο χαρτορρίχτρα καὶ καφήνει χαρτορρίχτρα καὶ καφέτζους, ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐπιφέτζους, ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐπισκεφθῇ. Δὲν πηγαίνει ὅμως σκεφθῇ. Δὲν πηγαίνει ὅμως ποτὲ γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν ἴδια καφὲ ἂν δὲν πιστεύει ποὺ ἴδια καφὲ ἂν δὲν πιστεύει ποὺ μόνο ὅσες τὴς λένε εὐχάριστα πράγματα.

Ὁ Τζὼρτς Χαμίλτον

Ὁ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ προσέφερε δωρεὰν ἕνα θαυμάσιο σπίτι στὸ ζεῦγος Σοφία Λόρεν — Κάρλο Πόντι, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἐγκατασταθοῦν μονίμως ἐκεῖ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς βίλλα τῆς Ἀκάμπυ ἐξεῖ τὸ κόλπο πιστεύει πὼς καὶ τὸ "Ἰσραὴλ τὰ ὠφελημένη ἂν θὰ ἔχῃ πολλὰ νὰ κερδίσῃ ἂν θὰ ἔχῃ τὴν ἐκτασταθῇ ἐκεῖ τὸ τελικὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ τὸ διάσημο ζευγάρι.

★ Ἡ Ἀντιὲς Σπάκ, ἀδελφὴ τῆς Κατερίνας Σπάκ, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν «Κολούμπια» καὶ φεύγει, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ πρῶτο της φίλμ στὸ Χόλλυγουντ. «Ἐπιτέλους δήλωσε νὰ ἐπιτύχω στὴν Ἀμερικὴ περισσότερα ἀπ' ὅτι πέτυχε ἡ Κατερίν στὴν Εὐρώπη.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ :

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γραφικὰ νησιώτικα χωριὰ μας, στὴ Μήθυμνα τῆς Μυτιλήνης, γυρίστηκαν τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ παραγωγοῦ Τζέημς Πάρις «Ἡ μοῖρα ἑνὸς ἀθώου», ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Γρ. Γρηγορίου. Τὸ ἔργο ἐξιστορεῖ τοὺς ἀνώνυμους καὶ αὐτὸ ποὺ ὁ δήμαρχος δώρησε στὴν μὶς Ὑφηλίου δίδα Τσοπέη, καὶ δήλωσε πὼς θὰ χτίσῃ ἐκεῖ ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο καὶ θὰ χρηματοδοτήσῃ ἕνα τοπικὸ κινηματογραφικὸ φεστιβάλ, ἀφοῦ συνδέσῃ τὸν Πειραιὰ μὲ τὴ Μήθυμνα μὲ μεγαλα ἰπτάμενα πλοῖα τοῦ τύπου «Ἐξπρές».

★ Στὸ «ρουφ γκαρντεν» τοῦ «Κίνγκς Παλλας», μὲ φόντο τὴ νυχτερινὴ φωτισμένη Ἀθήνα, οἱ Φόρμιγξ γύρισαν τὴν περασμένη βδομάδα σκηνὲς γιὰ μιὰ ταινία, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν γερμανικὴ τηλεόραση. Σὲ μιὰ σκηνή, διαρκείας 10 λεπτῶν, οἱ Φόρμιγξ ἔπαιξαν τὴν πρώτη τους μεγάλη ἐπιτυχία, τὸ τραγούδι τῶν Παπαθανασίου—Μαστοράκη «Αἴσιη γιέ».

★ Ὁ Γάλλος βιολόγος — ἐγκληματολόγος κ. Ζὰν Γκριφὸν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μπλόκ», ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Ἀδωνις Κύρου. Ὁ κ. Γκριφόν, ποὺ διευθύνει στὸ Παρίσι τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἰατροδικαστικῶν Ἐρευνῶν, ἔκανε τὸ ταξίδι αὐτό, γιὰ νὰ δῇ καὶ τὴν κόρη του Νικόλ Γκριφόν, ποὺ εἶναι ἡ παραγωγὸς τοῦ ἔργου, σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἑταιρία «Ἀδελφοὶ Κουρουνιώτη Πετρολέκας». Τὶς ἡμέρες αὐτὲς, θὰ γυρίσῃ ἡ βασικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου, τὸ περίφημο μπλόκο τῆς 17ης Αὐγούστου 1944, γιὰ τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη 2000 πρόσωπα. Γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸ γύρισμα, διάφορες τοπικὲς ὀργανώσεις τῆς Κοκκινιᾶς προσέφερθησαν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτό.

★ Τὸ γύρισμα τῆς ταινίας τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη «Ἡ ἱστορία μιᾶς ζωῆς» πλησιάζει στὸ τέλος της. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Ζωὴ Λάσκαρη καὶ ὁ Μάνος Κατράκης καὶ ὁ Ἀνδρέας Ντούζος. Παίζουν ἐπίσης ἡ Τασσὼ Καζαμπάκα καὶ ὁ Λευτέρης Βουρνᾶς.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς σκηνὲς τοῦ ἔργου θὰ γυριστῇ στὸ δρόμο τοῦ Σουνίου καὶ ἀκριβῶς στὴ «στροφὴ τοῦ θανάτου». Ἐκεῖ, ὁπως τὸ ἀπαιτεῖ τὸ σενάριο ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Δαλιανίδης, ἡ ἡρωΐδα πέφτει μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὴ θάλασσα. Φυσικά, στὴ σκηνὴ αὐτή, τὴ Ζωὴ Λασκαρη, θ' ἀντικατασταθῇ μιὰ κούκλα, ποὺ τῆς μοιάζει καταπληκτικὰ καὶ ποὺ εἶναι ἤδη ἑτοίμη γιὰ τό... πήδημα πρὸς τὸ θάνατο.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ φίλμ αὐτό, ὁ Γιάννης Δαλιανίδης θὰ γυρίσῃ ἕνα ἄλλο, πάλι μὲ τὴ Ζωὴ Λασκαρη. Θὰ εἶναι ἔγχρωμο σινεμασκόπ καὶ πολλὲς σκηνὲς του θὰ γυριστοῦν στὸ Παρίσι.

★ Τρεῖς τίτλους ἔχει τὸ φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσῃ ὁ Ἐρρίκος Θαλασσίνος γιὰ τὴν ἑταιρία «Ρουσσόπουλου-Δασκαλάκη Σαρρῆς Ψαρρός», καὶ οἱ τρεῖς ὅμως εἶναι προσαρμοσμένοι «Βιασμός», «Γυμνοὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου» καὶ «Ζήτημα τιμῆς». Ὁ σκηνοθέτης ἔχει ἤδη διαλέξει τοὺς τόπους ὅπου θὰ γυρίσῃ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ταινίας του. Θὰ σκοινταλοκοντὰ στὴν Ἀλεξανδρούπολι, στὸ χωριὸ Γκιαούρ Ἀντά, στὰ ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα καὶ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἔβρου. Πρωταγωνιστοῦν τοῦ φίλμ ἡ Ἄννα Φόνσου, ἡ Δαφνὴ Σκούρα, ὁ Τζ Καρούσος, ὁ Βαγγέλης Σειληνὸς καὶ ὁ Κ. Καζάκος καὶ ὁ Γ. Μοσχίδης.

★ Παράλληλα μὲ τὸ γύρισμα τοῦ «γουέστερν» «Τὸ χῶμα βάφτηκε μὲ αἷμα», ἡ κοινοπραξία «Φίνου — Δαμασκηνοῦ — Μιχαηλίδη ἀνέβασε στὸν Ἀλέκο Σακελλάριο νὰ μεταφέρῃ στὸν κινηματογράφο τὴν πρόσφατη θεατρικὴ ἐπιτυχία του «Ὑπάρχει καὶ φιλότιμο». Θὰ πρωταγωνιστήσῃ φυσικὰ ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας.

★ Ἡ Εὔη Μαράντη, ἡ ὡραία Ἑλληνίδα τῆς Ταϊνεστιτά, βρίσκεται καὶ πάλι στὴν Ἑλλάδα γιὰ διακοπές, μέρος τῶν ὁποίων θὰ περάσῃ στὴν Κέρκυρα. Ἡ Εὔη δήλωσε πὼς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ πὼς πολλὲς φορὲς σκέφτηκε νὰ τὰ παρατήσῃ ὅλα καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα της.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀρκεῖ μιὰ ἐνδιαφέρουσα προσφορὰ δικοῦ μας παραγωγοῦ, γιὰ νὰ κρατήσουμε «δῶ τὴν Εὔη, ποὺ ἔγινε στὸ μεταξὺ διεθνὴς στάρ.

★ Ἡ ταινία τοῦ Μιχάλη Κακογιάννη «Ἠλέκτρα» καὶ τὸ ντοκυμανταὶρ τοῦ Βασίλη Μαρού «Κάλυμνος» θὰ ἐκπροσωπήσουν στὴν Ἑλλάδα στὸ Α' Βαλκανικὸ Φεστιβὰλ Κινηματογράφου, ποὺ θὰ γίνῃ στὴ Βάρνα, ἀπὸ 5 μέχρι 13 Αὐγούστου.

★ Ἡ Φρανσουάζ Ἀρτὺ ἀπεδείχθη πὼς εἶναι ἡ προσωποποίησι τῆς ἰδιοτροπίας καὶ αὐτὸ τὸ κατάλαβαν περισσότερο ἀπ' ὅλους οἱ κάτοικοι τῆς Σκύρου, ὅπου γυριστήκαν μερικὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά». Ἡ Φρανσουάζ γύρνουσε στὴν ἀρχὴ ἀχτένιστη καὶ ἀτημέλητη, συχνὰ δὲ κλεινόταν στὸ δωμάτιο τῆς κι' ἐκλαιγε, ἐπειδὴ ὁ ἀγαπημένος της Ζὰν Μαρι Περριε, βρισκόταν μακρυὰ της. Ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου τῆς τὸν ἔφερε ἀεροπορικῶς, ἀλλὰ αὐτὸ ἔβαλε προσωρινὰ μόνο τέρμα στὶς ἰδιοτροπίες τῆς Φρανσουάζ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἄρνισε νὰ ξητᾶη φράπες, δηλώνοντας πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ζῇση χωρὶς αὐτές. Ὕστερα ἀρχισε νὰ βρίζῃ τὴ Σκῦρα καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ δὲν τῆς προσέφεραν παρισιάνικες ἀνέσεις. Καὶ τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς "Ἕλληνες τοῦ καλλιτεχνικοῦ της περιβάλλοντος εἶπε, μὲ τὸ δίκιο του: «Αὐτὴ, παιδιὰ, δὲν θέλει μόνο φράπες, ἀλλὰ καὶ... φαπες!...».

ΦΑΚΟΣ Δ.

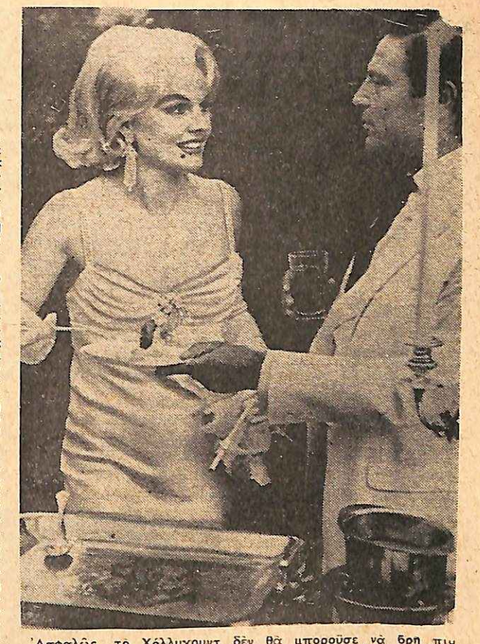

Ἀσφαλῶς, τὸ Χόλλυγουντ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δρῇ πιὸ καταλληλη στὰρ ἀπὸ τὴν Κὰρολ Μπαϊκερ, γιὰ νὰ ὑποδυθῇ τὴν Τζὴν Χάρλου στὸ φίλμ, ποὺ ἔχει γιὰ θέμα τὴ ζωὴ τῆς γόησσας μὲ τὰ πατινέρια μαλλιά. Συμπρωταγωνιστής της ὁ Ραφ Βαλλόνε, ὁ ὁποῖος ὑποδύεται στὸ πλευρὸ της τὸ ρόλο τοῦ πατριοῦ της.

—"Ἔξω ἀπὸ τὴ σπὸρ Μερσεντὲς του, ὁ πλαιηπόϋ σου, Καίτη μου, ἔχει τὰ χάλια του!

Παγκόσμια νέα

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ 30 Μαΐου — 5 Ἰουνίου 1965

30. — Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κήρυξε στὴ Θεσσαλονίκη τὴν ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου Βιοτεχνίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος. Ἀκολούθως ἐγκαινίασε τὴν Ἔκθεσι Βιοτεχνίας.

— Οἱ γυμναστικὲς ἐπιδείξεις τῶν σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ποὺ παρέστη στὶς ἐπιδείξεις στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ἐξέφρασε μὲ συγκίνησι τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὰ ὁλόδροσα ἑλληνικὰ νιᾶτα. Μπράβο στὰ παιδιὰ καὶ στοὺς δασκάλους τους!

— Ὁ ἀναπληρωτὴς ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ κ. Ἀνδρέας Γ. Παπανδρέου, σὲ ἐκτενεῖς δηλώσεις του, ὑπεγράμμισε ὅτι «γιὰ τὴν ἐξασφάλισι πιὸ ἀποδοτικῆς λειτουργίας τοῦ τραπεζικοῦ συστήματος, σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἐξυπηρετῇ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως, χρειάζονται εἰδικὲς μεταβολὲς στὴν ἄσκησι τῆς πίστεως, τὶς ὁποῖες καὶ θὰ εἰσηγηθῇ ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας προεδρεύει ὁ διοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος».

— Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν μεταναστῶν ποὺ θὰ ἐπιστρέψουν στὰ χωριά τους. Ἐπίσης γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τῶν ἀγροτικῶν ἐκμεταλλεύσεων.

— Ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἑλλάδος — Βουλγαρίας. Ὁ ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν κ. Ἀλλαμανῆς ἐτόνισε ὅτι ἡ νέα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ θὰ διευκολύνῃ τὶς ἀνταλλαγὲς Ἑλλάδος — Βουλγαρίας καὶ θὰ παράσχῃ τὴν δυνατότητα ἀσκήσεως τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου τῆς Βουλγαρίας διὰ τῆς ἐλευθέρας ζώνης τῆς Θεσσαλονίκης».

— Στὴν Μητρόπολι ἔγινε τὸ μνημόσυνο τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Χοροστάτησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος καὶ ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ ἑκατὸ ἱερεῖς, ποὺ φιλοξενοῦνται στὴν Ἐθνικὴ Ἑστία «Βασιλεὺς Παῦλος».

— Γιορτάσθηκε ἡ 101η ἐπέτειος τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

— Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ δάκου τῆς ἐλιᾶς, θὰ διατεθῇ ποσὸν 62.500.000 δραχμῶν καὶ θὰ ψεκασθοῦν 12.500.000 ἐλαιόδεντρα. Αὐτὰ ἀνέφερε ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Μαλιάκας.

— Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Νορβηγίας κ. Γκερχάρτσεν πραγματοποιεῖ ἐπίσημη ἐπίσκεψι δέκα ἡμερῶν στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

— Σήμερα διεξάγονται στὴν Πολωνία βουλευτικὲς ἐκλογές.

— Ἡ Ρωσίδα ἀεροπόρος Νατάγια Μπροχάνοβα, μὲ ἀεριωθούμενο ἐκπαιδευτικὸ ἀεροσκάφος, ἔφθασε σὲ ὕψος 24.300 μέτρων καὶ κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῆς Ζακελὶν Κόχραν.

— Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἁλιευτικοῦ «Ταξιάρχης», στὴν θαλασσία περιοχὴ τῆς Βάρκιζας καὶ σὲ ἀπόστασι μισοῦ μιλίου ἀπὸ τὴν ἀκτή, ἔπιασε δυὸ καρχαρίες μήκους τριῶν μέτρων. Τὸ Λιμεναρχεῖο Πειραιῶς, σὲ σχετικὴ ἀνακοίνωσί του, συνιστᾷ στοὺς λουομένους νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς περιοχῆς.

— Στὸ Παρίσι ἔχει πιάσει ἄγριο κρύο, ποὺ δοκιμάζει σκληρὰ τὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα. Τέτοιο κρύο, μόνο τὸ 1873 εἶχε ξαναπαρουσιασθῆ.

— Ἡ γοητευτικὴ Σαμάνα Ἐγκὰρ κέρδισε τὸ βραβεῖο τῆς καλύτερης γυναικείας ἑρμηνείας στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

— Διακόσια ἑστιατόρια καὶ νυκτερινὰ κέντρα στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο χρησιμοποιοῦν σερβιτόρες μὲ θαυμάσιο στῆθος, ποὺ τὸ παρουσιάζουν ἀκάλυπτο. Φάτε... μάτια ψάρια! Οἱ μὲ τόπλες γκαρσόνες ἔχουν φυσικὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

— Οἱ γυναῖκες στὸ Βόρειο Βιετνὰμ ἀσκοῦνται στὰ ὅπλα, γιὰ νὰ πολεμήσουν σκληρὰ στὸ πλευρὸ τῶν ἀντρῶν. Ἤδη κάνουν χρέη πολιτοφυλάκων διὰ διάφορα χωριὰ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀνόι.

— Λέαινα τοῦ τσίρκου «Ἀφρικανικὸς Ζωολογικὸς Κῆπος» στὸ Ρίο Ἰανέϊρο ἅρπαξε ἕνα παιδὶ 11 χρόνων, καθὼς τὴν κυττοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί. Ὅταν κατάφεραν νὰ τὸ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ νύχια της ἡ λέαινα τοῦ εἶχε ἀκρωτηριάσει τὸ δεξὶ χέρι.

— Ὁ ἡγέτης τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας Μάο Τσὲ Τοὺγκ εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστος. Αὐτὸ εἰκάζεται, γιατὶ δὲν ἔχει κάνει καμμιὰ δημόσια ἐμφάνισι ἀπὸ τὸν Μάρτη. Οἱ πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι, ἀπὸ συμφόρησι, ἔπαθε παράλυσι. Τὸ ὑπουργεῖο

Οἱ μαθήτριες τῶν Γυμνασίων τῆς Ἀθήνας χορεύουν στὸ Στάδιο μπροστὰ στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ ὑπουργὸ τῆς Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου. Οἱ γυμναστικὲς ἐπιδείξεις ἐσημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἐξωτερικῶν τῆς Κίνας διαψεύδει ὡς ἀνακριβῆ τὴν εἴδησι.

31. — Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου ἐδέχθη τὸν πρεσβευτὴ τῆς Τουρκίας κ. Τουλουΐ, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Κωστοπούλου. Ὁ Τοῦρκος πρεσβευτής, ὅπως ἐγνώσθη, διεβίβασε προφορικὸ μήνυμα καλῆς θελήσεως τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Οὐργκιουλοῦ καὶ τὴν εὐχὴ γιὰ τὴν καλὴ ἔκβασι τῶν ἑλληνοτουρκικῶν συνομιλιῶν.

— Ὁ Χρ. Καλπακῆς, ὕστερα ἀπὸ ἀπόφασι τοῦ Κακουργιοδικείου, ποὺ παραδέχθηκε ὅτι δὲν ὑπάρχει διαθήκη σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ θεῖος του Κ. Γεωργιάδης ἄφινε τὴν περιουσία του στὸ Ζάννειο Ὀρφανοτροφεῖο Πειραιῶς, γίνεται κάτοχος τῆς κληρονομίας, ποὺ ἀνέρχεται σὲ 40 ἑκατομμύρια δραχμές.

— Ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Ἀγροτικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Μόσχας, Ἴβαν Γρηγόριεβιτς Μουρᾶς, ἐφήρμοσε στὰ φυτὰ καὶ τὰ λαχανικὰ τὴν μέθοδο τῆς ἀεροπονίας. Πρόκειται περὶ δικῆς του μελέτης καὶ ἐπιστημονικῆς ἐπιτυχίας. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ λαχανικὰ μεγαλώνουν χωρὶς χῶμα καὶ λιπάσματα. Μέσα σ' ἕνα τενεκὲ καὶ μ' ἕνα μηχάνημα ποὺ τοὺς κάνει ὡρισμένα ραντίσματα μὲ εἰδικὸ διάλυμα κάθε 12 — 23 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ λιγώτερο τὴν νύκτα.

— Ἀπεφασίσθη μικρὴ ἀναβολὴ τῆς ἐκτοξεύσεως τοῦ «Τζέμινι 4». Οἱ τεχνικοὶ ἀνακάλυψαν ὡρισμένες ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τοῦ ὑδραυλικοῦ συστήματος καὶ μιὰ μικρὴ διαρροὴ νεροῦ, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ προορίζεται γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν κοσμοναυτῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ψῦξι τοῦ διαστημοπλοίου, ὅταν αὐτὸ θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα κι' ὅταν ἐπίσης εἰσέλθῃ σ' αὐτὴ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του. Πάντως ὑπολογίζεται ὅτι σύντομα οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ πανηγυρίσουν τὴν ἐπιτυχία τῶν κοσμοναυτῶν Οὐάϊτ καὶ Μακντίβιτ.

— Ἐντυπωσιακὴ εἴδησι δὲν εἶναι ἕνας σκῦλος νὰ δαγκώσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Γίνεται ὅμως ἐνδιαφέρουσα, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δαγκώσῃ ἕνα σκῦλο. Κι' αὐτὸ συνέβη στὴ Ναϊρόμπι: Ὁ Κλέμεντ Ἰνάγκο καταδικάσθηκε σὲ 15μῆνες φυλάκισι, γιατὶ δάγκωσε στὸ λαιμὸ τὸν «Τζάζ», τὸν καλύτερο ἀστυνομικὸ σκῦλο. Ὁ «Τζὰζ» ἔχει σημειώσει 500 ἐπιτυχεῖς συλλήψεις κακοποιῶν. Τοὺς ἀνακαλύπτει μὲ τὴν ὄσφρησι καὶ εἶναι ἀκαταμάχητος στὴν ἐπίθεσί του. Μὰ μὲ τὸν Ἰνάγκο τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν. Ὅταν χύμηξε νὰ τὸν ἁρπάξῃ, ὁ Ἰνάγκο πάλεψε γερὰ μαζί του καὶ τελικὰ τὸν δάγκωσε στὸ λαιμὸ καὶ τὸν τραυμάτισε...

— Μεγάλος ἀριθμὸς ἀμερικανικῶν ἀεροπλάνων βομβάρδισε, 65 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀνόι, στρατῶνες, ἀποθῆκες καὶ σταθμοὺς σιδηροδρόμων τοῦ Β. Βιετνάμ.

— Τὸ Πανεπιστήμιο «Λουμούμπα» τῆς Μόσχας ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ μαγίστρου τῆς οἰκονομίας», γιὰ τὴν πτυχιακὴ διατριβή του, στὸν Κύπριο φοιτητὴ Χρηστάκη Μάρκου. Θέμα του ἦταν ἡ ἀνάπτυξι τῆς οἰκονομίας τῆς Κύπρου.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας ἀπένειμε τὸν Μεγαλόσταυρο τῆς Ἀξίας (τὸ ἀνώτατο ἰταλικὸ παράσημο), στὸν πρόεδρο τῆς Βουλῆς καὶ Πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἀθανασιάδη — Νόβα.

— Ὁ Ἔρικ Νάντσεν, Ἀμερικανὸς κομμωτὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Μπρέκ, δήλωσε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπινοηθοῦν εἰδικὲς κομμώσεις γιὰ τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν τόσο συχνὰ καιρὸ γιὰ νὰ πηγαίνουν στὰ κομμωτήρια. Ἔκανε μάλιστα καὶ σχετικὴ ἔκθεσι ὡρισμένων πρακτικῶν κτενισμάτων.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν δούλεψαν σήμερα σὲ καμμιὰ ὑπηρεσία, γιατὶ ἦταν ἡ «Ἡμέρα τῶν Ἀμερικανῶν νεκρῶν ὅλων τῶν πολέμων».

— Ἡ Γαλλία δὲν θὰ λάβῃ μέρος στὰ προσεχῆ στρατιωτικὰ γυμνάσια τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ θεωροῦνται καὶ τὰ πιὸ σημαντικά.

— Ἕνα χωριὸ τοῦ Κυανοῦ Νείλου ὑπέστη ἐπίθεσι ἐπαναστατῶν τοῦ Νοτίου Σουδάν. Οἱ ἐπαναστάτες περικύκλωσαν τὸ χωριό, ἔπιασαν 74 κατοίκους του καὶ τοὺς ἔκαψαν ζωντανοὺς μέσα στὰ σπίτια τους!...

— Τὸ «Εὐρυμέδων» διεσώθη χάρις στὸν ἡρωϊσμὸ τοῦ πληρώματός του καὶ τοῦ πλοιάρχου του. Τὸ φορτηγὸ σκάφος, 8631 τόννων, βρισκόταν 300 μίλια νότια ἀπὸ τὴν Σουβα (νησιώτικο σύμπλεγμα τῶν Φίτζι στὸν Εἰρηνικό), ὅταν ἡ πυρκαϊὰ ποὺ ἐξερράγη σ' αὐτὸ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ σκάφος. Τὸ γεγονὸς διαπιστώθηκε ἀπὸ ὑδροπλάνο τῆς Νέας Ζηλανδίας, ποὺ τὸ ἀντελήφθη καὶ κατέβηκε χαμηλὰ καὶ στὴ συνέχεια ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ναυτιλιακὲς ἀρχές. Συγχρόνως στὸ «ΣΟΣ» τοῦ ἑλληνικοῦ φορτηγοῦ ἔσπευσαν πολλὰ σκάφη, ἀκόμη καὶ τὸ πολυτελὲς ὑπερωκεάνειο «Μοντερέϊ». Τελικά, τὸ «Εὐρυμέδων» διεσώθη καὶ τὸ πλήρωμά του κι' ὁ κυβερνήτης του μὲ σοβαρὰ ἐγκαύματα μεταφέρθησαν στὴν Αὐστραλία.

1. — Ἐλήφθη ἀπόφασις νὰ ἐνταθοῦν τὰ μέτρα ἐλέγχου τῶν ὁμογενῶν, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ Κογκό. Ἔτσι, ἐλπίζεται ὅτι θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸν φοβερὸ κίνδυνο τῆς ἑλονοσίας κι' ἀκόμη ἀπὸ ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως εἶναι ἡ φαλακρίασις καὶ ἡ λοΐασις. Οἱ δυὸ τελευταῖες ἀρρώστιες ἐπηρεάζουν ψυχολογικὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ παρουσιάζουν δυσάρεστες τοξικὲς καὶ ἀλλεργικὲς καταστάσεις. Ἡ φυλαρίασις ἔχει παρατηρηθῆ στὴν Τουρκία, στὴν Ἱσπανία καὶ στὴν Βόρειο Ἀφρική. Στὸ Κογκό, ἔχει προσβάλει τὰ 90% τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Κογκό. Ἔτσι φαίνεται πὼς μᾶς ἦρθε καὶ στὴν Ἑλλάδα. Δυὸ κρούσματα ἐπίσης λοϊάσεως σημειώθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς. Καὶ κρούσματα ἑλονοσίας στὴν Λέσβο. Εὐτυχῶς, τὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς ἔλαβε ἐγκαίρως τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα, γιὰ νὰ μὴν ἁπλωθῇ τὸ κακό.

— Κρουαζιέρα στὴ Μεσόγειο καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ἐκτελεῖ ὁ μεγαλοεφοπλιστὴς κ. Ἀριστοτέλης Ὠνάσης, μαζὺ μὲ τὴν διάσημη Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα Μαρία Κάλλας. Ἡ θαλαμηγὸς «Χριστίνα» ἀπέπλευσε ἤδη ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι ἀναψυχῆς. Ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Μαρία Κάλλας, χρειάζεται ἀνάπαυσι καὶ τὸ κλίμα στὴ Μεσόγειο θὰ τῆς τονώσῃ τὸν κλονισμένο ὀργανισμό της. Τῆς στοίχισε πολὺ ἡ «τρέλλα» ποὺ ἔκανε, νὰ παρουσιασθῇ μὲ σαράντα πυρετὸ καὶ νὰ τραγουδήσῃ στὴν Ὄπερα τῶν Παρισίων, «Νόρμα», σὲ πέντε συνεχῶς παραστάσεις. Πέντε θριάμβους σὲ βάρος τῆς ὑγείας της. Τὴν ἕκτη βραδυὰ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐμφάνισί της. Μὰ θὰ παρακολουθοῦσε τὴν παράστασι τὸ αὐτοκρατορικὸ ζευγάρι τῆς Περσίας. Δὲν θέλησε λοιπὸν νὰ τοὺς στερήσῃ τὴν χαρὰ νὰ τὴν ἀκούσουν. Δὲν κατάφερε ὅμως νὰ συνεχίσῃ ὡς τὸ τέλος. Δὲν μπόρεσε νὰ ἐμφανισθῇ στὴν τετάρτη πρᾶξι. Ἀνελύθη σὲ δάκρυα καὶ λιποθύμησε. Ἀργότερα, ἐδήλωσε: «Δὲν ἤθελα νὰ ξαναγεννηθῇ ὁ θρῦλος τῆς «ἰδιότροπης Κάλλας», ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. «Στὸ κοινό, δὲν δίστασε νὰ δηλώσῃ: «Δὲν τραγουδάω ἐγώ. Ἀκούω κάποια ἄλλη νὰ τραγουδάῃ». Μὰ τὸ παρισινὸ κοινὸ ποὺ τὴν λατρεύει, ξέσπασε σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Δοκίμασε τότε ἡ Κάλλας νὰ συνεχίσῃ, μὰ πάλι λιποθύμησε.

Ὁ προσωπικὸς γιατρός της, σὲ σχετικὸ ἀνακοινωθέν, ἔγραψε: «Ὑπερβολικὴ κόπωσις. Πίεσις σαφῶς ἀνεπαρκής. Ἔντονη κόπωσις». Κι' ἔτσι ὁ παιδικὸς φίλος της, ποὺ τὴν θαυμάζει καὶ τὴν λατρεύει, μᾶς τὴν φέρνει στὴν Μεσόγειο καὶ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, ὅπως ἀνεφέρθη, πρόκειται νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Νάσερ. Μαζύ του κατόπιν θὰ μεταβῇ στὴν ἀφρικανικὴ διάσκεψι τοῦ Ἀλγερίου.

— Ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Π. Γαρουφαλιᾶς, μιλῶντας στὴν διάσκεψι τοῦ ΝΑΤΟ ἐτόνισε ὅτι «Ἂν δὲν παρασχεθῇ ἀρκετὴ οἰκονομικὴ βοήθεια στὴν Ἑλλάδα, θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη ἡ χώρα μας νὰ μειώσῃ ἀνάλογα τὶς στρατιωτικὲς Δυνάμεις».

— Ὁ γενικὸς ἀρχίατρος τῶν ΗΠΑ κ. Λοῦθερ Τέρρυ δήλωσε τὰ ἀκόλουθα: « Πεντακόσιες χιλιάδες ἄτομα χάνουν τὴν ζωή τους κάθε χρόνο στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸ κάπνισμα τοῦ τσιγάρου. Ἐπίσης 125.000 πεθαίνουν πρόωρα.

— Πεντακόσιοι στρατιῶτες τοῦ Νοτίου Βιετνὰμ σκοτώθηκαν στὴν τριήμερη μάχη στὴν περιοχὴ τοῦ Κουάγκ Νγκάϊ.

2. — Ὁ Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ κ. Τζόνσον διέταξε τὴν ἀποχώρησι 2.000 Ἀμερικανῶν πεζοναυτῶν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δομίνικο.

— Τραγικὸ θάνατο βρῆκαν 247 Γιαπωνέζοι ἀνθρακωρῦχοι σ' ἔκρηξι μεγάλης ὑπογείου στοᾶς στὸ νησὶ Κυουσοῦ τῆς Νοτίου Ἰαπωνίας. Ὁ ὑπουργὸς Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας κ. Σακουραοῦτσι, ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ὀρυχείων, ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του.

— Οἱ Κογκολέζοι στασιασταὶ στὸ Β. Κογκὸ ἐξετέλεσαν 40 λευκούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει πληροφορία ὅτι συγκαταλέγωνται καὶ Ἕλληνες.

— Νέα προκλητικὴ ἐνέργεια τουρκικοῦ σκάφους σὲ βάρος ἁλιευτικῆς λέμβου, μέσα στὰ ἑλληνικὰ χωρικὰ ὕδατα, ἔγινε στὴν περιοχὴ τῆς Μικρῆς Μαρίτσας. Τουρκικὸ καταδιωκτικὸ εἰσῆλθε σὲ βάθος τριῶν μιλίων καὶ συνέλαβε τὸ ἁλιευτικὸ «Ἅγιος Γεώργιος». Ἀφοῦ ἔκαναν ἔρευνα οἱ Τοῦρκοι ναῦτες στὸ σκάφος μήπως εἶχαν κρύψει... λαθρεμπόριο, τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους. Τὰ ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια τῶν Τούρκων ἔχουν ἀναστατώσει κυριολεκτικὰ τοὺς ἁλιεῖς τῆς περιοχῆς τοῦ Ἕβρου.

— Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως προήδρευσε συσκέψεως τῶν Κρητῶν ὑπουργῶν καὶ ἄλλων ἁρμοδίων, γιὰ τὴν ἐπίλυσι τῶν ζωτικῶν προβλημάτων τῆς μεγαλονήσου.

— Ἡ Ἀμερικανικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπρότεινε στὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ ΟΗΕ τὴν ἐπανάληψι τῶν διαπραγματεύσεων, γιὰ τὴν σύναψι συνθήκης ποὺ θὰ ἀπαγορεύῃ κάθε δοκιμὴ πυρηνικῶν ὅπλων. Σύμφωνα μὲ τὸ ἴδιο σχέδιο, ἐνδείκνυται, ἢ ὅσο τὸ δυνατὸν ταχυτέρα σύναψις συμφωνίας γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς παραγωγῆς ἀτομικῶν ὑλῶν γιὰ μὴ εἰρηνικοὺς σκοπούς.

— Ὁ ὑπουργὸς Δημοσίων Ἔργων κ. Στ. Χούτας ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐπιλυθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου τὸ ἀπὸ πολλὲς δεκαετίες πρόβλημα τῆς ἀρδεύσεως ὁλόκληρης τῆς Κορινθίας, μὲ τὰ νερὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

— Ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἀπ' εὐθείας δρομολογήσεως μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἰταλίας τοῦ πορθμείου «Καρίνα ΙΙ». Στὴν τελετὴ παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς Δ. Ἔργων κ. Στ. Χούτας, ὁ ὑφυπουργὸς Ἐμπορίου κ. Σπανορρῆγας, ὁ βουλευτὴς Κορινθίας κ. Χ. Ρέντης κα ιὁ ἐφοπλιστὴς κ. Χανδρῆς. Ὁ Δήμαρχος κ. Ἡλιόπουλος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Κορινθίων πρὸς τὴν Κυβέρνησι.

— Ἡ Μαρίνα Ὄσβαλντ, χήρα τοῦ Λῆ Χάρβεϋ Ὄσβαλντ, ποὺ κατηγορήθη γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζὼν Κένεντυ καὶ ποὺ ἐξετελέσθη ἀπὸ ἄλλον κάτοικον τοῦ Ντάλλας ἐνῷ ὡδηγεῖτο ἀπὸ ἀστυνομικοὺς γιὰ ἀνάκρισι, παντρεύτηκε τὸν τεχνίτη Κένεθ Πόρτερ.

— Ἱκανοποιητικὸ κρίθηκε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συζητήσεων, ποὺ διεξήχθησαν στὸ ΝΑΤΟ γιὰ τὸ ἀμυντικὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Στὸ ἀνακοινωθὲν ποὺ ἐξεδόθη στὸ Παρίσι μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, ἀναφέρονται καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ ὑπουργοὶ Ἀμύνης τῶν Κρατῶν τοῦ ΝΑΤΟ, ἔδωσαν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ προβλήματα ἀμύνης Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτῶν τῶν χωρῶν».

— Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 1965, ἡ Ἀθήνα θ' ἀποκτήσῃ πέντε νέες πλατεῖς: στὰ Ἐξάρχεια, στὰ Κάτω Πατήσια, στὰ Τουρκοβούνια, στὸ Κολωνάκι καὶ στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

— Οἱ πτυχιοῦχοι τῆς Θεολογίας, ποὺ θὰ δεχθοῦν νὰ χειροτονηθοῦν ὡς πρεσβύτεροι καὶ νὰ ὑπηρετήσουν σὲ πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῶν παραμεθορίων περιοχῶν, θὰ πάρουν μισθὸ καὶ ἐπίδομα ποὺ θὰ φθάνῃ τὸ ποσὸν τῶν πέντε χιλιάδων δραχμῶν.

— Οἱ ἄποροι Δῆμοι πρόκειται νὰ ἐνισχυθοῦν. Θὰ διατεθῇ ποσὸν εἴκοσι ἑκατομμυρίων γιὰ τὴν κάλυψι τῶν ἀναγκῶν τους.

— Ὕστερα ἀπὸ τὰ αἱματηρὰ ἐπεισόδια ποὺ σημειώθηκαν στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀναμένεται ὅτι θὰ γίνῃ ἐπίθεσι δυνάμεων τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τῆς Ἰορδανίας.

— Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι εἶναι σήμερα ἄτομα δυστυχισμένα. Αὐτὸ ὑποστηρίζει ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὁ Ζ. Π. Γκεββύ, «αὐτοκράτωρ» τοῦ πετρελαίου καὶ μέτοχος σὲ μεγάλους οἰκονομικοὺς ὀργανισμούς. «Εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ ζοῦμε, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἐργαζόμαστε πιὸ σκληρὰ ἀπὸ ὅλους, ἔχουμε τρομερὲς εὐθύνες καὶ ζοῦμε σὲ καθεστὼς συνεχῶν ἐνοχλήσεων. Οἱ γυναῖκες μᾶς κυκλώνουν νὰ τὶς παντρευτοῦμε. Ὅταν χωρίσουμε, μᾶς ζητᾶνε τεράστια ποσὰ γιὰ ἀποζημίωσι. Ἔτσι, ἕνας βαθύπλουτος μπορεῖ νὰ γίνῃ φτωχός, μετὰ ἀπὸ δυὸ ἀτυχεῖς γάμους...» Ἔχει δίκιο ὁ κ. Γκεββύ; Ἐκεῖνος τὸ ξέρει. Πάντως, πολλοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμον ἤθελαν νὰ εἶναι τόσο «δυστυχισμένοι» ὅσο ὁ «αὐτοκράτωρ» τῶν πετρελαίων...

— Ἐκδοτικὸς ὀργανισμὸς στὴ Ρωσία. Τὸ 1965 ἐξεδόθησαν 7.000 νέα λογοτεχνικὰ βιβλία σὲ 400 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα.

— Στὴν Ἰταλία, εἶναι χιλιάδες τὰ ἀνδρόγυνα ποὺ θέλουν νὰ χωρίσουν μὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ Ἰταλικὴ ἐκκλησία. Ὑπάρχουν σήμερα τρία ἑκατομμύρια οἰκογένειες, ποὺ ζοῦνε σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι, γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξεκαθαρίσουν ὁριστικὰ τοὺς λογαριασμούς τους. Τὸ Βατικανὸ θεωρεῖ ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀκατάλυτος. Ἀπὸ τὸ 1929, ἔχει ὑπογράψει Κονκορδάτο μὲ τὸ Κράτος, ποὺ δὲν μπορεῖ σήμερα ν' ἀναθεωρηθῇ καὶ ποὺ δὲν ἐπιτρέπει τὰ διαζύγια.

— Ἡ Ὑπηρεσία Σχολικῆς Ραδιοφωνίας τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ὠργάνωσε σειρὰ ἐκπομπῶν, γιὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ κοινὸ πάνω στὰ προβλήματα καὶ τὴ σημασία τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως.

— Ἡ Ἑλλάδα, μὲ 330 ἡμέρες ἡλιοφανείας τὸ χρόνο, θὰ καταλάβῃ προνομιοῦχα θέσι σ' ἕνα κόσμο στὸν ὁποῖο ὁ ἥλιος θὰ ἀποτελῇ τὴν κυρία, ἂν ὄχι τὴν κυριώτερη πηγὴ ἐνεργείας. Αὐτὸ ἀνέφερε ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐφηρμοσμένης Χημείας καὶ μηχανικῶν ἐφαρμογῶν κ. Δεληγιάννης.

3. — Ἄγριος χειμῶνας ἐνέσκηψε στὴν Ἀνταρκτική. Μὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τοὺς ἐπιστήμονας τῶν διαφόρων ἀποστολῶν νὰ συνεχίζουν τὶς ἐργασίες τους.

— Ὁ ἀμερικανικὸς στόλος ἀναμίχθηκε στὶς μάχες τοῦ Βιετνάμ. Θωρηκτὸ κτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ πυραύλους τὰς θέσεις τῶν ἀνταρτῶν.

— Συνεπείᾳ ἀλλεργικοῦ σόκ, πέθανε ἡ μαθήτρια Τριανταφυλλίτσα Κωνσταντάρα, ἐτῶν 11, μετὰ ἀπὸ ἐνέσεις νοβοκαΐνης. Ἡ ἀτυχὴς μαθήτρια ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ἐγχείρισι ἀμυγδαλῶν καὶ τῆς ἔκαναν τοπικὴ ἀναισθησία μὲ νοβοκαΐνη. Ἀμέσως ὅμως κυριεύθηκε ἀπὸ δύσπνοια, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της καί, παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν, ὑπέκυψε στὸ μοιραῖον.

— Ὁ ὑπουργὸς Δημοσίων Ἔργων κ. Χούτας θὰ μεταβῇ στὴν Κρήτη, γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴν ἐπιτάχυνσι τοῦ ρυθμοῦ ἐκτελέσεως τῶν διαφόρων κατασκευῶν.

— Ἡ Πάτρα ἀπέκτησε αὐτόματη τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀθήνα. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ περιχώρων, πλὴν τῶν Σπάτων, Παιανίας, Σκαραμαγκᾶ, θὰ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν τηλεφωνικῶς, καλῶντας ἁπλῶς τὸν ἀριθμὸ 0961. Θ' ἀκοῦτε τὴν λέξι «Πάτραι» κα ιθὰ συνεχίζουν τὴν κλῆσι τοῦ ἀριθμοῦ ποὺ θέλουν. Ἐπίσης οἱ συνδρομηταὶ τῶν Πατρῶν θὰ παίρνουν τὸν ἀριθμὸ 021. Θὰ ἀκολουθήσῃ σύντομα αὐτόματη τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία καὶ μὲ τὴν Θεσσαλονίκη.

— Ὁ νέος πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἄγκυρα κ. Ἀλ. Σγουρδαῖος εἶχε μακρὰ συνομιλία μὲ τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Ἰσίκ.

— Ἕνας ἀνθρωπιστὴς ἐπιστήμων ὁ χειρουργὸς τοῦ ἑλληνικοῦ νοσοκομείου τοῦ Καΐρου Πάρις Μπελέτης πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς. Ὁ Μπελέτης χειρουργοῦσε δωρεὰν τοὺς ἀπόρους Αἰγυπτιῶτες καὶ στὴ Μέσῃ Ἀνατολή, προσέφερε μέγιστες ὑπηρεσίες, χειρουργήσας χιλιάδες Ἕλληνες στρατιῶτες.

— Ἡ Γ' τάξις τῶν Ἠθικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐπρότεινε νὰ ἐκλεγοῦν ὡς ξένα μέλη της οἱ ἀκόλουθοι διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες: Ὁ καρδινάλιος Αὔγουστο Μπέα, ποὺ κατέχει σημαντικὴ θέσι στὸ Βατικανὸ καὶ προΐσταται τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν προαγωγὴ τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος. Ὁ μεγάλος ἀνθρωπιστὴς καὶ ἰατροφιλόσοφος Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ. Ὁ Ἀλσατὸς αὐτὸς ἀνθρωπιστής, φιλόσοφος θεολόγος καὶ γιατρὸς ἔχει ἱδρύσει καὶ συντηρεῖ νοσοκομεῖο γιὰ τοὺς λεπροὺς στὸ Λαμπαρατὲ τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ὁ Γεώργιος Φλωρόφσκυ Ρῶσος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀμερικὴ κα ιθεωρεῖται ὡς ἐπιφανὴς προσωπικότης στὸν τομέα του.

— Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος γιόρτασε τὰ γενέθλιά του.

— Ἕνα περίεργο φαινόμενο τῆς φύσεως ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπιστήμονες στὴ Ρωσία: Ὁ λόφος ποὺ τραγουδάει. Πρόκειται γιὰ ἕνα λόφο ὕψους 150 μέτρων. Βρίσκεται κοντὰ στὸ ποταμὸ Ἰλὶ τοῦ Καζακστάν, κι' ἀπέχει 170 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἄλμα Ἀτά. Ὅταν φυσάῃ δυνατὸς ἄνεμος φέρνει στὸ λόφο καὶ τὴν ρίχνει στὶς ἀπόκρημνες πλαγιὲς του ἄφθονη ἄμμο. Σ' ὧρες νηνεμίας, ἡ ἄμμος κατρακυλᾷ καὶ τότε παρατηρεῖται τὸ περίεργο φαινόμενο, ὅλος ὁ λόφος «τραγουδάει». Ὁ ἦχος ποὺ ἀκούγεται εἶναι ἀσύγκριτος. Κι' οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ρωσίας, κι' ἰδιαίτερα τοῦ Καζακστάν, μάταια ἀγωνίζονται νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ παράδοξο φαινόμενο.

— Δυὸ ζευγάρια Ἑλλήνων, ποὺ διαμένουν στὸν Ἔσσεν, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ὀλλανδικὴ ἀστυνομία. Μετέφεραν τὰ κλοπιμαῖα ἀπὸ 17 καταστήματα ποὺ εἶχαν κυριολεκτικὰ λεηλατήσει. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὰ ἐδήλωσαν νομίμως στὶς τελωνειακὲς ἀρχὲς καὶ πρόθυμα κατέβαλαν καὶ τοὺς δασμούς τους, μὰ οἱ ἀρχὲς εἶχαν εἰδοποιηθῆ γιὰ τὴν δρᾶσι τους κι' ἔτσι τοὺς συνέλαβαν.

— Τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς χρονιᾶς: Οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Νταβὶντ Ὄϊστραχ σ τὶς συναυλίες τοῦ ΕΙΡ στ...

Τὰ ἑλληνικὰ νιᾶτα στὸ Στάδιο θαυμάσθηκαν γιὰ τὴν τελεία ἐκγύμνασί τους. Πρώτη φορὰ οἱ μαθητικὲς ἐπιδείξεις παρουσίασαν τόσο ἁρμονικὸ σύνολον καὶ δικαίως ἀπέσπασαν τὰ χειροκροτήματα τῶν δεκάδων χιλιάδων θεατῶν.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἄγκυρα κ. Σγουρδαῖος, ποὺ εἶχε μακρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Ἰλκὶν γιὰ τὸ Κυπριακό.

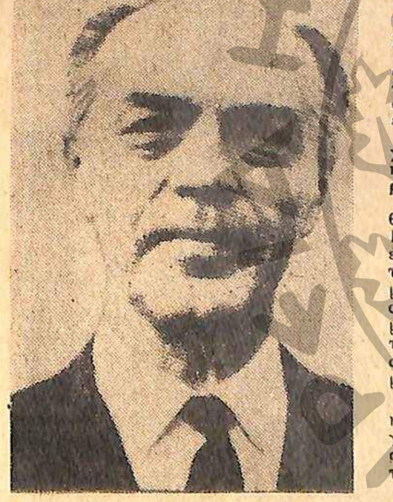

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Ἰλκίν.

Ὠδεῖο Ἡρώδου Ἀττικοῦ. Τὴν συναυλία τίμησαν ὁ Βασιλεὺς κι' ἡ Διάδοχος. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος μάλιστα, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ παίξιμο τοῦ Ὄϊστραχ, τὸν «ἀπήγαγε» μετὰ τὴν συναυλία καὶ τοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι στὸν Ναυτικὸ Ὅμιλο, γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ τὴν μουσική.

— Πρόκειται νὰ δημιουργηθῇ θερινὴ κατασκήνωσις γιὰ 10.000 Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς. Τὴν πρότασι ἔκανε στὴν Κυβέρνησι ὁ ὑπουργὸς τῆς Προεδρίας κ. Παπασπύρου, κατὰ τὴν ἐπάνοδό του ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

— Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία, ὁ ἄνθρωπος κινήθηκε μόνος του στὸ Διάστημα. Τὸν ἄθλο αὐτὸ πραγματοποίησε ὁ Ἀμερικανὸς ἀστροναύτης Ἔντουαρντ Χουάϊτ, ποὺ ἐκινήθη στὸ διάστημα ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ ἔξοδός του ἔγινε κατὰ τὴν τρίτη τροχιὰ τοῦ διαστημοπλοίου «Δίδυμοι 4», ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Τζέϊμς Μὰκ Ντίβιτ.

4. — Ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας Ἴγκριντ θὰ ἀναχωρήση ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη στὶς 16, γιὰ νὰ πάη στὴν Κέρκυρα. Σκοπός της νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀγαπημένη βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Ἄννα Μαρία, ὅταν θὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ παιδί της. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας Φρειδερῖκος θὰ ἔλθη στὴν Κέρκυρα μετὰ τὸν τοκετὸ τῆς Ἄννας Μαρία. Στὶς 11, θὰ φθάση στὸν «Μὸν Ρεπὸ» ἡ πριγκίπισσα τῆς Δανίας Βενεδίκτη, ἀλλὰ θὰ γυρίση στὶς 26, γιὰ νὰ ἀσκήση τὰ καθήκοντα τῆς ἀντιβασιλείας κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ πατέρα της. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἡμερομηνίες ἀναμένεται ὁ τοκετός. Ἐπίσης θὰ μεταβῇ στὴν Κέρκυρα καὶ ἡ διάδοχος τῆς Δανίας Μάργκρετε, ποὺ σπουδάζει στὸ Λονδῖνο.

— Πέθανε στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν τοῦ Λονδίνου ἀπὸ λευχαιμία ἡ Ντὴν Ντός, ἐτῶν 60, ποὺ εἶχε δηλητηριάσει ὅλους τοὺς συζύγους της μὲ ποντικοφάρμακο. Ὁ μόνος ποὺ γλύτωσε τὴν ζωή του, ἦταν ὁ Τσάρλς Μπράγκ, ποὺ την χώρισε μετὰ τὸ γάμο τους γιατὶ «τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ μαγείρευε δὲν εἶχαν καλὴ γεῦσι». Ἔτσι, γλύτωσε ἀπὸ τὶς ἐλαφρὲς δόσεις τοῦ ποντικοφάρμακου, ποὺ σιγὰ - σιγὰ δηλητηρίαζαν τὸν ὀργανισμὸ κι' ἔστελναν στὸν ἄλλο κόσμο τοὺς ἀτυχεῖς συζύγους...

5. — Ἡ βασίλισσα — μητέρα Φρειδερίκη πῆγε στὴ Μαδρίτη, γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν κόρη της Σοφία κατὰ τὴν γέννησι τοῦ δευτέρου τέκνου τῆς Ἑλληνίδας πριγκίπισσας.

— Οἰκουμενικὸ Συμπόσιο Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως θὰ γίνη στὴ Βιέννη, στὶς 18 καὶ 19 Ἰουνίου.

— Ἔγκυος γυναίκα 28 χρόνων αὐτοκτόνησε μὲ μαχαίρι, γιατὶ ὁ ἄνδρας της ἀρνήθηκε νὰ τῆς ἀγοράση κρέας ἀλόγου, τὸ ὁποῖο ἐπιθυμοῦσε νὰ φάη. Αὐτὸ συνέβη στὴν Μανίλα.

— Τὰ βελγικὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων ἀναφέρουν ὅτι, μεταξὺ τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν Κογκολέζων ἀνταρτῶν εἰς Ἄκετι Μποντὸ καὶ Μπουτὰ τῆς Στάνλεϋβιλ, εἶναι καὶ ὁ Χριστοφίδης μὲ τὰ δυὸ ἀνήλικα παιδιά του. Ἡ σύζυγος τοῦ Χριστοφίδη ἐπέζησε τῶν τραυμάτων της.

— Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀθήνας συζητήθηκε στὴν Βουλή. Ἐζητήθη νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ οἰκοδομικοῦ χάους καὶ γιὰ τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα στὴν πρωτεύουσα.

— Γκάγκστερ στὸ Μπίγκ Σπρίγκ τῆς Ντεμπράσκα, γιὰ νὰ ληστέψη μιὰ Τράπεζα σκότωσε τὸν πρόεδρο τοῦ συμβουλίου καὶ δυὸ ὑπαλλήλους. Ὁ γκάγκστερ διέφυγε, ἀφοῦ κατάφερε νὰ πάρη 1500 δολλάρια. Ἂν συλληφθῆ, γιὰ 1.500 δολλάρια θὰ καθήση στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

P. PANOUTSO

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 9—1 5—8 μ. μ. Σάββατον 9—1 πλὴν Κυριακῆς. Ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἁγ. Παρασκευή. λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφωνον 650.418.

Μιὰ μητέρα μὲ κατανόησι...

γνωρίζει, πὼς τὰ χρόνια ποὺ τὸ σῶμα τῆς κορούλας της σχηματίζεται εἶναι πολὺσημαντικά. Γι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡλικία σχεδιάστηκε ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ σουτιὲν τῆς "TEENFORM". Τὸ σουτιὲν αὐτό, καθὼς ἡ "ἀνάπτυξις" προχωρεῖ, τὴν παρακολουθεῖ καὶ προσαρμόζεται ἀναλόγως... διακριτικά... ἄνετα ... προσφέροντας, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ ἐσώρρουχα τῆς "TEENFORM", ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς καὶ σ' ἐκείνη. Ὑπενθυμίζει συνεχῶς στὴν κόρη σας πὼς ἔχει Μητέρα μὲ κατανόησι.

Γράψτε μας, σημειώνοντας τὴν διεύθυνσί σας, γιὰ νὰ σᾶς στείλουμε δωρεὰν τὰ δύο ἐνδιαφέροντα καὶ διαφωτιστικὰ τεύχη: «Γιὰ τὶς μητέρες ποὺ ἔχουν κατανόησι» καὶ «Τὰ μυστικὰ κάθε κοριτσιοῦ».

Λάϊτ ΦΛΕΞ ΦΟΡΜ

ΧΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 50 - ΑΘΗΝΑΙ (127) ΤΗΛ. 227.804 - 233.109

ΚΙ' ΟΛΑ ΧΑΘΗΚΑΝ...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«—Λέγομαι: Ἀλέξανδρος Κάρτος, ἐτῶν τριάντα, καὶ εἶμαι συγγραφέας. Ἡ ἱστορία μου ἄρχισε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Εἴκοσι χρονῶν ἤμουν, ὅταν στὸ δρόμο μου συνάντησα τὸν ἔρωτα, στὸ πρόσωπο μιᾶς κοπέλλας μὲ καστανὰ μαλλιά, γλυκὰ μάτια κι' ὡραῖο χαμόγελο. Τὴν ἀγάπησα!

Ἕξη μῆνες πέρασαν, μέχρι νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, δοκίμασα τὴν πίκρα, σ' ὅλη τὴν ἄσχημη γεῦσι της. Προτιμοῦσα νὰ μένω στὴ σκληρὴ ἀμφιβολία, παρὰ νὰ συντρίψη τὰ ὄνειρά μου ἡ πραγματικότητα. Φοβόμουν τὴν ἄρνησί της, τὴν ἀδιάφορη στάσι της. Ἦταν τόσο ὄμορφη! Ἔδειχνε τόσο ὑπερήφανη! Κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο ἀσήμαντος!

Στὸ μικρό μου δωμάτιο, κλεισμένος, ξενυχτοῦσα. Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, προσπαθοῦσα νὰ ξεχωρίσω μέσα στὰ ἄλλα σπίτια τὸ δικό της. Κι' ὅταν τὸ παράπονο μ' ἔπνιγε, ἔπαιρνα τοὺς δρόμους, καὶ σὰ φάντασμα, χαμένος στὶς σκιές, περνοῦσα τὶς ὧρες μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ὅταν, τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀϋπνία, γύριζα στὸ δωμάτιό μου κι' ἔπεφτα νὰ κοιμηθῶ, πεταγόμουν ὄρθιος ἀπὸ φριχτοὺς ἐφιάλτες: Πότε κάποιος τὴν ἀγκάλιαζε, πότε ἄλλος τὴν φιλοῦσε, πότε τὴν πλησίαζα καὶ μ' ἔδιωχνε... Πῶς τυραννιόμουν!

Ἤμουν εἴκοσι χρονῶν. Ἕνα παιδὶ ἀκόμα. Μήπως ὅμως δὲ μπορεῖ ἕνα παιδὶ ν' ἀγαπήση ὅπως ἀγάπησα ἐγὼ τὴ Βάνα; Μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του, δηλαδή, καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά του;

Στὸ τέλος τοῦ ἕκτου μῆνα πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσω. Ἦταν Δεκέμβρης — παραμονὲς Χριστουγέννων.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι της, ὑπάρχει ἕνας μικρὸς κῆπος. Βγαίνοντας, ἤξερα πὼς πρῶτα περνοῦσε ἀπ' αὐτόν, κάνοντας ἕνα σύντομο περίπατο.

Ἦταν ἀπόγευμα. Ἡ μέρα τέλειωνε γοργά. Ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος μὲ σύννεφα. Ὁ τόπος γκρίζος. Τὰ δέντρα ἀκίνητα, φάνταζαν πένθιμα.

Στεκόμουν πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ μιᾶς λεύκας, μὲ τὴν καρδιά μου ποὺ πήγαινε νὰ σπάση, τρέμοντας σύγκορμος, μὲ τὸ μυαλό μου ἄδειο, μὴ μπορῶντας τίποτα νὰ σκεφτῶ.

Ὅταν φάνηκε στὴν ἀρχὴ τοῦ στενοῦ, χωμάτινου μονοπατιοῦ, θέλησα νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια. Ὅμως, ἔμεινα. Ἔπρεπε ἐκείνη τὴ μέρα, τὸ μαρτύριό μου νὰ πάρη τέλος. Γιατὶ ἐγώ, ὁ νέος τῶν εἴκοσι χρονῶν, ἐκείνη τὴ μέρα, εἶχα ἀποφασίσει, πώς, ἂν μοῦ'λεγε ὄχι, θὰ σκοτωνόμουν. Γι' αὐτό, εἴτε μὲ δεχόταν, εἴτε ὄχι, θά'παιρνε τέλος τὸ μαρτύριό μου!

Πετάχτηκα μπροστά της ξαναμμένος, μὲ μάτια ποὺ ἔκαιγαν, καὶ ποὺ θὰ πετοῦσαν φωτιές... γιατὶ ἐκείνη τρόμαξε, πισοβημάτισε, ἔπνιξε μιὰ φωνή.

—Μείνετε... τῆς εἶπα ὅσο πορῶσα πιὸ γλυκά.

Ἔμεινε. Κυτταζόμαστε. Μὲ τὸ βλέμμα μου, φιλοῦσα τὰ μαλλιά της καὶ χάϊδευα τὸ πρόσωπό της.

Ἀπὸ τὶς μυριάδες λέξεις ποὺ σκεφτόμουν, πρὶν πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσω, ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες σελίδες τοῦ ἡμερολογίου μου ποὺ εἶχα γεμίσει ξενυχτῶντας ἐξ αἰτίας της, τίποτα δὲ θυμόμουν. Τίποτα δὲν μποροῦσα νὰ ἐκφράσω. Πνιγόμουν. Κι' ὅταν κατάλαβα πὼς δὲν ἄντεχα, πὼς θά'βαζα τὶς φωνές, πὼς θά'φευγα κυνηγημένος ἀπὸ τὴν ἴδια μου ἀνικανότητα νὰ μιλήσω... τότε, ὅλες οἱ λέξεις, ὅλες οἱ φράσεις, ἔγιναν μιὰ μικρή, τόσο δὰ μικρούλα, λέξι, μὲ ἕξη γράμματα ὅλα-ὅλα, ποὺ τὴν πρόφερα μ' ἕνα βογγητό:

—Σ' ἀγαπῶ!

Καὶ κατέρρευσα. Καὶ ἔμεινα ἀκίνητος μπροστά της, προσμένοντας ἀπὸ τὰ χείλη της, νὰ μάθω, ἂν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω ἢ νὰ πεθάνω.

Καί, καθὼς τὸ σκοτάδι διαρκῶς πύκνωνε, καθὼς ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ τραντάζεται καὶ νὰ σκίζεται ἀπὸ βροντὲς κι' ἀστραπές, μαζὶ μὲ τὶς πρῶτες ψιχάλες τῆς βροχῆς ποὺ ἔπεσαν δροσερὲς στὸ φλογισμένο μου πρόσωπο... ἔνιωσα τὴν ἀνάσα της τόσο κοντά, πολὺ κοντὰ στὸ στόμα μου, καὶ αἰσθάνθηκα τὸ χέρι της ν' ἀγγίζη, νὰ πιάνη, νὰ σφίγγη τὸ δικό μου. Τότε τὴν κύτταξα. Τὰ μάτια μας ἦταν πολὺ κοντά. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ χείλη μας, ποὺ ἁπαλώτατα ἑνώθηκαν...

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, τὸ δάκρυ ἔγινε γέλιο.

Κύλησαν μῆνες. Τὸν καιρό, τὸν περνοῦσα τώρα, μέσα σὲ μιὰν ἀπροσμέτρητη εὐτυχία. Χαιρόμουν τὸν ἔρωτά της μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. Τὴν ἀγαποῦσα, ὅπως ποτὲ ἴσως ἄλλη γυναίκα δὲν ἔχει ἀγαπηθῆ...

Ἡ Βάνα, δὲν ἦταν μόνο μιὰ ὄμορφη γυναίκα... ἀλλὰ μιὰ γυναίκα μὲ καρδιά, γεμάτη — ἀμέτρητη σὰν τ' ἄστρα — καλωσύνη.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴ γνωριμία μας, πέθανε καὶ ἡ μητέρα της. Ἐγὼ ἔμενα στὴν Ἀθήνα μονάχος — καταγόμουν ἀπὸ κάποια ἐπαρχία καὶ ζοῦσα ἀπὸ τὸ μηνιαῖο πατρικὸ ἐπίδομα, ποὺ συνεχῶς λιγόστευε.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη λύπη της, πρότεινα στὴ Βάνα νὰ μείνουμε μαζί. Δέχτηκε δίχως δισταγμούς. Μ' ἀγαποῦσε καὶ καμμιὰ ἀνόητη συμβατικότητα δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ τὴν κρατήση μακρυά μου.

Ρίχτηκα μὲ πάθος, μὲ λύσσα στὴ δουλειά. Νὰ γράφω καὶ νὰ γυρίζω στὰ περιοδικά, προσπαθῶντας ἀπὸ κάπου νὰ πιαστῶ, νὰ κερδίσω μερικὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε, καὶ νὰ δημιουργήσω ἐγὼ πάνω στὸ χαρτί, ὅλα ὅσα φανταζόμουν, ὅλα ὅσα ἔνιωθα μέσα μου.

Μάταιος κόπος. Μὰ ἐπέμενα. Ἔγραφα τὰ βράδυα. Ξημερωνόμουν στὸ γραφεῖο μου. Ἔλυωνα μολύβια, ἔσκιζα χαρτιά, ἔπινα καφέδες, κάπνιζα.

Ὅταν, ἀπογοητευμένος, ἐρχόμουν στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ γραφεῖο κάποιου ἐκδότη, κι' ἀκουμποῦσα τὸ κεφάλι στὸν ὦμο ἐκείνης, σὰν ἀπὸ μαγεία, ἔνιωθα ξανὰ τὴ δύναμι, τὸ κουράγιο καὶ τὸ θάρρος νὰ μὲ πλημμυρίζουν. Καὶ συνέχιζα τὸ γράψιμο καὶ τὶς προσπάθειες.

Καὶ τὸ πρῶτο μου διήγημα δημοσιεύτηκε. Ὕστερα τὸ δεύτερο, καὶ κατόπιν τὸ τρίτο.

Τότε ἄρχισαν τὰ ὄνειρα...

Ὠνειρευόμουν ἕνα σπίτι, καὶ μέσα ἐκείνην, νὰ γυρίζη ἀνάλαφρη ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, ταχτοποιώντας, φτιάχνοντας, στολίζοντας. Ὠνειρευόμουν τὶς κινήσεις μου, τὶς πράξεις μου. Νά, πότε ἐκεῖ, στὴν κουζίνα, καθὼς θὰ ἑτοίμαζε τὸ φαγητό, θὰ τὴν πλησίαζα σιγὰ-σιγά, ἀπὸ πίσω, καί, ἀγκαλιάζοντάς την σφιχτά, θὰ τῆς ψιθύριζα στὸ μικρὸ ρόδινο αὐτί της τὰ λόγια τοῦ τρελλοῦ ἔρωτα ποὺ αἰσθανόμουν γι' αὐτήν. Καὶ πότε, ἐκεῖ ποὺ θὰ ξεσκόνιζε ἕνα ἔπιπλο, ἕνα κάδρο, ἕνα μπιμπελό, θὰ τὴ σήκωνα στὴν ἀγκαλιά μου, καί, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες της — ποὺ δὲ θἆταν διαμαρτυρίες, ἀλλὰ παιγνίδια — σὰ διψασμένος στὸ μεγάλο καναπὲ θὰ χαιρόμουν τὴν ἀγάπη της, τὸ κορμί της. Ὠνειρευόμουν, σὰν ἐγὼ θὰ 'γραφα, ἐκείνη νὰ κάθεται δίπλα μου, καὶ νὰ μοῦ λέη:

Μ' ἀγαποῦσε, καὶ καμμιὰ ἀνόητη συμβατικότητα δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ τὴν κρατήση μακρυά μου...

—Γράφε, Ἀλέκο μου, γράφε, ἀγάπη μου...

Ὠνειρευόμουν — ὤ! πόσο ὠνειρευόμουν αὐτὴ τὴ μέρα!... ἐκείνη τὴν ὑπέροχη καὶ μοναδικὴ μέρα, πού, ντροπαλή, θὰ μοῦ'λεγε:

—Ἀλέκο, ἀγαπημένε μου, δὲ νομίζεις πὼς πρέπει νὰ πάρουμε ὑπηρεσία;...

Θὰ κόμπιαζε λιγάκι, θὰ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ ἔκρυβε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος μου, καὶ θὰ συνέχιζε:

—...γιατὶ σὲ λίγο καιρὸ δὲν θὰ μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ τὶς δουλειές!

Κι' ἐγὼ θὰ καμωνόμουν πὼς δὲν καταλάβαινα, καὶ θὰ περίμενα ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁλόγλυκια ἐκείνη λέξι, ποὺ λαχταρᾶ ν' ἀκούση ὁ κάθε καλὸς ἄντρας. Καὶ θὰ μοῦ τὴν ἔλεγε:

—Μά, ἀγάπη μου, δὲν καταλαβαίνεις; Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔχουμε στὸ σπίτι ἐπισκέπτη. Ἕνα τόσο δὰ μικρούλη ἐπισκέπτη, ποὺ θὰ τὸν βλέπουμε, θὰ κυτταζόμαστε καὶ θὰ λέμε: Νά ἡ ἀγάπη μας, ἔγινε ἄνθρωπος!

Ἀγαπημένο φέρσιμο! Λατρεμένα λόγια! Τί εὐτυχία θὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ θά'νιωθα! Πῶς, μὲ τί λόγια νὰ τὴν περιγράψω;

Μὲ πόση εὐλάβεια πιὰ θὰ τὴν ἄγγιζα! Μὲ πόσο μεγάλη τρυφερότητα θὰ τὴ φρόντιζα!

Ὄνειρα, ὁράματα ἦταν ὅλα αὐτά, ποὺ ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνουν μιὰ γοητευτικὴ πραγματικότητα, καὶ τίποτα δὲν φαινόταν ἱκανὸ νὰ τὸ ἐμποδίση αὐτό. Ὅλα, ἀντίθετα, μοῦ φώναζαν πὼς ἔρχεται, ἔρχεται... Ὑπῆρχε βέβαια τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων — τὰ ὅσα κέρδιζα δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ νὰ τῆς προσφέρω ἐκεῖνα ποὺ ἤθελα — μὰ ἔλπιζα, πίστευα, πὼς ἐρχόντουσαν κι' αὐτά.

Καὶ στὸ τέλος νίκησα.

Πρὶν μερικὲς μέρες, μ' εἰδοποίησαν, πὼς κάποιος γνωστὸς σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου, ζητοῦσε ν' ἀγοράση, γιὰ νὰ «γυρίση» ταινία, τὴν τελευταία νουβέλλα μου ποὺ εἶχε δημοσιευτῆ. Τὴν ἴδια μέρα τὸν ἐπισκέφτηκα, πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά, δεχτηκα, καὶ πῆρα τὸ μεγάλο ποσὸ ποὺ μοῦ πρόσφερε ἀμέσως σὰν προκαταβολή. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, περνῶντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο κάποιου ἐκδότη, πληροφορήθηκα, πὼς τὸ μυθιστόρημα ποὺ τοῦ εἶχα δώσει ἀπὸ καιρό, ἐπιτέλους τὸ εἶχε διαβάσει, τ' ἄρεσε, καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸ ἐκδώση.

Ἦταν ἀπόγευμα, καὶ μὲ τὴ Βάνα ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦμε στὸ Σύνταγμα γιὰ νὰ πᾶμε — αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη μας διασκέδασι — στὸν κινηματογράφο.

Εἶναι περιττὸ νὰ περιγράψω μὲ πόση λαχτάρα ἔτρεξα στὸν τόπο τῆς συνάντησής μας. Μὲ πόση ἀνυπομονησία τὴν περίμενα.

Περνοῦσε τὸ δρόμο. Παρατηροῦσα τὰ βήματά της, τὰ πόδια της...

Τότε ἦταν ποὺ τὴ χτύπησε ἡ λιμουζίνα. Τὴν τίναξε πέρα, μακρυά, σὰν κάτι τὸ ἄχρηστο! Κάποια κραυγή. Ἕνα φρενάρισμα. Ὕστερα τίποτα... Ἔμενα ἀκίνητος, κυττάζοντας τὸ σημεῖο, ὅπου ἔβλεπα πρὶν μιὰ στιγμὴ τὰ πόδια της, καὶ ποὺ τώρα δὲν ὑπῆρχε τίποτα... μόνο ἄσφαλτος, ἄσφαλτος μαύρη, βρώμικη...

Γύρισα. Κόσμος εἶχε μαζευτῆ. Ἄνοιξα διάδρομο, κι' ἔφτασα κοντὰ στὸ κορμί της. Ἦταν τσακισμένο! Τὰ μάτια της, τὰ γλυκά, χιλιοφιλημένα μάτια της, ἦταν κλειστά. Τὸ στόμα πού'λεγε τὰ χαριτωμένα λογάκια, καὶ τὰ ζεστὰ μαλακὰ χείλη της, κλεισμένα, ματωμένα. Τὸ καστανόμαλλο κεφάλι της, θρυμματισμένο. Τὰ κρινένια χεράκια μὲ τὰ μακρυὰ δάχτυλα, γδαρμένα, βρωμισμένα.

Σειρῆνες, ὁμιλίες ἀκουγόντουσαν, μόλις τὶς ξεχώριζα. Γονάτισα, ἀκούμπησα τὰ χέρια στὰ γόνατά μου, ἔγειρα τὸ κεφάλι δεξιά, καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω.

Κύτταξα τὸν κύκλο ἀπὸ τὰ κεφάλια πού'χε σχηματιστῆ γύρω μου. Οἱ ἄνθρωποι ἔστεκαν καὶ μὲ παρατηροῦσαν.

Σκέφτηκα πὼς ἡ ζωή μου ἦταν πιὰ ἄχρηστη χωρὶς τὴ Βάνα. Χωρὶς αὐτὴν δὲν ἤμουν τίποτα. Κι' ἀφοῦ ζοῦσα γιὰ κείνην, ἀφοῦ αὐτὴ ἦταν ἡ ζωή μου, πὼς ἐγὼ θὰ ζοῦσα, πὼς θ' ἀνάσαινα ἐγώ, ἀφοῦ αὐτὴ εἶχε πάψει ν' ἀνασαίνη;

Φίλησα τὰ βουβὰ χείλη της, καὶ σὰ σηκώθηκα, πέτρωσα. Ἡ καρδιά μου ἔγινε ἕνα κομμάτι ἀτσάλι. Στὸ μυαλό μου, μόνο μιὰ σκέψι ὑπῆρχε. Θὰ ζοῦσα τόσο, ὅσο νὰ τὴν πραγματοποιοῦσα. Τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι μου, ἀπ' ὅπου βγῆκα τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας, ἔχοντας στὴ τσέπη μου ἕνα περίστροφο. Ἀγόρασα μιὰ ἐφημερίδα, διάβασα, ἔμαθα, ἔτρεξα, καί...».

. . . .

—Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε... τελείωσε ὁ Ἀλέξανδρος Κάρτος τὴν ἀπολογία του στὸ δικαστήριο.

Μερικὲς γυναῖκες ἔκλαιγαν. Ἀρκετοὶ ἄντρες εἶχαν συγκινηθῆ. Κατόπιν οἱ ἔνορκοι ἀποσύρθηκαν. Μετὰ μισῆς ὥρας σύσκεψι, παράδωσαν τὴν ἀπόφασί τους στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, ποῦ, ψυχρά, μέσα σὲ μιὰ νεκρικὴ σιωπή, διάβασε τὴν ἐτυμηγορία τους:

—Ἔνοχος, σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κατηγορητηρίου.

Καὶ ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασι:

—Εἰς θάνατον διὰ τυφεκισμοῦ!

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, οἱ ἐφημερίδες κυκλοφοροῦσαν σ' ἔκτακτα παραρτήματα, γράφοντας μὲ πηχυαίους τίτλους:

«Ὁ Ἀλέξανδρος Κάρτος κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τυφεκισμοῦ θάνατον. Ὁ στυγνὸς δολοφόνος τοῦ βιομηχάνου Ἀντρέα Μάρκου, τῆς Ἑλένης Μάρκου καὶ τῆς κόρης των Μαίρης, εἰς τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα. Ἡ Δικαιοσύνη ἔπραξε τὸ καθῆκον της».

. . . .

Ἐγώ, ὁ Ἀλέξανδρος Κάρτος, κλεισμένος στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων, περιμένω τὸ λεπτοδείκτη τοῦ ρολογιοῦ νὰ φτάση στὸν ἀριθμὸ δώδεκα — ὁ ἄλλος βρίσκεται στὸν ἀριθμὸ πέντε. Εἶναι χαράματα. Τὸ ρολόϊ μου μοῦ τὸ πῆραν, ἀλλὰ ὁ φύλακας μοῦ ἔδωσε τὸ δικό του. Παρακάλεσα τὸν παπᾶ νὰ φύγη, θέλοντας νὰ περάσω μονάχος τὶς τελευταῖες στιγμές μου. Κάθομαι καὶ σκέφτομαι, κυττάζοντας τὴν αὐλὴ τῶν φυλακῶν.

Ἂν μποροῦσα, νὰ ρωτοῦσα τὸν κάθε νέο, τὴν κάθε νέα, τὸν κάθε ἄνθρωπο, τί θά'καναν στὴ θέσι μου. Ἔπρεπε νὰ σκοτώσω ἢ ὄχι; Μά, γιὰ νὰ μοῦ δώσουν ἀπάντησι, θὰ ἔπρεπε ν' ἀγαπήσουν ὅπως ἀγάπησα ἐγὼ τὴ Βάνα.

Ὁ φύλακας μοῦ ζήτησε τὸ ρολόϊ του. Δὲ μὲ κυττάει. Μὲ δέος μὲ πλησιάζει. Καὶ ἔχει δίκιο. Ξέρει, πὼς σὲ λίγα λεπτά, ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὸ θάνατο. Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλή του πρᾶξι.

Καὶ τώρα, ἀκούω τὰ βήματά τους. Ἔρχονται νὰ μὲ πάρουν. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Μὲ παίρνουν. Βαδίζω ἀνάμεσά τους. Διασχίζουμε σκοτεινοὺς διαδρόμους. Κανένας δὲ μιλάει. Κανένας δὲ μὲ κυττάζει. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, μὲ τοποθετοῦν μπροστὰ ἀπό'ναν ψηλὸ τοῖχο. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γκρίζος. Κάπου μακρυὰ ἀστράφτει — θὰ βρέξη. Φυσάει ἐλαφρά. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ χώρου ἐκείνου, παρατηρῶ ἕνα δέντρο. Εἶναι τόσο γαλήνιο τοῦτο τὸ πρωινό! Θέλουν νὰ μοῦ δέσουν τὰ μάτια, μὰ ἀρνοῦμαι. Τὸ ἀπόσπασμα ἔχει πάρει τὴ θέσι του.

Τοῦτες τὶς τελευταῖες στιγμὲς ἀναρωτιέμαι ἂν ἔπρεπε νὰ σκοτώσω ἢ ὄχι. Ἂν δὲν τιμωροῦσα ἐγὼ ἐκείνους ποὺ σκότωσαν τὴ Βάνα, ποιὸς θὰ τοὺς τιμωροῦσε; Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο; Καὶ ὅσο καὶ νὰ τοὺς τιμωροῦσαν, τί θὰ κέρδιζα ἐγώ; Θὰ ξανάβρισκα τὴ Βάνα; Θὰ τὴν ξανάφερναν στὴ ζωή; Τὴν πρᾶξι τους θὰ τὴ χαρακτήριζαν σὰν ἀτύχημα, καὶ σὰν τέτοιο θὰ περνοῦσε στὶς μικρὲς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων.

Ποιὰ ἐφημερίδα θὰ ἔγραφε ὅτι μαζὶ μὲ τὴ Βάνα, σκοτώθηκαν ὄνειρα, λόγια, πράξεις, κινήσεις, φιλιά, χάδια, κάποιο παιδὶ ποὺ θὰ γεννιόταν κάποτε;...

Ποιὸ δικαστήριο θὰ δίκαζε τοὺς κατηγορουμένους, λαβαίνοντας κι' αὐτὰ ὑπ' ὄψι του;

Ναί, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς σκότωναν, πάλι, τί θὰ κέρδιζα; Ὁπότε, τί κέρδισα ἐγὼ σκοτώνοντάς τους; Νιώθω πίκρα, γιατὶ πρέπει ν' ἀπαντήσω: «τίποτα». Μὰ ὄχι, ἔπρεπε νὰ τοὺς σκοτώσω. Νεκρὴ ἐκείνη, καὶ ζωντανοὶ αὐτοί; Ποτέ!! Ὁ θάνατος δὲ μὲ φοβίζει. Ἂν ἤθελαν νὰ μὲ τιμωρήσουν, ἔπρεπε νὰ μὲ φυλακίσουν, ὄχι νὰ μὲ σκοτώσουν. Ἔτσι, μοῦ προσφέρουν τὴ λύτρωσι, ὄχι ὅμως τὴν τιμωρία. Ἐγὼ ἔχω πεθάνει, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φίλησα γιὰ τελευταία φορὰ τὴ νεκρὴ ἀγαπημένη μου. Πηγαίνοντας τ' ἄλλο βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Μάρκου μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς σκοτώσω, δὲν ἔκαμα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ καταδικάσω καὶ τὴ σάρκα μου σὲ θάνατο, μιὰ καὶ ἡ ψυχή μου ἦταν ἤδη πεθαμένη. Στὸ δικαστήριο, παραδέχτηκα ὅτι τὸ ἔγκλημα τὸ εἶχα προμελετήσει.

Ὁ ἀποσπασματάρχης σηκώνει τὸ χέρι...

Παρακαλῶ νὰ σημαδέψουν καλά. Δὲ θὰ ἤθελα νὰ πονέσω.

...τὸ κατεβάζει.

Ἡ πρώτη σφαῖρα μπήγεται στὸ ἀριστερό μου στῆθος. Κάποια ἄλλη ἢ ἄλλες στὴν κοιλιά...

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΡΟΔΙΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ σχιζοφρένεια ὀφείλεται σὲ τοξίνη

Νέες προοπτικὲς γιὰ τὴ θεραπεία της

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ὅλες τὶς ψυχοπάθειες ἡ σχιζοφρένεια εἶναι ἡ πιὸ σοβαρὴ καί, δυστυχῶς, ἡ πιὸ συχνή. Πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ τρέλλα, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ψυχολογικὴ διαταραχή, ἡ ὁποία ἐξαθρώνει βαθύτατα τὶς διανοητικὲς λειτουργίες καὶ τροποποιεῖ ἐκ βάθρων τὴ σύστασι τῆς προσωπικότητος. Ἀποκαλεῖται ἐπίσης πρώϊμη παραφροσύνη, ὄχι γιατὶ προσβάλλει κατὰ τὸ πλεῖστον νεαρὰ ἄτομα—μεταξὺ τῶν 18 καὶ τῶν 25 χρόνων—ἀλλὰ γιατὶ ὁδηγεῖ ἐπειτα ἀπὸ σύντομο χρονικὸ διάστημα στὴν ὁλοκληρωτικὴ διασάλευσι τοῦ λογισμοῦ.

Πραγματικά, ὁ παραλογισμὸς καὶ ἡ ἔλλειψις λογικῆς συνεχείας, ποὺ παρουσιάζει ἡ σκέψις τῶν σχιζοφρενῶν, εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν κανονικὴ διανοητικὴ ζωὴ καταντάει σχεδὸν ἀδύνατη.

Ὁ σχιζοφρενὴς χάνει βαθμιαῖα τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ δημιουργεῖ ἕναν δικό του κόσμο, μέσα στὸν ὁποῖον ζῆ καὶ κινεῖται. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ συμπεριφορά του εἶναι τόσο ἀλλόκοτη, ποὺ κάθε συνεννόησι μαζί του καταντάει ἀδύνατη.

Ἀλλ' ἀπὸ τί προέρχεται ἡ σχιζοφρένεια;

Ὡς προχτὲς ἀκόμη, δὲν ξέραμε τίποτα γι' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Μερικοὶ ἐπιστήμονες, ὡστόσο, εἶχαν διατυπώσῃ τὴν ὑπόθεσι ὅτι οἱ διανοητικὲς διαταραχὲς ὀφείλονταν σὲ ἀλλοίωσι τοῦ ἐγκεφάλου, Ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀλλοίωσι δὲν εἴχαμε τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ φυσικὴ ἀλλοίωσι, ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ τὴν ἀνακαλύψωμε μὲ τὸ μικροσκόπιο, ἀλλὰ γιὰ καθαρὴ χημική, γιὰ μιὰ διαταραχὴ τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης στὴν περιοχὴ τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἔτσι, διατυπώθηκε ἡ ὑπόθεσι ὅτι ἡ σχιζοφρένεια ὠφείλετο σὲ τοξικὲς οὐσίες, ποὺ κυκλοφοροῦσαν μέσα στὸ αἷμα καὶ ποὺ ἐξασκοῦσαν τὴν κακοποιὸ ἐπίδρασί τους στὸν ἐγκέφαλο.

Τὴ θεωρία αὐτὴ διατύπωσε πρῶτος ὁ Ἰταλὸς νευροψυχολόγος Μπογκαίνο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ παρουσιάσῃ ἐπιχειρήσεις ἀποδείξεις. Τελευταῖα, ὅμως ἕνας ὅμιλος ἐπιστημόνων τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ντητρόιτ ἀνακάλυψε τὸ στενὸ σύνδεσμο ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ σχιζοφρένεια καὶ μιὰ λευκωματώδη οὐσία ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ αἷμα τῶν πασχόντων ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Ἂν οἱ νεώτερες ἔρευνες ἐπιβεβαιώσουν αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, χιλιάδες ἀσθενῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναβροῦν τὴν ψυχικὴ ὑγεία τους.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες μορφὲς σχιζοφρενείας εἶναι ἡ καλουμένη κατατονική, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ νοσηρὴ ἀκινησία τοῦ σώματος καὶ τοῦ μυαλοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀδράνεια μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἑβδομάδες καὶ μῆνες, ἀκόμη καὶ χρόνια, χωρὶς διακοπή. Ἡ λευκωματώδης οὐσία γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε, ἐπενεργεῖ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις στὸ σύνολο τοῦ ἐγκεφάλου καὶ παραλύει στὴν κυριολεξία τὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ παθολογικὸς αὐτὸς παράγων μπορεῖ ἄρα γε νὰ ἐξουδετερωθῇ; Κατὰ τὸ τελευταῖο συνέδριο φρενολογικῶν ἀσθενειῶν, ποὺ συγκροτήθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὁ δόκτωρ Μπέννετ ἀνεκοίνωσε τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμε μαζὶ μὲ τοὺς συνεργάτες του στοὺς ἀσθενεῖς τῆς κλινικῆς Λαφαγιὲτ τοῦ Ντητρόιτ. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔδειξαν ὅτι ἡ διέγερσις, ἡ φυσικὴ ἄσκησις καὶ τὸ κρύο μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ἐν λόγω παράγοντα. Ἡ ἐξουδετέρωσις αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἕνα εἶδος ἀντισώματος, ποὺ ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὰ νευρικὰ κύτταρα, ὅταν βρίσκονται σὲ ἐντατικὴ δραστηριότητα.

Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν ἤδη κατὰ πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὸν τὸν φυσικὸ παράγοντα, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν βαθύτερη αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴ σχιζοφρένεια.

Οἱ δόκτορες Μπελλαντίν. Κασιντὶ καὶ Φλάναγκαν, ἐξ ἄλλου, ἀνεκοίνωσαν μιὰ καινούργια νευρογεροκομικὴ μέθοδο, ποὺ ἀνοίγει εὐρύτατους ὁρίζοντες στὴ θεραπεία τῶν φρενολογικῶν παθήσεων.

Οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν ὅτι μποροῦν νὰ προκληθοῦν ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα, μὲ τὴ δημιουργία τεχνητῶν βλαβῶν στοὺς μετωπικοὺς λοβοὺς τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἐπιτυγχάνονται μὲ εἰδικὲς βελόνες. Τὰ πειράματα ἔγιναν σὲ ἕνδεκα ἀσθενεῖς, ποὺ δὲν εἶχαν παρουσιάσει καμμιὰ ἀντίδρασι στὸ ἠλεκτροσόκ, τὴν ἰνσουλινοθεραπεία, τὴ μέθοδο τοῦ ὕπνου καὶ τὶς ἄλλες ἐν χρήσει μεθόδους. Οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ ὑπεβλήθησαν ἐπὶ εἴκοσι μῆνες στὴν καινούργια μέθοδο καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά.

Στὴν ἴδια μέθοδο ὑπεβλήθησαν κατόπιν ἄλλοι τέσσερις ἀσθενεῖς, ποὺ εἶχαν χαρακτηρισθῆ ὡς ἀνίατοι. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν καὶ ἐδῶ τὸ ἴδιο ἱκανοποιητικά.

Οἱ ἐν λόγω ἀσθενεῖς δὲ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ὁριστικὰ θεραπευθέντες. Ἡ καλυτέρευσις, ὅμως, εἶναι αἰσθητή, ἀλλὰ φρέτει κάθε τόσο νὰ γίνωνται νέοι βελονισμοί, γιὰ νὰ διατηροῦνται οἱ βλάβες «ἀνοικτές». Μόλις οἱ βλάβες αὐτὲς ἐπουλωθοῦν, ὁ ἀσθενὴς ξαναγυρίζει στὴν προηγουμένη κατάστασι καὶ χάνει καὶ πάλι τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὴν πραγματικότητα.

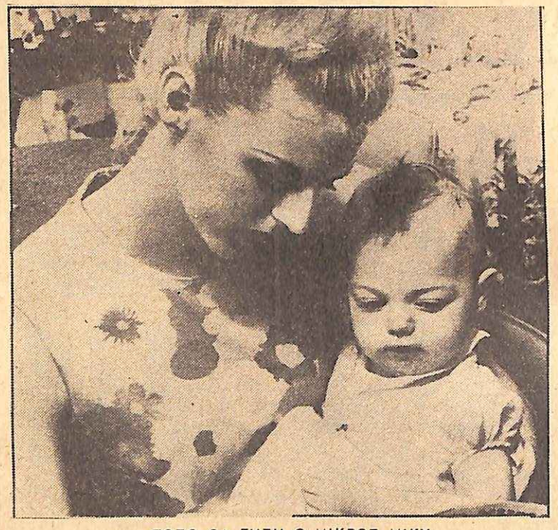

ΠΟΣΟ ΘΑ ΖΗΣΗ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΙΚΥ;

Κανένας ἐπιστήμων δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἀγωνιῶδες αὐτὸ ἐρώτημα τῶν γονέων τοῦ μικροῦ Μίκυ, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένος στὸ Μπέντον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Μίκυ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ σπανιωτάτη ἀρρώστια τοῦ αἵματος, τὴν Ἔλλειψι τοῦ παράγοντος 10, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν συνεχῆ ἀνανέωσι τοῦ αἵματος τοῦ πάσχοντος. Οἱ ἐπιδαλλόμενες ὅμως μεταγγίσεις δὲν ἀποκλείουν τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνῃ ὁ μικρὸς ἥρωστος, γιὰ τὸ τί τὸν περιμένει, οἱ γονεῖς του περνοῦν μέρες ἀγωνίας, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη δήλωσε ἀνικανότητα νὰ σώσῃ τὸ παιδί τους.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἡ κορτιζόνη κατὰ τῶν αἱμορροΐδων

Ἕνα γερμανικὸ ἐργοστάσιο κατασκεύασε ὑπόθετα κατὰ τῶν αἱμορροΐδων, ποὺ περιέχουν κορτιζόνη, νοσοκαΐνη καὶ δυὸ ἀκόμη ἀντιβιοτικὰ καὶ ἀναλγητικὰ στοιχεῖα. Τὰ ὑπόθετα αὐτὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες παθήσεις τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου, καθὼς καὶ σὲ περιπτώσεις τοπικῆς φαγούρας.

Δακτυλοσκόπησις τῶν βρεφῶν

Ἡ ἐξέτασις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἀποτελεῖ ἀπὸ χρόνια τὴ βάσι τῶν ἀστυνομικῶν ἐρευνῶν στὶς περιπτώσεις ἐγκλημάτων. Τώρα ὅμως πολύτιμη μέθοδο, γιὰ τὴν ἔγκαιρη διάγνωσι τῶν νευρολογικῶν διαταραχῶν στὰ νεογέννητα βρέφη. Πραγματικά, ἡ ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Δημοσίας Ὑγείας μελετάει τὶς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες ποὺ παρουσιάζουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα στοὺς πάσχοντες ἀπὸ ὑδροκεφαλία ἢ μογγολισμό.

Τὸ μυστήριο τοῦ καρκίνου

«Οἱ ἰοὶ προκαλοῦν καρκίνο;» Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἱνστιτούτου, δόκτωρ Κέννεθ Ἔντικαρ, ἀπαντάει σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: «Γιὰ τὰ ζῶα, ναί. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἄγνωστο ἀκόμη». Τὸ ἴδρυμα αὐτὸ ἔχει διαθέσει 10 ἑκατομμύρια δολλάρια, γιὰ ἕνα πρόγραμμα ἐρευνῶν, προωρισμένο νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ρόλο τῶν ἰῶν στὸν καρκίνο καὶ στὴ λευχαιμία καὶ ἐνδεχομένως νὰ ὁδηγήσῃ στὴν παρασκευὴ ἑνὸς προφυλακτικοῦ ἐμβολίου.

Μιὰ οὐσία ἀπὸ τὴ γιάμπελη θεραπεύει τὸ ἕλκος.

Μιὰ εὐχάριστη εἴδησι γιὰ τοὺς ἑλκοπαθεῖς: Ἀνακοινώθηκε ἐπισήμως στὸ Λονδίνο ἡ ἐπιτυχὴς ἔκβασις μιᾶς μακρᾶς σειρᾶς πειραμάτων, μὲ μιὰ νέα οὐσία: ἕνα παράγωγον τῆς γλυκόρριζας ,τῆς γνωστῆς «γιάμπολης». Ἤδη, ἀπὸ τὸ 1946, ἕνας Ὁλλανδὸς φαρμακοποιὸς εἶχε σημειώσει ἐντυπωσιακὰ ἀποτελέσματα στὴ θεωρία τοῦ ἕλκους, μὲ ἕνα ἐκχύλισμα αὐτῆς τῆς ρίζας. Τὸ γεγονὸς προκάλεσε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον στὴν Ἀγγλία, ὅπου ὡρισμένες φαρμακευτικὲς ἑταιρίες ἄρχισαν συστηματικὲς ἔρευνες πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή, ἀλλὰ τὶς ἐγκατέλειψαν μὲ τὶς πρῶτες ἀπογοητεύσεις ποὺ δοκίμασαν. Τελευταίως ὅμως, τὶς ἐπανέλαβε ἕνας κρατικὸς ἰατρικὸς ὀργανισμός, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν τὶς αἰσιοδοξώτερες προβλέψεις.

Ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωσι τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, χωρὶς νὰ παρασύρεται ἀπὸ ἐνθουσιασμοὺς καὶ ὑπερβολές, ὑπογραμμίζει τὰ ἑξῆς δύο σημεῖα: 1) Τὸ νέο φάρμακο μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ «ἀνεπιθύμητες ἀντιδράσεις», καὶ ἡ θεραπεία πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴν ἐπίβλεψι γιατροῦ. 2) Ἀντίθετα πρὸς τὶς πρῶτες ἐλπίδες, τὸ φάρμακο φαίνεται νὰ ἐνεργῇ μόνο στὰ ἕλκη τοῦ στομάχου, καὶ ὄχι στοῦ δωδεκαδακτύλου, ποὺ εἶναι καὶ τὰ πιὸ συχνά. Πάντως, ὁ δόκτωρ Ἄβερυ Τζόνς, ποὺ διηύθυνε τὶς ἐρευνες, δηλώνει: «Εἶναι τὸ πρῶτο φάρμακο ποὺ ἀποδείχθηκε πραγματικὰ ἱκανὸ νὰ ἐπιτυχόνῃ τὴν ἐπούλωσι τοῦ ἕλκους».

Ὀδοντόπαστα γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες

Πρὶν ξεκινήσουν οἱ ἀστροναῦτες γιὰ πτῆσι στὸ Διάστημα, ὑποβάλλονται σὲ λεπτομερῆ ἐξέτασι τῶν δοντιῶν τους. Γιατὶ ἕνας πονόδοντος θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα στὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς των, ἐκμηδενίζοντας τὴν ἀξία τῶν ἀστροναυτῶν συγκεντρώσεις των. Τοὺς ἐφοδιάζουν ἐπίσης μὲ ὀδοντόπαστα καὶ ὀδοντόβουρτσες, γιὰ τὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν τους. Ἡ ὀδοντόπαστα αὐτὴ εἶναι εἰδική, ἄοσμη καὶ ἄγευστη, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὴν καταπιοῦν οἱ ἀστροναῦτες. Καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ σχηματίζῃ ἀφρό, ἐνοχλητικὸ μέσα στὸν περιωρισμένο χῶρο τοῦ διαστημοπλοίου, καὶ νὰ μὴ γεμίζῃ τὴν ἀτμόσφαιρά του μὲ μιὰ μυρωδιά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ναυτία.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Δὲν εἶναι μόνον ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ καὶ χρήσιμα

Σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο τοῦ 15ου διαμερίσματος, στὸ Παρίσι, ὑψώνεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα στεγάζουν τὴν περιεργότερη συλλογὴ ζωντανῶν ὄντων, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ὑπάρχουν δισεκατομμύρια ἀπ' αὐτὰ καὶ μερικὰ εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνα κι' ἀπὸ τὶς τίγρεις, χωρίς, ὡστόσο, νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὡπλισμένους φύλακες ποὺ νὰ τὰ φρουροῦν. Γιατὶ εἶναι τόσο μικρά, ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ μὲ γυμνὸ μάτι.

Τὰ οἰκοδομήματα αὐτὰ στεγάζουν τὴν τράπεζα τῶν μικροβίων, ποὺ τὸ Ἱνστιτοῦτο Παστὲρ θέτει στὴ διάθεσι τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν ἐρευνητῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὑπάρχουν στὴν τράπεζα αὐτὴ στρατιὲς ἀπὸ βακτηρίδια, βακίλλους, ἰούς, μοῦχλες, μύκητες, ἔνζυμα κτλ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροοργανισμοὺς αὐτοὺς χρησιμεύουν γιὰ τὴν παρασκευὴ ἐμβολίων καὶ ὀρρῶν, ποὺ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν προστασία τῶν ἀνθρώπων. Δεκάδες χιλιάδων τόννων ἀπὸ διάφορες ζύμες χρησιμοποιοῦνται κάθε χρόνο στὴν παρασκευὴ τοῦ ψωμιοῦ. Ἄλλοι μικροοργανισμοὶ χρησιμοποιοῦνται στὴν παρασκευὴ τῆς μπύρας, τῶν γαλακτοκομικῶν προϊόντων, τῶν ἀλλαντικῶν κτλ.

Ὅταν τὰ διάφορα φαρμακευτικὰ ἐργοστάσια θέλουν νὰ ἐξακριβώσουν τὴ δύναμι τῶν ἀντιβιοτικῶν, τῶν ἀντισηπτικῶν ἢ τῶν παρασιτοκτόνων φαρμάκων ποὺ παρασκευάζουν, δὲν ἔχουν παρὰ ν' ἀπευθυνθοῦν στὸ Ἱνστιτοῦτο Παστέρ, γιὰ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ τοὺς παθογόνους μικροοργανισμοὺς ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ κάμουν τὰ πειράματά τους.

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἡ μελέτη τῶν μικροοργανισμῶν γιὰ τὴ γεωργία. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων εἶναι ἐδῶ τόσον καταπληκτικός, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν φαντασθοῦμε. Σ' ἕνα χωράφι σταριοῦ, τὸ βάρος τῶν μικροβίων ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ἰσοῦται μὲ τὸ βάρος τῶν φυτῶν ποὺ φυτρώνουν στὴν ἐπιφάνεια. Εὐτυχῶς, τὰ 99% ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀβλαβῆ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ συντελοῦν στὸ σχηματισμὸ τῆς σκουριᾶς στὶς σωληνώσεις ποὺ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ προκαλοῦν ἀγρά, ἀλλ' ἀναπόφευκτα, τὴ διάβρωσί τους, ἄλλα κάνουν τὶς ρίζες τῶν αὐτῶν καὶ σαπίζουν κτλ. Τὰ σουλφοβακτηρίδια τοὺς ἀσβεστολίθους καὶ τοὺς τρίβουν σιγὰ-σιγά. Τὰ μικρόβια αὐτὰ προκαλοῦν τὴν ἀσθένεια τῶν λίθων, ποὺ καταστρέφει ἀνεπανόρθωτα τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα μικρόβια ποὺ ζοῦν στὸ ἔδαφος, εἶναι ὁ ἰὸς τῆς ψιττακώσεως. ὁ ὁποῖος προκαλεῖ μιὰ σοβαρώτατη ἀσθένεια τῶν πνευμόνων, μὲ δραματικὲς συνέπειες. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο βακτηρίδιο, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά του εἶναι πιὸ τρομακτικά. Τὸ βακτηρίδιο αὐτὸ παράγει τὴν καλυμένη βοτουλικὴ τοξίνη, ποὺ 400 μόνον γραμμάρια ἀπ' αὐτὴν μποροῦν νὰ σκοτώσουν ὅλο τὸν πληθυσμὸ τῆς γῆς. Εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1 βακτηριολογικὸ ὅπλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος προστασίας.

Τὰ «προϊόντα» τῆς τραπέζης τῶν μικροβίων παρέχονται μόνον σὲ ἀνεγνωρισμένους ἐπιστημονικοὺς ὀργανισμούς, γιατί, ὅπως εἶναι εὐνόητο, θὰ μποροῦσαν ν' ἀποτελέσουν τρομερὸ ὅπλο στὰ χέρια ἀμαθῶν ἢ ἐγκληματιῶν.

Ἡ μελέτη τῶν μικροβίων ἐπέτρεψε στοὺς ἐπιστήμονες νὰ κάμουν πολλὲς σημαντικὲς ἀνακαλύψεις. Μὲ εἰδικὴ καλλιέργεια τοῦ κοινοῦ κολοβακτηριδίου π.χ. ἐπετεύχθη ἡ δημιουργία ἑνὸς ἄλλου βακτηριδίου ποὺ μετατρέπει τὴν ἀμμωνία καὶ τὸ σάκχαρον σὲ λιζίνη, ἕνα ἀμινοξὺ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο στὴ διατροφή μας. Ἀναμιγνυόμενη μὲ τὸ σιτάρι, ἡ λυζίνη ἀναπληρώνει τὶς φυτικὲς πρωτεΐνες καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παρασκευάσωμε μιὰ πλήρη τροφή, ποὺ περιέχει περισσότερα θρεπτικὰ στοιχεῖα κι' ἀπὸ τὸ βοδινὸ κρέας. Καὶ ἴσως δὲν εἶναι μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ παρασκευάσωμε μπιφτέκια καὶ ζαμπὸν ἀπὸ μικρόβια. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἐστέφθησαν ἤδη ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Ἔτσι, ἂν κάποια μέρα ἡ γῆ ἀποδειχθῇ ἀνίκανη νὰ μᾶς διαθρέψῃ, θὰ μπορέσωμε νὰ καταφύγωμε στὰ μικρόβια, ποὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν τὸ ἴδιο καλά.

Μιὰ ἄλλη ἀξιοσημείωτη παρατήρησι εἶναι ὅτι τὰ μικρόβια ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βιταμίνες ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος. Οἱ βιταμίνες ἐπιταχύνουν τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὸν πολλαπλασιασμό τους. Ἀλλὰ τὰ μικρόβια παράγουν ἐπίσης βιταμίνες. Κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἕνα ἐργοστάσιο παρασκευῆς συνθετικῶν βιταμινῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ βιταμίνες ποὺ χρησιμοποιοῦμε, ἐξάγονται σήμερα κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τους ἀπὸ καλλιέργειες μικροβίων. Οἱ βιταμίνες ποὺ παρασκευάζονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ στοιχίζουν ἐλάχιστα.

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΡΗ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ

Μερικοὶ Ἄγγλοι γιατροὶ τοῦ Ὀφθαλμολογικοῦ νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου ἀνακάλυψαν τελευταῖα μιὰ νέα τεχνική, γιὰ νὰ διατηροῦνται οἱ κερατοειδεῖς χιτῶνες τῶν ματιῶν, ποὺ ἀφαιροῦνται ἀπὸ ἄτομα, ποὺ μόλις ἔχουν πεθάνει, γιὰ νὰ μεταμοσχευθοῦν σὲ μάτια ποὺ ἔχουν χάσει τὴν ὅρασί τους. Μέχρι σήμερα, ἡ ἐπέμβασι τῆς μεταμοσχεύσεως τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος γινόταν χωρὶς μεγάλες δυσκολίες. Μὰ ἦταν δύσκολο νὰ ἔχουν οἱ γιατροὶ στὴ διάθεσί τους τὸ κατάλληλο «ὑλικὸ» στὴν κατάλληλη στιγμή, ἰδιαίτερα ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ διατηροῦν γιὰ πολὺ τὰ ὄργανα ποὺ προσέφεραν οἱ δωρητές. Τελευταῖα ὅμως, κι' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ξεπεράστηκε. Μὲ μιὰ προκαταρκτικὴ χημικὴ ἐπεξεργασία καὶ μὲ μιὰ «κατάψυξι» 197 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, οἱ κερατοειδεῖς χιτῶνες μποροῦν νὰ διατηροῦν γιὰ ἀπεριόριστο χρόνο. Ἑπομένως, εἶναι πιὰ πραγματικὰ δυνατὸ νὰ δημιουργηθῇ μιὰ «τράπεζα ὀφθαλμῶν». Στὸ Λονδίνο, τέσσερα ἄτομα ἔχουν ἐπωφεληθῆ κιόλας ἀπ' αὐτὴν τὴν πρόσφατη ἐπιστημονικὴ ἐφεύρεσι. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ κυρία Ἔλεν Κονγκρεὶβ, ποὺ τυφλώθηκε ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία, ἐξ αἰτίας μιᾶς φοιγκιᾶς ἄμμου, ποὺ τῆς ἔριξε στὰ μάτια κάτω ἀλλο παιδάκι, ἑνῶ ἔπαιζαν μαζί. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ συνέβη ποὺ ἀπὸ 35 χρόνια, ὅταν ἡ ὀφθαλμολογία δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα κερατοειδὲς χιτώνα κατεστραμμένο μὲ ἄλλο ὑγιές. Ἡ ἀναπηρία της δὲν ἐμπόδισε τὴν Ἔλεν Κονγκρεὶβ νὰ ζήσῃ μιὰ κανονικὴ ζωή, νὰ παντρευτῇ, νὰ γίνῃ μητέρα καὶ νὰ χηρέψῃ. «Ὁ ἄντρας μου ἦταν μανιώδης ὀπαδὸς τοῦ φούτμπολ καὶ μὲ ἄφηνε πάντα μόνη» ἐξηγεῖ ἡ Ἔλεν γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν αἰτία τοῦ διαζυγίου της. Παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ἀργησε νὰ ξαναπαντρευτῇ, καὶ βρῆκε αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα σύζυγο, ποὺ τῆς προσέφερε πολλὴ κατανόησι καὶ ἀγάπη. Τέλος ἦρθε τὸ ἀνέλπιστο θαῦμα. Σήμερα, τὰ "ἀτια τῆς Ἔλεν Κονγκρεὶβ βλέπουν! Σὲ ποιὸν ἄνηκουν οἱ κερατοειδεῖς χιτῶνες, ποὺ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ἀντικρύσῃ τὸ παιδί της, τὸν ἄντρα της, τὸν κόσμο; Στὸ ἀρχεῖο τοῦ νοσοκομείου, ὅπου ἔγινε ἡ ἐπέμβασι τῆς μεταμοσχεύσεως, ἔχει καταγραφῆ τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ.

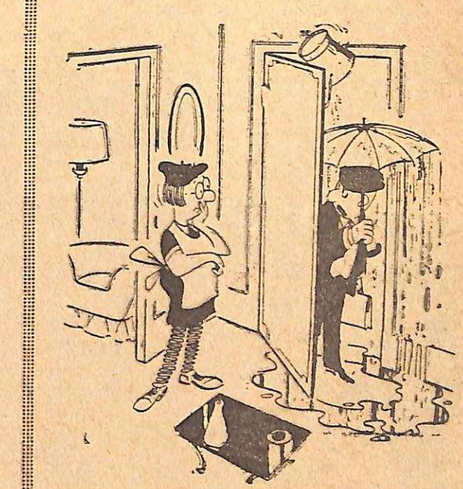

— Τάμαθα πιά, τὰ σαχλὰ ἀστεῖα σου!...

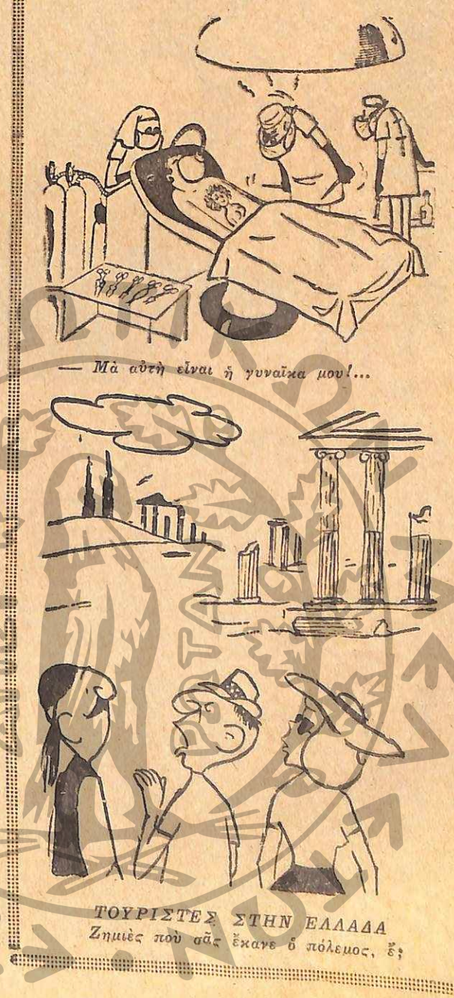

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα μου!...

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ζημιὲς ποὺ σᾶς ἔκανε ὁ πόλεμος, ἔ;

ΠΑΝΩΡΑΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Ἑλληνίδα εὐνοουμένη τοῦ Ναπολέοντος

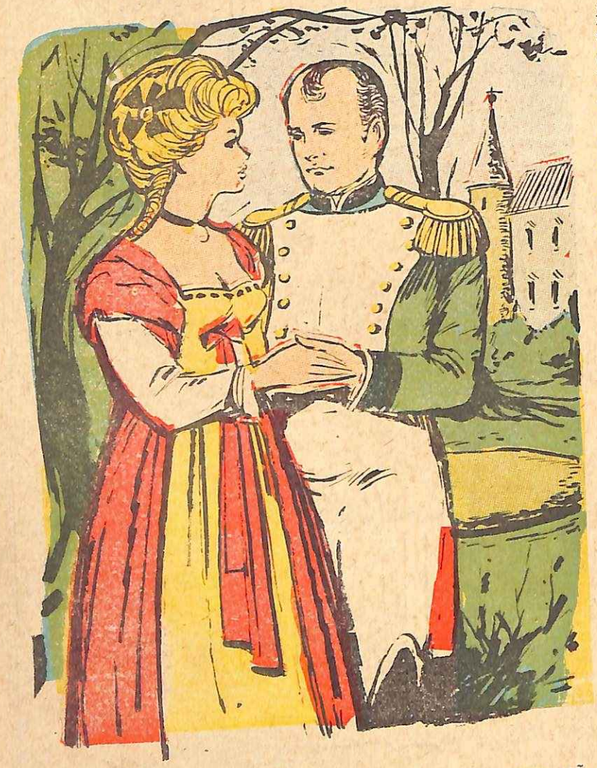

Ἡ γοητευτικὴ Ἑλληνίδα πήμαινε σ' ἕνα μυστικὸ διαμέρισμα τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου ὁ κατακτητὴς εἶχε στήσει τὴν ἐρωτική του φωλιά.

ΟΤΑΝ ὁ Μέγας Ναπολέων βρισκόταν στὸ κορύφωμα τῆς δόξας του, ἔφτασε μιὰ μέρα στὸ Παρίσι κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖο «Μονακὸ» ἕνας νεαρος Τοῦρκος διπλωμάτης. Ὁ Ἀνατολίτης αὐτὸς μιλοῦσε μὲ ἐξωτικὴ κομψότητα, ὄχι μονάχα τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ τουρκικά, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀρχαία καὶ νέα, ὅπως ἐπίσης ἄριστα καὶ τὴ γερμανική, τὴν λατινική, τὴν ἰταλικὴ κι' ἕνα πλῆθος ἄλλες βαλκανικὲς κι' ἀσιατικὲς γλῶσσες.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς διπλωμάτης ἦταν ὁ πρῶτος γραμματέας καὶ διερμηνέας τοῦ πρεσβευτῆ τῆς Τουρκίας Μουχίμπ Ἀφέντη, ποὺ ἐρχόταν στὸ Παρίσι νὰ ἐπιδώση τὰ διαπιστευτήριά του στὸν πανίσχυρο Αὐτοκράτορα. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ γλωσσομαθέστατου καὶ ἔξοχου διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου ἔγινε προσωπικὰ ἀπὸ τὸν σουλτάνο Σελίμ, γιατὶ μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νἀρθῆ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ναπολέοντα, ποὺ περιφρονοῦσε τοὺς Τούρκους γιὰ τὴν ἀμάθειά τους.

Πῶς συνέβαινε ὅμως ἕνας νεαρὸς Τοῦρκος νὰ συγκεντρώνη τόσο λαμπρὴ μόρφωσι καὶ διπλωματικὴ ἱκανότητα; Ἁπλούστατα, ὁ πρῶτος γραμματέας δὲν ἦταν Τοῦρκος! Ἦταν ἕνας Ἕλληνας ραγιὰς ἀπὸ τὴν Πόλη, ἀπὸ τοὺς φημισμένους ἐκείνους Φαναριῶτες, ποὺ οἱ Τοῦρκοι χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν ἔκτακτη μόρφωσί τους, ὡς μεγάλους διερμηνεῖς καὶ ἡγεμόνες τῶν παραδουναβίων χωρῶν.

Ὁ νέος αὐτὸς λεγόταν Ἰωάννης Θεολόγος. Ὁ πατέρας του Γεώργιος εἶχε ὑπηρετήσει τριάντα χρόνια ὡς Λογοθέτης στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως καὶ τελευταῖα ὡς βογιάρος τῆς Βλαχίας. Ἡ μητέρα του Μαρία, τὸ γένος Σίρκα, ἦταν ἀπόγονος ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ Βυζαντίου.

Σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρονῶν, ὁ Ἰωάννης Θεολόγος εἶχε κιόλας διορισθῆ ὑπάλληλος στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, ὅπου ἄρχισε τὴ λαμπρὴ σταδιοδρομία του. Ὁ Ναπολέων, θαυμαστὴς τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, ἔβλεπε ἀμέσως ἐκτίμησι κι' εὔνοια γιὰ τὸν Θεολόγο. Ἀλλὰ κι' ὁ νεαρὸς διπλωμάτης, ποὺ θαυμπώθηκε ἀπὸ τὸ γαλλικὸ πνεῦμα, ἔγραφε φιλολογικὰ δοκίμια μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζὰν-Θεολόγκ» καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη γνωστὸς στοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ.

"Οταν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐπισκεπτόταν τὸν Αὐτοκράτορα, συνοδεύτων πάντα ἀπὸ τὸν Θεολόγο, γιατὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε νὰ πῆ οὔτε λέξι στὴ γαλλική. Πολλὲς φορές, ὁ Ναπολέων, βαργεστημένος νὰ βλέπη τὸν ἀνάξιο πρεσβευτή, καλοῦσε μόνο τὸν Θεολόγο στ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὄχι μονάχα δὲν δυσαρέστηκε τὸν Μουχίμα Ἐφέντη, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν εὐχαριστοῦσε, γιατὶ ἔμενε ἀπασχολημένος στὸ ραχάτι του καὶ στὰ γλέντια του μὲ τὶς ὁμορφες Παριζιάνες. Ἔτσι ἔφτασε ὁ Θεολόγος νὰ διευθύνη, κάτω ἀπὸ τὶς εὐλογίες τοῦ μακάριου πρεσβευτή, τὴν πολιτικὴ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης στὴ Γαλλία γιὰ πολλὰ χρόνια.

Ὁ διαβολεμένος ραγιὰς συνδέθηκε προσωπικὰ μὲ τὸν διάσημο ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν Ταλλεϋράνδο, καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ξένους διπλωμάτες.

Ἡ εὔνοια τοῦ Ναπολέοντα γιὰ τὸ Θεολόγο διπλασιάστηκε, ὅταν ὁ νέος διπλωμάτης ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. Τὴν ἐκλογή του τὴν ἐπιδοκίμασαν, ὄχι μόνο ὁ Αὐτοκράτορας καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ στρατηγοὶ τῆς Αὐλῆς, ποὺ δὲν ἔπαψαν νὰ ἐκδηλώνουν τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὸν ἔξοχο Ἕλληνα.

Ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του ἦταν κι' αὐτὴ Ἑλληνίδα. Μονάχα ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα κι' εἶχε γίνει καθολική. Τὸ ἐπώνυμό της ἦταν Βάλλη κι' εἶχε τρία ὀνόματα: Ἀντέλα, Δελφίνη, Φρειδερίκη. Στὸ Παρίσι ὅμως ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα Πανωραία. Καὶ ἀληθινά, τῆς ἄξιζε τὸ ἐγκωμιαστικὸ αὐτὸ παρατσούκλι. "Οσοι ἔγραψαν γι' αὐτήν, τὴν ἐξύμνησαν μὲ τοὺς πιὸ ποιητικοὺς παραλληλισμούς: «Ἀφροδίτη, Ἑλένη τοῦ Μενελάου, Ναυσικά»...

Ὡστόσο καὶ τὸ εὔθυμο γαλατικὸ κουτσομπολιὸ βρῆκε ἀρκετὸ ὑλικό, ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἀντέλας. Ὁ Ναπολέων, διάσημος μουρτάρης, ἐρωτοπαρμένος κι' ὡραιοπαθής, ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ τὴν ὡραία κυρία Θεολόγου.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ ἄρχισε μετὰ τὴ συνθήκη τοῦ Τίλσιτ. Στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1808 ἡ γοητευτικὴ Ἑλληνίδα ἐβεάθη ἀρκετὲς φορὲς νὰ πηγαίνη σ' ἕνα μικρὸ μυστικὸ διαμέρισμα τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου ὁ κατακτητὴς εἶχε στήσει τὴν ἐρωτική του φωλιά.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1808, ὁ Ναπολέων βρισκόταν στὴ Μπαγιὸν καὶ ποθοῦσε νὰ ξαναδῆ τὴν ὁμορφη Ἑλληνίδα. Δὲν μποροῦσε νὰ στερηθῆ οὔτε γιὰ λίγο τὴν ἀγάπη της. Φώναξε λοιπὸν τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν καὶ τὸν πρόσταξε νὰ καλέση ἐπειγόντως στὴ Μπαγιὸν τὸν πρῶτο γραμματέα τῆς τουρκικῆς πρεσβείας. Ὁ Ταλλεϋράνδος παρ' ὅλη τὴ μακιαβελικὴ του ἐπινοητικότητα, δυσκολεύόταν νὰ βρῆ ἕνα διπλωματικὸ πρόσχημα γιὰ νὰ δικαιολογήση αὐτὴ τὴν πρόσκλησι. Πάντως τὰ κατάφερε ὅπως-ὅπως καὶ σὲ λίγο ἡ Πανωραία βρίσκοταν στὰ ἰδιαίτερα αὐτοκρατορικὰ διαμερίσματα, ἐνῶ ὁ φτωχὸς Θεολόγος βασάνιζε τὸ μυαλὸ του νὰ μαντεύση γιὰ ποιὸν ἀκριβῶς λόγο ὁ Αὐτοκράτορας τὸν κάλεσε τόσο βιαστικὰ στὴ Μπαγιόν.

Εἶναι μοιραῖο μερικοὶ σύζυγοι νὰ μὴ βλέπουν ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος βλέπει, ἢ καλύτερα νὰ κάνουν πὼς δὲν βλέπουν. Ὁ Ναπολέων ἐθεωρεῖτο τότε σὰν ἕνας θεὸς κι' ἡ εὔνοια ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὶς συζύγους τῶν συνεργατῶν του ἦταν γι' αὐτοὺς μιὰ ἀξιοζήλευτη τύχη. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς ἐκείνους ἔγιναν ὑπουργοί, στρατηγοί, διοικητὲς κι' ἀνώτατοι δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἡ Πανωραία, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της, δὲν ἄφησε ἀνεκμετάλλευτη τὴν αὐτοκρατορικὴ εὔνοια. Ὁ Ναπολέων ἦταν πάντοτε γενναιόδωρος ἐραστής.

Ἔτσι, τὸ τυχερὸ ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε σὲ λίγο σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο καὶ περνοῦσε μιὰ πριγκηπικὴ ζωή, ποὺ ἔκανε τὶς κυρίες τῶν μεγάλων ἀξιωματικῶν νὰ ζηλεύουν. Ἄλλωστε δὲν ἦταν μονάχα ἡ εὔνοια τοῦ Βοναπάρτη ποὺ φλόγιζε τὴ ζήλεια τους. Ὑπουργοὶ καὶ στρατηγοὶ φλερτάριζαν ἀδιάκοπα καὶ ἀσύστολα τὴν ὡραία Ἑλληνίδα.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1812, ἡ κυρία Θεολόγου ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγόρι. Ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἡ πρώτη ἐγκυμοσύνη της, σίγουρα ὅμως ἦταν τὸ πρῶτο παιδί της. Καὶ ἔμοιαζε τόσο τοῦ Κορσικανοῦ, ποὺ κανένας δὲν ἀμφέβαλλε πὼς ὁ πατέρας του ἦταν ὁ Ναπολέων. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1811 ὡς τὰ 1814, ἡ Πανωραία ἦταν πάνω στὶς δόξες της. Μὰ ἡ εὐτυχία της ἄρχισε νὰ ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὰ ἐπερχόμενα δυσάρεστα γεγονότα.

Τὸ 1813, οἱ Γιαννίτσαροι ἐξεθρόνισαν καὶ στραγγάλισαν τὸν σουλτάνο Σελίμ, τὸν προστάτη τοῦ Θεολόγου. Ὁ διάδοχός του Μουσταφᾶς, ποὺ ἀκολούθησε τὴν πολιτικὴ τοῦ προκατόχου του, δὲν ἀνακάλεσε τὸ πρῶτο γραμματέα τῆς πρεσβείας, ἀναγνωρίζοντας τὴ διπλωματική του ἀξία. Μὰ κι' ὁ Μουσταφᾶς δὲν ἄργησε νὰ ἐκθρονισθῆ, γιὰ νὰ καταλάβη τὸ θρόνο ὁ σουλτάνος Μαχμούτ. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλη σημασία. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Τουρκίας ἄλλαξε ριζικὰ καί, ἀπὸ φιλογαλλική, ἔγινε φιλοαγγλική. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ πῆρε ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἦταν ἡ ἀνάκλησι τῶν πρεσβευτῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τους.

Ἡ κυρία Θεολόγου, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Παρισιοῦ, δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούση μιὰ ἐγκατάστασι στὴν Πόλη, τὴ στιγμὴ ποὺ θριάμβευε στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Μὰ καὶ ὁ Θεολόγος, ποὺ ἤξερε τὶς συνήθειες τῶν Τούρκων, δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ χάση τὸ κεφάλι του, ἢ νὰ φιλιακισθῆ ἀπὸ τὸ νέο καθεστώς, ποὺ τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα ἐπικίνδυνο γαλλόφιλο." Εμειναν λοιπὸν στὸ Παρίσι, ὅπου ὁ Ναπολέων, ὄχι μόνο τοὺς ἔδωσε πολιτικὸ ἄσυλο, ἀλλὰ τοὺς ἔκοψε καὶ μιὰ γενναία ἐπιχορήγησι. Ἡ ὡραία Ἑλληνίδα δὲν τὸν εἶχε σαγηνεύσει μάταια.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Θεολόγος ἔγινε ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου.

"Οταν ὅμως τὸ 1812 ἄρχισε νὰ δύη τὸ ἄστρο τοῦ Ναπολέοντα, μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς μεγάλης στρατιᾶς του στὴ Ρωσία καὶ τὴν ἐκθρόνισί του, ἡ Πανωραία ποὺ πίστευε στὴν παλινόρθωσί του, θέλησε νὰ ἀκολουθήση τὴν τύχη του. Παρέσυρε λοιπὸν τὸν σύζυγό της καὶ, πῆγαν στὸ νησὶ τῆς Ἔλβας! Ἡ ἐμφάνισι τῆς ὡραίας Ἑλληνίδας καὶ τοῦ διπλωμάτη συζύγου της στὸ μικροσκοπικὸ βασίλειο τοῦ Ναπολέοντα προκάλεσε σκάνδαλο. Ναπολέοντα προκάλεσε σκάνδαλο. Ὁ Ναπολέων, ποὺ ἦταν πολὺ προσεχτικός, γιὰ νὰ μὴ δώση ἀφορμὴ σὲ ὑποψίες, κρατοῦσε στὶς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες μιὰ συνετὴ καὶ ἐπίμονη ἀποχή, ποὺ δὲν τὴν ἐγκατέλειψε οὔτε καὶ ὅταν ἦθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἡ καλύτερη φίλη του, ἡ Μαρία Βαλέφσκα. Φυσικά, ἀπόφυγε πολὺ περισσότερο νὰ ἐκτεθῆ, ὅταν ἔφτασε ξαφνικὰ ἡ ὡραία Ἑλληνίδα. Καὶ γιὰ νὰ ρίξη στάχτη στὰ μάτια τῶν κατασκόπων, τὴν παρουσίασε σὰν ἐρωμένη τοῦ θησαυροφύλακά του Βαρώνου Περών. Τὸν ποσταξε λοιπὸν νὰ ἐπιδεικνύεται συχνὰ στὸ πλευρὸ τῆς κυρίας Θεολόγου καὶ νὰ τὴν συνοδεύση στοὺς περιπάτους της.

Τὸν Δεκέμβρη τοῦ 1814, ἡ ὡραία Ἑλληνίδα βρισκόταν ἀκόμα στὴν Ἔλβα. Στὶς ἀρχὲς ὅμως τοῦ 1815, τὸ ζευγάρι ἀναχώρησε γιὰ τὴν Νεάπολι.

Στὶς Ἑκατὸ Ἡμέρες, τὴ σύντομη περίοδο τῆς παλινορθώσεως τοῦ Βοναπάρτη, τὸ ζευγάρι, προβλέποντας νέες δόξες τοῦ μεγάλου προστάτη του, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου δὲν πῆρε τὰ ὅπλα γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸν Ναπολέοντα στὴν τελευταία του ἐκστρατεία, ἔπαιρνε ὅμως τὸ μισθό του. Ἀραγε, στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ὡραία Ἑλληνίδα ξανάδε τὸν Ναπολέοντα; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει...

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Γιὰ νὰ μαυρίσετε γρήγορα καὶ εὔκολα, χωρὶς ἀντιαισθητικὰ ἐγκαύματα, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μόνες σας τὴν ἀκόλουθη λοσιόν: Ἕνα φλυτζάνι (τοῦ τσαγιοῦ) λάδι, τρεῖς κουταλιὲς (τῆς σούπας) ξίδι, δώδεκα σταγόνες ἰώδιο. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὴν χρησιμοποιῆτε γιὰ νὰ ἀλείψετε τὸ δέρμα σας, πρὶν καὶ μετὰ τὸ θαλάσσιο μπάνιο σας, κουνᾶτε δυνατὰ τὸ μπουκαλάκι.

— Τώρα τὸ καλοκαίρι, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε θαυμάσιες δροσιστικὲς μάσκες γιὰ τὸ πρόσωπο, μὲ φετίτσες ἀγγουριοῦ ἢ τριμμένο καρότο.

— Ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ, χτυπημένος μὲ μιὰ κουταλιὰ λάδι ἐλιᾶς καὶ ἁπλωμένος στὸ πρόσωπο, εἶναι μιὰ ἀποτελεσματικὴ μάσκα γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ρυτίδων.

— Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα (ἰδιαίτερα ἂν ἔχετε ἐπιδερμίδα λιπαρὴ) μὴν παραλείπετε νὰ ἁπλώνετε στὸ πρόσωπό σας χυμὸ λεμονιοῦ καὶ νὰ τὸν ἀφήνετε μιὰ ὥρα. Ὕστερα ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερό. Ἡ ἐπιδερμίδα σας θὰ ἔχη γίνη μαλακὴ καὶ ἁπαλή.

— Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, χτυπημένο σὲ μαρέγκα καὶ ἀνακατεμένο μὲ μιὰ κουταλιὰ λάδι ἐλιᾶς καὶ τὸ χυμὸ μισοῦ λεμονιοῦ, τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους.

— Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὰ χέρια σας λευκὰ καὶ μαλακά, πρέπει νὰ τὰ ἀλείφετε κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε, μὲ ἄφθονη γλυκερίνη.

— "Οταν χρησιμοποιῆτε ἀμμωνία καὶ βρέχετε μ' αὐτὴν τὰ χέρια σας, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὰ ξεβγάζετε ὕστερα μὲ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει χυμὸ λεμονιοῦ, γιὰ νὰ μαλακώση ἡ ἐπιδερμίδα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Οἱ μητέρες ποὺ θηλάζουν, πρέπει νὰ πίνουν συχνὰ νερὸ (μιᾶς κιλὸ) στὸ ὁποῖο, ἀφοῦ θὰ τὸ ἔχουν βράσει, θὰ ἔχουν ρίξει νὰ μουσκέψουν πτόρι ἀπὸ μάραθο.

★ Ἕνα ἀποτελεσματικότατο καταπραϋντικὸ εἶναι τὸ ἀφέψημα ἀπὸ σπόρους πορτοκαλιῶν ἢ λεμονιῶν.

★ Οἱ πέτσινες σόλες τῶν παπουτσιῶν διατηροῦνται περισσότερο, ἂν ἀλείφωνται κάθε τόσο μὲ χλιαρὸ λινόλαδο.

★ Τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ὑψηλὴ πίεσι, θὰ ὠφεληθοῦν ἂν θὰ πάρνουν κάθε πρωῒ ἕνα κουταλάκι καθαρὸ οἰνόπνευμα ἢ ρακί, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν βάλει νὰ μουσκέψουν γιὰ δώδεκα μέρες σκόρδα κομμένα σὲ φετίτσες (διακόσια πενήντα γραμ. σκόρδα σὲ διακόσια γραμ. οἰνόπνευμα)

★ Οἱ χλιαρὲς κομπρέσες μὲ χαμομήλι διώχνουν τὸ ἐρεθισμὸ ἢ τὸ πρήξιμο ἀπὸ τὰ μάτια.

★ Τὰ χρυσὰ ἀντικείμενα καὶ οἱ πολύτιμες πέτρες καθαρίζονται, ἂν τὰ βουτήξετε γιὰ μερικὲς ὧρες σὲ σαπουνάδα ἢ σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα.

★ Οἱ δυσπεψίες καταπολεμοῦνται ἀποτελεσματικὰ μὲ ἀφέψημα ἀπὸ φύλλα βασιλικοῦ.

★ Τὰ κουρασμένα πόδια ἀνακουφίζονται πολὺ μὲ ἕνα ποδόλουτρο μὲ νερὸ χλιαρό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε διαλύσει μερικὲς κουταλιὲς σόδα.

★ Ἕνα κομματάκι ζάχαρη στὸ νερὸ τῶν λουλουδιῶν, ἐμποδίζει τοὺς μίσχους νὰ σαπίζουν καὶ νὰ πάρουν ἄσχημη μυρωδιά.

★ Γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὴν λευκότητά τους τὰ κοκκάλινα ἀντικείμενα, πρέπει νὰ τὰ βράσετε γιὰ λίγα λεπτὰ σὲ πιτουρόνερο, ἀφοῦ διαλύσετε σ' αὐτὸ λίγη στύψη.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΟΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

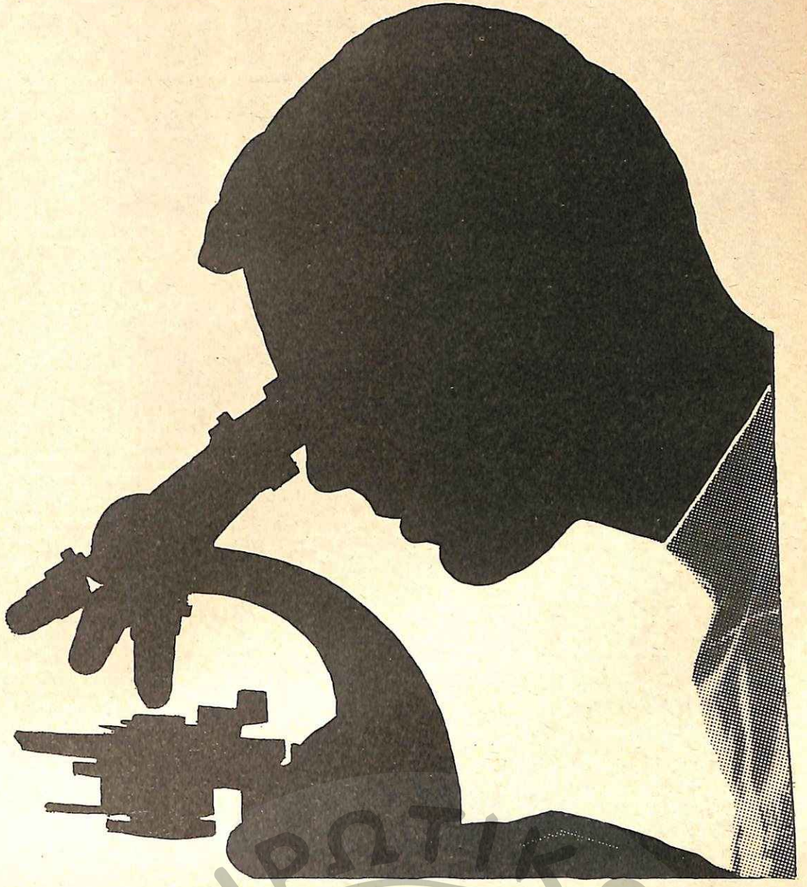

ΤΩΡΑ

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΙΝΤ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ
• ΝΕΑ ΓΕΥΣΗ
• ΝΕΟ ΑΡΩΜΑ
• ΝΕΟ ΑΜΠΑΛΑΖ

Θὰ ἱκανοποιήση ΟΛΟΥΣ

ΛΙΝΤ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΡΙΓΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ "ΛΙΝΤΟΛ,,

Τὸ ΛΙΝΤΟΛ μιὰ ἰσχυρὰ βακτηριοκτόνος καὶ ἀντιενζυμικὴ οὐσία καταπολεμᾶ τὴν κακοσμία τοῦ στόματος ἀμέσως.

NEW Lint

TOOTH PASTE WITH LINTOL

ΠΡΟΪΟΝ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ BARALAN INTERNATIONAL NEW YORK U.S.A.

Καπέλλο ΝΑΙ

Καπέλλο ΟΧΙ

Τί ταιριάζει στόν κάθε τύπο

1. ΑΝΑΣΗΚΩΤΟ ΨΑΘΙΝΟ

Νὰ μιὰ μικρὴ σειρὰ ἀπὸ καπέλλα μοντέρνα ἀλλὰ πάντα κλασικά, ποὺ ταιριάζουν σὲ διάφορους τύπους γυναικῶν. Τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα «ἀνασηκωτό», ποὺ παίρνει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ φαρδὺ ἀνασηκωτὸ μπόρ του. Εἶναι νεανικὸ καὶ γίνεται συνήθως ἀπὸ ψάθα.

2. ΜΕΓΑΛΟ ΚΛΟΣ

Ἀνάμεσα στὰ πιὸ κλασικὰ καπέλλα, ποὺ προτείνονται σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς ἀπὸ τὴ μόδα, εἶναι τὸ μεγάλο κλός. Ἀρέσει πολὺ στὶς γυναῖκες, ἀλλὰ εἶναι δυσκολοφόρετο. Τὸ καπέλλο αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατασκευασθῆ ἀπὸ διάφορα ὑλικά: ψάθα, κετσέ, σκληρὰ ὑφάσματα.

3. ΚΛΑΣΙΚΟ «ΜΑΡΙΝ»

Εἶναι τῆς μόδας ἀπὸ χρόνια, μὰ οἱ νέες κολεξιὸν τὸ προβάλουν πολύ. Γίνεται ἀπὸ λεία ψάθα ἢ ἀπὸ ὑφασμα. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ μέτριο μπόρ, ποὺ σηκώνεται ὁλόγυρα ὁμοιόμορφα. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μοντέλλα ποὺ προτιμάει ἡ Σοφία Λόρεν.

4. ΚΑΝΟΤΙΕ ΜΕΓΑΛΗ

Χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα φαρδὺ ἴσιο καὶ σκληρὸ μπόρ. Ἡ κανοτιὲ ὑπάρχει καὶ μὲ μπὸρ πιὸ στενό. Γίνεται πάντοτε ἀπὸ ψάθα. Γιὰ τὰ σπὸρ ὅμως θεωρεῖται πολὺ κομψὴ ἡ κανοτιὲ ἀπὸ δέρμα. Εἶναι τὸ καπέλλο ποὺ προτιμᾶ ἡ Ἔλσα Μαρτινέλλι.

5. ΚΛΟΣ ΜΙΚΡΟ

Μιὰ παραλλαγὴ τοῦ κλασικοῦ κλὸς εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸ καπέλλο ἀπὸ ὕφασμα καπιτονέ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ ψάθα ἢ ἀπὸ κετσέ. Ἐφέτος, ἡ νέα μόδα παραμελεῖ λίγο αὐτὸ τὸν τύπο τοῦ καπέλλου, ποὺ παραμένει ὅμως κλασικὸ γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ προτιμοῦν τὸ σπὸρ ντύσιμο.

6. ΤΥΡΜΠΑΝ

Στὶς διάφορες παραλλαγές του, τὸ τυρμπὰν εἶναι ἕνα καπέλλο, ποὺ σήμερα προτείνεται πολὺ ἀπὸ τὴ μόδα. Γίνεται ἀπὸ ὕφασμα μεταξωτό, ἀπὸ ζέρσεϋ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μαλακὰ ὑφάσματα· Ἀπὸ τὶς ἠθοποιούς, τὸ προτιμοῦν ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, ἡ Λὶζ Ταίηλορ, ἡ Βίρνα Λίζι.

ΠΑΡ' ὅλο ποὺ οἱ μεγάλοι ράφτες ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν τὸ καπέλλο σὰν ἕνα ἀξεσουάρ ἀπαραίτητο, ἀπὸ χρόνια τώρα οἱ γυναῖκες δὲν τὸ εὐνοοῦν πιά. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς, φτάνει νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα στὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς συνοικίες καὶ στοὺς δρόμους ποὺ ὑπάρχουν τὰ πιὸ κομψὰ καταστήματα. Θὰ συναντήσῃ κυρίες καὶ δεσποινίδες ντυμένες ὑπέροχα καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα μαντήλι δεμένο κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ τὸ μαντήλι μπορεῖ καμμιὰ φορά... νὰ στοιχίζῃ ὅσο καὶ ἕνα καπελλάκι! Ἐπομένως, δὲν πρόκειται γιὰ ζήτημα οἰκονομίας ἢ πρακτικότητος. Γιατί, ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς πρακτικότητος, τὸ καπέλλο εἶναι πολὺ πιὸ βολικὸ καὶ εὐχάριστο, γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ γυμνὸ κεφάλι, τόσο τὸ χειμῶνα ὅσο καὶ τὸ καλοκαίρι. Μὰ τότε, γιατί παρατηρεῖται τέτοια ἀντίδρασι στὸ καπέλλο; Γιατί οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν πὼς οἱ γυναῖκες προτιμοῦν νὰ μὴ φοροῦν καπέλλο;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, λένε οἱ καπελλάδες, σ' αὐτὸ φταίνε οἱ κομμωτές. Ἀπὸ τότε ποὺ λανσάρισαν τὰ νέα κρεπαρισμένα χτενίσματα καὶ ἐπέβαλαν τὴν χρησιμοποίησι τῆς λάκ, γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ χτενίσματα, οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν πιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ σκεπάζουν τὰ μαλλιά τους. Ἀντίθετα μάλιστα, ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ ἐλαφρὸ καπέλλο ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴ γραμμὴ στὰ μοντέρνα φουσκωτὰ χτενίσματα.

Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτό, μὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε πὼς, πολλὲς φορές, τὴν ἀντιπάθεια γιὰ τὸ καπέλλο τὴ δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι οἱ κατασκευαστές του, φτιάχνοντας μοντέλα παράλογα, πολὺ ἐκκεντρικὰ καὶ δοσκολοφόρετα. Καὶ γι' αὐτὰ τὰ καπέλλα, πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὶς γυναῖκες, δείχνουν ἀντιπάθεια οἱ ἄντρες.

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ ἄντρες δὲν καταλαβαίνουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ γυναικεία μόδα. Μὰ ἕνας σύζυγος ἢ ἕνας ἀρραβωνιαστικὸς δύσκολα ἀρνεῖται τὴ συμβουλή του, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐκλογὴ ἑνὸς καπέλλου. Ὑπάρχουν μάλιστα ἄντρες, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν στὴ γυναίκα τους νὰ πάῃ μόνη της στὸ καπελλάδικο.

Κατὰ τὴ γνώμη τους (καὶ ἔχουν δίκιο), τὸ καπέλλο πρέπει νὰ εἶναι ἕνα αἰσθητικὸ συμπλήρωμα πάντα σὲ ἁρμονία μὲ τὴ σιλουέττα τῆς γυναίκας.

Οἱ ἄντρες φοβοῦνται τὸ γελοῖο, καὶ ἡ ἰδέα πὼς θὰ ἔχουν δίπλα τους μιὰ γυναίκα, ποὺ θὰ προσελκύῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων, τοὺς τρομάζει. Ἔτσι, δὲν διστάζουν νὰ κηρύξουν πόλεμο στὰ πολὺ «ἀνθισμένα καπελλάκια», στὰ πολὺ φανταιζὶ καὶ ἐκκεντρικά, μὲ τὰ παράξενα σχέδια καὶ τὰ ἔντονα χρώματα.

Ποιὰ εἶναι τὰ γυναικεῖα καπέλλα, ποὺ ἀρέσουν στοὺς ἄντρες; Τὸ καπέλλο μὲ φαρδὺ καὶ λίγο κατεβαστὸ μπόρ, ποὺ σκιάζει φομαντικὰ τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ κατορθώνει νὰ περνᾶ ἀπαρατήρητο: Ἕνα καπέλλο ποὺ σχεδὸν δὲν ὑπάρχει. Ἔτσι καὶ οἱ γυναῖκες, μπροστὰ στὶς ἀντιδράσεις τοῦ ἄντρα τους ἢ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τους, προτιμοῦν νὰ μὴ φοροῦν καθόλου καπέλλο.

Μὲ ἄλλα λόγια, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς πολλὰ στοιχεῖα συνωμοτοῦν ἐναντίον τῶν γυναικείων καπέλλων: Οἱ κομμωτές, οἱ ἄντρες, καμμιὰ φορὰ οἱ ἴδιοι οἱ κατασκευαστὲς τους καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ μικρὴ συμπάθεια ποὺ τρέφουν γι' αὐτὰ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες.

Μὰ ἴσως ἐφέτος οἱ νέες κολλεξιὸν τῆς γαλλικῆς μόδας θὰ καταρθώσουν νὰ δημιουργήσουν μιὰ καινούργια εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα γιὰ τὰ καπελλάκια. Τὰ νέα φορέματα εἶναι πολὺ ἁπλά, σοβαρά, σχεδὸν πάντα «γυμνά», καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξεσουάρ, ποὺ νὰ τὰ συμπληρώνουν. Ἔχουν ἀνάγκη, μὲ ἄλλα λόγια, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα καὶ ἁπλὰ καπελλάκια, ποὺ μελετήθηκαν ἀκριβῶς γιὰ νὰ συνδυαστοῦν μαζί τους. Πρόκειται γιὰ καπέλλα ποὺ θὰ ἀρέσουν στὶς γυναῖκες (καὶ ἴσως καὶ στοὺς ἄντρες), γιατὶ εἶναι ἐλαφρά, δὲν χαλοῦν τὸ χτένισμα, δὲν δίνουν στὴ γυναίκα τὴν ἐνοχλητικὴ ἐντύπωσι ὅτι «ἔχει ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι», γιατὶ γίνονται μὲ ἐλαφρὰ ὑλικὰ καὶ παστὲλ χρώματα, ποὺ ξανανιώνουν τὸ πρόσωπο. Πρόκειται γιὰ καπελλάκια μὲ μπὸρ μικρὸ ἢ καὶ χωρὶς καθόλου μπόρ, λίγο μεγαλύτερα ἀπὸ μπερεδάκια.

Φαίνεται πὼς αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ χαριτωμένα καπελλάκια κατέκτησαν ἤδη ἀρκετὲς διάσημες ἠθοποιούς, ποὺ τὰ δέχτηκαν καὶ τὰ παρουσίασαν σὲ διάφορες ἐπίσημες περιστάσεις. «Ἂν οἱ ἠθοποιοὶ ἀρχίσουν νὰ φοροῦν καπέλλο», λένε οἱ εἰδικοί, «νὰ εἶστε βέβαιοι πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες θὰ τὶς ἀκολουθήσουν». Καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἀρχίζουν πραγματικὰ νὰ φοροῦν καπέλλο. Μετὰ τὴ Τζίνα Λολομπριτζίντα καὶ τὴ Σοφία Λόρεν, ποὺ σπάνια οἱ φωτορεπόρτερ κατορθώνουν νὰ τὶς φωτογραφήσουν μὲ ἐλεύθερο κεφάλι, μυήθηκε στὴ χρησιμοποίησι τοῦ καπέλλου καὶ ἡ ὡραία Κλαούντια Καρντινάλε. Τελευταῖα, παρουσιάστηκε στὴ Βία Βενέτο μ' ἕνα παράξενο καπέλλο στὸ κεφάλι καὶ ἡ πριγκήπισσα — ἠθοποιός, τέως αὐτοκράτειρα Σοράγια. Τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε ἡ Σοράγια, ἦταν πολὺ ἐκκεντρικό, παρ' ὅλο ποὺ ταίριαζε στὸν διπλό της ξεχωριστὸ τύπο. Μὰ οἱ γυναῖκες, ὅταν μπαίνουν σ' ἕνα καπελλάδικο γιὰ ν' ἀγοράσουν ἕνα καπέλλο, εἶναι προτιμώτερο νὰ διαλέγουν μοντέλλα πιὸ ἁπλὰ καὶ λιγώτερο ἐπιτηδευμένα. Προκειμένου νὰ φορέσουν ἕνα καπέλλο ἀκατάλληλο γιὰ τὸν τύπο τους, εἶναι προτιμώτερο, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ μείνουν χωρὶς καπέλλο. Ἡ ζωὴ τῆς σύγχρονης γυναίκας, ποὺ ἐργάζεται, ποὺ κυκλοφορεῖ ἀδιάκοπα, ποὺ κάνει σπόρ, ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ μικρὰ καὶ πιὸ βολικὰ τὰ καπέλλα της. Κατὰ βάθος τὸ ἔχουν καταλάβει καὶ οἱ ἴδιοι οἱ δημιουργοὶ τῆς μόδας τῶν καπέλλων, γι' αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ δημιουργοῦν καπελλάκια μικρὰ - μικρά, πρακτικώτατα. Καὶ τὸ πρῶτο βῆμα τὸ ἔκαναν, προτείνοντας καπέλλα μελετημένα γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν αὐτοκίνητα. Εἶναι πλαστικὰ καλοφορεμένα κασκέτα, εἶναι σκούφιες ἀπὸ δέρμα ἢ ὕφασμα, ποὺ δένονται κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, εἶναι μεταξωτὲς «καλότ» ὅμοιες μὲ φουλάρι, ποὺ δένονται πίσω μὲ ἕνα μικρὸ γείσο πάνω στὸ μέτωπο. Καὶ αὐτὰ τὰ καπέλλα, οἱ εἰδικοὶ τὰ συμβουλεύουν, ὄχι μόνο γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἕνα σπὸρ σύνολο ἢ γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴ σκόνη, ἀλλὰ ἐπειδὴ—αὐτὸ τὸ βεβαιώνουν οἱ στατιστικὲς—πολλὰ ἀτυχήματα γίνονται ἐπειδὴ ὁ ἀέρας φέρνει τὰ μαλλιὰ μπροστὰ στὰ μάτια.

Τώρα ὅμως, κάθε γυναίκα θὰ σκεφτῆ: Καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι περίπου τὸ καπέλλο ποὺ θὰ διαλέξω, γιὰ νὰ ταιριάζῃ περισσότερο μὲ τὸν τύπο μου; Γιατὶ φυσικά, τὸ ἴδιο καπέλλο δὲν ταιριάζει σ' ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ σ' ὅλες τὶς σιλουέτες. Αὐτὸ εἶναι σωστό. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε στὴν ἐκλογή σας, θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς χρήσιμες συμβουλές.

Α. ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιὸ καπέλλο θὰ διαλέξουν;

Ὅλα τὰ καπέλλα μὲ τὸ ἀνασηκωτὸ μπόρ, ποὺ ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ πρόσωπο, ὅπως π.χ. τὸ καπέλλο τῆς φωτογραφίας 3. Εἶναι καπελλάκια θαυμάσια, ἰδιαίτερα γιὰ τὶς νέες. Πρέπει νὰ μὴν εἶναι μεγάλα, οὔτε πολὺ ὀγκώδη, καὶ νὰ μὴ φοριοῦνται πολὺ βαθιὰ στὸ κεφάλι, ἰδιαίτερα ἂν ἔχετε λαιμὸ κοντό.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΟΧΙ

Τὰ κλός, δηλαδὴ τὰ καπέλλα μὲ τὸ χαμηλωμένο μπόρ, ποὺ σκεπάζοντας ἕνα μέρος τοῦ προσώπου κονταίνουν τὴ σιλουέττα. Ἀπαγορεύονται ἐπομένως τὰ καπέλλα τῆς φωτογραφίας 2.

ΠΟΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ

Αὐτὸ τὸ χρόνο εἶναι στὴ μόδα τὸ γαλάζιο, τὸ τυρκουάζ καὶ ὅλα τὰ σταμπαρισμένα. Οἱ μικροσκοπικὲς καὶ ἀδύνατες γυναῖκες, μποροῦν νὰ υἱοθετήσουν καὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖα, φτάνει νὰ τὰ διαλέξουν μὲ μικρὰ σχέδια.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Προτιμᾶτε τὰ κὰς - σινιὸν ἀπὸ λουλούδια, κατὰ προτίμησι μικρά, τὰ τούλινα τυρμπάν, τὶς βελέτ, κομψὰ τοποθετημένες πάνω σ' ἕνα ὅμορφο ἀνασηκωτὸ χτένισμα.

Β. ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΧΟΥΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιὸ καπέλλο θὰ διαλέξουν;

Ἕνα καπέλλο μικρό, ποὺ πλαισιώνει μόλις τὸ πρόσωπο, μὰ ποὺ δὲν εἶναι οὔτε μεγάλο οὔτε ὀγκώδες. Ἰδεῶδες γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι τὸ τυρμπὰν τῆς φωτογραφίας 6, ποὺ πρέπει νὰ φοριέται ἔτσι ὥστε νὰ ἀφήνῃ νὰ φαίνεται ἡ ἕνωσι τῶν μαλλιῶν.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΟΧΙ

Καὶ γιὰ σᾶς ἀπαγορεύονται ἀπόλυτα τὰ κλός (φωτογραφίες 2 καὶ 5) τὰ πολὺ ὀγκώδη καπέλλα (φωτογραφία 1 καὶ 4), τὸ ἀνασηκωτὸ μπόρ, ποὺ πλαισιώνει τὸ πρόσωπο (φωτογραφία 3). Στὶς πολὺ νέες, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ καπέλλα, ἀπαγορεύεται καὶ τὸ τυρμπάν.

ΠΟΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ

Οἱ παχουλὲς γυναῖκες, πρέπει νὰ προτιμοῦν, τόσο γιὰ τὰ καπέλλα ὅσο καὶ γιὰ τὰ φορέματα, τὶς σκοῦρες ἀποχρώσεις (τὸ μαῦρο, τὸ μπλὲ) καὶ τὶς ἀποχρώσεις παστέλ. Ἀπαγορεύονται τὰ φανταιζὶ καὶ ἰδιαίτερα τὰ μεγάλα σχέδια.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Μικρὲς βελέτ, σὲ σκοῦρες ἀποχρώσεις πολὺ ἁπλὲς καὶ τοποθετημένες μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν προσελκύουν πολὺ τὴν προσοχή.

Γ. ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΗΛΕΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιὸ καπέλλο θὰ διαλέξουν;

Σὲ σᾶς ἐπιτρέπονται σχεδὸν ὅλα τὰ καπέλλα, φτάνει νὰ μὴν ψηλώνουν περισσότερο τὴ σιλουέττα καὶ νὰ μὴν μακραίνουν τὸ πρόσωπο (φωτογραφία 5). Μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε τὶς κανοτιέ, τὰ καπέλλα μὲ τὸ μέτριο ἢ τὸ φαρδὺ μπὸρ (φωτογραφίες 2 καὶ 4).

ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΟΧΙ

Ἀποφεύγετε ὅλα τὰ καπέλλα μὲ τὴν ψηλὴ καλότ. Γίνονται πραγματικὰ γελοῖα, στὸ κεφάλι μιᾶς πολὺ ψηλῆς γυναίκας. Ἕνα τέτοιο καπέλλο εἶναι τῆς φωτογραφίας 5. Οἱ πολὺ νέες πρέπει νὰ ἀποφεύγουν καὶ τὰ ἐπιτηδευμένα καπέλλα.

ΠΟΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ

Ὁποιοδήποτε χρῶμα, ὁποιοδήποτε σχέδιο, ὁποιοσδήποτε συνδυασμὸς ἐπιτρέπεται στὸν τύπο σας. Γιὰ τὶς πολὺ νέες, τὰ δίχρωμα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Τὰ δυσκολοφόρετα ἐπιτηδευμένα καπέλλα, μὲ φαρδὺ γεῖσο ἀπὸ ὀργάντζα ἢ τούλι σὲ ἀνοιχτόχρωμες ἀποχρώσεις, μόνο ἐσεῖς μποροῦτε νὰ τὰ φορέσετε, ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἔχετε περάσει τὰ εἴκοσι χρόνια.

Δ. ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΗΛΕΣ ΚΑΙ ΠΑΧΕΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιὸ καπέλλο θὰ διαλέξουν;

Εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ σᾶς νὰ διαλέξετε ἕνα καπέλλο. Πρέπει νὰ μελετήσετε κάθε περίπτωσι ἀνάλογα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Γενικά, σπὸρ ὄχι πολὺ νέες ταιριάζουν τὰ μπερεδάκια, ποὺ φοριοῦνται κάπως πρὸς τὸ ἔνα πλάϊ, καὶ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις τὰ κλός (ὅπως ἐκεῖνο τῆς φωτογραφίας 5).

ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΟΧΙ

Ἀπαγορεύονται ὅλα τὰ καπέλλα μὲ τὸ φαρδὺ μπόρ. Ἂν διαλέξετε ἕνα καπέλλο μὲ μπόρ, θὰ προσέξετε νὰ μὴν εἶναι ποτὲ φαρδύ, ἀλλὰ μόλις μέτριο. Οἱ πολὺ νέες εἶναι προτιμώτερο νὰ ἀποφεύγουν τὸ καπέλλο.

ΠΟΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ

Ὅλα τὰ σκοῦρα χρώματα, τὶς οὐδέτερες ἀποχρώσεις. Θὰ ἀποφύγετε τὰ φανταιζὶ ἢ, ἂν ἐπιμένετε σ' αὐτά, θὰ διαλέξετε σχέδια πολὺ μικρὰ μὲ συνδυασμοὺς σκουρόχρωμους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε κὰς - σινιὸν ἀπὸ λουλούδια, ἀλλὰ πάντοτε σὲ περιορισμένες διαστάσεις καὶ μὲ χρώματα ὄχι ζωηρά.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΛΦΙΔΑΣ

Ο 'Ανρὺ Φαμπριὲν δὲν ἤξερε πὼς ἡ "Ελεν, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, εἶχε παρακολουθήσει τρία ὁλόκληρα χρόνια μαθήματα μπαλέττου. Ἔτσι, δοκίμασε τὴν πιὸ εὐχάριστη ἔκπληξη, τὴ βραδυὰ τῆς πρώτης ἐπετείου τῶν γάμων τους. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χαρούμενο δεῖπνο, ξάπλωσε στὸ ντιβάνι γιὰ νὰ καπνίση τὸ τσιγάρο του, εἶπε στὴ νεαρὴ γυναῖκα του:

—Τίποτα δὲν λείπει ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ γιορτή μας, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μελωδικὴ μουσική. Βάλε τὸν καλύτερο δίσκο ποὺ ἔχομε, στὸ πίκ-ἄπ.

'Η "Ελεν, ποὺ ἔλαμπε μέσα στὴ λευκὴ μακρυὰ ρόμπα της μὲ τὰ κόκκινα καὶ πράσινα λουλούδια, ἔβαλε ἕνα δίσκο: «'Ο χορὸς τῆς Συλφίδας» κι' ἄρχισε νὰ χορεύη. 'Ο 'Ανρὺ ἐνθουσιάστηκε. Στὸ τέλος τοῦ μιμορχήματος, πετάχτηκε πάνω, τὴν πῆρε τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔπνιξε στὰ φιλιά.

—"Ολα τὰ περίμενα ἀπὸ σένα, ἀγάπη μου, ὄχι ὅμως αὐτὴ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυση! Πότε ἔμαθες νὰ χορεύης τόσο ὑπέροχα; Γιατί μοῦ τὸ ἔκρυβες;

—Μιὰ σοφὴ γυναίκα, γλυκέ μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χαμογελώντας, πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἀνεξάντλητος θησαυρὸς γιὰ τὸν ἄντρα της. "Ετσι ξαναπιώνει ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θαυμασμός του γι' αὐτήν.

'Απὸ τότε, εἶχε γίνει συνήθεια: Κάθε φορὰ ποὺ γιόρταζαν τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους, ἡ "Ελεν χόρευε τὸ χορὸ τῆς Συλφίδας, στριφογυρίζοντας μὲ χάρι ξυπόλητη πάνω στὸ μαλακὸ ἀνατολίτικο χαλί.

*

Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἔνωσαν τὴ ζωὴ τους κι' ἡ εὐτυχία τους ἦταν κάτι ἀσυνήθιστο, κάτι ὀνειρῶδες. "Ολος ὁ κόσμος θαύμαζε τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ ζευγάρι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βάσκανο μάτι τῆς μοίρας ποὺ φθόνησε τὴν εὐτυχία τους.

'Ο 'Ανρύ, ποὺ ἦταν παραγγελιοδόχος, ταξίδευε συχνὰ στὴν ἐπαρχία. Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἕκτη ἐπέτειο τῶν γάμων τους, τὴν πῆρε στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὴν Μασσαλία καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴν στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου! "Αν κι' ἔχω πολλὴ δουλειά, θὰ τὰ καταφέρω ὥστε τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς νὰ εἶμαι ὁπωσδήποτε στὸ Παρίσι.

Τί περίεργο ὅμως. 'Η ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ ἔρχεται ὁ 'Αμρύ. Στὸ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. 'Η "Ελεν μετάνιωσε ποὺ δὲν εἶχε πάει στὸ σπαθμό. Τοὐλάχιστον θὰ μάθαινε τί συνέβαινε. "Αν ὁ ἄντρας της εἶχε χάσει τὸ τραῖνο, θὰ μποροῦσε νὰ τηλεφωνήση. Μιὰ παράξενη ἀνησυχία, σὰν νὰ προαισθανόταν κάτι κακό, ἔσφιγγε τὴν καρδιά της. Τέλος, ὅταν ἡ ὥρα πῆγε ὀκτώ, δὲν βάσταξε πιά. Πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν τῶν Σιδηροδρόμων.

'Ο ὑπάλληλος ποὺ τῆς ἀπάντησε, μασοῦσε τὰ λόγια του:

—Ναί, πραγματικά, τὸ τραῖνο ἔχει καθυστέρησι. Φαίνεται πὼς ἔγινε κάποιο δυστύχημα στὴ γραμμή...

—Δυστύχημα, εἴπατε;

Καὶ τῆς ἦρθε μιὰ ζάλη, σὰν νάπεσε τὸ βαρὺ πολύφωτο τοῦ χωλ στὸ κεφάλι της...

Μόλις συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴν ταραχή της, δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα. Χωρὶς νὰ σκεφθῆ νὰ σβήση τὰ φῶτα, φόρεσε γρήγορα τὸ παντοφάρι της, ἔρριξε μιὰ ἐσάρπα στὸ κεφάλι της καὶ κατέβηκε τρέχοντας, ἀφήνοντας μισάνοιχτη τὴ πόρτα. Σταμάτησε ἕνα ταξί;

—Γρήγορα στὸ σταθμό... τραύλισε στὸν ὁδηγό.

*

Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, δυὸ χρόνια πόνου καὶ δακρύων. Οἱ συγγενεῖς τῆς "Ελεν φοβόντουσαν πὼς ἡ νεαρὴ γυναίκα θὰ πέθαινε ἢ θὰ τρελλαινόταν ἀπὸ τὴν θλίψι της. Μὰ ὁ σπλαχνικὸς Θεός, ξέροντας πὼς μιὰ ζωὴ δὲν περνᾶ χωρὶς βάσανα καὶ λύπες, ἔδωσε στὰ πλάσματά του μιὰ ἀπίστευτη δύναμι ἀντοχῆς. 'Ακόμη καὶ στὶς πιὸ μεγάλες συμφορές, ὑπάρχει μιὰ παρηγοριά. Καὶ ἡ μόνη παρηγοριὰ γιὰ τὴν δύστυχη γυναίκα, ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ ἄφηνε τὴν ἀγάπη της, ὁ μικρὸς Ζάν, ποὺ, ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας του, ἦταν δεκαπέντε μηνῶν.

'Η "Ελεν καθόταν τὰ βράδυα στὸ φῶς ἑνὸς πρὰσινου ἀμπαζοὺρ κι ἔπλεκε. Στὸ πρόσωπό της εἶχε σκάψει ἡ θλίψι βαθειὲς αὐλάκια. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο κοιμόταν ὁ Ζάν. Μιὰ γραφομηχανὴ πάνω στὸ τραπέζι ἔβειχνε τὴν δουλειὰ τῆς μέρας. 'Η "Ελεν, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴ μικρὴ σύνταξι ποὺ τῆς ἔδωκαν, ἔκανε ἀντίγραφα τὶς ὧρες ποὺ τὴν ἄφηναν ἐλεύθερη οἱ φροντίδες τοῦ παιδιοῦ.

"Ενα γκρίζο φόρεμα εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ μαῦρο, ποὺ φοροῦσε δυὸ χρόνια.

Πάνω στὸ τραπέζι βρισκόταν μιὰ μεγέθυνσι τῆς φωτογραφίας τοῦ ἄντρός της. "Ενας φίλος ποὺ τὸν συνώδευσε στὸ σταθμό, τὴν εἶχε πάρει τὴν τελευταία στιγμή. 'Ο 'Ανρὺ χαμογελοῦσε. "Ηταν τόσο εὐτυχισμένος, ποὺ ἀνέβαινε στὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίση κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του!

'Η "Ελεν δὲν ἀποχωριζόταν ποτὲ τὴ φωτογραφία αὐτή, ποὺ ἦταν τόσο ζωντανή, ὥστε νὰ τῆς δίνη τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν κοντά της. "Εφτανε ὡς τὸ σημεῖο νὰ τοῦ μιλάη καὶ νὰ παίρνη, μὲ τὴν αἴσθησι τῆς ψυχῆς της, τὶς ἀπαντήσεις του. Ἄλλωστε ἡ πιὸ ζωντανὴ παρουσία του ἦταν τὸ παιδί, ποὺ ἦταν ὁλόιδιος ὁ πατέρας του.

'Η "Ελεν ἄνοιγε πότε - πότε τὸ ραδιόφωνο γιὰ ν' ἀκούη τὸ παιδί, ἐνῶ ἐκείνη ἔπλεκε τὰ ρουχαλάκια του. 'Η ζωὴ στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια δὲν μπορεῖ νάναι αἰώνια θλιμμένη. 'Ο δίσκος εἶχε μείνει πάνω στὸ πίκ-ἄπ ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη.

Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς Ζάν βλέποντας τὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα του, τὴ ρώτησε:

—Μαμά, ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς;

—Σὲ μακρυνὸ ταξίδι, παιδί μου.

—Καὶ πότε θὰ γυρίση;

—Δὲν ξέρω ἀκόμη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη κρύβοντας τὴν πίκρα της κάτω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

*

'Ο 'Απρίλης ἔφτασε, ὁ καιρὸς γλύκανε, πλησίαζε ἡ ἄνοιξι. 'Η "Ελεν σπάθηκε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ κυπτοῦσε τὰ πρῶτα τριαντάφυλλα ποὺ ξανάνθιζαν στὸν κῆπο. Ξαναγυρίζοντας, εἶδε τὸ δίσκο. Τὸν πῆρε στὰ χέρια της, μὰ τὸν ξανάφησε διστακτική. Νὰ τὸν ξανάβαζε νὰ παίξη; Γιὰ νὰ χορέψη, βέβαια, ἦταν πολὺ νωρὶς ἀκόμη. 'Ωστόσο, μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία τὴν ἔπιασε νὰ ξαναζήση τὶς παλιές, τὶς εὐτυχισμένες της στιγμές. Τὸ πορτραῖτο τοῦ ἄντρός της τὴς χαμογελοῦσε. Καὶ τί παράξενη σύμπτωσι! "Ηταν ἡ ὀγδόη ἐπέτειος τῶν γάμων της. Μιὰ θλιβερὴ ἐπέτειος χωρὶς λουλούδια, χωρὶς στρωμένο τραπέζι, χωρὶς χαρά.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ πονεμένη ψυχὴ της λαχταροῦσε λίγη χαρά. Βεβαιώθηκε ὅτι ὁ μικρὸς Ζάν κοιμόταν κι' ἔβαλε χαμηλόφωνα τὸ γραμμόφωνο νὰ παίξη. Οἱ πρῶτες νότες τὴν ἔκαμαν νὰ νιώση ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσανε ἀπὸ τὰ μάτια της, σὰν ἀσημένιες σφαῖρες. Δυὸ δάκρυα σὰν μαργαριτάρια πέσανε πάνω στὸ δίσκο. 'Αλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὴ μουσικὴ καὶ νὰ στριφογυρίζη πάνω στὰ ψηλὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν της, ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα.

"Ηταν ἀκόμα λαχανιασμένη, ξεψυχισμένη ἀπὸ τὸ κλάμα, ὅταν ξαφνικὰ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. 'Η καρδιὰ τῆς "Ελεν σταμάτησε νὰ χτυπᾶ. Ποιός μποροῦσε νάταν τέτοια ὥρα; 'Ωστόσο σηκώθηκε ὅπως - ὅπως, σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ σύρθηκε ὡς τὴν πόρτα. "Οταν ἄνοιξε, εἶδε μ' ἔκπληξι νὰ στέκεται μπροστά της ἕνας ἄντρας, νέος ἀκόμα, καλοντυμένος, γελαστός. Εἶχε σχεδὸν τὸ ἴδιο ἀνάστημα τοῦ 'Ανρὺ καὶ στὰ γκρίζα φωτεινὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ πονηριά.

—Νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς χτύπησα τὴν πόρτα τέτοια ὥρα, ἀλλὰ φοβήθηκα μήπως πάθατε κανένα κακό. Μοῦ φάνηκε πὼς θὰ γκρεμιζόταν τὸ ταβάνι ἀπὸ κεφάλι μου...

—Ὦ ἐσᾶς πρέπει νὰ παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσετε, ψιθύρισε ταραγμένη ἡ "Ελεν. Εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶναι ἀργά. "Ενα καταραμένο ποντίκι, δὲν ξέρω πῶς μπῆκε ἐδῶ μέσα, καὶ τὸ κυνηγοῦσα μ' ἕνα ξύλο. "Αν τὄξερα πὼς θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσε τόσο πολὺ ὁ θόρυβος θὰ ἔβγαζα τὰ παπούτσια μου.

—"Α, ὄχι, δὲν πειράζει! 'Αλλὰ τί ἔγινε τὸ ποντίκι; Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὸ σκοτώσουμε;

—"Οχι, σᾶς εὐχαριστῶ. Εὐτυχῶς τὸ εἶδα νὰ πηδᾶ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

—Ὡραῖα! Μήπως ἔχετε κατὰ τύχην σπίρτα; Ξέχασα ν' ἀγοράσω, καὶ χωρὶς τσιγάρο εἶμαι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος!

'Η "Ελεν γέλασε. 'Ο ἀνοιχτόκαρδος συγκάτοικός της εἶχε μεταδώσει τὸ κέφι του.

—Βεβαίως ἔχω. "Αν θέλετε, περάστε μέσα.

'Εκεῖνος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ.

—Τί ὁμορφο ποὺ εἶναι τὸ διαμέρισμά σας! Λάμπει ἀπὸ καλαισθησία καὶ νοικοκυροσύνη. Ποῦ νὰ δῆτε τὰ χάλια τὰ δικά μου. "Οταν εἶναι κανεὶς ἐργένης, τί περιμένετε; Σᾶς ἔχω δῆ πολλὲς φορὲς νὰ βγαίνετε μὲ τὸ γυιό σας! Τί χαριτωμένο παιδί... 'Αλλὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συστηθῶ. Μισὲλ Σανζόν, πολιτικὸς μηχανικός. Μένω ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ σᾶς. Ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ὡραῖο πορτραῖτο;

—Τοῦ ἄτυχου ἄντρός μου, ἀπάντησε ἐκείνη βαρυαναστενάζοντας. Σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια σὲ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

—Ω! φαντάζομαι τὸν πόνο σας καὶ λυπᾶμαι ποὺ μὲ τὴν ἀδιαφορσία μου σᾶς ξύπνησα θλιβερὲς ἀναμνήσεις. Σ'ὐγχωρῆστε με! Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος. "Εχασα τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευα...

—Πῶς; ρώτησε μὲ συμπόνοια ἡ "Ελεν.

—Μοῦ πέθανε πάνω στὸν τοκετό...

—Καὶ τὸ παιδί;

—Αὐτὸ εἶχε πεθάνει πιὸ μπροστά... 'Αλλὰ γιατί νὰ θυμώμαστε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ γεγονότα; Πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση, πὼς κανένας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν μένει ὡς τὸ τέλος εὐτυχισμένος. Γι' αὐτὸ φιλοσόφησα καὶ τὸ ἔριξα ἔξω...

—Καλὰ κάνατε.

"Υστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή, ὁ Μισὲλ γιὰ ν' ἀλλάξη θέμα συζητήσεως, ξαναπῆρε πάλι τὸ εὔθυμο ὕφος του καὶ τῆς εἶπε:

—Σίγουρα θὰ ἔχετε μελαγχολήσει μ' αὐτὴ τὴ συζήτησι καὶ θὰ σᾶς ἔκανε πολὺ καλὸ ἂν φέρω ἕνα ἐξαίρετο πορτό.

—"Εχω κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ἡ "Ελεν μὲ μιὰ ἐλαφρὴ εἰρωνεία. Σταθῆτε νὰ τὸ φέρω ἀπὸ τὴν κουζίνα.

*

'Ο Μισὲλ Σανζὲν ἦταν ἕνας πολὺ συμπαθητικὸς ἄντρας, πού, παρ' ὅλη τὴν πίκρα ποὺ δοκίμασε στὴ ζωή του, ἦταν γεμάτος ζωὴ καὶ κέφι. Μιλοῦσε μ' εὐκολία - πεταγόταν ἀπὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο καὶ τῆς διηγήθηκε ἕνα σωρὸ εὐθυμα ἀνέκδοτα.

Ξεχάστηκαν στὴν κουβέντα. Τὸ πιστὸ ἔλυσε τὴ γλῶσσα τους, σὰν νὰ ἦταν παλιοὶ φίλοι, ποὺ ξανασυναντήθηκαν ὕστερα ἀπὸ πολὺ καιρό, κι' εἶχαν νὰ ποῦν ἕνα σωρὸ πράγματα. 'Η "Ελεν δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ ἄντρα, ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε ὁ σύζυγός της, καὶ ἡ συντροφιὰ τοῦ Μισὲλ τῆς ἦταν πολὺ εὐχάριστη.

—Γιὰ πρώτη φορὰ ποὺ ἤρθα στὸ σπίτι σας, παρακάθησα καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε. 'Αλλὰ εἶστε τόσο καλή, τόσο φιλόξενη, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε... θὰ ξαναέρθω, εἶπε δειλά.

—Σύμφωνοι, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ "Ελεν, ἀφορῶντας πῶς τῆς ξέφυγε αὐτὴ ἡ λέξι χωρὶς νὰ τὴ σκεφθῆ.

Τί εἶχε συμβῆ; Γιατί ἡ καρδιά της ποὺ τὴν ἔνιωθε τόσο βαρειά, λίγες ὧρες πρίν, ἦταν τώρα ξαλαφρωμένη; Καὶ γιατί εἶχε ἐπιτρέψει σ' ἕναν ἄντρα ποὺ μόλις γνώρισε, νάρθη νὰ τῆς κάνη ἐπίσκεψι;

Μ' ἕνα συναίσθημα ἀνοχῆς καὶ φόβου, γύρισε τὸ βλέμμα της καὶ κύτταξε ἀλαφιασμένη τὸ πορτραῖτο τοῦ συζύγου της. Τί παράξενο! Τῆς φάνηκε πὼς τὸ καλοκάγαθο χαμόγελό του εἶχε γίνει πιὸ γλυκό, πιὸ ἐκφραστικό, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε:

—Γιατί φοβᾶσαι, ἀγάπη μου; Δὲν ἔκανες κανένα κακό... Δὲν μπορεῖς αἰώνια νὰ μὲ κλαῖς. Εἶναι ἡ τρίτη ἄνοιξι ποὺ ἀνθίζουν τὰ ρόδα κι' ἡ καρδιά σου μένει κλειστή. "Ανοιξέ την πάλι στὴν ὄμορφη ζωὴ καὶ στὸν γλυκὸ ἔρωτα. Αὐτὸ θὰ μὲ κάνη πιὸ εὐτυχισμένο... ὅταν σὲ νιώθω κι' ἐσένα εὐτυχισμένη.

'Η "Ελεν πῆρε τὸ πορτραῖτο, τὸ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἀνοίγοντας τὰ ὡραῖα βασανισμένα μάτια της στὸ ὅραμα μιᾶς νέας ζωῆς, ψιθύρισε συγκινημένη:

—Σ' εὐχαριστῶ 'Αμρύ!....

*

'Απὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Μισὲλ ἔβλεπε συχνὰ τὴν "Ελεν... Μιλοῦσαν γιὰ τὰ βάσανά τους κι' ὁ καθένας ἔμπαινε στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου σὰν ἕνα στήριγμα, σὰν μιὰ παρηγοριά.

τέλος τοῦ μιμορχήματος, ἔπνιξε στὰ φιλιά...

Σ

λεν, ἄντρας μὲ πεῖρα καὶ καλωσύνη, 'Ο θοῦσε σιγὰ - σιγὰ νὰ βρῆ τὸ δρόμο τὴ ηγοῦσε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία σπὴν ἐλπο πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναπιάξουν τὴ πί ζω βιάστηκε νὰ τῆς φανερώση τὴν ἀγάπη ζω ἤξερε πὼς ἦταν δύσκολος καὶ μακρὺς τοῦ ὁ δρόμος. "Ομως μιὰ μέρα, ποὺ ὁ πόνος θὰ αὐτ σὲ λίγο, σὲ λίγο μιὰ μέρα, ποὺ ὁ πόνος θὰ ἔχ μέσα στὴν καρδιὰ τῆς "Ελεν. ἔσ ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, ὅταν τὰ ρόδα ξαναν θίσει, ἔφερε στὴ φίλη του μιὰ ἀνείν ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. 'Εκείνη θοδέχτηκε μ' ἕνα θαυμάσιο ρὸζ φόρεμα, τὸν νίζε τὸ ἐξαίσιο κορμί της. Τὰ μάτια πο λαμψαν ἀπὸ εὐτυχία. "Ηταν ἕνας ἄλλος της τος, μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἄν κι' ἐμπιστοσύνη στὴ ζωή.

θό Τὰ διψασμένα χείλη τους ἑνώθηκαν λιο νοι. Τὰ διψασμένα χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ατέλειωτο φιλί. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκο πῆκε ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος. 'Ο μικρὸς Ζάν πῆκε στὸ δωμάτιο.

Παιδί μου, τοῦπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ "Ελεν, ἤρθε ὁ μπαμπᾶς σου. Νάτος!

Μὲ τρελλὴ χαρὰ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ παι ἀγοῦ καθὼς ὁ Μισὲλ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὸ φίλοῦσε.

Ζάν, τοῦπε, δείχνοντας ἕνα μεγάλο κουτί, σοῦ ρα ὁμορφα παιγνίδια!

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καζάκα χρυσῆ ἀμμουδιά

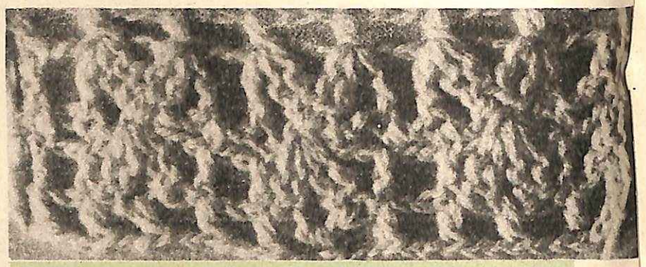

Πολὺ μοντέρνα γιὰ τὶς καλοκαιριάτικες ἐκδρομὲς ἡ καζάκα «Χρυσὴ ἀμμουδιά».

Χρειάζονται: 500 γραμ. μαλλὶ τύπου κολμπρί, ἕνα βελονάκι νούμερο 2. Πλέξη: πόντος τετράφυλλο τριφύλλι: Πάνω σὲ μιὰ βασικὴ ἁλυσίδα πλέκετε: Πρώτη σειρά: (*) ἕναν πόντο ψηλό, δύο θηλειὲς στὸν ἀέρα, πηδᾶτε ἕνα βασικὸ πόντο (*) τελειώνετε τὴ σειρὰ μ' ἕναν πόντο ψηλό. Δεύτερη σειρά: (*) ἕνας πόντος ψηλός, δύο θηλειὲς στὸν ἀέρα, δύο πόντοι ψηλοί, μπαίνοντας πάντα στὸν ἴδιο πρῶτο ψηλὸ πόντο τῆς προηγουμένης σειρᾶς, πηδᾶτε ἕναν ψηλὸ πόντο, δύο πόντοι ψηλοί, δύο θηλειὲς στὸν ἀέρα, ἕνας πόντος ψηλός, στὸν ἴδιο ψηλὸ πόντο (στὸν τρίτο), δύο θηλειὲς στὸν ἀέρα (*) τελειώνετε μ' ἕναν πόντο ψηλό. Τρίτη σειρά: (*) ἕνας πόντος χαμηλός, δυὸ θηλειὲς στὸν ἀέρα (*) πλέκοντας πάντα πόντους χαμηλοὺς στοὺς ψηλοὺς πόντους, ἀντίστοιχα μὲ τοὺς ψηλοὺς πόντους τῆς πρώτης σειρᾶς, τελειώνετε μ' ἕναν πόντο χαμηλό. Τέταρτη σειρά: (*) ἕνας πόντος ψηλός, στὸ χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δύο πόντοι ψηλοί, δὺο πόντοι στὸν ἀέρα, δύο πόντοι ψηλοὶ παίρνοντας τοὺς δύο πόντους στὸν ἀέρα, μετὰ τοὺς τέσσερις ψηλοὺς πόντους τῆς δεύτερης σειρᾶς (*) τελειώνετε μ' ἕναν πόντο ψηλό. Πέμπτη σειρά: (*) ἕνας πόντος ψηλός, στὸν ψηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δυὸ πόντοι στὸν ἀέρα, ἕνας πόντος ψηλός, παίρνοντας τοὺς δυὸ πόντους στὸν ἀέρα ἀνάμεσα στοὺς τέσσερις ψηλοὺς πόντους τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δυὸ πόντοι στὸν ἀέρα (*) τελειώνετε μ' ἕναν πόντο ψηλό. Ἐπανολαμβάνετε πάντα ἀπὸ τὴ δεύτερη μέχρι τὴν πέμπτη σειρὰ (ἡ πρώτη σειρὰ χρησιμεύει γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ πλεχτό).

Ἐμπρός: Πάνω σὲ μιὰ βασικὴ ἁλυσίδα, πλέκετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 86 χαμηλοὺς πόντους, ὕστερα δουλεύετε γιὰ ὀκτὼ σειρὲς μὲ μοτίβο τετράφυλλα τριφύλλια. Τώρα, γιὰ τὴν μασχάλη, ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὰ δύο μέρη τέσσερις πόντους δύο πόντους, πάλι δύο πόντους, ὕστερα συνεχίζετε ἴσια. Ἔπειτα ἀπὸ τέσσερις σειρὲς τετράφυλλα τριφύλλια, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς μασχάλης, γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ἀφῆνετε τοὺς 14 κεντρικοὺς πόντους καὶ τελειώνετε κάθε μέρος χωριστά, μειώνοντας πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, τέσσερις πόντους, ὕστερα δύο πόντους γιὰ τέσσερις φορές, ἔπειτα συνεχίζετε ἴσια. Ὕστερα ἀπὸ πέντε σειρὲς τετράφυλλα, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μασχάλης, γιὰ τὸν ὦμο, κλείνετε τοὺς 16 πόντους, ποὺ σᾶς ἔχουν μείνει, σὲ τέσσερις φορές. Τελειώνετε καὶ τὸ ἄλλο μέρος, μὲ τρόπο παρόμοιο ἀλλὰ ἀντίθετο.

Πίσω: ὅπως καὶ ἐμπρός.

Μανίκι: Πάνω σὲ μιὰ βασικὴ ἁλυσίδα πλέκετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 43 χαμηλοὺς πόντους. Ὕστερα δουλεύετε μὲ πλέξη τετράφυλλο. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ σειρὲς τετράφυλλα, προσθέτετε ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἕναν πόντο κάθε τέσσερις σειρὲς γιὰ ἕξη φορές. Ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ σειρὲς τετράφυλλα, γιὰ τὴ μασχάλη, ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὰ δύο μέρη τέσσερις πόντους γιὰ δυὸ φορές, ὕστερα δυὸ πόντους γιὰ ἕξη φορὲς καὶ ἀφήνετε τοὺς ὑπόλοιπους πόντους.

Φινίρισμα: Ράβετε τὰ πλαϊνὰ καὶ τοὺς ὤμους καὶ ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια. Γαρνίρετε τὸ κάτω μέρος τῆς καζάκας, τὰ μανίκια καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

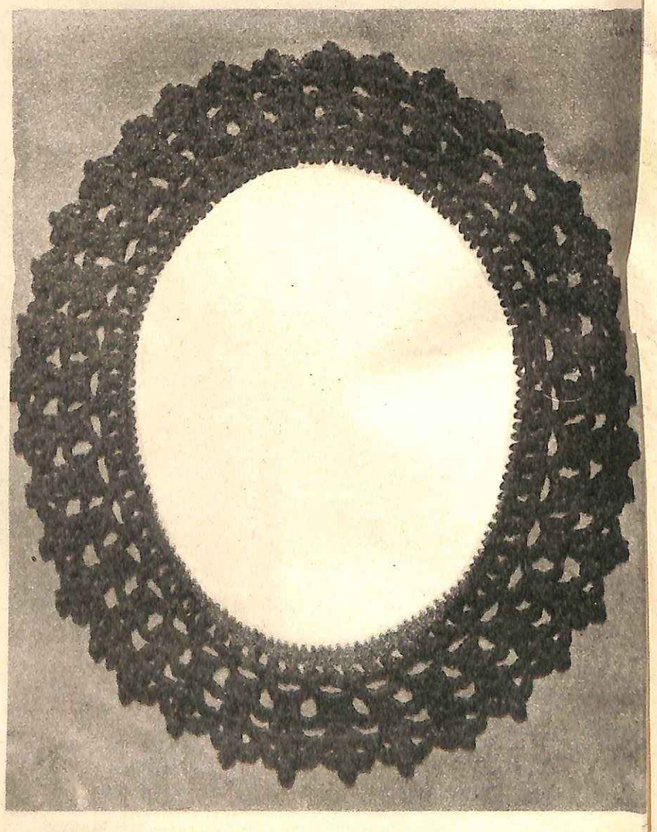

ΣΕΜΕΝ ΑΠΟ ΛΙΝΟ ΜΕ ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ ΖΩΗΡΟΧΡΩΜΗ

Χρειάζονται: 20 γραμ. κορδονέττο νούμερο 2 κόκκινο, βελονάκι νούμερο 3.

Ἐκτέλεσις: Κόβετε ἕνα ὀβάλ ἀπὸ λινό, διαμέτρου 15Χ12. Τὸ ρελιάζετε κατὰ τέσσερα χιλιοστὰ καὶ δουλεύετε ὁλόγυρα μιὰ σειρὰ μὲ χαμηλὸ πόντο, μπαίνοντας στὸ ὕφασμα κάθε δύο χιλοστά. Δεύτερη σειρά: (*) ἕνας πόντος ψηλός, δύο ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, πηδᾶτε ἕνα βασικὸ πόντο, ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*). Τρίτη σειρά: (*) ἕνας πόντος χαμηλός, ὀκτὼ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, πηδᾶτε πέντε βασικοὺς πόντους (δηλαδή: δυὸ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο ψηλό, δυὸ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, τοῦ προηγουμένου πόντου), ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*). Τετάρτη σειρά: (*) στὸ τόξο ποὺ σχηματίζουν οἱ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα τῆς προηγουμένης σειρᾶς δουλεύετε δυὸ πόντους ψηλούς, μιὰ ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, δυὸ πόντους ψηλούς, τρεῖς ἁλυσίδες στὸν ἀέρα. Στὸ ἑπόμενο τόξο δουλεύετε τρεῖς πόντους ψηλούς, τρεῖς ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*). Πέμπτη σειρά: (*) πάνω στὴν ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς τέσσερις ψηλοὺς πόντους, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, δυὸ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο ψηλό, τρεῖς ἁλυσίδες στὸν ἀέρα. Στὸν ψηλὸ πόντο, ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς ψηλοὺς πόντους τῆς προηγουμένης σειρᾶς, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, δυὸ ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο ψηλό, τρεῖς ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ξαναρχίζετε ἀπὸ (*). Ἕκτη σειρά: (*) πάνω στὶς ἁλυσίδες στὸν ἀέρα, ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ψηλοὺς πόντους τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, ἕνα πικό, ἕναν πόντο ψηλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο χαμηλό, στὸ τόξο ποὺ σχηματίζουν οἱ τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα τῆς προηγουμένη σειρᾶς, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἐπαναλμοιβάνετε ἀπὸ (*).

Ζωηρόχρωμο, σὲ στὺλ χωριάτικο, τὸ ὀβάλ σεμὲν ἀπὸ λινό, μὲ μπορντούρα σὲ ἀντίθετη ἀπόχρωσι.

Εδεῖς καί...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μιὰ σελίδα τοῦ συνεργάτου μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑ, ποὺ θὰ καθοδηγῆ καὶ θὰ ἐνημερώνῃ τοὺς φιλοτελιστὰς ἀναγνῶστες μας.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ παλιὰ ἐπιδίωξι τοῦ κόσμου, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ γραμματόσημο, ἔγινε πραγματικότης. Ἀπὸ τὶς 26 Μαΐου ὑπάρχει στὴ χώρα μας ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοτελικὴ Ὁμοσπονδία, τὸ διοικητικὸ συμβούλιο τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν οἱ κ.κ. Γεώργιος Φωτιάδης: πρόεδρος, Φαίδων Ἀθανασούλας: ἀντιπρόεδρος, Μωὼς Κωνσταντινίδης: γενικὸς γραμματεύς, Μάριος Παλαμίδης: εἰδικὸς γραμματεύς, Γεώργιος Μπαλῆς: ἔφορος, Λεωνίδας Μαργέτης: ταμίας, Ἰωάννης Κούτσης: σύμβουλος, Εὐστράτιος Φατῖπλές, Δημήτριος Ἐθυμίου καὶ Θαλῆς Κεσίσογλου: ἀναπληρωματικοί.

Στὸ Διεθνὲς Φιλοτελικὸ Συνέδριο τῆς Βιέννης, ποὺ ἔγινε μέσα στὰ πλαίσια τῆς Διεθνοῦς Φιλοτελικῆς Ἐκθέσεως (ΒΙΠΑ, 4—13 Ἰουνίου 1965) ἐκπροσώπησαν τὴν Ἑλλάδα ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοτελικῆς Ὁμοσπονδίας κ. Γ. Φωτιάδης καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Φιλοτελικῆς Ἑταιρίας Μυτιλήνης κ. Χαρίλαος Μπίνος.

★

Ἀπὸ τὶς 10 Ἰουνίου, ἀποσύρθηκαν τῆς κυκλοφορίας τὰ πέντε γραμματόσημα τῆς ἀναμνηστικῆς σειρᾶς «Βυζαντινὴ τέχνη», ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει στὶς 10 Ἰουνίου 1964. Τὰ γραμματόσημα αὐτά, ποὺ εἶχαμε δημοσιεύσει στὸ ὑπ' ἀριθμ. 1363 τεύχος μας παριστάνουν: 1 δραχμή: χρυσὸ νόμισμα τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β'. 1.50 δραχμή: Δυὸ πολεμιστὲς ἁγίους ἀπὸ ἀνάγλυφο σὲ ἐλεφαντοστοῦν τοῦ 10ου αἰῶνος. 2 δραχμές: Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ εἰκόνα τοῦ 14ου αἰῶνος, ποὺ βρίσκεται στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν. 2.50 δραχμές: Μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸν πίνακα «Ἡ γέννησις τῆς Παρθένου», ποὺ σώζεται στὸν ζωγράφο τοῦ 14ου αἰῶνος Πανσέληνο. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ γραμματόσημο αὐτὸ θεωρήθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα πιὸ ὡραῖα, ποὺ κυκλοφόρησαν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο κατὰ τὸ 1964. 4,50 δραχμές: Ἕνας ἄγγελος, ἀπὸ τὰ μωσαϊκὰ τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Δαφνιοῦ (11ος αἰών).

Οἱ κάτοχοι γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς αὐτῆς μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς ἀλληλογραφίας τους μέχρι καὶ τὶς 9ης Μαρτίου 1966 ἢ νὰ τ' ἀνταλλάξουν στὰ ταχυδρομεῖα μὲ ἓν κυκλοφορία γραμματόσημα.

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Οὐγγαρία: Στὶς 4 Ἀπριλίου, 20ὴ ἐπέτειο τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Οὐγγαρίας, κυκλοφόρησε μιὰ σειρὰ ἀνθέων, ἐννέα ἀξιῶν, τὴν ὁποία παραθέτουμε κατωτέρω.

Στὶς 17 Ἀπριλίου κυκλοφόρησαν δυὸ ἀναμνηστικὰ οὐγγρικὰ γραμματόσημα, γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ «Βοσχόντ 2» καὶ τοῦ πλησμάτός του, συνταγματάρχου Πάβελ Μπελάγιεφ καὶ ἀντισυνταγματάρχου Ἀλέξη Λεονόφ, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ποὺ περπάτησε στὸ διάστημα, στὶς 18 Μαρτίου 1965.

Στὶς 4 Μαΐου, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ «Πρώτου Διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς Ἀναγεννήσεως» στὴ Βουδαπέστη, κυκλοφόρησε ἕνα ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τῶν 60 φίλλερ μὲ τὸν πίνακα τοῦ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι, «Ἡ κόκκινη κεφαλή».

Στὶς 17 Μαΐου, ὅπως σ' ὅλες τὶς χῶρες, κυκλοφόρησε καὶ στὴν Οὐγγαρία τὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τῆς 100ετηρίδος τῶν Τηλεπικοινωνιῶν. Εἶναι ἀξίας 60 φίλλερ καὶ ἐξετυπώθησαν 2½ ἑκατομμύρια γραμματόσημα μὲ ὀδόντωσι καὶ μόνο 5.000 χωρὶς ὀδόντωσι.

Ρωσία: Στὶς 19 Μαρτίου, τὴν ἑπομένη δηλαδὴ τοῦ μεγάλου κατορθώματος τοῦ «Βοσχόντ 2» καὶ τοῦ πληρώματός του, κυκλοφόρησε στὴ Ρωσία ἕνα γραμματόσημο ἀξίας 10 καπικίων, στὸ ὁποῖο ὁ Σοβιετικὸς ἀστροναύτης Α. Λεονὸφ εἰκονίζεται ἔξω ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο, ἐνῶ κινηματογραφεῖ τὸ θέαμα, ποὺ τοῦ προσφέρει τὸ Σύμπαν. Τὸ γραμματόσημο αὐτὸ θὰ συμπληρωθῆ μὲ τρία ἄλλα τῶν 4, 6 καὶ 10 καπικίων, μὲ καὶ χωρὶς ὀδόντωσι.

Τὰ ρωσικὰ ταχυδρομεῖα ἐξέδωσαν στὶς 26 καὶ στὶς 30 Μαρτίου δυὸ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα, τὸ πρῶτο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τὸ δεύτερο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ τὰ ρωσικὰ στρατεύματα.

Γαλλία: Στὶς 8 Μαΐου, 20ὴ ἐπέτειο τῆς νίκης τῶν συμμάχων, κυκλοφόρησε ἕνα ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τῶν 40 σαντίμ, στὸ ὁποῖο τέσσερες σημαῖες, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ρωσίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἑνωμένες διαλύουν τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρό.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Τὰ ἐννέα γραμματόσημα τῆς Οὐγγαρίας, ἀναμνηστικὰ τῆς 20ης ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὸ ναζιστικὸ ζυγό. 20 φίλλερ: Μαργαρίτες—βασίλισσες, συγγενεῖς μὲ τὰ χρυσάνθεμα. 30 φίλλερ: Θερμοκήδειες παιωνίες. 50 φίλλερ: Γαρύφαλλα. 60 φίλλερ: Τριαντάφυλλα. 1,40 φόριντ: Κρῖνα. 1,70 φόριντ: Κυνόρροδον, (ἀγριοτριαντάφυλλο). 2 φόριντ: Ἰῶφιον, γλαδίολος ἢ σπαθόχορτον. 2,50 φόριντ: Τουλίπες—παπαγαλάκια ταχείας ἀναπτύξεως. 3 φόριντ: Μπουκέτο ἀπὸ μαργαρίτες, ἡλιοτρόπια καὶ ἀνεμῶνες. Κυκλοφόρησαν 430.000 σειρές, μὲ ὀδόντωσι καὶ 10.000 χωρὶς. ΑΝΩ

ΔΕΞΙΑ: 1 φόριντ: ὁ ἀστροναύτης Ἀλέξη Λεονὸφ ἔξω ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο «Βοσχόντ 2», καὶ 2 φόριντ: οἱ δυὸ κοσμοναῦτες Πάβελ Μπελιάγεφ καὶ Λεονὸφ τοῦ «Βοστὸκ 2», ποὺ ἐξετοξεύθη στὶς 18 καὶ ἐπανῆλθε στὶς 19 Μαρτίου 1965. Ἐξετυπώθησαν 1.400.000 σειρὲς μὲ ὀδόντωσι καὶ 12.000 χωρὶς ὀδόντωσι. ΚΑΤΩ: Τὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τῆς ἑκατονταετηρίδος τῶν τηλεπικοινωνιῶν καὶ ἡ «Κόκκινη κεφαλὴ» τοῦ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι, ποὺ ἐξεδόθη μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ Α' Διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς Ἀναγεννήσεως. Κυκλοφόρησαν 2.550.000 γραμματόσημα μὲ ὀδόντωσι καὶ 5.000 χωρὶς ὀδόντωσι.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΑΝΤΟΡ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Γιαβανέζα προσπαθεῖ νὰ συνενοηθῆ μὲ τὸ Ματάϊ ἢ μὲ τὸ Βαλντστάϊν, ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ τὴν ὑποδέχονται μὲ σφαῖρες. Στὸ τέλος τῆς πραθεσμίας, ὁ Μπελθὰλ ἀπαντᾶει ἀρνητικὰ στὸ Ματάϊ. Ἐκεῖνος βγαίνει τότε ἀπὸ τὴν καλύβα του, πάνοπλος, καὶ ὁπομακρύνεται μόνος του ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι. Τὰ τρόφιμα τελειώνουν καὶ ἡ κατάστασι τῶν πολιορκημένων γίνεται κρίσιμη. Τότε ἀκριβῶς φτάνουν μὲ τὸ ἀεροπλάνο οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ματάϊ. Συνεννοοῦνται μαζί του μὲ φωτοβολίδες, προσγειώνονται καὶ τὸν παίρνουν, πυροβολώντας τὸν Μπελθὰλ καὶ τὴ Γιαβανέζα ποὺ τὸν κυνηγάνε.

9ον

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Ζὰκ κάθησε κι' αὐτός, ἀλλὰ πάνω στὸ βράχο. "Θὲλε νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας καὶ, ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ὕψωμα, νὰ κυττάξῃ τὸ βάθος τῆς κοιλάδας, ὅπου οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔκαναν τὶς χρυσόπετρες ν' ἀστράφτουν.

Γέλασε πικρά, βλέποντας ἐκεῖνο τὸ σκορπισμένο χρυσάφι. Ὁ πυρετός, ἡ κούρασι, τὸν ἔκαναν σχεδὸν νὰ παραμιλᾶη...

— Τὸ χρυσάφι!... εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Τὸ χρυσάφι!... Τί τερατῶδες πρᾶγμα!...

Ἀλλά, ξαφνικά, θυμήθηκε τὴν ἀδελφή του καὶ τὴν Ἀλίς Ντιμπούρ. Ἡ συγκίνησι του ἦταν τόσο βαθειά, ὥστε τὰ μάτια του βούρκωσαν. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος, βυθισμένος στὴν ὀνειροπόλησί του. Τέσσερα μέτρα, πιὸ κάτω ἀπ' αὐτόν, ἡ Ντάρια εἶχε ξαπλωθῆ, κατατσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ κραυγή. Εἶχε φωνάξει ὁ Μπελθάλ, ποὺ εἶχε τιναχτῆ ἀπάνω ἀπότομα, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

— Ἐ! Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Γιαβανέζα, ποὺ εἶχε σκοπιὰ κι αὐτὴ καὶ σκαρφάλωνε στὸ βράχο.

— Ἕνα ἀεροπλάνο!... Ἐκεῖ κάτω!... ψιθύρισε ὁ Μπελθάλ, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ὦ! ἔκαμε ἡ Γιαβανέζα.

Καὶ, σὰν τρελλή, ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ γέλιο.

— Ἕνα ἀεροπλάνο, ἀλήθεια! φώναξε τέλος.

— Θεέ μου! Σωθήκαμε! Σωθήκαμε! Σωθήκαμε! ψέλλισε ὁ Μπελθάλ.

— Ναί, σωθήκαμε! ἐπανέλαβε ἡ Ντιαμαντεβί. Τὸ χρυσάφι εἶναι δικό μας κι' ἡ ζωὴ εἶναι ἀτελείωτη...

Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, εἶχαν σφίξει τὰ χέρια τους. Κι' ἔμειναν ἐκεῖ, ἐκστατικοί, κιττάζοντας τὸ ἀεροπλάνο. Πετοῦσε χαμηλά, σχεδὸν ἀθόρυβα, γρήγορα, καί, ἤδη, εἶχε ξεπεράσει τὴ βορειοανατολικὴ χορυφογραμμὴ τῶν λόφων.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ Γιαβανέζα τράβηξε τὸ χέρι της, ποὺ τὸ κρατοῦσε ὁ Μπελθάλ, καὶ φώναξε δυνατά:

— Ἀ! τὸν ληστή! Τὸν ληστή!.. Τώρα καταλαβαίνω...

— Ἐ; Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Ζὰκ, παραξενεμένος.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Κύτταξε κι' αὐτὸς κι' εἶδε, ἐκεῖ κάτω, μακρυά, μιὰ μικρὴ ἀνθρώπινη σιλουέτα ποὺ κουνοῦσε ἕνα μακρὺ κόκκινο πραμματάκι.

— Ἀ! φώναξε.

Καταλάβαινε τώρα κι' αὐτός. Καταλάβαινε πολὺ περισσότερο, ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἡ Ντάρια... Θυμόταν τώρα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ σύντροφός του, καὶ ψιθύρισε:

— Τὸ μέσον... Τὸ μέσον γιὰ νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χρυσάφι... Ἀ. Μπαζίλ! Δαίμονα! Προδότη! Δολοφόνε!...

Κ' ἔνωσε ξαφνικὰ μιὰν ἀλλόκοτη ἠρεμία, μιὰ τρομακτικὴ θέλησι. Ἄρχισε κι αὐτὸς νὰ τρέχῃ, ἀκολουθώντας τὴ Ντάρια. Ἔτρεχε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κουνοῦσε τὸ κόκκινο πανί, πρὸς τὸν Ματάϊ, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου θὰ προσγειωνόταν τὸ ἀεροπλάνο... Ἔτρεχε τόσο γρήγορα, ὥστε ἔφτασε ἀμέσως τὴ Γιαβανέζα, κι' ἐξακολούθησαν μαζὶ τὸ τρέξιμό τους.

Στὴν κατασκήνωσι, εἶχαν δῆ κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἀεροπλάνο. Ὁ Τιάν κι' ὁ Μοχάμετ εἶχαν μαντέψει περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Οἱ τρεῖς Σουδανέζοι, ὁ Μαντὲ—Ντιούλα, κι' οἱ δέκα Ἀσσίνιοι, ἂν δὲν μάντευαν, ἂν δὲν καταλάβαιναν τί συνέβαινε, ἔνοιωθαν ὥστόσο πὼς τὸ ἀεροπλάνο ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ σωτηρία τους. Κι' ἀμέσως, πετῶντας τὰ ὅπλα τους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς βαραίνουν, βγῆκαν ἀπὸ τὸν περίβολο, κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν.

Ἤδη, τὸ ἀεροπλάνο προσγειώνόταν. Ὁ Ματάϊ εἶχε διαλέξει μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Ἦταν ἐπίπεδο, χωρὶς προεξοχές, χωρὶς λάκκους, χωρὶς πέτρες.

Ξαφνικά, ὁ Μπαζίλ εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του ὁ Μπελθὰλ κι' ἡ Ντιαμαντεβί.

Τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν, ἐκείνη τὴ στιγμή, εἴκοσι μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

— Τόσο τὸ χειρότερο! φώναξε.

Πέταξε τὸ κόκκινο πανί, ποὺ κρατοῦσε, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ πίεσε τέσσερις φορὲς τὴ σκανδάλη, σχεδὸν χωρὶς νὰ σημαδέψῃ.

Ὁ Ζὰκ κι' ἡ Ντάρια ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν.

Ἀλλά, πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, ἕνα ἐπαναληπτικὸ ὅπλο ἄρχισε νὰ ρίχνῃ, γαζώνοντας τὸ ἔδαφος. Ὁ Μπελθὰλ τράκλισε κι' ἔπεσε κατάγῆς. Ἡ Γιαβανέζα σωριάστηκε πλάϊ του.

Ὁ Ματάϊ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Τὸ ἀεροπλάνο κυλοῦσε τώρα πάνω στὸ ἔδαφος. Ὁ Μπαζὶλ τὸ ἀκολούθησε, καὶ τόβαλε, προτοῦ ἀκόμα ἐκεῖνο σταθῆ.

Ἀλλά, σ' ἑκατὸ μέτρων ἀπόστασι, ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν πέσει, σκιώθηκε, ἔτρεξε γρήγορα, καί, μὲ κίνδυνο ν' ἀποκεφαλιστῆ ἀπὸ τὸ φτερὸ τοῦ ἀεροπλάνου, τόβγαλε καὶ πιάστηκε μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπὸ τὴν πορτίτσα τοῦ ὀδηγοῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ ἀεροπλάνο ἑτοιμαζόταν ν' ἀνηφορήθῃ καὶ πάλι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἀαρὰς ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴ μανούβρα τῆς ἀπογειώσεως κι' ὁ Σοντὲλ βοηθοῦσε τὸν Ματάϊ ν' ἀνέβῃ ἀπάνω.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπαζὶλ πήδησε, λαχανιάζοντας, πάνω σ' ἕνα κάθισμα, εἶδε, πρὸς τὰ δεξιά του, δυὸ χέρια νὰ σφίγγουν τὴν πορτίτσα τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἀεροπλάνο ἄπογειωνόταν. Ἔγερνε λίγο πρὸς τὰ πίσω, κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ.

Ὁ Μπαζὶλ κράτησε τὸ κινητικό του μαχαίρι, ἔσκυψε νὰ ἰδῇ ἂν ἦσαν τοῦ Μπελθὰλ ἢ τῆς Γιαβανέζας τὰ χέρια ἐκεῖνα, ἕτοιμος νὰ τὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι.

— Ντάρια! φώναξε.

Καί, καθώς, πίσω του, ὁ Σοντὲλ πῆγε κάτι νὰ τοῦ πῇ, τὸν ἀποπῆρε:

— Σῶπα! Περίμενε!

Ὁ Λαρὰς δὲν εἶχε ἰδῆ τίποτα.

Ὁ Μπαζίλ, σκυμμένος, θαρεῖς κι' εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὰ φλογερὰ μάτια, τὸν τεντωμένο λαιμό, τὸ γυμνὸ σχεδὸν στῆθος τῆς Γιαβανέζας, ποὺ τὸ πουκαμισάκι της εἶχε ξεκουμπωθῆ ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Σκέφτηκε ἀστόσο:

«Ἂν τὴ μαχαιρώσω, θὰ πέσῃ κάτω καὶ θὰ σκοτωθῆ...».

Ἀλλ' ἀπὸ τὴ γυναίκα ἐκείνη ἀναδιντάν μιὰ τέτοια ἰχεσία, μιὰ τέτοια ἀγωνία πρόκλησι, ὥστε δὲν τόλμησε νὰ τὴν χτυπήσῃ. Θυμήθηκε πόσο τοῦ εἶχε φανῆ ὁμορφη, ὅταν τὴν πρωτοεῖδε στὴν κοιλάδα, πόσο τὸν εἶχε ταράξει ἡ προκλητικὴ της ὁμορφιά.

Μπερδεμένες εἰκόνες περνοῦσαν μπροστά στὰ μάτια τους... Ξεχνοῦσε, ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν Ὀντέτ, γιατὶ δὲν εὑρισκε τὴ δύναμι νὰ χτυπήσῃ αὐτὸ τὸ λαχταριστό, μισόγυμνο κορμί, νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἐκείνη, πιασμένη μ' ὅλη της τὴ δύναμι ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, κάρφωνε ἀπάνω του τὰ βαθειά, μυστηριώδη της μάτια καὶ τοῦ χαμογελοῦσε, μ' ἕνα χαμόγελο ἰκεσίας γεμάτο ὑποσχέσεις...

Ξέχασε τὴν Ὀντέτ, τὴ στιγμὴ αὐτή.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ποὺ γιὰ τὴν Ντάρια ἦσαν αἰῶνες ὁλόκληρης ἀγωνίας, σκέφτηκε τί ἀπολαύσεις θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ ἡ ἐξωτικὴ ἐκείνη γυναίκα...

Ἔπειτα, ξαφνικά, θυμήθηκε τὴν Ὀντέτ, καὶ σήκωσε τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ...

Ἀλλὰ μιὰ ἄλλη ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του:

— Καὶ τὶς δυό! ψιθύρισε.

Ἄνοιξε τὸ χέρι του, κι' ἄρησε νὰ πέσῃ τὸ ὅπλο. Καί, σκύβοντας, ἅρπαξε τὴ Γιαβανέζα ἀπὸ τὰ μπούτια καὶ τὴν τοῦβηξε μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἔπεσε μὲ τὴν πλάτη στὸ βάθος τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ Ντάρια ἔπεσε πάνω στὸ στῆθος του, κι' ἀφέθηκε ἐκεῖ, χαμογελῶντας εὐτυχισμένη καὶ κιττάζοντάς τον μὲ τὰ βαθειά, μυστηριώδη της μάτια...

Η ΛΕΥΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Δὲν ἦταν τὸ ὅπλο τοῦ Σοντέλ, ἀλλὰ τὸ πιστόλι τοῦ Ματάϊ, ἐκεῖνο ποὺ ἔκοψε τὴ φόρα τοῦ Μπελθάλ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερις σφαῖρες εἶχε τρυπήσει τὴν κάσκα του καὶ τὸν εἶχε πετύχει λίγο στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου. Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ Ζὰκ ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε στὸ μέτωπο, στὰ μάτια, στὸ πρόσωπό του.

Ἔπειτα τὰ μηλίγγια του ἀρχι-

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μπῆτε τώρα, γίνεται διαγωνισμὸς διὰ τὴν πρόσληψιν γραμματέως... (Τοῦ Κ. Βλαχου)

σαν νὰ χτυποῦν καὶ σωριάστηκε καταγῆς.

Συνῆλθε μισὴ ὥρα ἀργότερα, χάρις στὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα, ποὺ τοῦ εἶχε βάλει ὁ Σατιγιόν.

— Ὁ Ματάϊ; Τὸ ἀεροπλάνο; ρώτησε ἀμέσως μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του.

—Ἐφυγαν! ἀπάντησε ὁ Σατιγιόν.

— Μὲ τὴ Ντάρια! Μὲ τὴ Ντάρια! γρύλλισε θυμωμένος ὁ Ζαλέβσκι.

— Κι' ἐγὼ τί ἔχω; ξαναρώτησε ὁ Μπελβάλ, νιώθοντας ξαφνικὰ μεγάλη ἀδυναμία.

— Μιὰ σφαῖρα σοῦ ἔσχισε τὸ δέρμα κι' ἔξυσε λίγο τὸ κρανίο. ἀπάντησε ὁ φίλος του. 'Ο Ζαλέβσκι σοῦ ἔπλυνε τὴν πληγή, τὴν καθάρισε καὶ σοῦ τὴν ἔδεσε. "Οταν θὰ σὲ πᾶμε στὴν κατασκήνωσι, θὰ σοῦ ξουρίσῃ τὸ κεφάλι καὶ θὰ σοῦ κάνῃ καλύτερο ἐπίδεσμο. Ἐχασες πολὺ αἷμα, καὶ γι' αὐτὸ νιώθεις ἀδυναμία. Ἀλλ' ὁ γιατρός λέει πὼς ἄμα φᾶς καλὰ σήμερα, αὔριο θάσαι ἐν τάξει.

'Ο «γιατρός» ὁ Ζαλέβσκι ἔβαλε τὶς φωνές.

— Μόνο πού, ἅμα φᾶτε καλὰ σήμερα, δὲν θἄχετε τίποτα νὰ φᾶτε μεθαύριο! εἶπε. Οὔτε ἐμεῖς, ἄλλωστε... Ἀ, τὴν ἄτιμη! Τὴν ἄτιμη!... Κι' αὐτὸς ὁ φίλος σας ὁ Ματάϊ, τί λησταῖς!... Αὐτὸ πάει πολύ... Ὡραῖα μᾶς τὴν ἔσκασε. Εἶχε κανονίσει τὴ δουλειά, ὁ ἀχρεῖος, προτοῦ νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Γαλλία. Κι' οἱ συνένοχοί του ἤρθαν στὴν ὥρα γιὰ νὰ τὸν πάρουν. "Αν τὰ πράγματα εἶχαν γίνει σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις του, ἂν δηλαδὴ ἤσαστε μόνον ἐσεῖς ἐδῶ κι' ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ Πακχάλας, ἢ θὰ σᾶς δολοφονοῦσε, ἢ θὰ σᾶς ἀποσποῦσε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος... Πολὺ ἔξυπνος, αὐτὸς ὁ Ματάϊ, πολὺ ἔξυπνος!... Ἀλλὰ τί λησταῖς! Τί κακοῦργος! Τί ὑποκριτής! Αἴγο ἔλειψε νὰ σᾶς σκοτώσῃ. Διὸ πόντους πιὸ κάτω, ἡ σφαῖρα θὰ εἶχε χωθῆ στὸ μυαλό σας... Κι' ἡ Ντάρια!... Εἴδατε σεῖς τί ἔγινε; Ἐμεῖς, οἱ ἄλλοι ἤμαστε πολὺ μακρυὰ κι' ὁ ἥλιος μᾶς τύφλωνε. Εἴδατε;...

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Μπελβάλ. Εἶχα πέσει ἀναίσθητος. "Ωστε ἔφυγε, μαζὶ μὲ τὸν Μπαζίλ;

—Ἀλλά; Τὴν ὥρα ποὺ σᾶς περιποιόμαστε, ἐγὼ μὲ τὸν Σατιγιόν, οἱ δυὸ Σουδανέζοι κι' ὁ δικός μου ὁ Μαντὲ—Ντιούλα ἔψαχναν νὰ τὴν βροῦν. Δὲν ἦταν πουθενά. Τὰ εἶχε ψήσει ἀσφαλῶς μὲ τὸν Ματάϊ. Ἡ ἐχθρότητα, ποὺ τοῦ ἔδειχνε τὶς τελευταῖες μέρες, ἦταν προσποιητή. Εἶχαν συνεννοηθῆ. Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ, πρὸ ὀλίγου, ἀφοῦ, ὅπως σεῖς, ἦταν κι' ἐκείνη ἄοπλη, κι' ὅπως σεῖς, ἔτρεχε κι' αὐτὴ πρὸς τὸ ἀεροπλάνο... Γιὰ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἔχει, τοῦ χρειαζόταν ἀσφαλῶς μιὰ συνένοχος ἔξυπνη, ὄμορφη, ἀσυνείδητη, φιλόδοξη, κοσμοπολίτισσα... Ἡ Ντριαντεδῆ θὰ τὸν ἐξαπηρετήσῃ καλά, ὣς τὸ τέλος, ἐκτὸς ἂν τὸν σκοτώσῃ!... Ἀ, τὴν ἄτιμη, τὸ λησταῖ, τοὺς δολοφόνους!... Γιατὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ κάμουν... Θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ ψοφήσουμε ἐδῶ πέρα, ὅλους μας, καὶ τὸν Βλαντστάϊν. Κι' ὅταν ὁ Ματάϊ ὑπολογίση πὼς τὰ πτώματά μας θὰ τάχουν φάει τὰ ὄργια, θὰ ξανάρθῃ.... Θὰ ξανάρθῃ!... Θὰ βομβαρδίση τοὺς Πακχάλας, γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν κοιλάδα. Καὶ θὰ βάλῃ μπρὸς τότε νὰ μαζεύῃ χουφὰ τὶς χρυσόπετρες... Κι' ὅλα αὐτά, γιατὶ ὁ Ματάϊ εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ σκεφτῆ τὸ ἀεροπλάνο, καὶ γιατὶ ἐμεῖς εἴχαμε τὴν κουταμάρα νὰ μὴν τὸ σκεφτοῦμε. Εἴμαστε καταραμένοι! Καταραμένοι!...

Ἡ λύσσα, ποὺ ἔνιωθε, τὸν εἶχε ἐξαντλήσει. Δάγκωνε τὰ χέρια του, ὡς ποὺ μάτωσαν. Ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἔπειτα ξαπλώθηκε πλάϊ στὸν Μπελβάλ, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Μὲ μεγάλο κόπο κατορθωσαν ὁ Ζὰκ κι' ὁ Ἀντρὲ νὰ τὸν συνεφέρουν.

—Ἐλᾶτε! εἶπε ὁ Σατιγιόν. Δὲν ἔχουμε πιὰ νὰ κάνουμε τίποτα ἐδῶ πέρα. Ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν κατασκήνωσι. Οἱ Σουδανέζοι κι' οἱ Ἀσσίνιοι θὰ σὲ κουβαλήσουν, Ζάκ, νιὰ νὰ μὴν κουραστῆς.

— Τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε; ψιθύρισε ὁ Μπελβάλ.

Σκεπτόταν τὴν Ὀντὲτ καὶ τοῦ φαινόταν πὼς ἡ καρδιά του σχιζόταν. Ὁ Σατιγιόν, ποὺ τὸν ἤξερε καλά, κατάλαβε τὴν ἀπελπισία του.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Ζάκ! τοῦ φώναξε. Δὲν ἔχουν ἀκόμα χαθῆ ὅλα, ἀφοῦ ζοῦμε, ἀφοῦ μὲ τὸν Ἰθὰν καὶ μὲ τὸν Μοχάμετ εἰμαστε τόσα φίλοι... Θὰ δοκιμάσουμε πάλι νὰ λογικέψουμε τὸν Βαλντστάϊν. Εἶδε κι' αὐτὸς τὸ ἀεροπλάνο καὶ θὰ θέλῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε τί συνέβη. Θὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ὑπάρχει σωτηρία, οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ μᾶς παρὰ μόνον νὰ ἑνωθοῦμε. Ἔλα τώρα. Θὰ φᾶς καλά, καὶ θὰ πιῆς τὴ μποτίλλια τὴ σαμπάνια, ποὺ τὴ φυλάγαμε γιὰ νὰ τὴν πιοῦμε, ὅταν θὰ γυρίζαμε στὴ Μπινγκερβίλ. Ἐμπρός! Μαντάϊ, Ζόλοφ... Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Μοχάμετ, μὲ τὸν Νοάγα, τὸν Ράμα καὶ τοὺς ἕξη Ἀσσίνιους, ἔμειναν στὴν κατασκήνωσι. Ὁ Μοχάμετ ἀσφαλῶς θἄχη κατάλάβει. Ἀλλὰ δὲν θἄχη χάσει τὸ ἠθικό του... Θὰ φυλάγῃ τὸ στρατόπεδο, μὴν τύχη καὶ κάνη καμμιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσι ὁ Βαλντστάϊν... Δὲν ἀκούσαμε τουφεκιές. Ἄρα, εἶναι ἡσυχία ἐκεῖ πέρα. Ἂς ξαναγυρίσουμε... Μαντάϊ, Ζόλοφ, σηκῶστε τὸν ἀφέντη σας... Ὅταν κουρασθῆτε, θὰ σᾶς ἀντικαταστήσουμε. Ἰδάν, ἀγαπητέ μου, σήκω! Πρέπει νὰ φανοῦμε ἄντρες, ἔστω καὶ ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, ἀπέναντι στοὺς μαύρους...

—Ἔγεις δίκιο, Σατιγιόν! εἶπε ὁ Ζαλέβσκι καὶ σηκώθηκε.

Φτάνοντας στὸ στρατόπεδο, εἶδαν μὲ χαρὰ τους νὰ ψιματίζη, πάνω στὴ νότια εἴσοδο, ἕνα κομμάτι ἄσπρο πανί, δεμένο σ' ἕνα παλοῦκι, πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ γερμανικὴ σημαία.

—Ὁ Βαλντστάϊν εἶν' ἐκεῖ! φώναξε ὁ Ζὰκ Μπελβάλ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπίδα τοῦ ἔδωσε καινούργιες δυνάμεις.

Καὶ φώναξε στοὺς βαστάζους, ποὺ τὸν σήκωναν:

— Τρεχᾶτε! Τρεχᾶτε!

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Πραγματικά, ὁ Βαλντστάϊν ἦταν ἐκεῖ. Ἀπὸ τὸ καταχτρινο, ἀδύνατο πρόσωπό του, φαινόταν καθαρὰ τὶ στερήσεις εἶχε ὑποφέρει. Ἦταν μόνος του, μ' ἕναν ἀδύνατο μαῦρο ὡς ἀκόλουθο. Στάθηκε σὲ προσοχὴ καὶ χαιρέτησε στρατιωτικά.

Ὁ Ζαλέβσκι ἔστειλε τὸν Ζιούντ, τὸν Μαντὲ—Ντιοῦλα, νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο δυὸ σαΐζ—λόγκ, ποὺ τὶς ἔβαλαν τὴ μιὰν ἀντίκρυ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ καθήσουν ὁ Μπελβάλ κι' ὁ Βαλντστάϊν.

Ὁ Ζὰκ δὲν δίστασε καθόλου.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, σκεφτηκε.

"Ηπιε ἕνα φλυτζάνι καφέ, ποὺ τοῦ ἔφερε ὁ Σατιγιόν, κι' ἄρχισε νὰ μιλάῃ. Χωρὶς νὰ κρύψῃ τίποτα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξι ἀνώφελη, διηγήθηκε ὅ,τι εἶχαν συμβῆ στὴν κοιλάδα, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Βαλντστάϊν εἶχε ἀποσυρθῆ σὰν ἔγθρός, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς 30 Ἰανουαρίου. Τὰ διηγήθηκε ὅλα, ἐκτός, φυσικά, ἀπ' ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν Ὀντέτ. Γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ διαγωγὴ τοῦ Ματάϊ ἔφτανε νὰ πῇ μόνο πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ χρυσοῦ.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα! κατέληξε. Ἔχουμε ἀκόμα τροφιμα γιὰ σαρανταοχτὼ ὧρες. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω, δὲν εἰσαστε σὲ καλύτερη κατάστασι, μ' ὅλο ποὺ ζήσατε τέσσερις μέρες στὴν παρυφὴ τοῦ δάσους, ὅπου ὑπάρχουν καὶ καρποί καὶ κυνήγι. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι οἱ Πακχάλας θὰ σᾶς ἐμποδίσαν νὰ κυνηγήσετε...

— Γιά! εἶπε, σχεδὸν ἄθελά του, ὁ Βαλντστάϊν.

— Εἴσαστε λοιπὸν καὶ σεῖς στὴν ἴδια κατάστασι μ' ἐμᾶς, κύριε συνταγματάρχα. Ἐλᾶτε μαζί μας. Ἡ κατασκήνωσι μας προσφέρει ἀκετὴ ἀσφάλεια. Ἔχουμε νερὸ τρεχούμενο. Πιθανόν, κυνηγώντας συστηματικὰ στὴν κοιλάδα, νὰ βροῦμε κανένα θήραμα, κανένα ποιλί. Ὡς τώρα, ἤμαστε ἀπασχολημένοι μὲ τὸν Ματάϊ, μὲ σᾶς καὶ μὲ τοὺς Πακχάλας. Τώρα, ποὺ ἔφυγε ὁ Ματάϊ καὶ ποὺ σεῖς γίνατε σύμμαχός μας, θὰ μποροῦμε νὰ σκεφτοῦμε μόνο τοὺς Πακχάλας καὶ ν' ἀπασχοληθοῦμε καὶ νιὰ τρόφιμα. Ἐνωμένοι, θὰ μπορέσουμε κάτι νὰ κάνουμε. Ἂν ἤμαστε ὅμως χωρισμένοι, διπλασιάζουμε τοὺς κινδύνους κι' ἐλαττώνουμε τὶς δυνάμεις μας...

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι σωστά, κύριε, εἶπε ὁ Γερμανός, μὲ φωνὴ βραχνὴ καὶ κουρασμένη. Ἀλλ' ἡ κρύπτη μὲ τὶς χρυσόπετρες, τὰ χρυσωρυχεῖα;...

—Ἂς σώσουμε πρῶτα τὴ ζωή μας, ἂς ἐξασφαλίσουμε τὴν ἀποχώρησί μας, κι' ἔπειτα βλέπουμε.

— Νάϊν! εἶπε ὁ Γερμανὸς μὲ πεῖσμα.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Ζαλέβσκι, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτησι.

'Ο Φορντερὸϊξ φὸν Βαλντστάϊν ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ εἶπε μὲ ἀπότομο ὕφος:

— Μὲ γενικὲς γραμμές, διανομὴ σὲ δυὸ ἴσα μέρη ὅλων τῶν κερδῶν, ποὺ θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν χρυσορυχείων. Τὸ ἕνα μέρος θὰ εἶναι γιὰ μένα. Τὸ ἄλλο θὰ εἶναι γιὰ ὅλους, κατὰ τὶς συμφωνίες, ποὺ θὰ κάνετε μετεπειτα σας. Ἂν χεστε, πέστε «Λόγο Τιμῆς» καὶ δῶστε μου τὸ χέρι σας. Θὰ σᾶς πιστέψω, καὶ σεῖς θὰ πιστέψετε στὸν δικό μου λόγο τιμῆς. Ἀλλὰ στε;

'Ο Μπελβὰλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἅπλωσε τὸ νέρι του πρὸς τὸν Γερμανὸ συνταγματάρχη.

— Λόγο τιμῆς! τοῦ εἶπε.

Ἀμέσως ἔπειτα, ὁ Σατιγιὸν ἔκαμε τὸ ἴδιο. Ὁ Μοχάμετ, καὶ τέλος ὁ Ζαλέβσκι τοὺς ἀμιθήκαν.

—Ὁρκίζομαι! εἶπε ὁ Βαλντστάϊν σοβαρά, σηκώνοντας τὸ δεξί του χέρι.

Καί, στρέφοντας πρὸς τὴ χαράδρα, φώναξε δυνατά.

Οἱ ἄνθρωποί του πήδησαν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν τάφρο.

"Ηρεμος πάντοτε, ὁ Μπελβὰλ τοὺς μέτρησε καὶ εἶπε:

— Μαζί μ' αὐτόν, ποὺ φέρατε μαζί σας, κύριε Βαλντστάϊν, δὲν βλέπω παρὰ μόνον ὀχτὼ ἄντρες. Ὡστόσο ἤσαστε δεκατρεῖς...

—'Ο Οὐάσα πέθανε, ἀπάντησε ὁ Γερμανός. Καί, τὸ περασμένο βράδυ, οἱ Πακχάλας ἔπιασαν τέσσερις ἀπὸ τοὺς Νανούμπας μου, τοὺς ἔσφαξαν, τοὺς κομμάτιασαν, τοὺς ἔψησαν καὶ τοὺς ἔφαγαν...

— Φοβερό! Καὶ πῶς τὸ μάθατε;

— Τὸ ὑποθέτω, γιατὶ μοῦ ἔρριξαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ βράδι ψημένο καὶ τυλιγμένο μέσα σὲ φύλλα...

— Καὶ δὲν χτυπήσατε αὐτὸν ποὺ σᾶς τὄφερε;

— Οὔτε τὸν εἶδα, οὔτε τὸν ἄκουσα. Αὐτὰ τὰ τέρατα τριγυρνοῦν μέσα στὰ δέντρα μὲ μιὰ διαβολικὴ εὐκινησία. Πολλὲς φορὲς μᾶς βομβάρδισαν μὲ κοκοκάρυδα. Ἔφταναν ὣς τὰ τελευταῖα δέντρα τῆς χαράδρας καί, προτοῦ τοὺς πάρουμε μυροδιὰ καὶ τοὺς ρίξουμε, ἔφευγαν γελῶντας εἰρωνικά. Νὰ ρίξουμε στὴν τύχη, μέσα στὰ φυλλώματα; Θὰ πήγαιναν οἱ σφαῖρες μας χαμένες. Καὶ τὰ πολεμοφόδια εἶναι πολύτιμα, ὅταν δὲν ξέρη κανεὶς ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ ἄλλα...

— Πολὺ σωστά! εἶπε ὁ Μπελβάλ.

'Αλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ συζήτησι τὸν εἶχε ἐξαντλήσει. Ἦταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Ὁ Σατιγιὸν κι' ὁ Ζαλέβσκι τὸ ἀντελήφθησαν. Τὸν μετέφεραν λοιπὸν ἀμέσως μέσα στὴ σκηνή, τὸν ξάπλωσαν ὅσο πιὸ ἀναπαυτικὰ μποροῦσαν κι' ὁ Ρῶσος ἄρχισε νὰ τὸν περιποιῆται: Τοῦ ἔπλυνε τὸ κεφάλι, τοῦ τὸ ξύρισε τοῦ ἔκανε ἕναν καινούργιο ἀντισηπτικὸ ἐπίδεσμο, καὶ τοῦ ἔδωσε κινίνο νὰ πιῇ, γιατὶ φαινόταν πὼς τὸν ἔπιανε πυρετός. Ὁ Ζὰκ Μπελβάλ βυθίστηκε στὸν ὕπνο.

★

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ Βαλντστάϊν ἔπεφτε κι' αὐτὸς κάτω, μὲ δυνατὸ πυρετό.

— Δὲν εἶναι παράξενο! εἶπε ὁ Ζαλέβσκι. Θὰ τὸν ἅρπαξε στὴ χαράδρα.

Πραγματικά, ὁ πυρετὸς ἐνδημοῦσε στὴ δασομένη ἐκείνη στενοπό, ὅπου, ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ θερμοὺς μῆνες τοῦ χρόνου, βασίλευε φοβερὴ ὑγρασία, γιατὶ τὰ νερὰ λίμναζαν καὶ σάπιζαν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Κι' ὁ δύστυχος ὁ Βαλντστάϊν ἔκανε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ σφοδρὸ ἐκεῖνο πυρετό, που τὸν εἶχε ρίξει ἀναίσθητο.

"Οταν μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, μαζεύτηκαν ὅλοι, λευκοὶ καὶ μαῦροι, κάτω ἀπὸ μιὰ τέντα, πλάϊ στὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ φᾶνε. Ἦσαν ἕξη λευκοί: Ὁ Μπελβάλ, κι' ὁ Σατιγιόν, ὁ Ζαλέβσκι κι' ὁ Μοχάμετ ἐλ Μπαουχάϊ, ὁ Βαλντστάϊν κι' ὁ Μπρόντμαν. Ἦσαν εἴκοσι μαῦροι: οἱ τρεῖς Σουδανέζοι, Μαντάϊ, Ζόλοφ καὶ Νοάνα, ὁ Μαντὲ—Ντιούλα Ζιούντ, δέκα Ἀσσίνιοι, ποὺ ὁ Ράμα ἦταν ἀρχηγός τους, κι' ἕξη Νανούμπας.

Γι' αὐτοὺς τοὺς εἰκοσιέξη ἀνθρώπους, ὑπῆρχε: ἕνα κουτὶ μὲ σαράντα σαρδέλες, δυὸ κουτιὰ κόρν μπήφ, τῶν δυὸ κιλῶν τὸ καθένα, καὶ δώδεκα γαλέτες. Ἐπὶ πλέον μισὸ κιλὸ καφὲς κι' ἕνα κιλὸ τσάϊ.

— Εἶναι τὸ τελευταῖο μας γεῦμα, κύριοι! εἶπε ἁπλὰ ὁ Μπελβάλ. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φᾶμε ἀπόψε, αὔριο, τὶς ἐρχόμενες μέρες, θὰ πρέπει νὰ βροῦμε στὴν κοιλάδα, ἢ στὸ τεῖχος τῶν λόφων, τίποτε αὐγὰ πουλιῶν, ἢ τίποτε φαγώσιμες ρίζες.

— Στὴν κοιλάδα θὰ βροῦμε κι' αὐγὰ καὶ πουλιά, εἶπε ὁ Μοχάμετ. Εἶχα πάει νὰ ἰδῶ. Πρὸς τὰ δυτικά, τὸ τεῖχος ἔχει πολυάριθμες τρύπες, ποὺ μέσα στὴν καθεμιὰ τους ὑπάρχει κι' ἀπὸ μιὰ φωλιά. Ἀλλ' εἶναι ψηλὰ καὶ θὰ πρέπει νὰ σκαρφαλώσουμε. Καὶ τὰ πουλιὰ εἶναι μικρά... Τὰ πολεμοφόδια θὰ τελειώσουν γρήγορα.

— Θὰ φτιάσουμε παγίδες, εἶπε ὁ Σατιγιόν.

— Καὶ θὰ ψάξουμε παντοῦ, γρύλλισε ὁ Βαλντστάϊν. Δὲν εἶναι δυνατὸν σὲ μιὰ ἔκτασι δεκαξὶ χιλιομέτρων περίπου μῆκους κι ἕξη πλάτους, νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένα ζῶο, κανένας λαγός. Ξέρω κι' ἐγώ...

— Στὸ μεταξύ, εἶπε ὁ Μπελβάλ, πᾶρτε αὐτὲς τὶς δυὸ σαρδέλες, κύριε Βαλντστάϊν.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΜΠΕΛΒΑΛ

"Εφαγαν λίγο, ἀλλ' ἤπιαν πολύ, γιατὶ τὸ νερὸ ἦταν δροσερό, κι' οἱ σαρδέλες μὲ τὸ κόρν-μπὴφ τοὺς ἔφεραν δίψα. "Επειτα κάπνισαν. Ὁ καπνὸς δὲν τοὺς ἔλειπε. Εἶχαν μιὰ τεράστια προμήθεια, μέσα σ' ἕνα κιβώτιο.

"Επειτα ὁ Ζὰκ εἶπε:

— Κύριοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ξαφνικὲς προσβολὲς τοῦ πυρετοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθουν κάθε τόσο, κατὰ τ' ἄλλα ἡ ὑγεία μας εἶναι καλή. Ἡ πληγή μου δὲν εἶναι σοβαρή. Ἡ ἀδυναμία μας ἀκόμα δὲν ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνησυχητική. Τὸ νερό, ποὺ πίνουμε, εἶναι πολὺ καλό, εὐτυχῶς. Θὰ σκοτώσουμε μὲ τὰ ὅπλα μας καὶ θὰ παγιδεύσουμε μερικὰ πουλιά, θὰ μαζέψουμε αὐγά, θὰ βροῦμε ἴσως τίποτα λαγούς, καθὼς εἶπε κι' ὁ κ. Βαλντστάϊν. Θὰ κάνουμε χορτοσυπες, γιατὶ ὑπάρχουν στὴν κοιλάδα χόρτα, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι δηλητηριώδη. Νομίζω λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τὸ χουμε ἐξασφαλίσει, κατὰ ἕνα τρόπο φυσικά, κι' ὄχι γιὰ πολὺ διάστημα. Ὁπωσδήποτε, τὸ διάστημα αὐτὸ ἐλπίζω πὼς θὰ εἶναι δεκαξὶ χιλιομέτρων περίπου μῆκους κι ἕξη πλάτους, νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένα ζῶο, κανένας λαγός. Ξέρω κι' ἐγώ...

— Στὸ μεταξύ, εἶπε ὁ Μπελβάλ, πᾶρτε αὐτὲς τὶς δυὸ σαρδέλες, κύριε Βαλντστάϊν.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν πολλοὶ ἐκκεντρικοὶ συλλέκτες ἀσφαλῶς ὅμως ὁ πιὸ ἐκκεντρικὸς ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ φοιτητὴς Ρέϊς Ντέξτερ Τάσσου Τέξας, ὁ ὁποῖος συλλέγει τὰ παπούτσια ποὺ φόρεσε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του. Ἔχει μέχρι στιγμῆς 98 ζευγάρια, φοράει τὸ 99ο καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πανηγυρίσῃ τὸ 100ο του ἀπόκτημα. Μέσα ἀπὸ τὴν συλλογή του αὐτὴ παρελαύνει ὅλη ἡ ἐξέλιξι τῆς μόδας, κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια, στὸν τομέα τῆς ὑποδηματοποιίας.

σας ὅτι θὰ διακινδυνέψετε τὴ ζωή σας...

—Ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ζόλοφ, ποὺ ἐξέφραζε τὴ γνώμη καὶ τῶν συντρόφων του, ἐμεῖς κάνουμε ὅ,τι σὺ θελήσῃς.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε συγκινημένος ὁ Μπελβάλ.

Κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τοὺς πέντε λευκούς, ποὺ ἦσαν καθισμένοι δεξιά του, στράφηκε πάλι πρὸς τοὺς μαύρους.

— Ζόλοφ, Μαντάϊ, Νοάνο, εἶπε, ἀκοῦστε με: Κι' ἂν δὲν καταλαβαίνετε τίποτα, σταματῆστε με. Σήμφωνοι;

— Ναί! Ναί! εἶπαν συγχρόνως κι' οἱ τρεῖς μαῦροι.

'Αλλὰ κι' οἱ λευκοὶ δὲν ἦσαν λιγώτερο παραξενεμένοι. Τί εἶχε λοιπὸν σκεφτῆ ὁ Ζὰκ Μπελβάλ; Τί θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς Σουδανέζους νὰ κάμουν;

'Ο Μπελβὰλ ἐξακολούθησε, ἀποτεινόμενος πάντοτε πρὸς τοὺς μαύρους:

— Τόχετε καταλάβει καὶ σεῖς ἀσφαλῶς, ὅτι μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴ χαράδρα ἢ ἀπὸ τὸ τεῖχος τῶν λόφων, ποὺ κλείνει ἀπὸ πάντου τὴν κοιλάδα. Ἀλλὰ τὴ δασωμένη χαράδρα τὴν ἔχουν πιάσει οἱ Πακχάλας κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν πλησιάσουμε. Ν' ἀνέβουμε στὰ δέντρα καὶ νὰ τοὺς κυνηγήσουμε σὰν πίθηκοι; Προτοῦ κατάσουμε στὰ πρῶτα κλαδιά, θἄχουμε τουπηθῆ ἀπὸ τὰ δηλητριασμένα τους βέλη, ἢ θἄχουμε λιποθυμήσει ἀπὸ τὶς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, ποὺ χρησιμοποιοῦν. Ξέρετε λοιπὸν καὶ σεῖς ὅτι ὅλα τὰ μέσα, ποὺ σκεφτήκαμε ὣς τώρα, γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴ χαράδρα, ἀποδείχτηκαν ἀνώφελα. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί, ναί! ἀπάντησαν συγχρόνως, ὁ Ζόλοφ, ὁ Μαντάϊ κι' ὁ Νοάνα.

—Ὅσο γιὰ τοὺς λόφους, ἐξακολούθησε ὁ Μπελβάλ, φτάνει νὰ τοὺς κυττάξῃ κανεὶς, ἀκόμα κι' ἀπὸ μακρυά, γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσουμε ἀπάνω, ὄχι μόνο γιατὶ εἶναι ἀπότομοι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ οἱ Πακχάλας φυλάνε, νύχτα καὶ μέρα, ὅλες τὶς κορυφογραμμές, γύρω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ζανναντόρ. Ἂν κάναμε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια, τὴν ἴδια μέρα, θὰ μᾶς ἔβλεπαν ἀμέσως. Τὴ νύχτα πάλι, μιὰ - δυὸ ἐπιτροπὲς γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ ἄγριοι πὼς κάτι γίνεται. Θὰ μᾶς ἔριχναν τότε ἕνα σύννεφο ἀπὸ βέλη καὶ θὰ μᾶς γκρεμοτσάκιζαν, πληγωμένους ἢ νεκρούς. Ἔχω δίκιο;

— Ναί, ἀφέντη. Ναί, ἀπάντησαν σὰν οἱ τρεῖς Σουδανέζοι.

— Ἐ λοιπόν, ἐπανέλαβε ὁ Ζὰκ Μπελβάλ, βρῆκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ βγοῦμε, ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ἢ, τουλάχιστον ἀνακάλυψα τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο σεῖς οἱ τρεῖς θὰ δοκιμάσετε νὰ βγῆτε. Δὲν εἶναι οὔτε ἀπὸ τοὺς λόφους ποὺ τοὺς φυλάγουν οἱ Πακχάλας, οὔτε ἀπὸ τὴ δασωμένη χαράδρα. Εἶναι ἀπό...

Σταμάτησε λίγο κι' ἐξακολούθησε:

— Τώρα θὰ σᾶς πῶ κάτι πράγματα, ποὺ ἴσως νὰ μὴν τὰ καταλάβετε ἐντελῶς ἀλλὰ δὲν πειράζει. Μὴ μοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις, γιατὶ θἄναι ἀνώφελες. Ἀλλ' ἂν δῆτε πὼς ὁ κ. Σατιγιόν, ὁ κ. Ζαλέβσκι, ὁ κ. Μοχάμετ, κι ὁ συνταγματάρχης Βαλντστάϊν παραδεχθοῦν πὼς, αὐτὰ ποὺ θὰ πῶ, εἶναι σωστά, τότε καὶ σεῖς θὰ τὰ παραδεχθῆτε. Δὲν εἶν' ἔτσι; 'Απαντῆστε μου!

— Ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ζόλοφ, ἐμεῖς πιστεύουμε σὲ σένα, οὔτε χρειάζεται νὰ πῆς τίποτα.

— Εὐγαριστῶ! εἶπε ὁ Μπελβάλ.

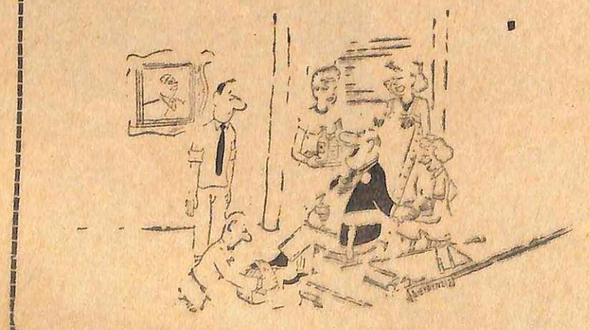

—«Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ στὴ ζωή σας, πὼς τὸ χρῆμα δὲν εἶναι τὸ πᾶν στὸν κόσμο αὐτό!..

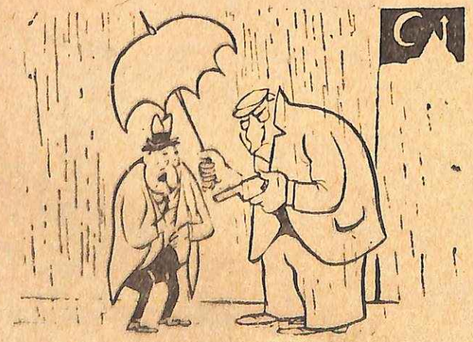

Χωρὶς λόγια.

Ἔπειτα στράφηκε πρὸς τοὺς πέντε λευκούς, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν περίεργοι, καὶ τοὺς εἶπε, μὲ τὸ ἴδιο ἤρεμο ὕφος του πάντοτε:

— Νὰ περὶ τίνος πρόκειται. Ἔχω ἐξετάσει προσεκτικὰ τὴν πηγὴ καὶ τὴν κοίτη τοῦ ποταμίσκου, καθὼς καὶ τὴν τρύπα, μέσα στὴν ὁποία χάνεται ἀπότομα. Ἡ ἐξέτασι αὐτὴ μοῦ ἔδωσε τὴ βεβαιότητα πώς, τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν, ἡ πηγὴ βγάζει τεράστια ποσότητα νεροῦ, καὶ πὼς τὸ βάραθρο εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε ν' ἀπορροφάη ὅλην αὐτὴ τὴν ποσότητα τοῦ νεροῦ. Κρατῆστε το ὑπὸ σημείωσι, αὐτό.

»Ἐξ ἄλλου, πέρα ἀπὸ τὴ δασωμένη χαράδρα κι' ἀπὸ τοὺς λόφους, ποὺ τριγυρίζουν τὴν κοιλάδα, βγαίνει ἕνα ποτάμι μέσα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ κυλάει στὸν κάμπο. Αὐτὸ τὸ ποτάμι, ὅπως θυμᾶμαι καλά, κυλάει, ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας, ἕναν ὄγκο νεροῦ πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ποταμάκι τῆς κοιλάδας αὐτῆς. Ἐπιπλέον, τὸ ποτάμι ἐκεῖνο βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ σ' ἕνα ὕψος ἴσο μὲ τὸ ὕψος τοῦ βαράθρου, ποὺ βρίσκετε ἐδῶ, κι' ὅπου χύνεται τὸ ποταμάκι, κι' ἐπομένως τόσο τὸ ποταμάκι τοῦτο ὅσο καὶ τὸ ποτάμι ἐκεῖνο βρίσκονται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι τὸ ποταμάκι συναντάει, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ρεύματα νεροῦ, κι' ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόγεια ρεύματα σχηματίζουν τὸ ποτάμι, ποὺ τρέχει στὸν κάμπο, πέρα ἀπὸ τοὺς λόφους.

Ὅλοι ἔσκυψαν πάλι τὰ κεφάλια τους καταφατικά, ἐνῶ τὰ μάτια τους ἔλαμπαν παράξενα. Ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν, ἢ νὰ μαντεύουν... Ἤρεμος πάντοτε, ὁ Ζὰκ Μπελβὰλ συνέχισε:

—Ἀπ' ὅλα αὐτά, ποὺ σᾶς εἶπα, βγαίνει ἕνα συμπερασμα φανερό: Ἀφοῦ, τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν, ἡ πηγὴ καὶ τὸ ποταμάκι κυλοῦν μιὰ τεράστια ποσότητα νεροῦ, ποὺ δὲν ξεχειλίζει στὴν κοιλάδα, θὰ πῆ πὼς τὸ ὑπόγειο, φυσικὸ κανάλι, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὸ βάραθρο, θἄχη μιὰ διάμετρο περισσότερο πλατειά, ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ περάση ἡ σημερινὴ ποσότης νεροῦ, ποὺ κυλάει στὸ ποταμάκι. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν κανεὶς νὰ περάση κολυμπῶντας τὸ ὑπόγειο αὐτὸ κανάλι, ὅπου θὰ ὑπάρχη κι' ἀρκετὸς ἀέρας γιὰ ν' ἀναπνέη.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Ζαλέβσκι.

—Ἀφοῦ τὸ ποτάμι, συνέχισε ὁ Μπελβάλ, βγαίνει ἐκεῖ κάτω, πέρα ἀπὸ τοὺς λόφους, ἐνισχυμένο ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ρεύματα, θὰ πῆ πὼς ὅλα τὰ νερὰ τῆς περιοχῆς, ὅπου βρισκόμαστε, κυλοῦν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι, καὶ πὼς ἑνώνονται, γιὰ νὰ σχηματίσουν τὸ ποτάμι.

— Αὐτὸ εἶναι φανερό! εἶπε ὁ Σατιγιὸν χαρούμενος.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810-775

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΓΙΟΙ-ΝΕΚΡΟΙ Ἤ ΖΩΝΤΕΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἐρωτῶμαι πολλὲς φορές, ἂν πιστεύω στοὺς ἁγίους. Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἐπίστευα στὴν βεβαιότητα τῆς ἁγιότητος. Παρὰ τοὺς διαβόλους, εἶναι δυνατὸν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ν' ἁγιάση, δηλαδὴ νὰ ζήση ἁγία ζωὴ μέσα στὸν κόσμο μας. Μεγαλυτέρα προδοσία τῶν ἐν οὐρανοῖς ἁγίων εἶναι, ἡ μὴ μίμησίς των, ὑπὸ τῶν ζώντων Χριστιανῶν. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ σημερινὸς Χριστιανισμός μας, κατάντησε τόσο τυπικὸς ποὺ ἀρκούμεθα στὴν ἀπόδοσι τιμῆς στοὺς ἐν οὐρανοῖς ἁγίους. Κι' αὐτό, γιατί, ἐπαύσαμε νὰ εἴμεθα ἡμεῖς ἅγιοι.

Οἱ πρῶτοι ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐκαλοῦντο Χριστιανοί. Τ' ὄνομα τοῦ ἡγέτου, ἐδίδετο στοὺς ἀκολούθους Του, εἰς ἔνδειξιν καταφρονήσεως ἀπὸ τοὺς ἐναντίους. Στὴν Ἀντιόχεια, γιὰ πρώτη φορά, οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, ὠνομάσθησαν Χριστιανοί. Οἱ ἴδιοι ὅμως, ποτὲ δὲν αὐτοεκαλοῦντο Χριστιανοί. Ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας, ἀκούοντας τὸν ἀπ. Παῦλο, νὰ μιλᾶ γιὰ τὸν Χριστό, ἐν εἴδει σαρκασμοῦ, εἶπε: «Παρ' ὀλίγον μὲ πείθεις νὰ γίνω Χριστιανὸς» (Πράξεις κς' 28). Κι' ὁ ἀπ. Πέτρος εἰς τὴν διὰ Χριστὸν θλῖψιν, ἀναφέρεται ὅτι ὑποφέρει ὡς Χριστιανός.

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὄνομα Χριστιανός, ἦταν παρατσοῦκλι τῶν ἐναντίων. Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, ἀλληλοεκαλοῦντο ἅγιοι, ἀδελφοί, πιστοί. Τὸ «ἅγιος» δείχνει τὴ σχέσι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν. Σημαίνει «ἀφιερωμένος, κεχωρισμένος διὰ τὴν Θείαν χρῆσιν». Ἐκεῖ ποὺ ὁ ἱερεὺς ἱερουργοῦσε, ἦταν τ' ἅγια τῶν ἁγίων. «Πιστὸς» ἐσήμαινε καὶ σημαίνει «ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει στὸν Χριστὸν ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς Σωτῆρα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. «Ἀδελφός», ὑποδεικνύει, τὴν σχέσι καὶ τὸ αἴσθημα μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Λίγοι σημερινοὶ Χριστιανοὶ εἶναι «ἅγιοι, πιστοί, ἀδελφοί». Ἐπεκράτησε τὸ παρατσοῦκλι «Χριστιανοί».

Κατὰ τὴν ἐπίγειο διακονία τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνο ποὺ ἐντυπωσίαζε τοὺς παρατηρητὰς ἦταν ὅτι ἡ σχέσις μεταξὺ ἀκολούθων καὶ Χριστοῦ, ἦταν ἡ σχέσις, μεταξὺ μαθητῶν καὶ ἀκριβῶς, ἦταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου μὲ τὸν διδάσκαλόν των Ἰωάννην. Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τοῦ χρόνου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἄφησε νὰ νοηθῆ, ὅτι ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν ἀκολούθων τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἰδίου, ἦταν πολὺ περισσότερον τῆς σχέσεως μαθητοῦ καὶ Διδασκάλου.

Ἦταν Δάσκαλος ὁ Χριστός, ἀλλὰ Τὸν ἐχαρακτήριζε μιὰ μοναδικότης. Τὸ κύριο θέμα Του, ἦταν ὁ Ἴδιος. «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀλήθεια» διεκήρυξε. Αὐτὸ κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ εἶπε. Ἡ πρόσκλησις στοὺς μαθητάς Του, δὲν ἦταν ἡ ἀποδοχὴ αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ συστήματος καὶ τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ ἡ πίστις εἰς Αὐτόν. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν διακρίνει τὶς ἀξιώσεις τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν Θεία Του φύσι. Ὅ,τι ἐδίδαξε, δὲν ἦταν γνωστό, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωσις γιὰ κάθε ἄλλο δάσκαλο. Γι' αὐτὸ καὶ Τὸν ἐθαύμαζαν ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι. Εἶχε δὲ καὶ τὸ ἑξῆς βασικὸ χαρακτηριστικὸ ἡ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι τὴν ἀπεδέχοντο, δὲν τὴν ἔκαμναν μόνο ἀκαδημαϊκὴ γνῶσι, ἀλλὰ τοὺς ἄλλαζε τὸν χαρακτῆρα, τὴ ζωή τους.

Ἀλλ' ὁ Χριστός, δὲν ἦλθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ μείνη γνωστὸς ὡς ἕνας ἁπλὸς διδάσκαλος. Ὅταν γεννήθηκε, ἀνακοινώθηκε ὁ σκοπός Του ὡς Σωτῆρος. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς διδαχῆς Του. Οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτάνουν, ὄχι ἐπειδὴ δὲν ξαίρουν ποιό εἶναι τὸ ὀρθόν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλουν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε νὰ μεταδώση γνῶσι, ἀλλὰ σωτηρία ψυχῆς. Ὁ Χριστός, δὲν ἦλθε ἁπλῶς νὰ μᾶς πῆ, τί πρέπει νὰ εἴμεθα, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἱκανώση διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ Του, νὰ γίνωμε ὅ,τι πρέπει νὰ εἴμεθα. Τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν εἶναι ἁπλῆ θεωρία, ἀλλὰ δύναμι πρὸς σωτηρίαν εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα. Ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε Δάσκαλος, ἀλλ' ἀλλοίμονο ἂν δὲν ὑπῆρξε περισσότερον τούτου. Θέλει νὰ σὲ διδάξη, ἀλλ' ἡ διδαχή Του, θέλει νὰ σὲ ὁδηγήση στὸν σταυρό Του, ὅπου θὰ βρῆς τὸν λυτρωτό σου.

Τί ἦσαν «ἅγιοι»; Οἱ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν, οἱ ἀναγεννηθέντες. Πουθενὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ κανεὶς περισσοτέρους διαβόλους ἀπ' ὅ,τι ὑπῆρχαν στὴν Κόρινθον. Κορινθιάζεσθαι, ἐσήμαινε πλήρη ἐκφυλισμό. Καὶ ὅμως ὁ ἀπ. Παῦλος, ἀπευθύνεται σὲ ἁγίους ποὺ ζοῦσαν στὴν Κόρινθο (Α' Κορινθ. α' 2).

Σήμερα γιορτάζομε τοὺς Ἁγίους Πάντας. Ποῦ βρίσκονται; Στὸν Οὐρανό. Ἂς προσέξουμε μήπως ἀπὸ ἐκεῖ οἰκτείρουν τὴν ἔλλειψι ἁγίων στὴ γῆ. Ὁ καλύτερος ἑορτασμὸς τῶν Ἁγίων Πάντων, εἶναι νὰ γίνουμε πάντες ἅγιοι μὲ τὴν χάρι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ τελευταία ὀνομασία τῶν ἀκολούθων τοῦ Χριστοῦ, ἦταν «ἀδελφοί». Ὅλοι δὲν ἦσαν ἀδελφοί, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι ἔκαμναν τὸν Θεὸν Πατέρα των, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ, ὡς Σωτῆρος. Σ' ἐκείνους ποὺ δὲν Τὸν εἶχαν δεχθῆ, ὁ Χριστός, εἶπε: «Σεῖς εἶσθε ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου». (Ἰωάννου η' 44).

Ἂς προσέξουμε νὰ μὴ τιμῶμεν τοὺς νεκροὺς ἁγίους μόνον. Θαυμάσιο αὐτό. Ἀλλὰ θὰ τοὺς εὐχαριστούσαμε περισσότερο, ἂν καὶ μεῖς ζοῦμε σὰν ἅγιοι.

Ἕνας ἱεραπόστολος ἐκήρυττε σὲ μιὰ ὁμάδα Ἰνδῶν γυναικῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτές, βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα στὴ μέση τοῦ κηρύγματος. Ὕστερα ἀπὸ λίγο γύρισε. «Γιατὶ φύγατε στὴ μέση τοῦ κηρύγματός μου;» — τὴν ρώτησε ὁ ἱεροκήρυξ. «Μὲ κατεγοήτευσε τὸ κήρυγμά σας» — ἀπάντησε ἡ Ἰνδιάνα, «καὶ γι' αὐτό, πῆγα νὰ ρωτήσω τὴν ὑπηρέτριά σας, ἂν ζῆτε, ὅπως κηρύττετε. Μοῦ εἶπε, ὅτι ἔτσι ζῆτε καὶ γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα ν' ἀκούσω περισσότερα».

Ἴσως ὁ κοσμάκης δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀκούση γιατὶ ὁμιλοῦμε γιὰ τοὺς ἁγίους, τοὺς νεκρούς, ἐνῶ θἄπρεπε νὰ εἴμαστε ἡμεῖς ἅγιοι ζωντανοί. Οἱ ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸ στὴ γῆ, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν τὸν Χριστό, κι' ἐκεῖνοι ποὺ Τὸν προδίδουν, εἶναι οἱ ὁμιλοῦντες μόνον γι' Αὐτὸν καὶ τοὺς ἁγίους Του, τοὺς παρελθόντας μόνον. Ὁ διάβολος, δὲν ἀνησυχεῖ, ἂν ὁμιλοῦμε γιὰ τὸν Χριστιανισμό, φθάνει νὰ μὴ τὸν ἐφαρμόζουμε. Τὴν ἐφαρμογὴ φοβᾶμαι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψη στὴ διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ». Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθῆναι.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54, 9—11 & 4—6 μ.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Μπελβάλ, ἂν φύγη κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὸ βάραθρο, δὲν διακινδυνεύει νὰ πέση σὲ καμμιὰν ὑπόγεια δίνη, ἀλλὰ θὰ παρασυρθῆ ὣς τὸ ποτάμι, ποὺ βγαίνει στὸν κάμπο, δηλαδὴ ἔξω ἀπὸ τὴ ζώνη, ποὺ φυλᾶνε οἱ Παχχάλας, πρὸς τὴν ἡμισοπολιτισμένη περιοχὴ τῆς Μπούρα, δηλαδὴ πρὸς τὸ δρόμο, ποὺ βγάζει στὴν Μπινγκερβίλ, ὅπου θὰ μπορέση νὰ ζητήση βοήθεια καὶ νὰ μᾶς ἀπελευθερώση!

Ὁ Ζὰκ Μπελβὰλ σώπασε.

Ὅλοι γύρω του ἦσαν κατενθουσιασμένοι, κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, στὴ γλῶσσα του ὁ καθένας, ἐκφράζοντας τὴ χαρά τους.

Ὅταν ὁ πρῶτος θόρυβος κόπασε, ὁ Μπελβὰλ στράφηκε πρὸς τοὺς Σουδανέζους καὶ τοὺς εἶπε σοβαρά:

— Μανταΐ, Ζόλοφ, Νοάνο, θὰ φύγετε γυμνοί, μ' ἕνα πανὶ μόνο γύρω ἀπὸ τὴ μέση σας, ὅπου θἄχετε κρύψει τὰ μαχαίρια σας. Θὰ μπῆτε κι' οἱ τρεῖς μαζὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρύπα. Θὰ σᾶς ἔχουμε δέσει μὲ σχοινιά, ποὺ θὰ τὰ ξετυλίγουμε σιγὰ-σιγά. Ὅσο τὸ νερὸ θὰ πέφτη, θὰ σᾶς κρατᾶμε ἀπὸ τὰ σχοινιά. Ὅταν τὸ νερὸ θ' ἀρχίση νὰ κυλάη, θὰ λύσετε τὰ σχοινιὰ καὶ θ' ἀφήσετε νὰ σᾶς παρασύρη τὸ ρεῦμα. Θἄχετε ἠλεκτρικὲς λάμπες μαζί σας, που θὰ τὶς κρατᾶτε, μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Θὰ σᾶς φωτίζουν ἀρκετά, οὕτως ὥστε, ἂν σὲ κανένα μέρος τὸ πέρασμα στενεύη, ἢ χαμηλώνη, νὰ μπορέσετε νὰ τὸ ἰδῆτε ἐγκαίρως καὶ νὰ κάνετε βουτιά, γιὰ νὰ μὴ χτυπήσετε.

Σώπασε λίγο, κι' ἔπειτα τοὺς ρώτησε:

— Θὰ μὲ ὑπακούσετε; Θὰ φύγετε;

— Ναί, μάσα! Ναί! Ναί! φώναξαν κι' οἱ τρεῖς μαζί.

— Πολὺ καλά. Ἀκοῦστε με τώρα. Ὅταν θὰ ξαναϊδῆτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν οὐρανό, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ θὰ περπατήσετε, θὰ περπατήσετε ὥσπου νὰ πεθάνετε, ἢ ὥσπου νὰ φτάσετε στὴ Μπινγκερβίλ. Ἂν ὁ Ἀλλὰχ θελήση νὰ πεθάνετε κι' οἱ τρεῖς σας, τότε ὁ τελευταῖος ἀπὸ σᾶς ποὺ θὰ ζῆ, προτοῦ ξεψυχήση, θὰ πρέπει νὰ μιλήση σ' ἕνα συμπατριώτη του ἔμπιστο, καὶ νὰ τοῦ δώση ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ τὄχω κλεισμένο σ' ἕνα μετάλλινο κουτί. Αὐτὸ τὸ γράμμα, νὰ τί λέει...

Κι' ὁ Μπελβὰλ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ διάβασε δυνατά, ἐνῶ ὅλοι γύρω του τὸν ἄκουγαν προσεκτικά:

— «Πρὸς τὸν κ. Κυβερνήτην τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντόδοντος,

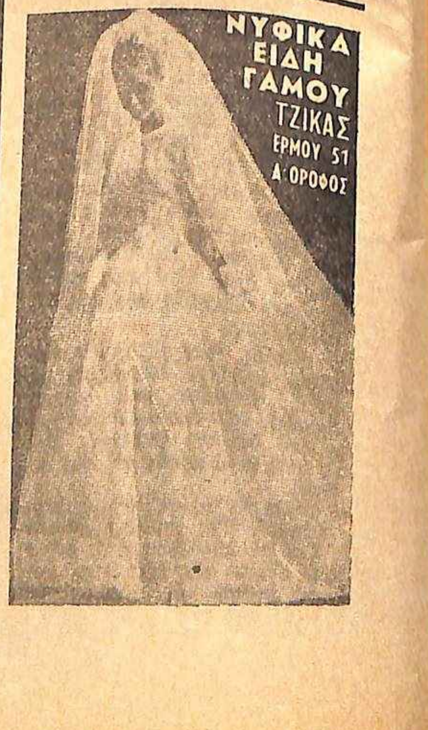

ἢ πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Γραφείου του, ἢ πρὸς τὸν Διοικητὴν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, ἢ πρὸς τὸν λοχαγὸν Πὼλ ντὲ Μωρεντόν.

Εἰς Μπινγκερβίλ.

»Δυὸ Γάλλοι, ἕνας Ρῶσος, ἕνας Αἰγύπτιος, δυὸ Γερμανοὶ κι' ἕνας μικρὸς ὅμιλος μαύρων, Σουδανέζων, Ἀσσίνιων, Νανούμπας, βρίσκονται σὲ κίνδυνο θανάτου, γιὰ πολλοὺς λόγους, ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὀρδὴ ἀπὸ χιλιάδες Παχχάλας, σὲ μιὰ κοιλάδα, κλεισμένη ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ βραχώδεις λοφοσειρές, στὸν 10ον παράλληλον, 8' πρὸς νότον καὶ 70 χιλιόμετρα περίπου πρὸς τὰ δυτικὰ τοῦ Μαύρου Βόλτα.

»Ἔχουν ἀνακαλύψει κοιτάσματα χρυσοῦ, τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου. Σπεύσατε εἰς βοήθειάν των.

»Ἂν καὶ δὲν ἔχουν πιὰ τρόφιμα, θὰ προσπαθήσουν νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας».

Ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα αὐτό, ὁ Ζὰκ Μπελβὰλ πρόσθεσε:

— Θὰ τὸ ἀντιγράψουμε σὲ τρία ἀντίγραφα, ποὺ θὰ τὰ κλείσουμε μέσα σὲ μετάλλινα κουτιά. Θὰ χαράξουμε μὲ τὸ μαχαίρι, καὶ στὶς δυό τους ἐπιφάνειες αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή: «Νὰ παραδοθῆ γρήγορα αὐτὸ τὸ κουτὶ στὸν Κυβερνήτη τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ, στὴ Μπινγκερβίλ». Ἀλλά, προτοῦ νὰ διπλώσουμε αὐτὰ τὰ τρία ἀντίγραφα, θὰ τὰ ὑπογράψουμε ὅλοι μας...

Σώπασε λίγο, κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

—Ὁ Μανταΐ, ὁ Ζόλοφ κι' ὁ Νοάνο θὰ φύγουν. Ὅσο γιὰ μᾶς, ἂν ἡ μοῖρα τους εἶναι νὰ φτάσουν ἢ ὄχι, εἴτε τὸ μήνυμα πάη στὴν Μπινγκερβίλ, εἴτε σταματήση στὸ δρόμο, γιὰ πάντα, τὸ καθῆκον μας θὰ εἶναι νὰ περιμένουμε.

Σώπασε. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν εἶχε πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ πῆ. Τώρα, ὅλο του τὸ κορμὶ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Ἀλλὰ γρήγορα κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του, καὶ νὰ μείνη ἀκίνητος, ἀπαθής.

Καὶ τότε, μέσα στὴ γενικὴ σιωπή, ὁ Φρεντερὶκ φὸν Βαλντστάϊν εἶπε, μὲ τὴ βαρειά του φωνή:

—Κύριε Μπελβάλ, εἴσαστε ἕνας ἀρχηγός! Ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας, ἐγώ, ἕνας Γερμανὸς συνταγματάρχης, θὰ εἶμαι πιστός σας στρατιώτης!

Ὅλοι τὸν χειροκρότησαν, τὸν ἐπευφήμησαν. Δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ρώσου, πάνω στὸ στεγνὸ πρόσωπό του, ὣς τὰ πυκνά του γένεια. Ὁ Ἀντρὲ Σατιγιὸν ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ τὄσφιξε δυνατά.

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, οἱ τρεῖς Σουδανέζοι σηκώθηκαν ἀπάνω. Ἦσαν ἕτοιμοι. Ὁ Μπελβὰλ τοὺς μιμήθηκε, κι' ἔπειτα κι' οἱ ἄλλοι.

Μιὰν ὥρα ἀργότερα, ὁ Μανταΐ, ὁ Ζόλοφ κι' ὁ Νοάνο κατέβηκαν, δεμένοι μὲ σχοινιά, μέσα στὸ βάραθρο, ὅπου χανόταν, μ' ἕνα ὑπόκωφο θόρυβο καταρράχτη, τὸ ποταμάκι τοῦ Ζανκαντόρ. Τὸ κατέβασμά τους, ποὺ ἔγινε ἀργὰ καὶ προσεκτικά, βάσταξε τρία λεπτὰ τῆς ὥρας κι' εἰκοσιοχτὼ δευτερόλεπτα. Στὸ εἰκοστὸ ἔνατο δευτερόλεπτο, οἱ ἄλλοι ἔνιωσαν τὰ σχοινιὰ νὰ χαλαρώνουν καὶ νὰ κουνιοῦνται. Τὰ τράβηξαν ἀπάνω. Οἱ τρεῖς Σουδανέζοι δὲν τὰ εἶχαν λύσει, ἀλλὰ τὰ εἶχαν κόψει μὲ τὰ μαχαίρια τους.

—Ὁ Ἀλλὰχ μαζί τους! ψιθύρισε ὁ Μοχάμετ ἐλ Μπαργκί.

Καμμιὰ ἄλλη φωνὴ δὲν ἀκούστηκε. Ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ βάραθρο, ἐπανέλαβαν, μέσα τους, τὴν ἴδια παράκλησι: «Ναί, ὁ Θεὸς μαζί τους!...».

Ἂν ἀκουγόταν ἡ εὐχὴ αὐτή, γιὰ μερικούς, κι' ἴσως-ἴσως καὶ γιὰ ὅλους των, θὰ ἦταν ἡ σωτηρία. Ἂν ὄχι, θὰ ἦταν γιὰ ὅλους ὁ φοβερός, ὁ ἀναπόφευκτος θάνατος μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν Δέκατο Κύκλο τῆς Κολάσεως...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΝΤΕΤ ΚΑΙ ΑΛΙΣ

Στὸ Ὠτέν, στὴ λεωφόρο τοῦ σταθμοῦ, ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν δὲν δεχόταν ἐπισκέψεις ἀσθενῶν, στὸ ἰατρεῖο του παρὰ μόνο τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα...

Πραγματικά, δὲν διέθετε παρὰ πολὺ λίγες ὥρες γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του, μ' ὅλο ποὺ ἦταν περίφημος γιατρός. Ἔχοντας μιὰ περιουσία, ποὺ τοῦ ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ ζῆ ἁπλὰ καὶ ν' ἀσχολῆται καὶ μὲ τὶς ἐπιστημονικές του ἔρευνες, δὲν ζητοῦσε ν' ἀποχτήση πελατεία, καὶ προτιμοῦσε ν' ἀφιερώνη τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ καιροῦ του, σὲ χημικὲς ἔρευνες, γιὰ τὶς ὁποῖες εἶχε ἐγκαταστήσει ἕνα τεράστιο ἐργαστήριο, στὸ δεύτερο καὶ τελευταῖο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ του.

Αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου ἔμενε μόνος, μὲ μιὰ γριὰ ὑπηρέτρια, σχεδὸν τυφλὴ καὶ βαρήκοη, ἦταν δικό του. Ἀπὸ τότε, ποὺ τὸ κληρονόμησε ἀπὸ μιὰ γριὰ θειά του, ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν ἔμενε στὸ Ὠτέν. Πρῶτα ζοῦσε στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε συνδεθῆ μὲ μεγάλη φιλία μὲ τὸν κ. Μπελβάλ, τὸν πατέρα τοῦ Ζάκ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μεγαλύτερός του δεκαπέντε χρόνια. Εἶχε γνωρίσει λοιπὸν τὸν Ζὰκ Μπελβὰλ καὶ τὴν Ὀντέτ, καθὼς καὶ τὸν Ἀντρὲ Σατιγιόν. Ἀλλ' οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶχε τύχει νὰ ἰδῆ τὸν Μπαζὶλ Ματάϊ.

Στὸ Ὠτέν, τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρὰ οἱ γνώριμοι τῆς θείας του καὶ τὸν ἔκαναν φίλο τους καὶ γιατρό τους. Εἶχε λοιπὸν ἀποχτήσει μιὰ πελατεία ἀριστοκρατική, ὀλιγάριθμη, ποὺ τοῦ ἦταν πιστή, καὶ ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ. Ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸν κύκλο τῶν φίλων καὶ πελατῶν, ὁ κ. Βερνεσὸν ἦταν σχεδὸν ἄγνωστος στὸ Ὠτέν. Ἔβγαινε λίγο ἄλλωστε, δὲν δεχόταν κανένα σπίτι του, δὲν εἶχε ἄλλους δεσμούς.

Κάθε δεκαπέντε μέρες, τακτικά, ἔπαιρνε τὸ τραῖνο καὶ πήγαινε νὰ περάση σαρανταοχτὼ ὧρες στὸ Παρίσι. Στὸν κύκλο του, αὐτὸ τὸ τακτικό, κάθε δεκαπέντε μέρες ταξιδάκι, γινόταν ἀφορμὴ νὰ λέγωνται διάφορα ἀστεῖα γιὰ τὶς «ἐρωτοδουλειές του», ποὺ τὸν ἔκαναν αὐτὸν πρῶτον νὰ χαμογελάη, μ' ὅλη τὴ συνηθισμένη του σοβαρότητα.

Ἡ Σελὶν λοιπόν, παραξενεύτηκε, τὴν Πέμπτη 8 Φεβρουαρίου, ὅταν, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα στὸν πρῶτο ἐπισκέπτη τοῦ ἰατρείου, εἶδε πὼς τῆς ἦταν μιὰ ἐντελῶς ἄγνωστη κυρία. Ἡ Σελὶν δὲν ἔβλεπε καλὰ κι' ἔπρεπε νὰ κυττάξη ἀπὸ κοντὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίση. Ἀλλ' οἱ πελάτες κι' οἱ πελάτισσες τοῦ γιατροῦ ἦσαν πολὺ λίγοι, κι' ἡ Σελὶν εἶχε τόσο πολὺ συνηθίσει τὶς φυσιογνωμίες, τὶς φωνές, τὶς κινήσεις τους, ὥστε μπόρεσε ἀμέσως ν' ἀντιληφθῆ πὼς ἡ πρώτη ἐκείνη ἐπισκέπτρια ἦταν, ὅπως εἴπαμε, «ἄγνωστη».

Ἀλλ' ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἡ ἐπισκέπτρια ἐκείνη μπῆκε μ' ἕνα ὕφος τόσο ἀναρχικό, ὥστε ἡ Σελίν, ποὺ ἦταν ἄλλωστε, ἑξηνταδυὸ χρονῶν κι' ἀπὸ φυσικοῦ της πολὺ δειλή, δὲν μπόρεσε, ἢ μᾶλλον δὲν σκέφτηκε καθόλου νὰ τὴν σταματήση.

Ὅταν ἔφτασε στὰ μισὰ τοῦ διαδρόμου, μπροστὰ στὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ ἰατρεῖο, ἡ ἄγνωστη σταμάτησε, στράφηκε καί, μὲ φωνὴ μελωδική, ρώτησε:

—Ὁ κ. Βερνεσὸν εἶν' ἐδῶ; Πέστε του, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι μιὰ κυρία ξένη, περαστικὴ ἀπὸ τὸ Ὠτέν, θἄθελε νὰ τὸν συμβουλευτῆ γιὰ μιὰ περίπτωσι, ποὺ πιθανὸν νὰ εἶναι πολὺ σοβαρή, καθὼς τὸ φοβοῦμαι.

Φαινόταν συγκινημένη.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο, ἦταν ὀλάνοιχτη. Ὁ δόκτωρ Βερνεσὸν μόλις εἶχε κατέβει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του κι' εἶχε μπῆ μέσα, γιὰ νὰ περάση στὸ ἰατρεῖο. Ἄκουσε τὰ λόγια τῆς ἄγνωστης, καὶ προτοῦ ἡ Σελὶν τῆς ἀπαντήση, βγῆκε στὸ διάδρομο.

— Κυρία, τῆς εἶπε, θὰ σᾶς δεχτῶ, ἂν καὶ δὲν βλέπω παρὰ μόνο μιὰ μικρὴ φιλικὴ πελατεία. Περᾶστε, σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ δῶ, κυρία...

Τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη μέρα, ὁ διάδρομος καὶ τὸ μικρὸ δωμάτιο δὲν φωτίζονταν καλά. Ἀλλὰ τὸ ἰατρεῖο, ποὺ ἔβγαζε σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, ἦταν πολὺ φωτεινό, μὲ τὰ δυὸ πλατειὰ πορτοπαράθυρά του. Κι' ὁ γιατρὸς εἶδε ἀμέσως πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰν Ἀνατολίτισσα.

Σκέφτηκε:

—«Νάναι Ἰνδή, ἄραγε, ἢ Γιαβανέζα; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φαίνεται ἐξαιρετικὰ πολιτισμένη, γιατὶ εἶναι πλούσια ντυμένη, μὲ τὴν τελευταία μόδα, καὶ μὲ μιὰ κομψότητα ἐξαιρετική...».

Γιατὶ ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, ποὺ πρόσεχε τὸ ντύσιμό του, ὅσο δὲν τὸ προσέχουν συνήθως οἱ σοφοί, εὐχαριστιόταν νὰ βλέπη μιὰ γυναῖκα ντυμένη μὲ κομψότητα καὶ πολυτέλεια.

—Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ, κυρία, τῆς εἶπε.

Κύτταξε τὸ πρόσωπό της, καὶ σκέφτηκε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΠΟΥ ΓΥΑΛΙΖΕΙ...

Ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι πράγματι κάτι τὸ καινούργιο. Μία ἁπαλὴ χειρονομία καὶ τὸ πρόσωπό σας παίρνει ἀμέσως ἕνα βελουτὲ μάτ. Πάρα πολὺ λεπτὴ χάρις στὸν τρόπο ἐπεξεργασίας της, ἡ καινούργια πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἀεροποιημένη, πρᾶγμα ποὺ τὴν κάνει πάρα πολὺ ἀνάλαφρη. Δὲν κολλάει, δὲν κάνει πλάκες ἀλλὰ καλύπτει θαυμάσια ὅλες τὶς ἐπιπόλαιες μικροατέλειες τοῦ δέρματος. Ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὴν γυαλιστερὴ μύτη καὶ ἀπὸ τὰ πάρα πολὺ κόκκινα μάγουλα. Ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ σχηματίζει πάνω στὸ πρόσωπό σας ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ποὺ ἀφήνει τὴν ἐπιδερμίδα σας ν' ἀναπνέῃ ἐλεύθερα. Καὶ κρατᾶ. Θὰ παρατηρήσετε μὲ ἔκπληξι ὅτι τὸ πρόσωπό σας κρατᾶ γιὰ πολλὲς ὧρες αὐτὸ τὸ θαυμάσιο βελουτὲ μάτ, ποὺ μόνον ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ μπορεῖ νὰ δώση. Δοκιμάσατε γρήγορα τὴν καινούργια πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ.

ΠΟΥΔΡΑ Tokalon

7 ΝΕΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΕΡΜΑΤΟΚΟΣΜΗΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ἕνας ἄντρας ψηλός, τόσο, ποὺ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν της γιὰ να τοῦ διορθώση τὴ λευκὴ γραβάτα.

— Εἶσαι ὄμορφος, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

— Ὤ ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ λές. Μόνον ἐσὺ εἶσαι ἡ καλλονὴ τῆς οἰκογενείας! Ἄλλωστε, δὲν ἔχει σημασια ἂν ἐγὼ εἶμαι ὄμορφος ἢ ὄχι. Εἶμαι ὁ Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας, καὶ συνεπῶς στὸν ἀποψινὸ ἐπίσημο χορὸ μπορῶ νὰ χορέψω μ᾽ ὅλες τὶς ομορφες κοπέλλες.

— Πρόσεξε μόνο νὰ μὴ χάσης τὸ μυαλό σου γιὰ καμμιὰ ἀπ᾽ αὐτές! εἶπε γελῶντας ἡ Λοΐζ.

Ἦταν πολὺ γοητευτικὴ ἡ Λοΐζ, μὲ τὴν ὑπέροχη τουαλέττα ποὺ φοροῦσε σὲ ἀπόχρωσι πράσινη-πάλ. Μὰ στὸν τύπο της ταίριαζαν θαυμάσια ὅλα τὰ χρώματα. Ὁ Σὰμ τὸ ἤξερε ἀπὸ τότε, ποὺ την παντρευτηκε, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια.

— Αὐτὸς ὁ χορὸς ἔπρεπε νὰ γίνη πρὶν ἀπὸ τὴ συνέλευσι τοῦ Κογκρέσου, καὶ ὄχι τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ τέλειωσε, παρατήρησε ἡ Λοΐζ. Ὅλοι θὰ εἶναι κουρασμένοι.

— Αὐτὸ εἶναι σωστο. Καί, ὅπως ξέρεις, αὐτὴ τὴ φορά, ἡ συνέλευσι ἦταν ἐξαντλητική.

— Τὸ ξέρω, Σάμ, ἀπάντησε ἡ Λοΐζ, περνῶντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— Εὐχαριστῶ, ποὺ δὲν μὲ ρωτᾶς τίποτα πανω σ᾽ αὐτὸ τὸ θέμα.

— Νομίζω, πὼς χρειάζεται πολὺ περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ τὸ δικό μου, γιὰ νὰ κρίνη κανεὶς ἂν ἕνας ἄνθρωπος πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ καταδικάζεται σὲ θάνατο.

— Πρόκειται γιὰ ἕνα πείραμα, ἐξήγησε ὁ Σάμ. Γιὰ δυὸ χρόνια κανεὶς δὲν θὰ καταδικαστῆ σὲ θάνατο στὴν Πολιτεία μας. Ὑπέγραψα τὸ νόμο, πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες.

Ἡ Λοΐζ σταμάτησε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ποὺ ὡδηγοῦσε στο λίβιγκρουμ.

— Σάμ, εἶπε. Δὲν ἔχω προσωπικὴ γνώμη πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ θέμα, μὰ χαίρομαι ποὺ ὁ νομος ἔγινε ἀρκετὰ ἔγκαιρα, ὥστε νὰ σωθῆ ὁ Πωλ.

— Κι᾽ ἐγὼ εἶμαι ευχαριστημένος, ἀπάντησε ὁ Σάμ. Εἶμαι βέβαιος ὡστοσο πὼς δὲν με ἐπηρέασε ἡ περίπτωσί του. Ἤ, τουλάχιστον, τὸ ἐλπίζω. Θὰ ἦταν φοβερὸ γιὰ μένα νὰ ἀναγκαστῶ νὰ κρίνω ἂν ἔπρεπε νὰ δεχτῶ ἢ ὄχι τὴν αἴτησί του γιὰ τὴν μετατροπὴ τῆς ποινῆς του σὲ ἰσόβια δεσμά.

— Ὁ καημένος ὁ Πώλ! ψιθύρισε ἡ Λοΐζ θλιμμένα. Ποιός τὄλεγε πὼς ὑάπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος.

Σὲ λίγο ἀνέβαιναν στὴ λιμουζίνα, ποὺ θὰ τοὺς πήγαινε στὸ διοικητήριο, ὅπου δινόταν ὁ μεγάλος χορός.

— Πόσο μισῶ αὐτὰ τὰ κοστούμια! μουρμούρισε ὁ Σαμ, ἐνῶ ἀνασήκωνε τὶς οὐρὲς τοῦ φράκου του γιὰ νὰ καθήση. Ἕνα σμόκιν θὰ ἦταν ἀρκετό.

— Πᾶψε νὰ παραπονιέσαι! τὸν μάλωσε τρυφερὰ ἡ Λοΐζ. Τὸ φράκο σοῦ δίνει πολὺ ἀέρα. Ἢ μήπως κάνεις πὼς δὲν τὸ ξέρεις;...

Τώρα τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέχη. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε ἕνα βούϊσμα, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ὡδηγοῦσε, ἅπλωσε τὸ χέρι πρὸς τὸν ἀσύρματο. Ἔφερε τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του καὶ ὕστερα τὸ ἔδωσε στὸν Τάλμποτ.

— Γιὰ σᾶς, κύριε κυβερνήτα, τοῦ εἶπε. Μιὰ ἐπείγουσα κλῆσις ἀπὸ τὶς φυλακές. Στὸ τηλέφωνο εἶναι ὁ διευθυντὴς Ἄβερυ.

Ὁ Σὰμ πῆρε τὸ ἀκουστικό, παραξενεμένος.

— Γειά σου, Τζίμ. Τί συμβαίνει;

Ἄκουσε για λίγο, συνωφρυωμένος, ἀπάντησε πὼς εἶχε καταλάβει καὶ ξανάδωσε τὸ ἀκουστικὸ στὸν ὁδηγό.

— Θὰ ἀναγκαστῆς νὰ ἀνοίξης τὸ χορὸ στὸ μπράτσο τοῦ βοηθοῦ μου, Λοΐζ, εἶπε ὕστερα. Ἐγὼ πρεπει να πάω ἀμέσως στις φυλακές. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδίκους ἀρνήθηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πτέρυγα τῶν μελλοθανάτων. Ὅταν πήγαν νὰ τὸν πάρουν, κατώρθωσε νὰ ἁρπάξη ἕνα ρεβόλβερ καὶ νὰ κλειστῆ στο κελλί του, μαζὶ μὲ τὸν ὑποδιευθυντὴ σὰν ὅμηρο. Λέει, πως, ἂν δὲν τὸν ἀφήσουν ἀμέσως ἐλεύθερο, θὰ σκοτώση τον ὑποδιευθυντὴ καί, μὲ τὸ νόμο ποὺ ἰσχύει τώρα, δὲν θὰ μπορέσουν να τοῦ κάνουν τίποτα!

Ἡ Λοΐζ ἀνασκίρτησε.

— Μήπως πρόκειται γιὰ τὸν Πὼλ Λάντερς; ρώτησε. Κανένας ἄλλος δὲν θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σκεφτῆ ἔτσι.

— Ναί, πρόκειται γιὰ τὸν Πώλ. Γι᾽ αὐτὸ πρέπει νὰ πάω... καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν κάνω νὰ λογικευτῆ, ἀπάντησε ὁ Σὰμ σοβαρά.

— Σάμ! Μὰ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο;

— Ἴσως ναί, Λοΐζ. Γνωρίζεις τὸν Πὼλ ὅσο κι᾽ ἐγὼ καὶ ξέρεις πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ σκοτώση.

Ὁ κυβερνήτης εἶπε μερικὰ λόγια στὸν ἀστυνομικό, ποὺ ὡδηγοῦσε τ᾽ αὐτοκίνητο, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἕνα κόκκινο φῶς ἄναψε καὶ μιὰ σειρῆνα ἔσκισε τὴ σιωπή.

Ἔφτασαν στὸ διοικητήριο σὲ λίγα λεπτά. Ἀμέσως, ὁ κυβερνήτης πήδησε ἔξω καὶ βοήθησε τὴ σύζυγό του νὰ κατέβη κι᾽ αὐτή. Ἑτοιμαζόταν ὕστερα νὰ ξανανεβῆ στὴ λιμουζίνα, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾶ λίγο πιὸ πέρα.

—Τζάκ, ρώτησε τὸν ὁδηγό του, ἐκεῖνος δὲν εἶναι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γερουσιαστῆ Τζόνσον;

— Μάλιστα κύριε κυβερνήτα.

— Ὡραῖα, περίμενε μιὰ στιγμή.

Χαμογελῶντας, ὁ Σὰμ βοήθησε τὴ σύζυγο τοῦ γερουσιαστῆ νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Θεέ μου! παρατήρησε ἐκείνη χαμογελῶντας, δὲν εἶμαι συνηθισμένη σὲ τέτοιες τιμές.

— Πρόκειται ὅμως νὰ τὶς πληρώσετε, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Τάλμποτ. Ἔχω ἀνάγκη νὰ μιλήσω μὲ τὸν Μάκ, γιὰ λίγα λεπτά.

Ὕστερα, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο τοῦ γερουσιαστῆ μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Οἱ δυὸ ἄντρες μίλησαν χαμηλόφωνα γιὰ μερικὰ λεπτά.

— Θὰ μοῦ χρειαστοῦν περίπου δυὸ ὧρες, εἶπε ὁ γερουσιαστής. Καλὴ τύχη, κύριε κυβερνήτα.

Ὕστερα ἀπὸ σαράντα λεπτά, ἡ λιμουζίνα τοῦ κυβερνήτη περνοῦσε τὴν καγκελλόπορτα τῶν φυλακῶν. Ὁ διευθυντὴς τὸν περίμενε καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του.

— Εἶναι μιὰ κατάστασι πραγματικὰ φοβερή, παραδέχτηκε. Στὴν ἀρχή, νόμισα πὼς ὁ Λάντερς τρελλάθηκε, μὰ τώρα καταλαβαίνω πὼς φέρθηκε μὲ διαβολικὴ πονηριά.

— Ἔτσι ἦταν πάντα, εἶπε ὁ κυβερνήτης. Σπουδάζαμε μαζὶ νομικὰ καὶ τὸν ξέρω πολὺ καλά. Τώρα πέστε μου εἰλικρινα. Ποιά εἶναι ἡ δική σας γνώμη γι᾽ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

—Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε, κύριε κυβερνητα, εἶναι νὰ πᾶμε στὸ κελλί του ὡπλισμένοι καὶ νὰ τὸν πιάσουμε ζωντανὸ ἢ νεκρό. Ἡ κατάργησι τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου δὲν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ τὸν πυροβολήσουμε, ἀφοῦ ἀπειλεῖ τὴ ζωή μας.

— Ναί, μὰ δὲν σκέπτεστε τὸ βοηθό σας;

— Τότε πέστε μου τὴ γνώμη σας, κύριε κυβερνήτα. Νομίζετε πὼς ἔχει καμμιὰ πιθανότητα νὰ σωθῆ;

— Γιὰ μένα, καμμιά.

— Ἔτσι νομίζω κι᾽ ἐγώ. Καὶ ὁπωσδήποτε, δὲν μποροῦμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Λάντερς.

— Σᾶς ἔχει δώσει προθεσμία;

— Ὤ, βέβαια! Ἔχουμε ἀκόμα στὴ διάθεσί μας μιὰ ὥρα, γιὰ νὰ ἀποφασίσουμε. Θέλει νὰ ἀφήσουμε ἀνοιχτὲς ὅλες τὶς πόρτες καὶ νὰ τὸν περιμένη ἕνα αὐτοκίνητο ἀπ᾽ ἔξω. Ἂν ἰδῆ ἔστω καὶ ἕνα ἄνθρωπο, αὐτὸς θὰ σκοτώση ἀμέσως τὸν ὑποδιευθυντή, ποὺ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ τὸν κρατᾶ σὰν ὅμηρο καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησί του.

— Ἕνα σχέδιο μελετημένο μὲ κάθε λεπτομέρεια! παρατήρησε ὁ κυβερνήτης. Μὰ τώρα πρέπει νὰ δῶ γιὰ λίγο μόνος μου τὸν Λάντερς.

Ὁ διευθυντὴς ἀνασκίρτησε καὶ χλώμιασε.

— Ὄχι, κύριε κυβερνήτα! εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψω. Ἂν τὸ κάνετε αὐτό, τότε ὁ Λάντερς θὰ ἔχη δυὸ ὁμήρους.

— Καὶ ὅμως θὰ πάω, ἀκόμα κι᾽ ἂν χρειαστῆ νὰ σᾶς ἀπολύσω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ νὰ διορίσω ἄλλο διευθυντὴ τῶν φυλακῶν! Σᾶς δίνω μιὰ διαταγή, κύριε διευθυντά. Ὁδηγῆστε με στὸ κελὶ τοῦ Λάντερς!

— Μάλιστα, κύριε κυβερνήτα.

Τὸν ὡδήγησε στὰ ὑπόγεια τῆς φυλακῆς, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ κελλιὰ τῶν καταδικασμένων σὲ θάνατο. Τὰ κελλιὰ αὐτὰ ἦταν χτισμένα ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς ἑνὸς διαδρόμου ποὺ κατέληγε σ᾽ ἕνα στρογγυλὸ δωμάτιο. Στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου, ὑπῆρχε ἕνα εἶδος προθαλάμου. Ἀκολουθοῦσε μιὰ διπλὴ σιδερένια πόρτα. Ἀπὸ τὰ δεκατέσσερα κελλιὰ τοῦ θανάτου, ποὺ ἔβλεπαν στὸ μακρὺ διάδρομο, μόνον ἕνα δὲν ἦταν ἄδειο...

Χωρὶς λόγια.

— Ἀνοῖξτε μου νὰ μπῶ καὶ ὕστερα φύγετε, εἶπε ὁ κυβερνήτης στὸ διευθυντή.

— Μάλιστα, κύριε κυβερνήτα...

Ὁ διευθυντὴς ξεκλείδωσε τὴ διπλὴ σιδερένια πόρτα καὶ ὁ Σὰμ Τάλμποτ προχώρησε στὸ διάδρομο.

— Πώλ, εἶμαι ἐγώ, ὁ Σάμ! φώναξε.

Μιὰ φωνὴ τοῦ ἀπάντησε, ἐλαφρὰ εἰρωνική:

— Πολὺ καλά, Σάμ, ἔπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ πὼς θὰ ἐρχόσουν... μὰ ὁμολογῶ πὼς δὲν τὸ σκέφτηκα.

Ἡ σιδερένια πόρτα χτύπησε, ξανακλείνοντας πισω ἀπὸ τὸν διευθυντή, καὶ ὁ Σὰμ Τάλμποτ πλησίασε στὸ κλειστὸ κελλὶ τοῦ Πὼλ Λάντερς.

Ἐκεῖνος τὸν περίμενε. Εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν κυβερνήτη, καὶ τὸ ὡραῖο πρόσωπό του εἶχε πάρει, ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ ἔκφρασι χλευαστική. Ὁ Πὼλ ἦταν πάντα πολὺ ὄμορφος, πρᾶγμα ποὺ τὸν διευκόλυνε στὴν καριέρα του, σὰν μεγάλου κακοποιοῦ. Οὔτε καὶ οἱ δεκαοκτὼ μῆνες στὸ κελλὶ τοῦ θανάτου, κατώρθωσαν νὰ ἀλλάξουν τὴν ἐμφάνισί του.

Ὁ Πὼλ πέρασε τὰ χέρια του ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα.

— Γειά σου, Σάμ, ἢ μᾶλλον κύριε κυβερνήτα. Θέλεις νὰ μοῦ σφίξης τὸ χέρι;

— Καὶ βέβαια, Πώλ, ἀλλὰ ἀφοῦ πρῶτα ἀπομακρύνης αὐτὸ τὸ ἀνόητο ρεβόλβερ καὶ μὲ βεβαιώσης πὼς δὲν ἔχεις πειράξει τὸν ὑποδιευθυντή.

Ὁ Λάντερς πέρασε τὸ ρεβόλβερ στὴ ζώνη του κι᾽ ἔδειξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι.

— Μπορεῖς νὰ τὸν ρωτήσης ὁ ἴδιος, Σάμ.

Ὁ ἄλλος σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν Τάλμποτ.

— Εἶμαι καλά, κύριε κυβερνήτα, εἶπε.

Ὁ Σὰμ ἔσφιξε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἅπλωνε ὁ Λάντερς.

— Εἰλικρινά, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ γι᾽ αὐτὴ την ὑπόθεσι, Πώλ, πρόφερε συνωφρυωμένος.

— Νὰ πῆς μονάχα νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ.

— Δὲν εἶναι εὔκολο ὅσο τὸ φαντάζεσαι, Πώλ. Ὅλοι ξέρουν πὼς εἶσαι παλιὸς γνωστός μου καὶ πρέπει νὰ φανῶ προσεκτικός. Καταλαβαίνεις;

— Δὲν εἶμαι ἀνυπόμονος, Σάμ. Θὰ περιμένω ἀκόμα μιὰ ὥρα.

— Ὅταν ὑπέγραψα τὸ νόμο τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, μιὰ ἀπὸ τὶς εὐχάριστες σκέψεις μου ἦταν ὅτι θὰ ξέφευγες ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐπιδοκιμάζω τὸν τρόπο ποὺ φέρεσαι τώρα!

— Σοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων, Σάμ. Μόνο ποὺ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περάσω ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου στὴ φυλακή. Γι᾽ αὐτὸ θέλω νὰ φύγω!

— Σκέπτομαι πραγματικά, πὼς κάτι πρέπει νὰ γίνη... εἶπε συλλογισμένα ὁ Τάλμποτ.

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε ἱκανοποιημένος καὶ ὕστερα κύτταξε προσεχτικὰ τὸν παλιό του φίλο.

— Μὴ μοῦ πῆς πὼς ντύθηκες ἔτσι γιὰ νὰ ἔλθης νὰ μὲ ἐπισκεφτῆς...

— Ὄχι, πήγαινα στὸ μεγάλο χορό, ποὺ γίνεται κάθε χρόνο, στὸ κλείσιμο τοῦ Κογκρέσου.

— Ἄ, κατάλαβα. Λυποῦμαι ποὺ σ᾽ ἔκανα νὰ ἐγκαταλείψης τὴ διασκέδασί σου. Στοιχηματίζω πὼς ἡ Λοΐζ θὰ μὲ τουφέκιζε εὐχαρίστως. Ἀλήθεια, τί γίνεται; Εἶναι ὄμορφη, ὅπως πάντα;

— Ναί, ὅπως πάντα. Μὰ ἂς μιλήσουμε ἀκόμα γιὰ σένα, Πώλ. Εἶχες ὅλες τὶς ἱκανότητες νὰ γίνης ἕνας ἐξαίρετος δικηγόρος. Μὰ σὲ κυρίεψε ἡ ἀπληστία, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἔγκλημα καὶ στὴ φυλακή.

— Ἄκουσέ με, Σάμ. Ἂν μ᾽ ἀφήσης νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα, δὲν θὰ ζημιωθῆ κανείς. Ἔχω κρυμμένο ἕνα σοβαρὸ ποσόν. Μπορῶ νὰ τὸ πάρω εὔκολα καὶ νὰ φύγω γιὰ μιὰ χώρα ποὺ δὲν ἐκδίδει τοὺς φυγόδικους. Θὰ ἀπαλλαγῆς μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ μένα, καὶ ἡ Πολιτεία θὰ ἐξοικονομήση πολλὰ χρήματα. Στοιχίζει πολὺ ἡ συντήρησι ἑνὸς φυλακισμένου, γιὰ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του!

Μά, ἂν σὲ ἀφήσουμε νὰ φύγης, θὰ ἀποτελέση ἕνα κακὸ προηγούμενο!

— Τὸ σκέφθηκα κι᾽ ἐγώ, ἀλλὰ δὲν νομίζω πὼς θὰ βρεθῆ κι᾽ ἄλλος στὸ μέλλον, ποὺ νὰ τολμήση νὰ χρησιμοποιήση τὸ δικό μου τέχνασμα γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Ὁ Σὰμ Τάλμποτ τὸν κύτταξε συλλογισμένα.

— Τί σκέπτεσαι, Σάμμυ; ρώτησε γελαστὸς ὁ Πώλ.

— Θυμᾶμαι πὼς ἄρχισες νὰ χρησιμοποιῆς τὸ νόμο μὲ τρόπο παράνομο, Πώλ. Στὴν ἀρχὴ πουλοῦσες τὴ δικηγορικὴ σου ἱκανότητα στοὺς ἐγκληματίες, ὥσπου κατέληξες νὰ γίνης κι᾽ ἐσὺ ὁ ἴδιος ἐγκληματίας. Παρακολούθησα τὴν καριέρα σου, ὅπως βλέπεις, Πώλ.

— Κι᾽ ἐγὼ παρακολούθησα τὴ δική σου καριέρα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἀπάντησε ὁ ἄλλος μὲ κάποια μνησικακία στὴ φωνή. Μὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν μετανοιώνω γιὰ ὅ,τι ἔκανα.

— Κι᾽ ὅμως σκότωσες ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ εἶσαι γεννημένος δολοφόνος. Ἄλλαξες πολύ, Πώλ, ἔγινες ἀδίστακτος!.

— Αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ συμβαίνουν... Ἄκουσέ με, Τάλμποτ, ἂν προσπαθῆς νὰ κερδίσης χρόνο, κάνεις λάθος. Ἂν δὲν μὲ βγάλετε, θὰ πυροβολήσω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!

— Τὸ πιστεύω πὼς θὰ τὸ κάνης. Πές μου ὅμως, Πώλ. Πῶς πέρασες ἐδῶ μέσα, πρὶν μάθης ὅτι ψηφίστηκε ἐκεῖνος ὁ νόμος;

— Ἦταν κάτι φοβερό... ὡμολόγησε ὁ Πὼλ ἀνατριχιάζοντας. Καθόμουν ἐδῶ, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ σκεπτόμουν αὐτὸ ποὺ μὲ περίμενε. Εἶδα νὰ παίρνουν ἕντεκα ἄλλους σ᾽ αὐτὸ τὸ διάστημα. Νὰ τοὺς ὁδηγοῦν πίσω ἀπὸ τὴ δρύϊνη πόρτα. Ἐκεῖ θὰ μὲ πήγαιναν κι᾽ ἐμένα... Ἐσὺ δὲν θὰ φοβόσουν, στὴ θέσι μου, Σάμ;

— Καὶ βέβαια θὰ φοβόμουν, θὰ ἔνιωθα τρόμο καὶ φρίκη, ὡμολόγησε ὁ κυβερνήτης.

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ βγάζη τὸ σακκάκι του. Τὸ ρεβόλβερ παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸ χέρι τοῦ Πώλ.

— Κάνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Σάμ, θέλω νὰ ἐλαφρώσω λίγο.

Ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, κύτταξε ὁλόγυρα, ζητῶντας νὰ τὸ κρεμάση κάπου, μὰ δὲν βρῆκε, καὶ τότε μπῆκε στὸ διπλανὸ κελλί, τὸ ἄφησε πάνω στὸ κρεβάτι καὶ ξαναγύρισε μπροστὰ στὴν κλειδωμένη πόρτα.

— Λυποῦμαι ἂν σὲ φόβισα, Πώλ, εἶπε. Μὰ πές μου, θὰ μὲ πυροβολοῦσες πραγματικά;

— Καὶ βέβαια, Σάμ! Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀπελπισμένος καὶ δὲ πρόκειται νὰ μοῦ ξεφύγη ἡ εὐκαιρία ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Πώλ.

Ὁ Σὰμ Τάλμποτ στράφηκε νὰ κυττάξη τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ ὁ Πὼλ παρακολουθοῦσε τὸ βλέμμα του.

— Μένει ἀκόμα λίγος καιρός, εἶπε. Μὰ ὄχι πολύς.

— Πώλ, προσπάθησε νὰ λογικευτῆς... Τὸ ξέρεις πώς, ἂν ἐγὼ ἀπαντήσω «ὄχι», θὰ ἔλθουν νὰ σὲ πιάσουν;

— Θὰ βροῦν αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νεκρό.

— Μὰ τότε θὰ σὲ σκοτώσουν, Πώλ, τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

Τὸ χαμόγελο ἔσβησε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ χείλη τοῦ Λάντερς.

— Ἴσως... ἴσως νὰ τὸ κάνουν, μὰ δὲν τὸ πιστεύω. Ἄλλωστε τώρα ἔχω ἐδῶ κι᾽ ἐσένα, καὶ ἡ ζωὴ ἑνὸς κυβερνήτη λογαριάζεται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς ὑποδιευθυντῆ φυλακῶν. Τώρα θὰ σοῦ τὸ πῶ, Σάμ. Τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα νὰ ἔρχεσαι, ἔνιωσα τὴ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου, ἀκριβῶς γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο.

— Ὥστε ἡ ζωή μου βρίσκεται σὲ κίνδυνο;

— Θὰ μοῦ στοιχίση πολύ, ἂν χρειαστῆ νὰ σὲ σκοτώσω, μὰ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ στείλουν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Δὲν φαντάζεσαι πόσο μὲ ἱκανοποιεῖ αὐτό, Σάμ! Γιατί, τώρα, ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ δυνατός, ἐγὼ κρατῶ τὴν κατάστασι στὰ χέρια μου, ἐγὼ τὴ διευθύνω. Αὐτὸ δὲν σὲ κάνει νὰ νοιώθης λιγο ξεφούσκωτος, κυβερνήτα;

— Μόνον ἀπογοητευμένος, ὄχι ξεφούσκωτος, Πώλ. Μὴν ξεχνᾶς πὼς βρίσκεσαι κλεισμένος σ᾽ αὐτὸ τὸ κελλὶ καὶ πὼς δὲν μπορεῖς νὰ βγῆς, ἂν δὲν σοῦ ἀνοίξουν αὐτὴ τὴ σιδερένια πόρτα. Ἔχεις ἕναν ὅμηρο ἢ μᾶλλον δυό. Μα, ἂν μᾶς σκοτώσης, θὰ σὲ σκοτώσουν καὶ σένα. Τί θὰ κερδίσης λοιπόν;

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως. Εἶπες ὅτι θὰ ἔλθουν πυροβολῶντας. Μὰ δὲν θὰ τὸ κάνουν, γιατὶ ἐγώ, ἀφοῦ θὰ σᾶς ἔχω σκοτώσει, θὰ ρίξω τὸ ρεβόλβερ ἔξω ἀπὸ τὰ σίδερα, θὰ σηκώσω τὰ χέρια καὶ θὰ παραδοθῶ. Καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν πυροβολεῖ ἕναν ἄοπλο ποὺ δὲν προβάλλει ἀντίστασι. Θὰ μὲ δικάσουν γιὰ δυὸ ἀκόμα δολοφονίες καὶ θὰ καταδικαστῶ ἀκόμα δυὸ φορὲς σὲ ἰσόβια. Τί θὰ ἔχω νὰ χάσω λοιπόν, κυβερνήτα; Ὅπως βλέπεις, τὰ σκέφτηκα ὅλα. Ἂς ἀκούσουμε, λοιπόν, πῶς θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα!

— Μᾶς μένουν ἀκόμα μερικὰ λεπτὰ νὰ περιμένουμε.

— Νὰ περιμένουμε, τί;

— Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, πρέπει νὰ ἔλθη ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, γιὰ νὰ μοῦ φέρη νὰ ὑπογράψω μερικὰ χαρτιά. Ὅταν γίνη αὐτό, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγης. Ἡ ποινή σου θὰ ἔχη χαριστῆ.

— Δὲν σὲ πιστεύω, Σάμ!

— Ἔχω πῆ ψέματα ποτέ;

— Ὄχι... νομίζω ὄχι...

— Ὁ διευθυντὴς ἤθελε νὰ καταφύγη στὰ ὅπλα καὶ στὸ γκάζι. Ὁ νόμος τοῦ ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιήση αὐτὰ τὰ μέσα. Μὰ ἐγώ, σὰν κυβερνήτης, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ χαρίζω τὴν ποινὴ ἑνὸς καταδίκου. Ἔτσι, τόσο ὁ διευθυντής, ὅσο κι᾽ ἐγώ, θὰ εἴμαστε ἐν τάξει. Ἂς γίνουν τουλάχιστον τὰ πράγματα μὲ πρακτικότητα καὶ ρεαλισμό, Πώλ!

Τώρα ἡ ἔκφρασι τοῦ Πὼλ πρόδιδε θαυμασμό.

— Ὤ, κύτταξε τί πῆγες καὶ σκέφτηκες! Ἔτσι ἀπέδειξες ἀκόμα μιὰ φορὰ πὼς εἶσαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μένα. Συγχαρητήρια! Θὰ περιμένω μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς αὐτὰ τὰ χαρτιὰ δὲν θὰ ἀργήσουν...

Πέρασαν ἀκόμα δέκα λεπτά. Ὁ Πὼλ μιλοῦσε γιὰ τὰ φοιτητικὰ χρόνια τους καὶ ὁ Σὰμ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται εὔθυμος, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ἀγωνία του.

Ἀκούστηκε μιὰ πόρτα νὰ ἀνοίγη, ὕστερα νὰ χτυπᾶ.

— Εἶναι ὁ διευθυντής, εἶπε ὁ Σὰμ κυττάζοντας στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, φέρνει τὰ χαρτιά.

Ὁ Πὼλ πλησίασε στὸ κρεβάτι καὶ ἀκούμπησε τὸ ρεβόλβερ στὸ στῆθος τοῦ ὑποδιευθυντῆ.

— Θέλω νὰ σὲ δῶ, ἐνῶ θὰ τὰ ὑπογράφης, καὶ ὁ διευθυντὴς νὰ φύγη ὕστερα ἀμέσως, εἶπε.

— Ἐν τάξει, ἀπάντησε ὁ κυβερνήτης.

Ἔκανε νεῦμα στὸν διευθυντὴ νὰ πλησιάση, μελέτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χαρτιὰ ποὺ τοῦ ἔδινε καὶ ὕστερα, παίρνοντας τὴν πέννα ποὺ τοῦ πρόσφερε ἐκεῖνος, ὑπέγραψε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὕστερα. Ἐδῶ, θὰ τελειώσουμε σὲ λίγο.

Ὁ Πὼλ περίμενε, ὥσπου ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ κλείνη πίσω ἀπὸ τὸν διευθυντή. Ὁ Σὰμ μπῆκε στὸ διπλανὸ κελλὶ καὶ πῆρε τὸ σακκάκι του.

— Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος, εἶπε ὁ Πώλ. Λυποῦμαι, Σάμ, μὰ θὰ ἔλθης κι᾽ ἐσὺ μαζί μου. Εἶσαι ἕνας ὅμηρος πολύτιμος, δὲν μπορῶ νὰ σ᾽ ἀφήσω ἐδῶ.

Ὁ κυβερνήτης πλησίασε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, τράβηξε τὰ σίδερα, ποὺ τὴν κρατοῦσαν κλεισμένη ἀπ᾽ ἔξω, καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Πᾶμε, Σάμ, εἶπε ὁ Πὼλ μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε. Κι᾽ ἐσεῖς, κύριε ὑποδιευθυντά, προχωρῆτε μπροστά.

Ὁ Τάλμποτ στράφηκε στὸν ὑποδιευθυντὴ καὶ εἶπε ἤρεμα:

— Πηγαίνετε μόνον ἐσεῖς.

— Πῶς! φώναξε ὁ Πὼλ καὶ ἡ ἔκφρασί του ἔγινε σκληρή.

— Πώλ, ἐξακολούθησε ὁ κυβερνήτης στὸν ἴδιο τόνο. Γύρισε στὸ κελλί σου καὶ κάθησε. Καὶ πέταξε αὐτὸ τὸ ὅπλο, γιατὶ δὲν σοῦ χρησιμεύει πιά.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Τί παιχνίδι μοῦ ἔπαιξες; ρώτησε ὁ Πώλ, κατάχλωμος, μὲ δόντια σφιγμένα.

— Στὸ χορὸ τοῦ κυβερνήτη, παίρνουν μέρος ὅλα τὰ μέλη τοῦ Κογκρέσου, Πώλ. Πρὶν ἔλθω ἐδῶ, τοὺς ἔδωσα ἐντολὴ νὰ συγκεντρωθοῦν πάλι καὶ νὰ συντάξουν ἕνα νέο νόμο, συμπληρωματικό, ἐκεῖνον ποὺ ψηφίστηκε σήμερα. Μ᾽ αὐτόν, ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ἐπιβάλλεται, ἂν ἕνας κατάδικος σκοτώση ἕναν φύλακα ἢ ἕναν ἀντιπρόσωπο τοῦ νόμου. Ὑπέγραψα μπροστὰ στὰ μάτια σου αὐτὸ τὸ συμπληρωματικὸ ἄρθρο, ποὺ μὲ τὴν ὑπογραφή μου ἔγινε νόμος. Ἂν μᾶς σκοτώσης, θὰ περάσης κι᾽ ἐσὺ «ἐκείνη τὴν πόρτα». Αὐτὴ τὴ φορά, τίποτα δὲν θὰ σὲ σώση. Λοιπόν, τί σκαπεύεις νὰ κάνης;

Ὁ Πὼλ πέταξε μὲ λύσσα τὸ ρεβόλβερ στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Σὰμ Τάλμποτ τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ λυπηθῶ, Πώλ, εἶπε τέλος. Τὸ μόνο ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σένα, εἶναι ἀποστροφή. Μὲ ἀνάγκασες νὰ πῶ ψέματα πρὶν ἀπὸ λίγο. Δὲν εἶμαι ψεύτης καὶ μισῶ τὸ ψέμα. Κι᾽ ἐσὺ μὲ ἀνάγκασες νὰ τὸ μεταχειριστῶ. Ἀντίο, Πώλ. Σὲ ἀποστρέφομαι γιατὶ εἶσαι ἕνας ἄνανδρος. Ἀντίο.

Τὰ παπούτσια του ἔτριζαν καθὼς διέσχιζε τὸ διάδρομο. Οἱ οὐρὲς τοῦ φράκου του ἀνέμιζαν ἐλαφρά. Δυὸ ἀστυνομικοὶ διασταυρώθηκαν μαζί του, πηγαίνοντας στὸ κελλὶ τοῦ Πώλ.

ΝΟΡΜΑΝ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

— Γύρισε στὸ κελλί σου, Πώλ, καὶ πέταξε αὐτὸ τὸ ὅπλο! εἶπε ὁ κυβερνήτης.

Πανσιόν POZITA

8ον. ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴν πανσιὸν τῆς κυρίας Ροζίτας μένουν μερικὰ πλουσιοκόριτσα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ποὺ σπουδάζουν στὴν πρωτεύουσα. Ἕνα ἀπόγευμα, ἡ Καρολίνα φτάνει στὴν πανσιόν, μ' ἕνα βαλιτσάκι, ποὺ ἀξίζει ὁλόκληρη περιουσία. Τῆς τὸ χάρισε ὁ πατέρας της, γιὰ τὰ 18τὰ χρόνια. Τὸ ἴδιο βράδυ, τὸ κόσμημα ἐξαφανίζεται καὶ ἡ Καρολίνα καλεῖ τηλεφωνικῶς στὴν πανσιὸν ἕνα γνωστό της νεαρὸ ἀστυνομικό.

— Εἶμαι ἐδῶ ἀρκετὴ ὥρα καὶ σᾶς περιμένω. Σκέφτηρα πὼς ὅλες εἶναι ἐδῶ μέσα. Κάποια ὅμως θὰ ζητήση νὰ βγῆ... Ἐσεῖς, δεσποινίς, γιατί βγήκατε;

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ, βιάζεστε τόσο πολὺ νὰ πᾶτε στὸ δωμάτιό σας;

— Γιατί νιστάζω. Δὲν τὸ βρίσκετε αὐτὸ ἀρκετό, κύριε ἐπιθεωρητά;

— Μὰ γιὰ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ!...

— Ὄχι... Μὴ βιάζεστε, λοιπόν, γιατί ἔχω μερικὲς ἐρωτήσεις νὰ σᾶς κάνω.

— Νὰ δῆς ποὺ θὰ βρῆ στὸ τέλος ὕπνο καὶ τὸ ὅτι νιστάζουμε!

ΜΙΑ ΩΡΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

— Ὁ ἔνοχος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἡ ἔνοχος... Ὅλες θὰ θέλατε νὰ ἦταν δικό σας αὐτὸ τὸ ὡραῖο κόσμημα.

— Ὦ!...

— Εἶναι ἰπτέροχο!...

— Αὐτὸ ἀξίζει ὁλόκληρη περιουσία!...

— Εἶναι ἀριστούργημα.

— Πόσο θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ ἕνα τέτοιο κόσμημα.

— Ξαναθυμηθῆτε τί εἴπατε, μόλις εἴδατε τὸ κόσμημα... Ὅλες σας εἴχατε τὴν δυνατότητα νὰ μπῆτε στὸ δωμάτιο τῆς Καρολίνας καὶ νὰ τῆς πάρετε τὸ δαχτυλίδι... Ἐσεῖς, δεσποινίς Στέλλα, βρισκόσαστε στὸ δωμάτιο τῆς Καρολίνας, ὅταν ἔβαλε τὸ δαχτυλίδι της μέσα στὸ συρτάρι. Ἔτσι;

— Κι' ἐσεῖς, κυρία Ροζίτα, γιατί πᾶγατε νὰ κοιμηθῆτε νωρίς, ἐνῶ συνήθως δὲν ἀνεβαίνετε στὸ δωμάτιό σας πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα;

— Νεαρέ μου, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω...

— Ἐσεῖς, δεσποινὶς Σοφία, βγήκατε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ σαλόνι, μὲ τὸ πρόσχημα νὰ φέρετε μιὰ βελόνα ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας. Ἐσεῖς πάλι, δεσποινὶς Λένα ἀφήσατε, γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, τὴν Καρολίνα μόνη μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ πᾶτε ὅπου νὰ φέρετε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι... Ὅσο γιὰ τὴ Ζωή, τὴν καμαριέρα, αὐτὴ βοήθησε στὸ διάδρομο καὶ κοντὰ στὶς ἀσφάλειες τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὴν πιὸ ἀκατάλληλη στιγμή.

— Γι' αὐτὸ λοιπόν, δὲ θ' ἀφήσω κομμιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ, πρὶν ἡ ἔνοχος ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξι της.

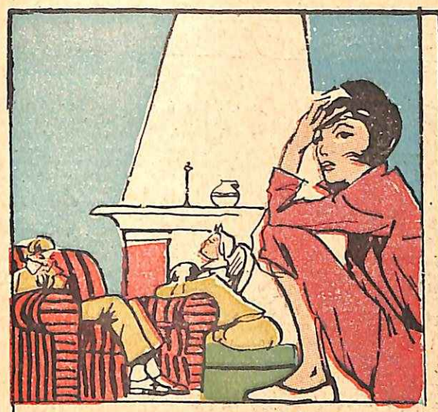

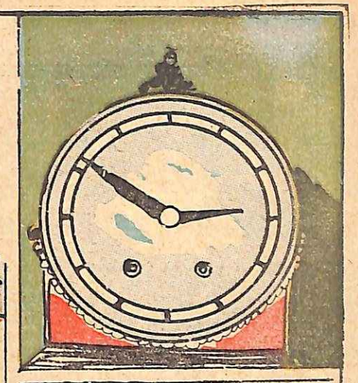

— Τί; Ποιό; Τί συμβαίνει;

— Ἀκολουθῆστε με!...

— Θεέ μου!...

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς... Ξεχνᾶτε πὼς ἐγὼ διευθύνω τὶς ἐρεύνες;

— Ἐλᾶτε κι' ἐσεῖς, γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σας...

— Λοιπόν, βρισκόμαστε στὸ δωμάτιο τῆς Καρολίνας.

— Καὶ τώρα θὰ μᾶς πῆ ἡ ἴδια ἡ Καρολίνα σὲ ποιὸ μέρος ἀκριβῶς τοποθέτησε τὸ δαχτυλίδι της μὲ τὸ πολύτιμο σμαράγδι.

— Αὐτό, Καρολίνα, εἶναι τὸ συρτάρι, μέσα στὸ ὁποῖο νόμιζες πὼς θὰ ξαναβρῆς τὸ δαχτυλίδι σου... Εἶσαι ὅμως σίγουρη πὼς τὸ ἔβαλες ἐκεῖ;

— Μὰ ἐδῶ... Τὸ θυμᾶμαι καλά!...

— Ὦ!...

— Δὲν πιστεύω...

— Μάλιστα... Χωρὶς νὰ φιλοδοξῶ νὰ γίνω σπουδαῖος ἀστυνομικός, μάντεψα σωστά. Γύρευες τὸ δαχτυλίδι σου στὸ ἀριστερὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας σου, ἐνῶ τὸ εἶχες βάλει στὸ δεξιό. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!

— Καὶ τώρα, κύριε ἐπιθεωρητά...

— Ἴσως μιὰ ἄλλη φορὰ νὰ σταθῆτε τυχερός.

— Ναί, Νὰ μὴ ξαναδοκιμάσετε ὅμως τὶς ἱκανότητές σας στὴν πανσιόν μου. Μοῦ φτάνει αὐτὴ ἡ περιπέτεια!...

— Κι' ἔτσι τελείωσαν οἱ ἔρευνες.

ΤΕΛΟΣ

Γιὰ τὴ γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΑΠΑΤΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Ἐλάχιστες μόνο ἀπὸ ἔρωτα καὶ πάθος

ΔΕΝ συμβαίνει ποτὲ νὰ ἀπατήσῃ μιὰ γυναίκα τὸν ἄντρα της, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ συναντᾷ ἕναν ἄλλο καὶ τὸν ἐρωτεύεται;

Καὶ βέβαια συμβαίνει. Ἀλλὰ πολὺ πιὸ σπάνια ἀπ' ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψῃ. Οἱ εὐτυχισμένες γυναῖκες, ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν πραγματοποιήσει μιὰ ἁρμονικὴ ἕνωσι μὲ τὸ σύζυγό τους καὶ ποὺ ἐρωτεύονται τρελλὰ ἕναν ἄλλο, μέχρι τὸ σημεῖο νὰ γίνουν ἄπιστες, ἀντιπροσωπεύουν ἕναν ἐλάχιστο ἀριθμό.

Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο ποσοστὸ ἀνταποκρίνεται συναισθηματικὰ στὴν περιγραφὴ τῆς «ἄπιστης συζύγου», ὅπως τὴν σκιτσάριζαν οἱ μυθιστοριογράφοι πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια: Πλάσματα μὲ ζωηρὴ φαντασία καὶ ἔντονη εὐαισθησία, γυναῖκες γεμάτες χαρίσματα, ποὺ βρίσκονται ξαφνικά, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβουν καὶ χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλουν, ἀντιμέτωπες μ' ἕνα φοβερὸ δίλημμα. Γυναῖκες ποὺ ἁμαρτάνουν, ὑποφέροντας βαθειά. Γι' αὐτές, ὁ ἐρωτικὸς παρτενάιρ εἶναι «ἐκεῖνος ὁ ὡρισμένος ἄντρας», καὶ ὄχι ἁπλὰ «ἕνας ἄντρας». Σὲ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἀπιστία ἔχει σὰν συνέπεια τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ συζύγου. Ἡ γυναίκα φεύγει θεληματικά, μὲ πόνο, ἀφοῦ ὁμολογεῖ τὸ νέο αἴσθημα ποὺ γεννήθηκε στὴν καρδιά της.

Πρόκειται, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πάντα γιὰ ἕνα αἴσθημα ἀληθινό, δυνατό, ἢ μᾶλλον γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ φλόγα προορισμένη νὰ σβήσῃ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό;

Καὶ οἱ δυὸ ὑποθέσεις εἶναι πιθανές. Μά, εἴτε μὲ τὴ μιὰ εἴτε μὲ τὴν ἄλλη ἐκδοχή, ἕνα ἀληθινό, γνήσιο, ἐρωτικὸ πάθος ὁδηγεῖ τὴ γυναίκα στὴν ἀπιστία.

Καὶ ἐδῶ, τὸ θέμα γίνεται πιὸ περίπλοκο, γιατί, ὅπως ἔχουμε πῆ κιόλας, σπάνια ἡ γυναικεία ἀπιστία ὀφείλεται σὲ αἰτίες σεξουαλικές. Ἀκόμα καὶ στὶς περιπτώσεις, ποὺ φαίνεται κυριαρχικὸς ὁ ρόλος τοῦ σωματικοῦ πόθου, κατὰ βάθος δὲν εἶναι καθόλου τέτοιος.

Ὅταν π.χ. ἕνας ἄντρας δὲν ἀνταποκρίνεται στὰ «συζυγικά του καθήκοντα» ἀπέναντι στὴ σύντροφό του, θὰ ἦταν εὔκολο νὰ ὑποθέσουμε πὼς ἡ γυναίκα τὸν προδίδει, γιὰ νὰ ἔχῃ ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἄντρα ἐκεῖνο ποὺ ὁ σύζυγός της τῆς ἀρνεῖται ἢ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τῆς προσφέρῃ. Μά, ἀντίθετα, εἶναι πολὺ πιθανώτερο ὅτι ἡ σύζυγος κατέφυγε στὴν ἀπιστία, ὄχι τόσο ἀπὸ σωματικὴ ἀνάγκη, ὅσο γιὰ νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου της, ποὺ προδίδει τὴν ἀδιαφορία του γι' αὐτήν.

Μὲ ἄλλα λόγια, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἡ ἀπιστία ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι συζυγικῆς ἁρμονίας, ποὺ ἡ σεξουαλικὴ στέρησι ἀποτελεῖ μονάχα μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐκδηλώσεις της.

Μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἐπικυρώνει αὐτὰ ποὺ λέμε, εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ὑπάρχουν σύζυγοι, ποὺ γιὰ διάφορες αἰτίες (ἀρρώστιες, τραύματα κλπ.) φτάνουν πρόωρα στὴν ἀνικανότητα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, ὡστόσο, διατηροῦν μὲ τὴ σύζυγό τους στοργή, τρυφερότητα, ἀφοσίωσι, καὶ ξέρουν νὰ τὸ ἀποδείξουν. Ἀντίθετα, εὔκολα ἀναζητοῦν ἢ δέχονται παράνομους δεσμοὺς οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, πού, παρ' ὅλο ποὺ ἔχουν μὲ τὸ σύζυγό τους σχέσεις ἀρκετὰ συχνές, δὲν βρίσκουν σ' αὐτὸν τρυφερότητα, κατανόησι καὶ στοργή.

Εἶναι γνωστὸ πὼς πολλὲς γυναῖκες ναυτικῶν ἢ στρατιωτικῶν, ποὺ λείπουν γιὰ πολὺν καιρό, εἶναι ἄπιστες. Καὶ ὑπάρχει γενικὰ ἡ ἀντίληψι πὼς οἱ μοναχικὲς νύχτες τους τὶς σπρώχνουν σ' αὐτὲς τὶς ἀπιστίες. Μὰ ἀντίθετα, οἱ ἀπιστίες τους, εἶναι τὸ ἐπακόλουθο τῶν μοναχικῶν ἡμερῶν τους.

Τέλος, ὑπάρχουν γυναῖκες ψυχρὲς σεξουαλικά, ποὺ δημιουργοῦν ἐξωσυζυγικὲς σχέσεις, μὲ τὴ μάταιη ἐλπίδα νὰ δοκιμάσουν μιὰ ἱκανοποίησι, ποὺ εἶναι ἀνίκανες νὰ νιώσουν.

ΛΑΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΛΑΟΙ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ

Γράφει ὁ Κίνσεϋ, στὴ μελέτη του γιὰ τὴ σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ τῆς γυναίκας: «Ὅλες σχεδὸν οἱ κοινωνίες ἐπιτρέπουν ἢ συγχωροῦν τὴν ἐξωσυζυγικὴ σχέσι στὸν ἄντρα, ἂν περιορίζεται σὲ λογικὰ ὅρια καὶ δὲν προχωρεῖ σὲ ἄκρα, ποὺ θὰ ἀπειλοῦσαν τὸ γάμο του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, πολὺ σπανιώτερα ἐπιτρέπεται ἢ συγχωρεῖται στὶς γυναῖκες μιὰ παρόμοια συμπεριφορά. Μόνον ἕνα 10% ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες τὴν ἐπιτρέπει ἐλεύθερα. Σ' ἕνα ἄλλο 40%, οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ συνάψουν ἐξωσυζυγικὲς σχέσεις, μόνον σὲ ξεχωριστὲς περιπτώσεις. Συνεπῶς, στὶς μισὲς ἀνθρώπινες κοινωνίες, ἡ ἐξωσυζυγικὴ σχέσι ἀπαγορεύεται ἀπόλυτα στὶς γυναῖκες, καὶ σὲ πολλὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς ἡ ἔνοχη τιμωρεῖται αὐστηρὰ γιὰ τὴν ἀπιστία της. Συχνά, ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα ἢ ἀκόμη καὶ τὴν ὑποχρέωσι, νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄπιστη».

Στὶς πολιτισμένες κοινωνίες, ἡ ἄπιστη σύζυγος θεωρεῖται γενικὰ «ἐλαφρᾶς ἠθικῆς», ἐνῶ ἀντίθετα ὁ ἄπιστος σύζυγος θεωρεῖται σὰν ἕνας ἄντρας «λίγο ζωηρός», χωρὶς νὰ ἀμφισβητῆται γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἡ ἠθική του. Ἂν πῇ κανεὶς γιὰ ἕναν ἄντρα πὼς εἶναι κλέφτης, αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ κατηγορία πολὺ πιὸ σοβαρή, παρὰ ἂν ἔλεγε πὼς εἶναι ἄπιστος στὴ σύζυγό του. Ἀντίθετα, ἂν ποῦμε πὼς μιὰ γυναίκα εἶναι ἄπιστη στὸν ἄντρα της, θεωρεῖται κάτι πολὺ πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ ἂν λέγαμε γι' αὐτήν, πὼς εἶναι μιὰ κλέφτρα.

Αὐτὰ γιὰ τοὺς πολιτισμένους λαούς. Εἶναι ἐνδιαφέρον ὅμως νὰ μάθουμε τὶς διάφορες καὶ συχνὰ καταπληκτικὲς (γιὰ μᾶς) συνήθειες τῶν πρωτόγονων λαῶν, σχετικὰ μὲ τὴ γυναικεία ἀπιστία. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς βασίζονται σὲ μιὰ πιὸ ρεαλιστικὴ καὶ δίκαιη ἐκτίμησι τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναίκα. Ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ παράξενα ἔθιμα ἔχουν κάποια στοιχεῖα λογικῆς.

ΟΙ ΓΑΜΗΛΙΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Ἕνας Γερμανὸς μελετητὴς τῆς ἐθνολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας, ὁ δόκτωρ Τύλμαν, στὸ βιβλίο του «Σεξουαλικὰ ἔθιμα τῶν πρωτόγονων λαῶν», γράφει: «Στοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους, μποροῦμε νὰ συναντήσουμε τὶς πιὸ διαφορετικὲς διαβαθμίσεις ἀπιστίας. Γνωρίζουμε πρωτόγονους λαούς, στοὺς ὁποίους ἡ ἀμοιβαία πίστι τῶν συζύγων πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτη, ἐνῶ ἄλλοι παρέχουν ἐλευθερίες στὸν ἄντρα, ἀλλὰ δὲν τὶς παραδέχονται γιὰ τὴ γυναίκα. Σὲ ἄλλους πάλι, ἡ γυναίκα ποὺ χαίρεται μεγαλύτερες ἐλευθερίες ἀπὸ τὸ σύζυγό της, καὶ σὲ ἄλλους καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι διατηροῦν κάποια ἀνεξαρτησία».

Μιὰ ἄλλη ἐρευνήτρια τῶν πρωτόγονων λαῶν, ἡ Ἔμμυ Μπερνάτζικ, στὸ βιβλίο της «Ταξίδι στὴν Ἀφρική», περιγράφει τὶς συζυγικὲς συνήθειες τῶν λαῶν τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, λέγοντας: «Οἱ ἄντρες τῆς φυλῆς Μπαλὰν παραχωροῦν στὶς γυναῖκες τους ἀκόμα καὶ «συζυγικὲς διαποκές», γιὰ νὰ κάνουν λιγώτερο σκληρὴ τὴν ὑποχρέωσί τους νὰ σέβωνται τὴ συζυγικὴ πίστι. Σὲ πολλὲς ἀφρικανικὲς φυλές, ἡ προδοσία τῆς συζύγου σπάνια ὁδηγεῖ στὸ διαζύγιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις, ποὺ ὁ σύζυγος ἔχει καὶ ἄλλες αἰτίες γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Πολὺ πιὸ συχνά, ὁ ἄντρας θεωρεῖ τὴν ἐξωσυζυγικὴ σχέσι τῆς συζύγου του σὰν μιὰ ζημία, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀντίζηλος πρέπει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. Στὴ φυλὴ τῶν Ντίνκα τῆς βορείου Ἀφρικῆς π.χ., ἡ ἀπιστία τῆς συζύγου πληρώνεται ἀπὸ τὸν ἀντίζηλο μὲ δύο μέχρι ἕξη ἀγελάδες».

Οἱ πρωτόγονες κοινωνίες ποὺ ἀναφέραμε, δὲν εἶναι ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς, κοινωνίες μητριαρχικές, γιατὶ ἐκεῖ ποὺ κυριαρχεῖ ἡ μητριαρχία, ἡ κατάστασι γιὰ τοὺς ἄντρες δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη.

Στὰ νησιὰ Μπισάγκος, κοντὰ στὴν πορτογαλλικὴ Γουϊνέα, ἡ ἐξουσία βρίσκεται στὰ χέρια τῶν γυναικῶν καί, ὅπως ἀναφέρει στὴ μελέτη της ἡ Ἔμμυ Μπερνάτζικ: «Μποροῦν νὰ χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄντρες τους ὅποτε θέλουν. Ἀντίθετα, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται στοὺς ἄντρες. Ἐξ ἄλλου, οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ μένουν πιστὲς στὸν ἄντρα τους καὶ μποροῦν νὰ ἐπισκέπτωνται ἢ νὰ δέχωνται στὸ σπίτι τους, ὅσες φορὲς τὸ ἐπιθυμοῦν, ἕνα φίλο τυχαῖο ἢ ὡρισμένο. Στὸ σύζυγο, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑψώσῃ τὴν παραμικρὴ διαμαρτυρία, διαφορετικὰ ἡ ἄπιστη σύζυγος θὰ τὸν ἔδιωχνε, γιατὶ ἡ καλύβα τους ἀνήκει στὴ γυναίκα (τὴν ἔχει χτίσει αὐτή, μαζὶ μὲ τὶς φίλες της). Μὰ ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ μεγαλύτερη ἐντύπωσι, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς οἱ ἄντρες πρέπει νὰ μένουν πιστοὶ στὶς συζύγους τους! Στὸ πρῶτο λοξοδρόμημα, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ τολμήσουν νὰ «κυττάξουν μιὰ ἄλλη», εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ πάρουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐλπίσουν ὅτι θὰ βροῦν ποτὲ πιὰ ἄλλη σύζυγο».

Περνῶντας ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ στὶς Πολικὲς χῶρες, παρατηροῦμε πὼς κι' ἐκεῖ ἕνας ἄλλος πρωτόγονος λαός, χρησιμοποιεῖ, στὸ θέμα τῆς γυναικείας ἀπιστίας, διαφορετικὰ κριτήρια.

Ὁ ἐθνολόγος Τύλμαν καὶ πάλι γράφει πὼς οἱ Ἐσκιμῶοι ἀποκλείουν κάθε μορφὴ συζυγικῆς ἀπιστίας: «Ὅταν ἡ γυναίκα ἀπατᾷ τὸν ἄντρα της, προσπαθεῖ νὰ φυλάγεται πολύ, γιὰ νὰ μὴ τὸν γελοιοποιήσῃ». Ἔτσι, ὅλα εἶναι ἐντάξει...

Τελειώνοντας αὐτὴ τὴ σύντομη ἀνασκόπησι τῶν συζυγικῶν ἐθίμων τῶν πρωτόγονων λαῶν, βλέπουμε ὅτι, στὰ νησιὰ Τζίλμπερτ τῆς Μικρονησίας, ὁ ἄπιστος ἄντρας τιμωρεῖται, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ ἄπιστη σύζυγος συγχωρεῖται.

Καί, γιὰ νὰ καταλήξουμε, προσθέτουμε πὼς πολλοὶ πρωτόγονοι λαοί, στοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει ἡ τυπικὴ ὑποχρέωσι τῆς συζυγικῆς πίστεως, φέρονται, οὔτε λιγώτερο οὔτε περισσότερο, ὅπως οἱ πολιτισμένοι. Ἡ συζυγικὴ πίστι, δηλαδή, διατηρεῖται, τόσο ἀπὸ τὸν ἄντρα ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ γυναίκα, ὅταν τὸ ζευγάρι ἔχῃ κατορθώσει νὰ βρῇ ἀγάπη καὶ ἁρμονία στὴν ἕνωσί του.

ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Οἱ λεγόμενες «εὐκαιρίες» μπορεῖ νὰ εὐνοήσουν τὴ γυναικεία ἀπιστία; Ὑπάρχουν ἐξωτερικὲς συνθῆκες, ποὺ χωρὶς ἀμφιβολία διευκολύνουν τὴν ἀπιστία, πάντοτε ὅμως ὅταν ἔχῃ ἡ γυναίκα αἰτίες καὶ προδιάθεσι. Οἱ ἴδιες εὐκαιρίες δὲν τὴν ἐπηρεάζουν καθόλου, ὅταν οἱ αἰτίες ποὺ δημιουργοῦν τὴν προδιάθεσι δὲν ὑπάρχουν.

Μὲ ἄλλα λόγια, στὴ γυναίκα δὲν συναντᾶται ἡ ψυχικὴ ἀντίδρασι, ποὺ εἶναι τόσο κοινὴ στὸν ἄντρα. Ἐκεῖνος ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν «εὐκαιρία», μόνο ἐπειδὴ ὑπάρχει.

Βέβαια, ὑπάρχουν μέρη, ὅπου ὁ ξεχωριστὸς τύπος τῆς ζωῆς, ἡ φυσικὴ ἀτμόσφαιρα ἢ οἱ τυχαῖες συναντήσεις εὐνοοῦν τοὺς ἐξωσυζυγικοὺς δεσμούς. Π.χ. τὰ μέρη τοῦ παραθερισμοῦ.

Μὰ οἱ ἐξωτερικὲς συνθῆκες δὲν παίζουν σχεδὸν ποτὲ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὶς γυναικεῖες ἀπιστίες.

Ἔχετε δῆ ποτὲ π.χ. μιὰ γυναίκα νὰ στρέφεται, στὴν ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ κυττάξῃ ἕναν ὡραῖο νέο, ποὺ πέρασε; Εἶναι μᾶλλον δύσκολο, αὐτό. Ὄχι μόνον ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες ἔχουν συνηθίσει νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὲς καὶ νὰ μὴν κυττάζουν τοὺς ἄντρες σ' ἕνα δημόσιο χῶρο, ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλα, γιατὶ τὸ ἐρωτικό τους ἐνδιαφέρον δὲν ξυπνάει εὔκολα ἀπὸ «ὀπτικοὺς πειρασμούς». Ἀντίθετα, οἱ ἄντρες διεγείρονται ἀμέσως, βλέποντας μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, καί, προσπαθῶντας νὰ τῆς δείξουν τὸν θαυμασμό τους, ἀκολουθοῦν μιὰ πολὺ παλιὰ ἀντρικὴ συνήθεια: τὸ φλέρτ.

Οἱ γυναῖκες ἐπηρεάζονται ἀπὸ παράγοντες πολὺ διαφορετικούς: Μιὰ ρομαντικὴ ἀτμόσφαιρα, ἰδιαίτερα ὅταν ὑπογραμμίζεται ἀπὸ μουσική, ἡ γοητεία τῆς νύχτας (ἀκόμα καὶ τὸ γεγονὸς πὼς δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν καλὰ τὸν παρτενάιρ τους κι' ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ τὶς διακρίνῃ, ἔχει κι' αὐτὸ τὴν ἐπίδρασί του), οἱ σκηνὲς ἑνὸς ἐρωτικοῦ φίλμ, ἐρεθίζουν τὶς αἰσθήσεις τους.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, οἱ σύζυγοι ἀναρωτιοῦνται μὲ ἀνησυχία: Μὰ τότε ἡ πίστι, σὰν γυναικεία ἀρετή, δὲν ὑπάρχει;

Ὑπάρχει, βέβαια, μά, ὅπως ὅλες οἱ ἀνθρώπινες ἀρετές, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περιποίησι καὶ φροντίδα. Εἶναι παράλογο καὶ ἀνόητο νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς ἡ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι πιστή, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι γυναίκα. Ἡ μονογαμία, ποὺ ἔχει ἐπιβληθῆ ἀπὸ τὸ δυτικὸ πολιτισμό μας, πρέπει νὰ διατηρῆται ἀπὸ μιὰ συζυγικὴ ἁρμονία, ἀπὸ μιὰ ψυχολογικὴ καὶ φυσιολογικὴ σχέσι ἀνάμεσα στοὺς δύο συζύγους, τέτοια, ὥστε ἡ γυναίκα νὰ μπορῇ νὰ μὴν ὑποχωρῇ στοὺς πειρασμούς, καὶ ἰδιαίτερα στοὺς ψυχολογικούς.

«Στὴν ἀπιστία κάθε γυναίκας», ἐπαναλαμβάνουν οἱ ψυχολόγοι, «τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ὁ πραγματικὸς ἔνοχος εἶναι ὁ σύζυγος».

Ἂς τὸ σκεφτοῦν αὐτὸ οἱ ἄντρες...

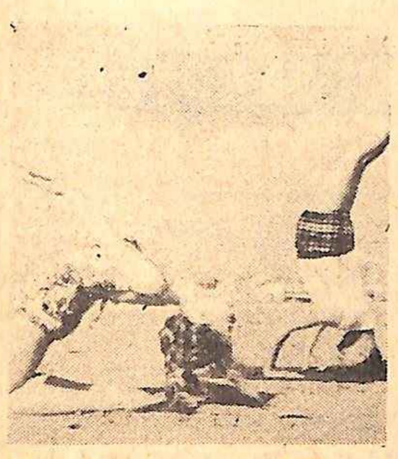

Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνο νὰ παίρνουμε τὸ ἡλιόλουτρο παίζοντας τὰ παιχνίδια τῆς πλάζ, παρὰ νὰ μένουμε ἀκίνητες.

Ο ΗΛΙΟΣ καὶ τὸ δέρμα

Ὠφέλεια καὶ βλάβες ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία

ΤΟΝ ἥλιο πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε, μὰ καὶ νὰ τὸν φοβώμαστε. Εἶναι ἕνας καλὸς γλύπτης καὶ μακιγιέρ, ποὺ σμιλεύει καὶ χρυσώνει, ἀφήνοντας τὸ δέρμα ἁπαλὸ καὶ λεῖο, σὰν ἕνα χαλίκι, ποὺ κυλήθηκε πολὺ ἀπὸ τὰ κύματα. Μὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ ἀσχήμια, καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη, ἂν δὲν ξεύρουμε νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὶς κακὲς συνέπειές του.

Μὲ τὶς ἀκτῖνες του, ὑπεριώδεις καὶ ὑπέρυθρες, ἐξασκεῖ ἐπίδρασι τονωτική. Κεντρίζει τὴν ὄρεξι, κάνει πιὸ ζωηρὴ τὴ λειτουργία τῶν ἀδένων, ἐπουλώνει τὶς πληγές.

Δερματικὲς δυσμορφίες, ὅπως τὸ «σαὶρ ντὲ πούλ», πολὺ μικρὰ κοκκινωπὰ σημάδια, ποὺ ἐμφανίζονται στὰ μπράτσα καὶ στοὺς μηρούς, ρωγμὲς στὸ δέρμα καὶ ἀτέλειωτες ἄλλες βλάβες καλυτερεύουν ἢ ἐξαφανίζονται ὁλότελα, μὲ τὴν καλῶς ἐννοουμένη κούρα τοῦ ἡλίου. Ἐπιδρᾷ εὐνοϊκὰ στὴ θεραπεία τῆς νεανικῆς ἀκμῆς. Μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιόλουτρου καὶ θαλασσόλουτρου, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φοβερῆς αὐτῆς δυσμορφίας, ἡ σμηγματόρροια, τὰ μπιμπίκια, τὰ σπυριὰ στὸ πρόσωπο, στὴν πλάτη καὶ στὸ στῆθος, ὑποχωροῦν.

★

Μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιόλουτρου, σὲ συνδυασμὸ μὲ θαλασσόλουτρο, εἶναι δυνατὸ σὲ λίγους μῆνες, ὅταν ἀκολουθοῦμε καὶ κάποια δίαιτα τροφῆς, νὰ διαλυθοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς κυτταρίτιδος, ποὺ εἶναι ἡ κυριωτέρα αἰτία παραμορφώσεως, τοῦ γυναικείου σώματος. Τέλος, τὸ μπρούντζινο χρῶμα, τὸ ἀληθινὸ στολίδι τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶναι ἕνα κέντρισμα τῶν λειτουργιῶν τοῦ δέρματος, ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν πρακτικὴ ἀνανέωσι τῶν ἐπιδερμικῶν κυττάρων.

Ἀλλὰ τὰ ἡλιόλουτρα, ὅπως εἴπαμε, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα. Σ' ἕνα ἄτομο μὲ καλὴ ὑγεία, ἡ ἀπερίσκεπτη χρησιμοποίησι τοῦ ἡλιόλουτρου μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ διάφορα κακά, ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ κοκκίνισμα μέχρι τὸ βαθὺ ἔγκαυμα, ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ πυρετὸ καὶ παραλήρημα.

★

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀτυχήματα στὸ δέρμα, ἡ κατάχρησι τοῦ ἥλιου μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ παλμοὺς καὶ ἀϋπνία. Ὅταν διαπιστώσουμε μιὰ κοκκινίλα λίγο ἔντονη στὴν ἐπιδερμίδα καὶ μιὰ αὐξημένη νευρικότητα, πρέπει ἀμέσως νὰ σταματήσουμε τὰ ἡλιόλουτρα, ὥσπου νὰ ἐξαφανισθοῦν τελείως τὰ συμπτώματα αὐτά. Πρέπει ἀκόμα νὰ προσέχουμε τὸν ἥλιο, ἂν δὲν εἴμαστε ὑγιεῖς. Τὰ ἡλιόλουτρα ἀπαγορεύονται στὶς φυματικές. Οἱ καρδιακές, ὅσες ὑποφέρουν ἀπὸ ἄσθμα καὶ ἀπὸ νεφρά, πρέπει νὰ συμβουλεύωνται τὸ γιατρό τους, πρὶν ἐκτεθοῦν στὸν ἥλιο.

Πῶς πρέπει νὰ γίνεται τὸ ἡλιόλουτρο; Ἀνάλογα μὲ τὸ κλῖμα καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασία.

Οἱ μελαχροινὲς ἀνέχονται καλύτερα τὰ ἡλιόλουτρα, παρὰ οἱ ξανθές. Τὰ λιπαρὰ δέρματα θέλουν λιγώτερη προφύλαξι ἀπὸ τὰ ξηρά. Οἱ ροῦσσες μὲ ἄσπρο δέρμα εἶναι πολὺ εὐαίσθητες στὸν ἥλιο.

Τὸ πιὸ κατάλληλο μέρος γιὰ ἡλιοθεραπεία εἶναι ἡ πλάζ, ποὺ ἀερίζεται ἀπὸ τὸν μπάτη. Πρὶν ἐκτεθοῦμε στὸν ἥλιο, ἀλείφουμε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα μ' ἕνα λάδι ἢ μιὰ κρέμα μὲ ἀντιακτινικὸ στοιχεῖο, ποὺ θὰ φιλτράρῃ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου καὶ θὰ προστατέψῃ τὸ δέρμα μας ἀπὸ τὸ κάψιμο, τὸ λέκιασμα καὶ τὴν ἀφυδάτωσι, εὐνοῶντας συγχρόνως τὸ μαύρισμά του.

Γιὰ τὸ πρόσωπο, πρέπει νὰ προτιμοῦμε τὴν κρέμα, ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν ἁπλώσουμε σὲ πυκνότερο στρῶμα, ὥστε νὰ γίνῃ σὰν μάσκα. Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο λιπαρὲς καὶ ξηρὲς ἀντηλιακὲς κρέμες, ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τοῦ δέρματος καὶ τὴν εὐαισθησία του στὸν ἥλιο.

Ἐκθέτουμε τὸ σῶμα μας στὸν ἥλιο ὁλόκληρο ἢ κατὰ μέρη. Στὴν πρώτη περίπτωσι, μένουμε στὸν ἥλιο πέντε λεπτὰ ἀνάσκελα καὶ ἄλλα πέντε μπρούμυτα τὴν πρώτη μέρα. Τὴν δεύτερη δέκα λεπτὰ καὶ συνεχίζουμε αὐξάνοντας κατὰ 10 λεπτὰ κάθε μέρα τὴ διάρκεια τοῦ ἡλιόλουτρου. Μὲ τὴ βαθμιαία αὐτὴ προσαρμογή, μποροῦμε νὰ φθάσουμε τὰ 80—100 λεπτά, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀτυχήματα.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἐκθέτουμε τὴν πρώτη μέρα ἐπὶ 10 λεπτὰ μόνο τὰ πόδια, ἔχοντας σκεπασμένο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Τὴ δεύτερη μέρα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια. Τὴν ἄλλη, τὰ πόδια, τὰ χέρια καὶ τὸν κορμὸ αὐξάνοντας ὅπως εἴπαμε βαθμιαῖα τὴ διάρκεια τοῦ ἡλιόλουτρου.

Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνο νὰ παίρνουμε τὸ ἡλιόλουτρο περπατῶντας στὴν ἀκρογιαλιὰ ἢ παίζοντας τὰ παιχνίδια τῆς πλάζ, παρὰ νὰ μένουμε ἀκίνητες. Τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μετροῦμε σχολαστικὰ τὴ διάρκειά του. Θὰ πρέπει μόνο νὰ μὴ κάνουμε κατάχρησι, τὶς πρῶτες μέρες.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ — ΚΟΝΔΥΛΗ
Αἰσθητικὸς

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Πέτρος Ντὲ Νίς, τριανταδύο χρόνων ποιητής, Ἰάκωβος Ντυρού, τριανταοκτὼ χρόνων εἰσοδηματίας.

(Στὸ σπίτι τοῦ Ντὲ Νίς. Εἶναι μόνος καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο του, ὅταν ξαφνικὰ μπαίνῃ ὁ Ντυρού).

ΝΤΥΡΟΥ: Πῶς μόνος; Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα σου;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Γυρίζει στοὺς δρόμους... Ξεπόρτισε ἀπὸ τὸ μεσημέρι... Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ δαύτη! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὴ χωνέψω...

ΝΤΥΡΟΥ: Ὤ!

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ναί, δὲν μπορῶ νὰ τὴ χωνέψω... Τὴν ἔχω ἐδῶ, στὸ στομάχι!...

ΝΤΥΡΟΥ: Στὴν καρδιά, θέλεις νὰ πῇς. Ὅλοι δὰ τὸ ξέρουμε πὼς τὴν παντρεύτηκες ἀπὸ ἔρωτα. Καὶ σὲ συγχαίρω, γιατὶ ἡ κυρία Ντὲ Νὶς εἶναι πολὺ ὡραία γυναίκα.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ἐγὼ θὰ τὴν προτιμοῦσα λιγώτερο ὡραία καὶ περισσότερο ἔξυπνη... Ἴσως νὰ ἦταν μοναδικὴ σύζυγος γιὰ ἕναν ὑπάλληλο, γιὰ ἕναν μηχανικό, γιὰ ἕναν συνταγματάρχη. Δὲν εἶναι ὅμως γιὰ τὸν Πέτρο Ντὲ Νίς, τὸν ποιητὴ τῶν «Λυγμῶν τῆς Πρωΐας», τῶν «Οἴστρων τῆς Νυκτός»...

ΝΤΥΡΟΥ: Τῶν «Ὀνείρων τοῦ Δειλινοῦ» κλπ. κλπ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές, πῶς θὰ ἤθελες ἐσὺ νὰ εἶναι ἡ γυναίκα σου;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Θὰ ἤθελα, ἁπλούστατα, νὰ εἶναι ἡ Μοῦσα ἡ ἴδια!

ΝΤΥΡΟΥ: Ξορκισμένη νἆναι!... Σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο νἄχῃ κανεὶς κοντά του αὐτὸ τὸ διάβολο, τὴ Μοῦσα!...

ΝΤΕ ΝΙΣ (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, θλιβερὰ καὶ πικρά): Ναί, θὰ ἤθελα τὴ γυναίκα μου νὰ κάθεται ἀντίκρυ μου, νὰ μὲ κυττάζῃ στὰ μάτια σιωπηλά, μὲ σηκωμένο τὸ δάχτυλό της ψηλά, σὰν τὴ Σίβυλλα... Ἔτσι θὰ μ' ἐνέπνεε... Θὰ ἤθελα νὰ μὲ καταλαβαίνῃ ὅταν τῆς μιλάω γιὰ τὴ σελήνη, γιὰ τ' ἀστέρια, νὰ κλαίῃ ὅταν πέφτῃ ἕνα κίτρινο φύλλο καὶ νὰ λιγώνεται ὅταν μυρίζῃ ἕνα ὡραῖο ἄνθος...

ΝΤΥΡΟΥ: Καὶ τί ἄλλο θὰ ἤθελες;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ὤ, πολλά! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω πὼς θἄθελα νἆναι ἡ γυναίκα τοῦ ὀνείρου μου!

ΝΤΥΡΟΥ: Ἡ κυρία Ντὲ Νὶς δὲν εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος τῶν ὀνείρων σου;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Τί λές; Αὐτὴ εἶναι μιά...

ΝΤΥΡΟΥ: Μιὰ νοικοκυρά;...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Καὶ λιγώτερο ἀκόμα... Μιὰ νοικοκυρὰ θὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ σοῦ μαγειρέψῃ ἕνα καλὸ φαΐ. Ἡ γυναίκα μου λοιπὸν εἶναι ἕνα τίποτα... κατώτερη ἀπὸ τὸ τίποτε... ἕνα ὑποτίποτε!... Δὲν μὲ καταλαβαίνει, σοῦ λέω...

ΝΤΥΡΟΥ: Δὲν κάνει καμμιὰ προσπάθεια νὰ σὲ καταλάβῃ;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ὄχι... Θὰ τὸ κατώρθωνε τάχα;

ΝΤΥΡΟΥ: Ὄχι, βέβαια!

ΝΤΕ ΝΙΣ: Τότε; Δὲν τῆς τὸ λέω γιὰ νὰ μὴν τὴ λυπήσω. Ὑποφέρω γι' αὐτό... Ἡ Βέρθα εἶναι ἐλαφρόμυαλη, ἄστατη! Καὶ τόσο φτωχὴ σὲ ἰδέες!...

ΝΤΥΡΟΥ: Εἶναι ὅμως πλούσια στὴν ἐμφάνισί της...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Αὐτὸ ναί... Τὸ ἐξωτερικό της κάνει εὐχάριστη ἐντύπωσι, ἀλλὰ δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ ἐσωτερικό. Ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν ὑγεία μου καὶ γιὰ τὸ σιγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ... Μοῦ μιλάει γι' ἀσήμαντα πράγματα... Γιὰ τὴν ὑπηρέτρια, γιὰ τὰ καναρίνια, γιὰ τὰ πεθερικά μου διαρκῶς... Φαντάσου... Οἱ στίχοι μου τὴν κάνουν καὶ κοιμᾶται... Δὲν τῆς ἀρέσει ἡ τέχνη μου.

ΝΤΥΡΟΥ: Ναί, ἀλλὰ σ' ἀγαπάει...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια.... Ἀντὶ ὅμως νὰ μ' ἀγαπάῃ ἔτσι κοινὰ καὶ συνηθισμένα, γιὰ τὰ πράσινά μου μάτια καὶ γιὰ τὰ καμαρωτά μου φρύδια, θὰ προτιμοῦσα νὰ μ' ἀγαποῦσε γιὰ λόγους πνευματικώτερους. Θὰ τὴν ἤθελα νὰ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἀδελφὴ τῆς σκέψεώς μου. Νά, αὐτὰ συλλογιζόμουν, ὅταν μπῆκες... Εἶμαι μόνος στὸν κόσμο, πάνω σ' ἕνα βράχο, μὲ μιὰν Εὔα πλάϊ μου, ποὺ στέκεται πολὺ χαμηλά... Εἶναι νὰ μὲ λυπᾶσαι, φίλε μου...

ΝΤΥΡΟΥ: Ὄχι, δὲν σὲ λυπᾶμαι...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Αὐτὸ τὸ περίμενα νὰ μοῦ τὸ πῇς... Εἶσαι ἕνας ἐγωϊστὴς ποὺ δὲν νιώθεις τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Καὶ καταλαβαίνω γιατί! Ἐπειδὴ ἐσὺ στάθηκες τυχερὸς καὶ πῆρες γυναίκα ποὺ θὰ τὴν ὀνειρευόταν κάθε καλλιτέχνης καὶ ποιητής...

ΝΤΥΡΟΥ: Ἂν τὴ θέλῃς, σοῦ τὴ χαρίζω...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Τί λές!...

ΝΤΥΡΟΥ: Τὴ χαρίζω σ' ἐσένα καὶ σ' ὁποιονδήποτε ἄλλον τὴ θέλει... Δὲν τὴν πουλάω, τὴ χαρίζω, τὴν ἰδεώδη αὐτὴ γυναίκα, ποὺ ὀνειρεύεται κάθε ποιητής. Βλέπω πὼς δὲν τὴν ξέρεις καλά... Ἐγὼ ὅμως ποὺ τὴν ἔχω...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ποιητής...

ΝΤΥΡΟΥ: Θεὸς φυλάξοι! Εἶμαι ἕνας εἰσοδηματίας ἀσήμαντος καὶ δὲν θἄθελα τίποτε παραπάνω.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὴ γυναίκα σου. Εἶναι μιὰ γυναίκα ποὺ δοξάζει καὶ σένα καὶ θὰ δόξαζε ἀκόμα καί...

ΝΤΥΡΟΥ: Ἄλλους δέκα, ἑκατό. Συνοικία ὁλόκληρη!

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΣΤΟΧΙΑ

Κατόπιν τῶν ἀτυχιῶν καὶ τῶν καζῶν συγχρόνως
καὶ πρὶν γενῶ ἐρωτικῶς ὁ μποῦφος τοῦ αἰῶνος,
ἔλαβον κοκκαλάκιον, ὦ παῖδες, νυκτερίδος
ἀντὶ λιρῶν τριάκοντα ὑπὸ ἀθιγγανίδος,
δι' οὗ, κατὰ βεβαίωσιν εἰλικρινοῦς τιμῆς
θὰ ἔτηκον ἐξ ἔρωτος τὰς Μίσσας καὶ τὰς Μίς.
Τούτέστιν ἔχων κτῆμα μου τοιοῦτον ὅπλον λαῦρον,
θὰ ἔζων μέσῳ φλογερῶν ἐρωτικῶν παλάβρων
κι' ὡς Δὸν-Ζουὰν περίοπτος μὲ ἔξαρσιν καὶ ζῆλον,
θὰ ἔκοπτον τὰ θήλεα δίκην μαρουλλοφύλλων.
Ἐφ' ᾧ τὸ κοκκαλάκιον ἁδράξας ἀνὰ χεῖρας
καὶ χαλαλίζων συναφῶς καὶ τὰς δοθείσας λίρας
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς πρὸς φλογερώδεις δράσεις
καὶ ἄμεσον κατάκτησιν χηρὸς καὶ Δίδος πάσης.
Κι' ἰδὼν ἐξαίφνης ὅμιλον Ἀτθίδων ὑπερόχων
καὶ θέσας ταύτας παραυτὰ ὡς πρώτιστόν μου στόχον,
ἤνοιξον τὰς ἀγκάλας μου καὶ κλείσας τὸ ματάκιον
—Τῆς νυχτερίδος, ἔκραξον, κατέχω (κοκκαλάκιον
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαιτῶ φεφλογερὰς (ἀγάπας!...
Πλὴν φεῦ! εὐθὺς εἰσέπραξον ἐκ τούτων (δέκα φάπας.
Φάπας σφοδρὰς εἰσέπραξον — ὦ τῆς (κακῆς μου μοίρας!—
καὶ γοερῶς ἐθρήνησον συγχρόνως καὶ (τὰς λίρας,
ἃς ἔδωσον ἀναζητῶν τῆς λύσεως τὸν (μίτον
καὶ ἀπεδείχθην οὕτω πως κουτότερος (τῶν... βλήττων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

διαβάσει τὲ ὡραῖα της μυθιστορήματα, τὲ τόσο ψυχολογικά...

ΝΤΥΡΟΥ: Ἐμένα ψυχολογεῖ σ' αὐτὰ καὶ μὲ κάνει ρεζίλι...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Μὴν εἶσαι χωριάτης. Παραδέξου ὅτι στάθηκες πιὸ τυχερὸς ἀπὸ μένα στὸ γάμο!

ΝΤΥΡΟΥ: Χειρότερο δυστύχημα ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι σύζυγος διάσημης μυθιστοριογράφου, δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ. Ἡ κρεβατοκάμαρά μας εἶναι γεμάτη χαρτιὰ καὶ βιβλία. Στὸ κρεβάτι μου δὲν βρίσκω παρὰ μολύβια καὶ πέννες. Δὲν ἀκούω νὰ λέῃ ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, παρὰ γιὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα, γιὰ ὑποσυνείδητα, γιὰ ψυχαναλύσεις. Καὶ στὸ τραπέζι, ἀντὶ νὰ μοῦ σερβίρῃ κοτολέττα καλοψημένη, μοῦ μιλάει γιὰ δράματα τῆς ζωῆς, ποὺ μοῦ προκαλοῦν ἀηδία.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Εἶσαι ὑπερβολικός!

ΝΤΥΡΟΥ: Κάθε ἄλλο! Καὶ τὸ χειρότερο, σὲ ὅ,τι γράφει ἡ γυναίκα μου διαβάζω τὴν ἴδια τὴ βιογραφία μας. Τί κάνουμε στὸ σπίτι μας, πῶς ξυπνᾶμε, πῶς κοιμόμαστε, ποιός εἶναι ὁ χαρακτήρας μας, τὶς μικροφιλονεικίες μας. Εἶμαι δέβαιος πὼς, ὅταν μιλῇ στὰ μυθιστορήματά της γιὰ συζύγους κουτούς, γελοίους, ἀπατημένους, αὐτοὶ ποὺ τὰ διαβάζουν... θὰ λένε μέσα τους: «Τὸν ἄντρα της ὑπονοεῖ ἐδῶ πέρα!...» Ἔχω γίνει δημόσιο θέαμα.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Εἶσαι μυγιάγγιχτος!

ΝΤΥΡΟΥ: Κι' ἐσύ;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ὄχι... Ἐγὼ εἶμαι ἐγωϊστὴς μόνο.

ΝΤΥΡΟΥ: Ἂν ἦταν τοὐλάχιστον ὅμορφη!...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Γιατί τὴν πῆρες τότε;

ΝΤΥΡΟΥ: Μὲ εἶχαν κάνει νὰ πιστέψω πὼς ἦταν ἁπλοϊκή, ἀφελής, ἠσκαλή. Τέτοια γυναίκα ἔψαχνα κι' ἐγὼ νάβρω... Ἕνα πλάσμα χωρὶς φαντασία. Καὶ τὴν ἔπαθα... Τὴν παντρεύτηκα, καί, μόλις τὴν πῆρα, ἀνακάλυψα πὼς καταγινόταν μὲ τὴ φιλολογία... πὼς εἶχε μέλλον... πὼς ἦταν μεγαλοφυΐα... πὼς δημοσιεύει καὶ πὼς θὰ γίνῃ ἔνδοξη! Μπούμ!... Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ μὲ πλησιάζουν, νὰ μοῦ σφίγγουν τὸ χέρι, νὰ μὲ φιλοῦν... Μοῦ ἔλεγαν: «Θὰ εἴσαστε ὑπερήφανος, ποὺ ἔχετε τέτοιε γυναίκα!» Ὅλος ὁ κόσμος γιὰ σᾶς μιλάει!...» Καὶ σὰν νὰ μὴν μοῦ ἔφτανε αὐτά, εἶναι ἀκόμα κακὴ καὶ παράξενη. Ὅταν π.χ. ἕνα κεφάλαιο τοῦ μυθιστορήματός της «δὲν βγαίνει», ὅπως αὐτὴ τὸ θέλει, τρέμει ὅλο τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ πάνε καὶ κρύβονται...;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ἀλήθεια, ἔχεις καὶ παιδιά; Καὶ τὰ παραμελεῖ;

ΝΤΥΡΟΥ: Ἔχω δύο!... Τὰ κακόμοιρα! Δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ παιγνίδι! Τὶς προάλλες εἴχαμε προσκαλεσμένους στὸ σπίτι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ φίλη μας κ. Βιολὰζ μὲ ρώτησε, καθὼς τρώγαμε: «Πῶς πάει ὁ τελευταῖος βλαστός;» Τότε ἐγὼ τῆς ἀπάντησα: «Ἔβγαλε ἕνα δοντάκι σήμερα». Ἀμέσως ἡ γυναίκα μου ἔγινε θηρίο καὶ οὐρλιαξε: «Ἀ! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, ἀνόητε; Ἡ κυρία Βιολὰζ σοῦ μιλεῖ γιὰ τὸ τελευταῖο μου βιβλίο».

ΝΤΕ ΝΙΣ: Λοιπόν;

ΝΤΥΡΟΥ: Λοιπόν, εἶπα κι' ἐγὼ συγνωμόνα: «Βρίσκεται στὴ δεκάτη ἑνάτη του ἔκδοση!» Ὅλοι τότε ξεφώνισαν: «Μπράβο! Μπράβο!

ΝΤΕΝΙΣ: Κουταμάρες ποὺ δὲν ἀφελοῦν σὲ τίποτε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι φίλε μου, πὼς κανένας δὲν εἶναι εὐτυχισμένος. Ἂς παρηγορηθοῦμε λοιπόν.

ΝΤΥΡΟΥ: Πῶς;

ΝΤΕ ΝΙΣ: Γράφαντας στίχους.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Μὰ ἐγὼ δὲν γράφω...

ΝΤΕ ΝΙΣ: Τότε ἐσὺ νὰ πιῇς ἕνα ποτήρι... Στάσου, ἔχω ἕνα πρώτης τάξεως λικέρ.

ΝΤΥΡΟΥ: Ἂς τὸ δοκιμάσουμε λοιπόν.

ΝΤΕ ΝΙΣ (γεμίζοντας τὰ ποτήρια): Καὶ γιὰ τίνος ὑγεία νὰ πιοῦμε; Γιὰ τὴ δική μας;

ΝΤΥΡΟΥ: Γιὰ τῶν γυναικῶν μας. Τὸ ἴδιο κάνει.

ΝΤΕ ΝΙΣ: Ἀλήθεια! Εἰς ὑγείαν τους λοιπόν!

ΝΤΥΡΟΥ (μὲ στεναγμό): Ἐπίσης! (πίνουν).

ΕΡ. ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Δίδυμη διπλὴ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια 1 καὶ 2, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο φωνῆεν, συμπληρῶστε ἀκολούθως τὸ σχέδιο μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

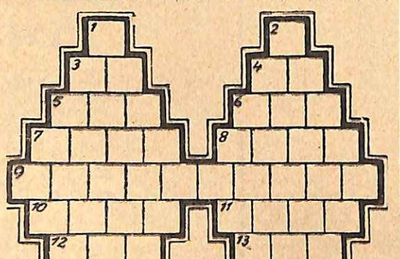

Γιὰ κάθε λέξη, μέχρι τὴν ἑνάτη, θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὰν ἕνα καινούργιο. Στὴ συνέχεια δέ, ἡ καθε λέξη θὰ σχηματίζεται μὲ τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, μεῖον ἕνα, γιὰ νὰ φτάσετε στὰ τετραγωνίδια 16 καὶ 17, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο φωνῆεν, ποὺ εἴχατε βάλει καὶ μέσα στὰ δυὸ πρῶτα (1 καὶ 2).

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Φωνῆεν.
2) Φωνῆεν.
3) Ἄρθρο.
4) Νότα.
5) Σύμφωνον.
6) Ἀρχικὰ ἀεροπορικῆς δυνάμεως.
7) Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
8) Κατεύθυνσις κινουμένου πράγματος.
9) Τὸ ζητοῦμε ἀπὸ ἠθοποιούς.
10) Τήβεννος τῶν Ρωμαίων.
11) Ἥρωὶς τοῦ Ἴψεν.
12) Ἀρχικά, ποὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀγρότες.
13) Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
14) Βυζαντινὴ νότα.
15) 100 τετραγωνικὰ μέτρα.
16) Φωνῆεν.
17) Φωνῆεν. Δ

Μικρὰ προβλήματα

1) Ὅταν βρίσκωμαι στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι μιᾶς σκάλας, ὑπάρχουν 5 σκαλοπάτια ἀνάμεσα στὸ δικό μου καὶ στὸ μεσαῖο σκαλοπάτι. Πόσα εἶναι ἐν ὅλῳ τὰ σκαλοπάτια αὐτῆς τῆς σκάλας;

★

2) Ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἡλικία τοῦ κυρίου Πέτρου, εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν διψήφιο ἀριθμό, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἡλικία τῆς γυναίκας του, ἀλλὰ ἀνεστραμμένος. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τὴν ἡλικία τῶν δυὸ συζύγων, γνωρίζοντας ὅτι ὁ κύριος Πέτρος ξεπερνᾶ τὴ γυναίκα του κατὰ τὸ 1)11 τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἡλικιῶν τοῦ ζεύγους.

★

3) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τοὺς ἀριθμούς, ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήσετε πιὸ κάτω στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός:

```
    . . 3
    . . .
  -------
    1 4 .
  3 7 3 8
  -------
  3 8 . . .
```

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε, σᾶς ἀποκαλύπτουμε πὼς θὰ χρησιμοποιήσετε πέντε φορὲς τὸ 6 καὶ τέσσερις φορὲς τὸ 2.

Οἱ ἀφηρημάδες τῆς οἰκογενείας Παπατρέχα

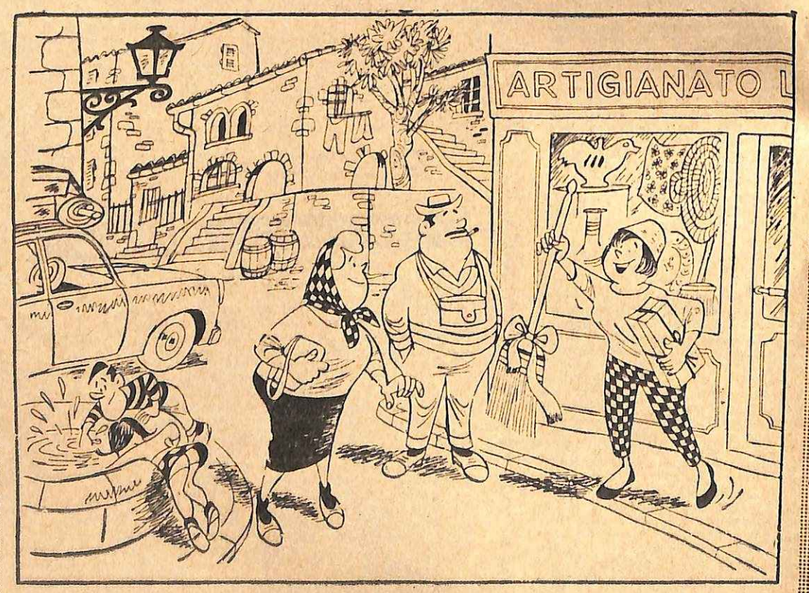

Ἡ οἰκογένεια Παπατρέχα ἀποφάσισε νὰ περάσῃ ἑφέτος τὶς διακοπές της στὴν Ἰταλία. Ἡ ἀφηρημάδα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ποὺ σᾶς εἶναι πολὺ γνωστή, τὴν ἔκανε πάλι νὰ χάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μικροαντικείμενα, ποὺ ἀγόρασε, δίνοντάς μας τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς προσφέρουμε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ποὺ θυμίζει μαγικὴ εἰκόνα.

Τί ἔχασε σήμερα ἡ οἰκογένεια Παπατρέχα; Ὅπως πάντα, τὸ ἀντικείμενο, ποὺ χάθηκε, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξῆς, ποὺ βλέπετε κάτω ἀπὸ τὸ σχέδιο. Μέσα στὴν εἰκόνα, βρίσκεται σὲ διαφορετικό, ἴσως, μέγεθος, ἀλλὰ πανόμοιο καὶ μὲ τὶς ἴδιες ἀναλογίες.

Ἔχετε στὴ διάθεσί σας δυὸ λεπτά, γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψετε. Μόνο τότε θὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 86

Φεύγοντας γιὰ τὶς διακοπὲς

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ γνώριμο κόσμο του

Στοὺς λιγώτερο προωδευμένους πολιτισμούς, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι συγκεντρώνονται, ὅταν πρόκειται νὰ κοιμηθοῦν, γιὰ νὰ διώξουν κάθε φόβο μὲ τὴ συναίσθησι τῆς συντροφιᾶς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τίποτα κακὸ στὴν ἐπιθυμία τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θέλει νὰ πάρῃ στὸ κρεβάτι του τὸ ἀρκουδάκι του, γιὰ νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ πρὶν νὰ κοιμηθῇ.

Φεύγοντας, γιὰ τὶς διακοπές, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσετε αὐτὰ τὰ βασικὰ παιχνίδια, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴ νυχτερινὴ ἡσυχία τοῦ παιδιοῦ. Βάλτε τα στὴν βαλίτσα, ἀνάμεσα στὰ ἀπαραίτητα πράγματα. Μὰ βάλτε μαζὶ καὶ τὰ παιχνίδια τῆς ἡμέρας, ἐκεῖνα ποὺ τὸ παιδί σας προτιμᾶ. Τὰ παιχνίδια εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ ἕνα μέρος τοῦ κόσμου τους. Καὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε πὼς, γιὰ τὸ παιδί, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος ἀποτελεῖ πάντα ἕνα «σόκ».

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ παιδὶ χαίρεται ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἰδιαίτερα ὅταν δὲν πηγαίνῃ σ' ἕνα ἄλλο σπίτι, ἀλλὰ σ' ἕνα περιβάλλον ἀνώνυμο, ὅπως εἶναι τὰ ξενοδοχεῖα καὶ οἱ πανσιόν.

Γι' αὐτό, τὰ παιχνίδια του χρειάζονται, γιὰ νὰ δημιουργήσουν γύρω του μιὰ αὐτοπάτη τοῦ συνηθισμένου του περιβάλλοντος, ποὺ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ δείχνει, τὸ ἀγαπᾶ βαθειά.

Θαυμάσια καὶ χαρακτηριστικὰ καλοκαιριάτικα παιχνίδια εἶναι τὰ μπαλλόνια, οἱ κύκνοι, οἱ γῆινες, τὰ μυθολογικὰ ζῶα, οἱ βαρκοῦλες ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ποὺ φουσκώνουν μὲ ἀέρα. Ὅλα αὐτὰ χρησιμεύουν γιὰ νὰ κάνουν πιὸ εὐχάριστο τὸν παραθερισμὸ καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τὸ πνεῦμα παιδάκια στὶς πρῶτες ἐπαφές τους μὲ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας.

Γιὰ τὰ κοριτσάκια, ὑπάρχουν πολὺ ὠφέλιμα ἀλλὰ καὶ διασκεδαστικὰ παιχνίδια, ὅπως τὸ σκοινάκι καὶ ἡ μπάλλα, ποὺ βοηθοῦν τὸ σῶμα νὰ ἀναπτυχθῇ ἁρμονικά. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ὀνομάζουν «παιχνίδια χάριτος».

Κοντὰ στὴν ἀγαπημένη κούκλα ἢ τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε νὰ βάλετε στὴ βαλίτσα τοὐλάχιστον ἕνα παιχνίδι ὑποψιασμένης, π.χ. τέμπλας, γιατὶ καὶ τοιο παιχνίδι θὰ ἀποδειχθῇ πολὺ χρήσιμο γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ παιδιὰ ἥσυχα ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα.

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΤΕ ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ κάνετε γιὰ νὰ φτάσῃς, τὰ παιδιὰ γίνονται εὔκολα ἀνήσυχα. «Βαριοῦνται», ὅπως δηλώνουν μὲ ὕφος ἀνώμεσα στὸ σοβαρὸ καὶ τὸ πεισμωμένο. Δηλαδὴ ἐκνευρίζονται μένοντας κλεισμένα ὥρες σ' ἕνα στενὸ χῶρο.

Νὰ μερικὰ τεχνάσματα, γιὰ νὰ τὰ ἀπασχολήσετε. Τὰ ἔχουν χρησιμοποιήσει πολλοὶ γονεῖς, καὶ ἔχουν ἀποδώσει θετικὸ ἀποτελέσματα.

Γιὰ νὰ κρατήσετε ἄγρυπνη τὴν παρατηρητικότητα τῶν παιδιῶν καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς φανοῦν ἀτέλειωτες οἱ ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ, πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ τὰ πείσετε νὰ στρέψουν τὴν προσοχή τους καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους σὲ κάτι συγκεκριμένο.

Πέστε τους π.χ.: «Καθορίζω ἕνα βραδεῖο (ποὺ θὰ εἶναι μερικὲς καραμέλλες, ἕνα παγωτό, ἕνα ὁποιοδήποτε πραγματάκι) γιὰ ὅποιον ξέρει νὰ δείξῃ τὰ ἀμπέλια ποὺ θὰ συναντήσουμε κοντὰ στὸ δρόμο. Ὅποιος μετρήσῃ τὰ περισσότερα, θὰ κερδίσῃ».

Ἢ πέστε στὸ Γιωργάκη νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ σκοῦρα αὐτοκίνητα καὶ στὴ Μαρίτσα ὅλα τὰ ἀνοιχτόχρωμα. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ συμπληρώσῃ πρῶτος τὸν ἀριθμὸ 100, θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα σ' ἕνα παιχνιδάκι, ὅταν θὰ φτάσετε στὸ μέρος τοῦ προορισμοῦ σας.

Τὰ πράγματα, στὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ προσελκύσετε τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν σας, δημιουργώντας μιὰ ἀμιλλα μεταξύ τους, εἶναι πολλά: τὰ χρώματα τῶν αὐτοκινήτων, οἱ σοῦστες, τὰ φορτηγά, τὰ ζῶα ποὺ βρίσκονται στοὺς κάμπους, οἱ ἀγροτικὲς μηχανές... Ἂν τὸ παιδὶ εἶναι ἕνα, μπορεῖτε καὶ πάλι νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ἴδιο τέχνασμα.

Ἕνα «μηχανικὸ» μέσον, γιὰ νὰ ἀπασχολήσετε τὰ παιδιὰ στὸ ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο, εἶναι νὰ τοὺς χαρίσετε ἕνα δικό τους ταμπλὸ αὐτοκινήτου, μὲ βολάν, καθρεφτάκι, ταχύτητες κλπ. Τὸ παιδάκι θὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁδηγεῖ κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένο.

Πέστε του π.χ.: «Ἂν μετρήσῃς πενῆντα κόκκινα αὐτοκίνητα ἢ εἰκοσι φορτηγά, ἢ τριάντα γελάδες, θὰ ἔχῃς ἕνα παγωτό, στὴν πρώτη πόλι ποὺ θὰ συναντήσουμε».

ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ, ΑΦΗΣΤΕ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ

Οἱ πιὸ προνοητικὲς μητέρες ἔχουν κιόλας ἑτοιμη τὴ... βαλίτσα γιὰ τὶς διακοπές, δηλαδὴ τὴν καλοκαιριάτικη γκαρνταρόμπα τοῦ παιδιοῦ τους, ποὺ τὴν ἑτοίμασαν ἀπὸ πρὶν μὲ ἡσυχία. Μὰ ἀκόμα κι' ἐκεῖνες ποὺ προτιμοῦν τὴν «γκαρνταρόμπα ἀστραπή», ποὺ ἀγοράζεται σ' ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ ἕνα μεγάλο κατάστημα, θὰ ἔχουν ἀρχίσει ὁπωσδήποτε νὰ μιλοῦν γιὰ προγράμματα, γιὰ ἡμερομηνίες καὶ... γιὰ βαλίτσες.

Ἀνάμεσα στὶς τόσες ἀνησυχίες τους —νὰ μὴν ξεχάσουν τὸ τάδε ἢ τὸ δεῖνα πρᾶγμα— ὑπάρχει καὶ μιὰ συμβουλή, ποὺ οἱ μελετητὲς τῆς παιδικῆς ψυχολογίας τὴν ἀνανεώνουν κάθε χρόνο: «Λησμονῆστε ὅ,τι μποροῦμε π.χ. νὰ ἀπατοῦμε ἀπὸ ἕνα ἀγοράκι ἢ ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρόνων νὰ εἶναι ὑπόδειγμα καθαριότητος καὶ τάξεως. (Μερικὰ παιδιὰ ἀγαποῦν «καθάρματα» τὴν τάξι, μὰ ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι). Δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ἀπαιτήσουμε νὰ φυλάῃ τὰ παιχνίδια του σὰν εὐθραυστα καὶ πολύτιμα ἀντικείμενα, οὔτε μποροῦμε νὰ ἀξιώσουμε ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ ἀγαποῦν περισσότερο τὴ μελέτη ἀπὸ τὸ παιχνίδι.

Καί, ὁπωσδήποτε, δὲν πρέπει νὰ τὰ ζητᾶμε ὅλα αὐτὰ ἐπίμονα καὶ ἀδιάκοπα, δηλαδὴ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας καὶ σὲ κάθε περίπτωσι. Ἀφοῦ καθορίσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ παραθερισμοῦ ἕνα πρόγραμμα γιὰ τὶς ὧρες τῆς μελέτης, τῆς καθαριότητος, τῆς τάξεως, ἐφηνέτε καὶ μερικὲς ὧρες ἐλεύθερες, ὅσες τὸ δυνατὸν περισσότερες, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ παιδὶ νὰ παίξῃ ἐλεύθερα, νὰ χαρῇ, νὰ διασκεδάσῃ. Μόνον ἔτσι οἱ διακοπὲς θὰ τὸ ὠφελήσουν πραγματικά.

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΑΝ ΥΠΟΦΕΡΗ ΑΠΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τὸ ταξίδι μὲ τὰ παιδιά, εἶναι πάντα ἕνα πρόβλημα, καὶ γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερο στὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν τὰ τραῖνα καὶ τὰ πλοῖα εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ κόσμο καὶ οἱ δρόμοι ἀπὸ αὐτοκίνητα. Γιὰ τὰ παιδιά, τὸ ταξίδι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μόνον σὰν μεταφορὰ καὶ νὰ εἶναι τόσο πιὸ σύντομο, ὅσο μικρότερο εἶναι τὸ παιδί. Γιατὶ τὸ τουριστικὸ ταξίδι μὲ μεγάλες διαδρομὲς τὸ βλάπτει, ἀντὶ νὰ τὸ ὠφελῇ, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ μέσου μεταφορᾶς ἐξαρτᾶται, βέβαια, ἀπὸ τὶς οἰκογενειακὲς ἀπαιτήσεις καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς ὑπολογισμούς. Μά, ἐφόσον εἶναι δυνατόν, πρέπει νὰ προτιμᾶτε π.χ. τὸ τραῖνο ἢ τὸ πλοῖο ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, γιατὶ ἔτσι τὰ παιδιὰ θὰ ἔχουν περισσότερο χῶρο γιὰ νὰ κινηθοῦν.

Σημαντικὸ εἶναι ἐπίσης νὰ φροντίσετε νὰ ἀποφύγετε τὸν ἥλιο, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ τραίνου ἢ τοῦ αὐτοκινήτου (μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὠτίτιδες ἢ ἀμυγδαλίτιδα).

Ὅταν θὰ περάσουν τὸν πρῶτο τους χρόνο, τὰ παιδάκια μπορεῖ νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ναυτία, ὅταν ταξιδεύουν μὲ πλοῖο ἢ αὐτοκίνητο, μὲ τραῖνο κλπ. Χλωμιάζουν, ἱδρώνουν, ἔχουν τάσεις καὶ τοσα πρὸς ἔμετο. Τί θὰ κάνετε τότε; Μὴν ἀφήσετε τὸ παιδὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ ταξίδι μὲ τὸ στομάχι ἄδειο. Δώστε του νὰ φάῃ κάτι ἐλαφρὸ (ἄλλες φορὲς (χωρὶς ὑγρά). Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, βάλτε το νὰ βαπλώσῃ ἐνάσκελα. Ἂν, παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς φροντίδες παρουσιάζονται ἡ ἀδιαθεσία καὶ ὁ ἔμετος, πρέπει τότε νὰ καταφύγετε σὲ φαρμακευτικὴ θεραπεία, δίνοντας στὸ παιδί, μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ, ἕνα εἰδικὸ χάπι ἐναντίον τῆς ναυτίας.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀγγλία, ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ πρώτου τσιγάρου εἶναι τὰ 10 χρόνια γιὰ τὰ ἀγόρια καὶ τὰ 13 γιὰ τὰ κορίτσια. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἔρευνα διαπιστώθηκε, πὼς τὸ πενῆντα τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀγοριῶν καὶ τὸ σαρανταπέντε τοῖς ἑκατὸ τῶν κοριτσιῶν καπνίζουν μὲ τὴν ἀδεια τῶν γονέων τους. Μιὰ ἄλλη χαρακτηριστικὴ διαπίστωσι εἶναι ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας, τοῦ καπνίζει — πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα— ἐνθαρρύνουν τὰ παιδιὰ στὸ βίτσιο τοῦ τσιγάρου.

ΤΑ ΣΧΕΔΟΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Τὰ ἐννιὰ ἐπεισόδια ποὺ θὰ διηγηθοῦμε πιὸ κάτω, δὲν εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας. Εἶναι ἱστορίες ποὺ συνέβηκαν πραγματικὰ στὸ διάστημα τοῦ 1964 καὶ ποὺ συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὶς ἰταλικὲς ἐφημερίδες τοῦ περασμένου χρόνου. Φαίνονται σὰν κομμάτια ἀπὸ κωμικοτραγικὰ θεατρικὰ ἔργα, στὰ ὁποῖα ὁ ἔρωτας — τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς μὲ τὴν ἀρνητικὴ σημασία του — εἶναι τὸ ἐλατήριο ποὺ κινεῖ τὸν πρωταγωνιστὴ μέχρι τὸ συχνὰ γελοῖο φινάλε.

Πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ ἀνθολογία ἀπὸ ἐπεισόδια σχεδὸν παράλογα. Στὶς μικρὲς αὐτὲς ἱστορίες, ἀναφέρονται μόνο τὰ ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ οἱ φωτογραφίες ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ σκίτσο.

Ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα αἴσθημα τρυφερὸ καὶ εὐγενικό, μιὰ ἀρετὴ ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζῃ, ἰδιαίτερα ὅταν ξυπνᾶ τὶς αἰσθήσεις. Γιατὶ τότε κινδυνεύει νὰ ἀλλοιωθῆ μὲ μεγάλη εὐκολία, νὰ μεταμορφωθῆ σ' ἕνα αἴσθημα ἐγωιστικό, παράλογο, καὶ νὰ καταλήξῃ σὲ περιστατικὰ γελοῖα, ποὺ σημειώνονται στὴν ἀστυνομία, στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ἢ στὶς πρῶτες βοήθειες ἑνὸς νοσοκομείου.

Ὅταν χάνῃ τὴ λογική, ὁ ἄντρας (ἢ ἡ γυναίκα) παραούρεται σὲ μιὰ συμπεριφορὰ παράλογη καὶ γελοία, ποὺ τὸν κάνει νὰ κοκκινίζῃ, ὅταν ξαναβρῇ τὸν αὐτοέλεγχό του. Καὶ τὰ στρατηγήματα ἢ οἱ ραδιουργίες στὰ ὁποῖα καταφεύγει, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκοπούς του, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς στρέφονται ἐναντίον του.

1. Ο «ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ» ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΦΙΤΑ

Ὁ Ν. Τ. ἦταν ἕνας ὑποδειγματικὸς σύζυγος, ὄχι πιὰ πολὺ νέος, ὑπάλληλος στὸ δημοσρχεῖο μιᾶς ἰταλικῆς πόλεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ θύ-

μα τῆς συγκατοικίας. Γιατὶ ἡ ἀτυχία του ἄρχισε, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ σύζυγός του τοῦ δήλωσε πὼς ἡ ζωὴ εἶχε ἀκριβήνει πολὺ καὶ πὼς ὁ μισθός του δὲν ἔφτανε πιὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ. «Τὸ μόνο ποὺ μπορούμε νὰ κάνουμε», πρότεινε «εἶναι νὰ νοικιάσουμε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μας». Ὁ Ν. Τ. δέχτηκε κι' ἔτσι ἡ γυναίκα του δὲν ἄργησε νὰ βρῇ δύο ἐνοικιάστριες. Αὐτὲς ἦταν δύο φίλες, μία σπουδάστρια καὶ μιὰ πωλήτρια, νέες, χαριτωμένες, προκλητικές. Μιὰ Κυριακή, οἱ δυὸ κοπέλλες βγῆκαν γιὰ νὰ πάνε νὰ χορέψουν, ἐνῶ ἡ σύζυγος τοῦ Ν.Τ. πῆγε στὴν ἐκκλησία. Ἔτσι, ὁ Ν. Τ. ἔμεινε μόνος στὸ σπίτι μὲ τὶς σκέψεις του. Σὲ μιὰ στιγμή, ἔφερε τὸ δάκτυλο στὸ μέτωπό του σὰν νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευση. Ὕστερα ἀνέβηκε στὴ σοφίτα, ἔφώδιασμένη μὲ ἕνα τρυπάνι, ἄνοιξε δύο τρύπες στὸ πάτωμα, πάνω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν, καὶ τὶς καμουφλάρισε μὲ δυὸ φελλούς. Μετὰ τὸ δεῖπνο, οἱ ἐνοικιάστριες πῆγαν στὸ δωμάτιό τους καὶ ὁ Ν.Τ., μὲ κάποια πρόφαση, ἀνέβηκε στὸ μυστικό του παρατηρητήριο. Οἱ κοπέλλες γδύθηκαν καὶ ἑτοιμάστηκαν νὰ ξαπλώσουν στὰ κρεβάτια τους, ὅταν ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶπε: "Ἐμαθες νὰ χορεύῃς τὸ σέρφ;» «Τὰ καταφέρνω... γιὰ κύτταξε», ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, οἱ σανίδες τῆς σοφίτας, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ γερές, ὑπεχώρησαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ «ὑποδειγματικοῦ συζύγου» ποὺ βρέθηκε πάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν κοριτσιῶν, μέσα σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σοβάδες. Ἔτσι ὅμως, γκρεμίστηκε καὶ ὁ σταθερώτατος γάμος τοῦ κυρίου Ν. Τ. γιατὶ ἡ σύζυγός του ἀρνήθηκε νὰ συνεχίσῃ νὰ ζῇ κοντά του.

2. ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΤΗ ΝΥΦΗ

Ὥρα 11: Σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία τῆς ἐπαρχίας τῆς Νεαπόλεως, ἕνας νέος, μὲ ἄσπρο γαρύφαλλο στὸ πέτο τοῦ σκούρου κοστουμιοῦ του, περιμένει, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, τὴν κοπέλλα ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῇ. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ἀνώφελης ἀναμονῆς μερικοὶ φίλοι ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μιὰ ἔρευνα, μὰ κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ βρῇ τὴν Ἐμιλία, τὴ νύφη. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της εἶναι κλεισμένη, ὅλοι ἔχουν ἐξαφανιστῇ. Ὁ παπᾶς δὲν κρύβει τὴν ἀνησυχία του. Στὸ τέλος, ρωτάει ἀνυπόμονα: «Τί θὰ κάνουμε;» Ὁ γαμπρὸς τὸν παρακαλεῖ νὰ περιμένουν λίγο ἀκόμα. Μὰ ἡ Ἐμιλία δὲν παρουσιάζεται, οὔτε καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς της. Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ κοπέλλα τὸ ξανασκέφτηκε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ δὲν θέλει πιὰ

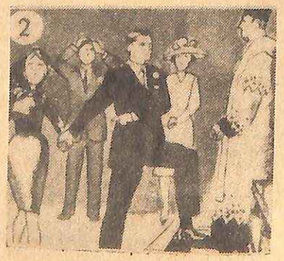

3. ΕΔΕΣΕ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΦΙΛΟ ΤΗΣ

Συνέβηκε στὴ Ρώμη. Τὸ κλασσικὸ τέχνασμα γιὰ νὰ μπορέσῃ ἕνας σύζυγος νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ γυναίκα του νὰ τὸν ἀ-

πατᾷ, εἶναι νὰ προσποιηθῇ πὼς φεύγει γιὰ ταξίδι καὶ ὕστερα νὰ γυρίσῃ ἀπρόοπτα. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ κόλπο ἀποφάσισε νὰ μεταχειριστῇ ὁ ὑπάλληλος Τ. Λ., ὅταν μερικὰ ἀνώνυμα τηλεφωνήματα τὸν πληροφόρησαν πὼς ἡ σύζυγός του τὸν ἀπατοῦσε μ' ἕνα γοητευτικὸ νεαρό. Μιὰ μέρα λοιπόν, τὴν πληροφόρησε πὼς ἐπρόκειτο νὰ πάῃ στὸ Μιλάνο, γιὰ ἕναν ἔλεγχο στὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς ἑταιρίας ὅπου ἐργαζόταν. Τὸ βράδυ, τὴ χαιρέτησε τὴ φίλησε καὶ ἔφυγε. Μὰ δὲν πῆγε πολὺ μακρυά. Ἔπιασε πόστο στὸ καφενεῖο, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ ἐλέγχῃ τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, εἶδε τὸν ἀντίζηλό του νὰ φτάνῃ. Περίμενε λίγο ἀκόμα κι' ἔπειτα ὥρμησε μέσα στὸ σπίτι κι' ἔπιασε τὴ γυναίκα του καὶ τὸ φίλο της στὸ κρεβάτι. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τί θὰ περιμένατε;... Νὰ βάλῃ τὰ χέρια του στὸ αἷμα ὁ ἀπατημένος σύζυγος; Μὰ κάθε ἄλλο! Ὁ Τ.Λ. εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλὴ φαντασία. Δὲν φώναξε, δὲν ἐπιχείρησε νὰ ἐγκληματήσῃ. Ἅρπαξε μονάχα τὴν ἄπιστη σύζυγο καὶ τὸ φίλο της κι' ἔτσι ὅπως τοὺς εἶχε βρῇ, τοὺς ἔβεσε στὸ κρεβάτι. Ὕστερα τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βεβαιωθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὴ μοιχεία. Μά, ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ταραχή, ἡ ἄπιστη σύζυγος πῆγε στὴν ἀστυνομία, κατηγορώντας τὸ σύζυγό της γιὰ σκληρότητα, τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὴν εἶδαν «ἀτημέλητη» γιὰ «ἔμπρακτο ἐξύβρισι». Κανεὶς ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της καὶ τότε ἐκείνη ἔβγαλε κτυπώντας τὴν πόρτα καὶ ἀπειλώντας ὅτι ὁ δικηγόρος της θὰ ἀπεδείκνυε πὼς ἦταν ὅλοι ἔνοχοι. Μὰ ἐνῶ κατέβαινε τὶς σκάλες ἔπεσε, κατρακύλησε μέχρι κάτω, καὶ μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο μὲ σπασμένη τὴ μύτη!

4. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΟ ΚΑΝΑΛΙ

Ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος, ὁ κύριος Σ. Μπ. ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἐργαζόταν στὴ Βενετία. Καὶ, ἐρχόταν σ' ἐκείνη τὴ πόλη. Βρῆκε μιὰ ἀρραβωνιαστικιά. Μὰ ἡ κοπέλλα, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, τὸν βαρέθηκε καὶ τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ ἕναν ἄλλο. Ἀπελπισμένος τότε ὁ Σ. Μπ. σκέφθηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Θὰ μήθηκε πὼς εἶχε διαβάσει πρὶν ἀπὸ καιρὸ γιὰ ἕνα νέο, ποὺ, ὅταν παράτησε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ἔκρυψε ἕνα μαγνητόφωνο κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου της μὲ τὸν ἀνσπίτι του τοὺς κοινοὺς γνωστοὺς καὶ φίθιστη αὐτὴ ἐγγραφή! Ὁ Σ. Μπ. θυμήθηκε ἀκόμα πὼς εἶχε μιὰ ταινία μαγνητοφώνου, στὴν ὁποία εἶχε ἐγγράψῃ τρυφερὲς καὶ παθητικὲς ἐκφράσεις τῆς τέως ἀρραβωνιαστικιᾶς του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐρωτικοῦ τους δεσμοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο ἔμαθε πὼς θὰ περνοῦσε ἐκείνη τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ τὸν ἀντίζηλό του, ἐγκατέστησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἕνα μαγνητόφωνο μὲ τὴ μαγνητοφωνημένη ταινία. Τὴ νύχτα, ὅταν οἱ δυὸ νεόνυμφοι βρέθηκαν μόνοι τους καὶ ἄρχισαν τὶς τρυφερότητες, ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ λει-

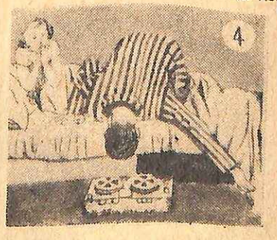

τουργῇ τὸ μαγνητόφωνο καὶ ἡ φωνὴ τῆς νεαρῆς γυναίκας ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ ἴδια περίπου φλογερὰ ἐρωτικὰ λόγια στὸν τέως ἀρραβωνιαστικό της! Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ταραχή, ἡ νεόνυμφη κατώρθωσε νὰ δώσῃ, ὅπως φαίνεται, κάποια πειστικὴ ἐξήγησι στὸν ἄντρα της ποὺ κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του σκέφθηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ ἄλλο πρωὶ περίμενε τὸν ἐμπορικὸ ἀντιπρόσωπο, ποὺ πῆγε νὰ πάρῃ τὸ μαγνητόφωνο ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο εἶχτηκε ἐπάνω του καὶ τὸν πέταξε στὸ κανάλι...

5. ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟΚΑ. ΛΥΠΤΕΤΑΙ Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Ἡ σύζυγος τοῦ Μ. Π., ἑνὸς γλύπτη 58 χρόνων, ἀρρωσταίνει ἀπὸ λευχαιμία, ἀρρώστεια ἀθεράπευτη. Ὁ ἄντρας της, στὴν προσπάθειά του νὰ τὴν σώσῃ, ξοδεύει ὅλες τὶς οἰκονομίες του, πουλᾶ ὅ,

τι κι' ἂν ἔχη. Μὰ ὅλα εἶναι ἀνώφελα καὶ ἡ γυναίκα ὑποκύπτει στὸ μοιραῖο. Τότε ὁ ἀπαρηγόρητος σύζυγος δὲν διστάζει νὰ πουλήσῃ ὅ, τι τοῦ ἔχει ἀπομείνει, γιὰ νὰ τῆς καὶ ἕναν ὡραῖο τάφο. Μά, δέκα μέρες μετὰ τὸ θάνατό της, λαλακισμένο, ποὺ ἀπευθύνεται στὴ γυναίκα του τοῦ ἦταν ἄπιστη καί, νεκροταφεῖο καὶ ἔβηξε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ τάφου. της. Μὰ δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε γιὰ ἱεροσυλία. Τώρα, πιόκειται νὰ ξαναπαντρευτῇ.

6. ΚΛΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ

Ὑπάρχουν τρόποι καὶ τρόποι, γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ κανεὶς σὲ μιὰ προδοσία. Ὁ Π. Κ. π.χ. ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ σύζυγός του τὸν ἀπατοῦσε μὲ ἕναν ἐπιχειρηματία, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἐκδίκησι πρωτότυπη, ποὺ θὰ τὸν ὠφελοῦσε συγχρόνως οἰκονομικά. Ἔτσι, παραφύλαξε κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ ἐπιχειρηματία καί, ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ γιὰ νὰ χαρῇ τὴν ἀπηγορευμένη περιπέτεια μὲ τὴ σύζυγό του, μπῆκε κρυφὰ στὸ διαμέρισμα τοῦ ἀντιζήλου του καὶ πῆρε ὅσα πολύτιμα ἀντικείμενα, κοσμήματα καὶ χρήματα κατώρθωσε νὰ βρῇ. Μά, φεύγοντας, ξέχασε ἐκεῖ τὸ καπέλλο του,

κι' ἔτσι ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ.

7. ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Τὸ αὐτόκινητο σταματᾶ σ' ἕναν ἤσυχο δρόμο, μόλις φωτισμένο ἀπὸ τὸ φεγγαρόφωτο. Ὁ Τζ. Τ. προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ σὲ τρυφερὲς διαχύσεις μὲ τὴ νεαρὴ συνοδό του ποὺ κάθεται δίπλα του. Λίγο πιὸ μπροστά, ἔχει σταματήσει ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καί, ὅπως μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, ἡ γυναίκα ποὺ κάθεται δίπλα στὸν ὁδηγό

εἶναι πολὺ πιὸ ὑποχωρητικὴ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ καβαλιέρου της. Ὁ Τζ. Τ. εἶναι ἀνυπομονος, προσπαθεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασι τῆς ξανθιᾶς συνοδοῦ του, μὰ ἐκείνη διστάζει: «Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβῃς, εἶμαι παντρεμένη, ὁ ἄντρας μου δὲν ἀξίζει νὰ τοῦ φερθῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἄλλωστε, τί θὰ ἔλεγες ἂν ἡ γυναίκα σου...» «Ἡ γυναίκα μου; — ἀπαντᾶ ὁ Τζ. Τ. — ἡ γυναίκα μου εἶναι ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει ἐγὼ εἶμαι μοντέρνος, γεμάτος κατανόησι». Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο ἕνας ἄντρας. «Ἔλα, ἀγάπη μου, λέει. Ἔλα νὰ περπατήσουμε λίγο κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Εἶναι τόσο ρομαντικό...». Καὶ νά ποὺ παρουσιάζεται μιὰ κομψὴ καὶ λεπτὴ σιλουέττα. Ὁ Τζ. Τ. ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτό: "Ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ γυναίκα του! Ὁ ρομαντικὸς δρόμος μεταμορφώνεται σὲ πεδίο μάχης καὶ στὸ τέλος καταλήγουν καὶ οἱ τέσσερις στὴν ἀστυνομία.

8. Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ—ΚΑΜΙΚΑΖΕ

Μιὰ ὁμορφη κοπέλλα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ Μ. Ρ., καὶ ἕνας νεαρὸς Ἰταλὸς μετανάστης, ὁ Ρ. Φ., ἀγαπιοῦνται καὶ ἀρραβωνιάζονται. Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἀποφασίζουν νὰ παντρευτοῦν. Ὅλα φαίνονται νὰ πηγαίνουν καλά, ὅταν ξαφνικὰ φτάνει στὸ Παρίσι ἡ μητέρα τοῦ νέου. «Ὁ γυιός μου νὰ παντρευτῇ τόσο νέος; — λέει. Μὰ θὰ ἦταν ἀνοησία!» Καὶ τὸν πείθει νὰ ἀναβάλλῃ γιὰ τρία ἀκόμη χρόνια τοὺς γάμους. Μὰ ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη. Διαμαρτύρεται, ἀπειλεῖ, κλαίει. Καὶ πετυχαίνει ἔτσι τὸ ἀντίθετο

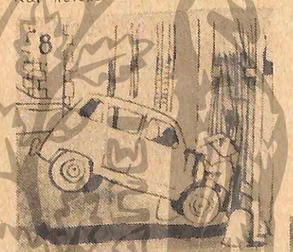

ἀποτέλεσμα: Ἐκεῖνος θυμώνει καὶ διακόπτει κάθε δεσμὸ μαζί της. Αὐτή, πέφτει στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ παίξῃ τὸ τελευταῖο χαρτί της καὶ μεταμορφώνεται σὲ «καμικάζε τοῦ ἔρωτα». Ἀνεβαίνει στὸ μικρὸ αὐτοκίνητό της καὶ στήνει στὸ αὐτοκίνητο ἕνα κατοικεῖ ὁ τέως Σὰν Πάνς, ὅπου κατοικεῖ ὁ τέως ἀρραβωνιαστικός της. Μόλις βρίσκεται ἀπέναντι στὸ σπίτι του, πατάει γκάζι καὶ ὁρμᾶ πάνω στὴν κλειστὴ ἐξώπορτα... Τραυμα-

τισμένη σοβαρώτατα, μεταφέρεται στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ κατορθώνουν νὰ τὴν σώσουν.

9. ΤΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΟ

Ὁ Τζ. Ν. εἶναι παντρεμένος ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ καὶ ζῇ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Τοσκάνης. Ξαφνικά, ὅμως ἀρχίζουν νὰ φτάνουν στὰ αὐτιὰ τοῦ διάφορες, ποὺ τὸν πληροφοροῦν πὼς ἡ νεαρὴ του σύζυγος ἔχει ἕναν ἐρωτικὸ δεσμὸ μὲ κάποιο συγχωριανό της. Εἶναι μὲ κάποιο συγχωριανό της, Ὁ Τζ. Ν., γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν εἶναι βάσιμες οἱ διαδόσεις, ἀποφασίζει νὰ παρακολουθήσῃ τὴ σύζυγό του. Μιὰ μέρα, τὴν βλέπει σταματημένη σ' ἕνα τεζοδρόμιο νὰ κουβεντιάζῃ ἡσυχα μὲ τὸν ὑποτιθέμενο ἀντίζηλό του. Ὁρμᾶ, ἐξαλλος ἀπὸ θυμό, καὶ τῆς δίνει μερικὰ χαστούκια. Ὁ ἄλλος προσπαθεῖ νὰ τὸν ἠρεμήσῃ καὶ στὸ τέλος ἐνευρισμένος, σηκώνει τὸ δάκτυλό του πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξαλλου ζυγίνου, ἀπειλώντας τον: «Πάψετε, διαφορετικὰ θὰ σᾶς κατατάγγειλω ἐπὶ ἐξυβρίσει». Ἐκεῖνο σαρκασμός, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀρωστο τὸ κόβει πέρα γιὰ πέρα! κομεῖο... Ἕνα ἀκόμη ἐπεισώδιο, ποὺ ἄρχισε σχεδὸν σὰν ἀν τραγῳδία.

Η ΓΟΥΡΙΚΗ ΟΜΠΡΕΛΛΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ στὸ μπακάλικο, ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ψωνίσει διάφορα πράγματα γιὰ τὸ σπίτι.

— Κυρ-Θωμᾶ, ξέχασα τὴν ὀμπρέλλα μου!

Ὁ μπακάλης, ὁ κυρ-Θωμᾶς, τούρριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του κι' ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Τί γελᾶς, κυρ-Θωμά;

— Εἶναι νὰ μὴ γελῶ, κυρ-δάσκαλε; Ξεχνᾶς πὼς ἡ ὀμπρέλλα σου σοῦφερε γούρι καὶ παντρεύτηκες τὴν κυρία Κλεονίκη;

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ σήμερα...

— Μπᾶ, μπᾶ' μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι, δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! Τὸ γούρι ἔρχεται μιὰ καὶ καλὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ ζήσῃς, νὰ τὴ χαίρεσαι τὴν κυρία Κλεονίκη.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... Νάσαι καλά, μουρμούρισε μ' ἕνα χαμόγελο ὁ κυρ-Ἀριστείδης, ὁ δάσκαλος.

Καὶ πῆρε τὴν ὀμπρέλλα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κυρ-Θωμᾶ.

★

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ἦταν δάσκαλος ὁ κυρ-Ἀριστείδης στὴ γειτονιά. Δὲν ὑπηρετοῦσε σὲ Δημόσιο Σχολεῖο. Εἶχε πάρει μιὰ ἄδεια ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο κι' εἶχε ἀνοίξει τὴν «Ἰδιωτικὴν Σχολὴν Ἀριστείδου Καραπαναγιώτου».

Ψηλός, λιγνός, μελαχρινός, μὲ μιὰ μαύρη φαρδεία ρεμπούπλικα, καλλαρισμένη πάντοτε γιακὰ στὸ πουκάμισό του καὶ γραβατάκι μαύρο παπιγιόν, μὲ ρεδιγκότα καὶ ριγὲ παντελόνι — αὐτὸς ἦταν ὁ κυρ-Ἀριστείδης Καραπαναγιώτης, ὁ δάσκαλος, ποὺ διηύθυνε τὴ Σχολὴ τοῦ ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια.

Ἀπὸ τὸ χέρι ὅμως δὲν τοῦ ἔλειπε ποτὲ ἡ ὀμπρέλλα: Τὸ χειμώνα, τὴν εἶχε γιὰ μιὰ ξαφνικὴ βροχή, μὰ καὶ τὸ καλοκαίρι, πότε γιὰ τὸν ἥλιο, ἀλλὰ συνήθως γιὰ μπαστούνι.

Δὲν ἦταν Ἀθηναῖος ὁ κυρ-Ἀριστείδης. Στὴ γειτονιὰ ἐκείνη ἔφθασε μιὰ μέρα, μπῆκε στοῦ κυρ-Θωμᾶ τὸ μπακάλικο καὶ ρώτησε:

— Μήπως γνωρίζετε τὸ σπίτι τῆς κυρα-Πουλίτσας;

Ὁ μπακάλης τὸν κύτταξε μεσ' ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ ρώτησε:

— Εἶσθε ξένος;

— Μάλιστα! Εἶμαι ἀνηψιὸς τῆς κυρα-Πουλίτσας.

— Καὶ δὲν ἔρετε ὅτι...

— Ὅτι πέθανε; Μάλιστα. Γι' αὐτὸ ἦρθα.

Τότε ὁ κυρ-Θωμᾶς τοὺδειξε ἕνα πολὺ μεγάλο διώροφο σπίτι μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο κῆπο, ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ, λίγο παρακάτω ἀπὸ τὸ μαγαζί του.

— Ἔχετε τὰ κλειδιά; τὸν ρώτησε ὁ κυρ-Θωμᾶς.

— Μάλιστα, τὰ παρέλαβα ἀπὸ τὸ συμβολαιογράφο.

Χαιρέτησε εὐγενικὰ ὁ κυρ-Ἀριστείδης κι' ἔφυγε, νὰ πάῃ νὰ δῇ τὸ σπίτι. Ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ μπακάλικο καὶ ἤπιε, συντροφιὰ μὲ τὸν κυρ-Θωμᾶ, τὸ οὐζο ποὺ τοῦ πρόσφερε ἐκεῖνος.

— Εἶναι πολὺ μεγάλο σπίτι! Θὰ τὸ πουλήσετε; ρώτησε ὁ κυρ-Θωμᾶς.

— Ὄχι! Θὰ τὸ διορθώσω μέσα κι' ἔξω, καὶ θὰ τὸ μετατρέψω σὲ σχολεῖο.

— Σχολεῖο; Εἶμαι δάσκαλος, — Μάλιστα.

κυρ-Θωμά! Ἔτσι, ἔβαλε μπρὰς ὁ κυρ-Ἀριστείδης καὶ ἵδρυσε τὴ Σχολή του, ποὺ ἐλειτούργησε ἀμέσως μὲ τὴ νέα σχολικὴ περίοδο, ὡς πλήρες Δημοτικὸν Σχολεῖον καὶ ὡς Σχολὴ Ξένων Γλωσσῶν τὰ βράδια.

— Ἡ μητέρα μου μὲ τὴν κυρία Πουλίτσα ἦσαν φίλες στενές. Ἡ μητέρα μου παντρεύτηκε, ἡ κυρία Πουλίτσα ὄχι. Ἡ φιλία τους ὅμως κρατοῦσε πάντοτε. Ἔτσι, ἀφοῦ πρωτοπῆγα σὲ σχολεῖο ὡς τὰ σήμερα, ποὺ πῆρα τὸ πτυχίο μου ὡς δασκάλα, ὅλα τὰ ἔξοδα τὰ εἶχε προκαταβάλει ἡ θεία Πουλίτσα.

— Περίεργο! Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα!

— Σεῖς;

— Μά, βέβαια, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνηψιὸς καὶ κληρονόμος τῆς θείας Πουλίτσας.

Ὁ κυρ - Ἀριστείδης ἔδειξε στὴν κοπέλλα ὅλα τὰ δωμάτια τῆς Σχολῆς.

Ἀπὸ τὰ δεκαέξη δωμάτια ἀπάνω καὶ κάτω, ὁ κυρ-Ἀριστείδης ἐκράτησε τὰ ἕξη τοῦ ἐπάνω ὀροφου γιὰ προσωπικά του. Τὰ στόλισε μὲ τὴν πλούσια ἐπίπλωσι τῆς θείας Πουλίτσας καὶ περίμενε τὴν καλὴ τύχη νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα «ἕτερον ἥμισυ» γιὰ συντροφιὰ στὴ μοναξιά του, καὶ γιὰ βοηθό του στὸ ἔργο ποὺ εἶχε ἀρχίσει.

Καὶ ἡ τύχη τὸν καθωδήγησε νὰ βρῇ τὴν ὀνειρευμένη σύντροφο τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν ὀμπρέλλα...

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ψώνισε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ κυρ-Θωμᾶ, ἔφυγε, ξεχνώντας ἐκεῖ τὴν ὀμπρέλλα του.

Σὰν τὸ ἀντιλήφθηκε, ἔτρεξε στὸ μπακάλικο, λαχανιασμένος, νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὴν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ.

Τὴ βρῆκε. Μὰ βρῆκε καὶ κάτι ἄλλο στὸ μπακάλικο τὴν ἡμέρα ἐκείνη: τὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του!

Μιὰ ξανθειὰ κοπέλλα μπῆκε κείνη τὴν ὥρα καί, βλέποντας τὸν κυρ-Ἀριστείδη, τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ κάποια ἰδιωτικὴ Σχολὴ ποὺ λειτουργοῦσε στὴ γειτονιά.

— Ἡ Σχολὴ εἶναι δική μου, εἶπε ὁ κυρ-Ἀριστείδης μὲ κάποια περηφάνεια. Μήπως ἔχετε... κανένα παιδί;

— Ὤ, ὄχι, ἀπάντησε γελώντας, ἡ κοπέλλα. Ἀλλ' ἔχω ἀκούσει τόσα πολλά, ποὺ ἐνδιαφέρομαι ποσωπικῶς...

— Δηλαδή;

Ὁ κυρ - Ἀριστείδης συνώδεψε τὴν κοπέλλα ὡς τὴ Σχολὴ καὶ τῆς ἔδειξε ὅλα τὰ δωμάτια. Τὴν ἀνέβασε κι' ἐπάνω, ὅπου βρίσκονταν τὰ ἔπιπλα τῆς θείας Πουλίτσας καὶ τὰ δικά του.

Φαίνεται πὼς ἡ ὀμπρέλλα ἦταν γουρλίδικη, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ κυρ-Θωμᾶς. Γιατὶ ἡ γνωριμία τοῦ κυρ-Ἀριστείδη μὲ τὴν Κλεονίκη κατέληξε σὲ γάμο, κι' ἔτσι ὁ κυρ-Ἀριστείδης δὲν ἀπόκτησε μόνον σύντροφο στὴ μοναξιά του, ἀλλὰ καὶ συνεταῖρο στὴν ἐπιχείρησί του.

Μπορεῖ ἡ Κλεονίκη νὰ σπούδαζε ὅλα τὰ χρόνια της στὴν Ἑλβετία, μὲ ἔξοδα τῆς θείας Πουλίτσας, οἱ γονεῖς της ὅμως ἦσαν ἀπὸ τὴν Πόλη, κι' εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὴν Ἑλλάδα ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες οἰκογένειες, μεταξὺ τῶν πατριωτῶν τους. Γι' αὐτό, ἡ Κλεονίκη πῆρε μιὰ πολὺ μεγάλη προῖκα, τὴν ὁποία κατέθεσε ὡς κεφάλαιον στὴν Ἰδιωτικὴ Σχολὴ τοῦ κυρ-Ἀριστείδη κι' ἔγινε μὲ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι συνεταίρος του.

★

Τὸν πρῶτο χρόνο, ἡ Κλεονίκη δὲν ἀσχολήθηκε καθόλου μὲ τὸ Σχολεῖο. Εἶχε ἀναλάβει τὴ διαρρύθμισι τοῦ ἐπάνω πατώματος, ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ κατοικία τοῦ ἀνδρόγυνου. Τὸ ἐφτιαξε, τὸ τελειοποίησε, ἐντελῶς μοντέρνα, μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις.

Κρατῆσε ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια, τὸ τελευταῖο στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, τὸ μετέτρεψε σὲ «μουσεῖο», ποὺ περιεῖχε τὰ πιὸ πρόσφιλη πράγματα τῆς θείας Πουλίτσας: Ἦταν ἡ εὐεργέτρια καὶ τῶν δυό, ἦταν ἡ εὐγενικὴ σκέψι, ποὺ ἔνωσε δυὸ ζωές, ἦταν ἡ ψυχὴ ποὺ πραγματοποίησε ἕνα ξενο ὄνειρο εὐτυχίας, ἀφοῦ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δικό της...

Ἡ θεία Πουλίτσα εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Πόλη στὴν Ἀθήνα μὲ πολλὰ λεφτὰ καὶ μεγάλα ὄνειρα: Ὁ πατέρας της ἦταν ἐμπορομπακάλης, πλούσιος, ἀλλὰ καταγόταν ἀπὸ ταπεινὴ καὶ φτωχὴ οἰκογένεια. Ἡ κόρη του ὅμως, μεγάλωσε μέσα στὰ πλούτη, πῆρε μόρφωσι γυμνασιακή, ἔμαθε ξένες γλῶσσες.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της καὶ ἔμεινε ἐντελῶς μόνη, σὲ ἡλικία εἴκοσι τριῶν ἐτῶν — γιατὶ μητέρα δὲν εἶχε γνωρίσει, ἀφοῦ πέθανε φέροντάς την στὸν κόσμο— ἡ Πουλίτσα ἐπούλησε ὅλη τὴν κτηματικὴ περιουσία της καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα.

Ἀγόρασε τότε ἐκεῖνο τὸ μεγάλο οἰκόπεδο κι' ἔχτισε τὸ μεγάλο σπίτι, σὰν ἐξοχικὴ ἐπαυλι.

Ἐκεῖ ἔβασε τὶς πρῶτες δεξιώσεις της, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι γνώρισε τὴν ἀφρόκρεμα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς οἰκογένειες ξεχώρισε τὸ Λάκη, ὅπως τὸν ἔλεγε, ἕνα λεβέντη λοχαγό, ποὺχε βγῇ ἀπὸ τὴ Σχολὴ Εὐελπίδων. Κι' ἐκείνος τὴν ἀγαποῦσε, γιατὶ ἦταν ὁμορφη ἡ Πουλίτσα.

Ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τους κι' ἦταν τὸ πιὸ μεγάλο κοσμικὸ γεγονὸς τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Πουλίτσα δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ νὰ τῆς παρασταθῇ, γι' αὐτὸ κάλεσε τὴν πιὸ στενή, ἀδελφικὴ της φίλη, τὴ μητέρα τῆς Κλεονίκης, ποὺ συνδεόταν μαζί της ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἀπὸ τὴν Πόλη.

Τ' ὄνειρο θὰ γινόταν πραγματικότητα, ἂν δὲν ἄρχιζε ὁ πόλεμος τοῦ 1912—1913...

Ὁ Λάκης σκοτώθηκε στὴ μάχη τοῦ Μπιζανιοῦ!

Ἐκεῖ σταμάτησαν τὰ ὄνειρα καὶ ἔκλεισαν οἱ ἐλπίδες τῆς Πουλίτσας.

Κλείστηκε στὸ σπίτι της, καὶ τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ δεχόταν ἦταν ἡ μητέρα τῆς Κλεονίκης.

Ὁ πόνος τῆς μαράζωνε τὰ νιάτα καὶ τὶς ἐσφίγγε τὴν καρδιά.

Σκέφθηκε τότε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ μετρητὴ περιουσία της. Κατέθεσε ἕνα μεγάλο ποσὸν σὲ μιὰ ἑλβετικὴ Σχολὴ στ' ὄνομα τῆς Κλεονίκης, ποὺ ἦταν τότε 6 ἐτῶν.

Ἀλλὰ θυμήθηκε καὶ κάποιον ἀδελφὸ τῆς μητέρας της, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ οἰκογενειακὴ ἐπαφὴ μαζί του, ἀλλὰ ἤξερε πὼς ζοῦσε οἰκογενειακῶς σὲ κάποιο χωριὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Τουρκίας.

Ζήτησε πληροφορίες, ἔμαθε ὅτι κι' αὐτὸς εἶχε ἕνα ἀγόρι καὶ κατέθεσε σὲ μιὰ τράπεζα ἕνα ποσό, γιὰ τὶς σπουδές του.

Νά, ὅμως, ποὺ ἡ τύχη τἄφερε νὰ γνωρισθοῦν οἱ δύο εὐνοούμενοι τῆς θείας Πουλίτσας καὶ νὰ ἑνωθοῦν γιὰ πάντα.

★

Ἕνα καντηλάκι ἄναβε μπρὸς σ' ἕνα εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ποὺ βρισκόταν στὸ δωμάτιο τῆς θείας Πουλίτσας.

Ἡ Κλεονίκη εἶχε ἀναλάβει νὰ τ' ἀνάβῃ κάθε μέρα στὶς 6.

Καί, κάθε Κυριακὴ πρωΐ, ὁ Ἀριστείδης μὲ τὴν Κλεονίκη, μετὰ τὴν ἐκκλησία, ἔκοβαν δυὸ λουλούδια ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ πήγαιναν νὰ τὰ τοποθετήσουν σ' ἕνα βαζάκι, κάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς θείας Πουλίτσας.

Καὶ τὰ χείλη τους πρόφεραν σιγὰ τὸ «εὐχαριστῶ» στὴν ἀγνή, καλὴ αὐτὴ ψυχή, ποὺχε φροντίσει γιὰ τὴν εὐτυχία τους

ΜΙΡΑΝΤΑ

9ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μπρέντα γνωρίζεται μιὰ μέρα μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Χάρρυ Μάλτον καὶ τὸν παρουσιάζει στὸν ἀδελφό της Τόνυ ποὺ δὲ χωνεύει τοὺς ἀστυνομικούς. Ὁ Χάρρυ ἀποκαλύπτει στὴ Μπρέντα ὅτι ὁ πατέρας του, ἀστυνομικὸς κι' αὐτός, σκοτώθηκε ἀπὸ γκάγκστερς καὶ γι' αὐτὸ γιώθει ἕνα μῖσος κατὰ τῶν κακοποιῶν. Ἡ Μπρέντα, μιλῶντας γιὰ τὸ δικό της πατέρα, τοῦ λέει πὼς ἔπεσε θῦμα ἀσυνειδήτου συνεργάτη καὶ ὅτι προτίμησε τελικὰ τὴν αὐτοκτονία ἀπὸ τὴ φυλακή... Ὁ Χάρρυ ἔχει ἕναν ἀδελφό, τὸν Σκώτ, ποὺ θεωρεῖται ὑπόδειγμα ἀρετῆς, κι' ὅμως ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτει στὸν Τόνυ πὼς εἶναι διεφθαρμένος καὶ ζῇ διπλῇ ζωή. Μιὰ ληστεία, ποὺ ὀργανώνει ὁ Σκώτ, μὲ συνεργασία τοῦ Τόνυ, ἀποτυγχάνει καὶ οἱ δυὸ νέοι συλλαμβάνονται. Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Χάρρυ, ὁ Τόνυ ὁμολογεῖ πὼς αὐτὸς παρέσυρε τὸν Σκώτ. Ὁ Χάρρυ ζητάει νὰ τιμωρηθοῦν καὶ οἱ δυὸ αὐστηρά, λίγο ἀργότερα ὅμως, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὰ δάκρυα τῆς Μπρέντα, ζητάει νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν. Μιὰ μέρα ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Φόρεστ συλλαμβάνουν ἐπ' αὐτοφώρω δυὸ κακοποιοὺς καὶ ἀναγκάζονται νὰ τοὺς προβοληθοῦν. Ὁ ἕνας σωριάζεται καταγῆς νεκρός. Εἶναι ὁ Σκώτ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χάρρυ.

Ὁ Χάρρυ ξαναφέρνει στὴ μνήμη του τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ πατέρα του...

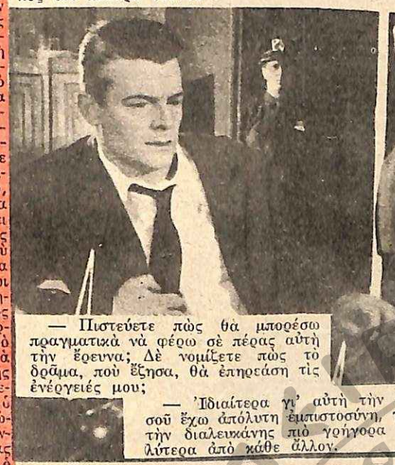

— Πιστεύετε πὼς θὰ μπορέσω πραγματικὰ νὰ φέρω σὲ πέρας αὐτὴ τὴν ἔρευνα; Δὲ νομίζετε πὼς τὸ δρᾶμα, ποὺ ἔζησα, θὰ ἐπηρεάσῃ τὶς ἐνέργειές μου;

— Ἰδιαίτερα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, γιατὶ θὰ τὴν διαλευκάνῃς πιὸ γρήγορα καὶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ του δίνουν στὸν Χάρρυ νέα δύναμι. Καταλαβαίνει πόσο δύσκολο εἶναι τὸ ἔργο ποὺ τοῦ ἀνάθεσαν. Τελικὰ ὅμως, τὸ ἀναλαμβάνει καὶ ρίχνει σ' αὐτὸ ὅλες του τὶς δυνάμεις.

— Νὰ ἑτοιμάσετε ἀμέσως ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως, στὸ ὄνομα τοῦ Τόνυ Κοῦπερ. Θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ ποῦ θὰ τὸν βρῆτε.

Ὁ Τόνυ ἀγνοεῖ τὰ πάντα. Τί' αὐτὸ ἐκπλήσσεται, ὅταν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικὰ φτάνουν στὸ γκαράζ, στὸ ὁποῖο ἐργάζεται, καὶ τοῦ ἀποκαλύπτουν πὼς ἔχουν ἐντολὴ νὰ τὸν συλλάβουν.

— Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει ἀπολύτως τίποτα.

— Αὐτὰ νὰ τὰ πῆς στὸν Χάρρυ Μάλτον. Τώρα πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς.

Τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ τὸν ἀναμένῃ ὁ ἴδιος ὁ Χάρρυ, δίνει θάρρος στὸν Τόνυ, ποὺ ἀκολουθεῖ ἀδιαμαρτύρητα τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς.

'Η Μπρέντα, που ἀγνοεῖ ἀκόμα τὴ σύλληψη τοῦ Τόνυ, πηγαίνει νὰ δῆ τὴν κυρία Μάλτον, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα, ἔπαθε μιὰ σοβαρὴ καρδιακὴ κρίση. 'Η δυστυχισμένη μητέρα προσπαθεῖ αὐτὴ νὰ παρηγορήση τὴν Μπρέντα.

— Κόρη μου, ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Τώρα πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν Χάρρυ. Μᾶς χρειάζεται καὶ τὶς δυό.

— Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ὑπεύθυνο γιὰ ὅ,τι ἔγινε. 'Ο Χάρρυ εἶχε δίκιο, ὅταν ἐπέμενε νὰ μείνουν στὸ ἀναμορφωτήριο.

'Ο πόνος φέρνει τὶς δυὸ γυναῖκες πιὸ κοντὰ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη.

— Φρικτὴ αὐτὴ ἡ δοκιμασία γιὰ τὸν καημένο τὸ Χάρρυ.

— Στάσου στὸ πλευρό του, Μπρέντα, καὶ βοήθησέ τον μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις σου. Σὲ χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

'Ο Χάρρυ κάνει γιὰ φωνάξη στὸν Τόνυ πὼς εἶναι ἀνανδρία νὰ κατηγορῆ κανεὶς ἕνα νεκρό, ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ ν' ἀμυνθῆ, ἀλλὰ συγκρατιέται.

— Πᾶμε, νεαρέ μου.

— Πάρτε τον... Θὰ συνεχίσω ἀργότερα τὴν ἀνάκρισι.

Μένοντας μόνος του, ὁ Χάρρυ ξαναφέρνει μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ νεκρὸ ἀδελφό του.

— Σκώτ, γιατί νἄρθουν ἔτσι τὰ πράγματα; Ἂν σὲ εἶχα ἀφήσει στὸ ἀναμορφωτήριο, θὰ ἤσουν τώρα ζωντανός!...

'Ο Τόνυ μαθαίνει τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Σκώτ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Οἱ ἐπίμονες ἐρωτήσεις τοῦ Χάρρυ, ποὺ τὸν θεωρεῖ συνένοχο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ποὺ παρατείνονται ἐπὶ δύο περίπου ὥρες, τὸν ἐξουθενώνουν.

— Δὲν πρόκειται, Τόνυ, νὰ μὲ ἐπηρεάση ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας μας. Ἀπαιτῶ νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—'Η ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ πὺ εἶστα. Δὲν ξέρω τίποτα γιὰ τὴ ληστεία τοῦ κοσμηματοπωλείου. Δὲν ἤμουν μαζὶ μὲ τὸν Σκώτ.

— Δὲ σὲ πιστεύω. Ποῦ ἤσουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

—'Επειδὴ ἐσὺ ἤσουν τῆς ὑπηρεσίας, πῆγα μὲ τὴν Μπρέντα στὸν κινηματογράφο. Τὰ μεσάνυχτα στὸν κυρίως στὸ σπίτι καὶ κοιμηθήκαμε...

'Η Φόρρεστ διακόπτει τοὺς συλλογισμούς του, ἀναγγέλλοντάς του τὴν ἄφιξι τῆς γυναίκας του.

—'Η Μπρέντα, ἐδῶ;

— Τῆς τηλεφώνησαν ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ ξέρει πὼς ἔχουμε ἐδῶ τὸν ἀδελφό της.

—Χάρρυ, γιατί τὸ ἔκανες πάλι αὐτό;

— 'Ησαν δυό, ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὸν Σκώτ τὸν σκοτώσαμε ἐπὶ τόπου. 'Ο ἄλλος ὅμως μᾶς τὄσκασε...

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦταν ὁ Τόνυ... Ξέρεις κολὰ πὼς εἶναι ἀθῶος...

— Ὀχι. Δὲν ξέρω τίποτα. Ἀντιθέτως, ὅλα μὲ κάνουν νὰ πιστεύω πὼς ὁ Τόνυ εἶναι ἔνοχος!...

— Πάψε νὰ λὲς ψέματα 'Ομολόγησε τὴν ἀλήθεια. Εἶναι τὸ καλύτερο, ποὺ σοῦ μένει νὰ κάνης, Τόνυ.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ ὁμολογήσω... Εἶμαι ἀθῶος.

'Ο Χάρρυ δὲν ἐννοεῖ νὰ πιστέψη τὸν Τόνυ.

— 'Εσὺ καὶ ὁ Σκὼτ ἤσαστε φίλοι. Δὲν ξεχνῶ πὼς ἐσὺ τὸν παρέσυρες τὴν πρώτη φορά. 'Ομολόγησε λοιπὸν πὼς ἐσὺ ὀργάνωσες κι αὐτὴ τὴ ληστεία.

— 'Οχι!... 'Ο Σκὼτ κι' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ εἴχαμε πάψει νὰ κάνουμε παρέα.

— Ὅταν μᾶς συνέλαβαν τότε, εἶπα ψέματα. 'Ο Σκὼτ μὲ εἶχε παρασύρη. Μ' ἔβαλε ὅμως νὰ ὁμολογήσω πὼς ἐγὼ τὸν παρέσυρα, γιὰ νὰ σὲ κάνουμε, νὰ μᾶς βοηθήσης. Νὰ ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια!...

'Η φωνὴ τοῦ Χάρρυ προδίδει μεγάλη σκληρότητα. Θεωρεῖ τὴν Μπρέντα δέμενη μαζί του σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα.

— Μπρέντα, μπορεῖ τὰ γεγονότα νὰ μοῦ ξέσχισαν τὴν καρδιά. Δὲν παύω ὅμως νὰ βλέπω καθαρά. Σκέφτηκα πολύ, πρὶν δώσω τὴν ἐντολὴ νὰ συλλάβουν τὸν Τόνυ.

—'Αδύνατον!... 'Ο Τόνυ ἦταν μαζὶ μου χθὲς τὸ βράδυ. Πήγαμε στὸν κινηματογράφο...

—'Ο καημένος ὁ Σκὼτ καὶ ὁ Τόνυ ἦσαν φίλοι. Καταδικάστηκαν μαζὶ γιὰ πρώτη φορά. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔκαναν πάλι μαζὶ τὴν τελευταία ἀπόπειρα.

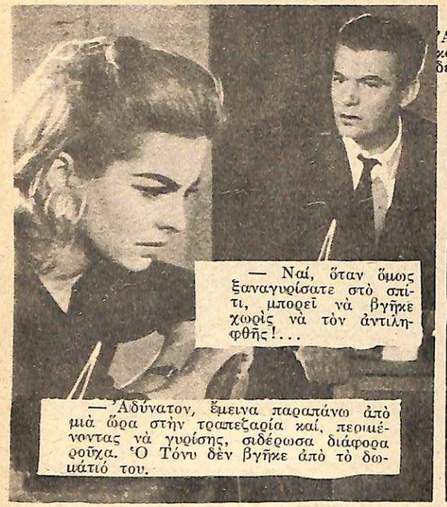

Τὰ λόγια τῆς Μπρέντα κάνουν ἐντύπωσι στὸν Χάρρυ. Ἀρχίζει ὅμως ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς γυναίκας του. Ἴσως νὰ τὰ λέη ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ σώση τὸν ἀδελφό της.

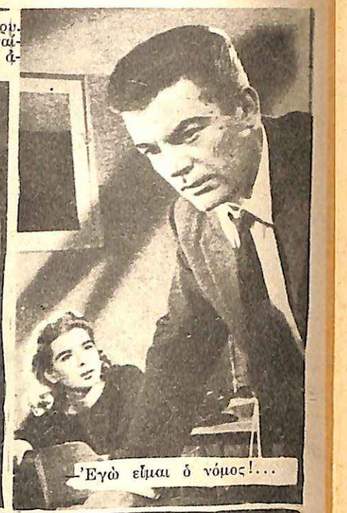

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χάρρυ πληγώνουν βαθειὰ τὴν Μπρέντα.

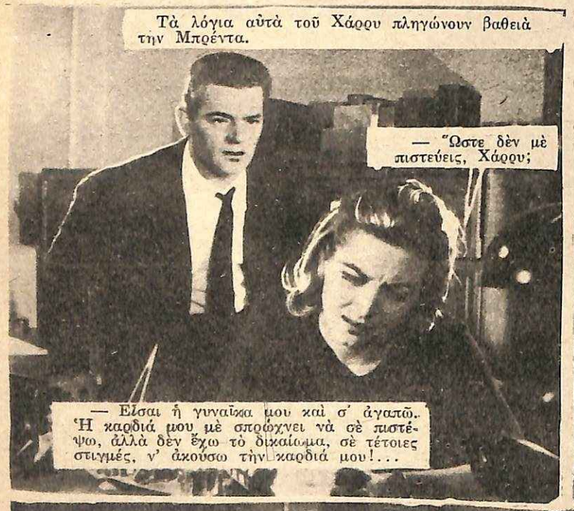

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο "ΠΡΑΚΤΩΡ 007.. ΤΖΑΙΜΣ ΜΠΟΝΤ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΑΝ. ΦΛΕΜΙΓΚ

ΤΟ "ΦΑΝΤΑΣΜΑ" ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τὸ Ὑπουργεῖο θέτει στὴ διάθεσι τοῦ Λάϊτερ καὶ τοῦ Μπόντ τὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Μάντα». Φαίνεται πιθανὸν ὁ Στόχος 1 νὰ εἶναι μιὰ βάσις πυραύλων στὴ Μεγάλη Μπαχάμας. Ὁ Μπόντ παίζει χαρτιὰ στὸ Καζίνο μὲ τὸ Λάργκο, τοῦ παίρνει ἕνα μεγάλο ποσὸν καί, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι ἐκνευρισμένος, τοῦ κάνει ὑπαινιγμοὺς γιὰ κάποιο «φάντασμα» Ἡ ταραχή του ἐνισχύει τὶς ὑποψίες τοῦ Μπόντ. Ὕστερα κάνει συντροφιὰ μὲ τὴ Ντομινό, κι' αὐτὴ τοῦ λέει, πάνω στὴν κουβέντα τους, πὼς εἶναι ἀδελφὴ τοῦ ἀεροπόρου Γκιουζέπε Πετάτσι καὶ πὼς ἔχει νὰ τὸν δῆ καιρό. Ὁ Μπόντ, κάνει μιὰ ὑποβρύχια ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὸ γιώτ, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψη τίποτα. Τοῦ ἐπιτίθεται ὅμως ἕνας βατραχάνθρωπος, ποὺ φρουρεῖ τὸ σκάφος. Ὁ Μπόντ τὸν σκοτώνει μὲ τὸ μαχαῖρι του. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ γιώτ πιστεύουν πὼς τὸν κατασπάραξε ἕνα φάρι «μπαρακούντα», ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά, κι' ἔτσι ὁ Μπόντ ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦνε.

9ον Ὁ ἀστυφύλακας εἶχε ἀντιληφθῆ τὶς ὑποβρύχιες ἐκρήξεις ἀπ' τὸν ἀναβρασμὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεροῦ στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ γιώτ. Εἶχε δῆ μιὰ ἀναταραχὴ πάνω στὸ πλοῖο, ἀρκετοὺς ἀνθρώπους νὰ πηγαινοέρχωνται στὸ κατάστρωμα, νὰ κατεβάζουν στὴ θάλασσα μιὰ βάρκα...

Ὁ Μπόντ ἰσχυρίσθηκε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά Εἶχε χτυπήσει ἁπλῶς τὸ κεφάλι του στὴν καρένα τοῦ πλοίου, ἀπὸ ἀπροσεξία.

Ἀφοῦ εἶδε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, εἶχε γυρίσει στὴν ἀκρογιαλιά, ἱκανοποιημένος ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του.

—Μὲ βοηθήσατε πολύ, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα. Εὐχαριστῶ θερμά. Καληνύχτα. Θὰ περασω αὔριο τὸ πρωὶ νὰ δῶ τὸ διευθυντή σας.

Γύρισε ὕστερα στὸ ξενοδοχεῖο, τηλεφώνησε στὸ δωμάτιο τοῦ Λάϊτερ καὶ πῆγαν ἀμέσως καὶ οἱ δυό τους στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι. Ὁ Μπόντ περιέγραψε ὅ,τι εἶχε δῆ καὶ ἀνακαλύψει.

Ἀδιαφοροῦσε τώρα γιὰ τὶς πιθανὲς συνέπειες. Θὰ ἐτοίμαζε τὸ ταχύτερο τὴν ἀναφορὰ του γιὰ τὴν ὑπηρεσία του. Ἦταν 8 ἡ ὥρα. Ἀπομένανε μονάχα 40 ὧρες ἀπὸ τὴν προθεσμία ποὺ εἶχε ὁρίσει τὸ Φάντασμα!

Οἱ ὑποψίες του κόχλαζαν, σὰν χύτρα πιέσεως. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κάθεται ἄπρακτος πάνω στὸ καπάκι της...

Ὁ Λάϊτερ συμφώνησε ἀπόλυτα μαζί του.

—Θὰ στείλω κι' ἐγὼ ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἀναφορᾶς στὴ δική μου ὑπηρεσία, τοῦ εἶπε. Θὰ ἐπικοινωνήσω ἐπίσης μὲ τὸ «Μάννα» καὶ θὰ τοὺς πῶ νὰ ἔλθουν ἀμέσως ἐδῶ!...

Ὁ Μπόντ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία γι' αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἀλλαγὴ στὶς ἀπόψεις του καὶ στὶς ἐνέργειές του.

—Μὰ τί σ' ἔπιασε ἔτσι ξαφνικά; παρατήρησε.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ὅση ὥρα ἔλειπες, ἐγὼ ἔκανα ἕνα γύρο στὸ Καζίνο, κυττάζοντας καλὰ καθένα ποὺ μοῦ φαινόταν πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν μέτοχος στὸ «κυνήγι τῶν θησαυρῶν». Δὲ δυσκολεύθηκα πολὺ νὰ ἐπισημάνω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Σχημάτιζαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωριστὲς συντροφιὲς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δείξουν πὼς γλεντοῦσανε. Μὰ δὲν τὸ καταφέρνανε μὲ ἐπιτυχία. Μονάχα ὁ Λάργκο φαινόταν ξέγνοιαστος καὶ εὔθυμος. Οἱ ἄλλοι ὅλοι δὲ μποροῦσαν νὰ καθήσουν σὲ μιὰ θέσι...

»Βλέπεις, τὰ μυρίζεται, κάτι τέτοια, ἕνας πράκτορας τῆς Ἀντικατασκοπείας καὶ ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ τοῦ πρακτορείου Πίνκερτον!... Μοῦ ἔκανε ἰδίως ἐντύπωσι ἕνας ἀπ' ὅλους, μὲ φουντωτὰ φρύδια, μεγάλο κεφάλι καὶ χοντρὰ γυαλιά, ποὺ ἔμοιαζε σὰν παραστρατημένος Μορρόνος. Αὐτὸς κύτταζε γύρω του νευρικά, καὶ κάθε φορὰ ποὺ τοῦ μιλοῦσε κάποιος ἀπ' τοὺς ἄλλους κοκκινίζε κι' ἔσπευδε νὰ τονίση ἐπιδεικτικὰ τί ὡραία ποὺ περνοῦσε τὴ βραδυά του. Ἤμουν κοντά, καὶ τὸν ἄκουσα νὰ ξαναλέη δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα σὲ δυὸ διαφόρους ἀνθρώπους.

»Ἡ φυσιογνωμία τους μοῦ φάνηκε γνώριμη. Κάπου τὸν εἶχα ξαναδῆ... μὰ δὲν κατώρθωνα νὰ θυμηθῶ ποῦ. Ἀφοῦ ἔστιψα κάμποση ὥρα τὸ μυαλό μου, μεταχειρίσθηκα ἕνα κόλπο. Πῆγα στὸ γραφεῖο ὑποδοχῆς τοῦ Καζίνου καὶ εἶπα στὸν ὑπάλληλο πὼς μοῦ φαινόταν ὅτι ξανάβρῆκα κάποιο παλιὸ συμμαθητή μου, ποὺ εἶχε μεταναστεύσει στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ θυμηθῶ τὸ ὄνομά του. Καὶ βρισκόμουν σὲ δύσκολη θέσι, γιατὶ φαινόταν καὶ ἐκεῖνος πὼς μὲ ἀναγνώριζε. Θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ ὑπάλληλος, ἂν τὸν ἤξερε;

»Φάνηκε πρόθυμος. Ἦρθε μαζί μου ὡς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ. Τοῦ ἔδειξα ποιὸν ἐννοοῦσα. Ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του, σκάλισε τὶς κάρτες μὲ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶ βρῆκε ἐκείνη ποὺ ζητοῦσε, Μὲ πληροφόρησε πὼς ὁ ἄνθρωπός μου λεγόταν Ἐμὶλ Τράουτ, εἶχε ἐλβετικὸ διαβατήριο καὶ ἀνῆκε στὴν ὁμάδα τοῦ κ. Λάργκο.

Ὁ Λάϊτερ σταμάτησε λίγο, κι ὕστερα συνέχισε:

—Πιστεύω πὼς ἦταν τὸ ἐλβετικὸ διαβατήριο, ποὺ μὲ βοήθησε νὰ βρῶ τὴν ἄκρη.... Θυμάσαι ἕνα κάποιο Κότζε, φυσικό, ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία; Εἶχε ἔρθει στὴ Δύσι ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια καὶ φανέρωσε στοὺς ἐπιστήμονές μας καὶ στὶς ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας μας ὅλα ὅσα ἤξερε. Ὕστερα, μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ δώσανε, ἐξαφανίσθηκε, πῆγε νὰ ἐγκαταστα θῆ στὴν Ἐλβετία... Λοιπόν, Τζαίημς, κόβω τὸ κεφάλι μου πὼς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος... ὁ Σήθεν Τράουτ!

»Ὁ φάκελλός του εἶχε περάσει ἀπ' τὰ χέρια μου, ὅταν ἤμουν ἀκόμα στὴν Ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπείας κι' ἔκανα ἐργασία γραφείου, στὴν Οὐάσιγκτων. Τώρα τὰ θυμήθηκα ὅλα... Εἶχε γίνει τόσο μεγάλος θόρυβος. Εἶχα δῆ μιὰ φορὰ μονάχα τὴ φωτογραφία του, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Κότζε!

»Καὶ σὲ ρωτάω, τώρα: Τί δουλειὰ ἔχει ἕνας σπουδαῖος ἀτομικὸς φυσικὸς πάνω στὸν «Ἱπτάμενο Δίσκο»; Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃς;

Εἶχαν στάσει πιὰ στὴν Ἀστυνομία.

Χωρὶς λόγια

—Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ; προσθέσε. Αὐτὸ τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ εἶναι πρώτης τάξεως καμουφλάζ. Μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ κάθε τι.. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ Λάργκο θὰ μᾶς Βγάλη τὰ καπέλλα καὶ θὰ μᾶς πῆ: «Μπορῶ νὰ φύγω, τώρα, κύριοι;» Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι θὰ μεταφέρω ὁλοῦ τὴ βάσι μου καὶ ὅτι ὁ δικηγόρος μου θὰ σᾶς ζητήσῃ τὸ λόγο γιὰ τὴν παράνομη στέρησι τῆς ἐλευθερίας μου καὶ γιὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα...

—Τί νὰ κάνουμε, λοιπόν; εἶπε ὁ Λάϊτερ μὲ ἀνυπομονησία. Νὰ κολλήσουμε μιὰ ἐκρηκτικὴ ἐνσφήνα στὴν καρένα τοῦ γιώτ καὶ νὰ τὸ στείλωμε στὸ Βυθό;... κατὰ λάθος, ἂς ποῦμε;

—Ὄχι. Θὰ περιμένουμε. Θὰ στείλουμε μιὰ ἀναφορά, ἀλλὰ τοὐλάχιστον μετριπιένη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ μᾶς ἔβαλη ἀμέσως ἐδῶ ἀεροπορικῶς καμμιὰ μεραρχία! Θὰ ζητήσουμε μονάχα τὸ «Μάννα». Μ' αὐτό, θὰ μποροῦμε νὰ ἐπιβλέπουμε τὸ «Δίσκο», χωρὶς νὰ ἐκτεθοῦμε.

»Ὁ Λάργκο δὲ μᾶς ὑποπτεύεται γιὰ τὴν ὥρα. Συνεχίζει τὴ δουλειά του, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχω-με, καμουφλαρισμένος πίσω ἀπ'

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΡΟΥΧΩΝ

Πῶς θὰ προλάβετε τὴν καταστροφὴ τῶν ρούχων ὅταν χρησιμοποιήσετε στὴν μπουγάδα σας χλώριον

Εἶναι γνωστὸν σ' ὅλες τὶς νοικοκυρὲς τὸ πόσο πολύτιμος βοηθὸς στὴν μπουγάδα εἶναι τὰ διάφορα διαλύματα χλωρίου ποὺ κυκλοφοροῦν.

Ὅσο καλὸ ὅμως κι' ἂν εἶναι τὸ χλώριον κάθε γυναῖκα γνωρίζει τὰ τόσα μειονεκτήματά του.

Μιὰ μεγάλη σκοτούρα τῆς νοικοκυρᾶς εἶναι ὁ φόβος τῆς καταστροφῆς τῶν ρούχων γιατὶ τὸ χλώριο ὀξειδώνει τὶς ἶνες τοῦ ὑφάσματος.

Ἄλλο θέμα ποὺ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ κάθε γυναῖκα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἄσχημης μυρουδιᾶς, ποὺ ἀφήνει τὸ χλώριο στὰ ροῦχα.

Τώρα ὅμως κατόπιν μακροχρονίων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τὰ προβλήματα αὐτὰ βρῆκαν τὴν λύσι τους κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο.

Ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἑλλάδα ἕνα νέο προϊὸν τὸ «ΧΛΩΡΙΟΝ-ΑΤΑΚ».

Κάθε φιάλη χλωρίου ΑΤΑΚ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ δύο εἰδικὲς παστίλιες.

Τὶς σωτήριες αὐτὲς παστίλιες διαλύομε στὸ νερὸ κατὰ τὸ τελευταῖο χέρι — ξέβγαλμα — (λουλάκιασμα).

Μὲ τὰ συστατικὰ τῆς παστίλιας δημιουργεῖται ἐξουδετέρωσις τοῦ χλωρίου, ποὺ ἔμεινε στὰ ροῦχα καὶ ἔτσι ἀφ' ἑνὸς τὰ ροῦχα δὲν καταστρέφονται ἀφ' ἑτέρου δὲν μυρίζουν χλώριον.

Τώρα πλέον οἱ νοικοκυρὲς μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ἄφοβα τὸ χλώριο ΑΤΑΚ μὲ τὶς σωτήριες παστίλιες.

Προσοχή, ὅμως: Ἡ μάρκα τοῦ χλωρίου ποὺ ἀγοράζετε νὰ εἶναι ΑΤΑΚ.

Μὴ παίρνετε ὁποιοδήποτε χλώριο ποὺ σᾶς προσφέρουν.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὸ χλώριο ΑΤΑΚ μὲ τὶς παστίλιες ΑΤΑΚ.

Εἶναι τὸ χλώριο ποὺ ἀγαπᾶ τὰ ροῦχα.

Νὰ πῶς τὰ ἀνακουφίζετε ἀμέσως

Θα νιώσετε άμεση ευεξία και ανακούφισι όταν κάνετε ένα θεραπευτικό ποδόλουτρο με Σαλτράτ Ροντέλλ *(άλατα επιστημονικώς δοσολογημένα και πολύ αποτελεσματικά)*. Το γαλακτούχο αυτό ποδόλουτρο, μεγάλης αποτελεσματικότητος εξ αιτίας του εν τη γενέσει οξυγόνου που περιέχει, καταστέλλει το πρήξιμο, σταματά τις σουβλιές και εξαφανίζει την φλόγωσι. Το βάδισμα ξαναγίνεται ευχάριστο. Απαλλαγήτε από αυτές τις ενοχλήσεις απόψε κιόλας με Saltrates Rodell! Πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία σε χαμηλή τιμή.

τὸ δῆθεν κυνῆγι τοῦ θησαυροῦ.

»Ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνη τώρα, θὰ εἶναι νὰ πάρη τὶς βόμβες ἀπὸ κεῖ ποὺ τὶς ἔχει κρύψει, καὶ νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ τὸ Στόχο 1, ἔπειτα ἀπὸ τριάντα ὧρες περίπου. Δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ κάνουμε ἀπολύτως τίποτα, ὅσο δὲν ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ βόμβα πάνω στὸ πλοῖο του, ἢ δὲν τὸν πιάνουμε ἐπ' αὐτοφώρω στὴν κρυψῶνα του.

»Λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ βρίσκεται μακρυὰ αὐτὴ ἡ κρυψῶνα... οὔτε καὶ τὸ κλεμμένο «Βιντικάτορ». Αὔριο θὰ κάνουμε μιὰ πτῆσι μὲ τὸ ἀμφίβιο ἀεροπλάνο ποὺ μᾶς διαθέσανε, καὶ θὰ ἐξερευνήσουμε ὅλη τὴν περιοχή, σὲ ἀκτίνα 100 μιλίων... Βέβαια, θὰ τὧχουν κρύψει καλά, πάντως ὅμως σὲ ρηχὰ νερά. Ἔτσι ποὺ εἶναι ἥσυχη ἡ θάλασσα ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα κάτι νὰ δοῦμε.

»Ἂς στείλουμε τώρα τὶς ἀναφορές μας καὶ ἂς πᾶμε ὕστερα γιὰ ὕπνο. Θὰ δώσουμε ρητὴ ἐντολὴ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήση κανείς, γιὰ δέκα ὧρες... Γιατὶ φαντάζεσαι πόσο θὰ ἀνασηκωθοῦνε οἱ δυὸ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες, ἡ δική σου κι' ἡ δική μου!...

★

Ἕξη ὧρες ἀργότερα, λίγο ἀφοῦ εἶχε ξημερώσει, βρίσκονταν κι' οἱ δυὸ στὸ πόδι, στὸ ἀεροδρόμιο. Ἕνα τζὶπ τραβοῦσε ἀπ' τὸ ὑπόστεγο τὸ μικρὸ ἀμφίβιο ἀεροπλάνο τους. Εἶχαν ἀνεβῆ κι' οἱ δυὸ στὶς θέσεις τους κι' ἑτοιμάζονταν νὰ ξεκινήσουν, ὅταν εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ νὰ φτάνη βιαστικὰ ἕνας μοτοσυκλεττιστὴς ἀγγελιαφόρος μὲ στολή.

—Πᾶμε γρήγορα νὰ φύγουμε! εἶπε ὁ Μπόντ. Ἄρχισαν νἄρχωνται τὰ χαρτιά!...

Ὁ Λάϊτερ ἄναψε τὴ μηχανή. Κύτταξε τὸν οὐρανό. Ἦταν ὁλοκάθαρος.

Τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο ἔτρεξε στὸν τσιμεντένιο διάδρομο καὶ ἀπογειώθηκε, μ' ἕνα ἐλαφρὸ πήδημα.

Ὁ Μπὸντ συμβουλευότανε τὸ χάρτη τοῦ Ναυαρχείου, ποὺ εἶχε πάνω στὰ γόνατά του. Εἶχαν ἀποφασίσει ν' ἀρχίσουν ἀπ' τὴν ὁμάδα τῆς Μεγάλης Μπαχάμα καὶ νὰ ἐπιθεωρήσουν τὴν πιθανὴ περιοχὴ τοῦ Στόχου 1.

Πετοῦσαν σὲ ὕψος 1000 ποδῶν, πάνω ἀπὸ ἀμέτρητα μικρὰ ξερονήσια.

—Βλέπεις; εἶπε ὁ Μπόντ. Μὲ τὴν ὁλοκάθαρη καὶ ἥσυχη θάλασσα, διακρίνονται καθαρὰ ὁ βυθός, μέχρι 15 μέτρα βάθος. Θὰ φαινόταν ἀμέσως ἕνα ὁλόκληρο ἀεροπλάνο!... Πρέπει νὰ τὸ ἔχουν βουλιάξει κάπου ἀπόμερα, μακρυὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες γραμμὲς τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν. Ἔχω σημειώσει στὸ χάρτη τὶς πιθανὲς περιοχές... Ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἦταν τέχνασμα ποὺ τράβηξε ὁ «Δίσκος» πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ἐκείνη τὴ νύχτα, θὰ πρέπει νὰ κυττάξουμε μᾶλλον πρὸς τὸ Βορρᾶ καὶ τὴ δύσι.

»Τὸ γιὼτ εἶχε λείψει ὀχτὼ ὧρες ἀπ' τὸ λιμάνι. Θὰ διέθετε τὶς δυὸ ἀπ' αὐτὲς γιὰ νὰ πάρη τὶς βόμβες ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο. Μένουν ἕξη ὧρες. Ἄλλη μιὰ γιὰ τὴν παραπλανητικὴ βολὴ ποὺ ἔκανε... Μένουν πέντε. Τὸ γιὼτ ἔχει ταχύτητα 30 κόμβων. Λοιπόν, μ' αὐτοὺς τοὺς ὑπολογισμούς, σημείωσα μιὰ ὡρισμένη περιοχή, πρὸς τὸ μέρος τῶν νησιῶν Μπιμίνι. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε τώρα.

—Συνεννοήθηκες μὲ τὸ Διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας;

—Βέβαια. Ἔχει βάλει δυὸ ἱκανοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐπιβλέπουν μὲ κυάλια τὸ «Δίσκο» μέρα καὶ νύχτα. Ἂν φύγη ἀπὸ τὸ συνηθισμένο ἀγκυροβόλιό του, στὴν Γιαλμύρα — ὅπου θὰ ἔχη φτάσει τὸ μεσημέρι — κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε γυρίσει ἀκόμα, θὰ τὸ παρακολουθήση ἕνα ἀεροπλάνο...

»Ὁ ἀστυνόμος ἀνησύχησε, μὲ τὶς ἐλάχιστες πληροφορίες ποὺ τοὔδωσα. Ἤθελε νὰ ὑποβάλη ἀναφορὰ στὸν Κυβερνήτη, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἀπαγόρευσα, ὡς τὴν ἐπιστροφή μου».

Πότε ὑπολογίζεις πὼς θὰ εἶναι ἐδῶ τὸ «Μάντα»;

—Ἀπόψε, ὅπως μοῦ εἶπαν... Ξέρεις, μετανοιώνω τώρα ποὺ τὸ εἰδοποίησα, χτὲς τὸ βράδυ! Πρέπει νἄμουνα μεθυσμένος... Τώρα ποὺ ἔχει ξεκαθαρίσει τὸ μυαλό μου, πιστεύω πὼς θὰ τὰ παράκανα. Ἔβαλα σὲ κίνησι ὁλόκληρο ὑποβρύχιο γιὰ μιὰ ἁπλὴ ὑποψία...

Ὁ Μπὸντ προτίμησε νὰ μὴν ἀπαντήση.

Πέταξαν κάμποση ὥρα ἀκόμη πρὸς τὴν ἀνατολή, κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς τῶν νησιῶν, ποὺ ἦταν σπαρμένη μὲ κομψὰ σπιτάκια.

—Νά ἡ βάσις πυραύλων! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Λάϊτερ. Βλέπεις τὰ κίτρινα ἀερόστατα, στὶς τέσσερις γωνιές της; Προειδοποιοῦν τὰ ἀεροπλάνα καὶ τοὺς ψαράδες νὰ μὴ πλησιάζουν τὸν ἀπαγορευμένο αὐτὸ χῶρο. Πρόκειται νὰ γίνη σήμερα τὸ πρωὶ δοκιμὴ ἑνὸς νέου πυραύλου. Καλύτερα ν' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος καὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς τὰ νότια. Πιστεύω πὼς ἡ κατεύθυνσι τοῦ πυραύλου θὰ εἶναι πρὸς τὴ νῆσο Ἀνουνσιόν, περὶ τὶς 5.000 μίλια μακρυὰ ἀπὸ δῶ... Νά τον! Τὸν βλέπεις; Εἶναι στημένος, ἕτοιμος γιὰ πυροδότησι. Πρέπει νἆναι τύπου «Ἄτλας»... ἢ «Τιτὰν» ἢ «Πολάρις».

»Νά καὶ οἱ δυὸ κεραῖες τοῦ ραντὰρ τῆς βάσεως. Ἡ μιὰ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μας. Μᾶς ἐπισημάνανε. Τώρα θὰ χαλάση ὁ κόσμος! Οἱ γαλονάδες θὰ οὐρλιάζουνε, θὰ διαβολοστέλνουνε τὸ καταραμένο ἀεροπλανάκι ποὺ τοὺς μπαίνει στὸ ρουθοῦνι!

Συντόνισε τὸ ραδιοτηλέφωνο τοῦ ἀεροπλάνου μὲ τὸ μῆκος κύματος τῆς βάσεως.

«Προσοχή! Προσοχή! πρόφερε μιὰ μεταλλικὴ φωνή. Βρίσκεσθε σὲ ἀπαγορευμένη ζώνη... Μ' ἀκοῦτε; Ἀλλάξετε ἀμέσως πορεία, πρὸς τὰ νότια. Ἐδῶ Βάσις Πυραύλων Μπαχάμας... Ἀπομακρυνθῆτε! Ἀπομακρυνθῆτε!».

—Καλά, καλά, μὴ θυμώνετε, εἶπε γελῶντας ὁ Λάϊτερ.

Ὑπάκουσε στὴ διαταγὴ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ πορείας καὶ πρόσθεσε:

—Ἄλλωστε, εἴδαμε πιὰ αὐτὸ ποὺ θέλαμε. Νὰ μὴ μὲ λένε Φέλιξ, ἂν αὐτὴ ἐδῶ ἡ βάσις δὲν ἀξίζει 100 ἑκατομμύρια λίρες! Καὶ ἀπέχει ἀκριβῶς ἑκατὸ μίλια ἀπὸ τὸ Νασάου. Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ «Δίσκο»!

Τὸ ραδιοτηλέφωνο ξανάρχισε:

«Θὰ σᾶς ἀναφέρωμε, γιατὶ μπήκατε σὲ ἀπαγορευμένη περιοχὴ καὶ παραλείψατε νὰ δώσετε σῆμα ἀναγνωρίσεως. Κατευθυνθῆτε πρὸς τὸν νότο καὶ προσέχετε γιὰ μιὰ ξαφνικὴ διαταραχὴ τῆς ἀτμοσφαίρας».

Ἡ ἐκπομπὴ τελείωσε.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς θὰ ἐκτοξευθῆ ὁ πύραυλος ὅπου καὶ νἆναι, εἶπε ὁ Λάϊτερ. Παρακολούθησε τί γίνεται, γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἐγκαίρως, νὰ κυττάξω κι' ἐγώ. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ δῶ πῶς θὰ γίνουν φωτιὰ καὶ καπνὸς 10 ἑκατομμύρια δολλάρια τῶν φορολογουμένων!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Μπόντ διέκρινε μὲ τὰ κυάλια του λίγο ἀτμὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴ βάσι τοῦ στημένου πυραύλου. Ἔπειτα φάνηκε ἕνα μεγάλο σύννεφο καπνοῦ καὶ μιὰ δυνατή, κόκκινη λάμψι. Ὁ πύραυλος ἔμοιαζε τώρα σὰν καθισμένος πάνω στὶς φλόγες. Ἔπειτα ἄρχισε ν' ἀνασηκώνεται σιγὰ - σιγά, ν' ἀνεβαίνη, ὁλοένα πιὸ γρήγορα... ὥσπου ἔγινε μονάχα ἕνα πύρινο σημάδι στὸν οὐρανό, καὶ ὕστερα χάθηκε κι' αὐτό...

—Δρόμο τώρα, γιὰ τὰ νησιὰ Μπίμινι, εἶπε ὁ Λάϊτερ στὸ σύντροφό του.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, εἶχαν φτάσει στὸ ὡρισμένο σημεῖο, πάνω ἀπ' τὸν ὠκεανό.

Βλέπανε ἀπὸ ψηλὰ ἕνα στεφάνι ἀπὸ βραχάκια καὶ ξέρες. Τὰ νερὰ φαίνονταν ρηχά. Θἆταν μιὰ ἰδεώδης κρυψῶνα γιὰ τὸ κλεμένο ἀεροπλάνο...

Κατέβηκαν στὰ 100 πόδια κι' ἄρχισαν νὰ πηγαινοέρχωνται μὲ ἐλαττωμένη ταχύτητα, μὲ ζίγκ - ζάγκ. Τὸ νερὸ ἦταν τόσο καθαρό, ὥστε ὁ Μπόντ διέκρινε τὰ ψάρια, τὰ φύκια, τὰ κοράλια καὶ τὴν ἀσπροκίτρινη ἄμμο. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο. Οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ εἶναι κρυμμένο τίποτα, σ' ἐκείνη τὴν ἀνοιχτὴ ὑποβρύχια ἔκτασι.

Τὸ ἀεροπλάνο πέταξε νοτιώτερα, πρὸς τὸ Βόρειο Μπίμινι. Μερικὰ κόττερα πολυτελείας σκίζανε τὰ γαλανὰ νερά. Οἱ ἐπιβάτες τους χαιρετοῦσαν μὲ νοήματα τὸ ἀεροπλάνο. Μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἔκανε ἡλιοθεραπεία γυμνὴ πάνω στὸ κατάστρωμα, ἅρπαξε γρήγορα μιὰ πετσέτα γιὰ νὰ σκεπαστῆ.

—Γνήσια ξανθειά!... γνωμάτευσε ὁ Λάϊτερ.

Ἐξακολούθησαν κάμποσο ἀκόμη τὸν ἐναέριο γῦρο τους. Κάποια στιγμή, ὁ Λάϊτερ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Ἐντεκάμισυ, εἶπε. Τί γίνεται, Τζαίημς; Ἔχομε βενζίνη μόνο γιὰ δυὸ ὧρες ἀκόμη.

Μὰ ὁ Μπόντ δὲν τὸν ἄκουσε καλὰ - καλά. Πρόσεχε τώρα κάτι, μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια... Τρεῖς καρχαρίες ποὺ τριγύριζαν ἄσκοπα στὴν ἐπιφάνεια, σ' ἕνα σημεῖο ὅπου ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη καὶ ὁ βυθὸς μονάχα ἄμμος, μὲ μερικὰ μικρὰ βραχάκια ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ νερὸ εἶχε βάθος περὶ τὰ 10—12 μέτρα, στὸ μέρος ἐκεῖνο. Κι' οἱ καρχαρίες κόβανε βόλτες, στὸ ἴδιο πάντα σημεῖο.

Τί κάνανε ἐκεῖ; Πρέπει νὰ ὑπῆρχε κάτι, ποὺ τοὺς προκαλοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον.

—Ξαναπέρασε ἀπὸ κεῖ, Φέλιξ, εἶπε ζωηρὰ ὁ Μπόντ.

Τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο ἔκαμε στροφή. Ὁ Φέλιξ ἔκοψε τὸ γκάζι καὶ κράτησε ὕψος πτήσεως 50 ποδιῶν περίπου πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ὁ Μπόντ ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔσκυψε ἔξω, ἀφοῦ ρύθμισε τὰ κυάλια του γιὰ κοντινὴ ἀπόστασι.

Ναί, οἱ καρχαρίες βρίσκονταν ἐκεῖ πάντα! Οἱ δυὸ μένανε στὴν ἐπιφάνεια, μὲ τὰ πτερύγια τῆς ράχης τους ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Ὁ ἄλλος εἶχε βουτήξει στὸ βυθό. Βαθειά. Κάτι πρέπει νὰ εἶχε μυριστῆ. Εἶχε χώσει τὰ δόντια του σὲ κάτι καὶ τὸ τραβοῦσε...

Ἀνάμεσα στὴν ἄμμο καὶ στὰ βραχάκια τοῦ βυθοῦ, ξεχώριζε μιὰ λεπτή, ἴσια γραμμή!

—Ξαναγύρισε πάλι στὸ ἴδιο μέρος! φώναξε μὲ ἔξαψι ὁ Μπόντ.

Ὁ Λάϊτερ ὑπάκουσε.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Μπόντ διέκρινε καὶ δεύτερη ἴσια γραμμὴ στὸ βυθό, ποὺ σχημάτιζε ἀκριβῶς γωνία 90 μοιρῶν μὲ τὴν πρώτη! Τραβήχτηκε μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ εἶπε ἤρεμα:

—Νομίζω πὼς τὸ βρήκαμε, Λάϊτερ. Προσθαλασσώσου στὸ μέρος ποὺ βρίσκονται οἱ τρεῖς καρχαρίες.

Ὁ Λάϊτερ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε σαστισμένος.

—Ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω, εἶπε. Εἶναι λιγάκι δύσκολο, γιατὶ τὸ νερὸ γυαλίζει σὰν καθρέφτης...

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ ἀεροπλάνο εἶχε «καθήσει» πάνω στὴ θάλασσα, δέκα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ ἤθελε ὁ Μπόντ.

Οἱ δυὸ καρχαρίες στὴν ἐπιφάνεια δὲν τοῦ δώσανε καμμιὰ προσοχή. Ἐξακολουθοῦσαν τοὺς ἀργοὺς γύρους τους, πάντα στὸ ἴδιο μέρος. Περνοῦσαν τόσο κοντὰ ἀπ' τὸ ἀερπλάνο, ὥστε ὁ Μπὸντ μποροῦσε νὰ δῆ τὰ ἀδιάφορα μάτια τους, ποὺ μοιάζανε μὲ ρὸζ κουμπιά.

Κύτταξε μέσα στὸ νερό, ἀνάμεσα στὸν κυματισμὸ ποὺ δημιουργοῦσαν τὰ πτερύγια τῆς ράχης τους... Μὰ ναί, βέβαια! Ἐκείνη ἡ ἄμμος καὶ τὰ βραχάκια τοῦ βυθοῦ εἶναι ψεύτικα, ζωγραφισμένα... καμουφλάζ!

Τώρα ὁ Μπὸντ διέκρινε καθαρὰ τὶς ἴσιες ἄκρες ἑνὸς τεράστιου μουσαμᾶ. Ὁ τρίτος καρχαρίας εἶχε καταφέρει νὰ τὸν ἀνασηκώση σ' ἕνα μέρος, προσπαθῶντας νὰ χώση ἀπὸ κάτω τὸ φαρδὺ κεφάλι του!

Ὁ Μπὸντ στράφηκε πάλι στὸν Λάϊτερ:

—Αὐτὸ εἶναι! εἶπε μὲ ἱκανοποίησι. Ἕνας μεγάλος μουσαμᾶς, γιὰ καμουφλάρισμα. Κύτταξε καὶ σύ...

Ἐνῶ ὁ Λάϊερ ἔγερνε ἀπὸ πάνω του, γιὰ νὰ σκύψη ἔξω καὶ νὰ κυττάξη πρὸς τὰ κάτω, τὸ μυαλὸ τοῦ Μπόντ δούλευε πυρετικά.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα; Νὰ ἐπικοινωνήση ἀμέσως μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Νασάου καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρη τὴν ἀνακάλυψί του; Νὰ στείλη μήνυμα στὸ Λονδίνο;

Ὄχι, ὄχι! Ἂν βρισκόταν αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ μηχάνημά του ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ «Δίσκου», θὰ παρακολουθοῦσε ἀσφαλῶς τὸ μῆκος κύματος τῆς ἀστυνομίας...

Τὸ προτιμώτερο εἶναι νὰ κατεβῆ στὸ βυθὸ καὶ νὰ ρίξη μιὰ ματιά. Νὰ δῆ ἂν βρίσκονταν ἀκόμη ἐκεῖ οἱ βόμβες καὶ νὰ πάρη μαζί του κάτι, ἕνα πειστήριο.

Ὅσο γιὰ τοὺς καρχαρίες... Θὰ σκότωνε τὸν ἕνα, καὶ τότε οἱ ἄλλοι δυό, ἀπασχολημένοι μὲ τὸ πτῶμα, θὰ τὸν ἄφηναν ἥσυχο.

Ὁ Λάϊτερ ἀνασηκώθηκε. Τὰ μάτια του ἀστράφτανε.

— Αὐτὸ εἶναι! Τὸ βρήκαμε! Φώναξε χτυπῶντας τὸν φίλο του στὴν πλάτη. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω εἶναι τὸ κλεμένο ἀεροπλάνο!

Ὁ Μπὸντ πῆρε μιὰ ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα. Τὴν ἀκούμπησε στὸ ἀριστερό του μπράτσο καὶ περίμενε νὰ ξαναγυρίσουν πρὸς τὸ μέρος του οἱ δύο καρχαρίες.

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ πιὸ μεγάλος. Εἶχε μάκρος σχεδὸν 3½ μέτρα. Κουνοῦσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε τί γινότανε κάτω στὸ βυθό, περιμένοντας τὸ σύνθημα γιὰ νὰ βουτήξη κι' αὐτός.

Ὁ Μπὸντ τὸν σημάδεψε στὴ βάσι τοῦ πτερυγίου του, ποὺ ἔσκιζε τὸ νερό. Ἦταν ἐντελῶς ἀνασηκωμένο, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε τὴν ἔντασι τῆς προσοχῆς τοῦ μεγάλου ψαριοῦ. Ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω του βρισκόταν ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

Ὁ Μπὸντ πάτησε τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ νερό, πίσω ἀπὸ τὸ πτερύγιο. Ὁ καρχαρίας δὲν φάνηκε νὰ δίνη σημασία. Ὁ Μπὸντ ξαναπυροβόλησε.

Τὸ νερὸ ἄφρισε καθὼς τὸ μεγάλο ψάρι πετάχτηκε πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια καὶ βούτηξε πάλι, σπαράζοντας σὰν φίδι σπασμένο στὰ δύο. Φαίνεται πὼς ἡ σφαῖρα τοῦ εἶχε κόψει τὸ νωτιαῖο μυελό.

Ἄρχισε νὰ πλέη ἀργά, νωθρά, διαγράφοντας κύκλους ποὺ μεγάλωναν ὁλοένα. Ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ φριχτὸ ρύγχος του, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο. Γύρισε ἀνάσκελα γιὰ ἕνα λεπτό, ἡ ἄσπρη κοιλιά του γυάλισε στὸν ἥλιο. Ὕστερα ξαναπῆρε τὴν πρώτη του στάσι καὶ συνέχισε τὸ μηχανικὸ κολύμπημά του. Μὰ τώρα πρέπει νὰ ἦταν ψόφιο πιὰ καὶ νὰ ἔπλεε ἀκόμη μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει.

Τὰ πρῶτα δοντάκια τοῦ παιδιοῦ σας

Ἔρχονται εὔκολα καὶ χωρίς ἐνοχλήσεις μέ τό ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ

Dentinox®

(Ντεντινὸξ)

- Ἐμποδίζει ἀποτελεσματικὰ πόνους καὶ μολύνσεις.
- Ἔχει δοκιμασθεῖ σὲ ἑκατομμύρια παιδιά σ' ὅλον τὸν κόσμο
- Μιά σωτηρία γιά τήν μητέρα καί τό παιδί

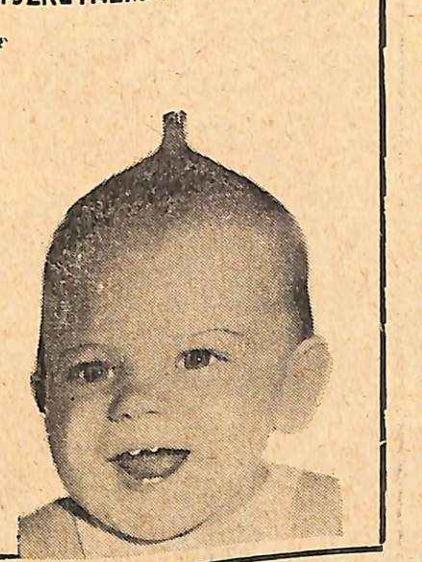

ΔΙΤΣ

Ὁ ἄλλος καρχαρίας πλησίασε μὲ προφύλαξι. Ἔκανε πὼς χυμοῦσε πάνω στὸν πρῶτο καὶ τραβήχτηκε πάλι πίσω. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ἔτσι πὼς δὲν κινδύνευε, ξαναεπιτέθηκε. Μύρισε τὸ νεκρὸ ψάρι. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ ρύγχος του ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἔχωσε τὰ φοβερά του δόντια στὸ πλευρὸ τοῦ συντρόφου του. Τράνταξε τὸ κεφάλι του, σὰν σκύλος, καὶ κατάφερε νὰ κόψη μιὰ μεγάλη μπουκιὰ ἀπὸ τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο κρέας.

Ἡ θάλασσα βάφτηκε κόκκινη. Τὸ αἷμα τράβηξε καὶ τὸν ἄλλον καρχαρία, κι' οἱ δυὸ μαζὶ βάλθηκαν νὰ κομματιάζουνε τὸν σύντροφό τους.

Τὸ ρεῦμα τοὺς τραβοῦσε σιγὰ - σιγά, μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Μπὸντ περίμενε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀρκετά. Ὕστερα ἔδωσε τὸ ὅπλο στὸν Λάϊτερ.

—Θὰ βουτήξω τώρα, τοῦ εἶπε. Μπορεῖ νὰ χρειαστῶ πολλὴ ὥρα γι' αὐτὴ τὴν δουλειά. Οἱ καρχαρίες εἶναι τώρα ἀπασχολημένοι. Μά, ἂν τοὺς δῆς νὰ ξαναγυρίζουνε, ρίξε στὸν ἕνα ἀπ' αὐτούς. Κι' ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο θελήσης ν' ἀνεβῶ στὴν ἐπιφάνεια, πυροβόλησε πολλὲς φορὲς μέσα στὸ νερό. Θὰ νοιώσω τὸ κῦμα ἀπ' τὶς σφαῖρες καὶ θὰ καταλάβω...

Γδύθηκε γρήγορα καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Λάϊτερ, φόρεσε μιὰ στολὴ βατραχανθρώπου. Οἱ κινήσεις του ἦταν δύσκολες, μέσα στὸν περιωρισμένο χῶρο τοῦ ἀεροπλάνου. Καὶ πρόβλεπε πὼς θὰ δυσκολευόταν ἀκόμα πιὸ πολύ, ὅταν θὰ εἶχε τελειώσει τὴν ἀποστολή του καὶ θὰ ἤθελε νὰ ξανανεβῆ στὸ ἀεροπλάνο.

—Γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου κάτω; εἶπε ὁ Λάϊτερ, μὲ παράπονο καὶ ἀνησυχία.

—Δὲ γίνεται! Ἐσὺ πρέπει νὰ φυλᾶς, νὰ προσέχης γιὰ τοὺς καρχαρίες, νὰ κρατᾶς τὸ ἀεροπλάνο στὴν ἴδια θέσι... Νά, ἔχουμε κι' ὅλας ἀπομακρυνθῆ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα. Ξαναφέρε το πίσω καὶ ἔχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά... Δὲν ξέρω τί ἐπισκέπτες μπορεῖ νὰ βρῶ μέσα στὸ «Βιντικάτορ». Σκέψου πὼς ἔχει μείνει πέντε μέρες στὸ βυθό!...

Ὁ Λάϊτερ ἄναψε τὴ μηχανὴ κι' ὡδήγησε πάλι τὸ ἀεροπλάνο στὴν ἀρχική του θέσι.

—Ξέρεις τὴν ἐσωτερικὴ διάταξι τοῦ «Βιντικάτορ»; ρώτησε. Ξέρεις ποῦ θὰ κυττάξης, γιὰ τὶς βόμβες καὶ γιὰ τοὺς πυροσωλῆνες τους;

—Ναί, βέβαια. Μὲ κατατοπίσανε γιὰ ὅλα, πρὶν ξεκινήσω ἀπ' τὸ Λονδῖνο!

Ὁ Μπὸντ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βούτηξε στὴ θάλασσα. Κατέβηκε πρὸς τὸ βυθό, μέσα στὸ ὁλοκάθαρο νερό. Ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ μουσαμᾶ, ποὺ εἶχε μετατοπίσει ὁ καρχαρίας. Τὴν ἔλυσε ἀπὸ τὰ στηρίγματα ποὺ τὸν συγκρατοῦσαν, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του καί, μὲ τὸ ἄλλο του χέρι στὸ μαχαῖρι του, γλίστρησε κάτω ἀπ' τὸ μουσαμᾶ.

Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του ἔπεσε στὴ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια τῆς πτέρυγας τοῦ ἀεροπλάνου. Κάτω ἀπ' αὐτὴν εἶδε ἕνα σκοῦρο ὄγκο, σκεπασμένο ἀπὸ καβούρια, ἀστακοὺς κι' ἄλλους κατοίκους τοῦ βυθοῦ.

Κατάλαβε τί ἦταν αὐτὸς ὁ ὄγκος. Τὸ περίμενε ἄλλωστε πὼς θὰ τὸν εὕρισκε ἐκεῖ...

Γονάτισε δίπλα στὸ παραμορφωμένο ἐκεῖνο πτῶμα. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ τὴν χρυσὴ ταυτότητά του καὶ τὸ ρολόϊ του. Εἶδε, κάω ἀπ' τὸ πηγοῦνι του τὴ φοβερὴ πληγὴ ποὺ ἔχασκε...

«Γκιουζέπε Πετάτσι. Νο 15932» διάβασε στὴν ταυτότητα.

Πέρασε στὸ δικό του χέρι τὸ ρολόϊ καὶ τὴν ταυτότητα, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίζουν στὶς κινήσεις του, καὶ γλίστρησε πρὸς τὴν «ἄτρακτο» τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἔμοιαζε στὰ σκοτεινὰ σὰν πελώριο ἀσημένιο ὑποβρύχιο.

Ἐπιθεώρησε τὸ ἐξωτερικό του. Βρῆκε μιὰ μεγάλη τρύπα, ποὺ εἶχε ἀνοίξει μὲ τὴν πρόσκρουσι καὶ χώθηκε ἀπὸ κεῖ στὴν καμπίνα τοῦ πιλότου.

Εἶδε γύρω του ἑκατοντάδες κόκκινα μάτια, ποὺ λάμπανε σὰν ρουμπίνια. Ἦταν χταπόδια. μικρά, ἀλλὰ ἀμέτρητα. Κτυποῦσαν τὰ πλοκάμια τους, γυρεύοντας νὰ καταφύγουνε σὲ κάποια σκιά, ἔξω ἀπ' τὸ ἐνοχλητικὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ κι' ἀλλάζοντας χρῶμα γιὰ νὰ καμουφλαριστοῦνε.

Ὁ Μπὸντ γύρισε πρὸς τὰ πίσω τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Καὶ ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα ἀκόμη χειρότερο: ἕνα πτῶμα πρησμένο, ἀποσυντεθειμένο. Εἶχε ἀνεβῆ ἀπὸ τὸ πάτωμα τῆς καμπίνας, καὶ τὰ χταπόδια, κρεμασμένα πάνω του σὰν νυχτερίδες, τὸ κουνοῦσαν ἐλαφρὰ δεξιὰ - ἀριστερά.

Ὁ Μπὸντ προσπάθησε νὰ διώξη ἀπὸ τὸ νοῦ του τὸν ἀηδιαστικὸ ἐκεῖνο ἐφιάλτη καὶ συνέχισε τὸ ψάξιμο.

Βρῆκε τὴ συσκευὴ τοῦ ὑδροκυανίου, ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴ δηλητηρίασι τοῦ πληρώματος. Μέτρησε τὰ πτώματα. Βεβαιώθηκε ὅτι οἱ βόμβες εἶχαν ἐξαφανισθῆ καθὼς καὶ οἱ χωριστοὶ πυροσωλῆνες τους.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πάλευε κάθε τόσο γιὰ νὰ ξεκολλήση ἀπὸ πάνω του τὰ πλοκάμια τῶν χταποδιῶν.

Θἄπρεπε νὰ πάρη μαζί του κι' ἄλλα διάφορα πράγματα: τὶς ταυτότητες τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, τὸ μισολυωμένο ἡμερολόγιο τοῦ ἀεροσκάφους, ποὺ ἀνάφερε μονάχα συνηθισμένες τεχνικὲς λεπτομέρειες τῆς πτήσεως, δίχως τίποτε τὸ ἔκτακτο...

Μὰ δὲν ἄντεχε πιὰ νὰ μείνη μέσα σὲ κεῖνο τὸ ἄντρο τῶν χταποδιῶν! Γλίστρησε καὶ κολύμπησε μὲ βιασύνη, πρὸς τὴ λεπτὴ φωτεινὴ γραμμὴ ποὺ ἔδειχνε τὴν ἄκρη τοῦ μουσαμᾶ.

Κουράστηκε γιὰ νὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ, γιατὶ σκάλωσε στὸ ὕφασμα ὁ κύλινδρος τοῦ ὀξυγόνου, ποὺ εἶχε στὴν πλάτη του. Τέλος πάντων, ὅμως, βρέθηκε ἔξω, ἐλεύθερος, στὸ ὡραῖο ὁλοκάθαρο νερὸ κι' ἀνέβηκε βιαστικὰ πρὸς τὴν ἐπιφάνεια.

Στὰ εἴκοσι πόδια, ὁ πόνος τῶν αὐτιῶν του τοῦ θύμισε πὼς ἔπρεπε νὰ σταματήση λίγο, γιὰ νὰ συνηθίση στὴν ἀλλαγὴ τῆς πιέσεως. Περίμενε μὲ ἀνυπομονησία νὰ περάση ὁ πόνος. Ἔπειτα ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ πέταξε ἀπὸ πάνω του τὴ στολή του κι' ὅλα τὰ ἐξαρτήματά του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπ' τὴ μόλυνσί τους! Τὰ παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια νὰ βουλιάζουν σιγὰ - σιγά, πρὸς τὸν ἀμμουδερὸ βυθό. Ξέπλυνε τὸ στόμα του μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ κολύμπησε πρὸς τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἅπλωσε ὁ Λάϊτερ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση νὰ σκαρφαλώση στὸ ἀεροπλάνο...

ΙΗ'

Καθὼς γύριζαν στὸ Νασάου, ὁ Μπόντ ζήτησε ἀπὸ τὸ Λάϊτερ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὸ «Δίσκο», ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένος μπροστὰ στὴν Παλμύρα.

Τὸ γιὼτ βρισκόταν στὴν ἴδια θέσι, ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη μέρα. Ἡ μόνη διαφορὰ — ποὺ δὲν εἶχε μεγάλη σημασία — ἦταν ὅτι εἶχε ρίξει μονάχα μιὰ ἄγκυρα, τῆς πλώρης.

Δὲν ὑπῆρχε καθόλου κίνησι πάνω στὸ πλοῖο. Ὁ Μπὸντ σκεπτόταν πὼς φαινόταν πρᾶο καὶ ἀθῶο, ἔτσι ποὺ καθρεφτιζόταν στὴν ἤρεμη θάλασσα οἱ κομψὲς

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.

Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΣΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

Me KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

γιὰ νὰ μάθετε νὰ σχεδιάζετε, νὰ σκιτσάρετε, νὰ ζωγραφίζετε μὲ σπουδὴ σπίτι σας, στὴν πόλι ἢ στὴν ἐξοχή, ὅπου καὶ ἂν μένετε, — ἀκριβῶς ὅπως γίνεται καὶ μὲ τοὺς μαθητάς μας τοῦ Παρισιοῦ. Ἐγγράψτε τὰ παιδιά σας ΤΩΡΑ, μὲ εἰδικὲς εὐκολίες ἐγγραφῆς, γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ νὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη χρονιὰ στὶς σχολικές τους ἐπιδόσεις. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σὲ ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ A.B.C.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφ.: 523.708.

Ὑπακτικὸν ἐπὶ χρονίας ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

BROOKLAX

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ WL ΠΡΟΙΟΝ

WESTMINSTER LABORATORIES LTD LONDON N.W.1

γραμμές του, ὅταν ὁ Λάϊτερ τοῦ εἶπε μὲ ἔξαψι:

—Κύτταξε, Τζαίημς, στὴν ἀκρογιαλιά... τὸ κλειστὸ ἐκεῖνο ὑπόστεγο γιὰ τὶς βάρκες. Βλέπεις δυὸ βαθειὰ αὐλάκια, στὴν ἄμμο, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἀνεβαίνουν μέχρι τὴν πόρτα τοῦ ὑποστέγου;... Μοῦ φαίνονται παράξενα. Ἀπὸ τί μπορεῖ νὰ σχηματίσθηκαν;

Ὁ Μπὸντ κύτταξε μὲ τὰ κυάλια του. Τὰ αὐλάκια ἐκεῖνα ἦταν ἐντελῶς παράλληλα. Κάτι βαρὺ εἶχε συρθῆ πάνω στὴν ἄμμο, μεταξὺ τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ὑποστέγου.

—Ὄχι, Φέλιξ, δὲ μπορεῖ!... εἶπε μὲ ταραχὴ ὁ Μπόντ. Ἂν ἦταν... αὐτὸ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ σου, θὰ εἶχαν φροντίσει νὰ σβήσουν ἀμέσως τὰ σημάδια!

—Οἱ ἄνθρωποι κάνουν λάθη, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ Λάϊτερ. Πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ ἔρευνα... ἀλλὰ μὲ τρόπο. Πιστεύω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κ. Λάργκο ὅτι ὁ πελάτης μου βιάζεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ βίλλα ποὺ πρόκειται νὰ ἀγοράση!...

Ἡ ὥρα ἦταν 1, ὅταν γύρισαν στὸ ἀεροδρόμιο.

Ὁ πύργος ἐλέγχου τοὺς γύρευε ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα, μὲ τὸν ἀσύρματο. Τώρα ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ διοικητὴ τοῦ ἀεροδρομίου καὶ τὴ δίκαια ἀγανάκτησί του. Μὰ εὐτυχῶς, ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως μὲ ἕνα ἔγγραφο «συχωροχάρτι» γιὰ τὶς παραβάσεις τους. Ὁ ἴδιος τοὺς ἔφερε κι' ἕνα χοντρὸ φάκελλο μὲ «σήματα» ποὺ εἶχαν φτάσει ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες τους.

Οἱ προϊστάμενοί τους τοὺς ἔκαναν αὐστηρὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴν προσωρινὴ διακοπὴ τῆς τακτικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τοὺς ζητοῦσαν νεώτερες εἰδήσεις.

—Θὰ τὶς ἔχουν! εἶπε ὁ Λάϊτερ, καθὼς γύριζαν στὸ νησάκι, μὲ τὸ ἄνετο αὐτοκίνητο τοῦ Κυβερνήτη.

Τοὺς εἰδοποιοῦσαν ἀκόμα πὼς τὸ «Μάντα» θὰ ἔφτανε στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα.

Οἱ ἔρευνες τῆς Ἰντερπὸλ καὶ τῆς ἰταλικῆς ἀστυνομίας εἶχαν ἐπιβεβαιώσει ὅτι ὁ Γκιουζέπε Πετάτσι ἦταν πραγματικὰ ἀδελφὸς τῆς Ντομινέτα Βιτάλι. Γενικὰ ἡ ἀτομικὴ ἱστορία τῆς κοπέλλας, ὅπως τὴν εἶχε διηγηθῆ στὸν Μπόντ, συμφωνοῦσε σὲ ὅλα τὰ σημεῖα μὲ τὴν πραγματικότητα.

Οἱ ἴδιες ὑπηρεσίες εἶχαν ἐξακριβώσει ὅτι ὁ Ἐμίλιο Λάργκο ἦταν τυχοδιώκτης μεγάλης ὁλκῆς, μολονότι εἶχε καταφέρει ὡς τώρα νὰ μὴν ἔχη «φάκελλο», οὔτε ποινικὸ μητρῶο. Ἦταν ἄγνωστη ἡ προέλευσι τοῦ πλούτου του, πάντως ὅμως δὲν εἶχε κεφάλαια στὴν Ἰταλία. Ὁ «Δίσκος» εἶχε πληρωθῆ σὲ ἑλβετικὰ φράγκα.

Οἱ κατασκευαστὲς τοῦ γιὼτ ἐπιβεβαίωσαν τὴν ὕπαρξι τοῦ ὑποβρυχίου διαμερίσματος. Πε... εἶχε ἕνα ἠλεκτρικὸ γερανὸ καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὴν καθέλκυσι μικρῶν ὑποβρυχίων σκαφῶν καὶ τὴν κατάδυσι βατραχανθρώπων. Εἶχε ζητήσει αὐτὴ τὴν τροποποίησι ὁ Λάργκο, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ πὼς τοῦ χρειαζότανε γιὰ ὑποβρύχιες ἔρευνες.

Ἡ ἔρευνα γιὰ τοὺς «μετόχους» δὲν εἶχε δώσει κανένα ἀποτέλεσμα. Εἶχε ἐξακριβωθῆ μονάχα ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν περισσοτέρων ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀνάγονταν παλαιότερα ἀπὸ μιὰ ἑξαετία. Συνεπῶς, ἦταν πιθανὸν νἆναι «καινούργιας κατασκευῆς» οἱ ταυτότητές τους, κι' ἐπίσης μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ ἀνῆκαν στὴν ὀργάνωσι «Φάντασμα» —ἂν ὑπῆρχε ἀληθινά.

Ὁ Κότζε εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Ἑλβετία πρὸ 4 ἑβδομάδων, γιὰ ἄγνωστο προορισμό.

Οἱ τελευταῖες φωτογραφίες του ἦταν βγαλμένες στὸ ἀεροπλάνο τῆς Πὰν-Ἀμέρικαν.

Ὡστόσο, τὸ «πολεμικὸ συμβούλιο» τῆς «Ἐπιχειρήσεως Κεραυνός» εἶχε παραδεχθῆ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Λάργκο, τοὐλάχιστον ὥσπου νὰ συγκεντρωθοῦν περισσότερα στοιχεῖα. Καί, γιὰ τὴν ὥρα, ὁ σκοπός τους ἦταν νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἔρευνες σ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ προτίμησι πρὸς τὴν περιοχὴ τῶν Μπαχάμας.

Γι' αὐτὸ τὸν τελευταῖο λόγο, καὶ γιὰ τὸ ἐπεῖγον τοῦ πράγματος, ὁ ταξίαρχος Φέϊρτσιλντ, Βρεταννὸς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος στὴν Οὐάσιγκτων, κι' ὁ ἀντιναύαρχος Κάρλσον, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐπιτελείου, θὰ ἔφταναν στὸ Νασάου μὲ τὸ προσωπικὸ ἀεροπλάνο τοῦ Προέδρου, γιὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν κοινὴ ἀρχηγία τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὁ Μπὸντ καὶ ὁ Λάϊτερ παρακαλοῦντο νὰ παράσχουν τὴν πλήρη συνεργασία τους καί, ὥσπου νὰ φτάσουν οἱ δυὸ ἀνώτατοι ἀξιωματικοί, νὰ στέλνουν κάθε ὥρα ἀναφορὲς στὸ Λονδῖνο καὶ στὴν Οὐάσιγκτων, συνυπογεγραμμένες πάντα καὶ ἀπὸ τοὺς δυό τους.

Οἱ δυὸ φίλοι κυττάχτηκαν, ἀμίλητοι.

Τέλος ὁ Λάϊτερ εἶπε:

—Τζέϊμς, προτείνω νὰ ἀγνοήσουμε τὴν τελευταία παράγραφο καὶ νὰ συμμορφωθοῦμε πιστὰ μὲ τὶς ἄλλες. Ἔχομε ἤδη χάσει τέσσερις ὧρες, καὶ δὲ μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ ξοδέψουμε τὴν ὑπόλοιπη μέρα ἱδροκοπῶντας μὲ τὸν ποιμπό μας. Ἔχομε τόσες ἄλλες πιὸ σπουδαῖες δουλειές! Θὰ τοὺς ποῦμε ὕστερα πὼς δὲν μᾶς ἔμεινε καθόλου καιρὸς γιὰ ἀναφορές...

»Λοιπόν, προτείνω νὰ πᾶμε στὴν Παλμύρα, μὲ τὴν πρόφασι ποὺ ἔχουμε ἤδη μεταχειριστῆ καὶ νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω. Προπάντων, νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ὑπόστεγο τῆς ἀκρογιαλιᾶς, καὶ νὰ ἐξακριβώσουμε τί σημαίνουν ἐκεῖνα τὰ αὐλάκια. Σύμφωνοι; Ὕστερα, στὶς 5, θὰ ἔχουμε ραντεβοῦ μὲ τὸ «Μάντα» καὶ θὰ προετοιμασθοῦμε γιὰ νὰ σταματήσουμε τὸ «Δίσκο», ἂν καὶ ὅταν θελήση νὰ φύγη. Ὅσο γιὰ τοὺς μεγάλους γαλονάδες ποὺ μᾶς στέλνουνε, ἂς καθήσουν νὰ παίξουνε πινάκλ στὸ Κυβερνεῖο μέχρις αὔριο τὸ πρωί. Ἡ ἀποψινὴ νύχτα εἶναι κρίσιμη, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάη χαμένη μὲ ἀνοησίες τῆς ρουτίνας.

Ὁ Μπὸντ σκεπτότανε... Εἶχε παρακούσει πολλὲς διαταγές, στὴ ζωή του, μὰ τώρα εἶχε νὰ κάνη ἀπευθείας μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸν Πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ πράγμα ἦταν σοβαρό... Ὡστόσο, τὰ γεγονότα ἐξελίσσονταν πολὺ γρήγορα. Κι' ὕστερα, ὁ Μ., ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως, θὰ τὸν ὑποστήριζε σὲ κάθε περίπτωσι, ὅπως ἔκανε πάντα γιὰ τὸ προσωπικό του.

—Συμφωνῶ, Φέλιξ, δήλωσε ὁ Μπόντ. Ὅταν θὰ ἔχουμε ἐδῶ τὸ «Μάντα» θὰ μποροῦμε νὰ τὰ κανονίσουμε μόνοι μας. Τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ μάθουμε πότε θὰ φορτωθοῦνε στὸ «Δίσκο» οἱ βόμβες!... Ἔχω κάποια ἰδέα γι' αὐτό. Ἴσως νὰ πετύχη, ἴσως ὄχι. Μποροῦμε πάντως νὰ τὴ δοκιμάσουμε!

«Ἄφησέ με στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ τὴ βάλω ἀμέσως μπροστά. Θὰ ξαναβρεθοῦμε στὶς 4.30. Στὸ μεταξύ, θὰ τηλεφωνήσω στὸ Χάσλωγκ καὶ θὰ δῶ ἂν ὑπάρχη κανένα νέο γιὰ τὸ «Δίσκο». Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ εἰδοποιήση ἀμέσως, ἂν συμβῆ ὁ,τιδήποτε.

Ὁ Μπὸντ διέσχισε σχεδὸν τρέχοντας τὸ χὼλλ τοῦ ξενοδοχείου. Καθὼς ἔπαιρνε τὸ κλειδὶ τῆς κρεβατοκάμαράς του ἀπ' τὸ γραφεῖο, τοῦ δώσανε ἕνα τηλεφωνικὸ μήνυμα. Τὸ διάβασε, μέσα στὸ ἀσανσέρ. Ἦταν ἀπὸ τὴ Ντομινὸ κι' ἔλεγε μονάχα:

«Παρακαλῶ, τηλεφωνῆστε μου, ἀμέσως».

Ὅταν ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του ὁ Μπὸντ παράγγειλε ἕνα σάντουϊτς κι' ἕνα οὐΐσκυ κι' ὕστερα πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐκεῖνος τὸν πληροφόρησε ὅτι ὁ «Δίσκος» εἶχε γεμίσει τὰ τεπόζιτά του μὲ πετρέλαιο καὶ ὅτι βρισκόταν πάλι στὸ ἀγκυροβόλιό του, μπροστὰ στὴν Παλμύρα.

Πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα, στὴ 1½ ἀκριβῶς, ὁ Λάργκο κι' ἕνας ἄλλος εἶχαν πάρει τὸ μικρὸ ὑδροπλάνο τοῦ γιὼτ καὶ εἶχαν πετάξει πρὸς τὰ ἀνατολικά. Ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας εἰδοποιήθηκε γι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του, μὲ τὸ ραδιοτηλέφωνο, ἐπικοινώνησε ἀμέσως μὲ τὸν πύργο ἐλέγχου τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ζήτησε νὰ παρακολουθήσουν τὸ ὑδροπλάνο μὲ τὸ ραντάρ.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶχε μείνει σὲ χαμηλὸ ὕψος, γύρω ἀπὸ τὰ 300 πόδια, καὶ τὸ εἶχαν χάσει ἀνάμεσα στὰ νησιά, περὶ τὰ 50 μίλια νοτιοανατολικά.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο καινούργιο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ εἰδοποίησι πρὸς τὶς λιμενικὲς ἀρχὲς νὰ περιμένουν ἕνα πυρηνοκίνητο ἀμερικανικὸ ὑποβρύχιο, τὸ «Μάντα», ποὺ θὰ ἔφτανε κατὰ τὶς 5!

Αὐτὰ ἦταν ὅλα. Τί ἤξερε ὁ Μπόντ;

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Μπὸντ ἦταν ἐπιφυλακτική: Δὲ μποροῦσε ἀκόμα νὰ πῆ τίποτε τὸ θετικό.

Θὰ ἤθελε ὁ διευθυντὴς νὰ διατάξη τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, ἀμέσως μόλις θὰ βλέπανε τὸ ὑδροπλάνο νὰ γυρίζη στὸ «Δίσκο»; Καὶ νὰ μεταβιβάση κάθε καινούργια εἴδησι στὸ Φέλιξ Λάϊτερ, ποὺ πήγαινε τώρα στὸ θάλαμο τοῦ ἀσυρμάτου;

Ἐπὶ πλέον, ὁ Μπὸντ ζήτησε νὰ τοῦ δανείσουν ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ νὰ τὸ ὁδηγῆ μόνος του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ διέθεσε ἕνα «Λάντ Ρόβερ».

Ὕστερα ὁ Μπὸντ τηλεφώνησε στὴ Ντομινό, στὴν Παλμύρα. Ἐκείνη φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένη, ἀκούγοντας τὴ φωνή του.

—Ποῦ ἤσαστε ὅλο τὸ πρωί, Τζαίημς; τὸν ρώτησε.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ μιλοῦσε μὲ τὸ μικρό του ὄνομα.

— Ἔρχεστε νὰ κολυμπήσουμε σήμερα τ' ἀπόγευμα; πρόσθεσε. Ὁ Ἐμίλιο μοῦ εἶπε νὰ τὰ μαζέψω καὶ νὰ μπαρκάρω ἀπόψε στὸ «Δίσκο». Θὰ σαλπάρουμε, λέει, τὴ νύχτα γιὰ τὸ θησαυρό. Δὲν ξέρεις πόσο χάρηκα ποὺ θὰ μὲ πάρη μαζί του! Ἔχω πλήξει... Μὰ μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτα, γιατὶ τὸ κρατάει μυστικό.

»Δὲ μοῦ ὥρισε πότε θὰ γυρίσουμε. Εἶπε κάτι περὶ Μαϊάμι... Πιστεύω πώς, στὴν ἐπιστροφή μας, θὰ ἔχετε φύγει πιὰ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη... Καὶ σᾶς εἶδα τόσο λίγο! Μᾶς ἀφήσατε τόσο ξαφνικὰ χτὲς τὴ νύχτα! Γιατί; Τί συνέβη;

—Μ' ἔπιασε ἕνας ξαφνικὸς πονοκέφαλος. Ἀπ' τὸν ἥλιο, ὑποθέτω... Καὶ βέβαια θαρθῶ νὰ κολυμπήσουμε! Ποῦ θέλετε νὰ συναντηθοῦμε;

Τοῦ ἔδωσε λεπτομερεῖς ὁδηγίες: Θὰ πήγαιναν σ' ἕνα φυσικὸ λιμανάκι ὡς ἕνα μίλι ἀπ' τὴν Παλμύρα. Ὑπῆρχε ἕνας δρόμος μέχρις ἐκεῖ, καὶ μιὰ μικρὴ καλύβα. Θὰ τόβρισκε εὔκολα ὁ Μπόντ. Δὲν πήγαινε πολὺς κόσμος. Ἀνῆκε σὲ κάποιο Σουηδὸ ἑκατομμυριοῦχο, ποὺ εἶχε φύγει. Λοιπόν, θὰ συναντιόντουσαν ἐκεῖ σὲ μισὴ ὥρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ἑλληνικὸς θρίαμβος στὸ βαλκανικὸ ράλλυ τῆς Σόφιας

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ θρίαμβο ἐπέτυχαν οἱ Ἕλληνες ὁδηγοὶ στὸ Βαλκανικὸ Ράλλυ τῆς Σόφιας, ὅπου κατέλαβαν τὴν πρώτην, τρίτην, πέμπτην καὶ ἑβδόμην θέσεις τῆς γενικῆς κατατάξεως.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα ἀποτελέσματα, ἡ γενικὴ κατάταξις ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Ζαλμᾶς—Ἀποστολίδης (Κοῦπερ 5).

2) Μπουντάρωφ (Βουλγαρία — Μερσεντές).

3) Καννελάκης — Ζωγράφος (Β. M. V. 700).

4) Βασίλιεφ (Γιουγκοσλαβία — Βάρτμπουργκ).

5) Ἀναγνώστου—Μανιᾶς (Βάρτμπουργκ).

6) Μασμαννάν (Τουρκία).

7) Ψῦχος — Μοσχοβάκης (Βόλβο).

Τὸ Βαλκανικὸ Ράλλυ εἶναι ἕνας ἀγώνας 2.020 χιλιομέτρων καὶ ξεκινάει ἀπὸ τὴ Σόφια, ἀκολουθῶντας τὴ διαδρομὴ Πέρνικ — Ράντομερ — Τιούστεντις — Φτάνκ Ντιμιτροβ.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔλαβαν μέρος ἐφέτος καὶ ξένοι ὁδηγοὶ στὸ «Βαλκανικὸ Ράλλυ», ποὺ δὲν ἔχει εἰδικὲς διαδρομές, ἀλλὰ ἁπλῶς καθωρισμένες ταχύτητες. Τ' ἁμάξια ποὺ μετέχουν, εἶναι τουρισμοῦ.

Οἱ «μέσες ταχύτητες» ποὺ δίνει ὁ κανονισμός, εἶναι: Γιὰ αὐτοκίνητα 2300 κ. ἐκ. καὶ ἄνω, μέχρι 72 χλμ. τὴν ὥρα. Γιὰ αὐτοκίνητα 1600—2300 κ. ἐκ. 70 χλμ., γιὰ 1300—1600 69 χλμ., γιὰ 1000—1300 68 χλμ., γιὰ 850—1000 67 χλμ. καὶ γιὰ μέχρι 600 κ. ἐκ. 65 χλμ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης δύο ἀναβάσεις τῶν 10 χλμ. καὶ δεξιοτεχνία στὸν τερματισμὸ στὴ Σόφια.

Ἀκριβῶς στὴ δεξιοτεχνία, ὑστέρησαν οἱ Ἕλληνες ὁδηγοί, γιατὶ δὲν εἶχαν τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο νὰ ἐξασκηθοῦν στὸ εἰδικὸ γήπεδο. (Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, θὰ κέρδιζαν καὶ τὶς τέσσερις πρῶτες θέσεις, βάσει τῶν ἄλλων ἀποτελεσμάτων).

Οἱ Ἕλληνες ὁδηγοὶ φοροῦσαν λευκὲς μπλοῦζες καὶ μπλὲ παντελόνια. Ὁπωσδήποτε ὁ ἑλληνικὸς θρίαμβος —ὅπως χαρακτήρισαν τὶς ἑλληνικὲς νίκες οἱ ἴδιοι οἱ Βούλγαροι— ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες ὁδηγοὶ ἀντιπροσώπευσαν ἐπάξια τὴ χώρα τους, ποὺ σημείωσε ἔτσι τὶς πρῶτες διεθνεῖς της νίκες σ' ἕνα σπόρ, ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλες ἱκανότητες καὶ σοβαρὰ μέσα. Ἀλλά, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ παρασυρθοῦμε σὲ ὑπερβολικοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἀπὸ τὸ θρίαμβο στὴ Σόφια. Οἱ Ἕλληνες ραλλίστες, εἶναι ἀκόμα στὰ πρῶτα τους σοβαρὰ βήματα καὶ ἔχουν ἀκόμα νὰ μάθουν πολλά...

Ο ΤΖΙΜ ΚΛΑΡΚ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΑ 500 ΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ

Τὸν πιὸ δύσκολο ἀγῶνα ποὺ γίνεται στὸν πλανήτη μας, τὰ 500 μίλια τῆς Ἰνδιανοπόλεως στὴν Ἀμερική, κέρδισε ὁ Σκωτσέζος Τζὶμ Κλάρκ, ποὺ εἶναι ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ὁδηγὸς ποὺ κερδίζει ἔπειτα ἀπὸ μισὸ αἰῶνα. Ἡ τελευταία φορὰ ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχασαν τὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα τους, ἦτανε τὸ 1916 ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ Μάριο Ρέστα. Ἀπὸ τὰ 33 αὐτοκίνητα ποὺ ἔλαβαν μέρος, τὰ 22 ἐγκατέλειψαν. Ὁ Τζὶμ Κλάρκ μὲ «Λότους Φόρντ», ἀνέπτυξε μέση ὡριαία ταχύτητα 242.506 μέτρα!... Οἱ Ἀμερικανοί, πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, γελοῦσαν μὲ τὸ «μικρὸ αὐτοκινητάκι» τοῦ Τζὶμ Κλάρκ. Ἀλλά, μετὰ τὴ νίκη του, 300.000 θεατὲς τὸν ἀπεθέωσαν.

Ὁ θρῦλος τῶν «πανίσχυρων» ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων σπὸρ διαλύθηκε. Οἱ τεράστιες μηχανές τους δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὰ μικρὰ εὐρωπαϊκὰ αὐτοκίνητα.

Τὸ βραβεῖο τοῦ πρώτου νικητοῦ ἦτανε 18.852.970 δραχμές!... Κι' αὐτὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολυάριθμα δῶρα... Νέο κεφάλαιο στὴν ἱστορία τοῦ σπὸρ αὐτοκινήτου, ἔγραψε ἡ νίκη τοῦ Τζὶμ Κλάρκ, μὲ τὴ μικρὴ «Λότους—Φόρντ».

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Διεθνὴς Ὁμοσπονδία Αὐτοκινήτων (Τ.Ι.Α.), ἐγνώρισε στὴν ΕΛΠΑ, ὅτι οἱ περισσότερες χῶρες, ἐφαρμόζουν μὲ αὐστηρότητα στὰ σύνορά τους τὸν ἔλεγχο τῶν ξένων αὐτοκινήτων ἀπὸ πλευρᾶς ἐμφανοῦς ἀναρτήσεως τοῦ διακριτικοῦ ἐθνικότητος. (Γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ σῆμα GR) Ἑπομένως, οἱ Ἕλληνες αὐτοκινητισταί, ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδεύσουν στὸ ἐξωτερικό, πρέπει νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους, γιὰ ν' ἀποφύγουν ἐνδεχόμενες δυσχέρειες.

Τὰ σήματα ἐθνικότητος ἔχουν τὶς διαστάσεις ποὺ καθορίστηκαν ἀπὸ τὴ διεθνὴ σύμβασι τοῦ 1949. Οἱ Ἕλληνες αὐτοκινητισταὶ μποροῦν νὰ προμηθευτοῦν τὰ ἑλληνικὰ σήματα ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους γραφεῖα τῆς ΕΛΠΑ.

ΟΔΗΓΟΙ, ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΑΣ

Ἡ ἀσφαλὴς καὶ καλὴ ὁδήγησις ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ τὰ λάστιχα.

Οἱ εἰδικοὶ συνιστοῦν τὰ ἑξῆς βασικὰ σημεῖα, γιὰ τὰ ἐλαστικὰ τῶν αὐτοκινήτων

1) Τὰ λάστιχα, νὰ εἶναι ὅλα ὅμοια, σὲ διαστάσεις, σὲ φθορὰ καὶ σὲ μάρκα.

2) Νὰ εἶναι φουσκωμένα σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ κατασκευαστοῦ.

3) Κάθε 5000 χιλιόμετρα, πρέπει νὰ κάνουμε διασταύρωσι τῶν ἐλαστικῶν μὲ τὴ ρεζέρβα μαζί, ὥστε νὰ ἔχουμε μιὰ ὁμοιόμορφη φθορά.

4) Νὰ μὴ βάζουμε παλαιοὺς ἀεροθαλάμους σὲ καινούργια λάστιχα.

5) Νὰ μὴ τ' ἀφήνουμε ἐκτεθειμένα πολὺ στὸν ἥλιο. Νὰ μὴ τὰ τρίβουμε στὰ πεζοδρόμια.

5) Νὰ ξεκινᾶμε καὶ νὰ φρενάρουμε ὁμαλά, ὄχι ἀπότομα.

7) Νὰ ἀποφεύγουμε τὴν πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

8) Ἂν δοῦμε ὅτι σ' ἕνα λάστιχο ἔχουν σβήσει οἱ ἐγκοπές του, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάζουμε ἀμέσως, χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή.

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙ ΤΗΣ «ΣΙΜΚΑ»

Ἡ ἀντεπίθεσι τῆς «Σίμκα» στὸ «Πεζὼ 204», ποὺ δώσαμε ἤδη σὲ προηγούμενο τεῦχος τὰ χαρακτηριστικά του, εἶναι ἕνα νέο μοντέλο 7 φορολογησίμων ἵππων, μὲ τὴν κίνησι ἐμπρός, ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ στάδιο τῶν δοκιμῶν. Τὸ νέο «Σίμκα» τοποθετεῖται μεταξὺ τοῦ 1000 καὶ 1300.

Οἱ τροχοὶ τοῦ νέου «Σίμκα» εἶναι τῶν ἰδίων διαστάσεων μὲ ἐκείνους τοῦ 1000 καὶ τῶν 1300—1500. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ πεζὼ μὲ τὸ 204.

Τὸ νέο Σίμκα ποὺ θὰ ἔχη κυβισμὸ 1100, θὰ ὀνομαστῆ πιθανώτατα «Σίμκα 1100», θ' ἀναπτύσση ταχύτητα 135 χλμ τὴν ὥρα καὶ ἡ τιμή του προβλέπεται σχετικῶς χαμηλή.

Τὸ νέο στέησον βάγκον τοῦ Τάουνους 17 προσφέρεται σὲ δύο, διαφορετικῆς ἰσχύος, τύπους μηχανῶν, μὲ τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικά: 1) Τάουνους 17 M 1500. Μηχανὴ τετράχρονη, τετρακύλινδρη, ὑδρόψυκτη, σχῆμα V. Κυλινδρισμὸς 1498 κ. ἐκ. Ἱπποδύναμις μηχανῆς 67 CV. Μεγίστη ταχύτης 135 χιλ. τὴν ὥρα. Φορολογήσιμοι ἵπποι 10. 2) Τάουνους 17 M 1700. Μηχανὴ τετράχρονη, τετρακύλινδρη, ὑδρόψυκτη, σχῆμα V. Κυλινδρισμὸς 1699 κ. ἐκ. Ἱπποδύναμις μηχανῆς 78 CV. Μεγίστη ταχύτης 145 χλμ. τὴν ὥρα. Φορολογήσιμοι ἵπποι 12. Μὲ τὴν ἴδια καρότσα, ἀλλὰ πιὸ πολυτελῆ καὶ μὲ τ' ἀνώτερα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς ἑξακύλινδρης μηχανῆς του, κυκλοφορεῖ καὶ τὸ στέησον βάγκον Τάουνους 20 M, μὲ φορολογήσιμους ἵππους 14. Ὅλοι οἱ πάρα πάνω τύποι στέησον βάγκον Τάουνους κατασκευάζονται μὲ 3 ἢ καὶ 5 πόρτες.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΑΣ

Μοντέλα	Τιμὴ	Εἰσφορὰ	Ἱπποδύν.	Κυλιν. K	Ταχύτης
Φὸρντ (Ἀγγλία) Consul 4D	70.000	15.000	53.5	4) 1198	140
Χίλλμαν Μὶνξ	65.000	18.500	44	4) 1392	120
B. M. W. 1500	92.000	25.000	90	4) 1499	150
Μερσεντὲς 190	122.000	40.000	90	4) 1897	145
Ὄπελ Ρεκὸρντ	77.000	25.000	62	4) 1488	134
Πλύμουθ Βάλιαντ	125.000	40.000	101	6) 2787	160

ΣΤΑ ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ: ΖΗΤΩ Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Ἡ τάσι ἐπιστροφῆς στὴν πολυτέλεια, ποὺ ἄρχισε στ' ἀμερικάνικα αὐτοκίνητα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο «λιτότητος», συνεχίζεται μὲ ἔντονο ρυθμὸ καὶ στὰ νέα μοντέλα 1966.

Οἱ διάφορες ἑταιρίες, βλέποντας τὴν ἐπιτυχία τῶν «Κάντιλλακ», ποὺ κρατοῦν τὰ πρωτεῖα στὸν τομέα τῆς πολυτελείας, σπεύδουν ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά τους. Τὸ Λίνκολν, τὸ Κράϊσλερ Ἰμπεριαλ, τὸ Ὀλντσμομπιλ 98, τὸ Μπιούϊκ Ἠλέκτρα 225 καὶ τὸ Κράϊσλερ Νιοῦ Γιόρκφ συναγωνίζονται τώρα σὲ πρωτοφανῆ πολυτέλεια. Παράλληλα, τὸ παράδειγμα τοῦ Θάντερμπερντ τῆς Φόρντ, ἐνθαρρύνει καὶ τὰ ἄλλα ἐργοστάσια στὴ δημιουργία πολυτελῶν σπὸρ αὐτοκινήτων, μὲ ἀεροδυναμικὲς γραμμές, πολὺ ἀναπαυτικὲς θέσεις καὶ πλουσιώτατα ταμπλώ, ποὺ θυμίζουν θάλαμο ἀεροπλάνου.

Ἡ νέα Κάντιλλακ προσφέρει σύστημα κλιματισμοῦ, ποὺ διατηρεῖ αὐτόματα τὴν ἐπιθυμητὴ θερμοκρασία μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὅλο τὸ χρόνο.

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ

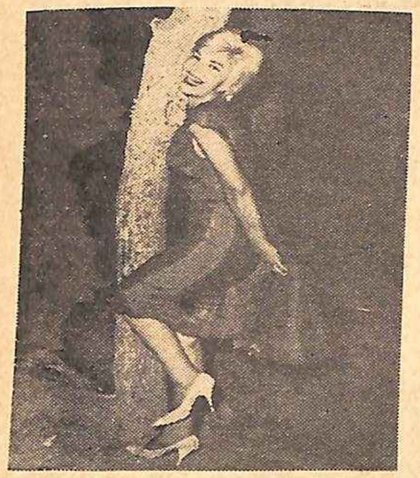

Ἡ ἠθοποιὸς — τραγουδίστρια Τζίνα Βούλγαρη, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία σὲ μιὰ σειρὰ τραγουδιῶν, στὸ θέατρο «Ἀττικόν», καὶ καταχειροκροτεῖται.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ἕνας καινούργιος δίσκος μὲ 10 τραγούδια τῆς Δανάης ἦρθε, αὐτὲς τὶς μέρες, νά... κονταρομαχήση μὲ τὸν ἄλλο σύνθετο δίσκο τοῦ νεαροῦ Λεοντῆ, ποὺ ἀναφέραμε σὲ προηγούμενο σημείωμα.

Βέβαια, οἱ δυὸ δίσκοι δὲν ἔχουν καμμιὰ συγγένεια καὶ σχέσι ἀναμεταξύ τους, ἀπὸ ἄποψι ὕφους, κλίματος καὶ ἀτμοσφαίρας. Ὡστόσο ἔχουν στενὴ σχέσι ὅσον ἀφορᾶ τὴν ποιότητα, ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ διακρίνονται γιὰ τὴν μουσικὴ καὶ τὴν ἑρμηνεία της.

Ἡ Δανάη, ἡ παλιὰ καὶ διαλεχτὴ μαθήτρια τοῦ Ἀττίκ, ποὺ συνεχίζει στὶς μέρες μας τὴν παράδοσι τοῦ μεγάλου δασκάλου, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, μὲ τὰ 10 τραγούδια της, μᾶς ξαναφέρνει στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ζεστῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, μᾶς μεθᾶ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης, τῆς νοσταλγίας, τῆς θλίψης, μᾶς συνεπαίρνει μὲ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου, τῶν βουνῶν, τῶν κάμπων καὶ τῆς λεβεντιᾶς καὶ μᾶς ξαναδένει, πιστοὺς ἐραστὲς τῆς ἀθηναϊκῆς ἀβρότητος, στὸ ἅρμα τῆς τραγουδιστικῆς παραδόσης.

Ποιήτρια, συνθέτης καὶ τραγουδίστρια, ἡ Δανάη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι... ἡ Δανάη, μιὰ διαλεχτὴ καλλιτέχνις καὶ ἀγαπημένη τοῦ μεγάλου κοινοῦ.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Παραθέτουμε τοὺς καλύτερους δίσκους ἐλαφρῶν τραγουδιῶν, ἀπὸ ὅσους κυκλοφόρησαν τελευταῖα.

1) «Ἀδυναμία». Τοῦ Ζὰκ Ἰακωβίδη. Τραγουδοῦν ὁ Σῶτος Παναγόπουλος καὶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

2) «Κυλᾶνε στὴ γῆ τὰ ποτάμια». Στίχοι Ἠλ. Λυμπερόπουλου—μουσικὴ Γ. Κατσαροῦ. Τραγουδᾶ ἡ Καίτη Μπελίντα.

3) «Μόνο φιλιὰ» (ἀπὸ τὴν ταινία «Τρία κορίτσια ἀπ' τὴν Ἀμέρικα»). Τῶν Γ. Κατσαροῦ Γαβριηλίδη. Τραγουδοῦν ὁ Μπάρκουλης, ἡ Γκιζέλα Ντάλι καὶ οἱ ἀδελφὲς Ἔρρικα — Μαργαρίτα.

4) «Βρέχει—βρέχει». Στίχοι Κ. Κινδύνη — μουσικὴ Μίμη Πλέσσα. Τραγουδοῦν ἡ Κρύσταλ καὶ τὸ «Τρίο Λούκας».

5) «Κάτι λείπει ἀπ' τὴ ζωή μας». Τοῦ Ι. Σαρίδη. Τραγουδᾶ τὸ «Τρίο Κρὶς».

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ἀφοῦ γεννήθηκα φτωχός». Τῶν Κ. Μεθενίτη — Α. Σταυρουλάκη. Τραγουδοῦν ὁ Γιάννης καὶ ἡ Γεωργία Κουλουκάκη.

2) «Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἔρημος καὶ μόνος». Τῶν Γ. Μαργιολᾶ — Σ. Πολυκράτη. Τραγουδᾶ ὁ Παντελῆς Σπυρόπουλος.

3) «Χίλια σκαλιὰ ἀνέβηκα». Τοῦ Σ. Καμενίδη. Τραγουδᾶ ὁ Σταῦρος Καμενίδης.

4) «Μὴ μοῦ λὲς νὰ σὲ λησμονήσω». Τῶν Σ. Καμενίδη — Χ. Βασιλειάδη. Τραγουδοῦν ἡ Κατερίνα Τζαβάρα καὶ ὁ Σταῦρος Καμενίδης.

5) «Ἔλα νὰ βάλουμε στεφάνι». Τοῦ Τ. Παναγόπουλου. Τραγουδοῦν ὁ Στ. Καζαντζίδης καὶ ἡ Μαρινέλλα.

6) «Προδομένες καρδιές». Τῶν Γ. Μανισαλῆ — Κ. Ψυχογυιοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Στ. Καζαντζίδης καὶ ἡ Μαρινέλλα.

7) «Πῆρε καὶ νυχτώνει». Στίχοι —μουσικὴ Σ. Ζαγοραίου. Τραγουδοῦν ὁ Σπ. καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

8) «Ἡ χήρα». Τοῦ Στ. Καζαντζίδη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος, μὲ τὴν Μαρινέλλα.

9) «Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς Μπῆτλ'ς». Τῶν Ε. Περπινιάδη — Δ. Γκούτη. Τραγουδᾶ ὁ Ε. Περπινιάδης.

10) «Ἄσε με καὶ φύγε». Στίχοι—μουσικὴ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Ε. Περπινιάδης καὶ ἡ Ρούλα Καλάκη.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ὁ γέρος ὁ ζηλιάρης». Τοῦ Ι. Κιπινῆ. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

2) «Ἀπόψε μὲ παντρεύουνε» (συρτός). Στίχοι — μουσικὴ Α. Μιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

3) «Σὰν τὸ ζητιᾶνο θὰ ντυθῶ» (Κοντύλι). Τοῦ Κ. Μουντάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

4) «Δὲν μπορῶ, μαννούλα μου» (κοφτό). Τοῦ Α. Κιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

5) «Μαραίνουμαι καὶ λυώνω» (τσάμικο). Στίχοι — μουσικὴ Ἀλ. Κιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ συνθέτης.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

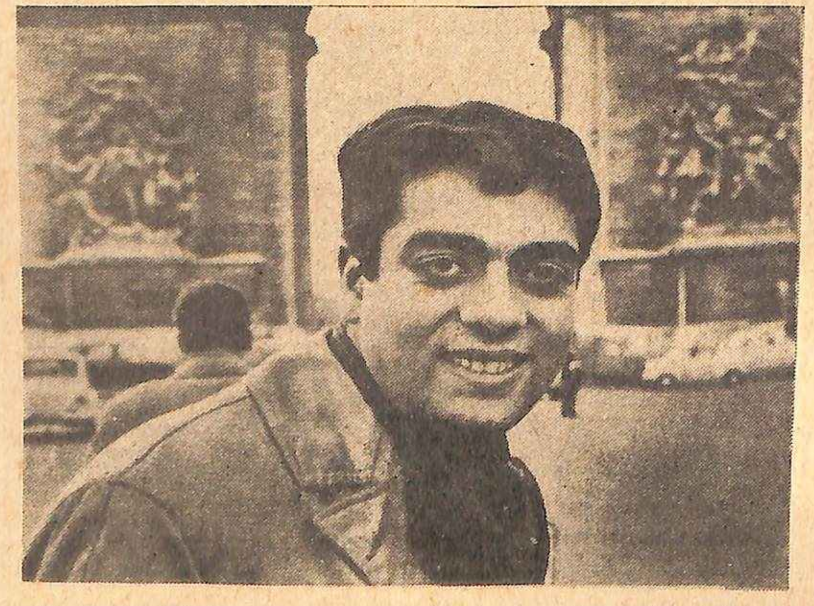

Ὁ Ἐνρῖκο Μασίας, παρὰ τὴν... ἐπιδρομὴ τῶν γιὲ-γιέ, ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾶ τὰ σκῆπτρα τοῦ ἐλαφροῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ. Ὁ ἄλλοτε πρόσφυγας τοῦ Ἀλγερίου, εἶναι τώρα πάμπλουτος, χάρις στὴν τεράστια κυκλοφορία τῶν δίσκων του. Ἔχει ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα στὰ Ἠλύσια Πεδία καὶ μιὰ βίλλα στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ὁ Μασίας εἶναι 26 ἐτῶν καὶ παντρεμένος. Ὑπάρχουν πολλὲς ἐλπίδες νὰ τὸν δοῦμε, ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι, στὸν τόπο μας. Στὴν εἰκόνα, ὁ Ἐνρῖκο, μὲ φόντο τὴν Ἁψῖδα τοῦ Θριάμβου..

Η ΣΥΝΘΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ...

Ἡ κυρία Τζὼν Λέννον — Μπῆτλ ἀποκαλύπτει πῶς «ἐτύλιξε» στὰ δίχτυα της τὸ διάσημο Σκαθάρι...

Η ΣΥΝΘΙΑ, μιὰ ξανθιά, χαριτωμένη κοπέλλα ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ, γνώρισε τὸ θανάσιμο μῖσος ἑκατομμυρίων κοριτσιῶν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ὁ λόγος; Χμ! Ἁπλούστατα: Παντρεύτηκε τὸ ἴνδαλμά τους, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα Σκαθάρια, τοὺς θρυλικοὺς Μπῆτλς.

Πρῶτος ἀπὸ τὸ διάσημο κουαρτέττο, ὁ Τζὼν Λέννον... ὑπέκυψε στὰ βέλη τοῦ φτερωτοῦ θεοῦ, ποὺ φάνηκε στὴ ζωή του μὲ τὴν μορφὴ τῆς φτωχῆς συμμαθήτριάς του, Σύνθιας. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο, ποὺ θύμιζε τὸ παραμύθι τῆς Σταχτοπούτας, ἡ ἄσημη κοπέλλα τοῦ Λίβερπουλ παντρεύτηκε τὸν πάμπλουτο καὶ διάσημο Τζὼν Λέννον. Τί ἦταν, ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν Τζὼν νὰ διαλέξη τὴν Σύνθια, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἑκατοντάδες κορίτσια ποὺ γνώρισε; Τί εἶναι αὐτό, ποὺ τὸν κρατᾶ δεμένον πάντα κοντά της; Ἂς δώσουμε τὸν λόγο στὴν ἴδια τὴν κυρία Λέννον, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει πολλὰ ἐνδιαφέροντα μυστικὰ γιὰ τὸ πῶς μπορεῖ μιὰ κοπέλλα νὰ κερδίση, ὅπως αὐτή, τὸν ἄνθρωπό της, ἔστω κι' ἂν πρόκειται γιὰ μιὰ διασημότητα:

«Μὴ νομίσετε πῶς εἶχα καταστρώσει κάποιο σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ «τυλίξω» τὸν Τζών. Ἐκεῖνο, ποὺ προφανῶς, ἐξετίμησε σὲ μένα, δὲν ἦταν οὔτε ἡ ὀμορφιά μου, οὔτε ἡ κοινωνικὴ θέσι μου ἢ ἡ περιουσία μου. Ἀπὸ παιδί, ἔμαθα νὰ εἶμαι εὐγενική, προσεκτικὴ στὶς ἐκδηλώσεις μου, χωρὶς νὰ χάσω, ὡστόσο τὴν ἔμφυτη διάθεσι γιὰ χιοῦμορ. Δὲν εἶμαι ποτὲ δύστροπη καὶ ἀποφεύγω νὰ ἐκδηλώνω ὁποιαδήποτε λύπη μου. Ἔμαθα νὰ βρίσκω ἕνα καλὸ λόγο γιὰ τοὺς φίλους ποὺ περνοῦν δύσκολες στιγμές. Ὁ Τζὼν μοῦ ζητοῦσε συχνὰ τὴ γνώμη μου, πρὶν πάρη κάποια ἀπόφασι. Οἱ συμβουλές μου τοῦ εἶχαν γίνει πολύτιμες. Ταξίδευα πολλὰ μίλλια κάθε βράδυ, γιὰ νὰ τὸν συναντῶ στὰ προάστια, ποὺ ἔπαιζε μὲ διάφορα συγκροτήματα. Δὲν τοῦ ἔκανα ποτὲ τὴν παραμικρὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας, ὅταν τὸν ἔβλεπα περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἐρωτευμένα κοριτσόπουλα. Ὁ Τζὼν ἦταν πάντα κουρασμένος καὶ φυσικὰ καθόλου διατεθειμένος ν' ἀκούη τὶς φλυαρίες μου..

»Ὁ γάμος μας ἔμεινε στὴν ἀρχὴ μυστικός. Εἶναι φοβερὸ νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ νὰ μὴν ἔχης τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πῆς οὔτε στὴν πιὸ στενὴ φίλη σου. Ἤξερα, ὡστόσο, νὰ περιμένω. Ἡ καρριέρα τοῦ Τζὼν ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου. Ἔγινα ἡ πιὸ στενὴ συνεργάτις του καὶ ἡ πιὸ πολύτιμη φίλη του... Κι' ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα ν' ἀναγγείλουμε τὸν γάμο μας σ' ὅλον τὸν κόσμο, καὶ παρά... τὴν γενικὴ κατακραυγὴ τῶν θαυμαστριῶν τοῦ συζύγου μου, δὲν ἔπαψα νὰ αἰσθάνωμαι τὸ πιὸ εὐτυχισμένο κορίτσι τοῦ κόσμου...

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

DO THE CLAM

Μὲ τὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ

Χέϋ ἔβρυμπόντυ γκάδερ ράουντ
λίσεν τοῦ δὰτ μπόγκο σάουντ
γκρὰμπ δὲ φὲρστ οὐὰν ἴν γιὼρ
(ριτς
νάου γουΐ'ρ γκόννα σέϊκ δὴ
(μπῆτς.
Ντοῦ δὴ Κλάμ, ντοῦ δὴ Κλάμ,
γκρὰμπ γιὼρ λάβερ μπέϋμπυ
(μπάϋ δὲ χὰντ
τέρνιν' φῆτ, χὰγκ ἔντ σκουῆζ
στὲπ ράιτ ἴν ἔντ ντοῦ δὴ Κλάμ.
Γιοῦ κὲν γκὲτ γιὼρ χὰρτ τοῦ
(σπὶν
ὂν δὴ ἄουτ σάϊντ λούκιν' ἴν
μοὺν αἴν'τ γκόννα λὰστ ὢλ νάϊτ
γουὲλ δάτ'ς γουάϊβ γκὸτ ἒν ἐπε-
(τάϊτ.
Ντοὺ δὴ Κλάμ, ντοῦ δὴ Κλάμ.
Ἔβρυμπάντυ'ζ γκὸτ δὰτ μπῆτ
λίσεν τοῦ δώους χάππυ φὶτ
αἴν'τ γιοῦ γκλὰντ δὰτ γιοῦ φά-
(ουντ ἄουτ
χουὰτ δὶς Κλὰμ ἴζ ὢλ ἀμπάουτ
Ντοῦ δὴ Κλάμ, ντοῦ δὴ κλάμ.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ὁ διάσημος Ρῶσος βιολονίστας Ντάβιντ Ὀϊστραχ, κατεγοήτευσε τὸ ἀθηναϊκὸ μουσικόφιλο κοινό, μὲ δυὸ ἐμφανίσεις του στὸ Θέατρο Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ. Τὸν διαπρεπῆ σολίστα, ἀκοῦμε σὲ δίσκους μακρᾶς διαρκείας, στὸ «Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστρα» τοῦ Τσαϊκόφσκυ καὶ στὸ «Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστρα» τοῦ Μπετόβεν.

★ Στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων τῆς «Γαλλικῆς Ἑβδομάδος» ποὺ ἔγιναν στὴ Μόσχα, ἰδιαίτερη ἐντύπωσι προεκάλεσε ἡ ἐμφάνισι τοῦ διάσημου Γάλλου τραγουδιστῆ, Ζιλμπὲρ Μπεκώ, γνωστότατου ἤδη ἀπὸ τοὺς δίσκους του στὸ ρωσικὸ κοινό. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων, οἱ κοσμοναῦτες Ἀντριὰν Νικολάγιεφ καὶ Βαλεντίνα Τερέσκοβα.

★ Μιὰ περιοδεία στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης διαπραγματεύεται ὁ Πὼλ Ἄνκα. Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς θεωρεῖται, τὸν τελευταῖο καιρό, δημοφιλέστερος στὴν Εὐρώπη παρὰ στὴν Ἀμερική.

★ Ἰδιαίτερα στὴ Γερμανία, ὁ Πὼλ Ἄνκα γνωρίζει τεράστια ἐπιτυχία, μὲ τὸν δίσκο ποὺ «ἔγραψε» ντουέττο μὲ τὴν Ἰταλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, Ρίτα Παβόνε. Πρόκειται γιὰ τὸ χαριτωμένο «Κίντυ ἴντυ κὶς μη», ποὺ πλησιάζει σὲ πωλήσεις τὸ ἑκατομμυριοστὸ ἀντίτυπο κι' ἐπομένως τὸν Χρυσὸ Δίσκο.

★ Τρία ἀστέρια τοῦ Ἰταλικοῦ μικροφώνου, ἡ νεαρὴ Τζιλιόλα Τσινκουέττι, ὁ φετινὸς νικητὴς τοῦ Σὰν Ρέμο, Μπόμπυ Σόλο καί... ἡ Ἰα-
πωνέζα Ἴτο Γιουκάρι, εἶναι τὰ πρόσωπα τῆς ἡμέρας, αὐτὴ τὴν ἐποχή, στὸ Μεξικό. Τὰ τραγούδια τους «Ὁ μπιζόνιο ντὶ βεντέρτι», «Σὲ πιάντζι σὲ ρίντι» καὶ «Λ' ἀμόρε ἅ ἴ τουόϊ ὄκκι» βρίσκονται πρῶτα στὴν λίστα τῶν πωλήσεων.

★ Ἕνας δεύτερος Χρυσὸς Δίσκος πρόκειται ν' ἀπονεμηθῆ στὸ νοτιοαμερικάνικο φωνητικὸ συγκρότημα. Λὸς Χερμάνος Ριγκουάλ, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους, «Κουάντο καλλιέντα ἐλ σόλ» (Ὅταν λάμπη ὁ ἥλιος).

★ Ρίκυ Σαίην. Ὁ ἄλλοτε «τέντυμπόϋ» τοῦ Λονδίνου ἀρχηγὸς τῆς «συμμορίας» τῶν Μόντς, χαλᾶ κόσμο στὴν Ἰταλία, μὲ τὸ τραγοῦδι του «Οὖνο ντέϊ Μόντς».

★ Στατιστικά: Σὲ διάστημα ἑνὸς ἔτους, ὁ Τρίνι Λοπὲζ διήνυσε 100.000 μίλια καὶ ἐκέρδισε 480.000 δολλάρια.

★ Ἀπὸ τὸ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, θὰ παρελάσουν ὅλες οἱ διασημότητες τοῦ τραγουδιοῦ. Τὴν ἔναρξι κάνει ὁ δημοφιλέστατος στὴν Ἑλλάδα Γάλλος τραγουδιστής, Σὰρλ Ἀζναβοὺρ. Κατὰ πληροφορίες, θὰ ἀκολουθήσουν ὁ Σασὰ Ντιστέλ, ὁ Ἐνρῖκο Μασίας καὶ ἡ Συλβὶ Βαρτάν.

★ Ἡ κριτικὴ ἀποθέωσε τὴν Λίζα Μινέλλι, κόρη τῆς Τζούντυ Γκάρλαντ, γιὰ τὴν ἐμφάνισί της σὲ Μιούζικαλ τοῦ Μπρόντγουεϊη.

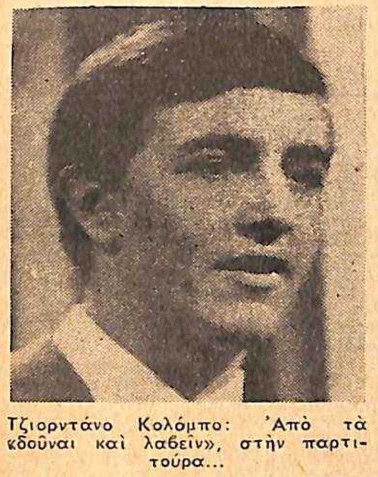

Τζιορντάνο Κολόμπο: «Ἀπὸ τὰ ἐκδοῦναι καὶ λαβεῖν», στὴν παρτιτούρα...

ΤΖΙΟΡΝΤΑΝΟ ΚΟΛΟΜΠΟ

Μιὰ ἀκόμα ἀποκάλυψι τοῦ φετεινοῦ Σὰν Ρέμο

ΕΙΝΑΙ, ὁμολογουμένως, ἀτέλειωτη ἡ στρατιὰ τῶν νέων τραγουδιστῶν, ποὺ παρήλασε ἐφέτος ἀπὸ τὸ πάλκο τοῦ Σὰν Ρέμο. Οἱ σελίδες μας, στὴν προσπάθειά τους νὰ παρουσιάσουν κάθε νέο ἀξιόλογο μουσικὸ ἢ φωνητικὸ ταλέντο, συνεχίζουν τὴν σειρὰ τῶν καλλιτεχνικῶν τους πορτραίτων, μὲ τὸν νεαρὸ συνθέτη καὶ τραγουδιστὴ Τζιορντάνο Κολόμπο.

Ὁ Τζιορντάνο, στὴν πρώτη συνέντευξι τῆς ζωῆς του, ποὺ ἔδωσε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμμετοχῆς του στὸ 15ο Φεστιβὰλ Σὰν Ρέμο, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ αὐτά: «Ἀπὸ σήμερα βρίσκομαι σὲ δύσκολη θέσι. Ὅταν θὰ μὲ ρωτοῦν ποιὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου, δὲν θὰ ξέρω ν' ἀπαντήσω.. Εἶμαι, βλέπετε, ἐπαγγελματίας λογιστὴς καὶ ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ πεντάγραμμο καὶ τὶς νότες. Ἀλλά, ἐπιτρέψτε μου μιὰ μικρὴ ἀναδρομή. Πρὶν ἕνα χρόνο, ὅταν εἶχα ἀποφοιτήσει ἀπὸ μιὰ σχολὴ λογιστῶν, διάβασα μιὰ μικρὴ ἀγγελία ποὺ ἔγραφε αὐτὰ περίπου: «Ζητεῖται νέος, ὡς βοηθὸς λογιστοῦ. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Συστάσεις ἀπαραίτητοι». Τὴν ἄλλη μέρα, χτυποῦσα τὴν πόρτα μιᾶς ἐμπορικῆς ἑταιρίας. Τοὺς ἔδειξα τὸ κολλαριστὸ δίπλωμά μου κι' ἕνα συστατικὸ γράμμα. Φαίνεται πῶς συγκέντρωνα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, γιατὶ μὲ προσέλαβαν. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, μποροῦσα νὰ λέγωμαι ἐπαγγελματίας λογιστὴς καὶ ὅλα νὰ τραβοῦσαν τὸν δρόμο τους... Ὅταν ὅμως μὲ σύστησαν στοὺς «συναδέλφους» μου, μ' ἔπιασε πανικός. Τοὺς εἶδα σὰν ἄβουλα ἀνθρωπάκια, ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα μαράζωναν πάνω στὰ χοντρὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ στὶς ὑπολογιστικὲς μηχανές. Ξαφνικά, ὅλο τὸ πάθος ποὺ εἶχα γιὰ νὰ δημιουργήσω μιὰ καριέρα, ἔστω καὶ τὴν καριέρα τοῦ λογιστοῦ, μετεβλήθη σὲ ἀπογοήτευσι. Πῆρα, ὡστόσο, κουράγιο καὶ δούλεψα γιὰ ἕνα διάστημα στὸ λογιστήριο...».

Μὲ τέτοιες προϋποθέσεις, ὁ νεαρὸς Τζιορντάνο δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ προκόψη σὰν λογιστής. Ὑπέβαλε σύντομα τὴν παραίτησί του καὶ ὡρκίστηκε νὰ μὴν ξαναπιαστῆ μὲ δουλειὰ ποὺ δὲν τὸν συγκινεῖ. Φυσικά, ὁ Τζιορντάνο εἶχε τὰ σχέδιά του. Ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ δρόμος ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὴν ἐπιτυχία, ἂν ὄχι στὴ δόξα. Ἦταν ἐπὶ τέλους ἐλεύθερος κι' ἀπ' τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ νὰ πραγματοποιήση τὸ μεγάλο καὶ μοναδικὸ ὄνειρό του. Νὰ γίνη καλλιτέχνης.

Ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια, ὁ Τζιορντάνο Κολόμπο εἶχε τὸ χόμπυ τῶν δίσκων. Ἡ δισκοθήκη του ἦταν τόσο πλούσια, ποὺ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῆ κι' ἑνὸς ἀκόμη ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Μέχρι τὸν περασμένο χρόνο, ὁ... ἀποστάτης λογιστὴς δὲν εἶχε ἀποκαλύψει σὲ κανέναν ὅτι ἔγραφε δικά του τραγούδια. Προφανῶς, ἐπειδὴ δὲν πίστευε στὴν ἀξία τους. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ ἀκρόασι χιλιάδων δίσκων ἀπ' αὐτοὺς ποὺ διέθεται ἡ δισκοθήκη του, τὸν βοήθησε ν' ἀναπτύξη τὸ ἔμφυτο ταλέντο του καὶ νὰ γράψη ἀρκετὰ τραγούδια, ποὺ ἀργότερα ἔγιναν ἐπιτυχίες. Ὁ Τζιορντάνο τραγούδησε ἕνα δυὸ τραγούδια του σὲ μαγνητοταινία καὶ τὰ πῆγε μὲ χίλιους δισταγμοὺς στὸν μαέστρο Ρεβερμπέρι. Ὁ τελευταῖος ἐνθουσιάστηκε καὶ τὸν βοήθησε νὰ ὑπογράψη ἕνα συμβόλαιο μὲ τὴν ἑταιρία δίσκων «Τζοὺκ Μπόξ». Οἱ δίσκοι τοῦ Κολόμπο ἄρεσαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν μεγάλη δημοτικότητα καὶ τὴν τόσο τιμητικὴ πρόσκλησι τοῦ Σὰν Ρέμο..

Πολλοὶ ἀναστέναξαν ἀπὸ ἀνακούφισι, ὅταν εἶδαν αὐτὴ τὴ φωτογραφία. Ἐπὶ τέλους, οἱ Μπῆτλς, αὐτὸς ὁ μεγάλος πονοκέφαλος, συλλαμβάνονται ἀπὸ Λονδρέζους ἀστυνομικούς!... Μὴ βιασθῆτε, ὡστόσο νὰ χαρῆτε κι' ἐσεῖς, ἂν δὲν συμπαθῆτε τὰ διάσημα, ἀκόμη, Σκαθάρια. Πρόκειται γιὰ μιὰ σκηνὴ τῆς νέας ταινίας τους «Βοήθεια», ποὺ ἡ «πρώτη» της θὰ δοθῆ τὸν Αὔγουστο στὸ Λονδῖνο, παρουσία τῆς πριγκιπίσσης Μαργαρίτας...

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 MY HEART CRIES FOR YOU (Μάϊ χὰρτ κράϋς φὸρ γιοῦ). «Ἡ καρδιά μου κλαίει γιὰ σένα». Ντὴν Μάρτιν.
2 JE VOUDRAIS ETRE UN GARCON (Ζὲ βουντρὲ ἔτρ ἒν γκαρσόν). «Ἤθελα νὰ ἤμουν ἀγόρι». Συλβὶ Βαρτάν.
3 SOPHIA «Σοφία». Ντὴν Μάρτιν.
4 DO THE CLAM (Ντοῦ δὴ Κλάμ). «Χόρεψε Κλάμ». Ἔλβις Πρίσλεϋ.
5 ON JOUE AVEC SON COEUR (Ὂν ζοὺ ἀβὲκ σὸν κέρ). «Παίζουν μὲ τὴν καρδιά του». Νόελ Ντεσάμπ.
6 EIGHT DAYS A WEEK (Ἐητ ντάϊς ἐ γουήκ). «Ὀκτὼ ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα». Μπῆτλς.
7 A CASA D, IRENE (Ἀ κάζα ντ' Ἰρένε). Νῖκο Φιντένκο.
8 SAD TOMORROWS (Σὰντ τουμόρροους). «Θλιμμένο αὔριο». Τρίνι Λοπέζ.
9 GREEK HOLIDAYS (Γκρὴκ χολλινταίης). «Ἑλληνικὲς διακοπές). Φόρμιγξ.
10 NON SON DEGNO DI TE (Νὸν σὸν ντένιο ντὶ τέ). «Δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ σένα». Τζιάννι Μοράντι.
11 EL BINGO (Ἔλ Μπίνγκο). Τσακάτσας.
12 JUNA JENKA (Γιούνα γιένκα). Ρυθμὸς γιάνκα. Ράουνο Λέχτινεν.
13 SE PIANGI SE RIDI (Σὲ πιάντζι σὲ ρίντι). «Ἂν κλαῖς ἂν γελᾶς. Μπόμπυ Σόλο.
14 GOLDFINGER (Γκόλντφίγκερ). «Χρυσοδάκτυλος». Σύρλεϋ Μπάσεϋ.
15 TELL HER NO (Τὲλλ χὲρ νό). «Πές της ὄχι». Ζόμπις.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΝ ΖΟΥ ΑΒΕΚ ΣΟΝ ΚΕΡ: Σεμνός, διακριτικός, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Τόνυ Πέρκινς, θἄλεγε κανείς, ἐμφανίζεται ἀπὸ τὶς σελίδες μας στὸ ἑλληνικὸ μουσικόφιλο κοινό, ὁ νεαρὸς Γάλλος τραγουδιστής, Νοὲλ Ντεσάμπ. Ἡ φωνὴ τοῦ Ντεσάμπ ἔχει μέταλλο καὶ πλαστικότητα. Τὴν χαιρόμαστε ἰδιαίτερα σ' ἕνα χαριτωμένο χάλλυ-γκάλλυ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Παίζουν μὲ τὴν καρδιά του» (Ὂν ζοὺ ἀβὲκ σὸν κέρ). Τὸν Ντεσάμπ πλαισιώνει χορωδία.

ΙΛ ΜΟΝΤΟ: Ἕνα ἀστέρι τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ μεσουρανεῖ ἀπὸ καιρὸ στὴ χώρα του, εἶναι ὁ Τζίμμυ Φοντάνα. Τὸν εἴδαμε, μάλιστα, καὶ σὲ μιὰ ταινία του τὸν περασμένο χειμῶνα. Ὁ Φοντάνα παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο μας ἀπὸ τὶς μουσικές μας σελίδες, μὲ τὸ τραγοῦδι του «Ἴλ μόντο» (Ὁ κόσμος), καὶ μὲ τὴν φιλοδοξία νὰ κερδίση τὴν προτίμησι μας...

ΦΡΟΥΤΑΣ: Κάθε τραγοῦδι ποὺ φέρει τὴ σφραγίδα τῶν Τσακάτσας, εἶναι καὶ μιὰ πρόσκλησι... γιὰ τὴν Λατινικὴ Ἀμερική. Τὸ δημοφιλέστατο σιξτέττο μᾶς ξαναθυμίζει τὸ μάμπο, ποὺ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια στὸ Ρίο καὶ χόρεψε στὸ ρυθμό του ὁ μισὸς πληθυσμὸς τῆς γῆς. Τὸ «Φρούτας» εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ κεφάτα τραγούδια τῶν Τσακάτσας. Στὴν ἄλλη ὄψι, τὸ τσὰ-τσὰ «Ἔλ Μπίνγκο».

ΜΙΑ, Ε ΚΟΛΠΑ ΜΙΑ: Τὸ πάθος τῆς ὡραιοτάτης Λουϊζέλλε, ἦταν ἡ θάλασσα. Ἤθελε νὰ γίνη καπετάνισσα... Οἱ δικοί της, ὅμως εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη καὶ κατώρθωσαν νὰ τὴν μεταπείσουν. Τελικά, ἡ ἐπίδοξη σειρῆνα, στράφηκε στὸ τραγοῦδι, μὲ ἐπιτυχία ἀφάνταστη. Τραγούδησε στὸ ἐφετεινὸ Σὰν Ρέμο καὶ ἀποθεώθηκε. Ἐμεῖς τὴν ἀκοῦμε σ' ἕνα γλυκὸ μπλοὺζ μὲ διακριτικὸ τέμπο, ποὺ λέγεται «Μία, ἐ κόλπα μία» (Τὸ λάθος εἶναι δικό μου)...

ΑΙ ΧΕΝΤ Ε ΓΚΕΡΛ: «Εἶχα ἕνα κορίτσι»... Μελῳδικὴ ἀνάμνησι τοῦ πασίγνωστου στὸ μουσικόφιλο κοινὸ συνθέτη καὶ τραγουδιστῆ, Νῖκο Φιντένκο. Ὁ δημιουργὸς τοῦ «Ἀ κάζα ντ' Ἰρένε», ἐπιχειρεῖ, μὲ τὸ «Ἀϊ χὲντ ἐ γκέρλ», μιὰ πλατύτερη γνωριμία μὲ τὸ ἀγγλόφωνο κοινό. Τὸν Φιντένκο πλαισιώνει χορωδία. Στὴν ἄλλη ὄψι «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἤξερε ν' ἀγαπᾶ». (Λ' οὐόμο κὲ νὸν σαπέβα ἀμάρε).

ΤΟΥΤΤΙ ΝΟΙ ΤΖΙΟΒΑΝΙ: Ἡ Στέλβια Τσιάνι εἶναι ἕνα μικρὸ ἀκόμη ἀστέρι τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ. Ἡ παρουσία της, ὡστόσο, στὸν συμφορημένο μουσικὸ γαλαξία, δὲν φαίνεται πῶς θὰ περάση ἀπαρατήρητη. Ἡ Στέλβια Τσιάνι ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θαυμάσια φωνή της, ποὺ μποροῦμε νὰ ἀξιολογήσουμε ἀπὸ τὸν δίσκο της «Τούττι νόϊ τζιόβανι» (Ὅλοι εἴμαστε νέοι), διαθέτει καὶ ἄλλα προσόντα. Γράφει ἡ ἴδια τοὺς στίχους καὶ τὴ μουσικὴ τῶν τραγουδιῶν της, ποὺ ἀρέσουν τόσο πολύ.

Ν. ΚΥΔ

Η σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΓΙΑ ΤΟ «ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ»

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε σ' ἕνα δάσος ἕνας ξυλοκόπος, μὲ τὴ γυναίκα του καὶ μὲ τὰ ἑφτὰ παιδιά τους, που ἦταν ὅλα ἀγόρια. Μὰ κάποια μέρα, ἕνα ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ ἔκοβε ὁ ξυλοκόπος, ἔπεσε πάνω του καὶ τὸν σκότωσε. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, πέθανε καὶ ἡ γυναίκα του ἀπὸ τὸν καημό της. Ἔτσι, τὰ ἑφτὰ ἀδέλφια μείνανε ὀρφανά.

Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα, ποὺ ἔκανε πολλὴ ζέστη, τὰ ἑφτὰ ἀδέλφια ἀφήσανε τὴν πόρτα τῆς καλύβας τους ἀνοιχτὴ καὶ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε. Μὰ τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησαν γιὰ νὰ πάνε νὰ κόψουν ξύλα στὸ λόγγο καὶ νὰ τὰ πουλήσουν ὕστερα στὸ χωριό, τί νὰ δοῦν! Ἕνα γαλαζοπράσινο φίδι ἦταν κουλουριασμένο πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ μικρότερου ἀπὸ τὰ ἀδέλφια καὶ τὰ λέπια του ἀστραφταν στὸ μισοσκόταδο.

— Μὴν κουνηθῆς καθόλου, εἶπε τότε ὁ μεγαλύτερος. Πάω νὰ φέρω ἕνα χοντρὸ ξύλο, νὰ τὸ σκοτώσω ἐκεῖ ποὺ εἶναι!

Μὰ ὁ μικρότερος ἀδελφός, χωρὶς νὰ φοβηθῆ, ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του καί, ἁπλώνοντας τὸ χέρι, χάιδεψε τὸ φίδι.

— Ὄχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ τὸ σκοτώσετε. Δὲν βλέπετε πόσο ὁμορφο καὶ ἥσυχο εἶναι; Ἐγὼ δὲν τὸ φοβᾶμαι καθόλου.

Τότε τὸ φίδι, σὰν νὰ εἶχε ἀκούσει καὶ νὰ εἶχε καταλάβει τὰ λόγια του, σύρθηκε καὶ πῆγε νὰ τυλιχτῆ γύρω στὸ λαιμό του. Τὰ ἄλλα ἀδέλφια τρομάξανε, νομίζοντας πὼς θὰ τὸν δάγκωνε, μὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο.

Ἔτσι, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ γαλαζοπράσινο φίδι ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ μικρότερου ἀπὸ τὰ ἑφτὰ ἀδέλφια, τὸν ἀκολουθοῦσε σ' ὅπου κι' ἂν πήγαινε, τυλιγόταν στὸ λαιμό του ἢ γύρω στὴ μέση του.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ, βλέποντας τὸ παιδὶ νὰ γυρίζῃ στὸ δάσος ἢ νὰ πουλάῃ ξύλα μὲ τὸ φίδι τυλιγμένο γύρω στὰ λαιμό του, ἀρχισανε νὰ φοβοῦνται. Λέγανε πὼς τὰ ἑφτὰ ἀδέλφια, ποὺ κατοικοῦσαν στὸ δάσος, κουβεντιαζαν μὲ τὶς νεράϊδες καὶ τὶς στρίγγλες καὶ πὼς σύγουρα θἄφερναν μεγάλη γρουσουζιὰ στὸ χωριό. Γι' αὐτὸ ἔπαψαν νὰ ἀγοράζουν τὰ ξύλα τους.

Τότε τὰ ἀδέλφια μαζευτήκανε ἕνα βράδυ στὸ καλύβι τους καὶ κάνανε συμβούλιο.

— Τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει νὰ κάνουμε, εἶπε ὁ μεγαλύτερος, εἶναι νὰ διώξουμε τὸ φίδι.

Οἱ ἄλλοι πέντε συμφώνησαν, μὰ ὁ μικρότερος οὔτε ἤθελε νὰ τὸ ἀκουσῃ.

— Τὸ φίδι εἶναι ὁ καλύτερός μου φίλος, τοὺς εἶπε. Ἂν τὸ διώξετε, θὰ φύγω κι' ἐγὼ μαζί του.

— Μὰ θὰ πεθάνῃς τῆς πείνας μαζὶ μὲ τὸ παλιόφιδο σου! φώναξαν οἱ ἄλλοι.

— Ἂς πεθάνω, τὸ φίδι πάντως δὲν τὸ διώχνω.

— Κι' ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ σ' ἀφήσουμε νὰ φύγῃς καὶ νὰ χαθῆς, εἶπαν οἱ ἄλλοι. Ἢ μᾶς χουμε σὰν τὰ μάτια μας, ἐπειδὴ εἶσαι ὁ μικρότερος. Μά, ἂν ἐξακολουθήσουμε ἔτσι, θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας ὅλοι μας. Γιὰ πές μας λοιπόν, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

— Νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δάσος, ἀπάντησε ὁ μικρότερος ἀδελφός. Νὰ πᾶμε στὴ θάλασσα καὶ νὰ γίνουμε ψαράδες. Ἔτσι δὲν θἄχουμε πιὰ ἀνάγκη νὰ περιμένουμε ἀπὸ τοὺς χωριάτες νὰ ἀγοράζουν τὰ ξύλα μας.

Τί νὰ κάνουν τ' ἄλλα ἀδέλφια; Συμφώνησαν μαζί του. Πούλησαν τὸ καλυβάκι τους καὶ πῆγαν στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ φτιάξανε μιὰ βάρκα κι' ἕνα ἄλλο καλυβάκι καὶ γίνανε ψαράδες. Πούλησανε τὰ ψάρια τους στὴν κοντινὴ πολιτεία καὶ ζούσαν καλύτερα ἀπὸ πρώτα.

Ἔτσι πέρασαν ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ γαλαζοπράσινο φίδι πρωτοπαρουσιάστηκε στὸ καλυβάκι τῶν ἑφτὰ ἀδελφιῶν, ποὺ στὸ μεταξὺ μεγάλωσαν καὶ γίνηκαν γεροὶ καὶ ὁμορφα παλληκάρια. Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς δὲν ἀποχωρίστηκε οὔτε στιγμὴ τὸν παράξενο φίλο του.

Μιὰ νύχτα πῆγε νὰ πέσῃ κουρασμένος στὸ κρεβάτι του καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Καὶ τότε, ξάφνου, νόμισε πὼς τὸ φίδι του ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ μὲ φωνὴ ἀνθρωπινή.

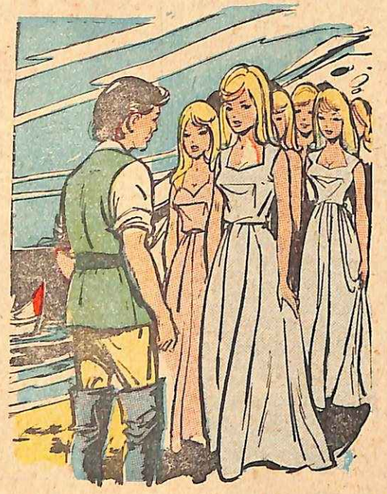

Τὰ φίδια μεταμορφώθηκαν σὲ ἑφτὰ πανέμορφες κοπέλλες...

— Καλέ μου φίλε, τοῦ ἔλεγε. Ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, ξύπνησε ἀμέσως, πάρε τὰ ἀδέλφια σου καὶ πηγαίνετε στὸ νησὶ τῶν φιδιῶν, ποὺ βρίσκεται καταμεσῆς στὸ πέλαγος...

Ξύπνησε ξαφνιασμένος τὸ παλληκάρι, κύτταξε τὸ φίδι καὶ τὸ εἶδε. Ὄνειρο ἦταν», σκέφτηκε καὶ ξανάπεσε νὰ κοιμηθῆ.

Μὰ σὲ λίγο, νὰ ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε πάλι τὸ φίδι νὰ τοῦ μιλᾶη καὶ νὰ τοῦ λέη τὰ ἴδια λόγια.

Δεύτερη φορὰ ξύπνησε, δεύτερη φορὰ σκέφτηκε πὼς ἦταν ὄνειρο καὶ δεύτερη φορὰ ξανάπεσε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ σὲ λίγο, νάτη καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ φιδιοῦ:

— Φίλε μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, ξύπνησε τ' ἀδέλφια σου καὶ πηγαίνετε στὸ νησὶ τῶν φιδιῶν, ποὺ βρίσκεται καταμεσῆς στὸ πέλαγος. Ἀπόψε κλείνουν ἀκριβῶς ἑφτὰ χρόνια, ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ κοντά σου. Ἂν δὲν κάνῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω, ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω.

Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ παλληκάρι ξύπνησε, φώναξε καὶ τὰ ἑξ ἀδέλφια του νὰ ξυπνήσουν καὶ τοὺς εἶπε τὸ ὄνειρό του. Κάνανε μαζὶ λογαριασμὸ καὶ βεβαιωθήκανε πὼς πραγματικὰ ἐκείνη τὴ νύχτα κλείνανε ἑφτὰ χρόνια ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ τὸ φίδι εἶχε πρωτομπῆ στὴν καλύβα τους.

Μὰ τὰ ἑξ ἀδέλφια δὲν θέλανε νὰ ταξιδέψουν μέσα στὴ νύχτα, γιὰ νὰ πάνε νὰ βροῦνε τὸ νησὶ τῶν φιδιῶν.

— Ἐμεῖς εἴμαστε κουρασμένοι καὶ νυστάζουμε, εἶπαν στὸν ἀδελφό τους. Κι' ἔπειτα πῶς μποροῦμε νὰ παραβεχτοῦμε ἕνα ὄνειρο; Πέσε νὰ κοιμηθῆς κι' ἐσύ καί, ἂν τὸ φίδι θέλη νὰ φύγῃ, ἂς φύγῃ. Ἀρκετὰ κάθησε μαζί μας.

— Ἂν ἐσεῖς δὲν θέλετε νἀρθετε, θὰ πάω μονάχος μου, τοὺς ἀπάντησε ὁ μικρότερος ἀδελφός.

Τί νὰ κάνουν καὶ τὰ ἄλλα ἀδέλφια, ποὺ φοβόντουσαν μήπως πάθαινε τίποτα ὁ μικρότερος ἀδελφός τους; Σηκώθηκαν μουρμουρίζοντας καὶ πῆγαν μαζί του. Μπῆκαν στὴ βάρκα κι' ἔπιασαν στὰ χέρια τους τὰ κουπιά.

— Καὶ τώρα κατὰ ποῦ πρέπει νὰ πᾶμε, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ νησὶ τῶν φιδιῶν; ρώτησαν τὸν ἀδελφό τους.

Ἐκεῖνος δὲν ἤξερε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὸ πῇ, γιατὶ ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ μόνη της πάνω σ' ἕνα κῦμα, ποὺ τὴν πήγαινε γρήγορα-γρήγορα κατὰ τ' ἀνοιχτά.

— Αὐτὸ τὸ φίδι εἶναι πραγματικὰ μαγεμένο, μουρμούρισαν τὰ ἑξ ἀδέλφια φοβισμένα.

Ἡ βάρκα ταξίδεφε-ταξίδεφε ὅλη τὴ νύχτα καὶ κατὰ τὰ ξημερώματα πῆγε νὰ ἀράξῃ στὴν ἄμμουδιὰ ἑνὸς μικροῦ νησιοῦ.

Μόλις ἡ βάρκα ἀκούμπησε στὴν ἄμμο, τὸ φίδι, ποὺ βρισκόταν τυλιγμένο στὸ λαιμὸ τοῦ φίλου του, ἔδωσε μιὰ σαΐτια καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, ποὺ ἔφταναν σχεδὸν μέχρι τὴ θάλασσα. Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς πῆδησε στὴν ἄμμουδιὰ γιὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Καὶ τότε, πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα, ποὺ εἶχε χαθῆ τὸ γαλαζοπράσινο φίδι, παρουσιάστηκαν ἑφτὰ φίδια ὁλότελα ὅμοια.

— Γύρισε ἀμέσως πίσω, τὸ νησὶ εἶναι, φαίνεται, γεμᾶτο φίδια, θὰ σὲ δαγκώσουν! τοῦ φώναξαν τ' ἀδέλφια του...

Μά, πρὶν προλάδουν νὰ τελειώσουν τὰ λόγια τους, τί νὰ δοῦν! Τὰ ἑφτὰ φίδια ἄρχισαν νὰ ἀλλάζουν μορφὴ καὶ μεταμορφώθηκαν σὲ ἑφτὰ πανέμορφες κοπέλλες, ντυμένες μὲ φορέματα γαλαζοπράσινα, ὅπως ἡ θάλασσα. Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ μικρὸ ἀδελφό

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου, ποὺ μ' ἔσωσες ἀπὸ τὴν κατάρα καὶ μοῦ ξανάδωσες τὴν ἀνθρώπινη μορφή μου, τοὺ εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι τὸ φίδι, ποὺ γιὰ ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια κράτησες κοντά σου μὲ τόση καλωσύνη, καὶ αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξ ἀδελφές μου. Μὰ τώρα ἐσὺ καὶ τὰ ἀδέλφια σου πρέπει νὰ ἀκούσετε τὴν ἱστορία μας. Ἡ μάνα μας εἶναι μιὰ γοργόνα τῆς θάλασσας, ποὺ ἀγάπησε ἕνα θνητὸ ψαρὰ καὶ γιὰ ἑφτὰ χρόνια ἔζησε σ' αὐτὸ τὸ νησὶ καὶ τοὺ χάρισε ἑφτὰ κόρες, τὶς ἀδελφές μου καὶ μένα, ποὺ εἶμαι ἡ μικρότερη ἀπ' ὅλες. Μὰ ἡ μεγάλη γοργόνα, ἡ βασίλισσα τῶν βυθῶν, ποὺ εἶχε θυμώσει γι' αὐτό, ἔπνιξε τὸν πατέρα μας, ἐμᾶς μᾶς μεταμόρφωσε σὲ φίδια καὶ διέταξε τὴ μητέρα μας νὰ χωρίσῃ κοντὰ της στὰ βάθη τῆς θάλασσας, γιατὶ μονάχα ἔτσι θὰ μᾶς ἄφηνε νὰ ζήσουμε. Μὰ ἡ μητέρα μας κατάφερε νὰ ξεφύγῃ μιὰ νύχτα καὶ νἀρθῆ νὰ μᾶς πῆ τί ἔπρεπε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν κατάρα. Ἡ μικρότερη μας, δηλαδὴ ἐγώ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ στὴ μακρυνὴ στεριὰ καὶ νὰ βρῇ ἑφτὰ ἀδέλφια, ποὺ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, καὶ νὰ πιάσῃ φιλία ἀχώριστη μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφό. Ἂν τὴν σκότωναν, θἄπρεπε νὰ μείνῃ ἑφτὰ χρόνια κοντὰ στὸν μικρὸ ἀδελφό. Μὰ ἂν τὰ ἀδέλφια του τὸν ἄφηναν μόνο, θυμώμενα ἀπὸ τὴ φιλία του μὲ τὸ φίδι, καὶ πάλι ἡ κατάρα δὲν θὰ λυνόταν. Καὶ ὅταν θὰ τέλειωναν τὰ ἑφτὰ χρόνια καὶ τὸ φίδι θὰ ξητοῦσε μ' ἕνα ὄνειρο ἀπὸ τὸ φίλο του νὰ τὸ πάῃ στὸ νησὶ τῶν φιδιῶν, τὰ ἄλλα ἑξ ἀδέλφια ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Καὶ μόνο τότε οἱ ἑφτὰ κόρες τῆς γοργόνας καὶ τοῦ ψαρᾶ, δηλαδὴ ἐμεῖς, θὰ ξανάβρισκαν τὴν ἀνθρώπινη μορφή τους. Ὅλα αὐτά, βέβαια, ἦταν δύσκολο νὰ γίνουν, μὰ νὰ ποὺ ἔγιναν χάρις στὴ δική σου καλωσύνη καὶ τὴν καλωσύνη τῶν ἀδελφῶν σου, καλέ μου φίλε.

— Χαίρομαι ποὺ σούκανα τόσο καλό, πανώρια κοπέλλα, εἶπε ὁ μικρότερος ἀδελφός. Λυπᾶμαι μονάχα λίγο, ποὺ θὰ χάσω τὸ σύντροφό μου, τὸ καλό μου φιδάκι, ποὺ τόσο τὸ εἶχα συνηθίσει.

— Ὥστε δὲν σ' ἀρέσω ὅπως εἶμαι τώρα; ρώτησε λυπημένη ἡ κοπέλλα. Ἐγὼ νόμιζα πὼς θἄθελες νὰ μὲ πάρῃς καὶ πάλι μαζί σου.

— Καὶ βέβαια μ' ἀρέσεις! φώναξε τὸ παλληκάρι χαρούμενο. Θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος νὰ σ' ἔχω κοντά μου μὲ τὴν καινούργια σου μορφή, πανώριο φιδάκι!

— Κι' ἐμεῖς, εἶπαν τότε οἱ ἄλλες ἑξ ἀδελφές, θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένες ἂν τὰ ἄλλα ἑξη ὁμορφα ἀδέλφια θἤθελαν νὰ μᾶς πάρουν γιὰ πάντα μαζί τους. Ἔτσι δὲν θὰ κινδυνεύουμε πιὰ ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς μεγάλης γοργόνας.

— Μὲ μεγάλη χαρά! φώναξαν τὰ ἑξ ἀδέλφια, ποὺ εἶχαν θαμπωθῆ ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τους. Θὰ τὰς πάρουμε μαζί μας καὶ θὰ σᾶς κάνουμε γυναίκες μας.

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζὶ πῆγαν νὰ μποῦν στὴ βάρκα καὶ τότε τί νὰ δοῦν! Στὸ βάθος τῆς βάρκας ἦταν ἑφτὰ σωροὶ θαυμάσια μαργαριτάρια.

— Ἡ μητέρα μας ἦλθε χωρὶς νὰ μᾶς παρουσιαστῆ, φώναξαν οἱ κοπέλλες. Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο της γιὰ τοὺς ἑφτὰ γάμους μας.

Τὸ ἴδιο κῦμα, ποὺ τὴν εἶχε φέρει, ξαναπῆρε τὴ βάρκα καὶ τὴν πῆγε στὴ μακρυνὴ στεριά. Ἐκεῖ τὰ ἑφτὰ ζευγάρια πατρεύτηκαν καὶ ζήσανε εὐτυχισμένα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καὶ τὰ... παράβιτα

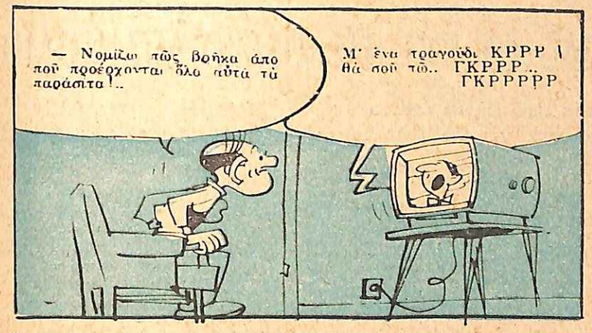

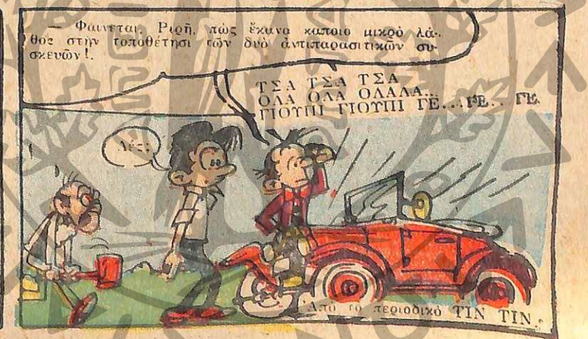

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΔΙΕΞΟΔΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ

Τὸ 4.92 τοῦ Παπανικολάου στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ κι' ἡ ἀσκητικὴ ζωή του γιὰ νὰ τὸ βελτιώσῃ!

Το νέον Πανελλήνιον και Βαλκανικὸν ρεκόρ 4.92 στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, τοῦ Ἕλληνος πρωταθλητὴ Χρήστου Παπανικολάου, κατὰ τοὺς πρόσφατους ἀγῶνες τῶν Τσικληπηρείων στὸ Ναναθηναϊκὸ Στάδιο, προκάλεσε τὸν πιὸ συγκινητικὸ κι' ἐκδηλωτικὸ συγχρόνως ἐνθουσιασμὸ τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων, ποὺ πανηγύρισαν καὶ ἐξοξολόγησαν τὴν ἐξαιρετικὴ ὑποσοβήποτε ἐπιτυχία. Στὸ μεταξύ, τὰ πενιχρὰ ἢ μέτρια ρεκόρ τῶν ἄλλων ἀθλητῶν, ποὺ πῆραν μέρος στοὺς ἀγῶνες, ἐπέρασαν σχεδὸν ἀπαρατήρητα κι' οὔτε σημειώσανε ἀπήχησι. Οἱ Ἕλληνες φίλοι τοῦ στίβου, ὅπως κι' οἱ ξένοι, δὲν μποροῦν νὰ συγκινηθοῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ νιώσουν τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο ρίγος, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἐναγώνια πάλη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ πεπρωμένου καὶ στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς βίας, ἂν δὲν ἰδοῦνε στὸν πίνακα τοῦ σταδίου κι' ἂν δὲν ἀκούσανε τὸν σπήκερ γ' ἀναγγέλῃ τὸ νέο ρεκόρ. Δηλαδή, ὁ φιλαθλητικὸς ἐνθουσιασμὸς εἶναι βραδυφλεγὴς καὶ ἐρσπάει κάποτε μὲ τὴν χειρα του, ὅπως ὁ ἀπίστος Θωμᾶς στὴν πλευρὰ τοῦ Ἐσταγγέλιου. Ἡ ἀθλητικὴ ἐπιτυχία, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἀριθμοὺς ποὺ ἐρμηνεύει καὶ πιστοποιεῖ τὴν ἀθλητικὴ ἐπιτυχία. Κοντολογίς, ἕνας ἀθλητὴς στὴν κούρσα τῶν 400 π.χ. μέτρων ἢ στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ μπορεῖ νὰ γίνῃ τεντωμένη χορδὴ κι' ὁλοκαύτωμα, μπορεῖ ν' ἀποδυθῇ στὴν πιὸ τραγικὴ κι' ἐναγώνια προσπάθεια νὰ νικήσῃ, ἐξαντλῶντας τὴν τελευταία ραγίδα τῆς σωματικῆς ἀντοχῆς, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὸ ρίγος καὶ τὸν συγκλονιστικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπάνθρωπο μίλιῆσι τὸ ψυχρὸ καὶ νούμερο.

Μέταλα ὁ ἀναβιωτὴς τοῦ ἀρχαίου Ὀλυμπιακοῦ πνεύματος καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων βαρώνος Κουμπερτέν, τὸ 1896, προσπάθησε ν' ἀποκλείσῃ τὰ ρεκόρ καὶ τὰ νούμερα ἀπὸ τὴν ἀναβιωμένη Ὀλυμπιακὴ μυσταγωγία. Τὰ ρεκόρ — ἔλεγε θὰ ὑποβιάσουν τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα, ποὺ εἶναι ἡ ὡραιοτέρα καὶ ὑψηλοτέρα ἔκφρασις τοῦ πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Κι' οὐσιαστικά, τὰ νούμερα προδίνουν τὸ πνεῦμα ἀναδιώσεως. Κανένας δὲν ἄκουσε καὶ δὲν συμμορφώθηκε μὲ τὴν φιλοσοφικὴ ἀπολογία τοῦ Ὀλυμπιακοῦ πνεύματος, ποὺ ἀνέπτυσσε ὁ εἰμὴνης καὶ κατάνυξι ὁ ἀείμνηστος βαρώνος, τοῦ ὁποίου τὸ σκήνωμα ἀναπαύεται στὴν Ἱερὴ Κοιλάδα τῆς Ὀλυμπίας. Τὰ ρεκόρ ἐπεκράτησαν καὶ χειραγωγοῦν, ἐμπένουν καὶ συναρπάζουν τὸν φιλαθλο κόσμο.

Ο ΚΡΟΝΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΦΑΓΗ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ;

Οἱ ἀντίπαλοι (δὲν λέμε οἱ ἐχθροὶ) τῶν ρεκόρ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ νούμερα ἀποστελοῦν δίκοπο μαχαίρι γιὰ τὴν ἀγωνιστικὴ προσπάθεια κι' ὅτι, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, θὰ καταντήσουν ὅπως ὁ μυθικὸς Κρόνος ποὺ κατεβρόχθιζε τὰ παιδιὰ του, γιὰ νὰ μὴ διεκδικήσουν τὴν ἡγεμονικὴ ἐξουσία του. Δηλαδὴ τὰ ρεκόρ θὰ καταστρέψουν τελικὰ τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα καὶ θὰ ὁδηγήσουν τὸν παγκόσμιον ἀθλητισμὸ σὲ ἀδιέξοδο. Θὰ ἀναφέρουμε ἕνα συγκεκριμένο παράδειγμα: Στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου, ὁ νέγρος ὑπερασσος Τζέσε Ὄουενς κατέκτησε τὸν Ὀλυμπιακὸ κότινον τοῦ ἀγωνίσματος τῶν 100 μέτρων, μὲ ρεκόρ 10.2/10. Ἡ ἐπιτυχία του αὐτὴ προκάλεσε βεβαίως βαθεῖα ἐντύπωσι σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἐχημάτισε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἦτο πιὰ ἀδύνατον στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ νὰ καταρρίψῃ τὸ ἀνυπέρβλητο αὐτὸ φράγμα τῶν δευτερολέπτων στὴν θεαματικὴ κούρσα τῆς «παρατεταμένης» ταχύτητος. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή, χιλιάδες νέοι, πρωταθλητὲς καὶ ἄσσοι τοῦ στίβου τῶν 5 Ἠπείρων, Ἀμερικανοί, Εὐρωπαῖοι κι' Ἀσιάτες, προσπάθησαν νὰ καταρρίψουν τό... μαῦρο ρεκόρ τοῦ μαύρου πρωταθλητή, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Οἱ χιλιάδες αὐτοὶ νέοι, ποὺ παραμέρισαν σπουδές, βιοπριστικὴ ἀπασχόλησι, εὐγενεῖς φιλοδοξίες, γιὰ τὸ ταμπού τῶν 10 δευτερολέπτων, ἔσβησαν στὴν ἀνωνυμία καὶ στὴν λήθη. Τελικά, ὕστερα ἀπὸ 27 ὁλόκληρα χρόνια, τὸ ρεκόρ τοῦ Τζέσε Ὄουενς καταρρίφθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσης νέγρο πρωταθλητὴ Μπὸμπ Χέτζ, ὁ ὁποῖος, στὴν ἡμιτελικὴ Ὀλυμπιακὴ κούρσα τοῦ Τόκιο (1964), ἐκάλυψε τὰ 100 μέτρα σὲ 9.9/10 καὶ στὴν τελικὴ σὲ 10 δευτερόλεπτα! Θὰ σταματήσῃ στὸν στρογγυλὸ αὐτὸν ἀριθμὸ τὸ ρεκόρ τῶν 100 μέτρων, ἢ θὰ βελτιωθῇ; Πιθανόν, ἀλλὰ καὶ ἀπίθανο! Δὲν ἀποκλείεται δηλαδή, σὲ εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια, νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος, λευκός, κίτρινος ἢ νέγρος, ποὺ νὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ τῶν 9.9/10 τοῦ Χέτζ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ 9.8/10 ἢ καὶ λιγότερο. Μὲν τὴν ἐπιτυχία αὐτή, θὰ σωθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωνιστικῆς ἁμίλλας καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ; Θὰ παρασυρθοῦν ἢ θὰ φιλοτιμηθοῦν οἱ νέοι καὶ τῶν 5 Ἠπείρων νὰ ἐπιδιοθοῦν μὲ μεγαλύτερη ζέσι, φανατισμὸ κι' ἀφοσίωσι στὸν κλασσικὸ ἀθλητισμὸ καὶ στὰ ἀγωνίσματα στίβου;

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΔΕΟΣ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ λοιπόν, ἐχομε τοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτὲς τῶν ρεκόρ, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἡ παρορμητικὴ φλόγα καὶ τό... μπαρουτόβολο κάθε ἀγωνιστικῆς προσπάθειας, ἀφοῦ μονάχα μὲ τὸ ρεκόρ ἐκφράζεται ἡ ἐπιτυχία, ἡ δυναμικότητα καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ ἀξία τοῦ ἄλφα ἀθλητὴ σὲ σύγκρισι μὲ τὸν βήτα, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς ἐπικριτὲς κι' ἀντιπάλους τῶν ρεκόρ. Οἱ τελευταῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι, ὅσο βελτιώνονται κι' ὅσο καταρρίπτονται τὰ μεγάλα παγκόσμια κι' Ὀλυμπιακὰ ρεκόρ, τόσο θὰ λιγοστεύουν κι' οἱ ἀθλητοὶ ὅλων τῶν χωρῶν, ποὺ θ' ἀγωνίζωνται, θὰ προσπαθοῦν, θὰ λυώνουν κυριολεκτικὰ στὴν προπόνησι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά τους ρεκόρ. "Οσοι ἀποδύονται στὴν ἀσκητικὴ κι' ἀπανθρωπη αὐτὴ προσπάθεια, παραμερίζουν κάθε ἄλλη ὁμορφιὰ καὶ πνευματικὴ ἀπασχόλησι, κοιμοῦνται νωρὶς, ὑποβάλλονται σὲ αὐστηρότατη δίαιτα, ρίχνουν ἢ προσθέτουν κιλά, παραδιάζουν τὴν τυπικὸ κοινωνικὸ καὶ ἀνθρώπινο νόμο. Εἶναι δηλαδὴ ἀφοσιωσι κι' ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς φυσικῆς ἐναρέτου ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ μεγάλη ἀλήθεια.

Ἐξ ἄλλου, τὰ καταπληκτικὰ ρεκόρ τρομάζουν καὶ πανικοβάλλουν τοὺς νέους ἀθλητές, ποὺ αἰσθάνονται λογῆς - λογῆς συμπλέγματα κατωτερότητας, κι' ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένες ἀπογοητεύσεις ἐγκαταλείπουν τὸν στίβο, τὴν ἀσκητικὴ κι' ἀντιπνευματικὴ ζωή, καὶ ξαναγυρίζουν στὴ φυσιολογική, γιὰ νὰ ξαναζήσουν τὴν φυσιολογικὴ ζωή.

Ὁ Παπανικολάου λ.χ., ὕστερ' ἀπὸ τρίων — τεσσάρων χρόνων ἀγωνιστικὴ προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ καταρρίψῃ τὸ Βαλκανικὸ ρεκόρ τοῦ ἀγωνίσματος (ἄλμα ἐπὶ κοντῷ), μὲ 4.92. Τὴν στιγμὴ ὅμως αὐτή, ὁ Ἀμερικανὸς φίλτρ Χάνσεν (ὁ νικητὴς στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Τόκιο) κρατάει ρεκόρ 5.10 κι' κι' ὁ Γερμανὸς Ραϊνχαρτ 5.05. Κι' ὕστερα, δέκα ἀκόμη ἀθλητοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ξεπερνάνε τὰ 5 μέτρα κι' ἀγωνίζονται καθημερινὰ γιὰ βελτιώσουν ταὶς ἀριθμούς των. Σκεφθῆτε λοιπὸν σὲ τι ἀγωνιάδειες, ἐπίμονες κι' ἐξαντλητικὲς προσπάθειες θὰ πρέπει νὰ ὑποβληθῇ ὁ Παπανικολάου, γιὰ νὰ ξεπεράσῃ τὰ 5 ἢ τὰ 5.10 μέτρα, στὸ θεαματικὸ του ἀγώνισμα. Στὸ φοβερὸ ἄλμα σὲ ὕψος, ποὺ εἶναι πραγματικὸ πέταγμα τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τεχνικὰ μέσα, ὁ Ρῶσσος πρωταθλητὴς Μπρούμελ. πηδάει τὰ 2.18. Πόσες χιλιάδες ἄλλοι ἆραγε σπατάλησαν νιάτα, ζωή, πανεπιστημιακὲς σπουδές, πνευματικὴ οὐσία, γιὰ νὰ ξεπεράσουν ἁπλῶς καὶ μόνον τὰ 2 μέτρα; Βέβαια, τὸ πρόβλημα τῶν ρεκόρ δὲν λύεται μὲ τὴν ἔκθεσι τῶν ἀντικρουομένων ἀπόψεων τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης παρατάξεως. Χρειάζεται μελέτη, παρατηρήσεις, διαπιστώσεις. Ὡστόσο στὴν Ἑλλάδα παίρνει τὸ θέμα αὐτὸ τὴν δεύτερη μορφή του.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΣΑΝ ΤΑ ΑΛΜΑΤΑ

Τὸ ρεκόρ, ὅπως εἶναι γνωστό, ἤτανε κάτι... ἄγνωστο στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ποὺ δημιούργησε τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα καὶ καλλιέργησε τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ἀθλητικὴ ἁμίλλα, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἤθελαν τὸν κλασικὸ ἀθλητισμὸ σὰν ἔκφρασι καὶ σὰν ἑρμηνεία πλαστικῆς ὁμορφιᾶς καὶ ἁρμονικῆς ἐξάρσεως. Δηλαδή, οἱ ἀθληταὶ θάπρεπε νὰ γυμνάζωνται ἰσοσταθμισμένα (πνευματικὰ καὶ σωματικά), ὅπως δογματίζει ὁ Πλάτων, γιὰ νὰ γίνουν τέλειοι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Ἡ μονομερὴς ἄσκησι τοῦ πνεύματος κάνει τὸν νέο... ἠλίθιο καὶ ἡ μονομερὴς ἄσκησι τοῦ σώματος κτηνώδη κι' ἀγροίκο. Ὁ συγκερασμὸς καὶ τῶν δύο δημιουργεῖ, κατὰ τὴν γνώμη τῶν κορυφαίων π.Χ. αἰώνα, τὸν τέλειο δημοκρατικὸ πολίτη καὶ τὸν τέλειο ἄνθρωπο. Ὁ σημερινὸς ἀθλητισμὸς τῶν ρεκόρ κατορθώνει ἢ καλλιεργεῖ τὸν ἰδανικὸν αὐτὸν ὑμέναιον; Βέβαια ὄχι, καὶ γι' αὐτὸ δημιουργοῦνται οἱ ἀπογοητευμένοι τοῦ στίβου καὶ τὰ ἐξιλαστήρια θύματα στὸν σύγχρονο Μολὼχ τοῦ ρεκόρ. Οἱ ἀρχαῖοι παράλληλα περιφρονούσανε τὰ ἄλματα κι' ἔβλεπαν μεγάλη ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι στὸν δίσκο, στὴν ρίψι ἀκοντίου, στὴν πάλη καὶ στὸν δρόμο. Ὁ Παυσανίας λέει ὅτι, γιὰ νὰ γλυκάνουν τὰ δυσάρεστα θέαμα τῶν ἀλμάτων ποὺ ἦταν ἀντιαισθητικὸ κι' ἀπαράδεκτο, ἔπαιζαν αὐλοὺς κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγωνίσματος. Κι' ὅμως οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ἀθληταί, ποὺ ἀγνοοῦσαν τὰ ρεκόρ κι' ἀγωνίζονταν μονάχα γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κότινου, πετύχαιναν ρεκόρ ποὺ μήτε νὰ τὰ φαντασθοῦνε μποροῦνε οἱ σημερινοὶ ἀθληταί! Νὰ ἕνα ἀναμφισβήτητο ντοκουμέντο: Ὁ Κροτωνιάτης Φαῦλλος πήδησε 17 τόσα μέτρα ἄλμα σὲ μῆκος «πέντε ἐπὶ πεντήκοντα ποδῶν πήδησε Φαῦλλος», κι' ὁ σταδιονίκης Χίονις ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὁ Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανός, ἐπέτυχε σχεδὸν τὸ ἴδιο ρεκόρ «οὐ τὸ ἄλμα ἦν ποδῶν ν.β.», ἦσαν 17 μέτρα. Σ' ἄλλη εὐκαιρία, θὰ ξαναποῦμε γιὰ τὸ σημαντικὸ αὐτὸ θέμα τῶν ρεκόρ καὶ τὶς προοπτικές του, στὸν ἔξω κόσμο καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Π. ΚΡ.

Ἀκόμα καὶ στὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν διαγράφεται ἡ ἰδία σπαρακτικὴ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐπιτυχία ρεκόρ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία προώρων ...ρυτίδων. (Στιγμιότυπον ἀπὸ διεθνεῖς ἀγῶνες γυναικῶν στὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ρουμανίδα Λοῦτα, ἡ ὁποία ἐνίκησε στὴν κούρασα τῶν 100 μέτρων).

ΠΑΡΑΞΕΝΗΝΙΑ

Στὸ εὐρωπαϊκὸ

Ἡ Ἐθνικὴ μπάσκετ ἦταν ἐξαιρετικὴ

Τὸ ἄθλημα προσοδεύει

Ἡ ἐθνικὴ μας ὁμάδα μπάσκετ μπόλλ κατέλαβε μιὰ θέσι μέσα στὴν «ὁκτάδα» τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος, ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴ Ρωσία. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπιτυγχάνεται τέτοιος ἄθλος ἀπὸ ἑλληνικὴ ἐθνικὴ ὁμάδα καὶ γι' αὐτὸ χαιρετίσθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς φιλάθλους.

Τὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα διεξήχθη σὲ δύο ὁμίλους, στὸν προκριματικὸ γύρο καὶ ἀκολούθως οἱ τελικοὶ ἔγιναν στὴ Μόσχα. Ἡ ἐθνικὴ μας πῆρε μέρος στὸν β' ὅμιλο, ποὺ οἱ ἀγῶνες του ἔγιναν στὴ Τιφλίδα.

Ἡ ἐθνικὴ μας ἔδωσε τὸν πρῶτο ἀγῶνα μὲ τὴν Σουηδία. Δυσκολεύθηκε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τελικὰ τὴ νίκησε μὲ 71—69 (33—30). Ὕστερα ἐκέρδισε τὴ Γαλλία μὲ 64—63 (32—29), ἡττήθη ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία 67—76 (32—38) καὶ τὴν Πολωνία 62—74 (26—42) καὶ κατέβαλε τὴν Βουλγαρία 65—59 (32—39), τὴν Ἱσπανία 89—82 (45—49) καὶ τὴ Δυτικὴ Γερμανία 81—72 (38—46). Συνολικὰ πέτυχε πέντε νίκες καὶ ὑπέστη δύο ἥττες. Μ' αὐτὸ τὸ ἐνεργητικό, κατέλαβε τὴ τρίτη θέσι, μετὰ τὶς ὁμάδες τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ Πολωνίας.

Ἔτσι, γιὰ τὴν τελικὴ κατάταξι τῶν ὁμάδων (καὶ τῶν δύο ὁμίλων) ἔπαιξε μὲ τὸ Ἰσραήλ (τρίτο τοῦ α' ὁμίλου) ἀπ' τὸ ὁποῖο ἡττήθη στὴν παράτασι 69—67. Ἡ ἥττα αὐτὴ τῆς στοίχισε τὴν πέμπτη θέσι, ποὺ μποροῦσε νὰ πάρῃ μὲ λίγη τύχη.

Ἀνεξάρτητα, πάντως, ἀπὸ τὴ τελικὴ κατάταξί της, ἡ γενικὴ ἐμφάνισί της ἦταν ἀπροσδόκητα ἱκανοποιητική. Ὁ Ἀμερικάνος, ὁ Τρώντζος, ὁ Κοντοβουνήσιος, καὶ ὁ Κολοκυθᾶς, ἦσαν οἱ πρῶτοι παῖκτες τῆς ὁμάδος μας, μὲ πολὺ καλοὺς ἐπίσης τοὺς Μπαρλᾶν, Παναγιωταράκον καὶ Χαϊκάλην.

Ἡ ἐπιτυχὴς ἐμφάνισις τῆς ἐθνικῆς μας προεκάλεσε τὰ εὐμενῆ σχόλια ὅλων τῶν φιλάθλων καὶ τῶν παραγόντων. Καὶ δόθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ εὐκαιρία νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ ἄθλημα τῆς καλαθοσφαιρίσεως ἔχει πολλὲς δυνατότητες νὰ διακριθῇ ἀκόμη περισσότερο στὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ μιὰ ἐκτεταμένη διάδοσί του, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ξεπηδήσουν οἱ ταλαντοῦχοι γιὰ τὴν ἐθνικὴ ὁμάδα.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐπράκειτο νὰ παίξουν οἱ πρῶτες ὁμάδες Ὀλυμπιακοῦ—Ἐθνικοῦ, γιὰ τὸ κύπελλο τοῦ Ὁμίλου φίλων κυριῶν ἀστυνομίας Πειραιῶς.

— Οἱ ποδοσφαιριστὲς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἑτοιμάζονταν. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μαθεύτηκε ὅτι εἶχε κατεῆ στὸ στάδιο Καραϊσκάκη ὁ προπονητὴς τοῦ Παναθηναϊκοῦ κ. Μπόμπεκ.

— Ἀμέσως, ὁ Οὐγγρος τεχνικὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κ. Μπούκοβι διέταξε νὰ ἀποσυρθοῦν οἱ τακτικοὶ παῖκτες καὶ νὰ παίξουν οἱ ἀναπληρωματικοί...

— Ὁ κ. Μπούκοβι εἶχε σκοπὸ νὰ διδάξῃ μερικὰ καινούργια τεχνάσματα, ποὺ δὲν ἤθελε, φυσικά, νὰ τὰ δῇ ὁ ἀντίπαλος «στρατηγός»...

— Γιὰ νὰ ἐξυψώσῃ τὸ ἠθικὸ μέρος τῶν ποδοσφαιριστῶν του καὶ γιὰ νὰ παρατρύνῃ καὶ τοὺς ἄλλους σὲ ἐπίδειξι αἰσθημάτων ἀγάπης πρὸς τὸν σύλλογο καὶ ἀγωνιστικότητος, ὁ Φωστὴρ ἐβράβευσε τοὺς διακριθέντες στὴν περίοδο αὐτὴ παῖκτες του Λογοθέτην, Βιδάλην, Χρήστου, Χάντζον καὶ Γεωργαλάν.

— Μπορεῖ νὰ ἔχασε τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλήματος α' ἐθνικῆς ἡ ΑΕΚ, ἀλλὰ διεκδικεῖ τὸν ἐφιβεῖον...

— Ἡ ἐφηβικὴ της ὁμάδα ἀναδείχθηκε πρωταθλήτρια τοῦ νοτίου ὁμίλου καὶ θὰ διαγωνισθῇ μὲ τὸν πρωταθλητὴ τοῦ βορείου ὁμίλου Ἀπόλλωνα Καλαμαριᾶς.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΣΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΝΕΟ ΡΕΚΟΡ

Ὁ ἄλτης τοῦ ἐπὶ κοντῷ Χρ. Παπανικολάου πέτυχε νέο ρεκόρ Ἑλλάδος στὸ ἀγώνισμα μὲ 4.92 (παλαιὸ ἴδιου 4.75). Τὸ 4.92 εἶναι καὶ νέα βαλκανικὴ ἐπίδοσι (παλαιὰ 4.91 τοῦ Γιουγκοσλάβου Λέσεκ). Τὸ ρεκόρ ἐπιτεύχθηκε στοὺς ἀγῶνες ποὺ διωργάνωσε ὁ Πανελλήνιος εἰς μνήμην τοῦ ὀλυμπιονίκη Κ. Τσικληπήρα.

ΟΙ ΧΑΡΛΕΜ

Πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ πραγματοποίησαν δύο ἐπιδείξεις στὸ Στάδιο οἱ «Χάρλεμ Γκλόμπ Τρότερς», παρουσία χιλιάδων θεατῶν.

ΜΑΤΣ ΠΑΛΑΙΜΑΧΩΝ

Γιὰ τὶς 25 τρέχοντος ἀνηγγέλθηκε φιλικὸς ποδοσφαιρικὸς ἀγώνας (νυκτερινὸς, στὸ γήπεδο τῆς Λεωφ. Ἀλεξάνδρας) μεταξὺ τῶν παλαιμάχων τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

ΜΑΤΑΙΩΘΗΚΕ

Ἡ προγραμματισθεῖσα συνάντησι τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων στίβου Ἑλλάδος καὶ Ἰσραὴλ, στὴ Χάϊφα (11—12 Ἰουνίου), ματαιώθηκε, κατόπιν μεταθέσεως ὑπὸ τῶν Ἰσραηλινῶν ἡμερομηνιῶν. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα δὲν μποροῦσε νὰ μετασῇ εἰς Χάϊλα ὑπὸ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς λόγω ἄλλων ὑποχρεώσεων.

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ

Γιὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες στίβου, ποὺ θὰ γίνουν στὴν Ἀθήνα τὸν Σεπτέμβριο, ἡ κυβέρνησι ὑποσχέθηκε ἀμέριστη ὑποστήριξι στὸν ΣΕΓΑΣ. Σὲ δύο συσκέψεις ποὺ ἔγιναν μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ὑφυπουργοῦ Προεδρίας κ. Π. Βαρδινογιάννη καὶ τοῦ γεν. γραμματέως ἀθλητισμοῦ κ. Βήχου, ἐξετάσθηκαν ὅλα τὰ θέματα καὶ ἐνεκρίθη τὸ πρόγραμμα τοῦ ΣΕΓΑΣ.

Ο ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Στὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα ἐλευθέρας πάλης, ποὺ ἔγινε στὸ Μόντεκάρλο τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ἰωαννίδης κατέκτησε τὴν πέμπτη θέσι στὴ κατηγορία τῶν 70 κιλῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ νικῶν.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΩΝ

Ἡ ἐθνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα νέων θὰ πάρῃ μέρος σὲ διεθνὲς τουρνουά, ποὺ ὀργανώνει τὸ καλοκαιρινὸ ἡ Βουλγαρικὴ Ὁμοσπονδία, στὴ Σόφια.

Η ΑΕΚ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς ΑΕΚ πιθανὸν νὰ μεταβῇ στὴ Μόσχα γιὰ τρεῖς ἀγῶνες. Σχετικῶς ἐπρότεινε στοὺς Ρώσους τὸ διάστημα 19—27 Ἰουλίου.

Η ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ

Ἡ ἐθνικὴ ποδηλατικὴ ὁμάδα (Ντασοντσιγκὶς, Ροστόπουλος, Καρασεβαστόπουλος, Κορλὲς, Τσουμπτσᾶς, Γρηγόρτσος, Τζωρτζῆς, Μητσακίης) θὰ λάβῃ μέρος στὸ «γύρο τῆς Βουλγαρίας» ποὺ θὰ γίνῃ ἀπὸ 15—30 Σεπτεμβρίου.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ - ΠΟ ΤΗΣ 20.6.65

Συμβουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!	
1 Ἡρακλῆς Θεσ. — Δόξα Δράμας	1
2 Ὀλυμπιακὸς — Ἀπόλλων Ἀθ.	1
3 Πανσθηναϊκὸς — Προοδευτικὴ	1
4 Παναιγιάλειος — Νίκη Βόλου	1 X
5 Πανιώνιος — ΑΕΚ	1 X 2
6 ΠΑΟΚ — Ἐθνικὸς Πειρ.	1
7 Πιερικὸς — Ἀπόλλων Θεσ.	1 X
8 Τρίκαλα — Ἄρης Θεσ.	1 X 2
9 Ἐδεσσαϊκὸς — Αἰγάλεω	1 X 2
10 Πανσερραϊκὸς — Βύζας	1 X
11 Μπάρι — Παλέρμο	1
12 Ποτέντσα — Σπάλ	1
13 Τράνι — Μόντσα	1

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΤΙΒΟΥ

Οἱ προσεχεῖς διεθνεῖς συναντήσεις στίβου εἶναι οἱ ἑξῆς, ὅπως τροποποιήθηκαν:

26—27 Ἰουνίου στὴ Βιέννη: Κύπελλον Εὐρώπης.

3—4 Ἰουλίου στὴν Ἀθήνα: Ἰταλία — Αὐστρία — Ἑλλάς.

30—31 Ἰουλίου, 1 Αὐγούστου στὴ Θεσσαλονίκη: Διεθνὲς πρωτάθλημα τοῦ ΣΙΣΜ.

7—8 Αὐγούστου στὴ Σόφια: Ἑλλὰς — Βουλγαρία, ἔφηβοι.

14—15 Αὐγούστου στὴν Λὰ Κορούνα: Ἑλλὰς — Ἱσπανία.

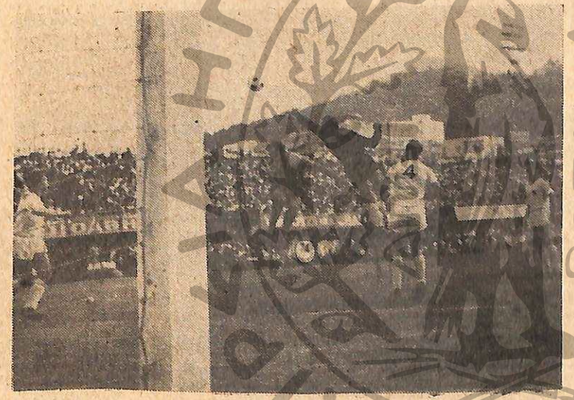

Παναθηναϊκος—ΑΕΚ 1—0: Μιὰ φάσι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «ντέρμπυ» τοῦ πρωταθλήματος. Ὁ Οἰκονομόπουλος ἀποκρούει μὲ γροθιὰ πάνω τοῦ Παπαϊωάννου. Δεξιὰ οἱ Δουκανίδης καὶ Σούρπης.

ΟΙ ΙΣΟΠΑΛΙΕΣ

Στὸ ΠΡΟ - ΠΟ τῶν ἰσοπαλιῶν «ἓξη ἀπὸ τριάντα ἓξη», οἱ ὑποδέξεις εἶναι οἱ ἑξῆς:

1 — 4 — 5 — 7 — 8 — 13 — 14 — 16 — 19 — 22 — 26 — 31.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

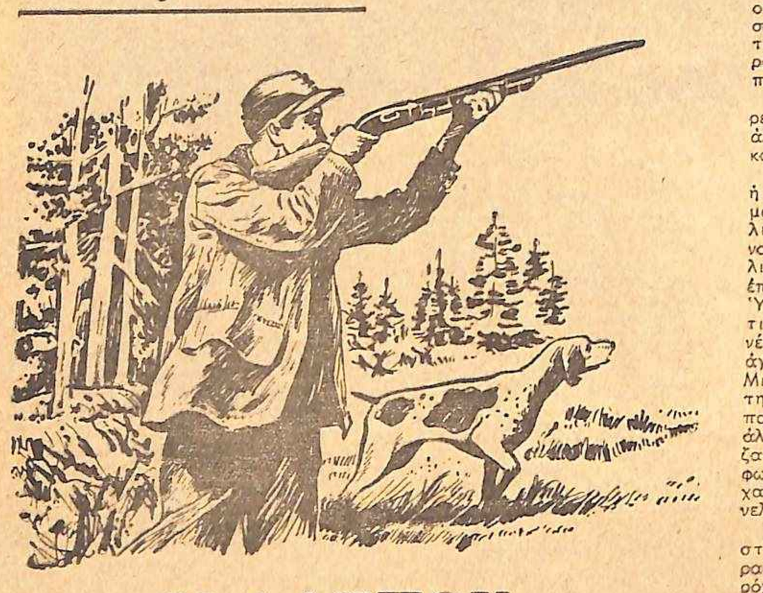

Η ΑΛΕΠΟΥ

Η είδησεογραφία τῶν ἐφημερίδων μας ἐπληροφόρησε, τὶς προάλλες, ὅτι, στὴν ὁδὸν Ντενύ—Κοσὲν τοῦ Πειραιῶς, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς κέντρου διασκεδάσεως συνέλαβε, κατόπιν καταδιώξεως, μιὰ ἀλεποῦ καὶ τὴν παρέδωσε στὴν Ἀστυνομία διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ εἴδησι δὲν εἶναι φανταστική. Ὑπάρχει σὲ μερικοὺς ἡ συνήθεια νὰ ἀνατρέφουν στὸ σπίτι τους ἀλεποῦδες, ἀπὸ μικρὴ ἡλικία. Ἐννοεῖται, ὅτι, ἡ ἀλεποῦ αὐτή, μόλις ἐνηλικιωθῆ, τὸ σκάζει ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ τὴν ἐφιλοξένησε. Τέτοια θἆταν καὶ ἡ συλληφθεῖσα. Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τί εἶναι ἡ ἀλεποῦ.

Ἡ ἀλεποῦ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολυπληθέστερα τριχωτὰ ἄγρια ζῶα τοῦ τόπου μας. Τὸ ἐπιστημονικὸν της ὄνομα εἶναι «ἀλώπηξ». Τὸ ἀγρίμι αὐτὸ κατατάσσεται στὴν κατηγορία τῶν «κυνοειδῶν». Σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια κατατάσσεται καὶ ὁ λύκος, τὸ τσακάλι καὶ τὸ σκυλί.

Ἡ ἀλεποῦ ζευγαρώνει καὶ μὲ σκυλί. Ἀπ' τὴν ἐπιμιξία αὐτὴ προέρχονται ζῶα καλούμενα «ὑβρίδια». Ὁ ὅρος «ὑβρίδιον» προῆλθε ἀπ' τὴν λέξι «ὕβρις», γιατὶ ἡ διασταύρωσις θηλυκοῦ καὶ ἀσσενικοῦ δύο διαφορετικῶν εἰδῶν ζώων ἐθεωρεῖτο ὡς παρὰ φύσιν πρᾶξις.

Τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀλεποῦς εἶναι τὰ ἑξῆς: σῶμα μέτριο, εὔρωστο καὶ νευρῶδες, καλυπτόμενο ἀπὸ πυκνὸ τρίχωμα, τοῦ ὁποίου ὁ βασικὸς χρωματισμὸς εἶναι πυρόξανθος. Ἡ οὐρὰ τοῦ ζώου εἶναι μακρυὰ καὶ φουντωτὴ καὶ ἡ μουσούδα του σουβλερή, φορτωμένη μὲ πολλὰ μουστάκια. Τ' αὐτιά του εἶναι μικρὰ καὶ ὀξύληκτα καὶ στέκουν πάντοτε ὄρθια, γιὰ νὰ συλλάβουν καὶ τὸν πιὸ ἀνεπαίσθητο ψίθυρο. Τὰ μάτια τῆς ἀλεποῦς εἶναι ζωηρὰ καὶ πανέξυπνα. Ἡ κόρη τους δὲν εἶναι στρογγυλή, ἀλλὰ στενόμακρη καὶ κάθετη. Αὐτὴ ἡ κατασκευὴ τῆς κόρης προστατεύει τὴν ἀλεποῦ ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῶν φάρων τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν προβολέων.

Οἱ αἰσθήσεις τῆς ἀκοῆς, ὁράσεως καὶ ὀσφρήσεως τῆς ἀλεποῦς εἶναι ἀνεπτυγμένες στὸν ἀνώτατο βαθμό.

Ἡ ἀλεποῦ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ προσαρμόζεται στὸ περιβάλλον, σὲ τρόπο ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὴν ξεχωρίση κανείς. Δὲν οὐρλιάζει, ἀλλὰ γαυγίζει σὰν βραχνιασμένο σκυλί. Ἀπὸ τὸ σῶμα της ἀναδίδεται μιὰ πολὺ δυνατὴ δυσοσμία.

Τὸ δέρμα τῆς ἀλεποῦς χρησιμοποιεῖται ὡς γουναρικὸ καὶ ἔχει ἀξία ὅταν τὸ τρίχωμά του εἶναι πυκνό, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει μόνον τὸ χειμῶνα. Τὸ καλοκαίρι, τὸ τρίχωμά της ἀραιώνει πολὺ καὶ τότε τὸ δέρμα της δὲν ἔχει ἀξία ὡς γουναρικό.

Ἡ ἀλεποῦ εἶναι κοινωνικὸ ἀγρίμι. Ζῆ κοντὰ στοὺς συνοικισμούς. Λεηλατεῖ τὰ κοτέτσια καὶ δὲ δυσκολεύεται νὰ κάνη τὶς ἐπιδρομές της σ' αὐτά, ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα. Τὴ φωλιά της, ἡ ἀλεποῦ τὴν φτιάνει μέσα στὴ γῆ ἢ στὶς τρύπες βράχων, φροντίζει δὲ νἄχη πολλὰς ἐξόδους. Δὲ δυσκολεύεται νὰ μεταχειριστῆ καὶ τὶς φωλιὲς ἄλλων ζώων, ἀφοῦ τὰ φάη ἢ τὰ ἀναγκάση νὰ φύγουν, βρωμίζοντας μέσα στὴ φωλιά τους.

Τ' ἀχνάρια (ἴχνη) τῆς ἀλεποῦς εἶναι ὅμοια μὲ τοῦ σκύλου: τέσσερα δάχτυλα μὲ βγαλμένα ἔξω τὰ νύχια καὶ μιὰ βούλα πίσω τους. Τὰ κόπρανά της εἶναι σταχτιὰ καὶ μακρουλὰ καὶ περιέχουν τρίχες ποντικῶν, ὑπολείμματα ἐντόμων καὶ μικρὰ κομμάτια ὀστῶν.

Ἡ ἀλεποῦ εἶναι παμφάγο ζῶο: Τρώει πουλερικά, φασιανούς, λαγούς, ἀρουραίους, τυφλοποντικούς, βατράχια, κουνέλια, σκαθάρια, ψάρια, χρυσόμυιγες, σταφύλια, πεπόνια, φράουλες καὶ ἄλλα φροῦτα. Τρώει ἐπίσης καὶ ὑδρόβια πουλιά, ποὺ τὰ πιάνει παραμονεύοντας στὶς ὄχθες τῶν ποταμιῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν βάλτων. Ἂν μπῆ σὲ κοτέτσι, δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ ἢ δυὸ κόττες. Πνίγει ὅλες τὶς κόττες ποὺ θὰ βρῆ ἐκεῖ μέσα.

Τὸν λαγό, τὸν πιάνει στήνοντας καρτέρι στὰ μονοπάτια ἀπ' ὅπου περνάει, ὅταν βγαίνη τὴ νύχτα γιὰ νὰ βοσκήση. Τὴν ἐποχή, μάλιστα τοῦ ὀργασμοῦ τῶν λαγῶν, ἀπομιμεῖται τὴ φωνὴ τῆς λαγίνας κι' ἔτσι ξεγελάει τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ πλησιάζουν στὸ καρτέρι της. Τρώει καὶ σκαντζόχοιρους. Γιὰ ν' ἀναγκάση τὸν σκαντζόχοιρο νὰ ξεκουλουριαστῆ, τὸν περιλούει μὲ τὰ οὖρα της, ἤ, σπρώχνοντάς τον, τὸν ρίχνει μέσα σὲ νερό.

Ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς της ἡ ἀλεποῦ χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιβλαβὲς ἢ ὠφέλιμο ζῶον. Στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔχουμε χαρακτηρίσει ὡς ἐπιβλαβὲς καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας τὴν ἐπικηρύσσει κάθε χρόνο καὶ πληρώνει χρηματικὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἐξόντωσί της.

Στὴν Κεντρική, ὅμως, Εὐρώπη, οἱ ἀγρότες βλέπουν τὴν ἀλεποῦ σὰν σωτῆρα τους, γιατὶ ξεκαθαρίζει τὰ χωράφια τους ἀπὸ τοὺς ἀρουραίους, τὰ ποντίκια κλπ., καὶ τὴν προστατεύουν.

Ἡ ἀλεποῦ εἶναι ὁ κυριώτερος φορεὺς τῆς λύσσας. Ἡ λυσσασμένη ἀλεποῦ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, μὲ θρασύτητα.

Πονηρὴ καὶ ἄφοβη καθὼς εἶναι ἡ ἀλεποῦ, δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιῆ γιὰ φωλιά της καὶ τὶς φωλιὲς τῶν θυμάτων της, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ τὰ πειράζη, ὅταν ἡ φωλιὲς αὐτὲς τὴν ἐξυπηρετοῦν στὶς ἐπιδρομές της σὲ κοντινὰ κοτέτσια. Ὑπάρχουν πολλὰ σχετικὰ περιστατικὰ καὶ θὰ ἀναφέρουμε ἕνα ποὺ συνέβη τελευταῖα στὴν Ἀμαλιάδα, στὸ ἀγρόκτημα τοῦ κ. Γ. Νινοπούλου. Μιὰ ἀλεποῦ εἶχε διαλέξει γιὰ φωλιά της τὸ κουνελόσπιτο τοῦ κ. Νινοπούλου, ὅπου καὶ εἶχε γεννήσει τ' ἀλεπόπουλα. Τὰ ἀλεπόπουλα ἔπαιζαν ξένιαστα μὲ τὰ κουνελάκια τῆς φωλιᾶς, ὅπως ἀπεκάλυψε, ἀπὸ τυχαῖο γεγονός, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κουνελόσπιτου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλεποῦ ποὺ ζῆ στὴ χώρα μας, ὑπάρχουν καὶ παραλλαγές της: ἡ λευκὴ καὶ ἡ ἀργυρόχρους ἀλεποῦ ποὺ ζοῦν στὶς πολικὲς χῶρες, ἡ ἀλεποῦ τῶν στεππῶν ἢ μογγολικὴ τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα τοῦ σώματός της εἶναι κοκκινοκίτρινο, καὶ ἡ ἀλεποῦ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ εἶναι μικρότερη ἀπὸ τ' ἄλλα εἴδη.

Στὸ κυνῆγι τῆς ἀλεποῦς χρησιμοποιοῦνται πολλοὶ τρόποι: ἡ παγάνα, τὸ καρτέρι σὲ θέσεις ἀπὸ ὅπου συνηθίζει νὰ περνάη, τὸ ψάξιμο μὲ σκυλιὰ διώξεως, τὸ κάπνισμα τῆς φωλιᾶς της, οἱ παγίδες καὶ τὰ δηλητήρια.

Οἱ Ἕλληνες θεωροῦσαν τὴν ἀλεποῦ, ἀπὸ παλαιοτάτης ἐποχῆς, ὡς τὸ πιὸ πανοῦργο ζῶον: Στοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ἡ ἀλεποῦ παρουσιάζεται ὡς ἡ προσωποποίησι τῆς δολιότητος καὶ τῆς πανουργίας. Ἡ θρασύτης καὶ ἡ πονηριὰ τοῦ ἀγριμιοῦ αὐτοῦ ἔδωσαν ἀφορμὴ στὴ λαϊκὴ φαντασία νὰ πλάση πολλὲς παροιμίες, σὰν κι' αὐτές: «Τί γυρεύει ἡ ἀλεποῦ στὸ παζάρι». Δηλαδή, δὲν ἔχω θέσι σ' αὐτὰ τὰ μπερδέματα. «Οὔτε κότες ἔχουμε οὔτε καὶ μὲ τὶς ἀλεποῦδες μαλώνουμε». Ποὺ σημαίνει, δὲν ἀνακατευόμαστε σὲ δουλειὲς ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. «Ἡ πονηρὴ ἀλεποῦ πιάνεται ἀπὸ τὰ τέσσερα», ἐννοεῖ, μεταφορικῶς ἐκεῖνον πού, ἂν καὶ πῆρε ὅλα τὰ μέτρα σὲ μιὰ ὑπόθεσι, τὴν ἔπαθε στὸ τέλος. «Ποιὸς εἶδε λαγὸ μὲ ταμπουρὰ καὶ ἀλεποῦ μὲ ρόκα». Λέγεται στὴν περίπτωσι ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη κάτι. «Ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἀλεποῦ, τὰ κάνει κρεμαστάρια». Χρησιμοποιεῖται στὴν περίπτωσι ἀνθρώπου ποὺ δὲν παραδέχεται τὴν ἀδυναμία του. Εἶναι τὸ «ὄμφακες εἰσίν» τῶν ἀρχαίων. «Σαράντα χρόνων ἡ ἀλεποῦ, σαρανταπέντε τ' ἀλεπόπουλα» Ἡ παροιμία αὐτὴ εἶναι ἀντίστοιχη τοῦ «ἔλα παπποῦ μου νὰ σοῦ δείξω τ' ἀμπελοχώραφά σου».

Τελειώνοντας μὲ τὴν ἀλεποῦ, θ' ἀναφέρουμε καὶ ἕνα ἐπεισόδιο ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸ τῆς νοοτροπίας ὡρισμένων λαῶν: Στὸ προάστιο τοῦ Λονδίνου, Μάσουελ Χίλλι εἶχε συλληφθῆ μιὰ ἀλεποῦ, ποὺ εἶχε μπῆ σὲ ἕνα κοτέτσι. Δὲν τὴν σκότωσαν ἀμέσως, ἀλλὰ κατόπιν δημοψηφίσματος τῶν κατοίκων! 80% τῶν ὁποίων ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς θανατώσεως τοῦ ζώου καὶ τὸ ὑπόλοιπο 20% ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς του....

ΩΡΙΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
ΑΓΟΡΑΙ - ΠΩΛΗΣΕΙΣ
ΤΙΜΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ
Ἰδιαίτεραι διὰ μεταπωλητὰς
ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ
Βουλῆς 8—10, ΑΘΗΝΑΙ

Ἀσφαλίζονται καὶ τὰ σκυλιά!

Οἱ ἀγγλικὲς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες ἄρχισαν ν' ἀσφαλίζουν τὰ σκυλιά. Τὰ ἐτήσια ἀσφάλιστρα κυμαίνονται ἀπὸ 1000—5000 δραχμὲς τὸ χρόνο καὶ καλύπτουν τοὺς κινδύνους ἀσθενείας, θανάτου, ζημιῶν εἰς βάρος ξένης ἰδιοκτησίας, κλπ.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ τῶν παιχνιδιῶν

Δίδυμη διπλὴ πυραμίδα

1) Α. 2) Α. 3) ΤΑ. 4) ΦΑ. 5) ΤΑΥ. 6) ΡΑΦ. 7) ΑΥΤΟ. 8) ΦΟΡΑ. 9) ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ. 10) ΤΟΓΑ. 11) ΝΟΡΑ. 12) ΟΓΑ. 13) ΟΡΑ. 14) ΓΑ. 15) ΑΡ. 16) Α. 17) Α.

Μικρὰ προβλήματα

1) 13.
2) Ὁ κύριος Πέτρος εἶναι 54 χρόνων καὶ ἡ γυναῖκα του 45.
3) 623 X 62 = 38.626.

Οἱ ἀφηρημάδες τῆς οἰκογενείας Παπατρέχα

Τὸ χαμένο ἀντικείμενο εἶναι τὸ φτυάρι (ὑπ' ἀριθμ. 4), τὸ ὁποῖο σχηματίζεται ἀπὸ τὸ πεζούλι τῆς σκάλας καὶ τὴν ἡμικυκλικὴ πόρτα, πλάϊ στὰ δυὸ βαρέλια.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1062 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΑ — ΑΘΗΝΑΙ — ΛΕΠΙΣ. 2) ΜΑΣ — ΑΡΙΣ — ΝΟΜΟΣ. 3) ΑΡΤΑ — ΑΚΙΣ — ΓΑΛΑΝΑ. 4) ΛΩΡΙΣ — ΑΤΙΜΗΤΟΣ. 5) ΑΝΟΜΟΣ — ΑΧΑΡΟΣ. 6) ΝΑΔΙΡ — ΑΛΑΣ — ΣΜ. 7) ΤΟΜΑΣ — ΜΙΣ — ΟΙΑ. 8) ΣΩΜΑΣΚΙΕΣ — ΠΛΑΞ. 9) ΑΣΗΜΑ — ΙΟΝ — ΑΡΩΜΑ. 10) ΛΙΜΑ — ΔΑΣΟΚΟΜΟΣ. 11) ΙΝΑ — ΛΕΜ — ΣΑΤΕΝ. 12) ΔΑ — ΜΕΡΑ — ΝΑΣΟΣ. 13) ΜΟΝΑΧΑ — ΝΟΜΙΚΑ. 14) ΠΑΡΑΣΙΤΑ — ΣΙΝΑΙ. 15) ΑΠΑΛΕΣ — ΑΙΡΑ — ΑΙΣΑ. 16) ΠΑΛΙΝ — ΜΟΝΑ — ΚΟΣ. 17) ΣΑΚΑΪ — ΦΑΝΑΡΙ — ΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΛΑΣ — ΨΑΛΙΔΙ — ΑΠ. 2) ΧΑΡΩΝ — ΣΙΝΑ — ΠΑΣ. 3) ΑΣΤΡΟΝ — ΣΗΜΑ — ΠΑΛΑ. 4) ΑΙΜΑΤΩΜΑ — ΜΑΛΙΚ. 5) ΣΟΔΟΜΑ — ΜΟΡΕΝΑ. 6) ΘΑ — ΣΙΜΑ — ΛΕΝΑΣ. 7) ΗΡΑ — ΡΑΣ — ΔΕΡΑΣ. 8) ΝΙΚΑ — ΣΚΙΑΜΑΧΙΑ. 9) ΑΣΙΤΑ — ΙΟΣ — ΑΤΙΜΑ. 10) ΣΙΧΑΜΕΝΟΣ — ΑΡΟΝ. 11) ΜΑΛΙΣ — ΚΑΝ — ΑΝΑ. 12) ΓΗΡΑΣ — ΟΤΑΝ — ΑΡ. 13) ΕΝΑΤΟΣ — ΑΜΕΣΟΣ. 14) ΠΟΛΟΣ — ΠΡΟΝΟΜΙΑ. 15) ΙΜΑΣ — ΟΛΩΣ — ΣΙΝΙΚΑ. 16) ΣΟΝ — ΣΙΑΜ — ΚΑΣΟΣ. 17) ΣΑ — ΑΜΑΞΑΣ — ΝΑΪΑΣ.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ"

Διπλ)χον, Ψ.Κ.Ε. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυροὺς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΞΑΡΑ - ΛΑΓΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
— ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ & ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ
Γ.Κ.Ν.Λ., Ἀχαρνῶν 1 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλ. 537.358, Ἀθῆναι.

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Οἱ αἰτήσεις ἀλληλογραφίας, ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας κάθε κατηγορίας, δημοσιεύονται ὅλες, μὲ τὴ σειρά τους καὶ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Φούλα Ἰακώβου, (19 ἐτῶν), Κίπλιγκ 5, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ἕλλη Μιχαηλίδου, (17 ἐτῶν), Σωτήρη Τσαγκάρη Νο 2, Κάψαλος, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλική, γαλλική, ἰταλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Κάκια Ἰωαννίδου, (20 ἐτῶν), Οἰδίποδος ἀρ. 3, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, γραμματοσήμων καὶ κὰρτ—ποστάλ.

Ἡ PRUDENCE BRANLET, Ἁγίας Φυλάξεως 54, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, Ἀγγλία, Γαλλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων ἐπὶ διαφόρων πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Πανίκος Ταπῆς, Δημοσθένους 21, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν φιλία.

Ὁ Βασίλειος Τελάκης, ὁδὸς Σταύρου Στυλιανίδη 6, Ἔγκωμη, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ—ποστὰλ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀβραάμ, Ἅγιος Παῦλος, Ἀθηνῶν 34, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Πέτρου, ὁδὸς Μαρίας Συγκλητικῆς ἀρ. 32, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 ἐτῶν μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ τὴν φιλία.

Ὁ Μάριος Χριστοδούλου, Πινδάρου 2Δ, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Μιχαλάκης Σολωμός, Μαθιάτη, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 17 — 20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Σπῦρος Κοδώσης, Λιοσίων 14, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ Βλαδίμηρος Ζαχαράκης, Μελισσουργάκι Μυλοποτάμου, Ρέθυμνον, Κρήτη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἐλευθέριος Παπουτσάκης, Ζαρίφη 1, Ἀλεξανδρούπολις, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, τὴν Ἰαπωνία καὶ τὸ Βέλγιο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Διονύσιος Κ., (19 ἐτῶν), ὁδὸς Κωνσταντίνου Καλκάνη 46, Λευκάς, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ NELLA καὶ ἡ MERI, TARLABASI FIEIEI APDI SOKAK No 25—4 BEYOGLU ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ κυρίους ἡλικίας 50—55 ἐτῶν, ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ἡ SANDRA PAPADOPOULOU, TAKSIM ABDULHAK HAMIT CAD SERVING APT No 35)9 ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20 — 25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ MARINA GRAMMATOPOULOU, BURGAZ ADA GOKDEMIR ARALIGI No 10 ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ I. RENDIS (ἐπιστήμων), 122 FRANKIS ST., LIDCOMBE, N.S. W. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ποὺ ἀγαποῦν τὴν μελέτη καὶ τὴν μουσική, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἰταλὸς ROBERTO LETINI, VIA LANIFIRIO 1, TERNI, ITALIA, σπουδαστὴς 18 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα τῆς ἡλικίας του στὴν ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ KONIARIS CHRISTOS, BEI FA SREITER NEU—ULM AUCSBURGER STR 22 GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ MYLONAS CHRISTOS, 48 BIELEFELD RAYENSBERGER STR. 73 DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ NAKOS STEFANOS, 166 BENT. ST NORTHGOTE MELBOURNE AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ ZACHAROPOULOS JOANNIS, 423 WESEL ISSEL STR. 44—46 GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι σοβαρότερο ἤθελε προκύψει.

Ὁ GEORGE PAPAGIANETOU, GENERAL DELLIVERY THOMPSON MANITOBA CANADA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ ALEXANDER STYLIANIDES, BEDELIA COURT No 3 BEDELIA WELKOM S. AFRICA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 17—19 ἐτῶν, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ KOSTAS TSARTSIDIS, CANSTATTER STR. 53 7012 FEC BACH STUTTGART DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ ARIS AVGERINOS, (28 ἐτῶν), 451 EDUARD CHARLES 43 MONTREAL CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαρὲς καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητες δεσποινίδες, ἡλικίας 25—32 ἐτῶν, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ὁ ZOGRAFACIS IOANNIS, 872 SCHWGINFURT — MAIN JOHAN GG CATEMAN STR. 8 DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—20 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ JOHN COURTIS, POSTE RESTANTE P.O. LIDCOME, SYDNEY, N.S.W. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μορφωμένες, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ ZACHARIAS ANOGIANNAKIS, 609 RUSSELSHEIM OPEL WOHNHEIM HS — Z — 3233 GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PANTELIS EXARHOS, FLAT 1 BLOCK 8 STUART FLATS GRIFFITR A.C.T. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18—24 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

100%
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
– Τὸ Ζαμπονάκι "ΤΟΜ ΠΑΪΠΕΡ" παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα καὶ ὑγιεινὰ κρέατα στὸν κόσμο, μὲ αὐστηρὴ ἐπίβλεψη καὶ ἔλεγχο τῆς Αὐστραλιαγῆς Κυβερνήσεως.
– Εἶναι 100% ἐγγυημένο ἀπὸ ὑγιῆ ζῶα, χωρὶς χρωστικὲς καὶ συντηρητικά.
– Τὸ "ΤΟΜ ΠΑΪΠΕΡ" εἶναι τὸ πιὸ νόστιμο καὶ ὑγιεινὸ ζαμπονάκι.
ΖΑΜΠΟΝΑΚΙ
TOM PIPER

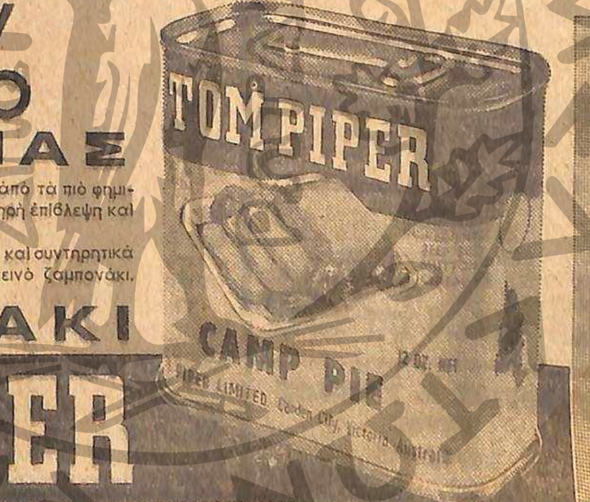

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 270ΟΝ

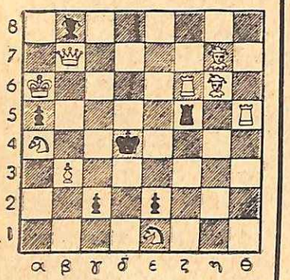

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κάνουν μὰτ σὲ δυὸ κινήσεις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 26 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασικὴ κίνησις τῶν λευκῶν: Ρη5.

"Ἂν τὰ μαῦρα παίξουν Ρβ8, τὰ λευκὰ θὰ ἀπαντήσουν στὴ δεύτερη κίνησι Αδ1—ζ3, ὁπότε τὰ μαῦρα θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ξαναπάνε τὸ βασιλιά τους στὸ γ8. Τὰ λευκὰ θὰ δώσουν τότε σὰχ καὶ μὰτ στὴν τρίτη κίνησι, πηγαίνοντας τὴ βασίλισσά τους στὸ ε8.

"Ἂν τὰ μαῦρα παίξουν Ρδ8, τὰ λευκὰ θὰ ἀπαντήσουν στὴ δεύτερη κίνησι μὲ Αδ1—α4, ὁπότε τὰ μαῦρα μποροῦν νὰ μεταφέρουν τὸ βασιλιά τους ἢ στὸ γ8 (δηλαδή, στὴν ἀρχική του θέσι) ἢ νὰ τὸν πάνε στὸ ε7. Στὴν πρώτη περίπτωσι τὰ λευκὰ θὰ δώσουν σὰχ καὶ μὰτ παίρνοντας μὲ τὴ βασίλισσά τους μὲ τὴ βασίλισσά τους στὸ Πύργο. Στὴ δεύτερη θὰ δώσουν σὰχ καὶ μὰτ μὲ τὴ βασίλισσά τους, πηγαίνοντάς την στὸ ζ6.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ELENA GALA

Δίπλωμα καὶ βοαβεῖον τηλεπαθείας. Σᾶς ἀπαντᾶ σὲ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικούς δεσμούς, ζητήματα γάμου, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες). Σᾶς συντάσσει τὸ ἐπιστημονικόν σας Ὡροσκόπιον. Γράψατέ μας ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. Ἀποστείλατε γραμματόσημον ἀπαντήσεως.

Ὧραι 9—2 καὶ 5—8. Σάββατον 9—2. Πλὴν Κυριακῆς. Τηλ. 675.065. Ὁδὸς Μεγαλοπόλεως 6. Κάτω Χαλάνδρι λεωφορεῖον Χολαργοῦ. Στάσις 4η.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
καὶ ἡ θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Δρχ. 30 καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως
ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο IOANNIS LYRAS καὶ ὁ AGELOS EVAGELATOS, S)T WORD SPIRIT C)O NIARCHOS LONDON L. T. D. 41—43 PARK STR LONDON W1. ENGLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο LEVANDINOS PANTELIS, S)T WORLD INSPIRATION C)O NIARCHOS LONDON L. T. D. 41 — 43 PARK STREET LONDON W1 ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NICOLAOS PSARAS καὶ ὁ A. MORFI, S)T WORLD LIBERTY C)O NIARCHOS LONDON L. T. D. 41 — 43 PARK STREET LONDON W1. ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

'Ο KYRIACOS LYMPEROPOULOS, CAFE TRADER. AMERIND SHIPPING CORPORATION U. S. NATIONAL BANC BULLDING GALVESTON TEX. USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 15—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο EFTHIMIOS FOUSKAS, S)T OLYMPIC MOUNTAIN OLYMPIC MARITIME S. A. 17 AVENUE D' OSTEND MONTE CARLO MONACO, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο DIMITRIOS LADICAS, S)T «OLYMPIC MOUNTAIN» OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE D' OSTENDE MONTE CARLO MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 18—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο STAMATIOS MOSCHOS καὶ ὁ COSTAS SIMOS, S)T MASTER MICHAEL C.M. LEMOS, CO LTD 92 FENCHURCH STREET LONDON E.C.3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 18—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀγνοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ.

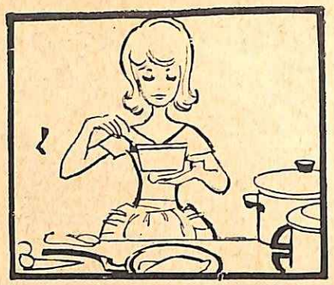

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Μιὰ χρωματιστὴ νότα στὸ καλοκαιριάτικο τραπέζι : Ἡ ντομάτα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ κόψετε τὶς ντομάτες, ἂν δὲν διαθέτετε ἕνα εἰδικὸ μαχαιράκι, ζεστάνετε τὴ λεπίδα ἑνὸς κοινοῦ μαχαιριοῦ σὲ βραστὸ νερό. Σᾶς συμβουλεύουμε, ἐπίσης, νὰ ἀφήσετε νὰ στραγγίξουν οἱ φέτες τῆς ντομάτας γιὰ μερικὰ λεπτὰ πάνω σὲ ἀπορροφητικὸ χαρτὶ ἢ σὲ μιὰ καθαρὴ πετσέτα. Ἂν θέλετε νὰ γεμίσετε ὠμὲς ντομάτες, πρέπει νὰ τὶς ἀλατοπιπερώσετε ἐσωτερικὰ καὶ νὰ τὶς τοποθετήσετε σὲ δροσερὸ μέρος γιὰ ἀρκετὲς ὧρες, ἂν εἶναι δυνατὸν μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, πρὶν νὰ τὶς γεμίσετε μὲ τὸ μίγμα ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει.

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Τὰ περισσότερα ἀρωματικὰ φυτὰ ταιριάζουν μὲ τὴ ντομάτα. Μὲ τὴν ὠμὴ ντομάτα: μαϊντανός, βασιλικός, κρεμμύδι. Μὲ τὶς μαγειρεμένες: θυμάρι, δυόσμος, δάφνη, σπόροι μάραθου, ματζουράνα. Ἐπίσης στὴ ντομάτα πηγαίνουν ὅλα τὰ μπαχαρικά. Ἴσως νὰ μὴν ξέρετε πῶς κάθε σάλτσα ντομάτας γίνεται καλύτερη, ἂν τῆς προσθέσετε ἕνα κουταλάκι ζάχαρη, ἐκτὸς ἂν οἱ ντομάτες εἶναι πολὺ ὥριμες.

'Η σάλτσα τῆς ντομάτας εἶναι νοστιμότερη ξαναζεσταμένη. Γι' αὐτό, εἶναι προτιμότερο νὰ τὴν ἑτοιμάσετε ἀπὸ πρίν, γιατὶ ἀπαιτεῖ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ μαγειρευτῆ καλά. Ξεφλουδίστε τὶς ντομάτες, ἀφοῦ τὶς ζεματίσετε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ βραστὸ νερὸ καὶ ὕστερα τὶς πέρασετε ἀπὸ κρύο νερό. Ἔτσι ἡ σάλτσα θὰ γίνη πιὸ ἐλαφριά. Ἀνάλογα μὲ τὶς προτιμήσεις σας, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε κρεμμύδι ἢ σκόρδο ἢ καὶ τὰ δυό μαζί. Τὴ σάλτσα τῆς ντομάτας, μπορεῖτε νὰ τὴ μαγειρέψετε μόνο μὲ λάδι ἢ, ἂν προτιμᾶτε, νὰ προσθέσετε καὶ λίγο βούτυρο.

ΜΕ ΤΙ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ

Οἱ ντομάτες συνδυάζονται καλὰ μὲ τὰ περισσότερα τρόφιμα, εἴτε σὰν συστατικὸ γιὰ τὸ μαγείρεμά τους, εἴτε σὰν γαρνίρισμα. Ξεχωριστὰ ταιριάζουν μὲ τὸ ψάρι, τὸ κρέας, τὸ ρύζι, τὰ ζυμαρικά, τὰ αὐγά, τὰ ὄσπρια.

ΝΤΟΜΑΤΕς ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΡΥΖΙ

Χρειάζονται γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕξη ντομάτες μετρίου μεγέθους, ὄχι πολὺ ὥριμες, 150 γραμ. ρύζι, μιὰ σκελίδα σκόρδο, μερικὰ φυλλαράκια βασιλικός, ἕνα ποτήρι χυμὸς ντομάτας, λάδι, ἁλάτι, πιπέρι καὶ λίγο βούτυρο.

Πλένετε τὶς ντομάτες, κόβετε ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ τὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὶς ἀδειάζετε ἀπὸ τὴ σάρκα, τοὺς σπόρους καὶ τὸ νερό. Στὸ μεταξύ, βάζετε νὰ βράση τὸ ρύζι, ρίχνοντάς το σὲ μιὰ κατσαρόλα, στὴν ὁποία ἔχετε λυώσει πρὶν τὸ βούτυρο. Ἀνακατεύετε μερικὲς στιγμὲς τὸ ρύζι, γιὰ νὰ ἀπορροφήση τὸ βούτυρο, ὕστερα τὸ σκεπάζετε μὲ νερὸ καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ βράση περίπου ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ τὸ ἀνακατέψετε, καὶ ὅταν τὸ νερὸ θὰ ἔχη ἀπορροφηθῆ, βγάζετε τὸ ρύζι ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ βάζετε σὲ μιὰ λεκανίτσα. Τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώση, ὕστερα ἀνακατεύετε τὸ σκόρδο φιλοκομμένο, τὰ φυλλαράκια τοῦ βασιλικοῦ, ἐπίσης φιλοκομμένα (ἂν δὲν σᾶς ἀρέση ὁ βασιλικός, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε δυόσμο), δυὸ κουταλιὲς λάδι, δυὸ κουταλιὲς χυμὸ ντομάτας, ἁλάτι, πιπέρι, καὶ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα καλά. Γεμίζετε τὶς ντομάτες μὲ αὐτὸ τὸ μίγμα, τὶς βροσίζετε μὲ λίγο λάδι, ὕστερα σκεπάζετε τὴν κάθε μιὰ μὲ τὸ κομμάτι ποὺ ἔχετε ἀφαιρέσει. Τὶς τοποθετεῖτε σ' ἕνα ταψὶ τοῦ φούρνου μὲ λίγο λάδι, τὶς περιβρέχετε μὲ τὸ χυμὸ τῆς ντομάτας καὶ μὲ δυὸ κουταλιὲς λάδι καὶ τὶς βάζετε στὸ φοῦρνο.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΠΙΚΑΝΤΙΚΕΣ

Χρειάζονται γιὰ ἕξ ἄτομα: δώδεκα μεγάλες ντομάτες, 200 γραμ. ρύζι, 100 γραμ. χοιρομέρι, 100 γραμ. πράσινες ἐλιές, μιὰ κουταλιὰ κάπαρες, ἕξ φιλέτα ἀτζούγας, λάδι, ἁλάτι, πιπέρι, βασιλικὸς καὶ λεμόνι.

'Αφαιρεῖτε τὸ ἀπάνω μέρος ἀπὸ κάθε ντομάτα καὶ τὸ ἀφήνετε κατὰ μέρος. Ἀδειάζετε τὶς ντομάτες ἀπὸ τὴ σάρκα καὶ τοὺς σπόρους, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴν σπάσουν τὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα, καὶ τὶς τοποθετεῖτε ἀνάποδα πάνω σὲ ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτὶ γιὰ νὰ στραγγίξουν. Στὸ μεταξύ, πλένετε τὸ ρύζι καὶ τὸ βράζετε σὲ ἄφθονο ἁλατισμένο νερό. Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε λεπτά, τὸ ρύζι θὰ εἶναι ἕτοιμο. Τὸ στραγγίζετε τότε πολὺ καλὰ καὶ τὸ βάζετε σ' ἕνα πιάτο γιὰ νὰ κρυώση. Ὅταν θὰ ἔχη κρυώσει, τὸ ρίχνετε σὲ μιὰ σαλατιέρα καὶ προσθέτετε τὶς ἐλιές, χωρὶς κουκούτσι καὶ κομμένες σὲ φετίτσες, τὰ φιλέτα τῆς ἀτζούγας κομμένα σὲ κομματάκια καὶ τὶς κάπαρες. Προσθέτετε τὸ χοιρομέρι κομμένο σὲ φετίτσες, ἁλατίζετε καὶ πιπερώνετε. Κατσικώνετε ὅλο αὐτὸ τὸ μίγμα μὲ ἄφθονο λάδι καὶ μὲ τὸ χυμὸ μισοῦ λεμονιοῦ. Ἀνακατεύετε καλά, σὰν νὰ ἑτρέκειτο γιὰ μιὰ σαλάτα. Τώρα παίρνετε τὶς ντομάτες καί, ἀφοῦ τὶς γεμίσετε μὲ τὸ μίγμα, τὶς ἀραδιάζετε σὲ ἕνα ταψὶ τοῦ φούρνου, καλὰ βουτυρωμένο ἀπὸ πρίν. Βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο, σὲ μέτρια θερμότητα, γιὰ δέκα λεπτά, ὕστερα σερβίρετε τὶς ντομάτες ἀκόμα ζεστὲς καί, ἂν θέλετε, γαρνίρετε καθεμιὰ μὲ μιὰ τούφα μαϊντανό.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΓΑΡΙΔΕΣ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ὀκτὼ μέτριες ντομάτες, 100 γραμ. καθαρισμένες γαρίδες, ἕνα μαρούλι, ἡ μαγιονέζα ἑνὸς αὐγοῦ, ἁλάτι καὶ πιπέρι, βασιλικὸς ἢ δυόσμος, σκόρδο.

Πλένετε τὶς ντομάτες, τὶς στεγνώνετε, τοὺς κόβετε τὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὸ ἀφήνετε κατὰ μέρος. Ὕστερα τὶς ἀδειάζετε ἀπὸ τὴ σάρκα, τοὺς σπόρους καὶ τὸ νερό, τὶς ἁλατοπιπερώνετε ἐλαφρὰ ἐσωτερικὰ καὶ ὕστερα τὶς βάζετε νὰ στραγγίξουν ἀνάποδα πάνω σ' ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτί.

Ἑτοιμάζετε χωριστὰ στὸ μεταξὺ τὴ μαγιονέζα τοῦ ἑνὸς αὐγοῦ, μὲ λάδι, λεμόνι, ξίδι καὶ μουστράδα. Ὕστερα βάζετε στὴ φωτιὰ μιὰ μικρὴ κατσαρόλα μὲ ἁλατισμένο νερὸ κι' ὅταν ἀρχίση νὰ βράζη, ρίχνετε τὶς καθαρισμένες γαρίδες. Τὶς ἀφήνετε νὰ βράσουν μερικὰ λεπτά, ὕστερα τὶς στραγγίζετε καὶ τὶς περνᾶτε ἀπὸ κρύο νερό, ποὺ θὰ τὸ ἀλλάξετε συχνά. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ θέλετε νὰ σερβίρετε, ἀνακατεύετε τὶς γαρίδες μὲ τὴ μαγιονέζα καὶ μὲ αὐτὴ τὴ γέμισι παραγεμίζετε τὶς ντομάτες. Τὶς σερβίρετε σὲ μιὰ πιατέλλα σερβιρίσματος, ποὺ ἔχετε ἁπλώσει τὰ φύλλα τοῦ μαρουλιοῦ καλὰ πλυμένα καὶ στραγγισμένα καί, ἂν θέλετε, ρίχνετε πάνω στὶς ντομάτες ἕνα τριφτὸ ἀπὸ βασιλικὸ ἢ δυόσμο καὶ σκόρδο.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΜΠΕΣΑΜΕΛ

Χρειάζονται γιὰ ἓξ ἄτομα: Δώδεκα ντομάτες μετρίου μεγέθους, 400 γραμ. κιμᾶς, δυὸ μικρὰ κρεμμυδάκια φιλοκομμένα, τρεῖς κουταλιὲς φρυγανιὰ κοπανισμένη, μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ζάχαρη, ἁλάτι, πιπέρι, κανέλλα, ἕνα φλυτζανάκι τοῦ καφὲ ρύζι, ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ βούτυρο, σάλτσα μπεσαμέλ.

Πλένετε τὶς ντομάτες, κόβετε ἀπὸ τὴν καθεμιὰ μιὰ φέτα ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὶς ἀδειάζετε ἀπὸ τὴ σάρκα καὶ τοὺς σπόρους. Τὶς στραγγίζετε γιὰ λίγο, τοποθετῶντας τὶς ἀνάποδα, ὕστερα τὶς ἁραδιάζετε σ' ἕνα ταψὶ καὶ τὶς ἁλατίζετε. Κατόπιν, βάζετε σ' ἕνα τηγάνι τρεῖς κουταλιὲς βούτυρο. Ὅταν ζεσταθῆ, ρίχνετε μέσα τὸν κιμὰ καὶ τὸ κρεμμυδάκι φιλοκομμένο. Ἀνακατεύετε μέχρι νὰ καβουρδιστοῦν καλά, προσθέτετε ἕνα ἁλάτι, πιπέρι, λίγη κανέλλα, τὸ ρύζι τὴ ζάχαρη καὶ τὴ σάρκα ἀπὸ τὶς ντομάτες (μόνο τὰ κομματάκια τῆς σάρκας, χωρὶς τοὺς σπόρους καὶ τὸ ὑγρό). Ἀφήνετε τὴ γέμισι νὰ σιγοβράση γιὰ δέκα λεπτὰ καὶ ὕστερα τραβᾶτε τὸ τηγάνι ἀπὸ τὴ φωτιά. Γεμίζετε τὶς ντομάτες κατὰ τὰ δυὸ τρίτα μὲ τὴν ἀνωτέρω γέμισι καὶ ρίχνετε στὴν κάθε μιὰ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας λυωμένο βούτυρο. Περνᾶτε τοὺς σπόρους, τὸ ὑγρὸ καὶ ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τὴ σάρκα ἀπὸ τὶς ντομάτες ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ τὸ ρίχνετε στὸ δάθος τοῦ ταψιοῦ. Βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο, τὸ ἀφήνετε μισὴ ὥρα. Ὕστερα τὸ βγάζετε καὶ ἀπογεμίζετε τὶς ντομάτες μὲ μπεσαμέλ. Τὶς πασπαλίζετε μὲ κοπανισμένη φρυγανιὰ καὶ τὶς βάζετε στὸ φοῦρνο γιὰ μισὴ ὥρα ἀκόμα.

"Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ ἀνακατέψετε τὴ μπεσαμὲλ μὲ τὸν κιμὰ καὶ τὸ κρεμμύδι καὶ νὰ γεμίσετε, μ' αὐτὸ τὸ μίγμα, τὶς ντομάτες. Ὕστερα θὰ τὶς κλείσετε μὲ τὰ «σκεπάσματα», ποὺ ἔχετε ἀφήσει κατὰ μέρος, θὰ τὶς πασπαλίσετε μὲ κοπανισμένη φρυγανιὰ καὶ θὰ τὶς βάλετε στὸ φοῦρνο.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΑΛΑ ΠΟΛΩΝΙΚΑ

Χρειάζονται: Ἑπτὰ ντομάτες ἀρκετὰ ὥριμες, στρογγυλὲς καὶ ὄλες ὁμοιες, ἕνα κρεμμύδι, 50 γραμ. βούτυρο, δυὸ κουταλιὲς μυζήθρα λυωμένη, ἁλάτι, πιπέρι, μιὰ φούχτα φύλλα μαϊντανοῦ καὶ βασιλικοῦ φιλοκομμένα.

Βάζετε σ' ἕνα τηγάνι τὸ βούτυρο νὰ ζεσταθῆ, ὕστερα ρίχνετε τὸ κρεμμύδι κομμένο σὲ δακτυλιδάκια πάχους τριῶν χιλιοστῶν. Βάζετε στὸ βούτυρο τὶς ντομάτες καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ τηγανιστοῦν σὲ δυνατὴ φωτιά, γυρίζοντάς τις κάθε τόσο προσεχτικά, χωρὶς νὰ τὶς σπάσετε. Προσθέτετε ὕστερα τὴ λυωμένη μυζήθρα, ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ τὶς σερβίρετε πασπαλισμένες μὲ τὸ μαϊντανὸ καὶ τὸ βασιλικό.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΜΕ ΤΥΡΙ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: τέσσερις ντομάτες, 60 γραμ. βούτυρο, 30 γραμ. ἀλεύρι, 100 γραμ. τριμμένη γραβιέρα, ἕνα ποτήρι γάλα, ἁλάτι, πιπέρι καὶ δυὸ αὐγά.

Κόβετε τὶς ντομάτες στὴ μέση ὁριζόντια, τὶς ἀδειάζετε καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ στραγγίσουν. Σ' ἕνα τηγάνι, βάζετε νὰ λυώση τὸ βούτυρο, προσθέτετε τὸ ἀλεύρι, ἀνακατεύοντας καλά, καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ τὸ γάλα, ξεστό, τὸ τυρὶ τριμμένο καὶ λίγο πιπέρι. Δοκιμάζετε πρὶν νὰ ἁλατίσετε, γιατὶ τὸ τυρὶ εἶναι συχνὰ ἁλμυρό. Τώρα προσθέτετε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν ἀνακατεύοντας γρήγορα. Χτυπᾶτε τὰ ἀσπράδια σὲ πηχτὴ μαρέγκα ἀφοῦ τοὺς ρίξετε λίγο ἁλάτι. Ἀνακατεύετε τὴ μαρέγκα μὲ τὴν κρέμα τοῦ τυριοῦ καὶ γεμίζετε μ' αὐτὸ τὸ μίγμα τὶς ντομάτες. Ὕστερα τὶς τοποθετεῖτε σ' ἕνα ταψὶ καλὰ βουτυρωμένο καὶ τὶς βάζετε σὲ μέτριο φοῦρνο, περίπου γιὰ δεκαπέντε λεπτά.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΤΑ ΑΥΓΑ

Χρειάζονται γιὰ ἓξ ἄτομα: Ἕξη ὥριμες καὶ λεῖες ντομάτες, τέσσερα αὐγά, 100 γραμ. χοιρομέρι, 50 γραμ. βούτυρο, ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Πλένετε καὶ στεγνώνετε τὶς ντομάτες. Ὕστερα, ὅπως συνήθως, κόβετε μιὰ φέτα ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος, τὶς ἀδειάζετε καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ στραγγίξουν ἀνάποδα, ἀφοῦ θὰ τὶς ἔχετε ἁλατίσει ἐλαφρά. Στὸ μεταξύ, βάζετε τὰ αὐγὰ καὶ τὰ χτυπᾶτε λίγο (μόνο γιὰ νὰ ἀνακατευτοῦν τὰ ἀσπράδια μὲ τοὺς κρόκους). Ὕστερα, σ' ἕνα τηγάνι, ρίχνετε 30 γραμ. βούτυρο καὶ τὸ βάζετε νὰ ζεσταθῆ στὴ φωτιά. Ὅταν κάψη, ρίχνετε τὰ αὐγὰ καὶ τὸ χοιρομέρι φιλοκομμένο, ἐξακολουθῶντας νὰ τὰ χτυπᾶτε μὲ τὸ πηρούνι, ὥσπου νὰ σχίσουν, μένοντας ὅμως μαλακά. Τώρα τραβᾶτε τὸ τηγάνι ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ὅταν τὰ αὐγὰ θὰ ἔχουν κουνάσει, προσθέτετε 20 γραμ. βούτυρο, ἀνακατεύοντας. Γεμίζετε τὶς ντομάτες μ' αὐτὸ τὸ μίγμα, τὶς ξανασκεπάζετε μὲ τὸ «σκέπασμα», ποὺ ἔχετε ἀφήσει κατὰ μέρος, τὶς ἀραδιάζετε σ' ἕνα καλὰ βουτυρωμένο ταψὶ καὶ τὶς βάζετε σὲ μέτριο φοῦρνο γιὰ 5—6 λεπτά. Μπορεῖτε νὰ τὶς σερβίρετε ζεστὲς ἢ καὶ κρύες.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ ΜΕ ΧΥΛΟ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: "Ἕξη ὡραῖες στρογγυλὲς ντομάτες, 100 γραμ. ἀλεύρι, 20 γραμ. βούτυρο λυωμένο, ἕνα αὐγό, ἁλάτι, πιπέρι καὶ ὅχι πολὺ ὥριμες, ἕνα κρεμμύδι, τέσσερις ἀτζούγες καθαρισμένες, μιὰ φούχτα φιλοκομμένος μαϊντανός, μιὰ μεγάλη κουταλιὰ κάπαρες, δυὸ κουταλιὲς τριμμένο ψωμί, ἑνάμισυ ποτήρι λάδι, ἁλάτι, πιπέρι, λίγο μοσχοκάρυδο.

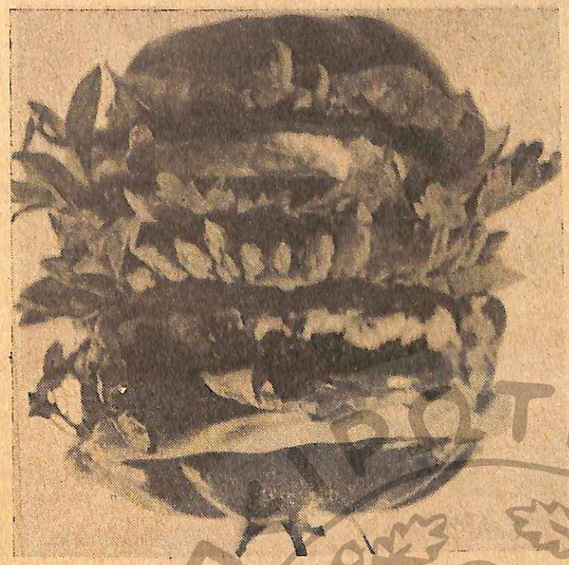

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟ

"Ενα στοιχεῖο γιὰ νὰ πλουτίσετε ἕνα κρὺο γεῦμα, εἶναι τὰ σάντουϊτς μὲ ντομάτα. Κόβετε μεγάλες ντομάτες σὲ ὁριζόντιες φέτες. Ἀνάμεσα στὴ μιὰ φέτα καὶ στὴν ἄλλη, τοποθετεῖτε τὴ γέμισι, ξαναδίνοντας στὴ ντομάτα τὸ ἀρχικό της σχῆμα. Στὴ φωτογραφία: Σαλάτα ἀπὸ ἀγγουράκια καὶ φιλέτα ἀτζούγας μὲ μαγιονέζα, αὐγὰ φαρυὸ τηγανιτὰ καὶ μικρὲς μαῦρες ἐλιὲς (χωρὶς κουκούτσι) ἄκρες ἀπὸ σπαράγγια, μπέικον ψημένο στὴ σχάρα, φύλλα σέλινου, τυρί, σαλάτα ἀπὸ μασοῦλι καὶ καφωτα. (Φυσικά, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴ γέμισι καὶ ἄλλα ὑλικὰ τῆς προτιμήσεώς σας).

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΤΟΝΝΟ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ἕξη ντομάτες, 200 γραμ. τόννος τοῦ λαδιοῦ (ψάρι), δυὸ πιπεριὲς βρασμένες, 30 γραμ. βούτυρο, δυὸ φωμάκια, φιλοκομμένος μαϊντανός.

Διαλέγετε ὡραῖες ντομάτες, στρογγυλὲς καὶ ὄχι πολὺ ὥριμες, τὶς κόβετε στὴ μέση, ἀφαιρεῖτε τὸ χυμὸ καὶ τοὺς σπόρους καὶ ὕστερα τὶς βάζετε σ' ἕνα ταψὶ καλὰ βουτυρωμένο καὶ τὶς ψήνετε στὸ φοῦρνο γιὰ δέκα λεπτά. Ἑτοιμάζετε στὸ μεταξὺ τὴ γέμισι, μουσκεύοντας σὲ νερὸ τὴν ψίχα ἀπὸ τὰ δυὸ φωμάκια (ἢ ἀπὸ δυὸ φέτες ψωμί) καὶ ὕστερα τὴ στίβετε καλὰ γιὰ νὰ φύγη ὅλο τὸ νερό. Προσθέτετε τὸν τόννο φιλοκομμένο, τὸ βούτυρο, τὶς βρασμένες πιπεριὲς ἐπίσης φιλοκομμένες καὶ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα καλά. Βγάζετε τὶς ντομάτες ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τὶς γεμίζετε μὲ τὸ μίγμα, τὶς βρέχετε μὲ λίγο λάδι καὶ τὶς ξαναβάζετε στὸ φοῦρνο γιὰ εἴκοσι λεπτὰ περίπου. Σερβίρετε ζεστὲς ἢ κρύες, ἀνάλογα μὲ τὴν προτίμησί σας, ἀφοῦ τὶς γαρνίρετε μὲ φιλοκομμένο μαϊντανό.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ

Χρειάζονται: Ἕνα κιλὸ ντομάτες, τρία κιλὰ ζάχαρη, ἕνα φακελλάκι βανίλια, ἕνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ κονιάκ.

Γιὰ νὰ φτιάξετε τὴ μαρμελάδα, πρέπει νὰ διαλέξετε ντομάτες μικρὲς καὶ σκληρὲς (κατὰ προτίμηση ἀγουρες, οὔτε πολὺ ὥριμες. Τὶς ξεφλουδίζετε καὶ τὶς κόβετε στὴ μέση κατὰ μῆκος. Ἀφαιρεῖται μ' ἕνα κουταλάκι τοὺς σπόρους, τὶς σθέτετε μισὸ κιλὸ νερὸ βραστό. Τὶς ἀφήνετε γιὰ λίγο νὰ μουσκέψουν καὶ ὕστερα ρίχνετε σὲ μιὰ κατσαρόλα μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ντομάτες καὶ μία ζάχαρη καὶ συνεχίζετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὶς ἀμία ὁλόκληρη νύχτα. Τὰ ρίχνετε τώρα ὅλα σὲ μιὰ κατσαρόλα, προμαρμελάδα σὲ δυνατὴ φωτιά, μέχρι νὰ ἀρχίση νὰ βράζη. Τότε χαμηλώνετε τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ σιγοβράση περίπου δυὸ ὧρες, ἀνακατεύοντας συχνὰ μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι. Ὕστερα βγάζετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, τὴν ἀφήνετε νὰ κρυώση καὶ ρίχνετε τὸ κονιάκ, ἀνακατεύοντας. Βάζετε τὴ μαρμελάδα σὲ γυάλινα βάζα μὲ ἐρμητικὸ κλείσιμο καὶ τὰ φυλάτε σὲ δροσερὸ μέρος.

ΣΥΜΠΤΩΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ, εἶχε τὰ νεῦρα του, ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό. Βαρὺς καὶ συννεφιασμένος μπῆκε στὸ μπάρ ποὺ σύχναζε, μάσσησε μιὰ «καλημέρα» στὸ γέρο μπάρμαν Βαγγέλη καὶ τράβηξε γιὰ τὸ τραπέζι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα, ἄναψε τσιγάρο κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Πολὺ κεφάτο σὲ βλέπω σήμερα, κυρ-Δημήτρη..., εἰρωνικὴ ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ μπάρμαν πλάϊ του.

Ἄνοιξε τὸ ἕνα μάτι, τὸν ἀγριοκύτταξε ὕστερα μὲ τὰ δυὸ καὶ μίλησε:

— Βαγγέλη, πρῶτον νὰ λείπουν οἱ εἰρωνείες, δεύτερον πᾶψε νὰ μὲ φωνάζῃς «κύρ», τρίτον φέρε τὸ συνηθισμένο μου, καὶ τέταρτον, μιὰ καὶ δὲν ἔχεις κόσμο, πιάσε κι' ἕνα δικό σου κι' ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε.

— Βάσανα, κυρ-Δημήτρη, βάσανα...; ἔκαμε πάντα εἰρωνικὰ ἐκεῖνος.

— Ἐσύ, τὴ δουλειά σου!... Μάλιστα, κυρ-Βαγγέλη, βάσανα...

Ὁ γέρος χαμογέλασε κι' ἀπομακρύνθηκε. Κάτι μούγγρισε ὁ νέος, κι' ἔφερε τὴ ματιά του ὁλόγυρα. Ἀντίκρυ του, πλάϊ στὴν πόρτα, μιὰ κομψὴ δεσποινίδα ἔπινε τὴν πορτοκαλάδα τη. Οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔπεφταν στὰ ξανθὰ μαλλιά της, τάκαναν ν' ἀστράφτουν σὰ χρυσάφι.

— Διάβολε, μονολόγησε, πῶς βρέθηκε αὐτὴ ἐδῶ;

Ὁ μπάρμαν τὸν σέρβιρε καὶ κάθισε κοντά του.

— Σ' ἀκούω, κυρ-Δημήτρη, λέγι μου τὰ βάσανά του νὰ ξαλαφρώσῃς...

Ὁ νέος ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

— Τὴ βλέπεις αὐτὴ τὴν κοπέλλα; τὸν ρώτησε σιγά.

— Ποιά κοπέλλα; ἀπόρησε κεῖνος.

— Τὸν κουτὸ μοῦ κάνεις; Αὐτὴ τὴν ξανθιά...

— Ἄ, αὐτή; ἔκαμε ὁ γέρος. Πῶς, ναί, τὴ βλέπω.. Λοιπόν;

— Ἐ, ἐξ αἰτίας της ἔχω νεῦρα καὶ βάσανα...

— Μπά! Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό;

— Εἶναι μεγάλη ἱστορία, Βαγγέλη, μεγάλη καὶ δραματικὴ μάλιστα...

— Γιά λέγε, κυρ-Δημήτρη μου, γιὰ λέγε..., εἶπε ὁ γέρος, λοξοκυττάζοντας τὴν κοπέλλα.

— Ποὺ λὲς Βαγγέλη, χτὲς βράδυ, ἔφαγα ἕνα χαστοῦκι, ποὺ θὰ τὸ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ ποιόν. Ἀπ' αὐτήν!...

— Μπράβο της, καλὰ νὰ σοῦ κάνῃ..., εἶπε ὁ μπάρμαν καὶ χαμογέλασε εὐχαριστημένα.

Τὸν κύτταξε παραξενεμένος ὁ νέος.

— Βρὲ Βαγγέλη, μὲ μένα εἶσαι, ἢ μ' αὐτήν; ρώτησε.

— Λέγε σύ, καὶ θὰ μάθῃς μὲ ποιόν εἶμαι... Ἡ μᾶλλον, ἄσε νὰ σὲ ρωτάω ἐγώ: Γιατὶ ἔφαγες τὸ χαστούκι;

— Γιατὶ πῆγα νὰ τὴ φιλήσω...

— Μπράβο της!... Ἀλλά, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, θέλησες νὰ τὴ φιλήσῃς;

— Ὄχι, εἴχαμε ραντεβοῦ...

— Ἄ, τὸ παλιοκόριτσο..., μούγκρισε ὁ γέρος.

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Καὶ πότε τὴ γνώρισες;

— Πρὶν ἀπὸ ἕνα μήνα, στὴν πλάζ... Ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ πέσω στὴ θάλασσα, βλέπω στὴν ἐξέδρα, Βαγγέλη μου, βλέπω... Ἄχ, καὶ νἄξερες τί εἶδα στὴν ἐξέδρα!...

— Τί εἶδες;

— Ἕνα κορίτσι νὰ τὸ πίνῃς στὸ ποτήρι... Εἶχε κάτι πόδια, μιὰ μέση...

— Καλά, καλά, τὸν ἀποπῆρε θυμωμένος ὁ γέρος, νὰ λείπουν οἱ...

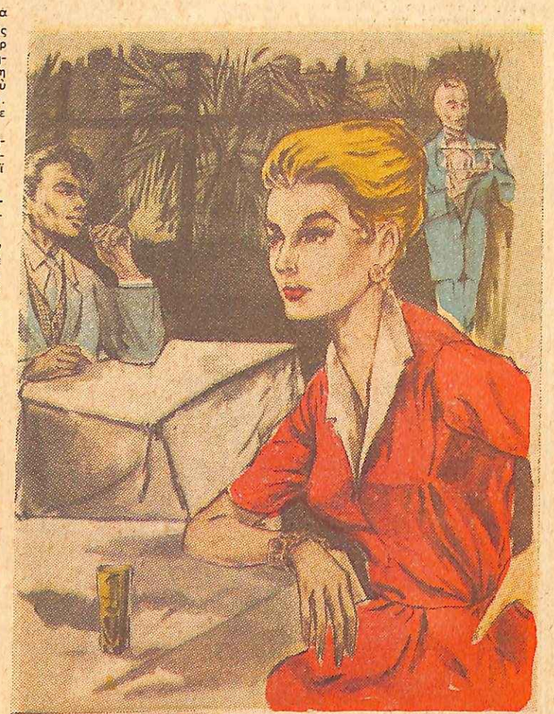

— Διάβολε! Πῶς βρέθηκε αὐτὴ ἐδῶ;...

οἱ περιγραφές!

— Λέω λοιπὸν ἀπὸ μέσα μου: «Δημήτρη, ἰδοὺ ὁ ἐχθρός! Ὁπλίσου μὲ θάρρος καὶ δάδισε ἐναντίον του».

— Καὶ δάδισες;

— Ἀμέ!

— Καί;

— Τζίφος, Βαγγέλη μου... Ὁ ἐχθρὸς ἀποδείχτηκε ἰσχυρότερος καὶ μ' ἀπέκρουσε.

Χαμογέλασε ὁ μπάρμαν, κύτταξε τὴν κοπέλλα καὶ σήκωσε τὸ ποτήρι του.

— Στὴν ὑγεία τοῦ ἐχθροῦ σου, λοιπὸν κυρ-Δημήτρη! εἶπε κι' ἄδειασε μονορρούφι τὸ ποτὸ στὸ στομάχι του.

Τὸν ξανακύτταξε παραξενεμένος ὁ νέος καὶ συνέχισε:

— Ἐγώ, ὅμως, δὲ τὄβαλα κάτω.. Συνέχισα τὶς ἐπιθέσεις. Τέλος, πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες, κατώρθωσα νὰ νικήσω.

— Νὰ νικήσῃς;

— Δηλαδή, ὄχι νὰ νικήσω. Ἁπλῶς, ὁ ἐχθρὸς σημείωσε μιὰ ἐλαφρὰ ὑποχώρησι... Μοῦδωσε ραντεβοῦ...

— Καί, καί...; ἔκαμε ὁ γέρος ἀνυπόμονα.

— Στὸ πρῶτο ραντεβοῦ τὰ πήγαμε καλά. Τὴν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μιλούσαμε περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. Στὸ δεύτερο, τὴν κρατοῦσα ἀπὸ τὴ μέση καὶ μιλούσαμε γιὰ τὴ θεωρία τοῦ ἔρωτα. Στὸ τρίτο, τὴν ἀγκάλιασα ἀπὸ τοὺς ὠμους, καὶ μιλούσαμε γιὰ τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν φύλων...

— Ποιῶν «φίλων»; ρώτησε ὁ Βαγγέλης.

— Τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ... ἀπάντησε ὁ νέος.

— Ἄ, ἔτσι... Λοιπόν;

— Στὸ τέταρτο ραντεβοῦ, συνέχισε ὁ νέος, ἔκαμα νὰ τὴ φιλήσω...

— Ἐδῶ ἔφαγες τὸ χαστούκι; ρώτησε ὁ γέρος.

— Ἐδῶ!...

— Μπράβο της!... φώναξε ὁ μπάρμαν καὶ ξανακύτταξε τὴν κοπέλλα.

— Βρὲ Βαγγέλη, καὶ προηγουμένως σὲ ρώτησα: μὲ μένα εἶσαι ἢ μ' αὐτήν;

— Μὴ νοιάζεσαι νὰ μάθῃς ἀπὸ τώρα, στὸ τέλος θὰ σοῦ πῶ... Τελείωσες;

— Ὄχι, Βαγγέλη μου... Δυστυχῶς γιὰ μένα, δὲν τέλειωσα..

— Γιατί; Δὲν ἔφαγες τὸ χαστούκι σου; Δὲ σὲ θέλει, πὰ νὰ πῇ αὐτό... Νὰ τὴν ἀφήσῃς ἥσυχη λοιπόν, μὴ σὲ πιάσουν οἱ δικοί της καὶ σὲ κάμουν μαῦρο στὸ ξύλο...

— Μὰ τὴν ἀγαπῶ, Βαγγέλη...

— Πῶς τὴν ἀγαπᾶς, ἀληθινά;...

— Ἐμ τί, ψέματα;

— Γιατὶ δὲν τὴ ζητᾶς ἀπὸ τοὺς δικούς της;

— Σὲ γάμο;

— Ὄχι, σὲ βαφτίσια... Καὶ δὲ μοῦ λές, γιατὶ παραξενεύτηκες;

— Μὰ ἀπὸ τώρα κουλούρα θὰ βάλω στὸ κεφάλι μου, μωρὲ Βαγγέλη;

— Εἶπες πὼς τὴν ἀγαπᾶς;

— Τὸ εἶπα... Ἀλλὰ ὄχι καὶ γάμο... Ἄσε νὰ γλεντήσουμε λίγο ἀκόμα... Νέος εἶμαι...

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ εἶσαι... Ἄκου, νέος εἶναι! Κυρ-Δημήτρη, νὰ μὲ συμπαθᾶς, ἀλλὰ εἶσαι παλιάνθρωπος. Ὥστε θέλεις νὰ γλεντήσῃς μαζί της καὶ κατόπι δρόμο γι' ἀλλοῦ, ἔ;

— Βρὲ Βαγγέλη...

— «Κυρ-Βαγγέλη» νὰ μὲ λὲς Σ' ἐμένα πάει τὸ «κυρ», σὲ σένα δὲν πηγαίνει...

— Μὰ γιατί μὲ βρίζεις; Μὴ σηκώνεσαι... Στάσου νὰ τὸ κουβεντιάσουμε τὸ ζήτημα.

— Θὰ καθήσω, ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι, ἢ θὰ τὴν ἀφήσῃς ἥσυχη, ἢ θὰ τὴ ζητήσῃς σὲ γάμο!

— Μὰ γιατί ἐνδιαφέρεσαι;

— Γιατί ἔχω καὶ ἐγὼ κόρη!

Ἄλλαξε θέσι στὸ κάθισμά του ὁ γέρος κι' ἄναψε τσιγάρο. Κύτταξε τὸν νέο.

— Τί σοῦ ἀγάπη εἶν' αὐτὴ ποὺ τῆς ἔχεις, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὴ γλεντήσῃς καὶ μετὰ δρόμο;

Κόμπιασε ὁ γέρος. Στάθηκε. Ἔφερε τὸ χέρι στὰ μάτια.

— Δάκρυσες; τὸν ρώτησε ὁ Δημήτρης μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ἐ, Ὅσο καὶ νάναι, λυπᾶμαι καὶ αὐτήν, καὶ τὸν κακομοῖρη τὸν πατέρα της. Μὰ γιὰ κύτταξέ την, παιδί μου; Δὲν εἶναι μιὰ χαρὰ κοπέλλα; Κύτταξε τί ὁμορφα μαλλάκια ἔχει!... Τί ὁμορφα μάτια!... Τί γλυκὸ πρόσωπο!... Βλέπεις;

— Ναί, βλέπω... Καὶ ποῦ νὰ δῇς, τί κορμὶ ἔχει!...

— Νὰ τὴν ἀφήσῃς ἢ νὰ τὴν παντρευτῇς!

Ἔπιασε τὸ χέρι του ὁ γέρος καὶ τόσφιξε δυνατὰ στὸ δικό του.

— Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, Δημήτρη, γιὰ τὸν πατέρα της εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του. Κύτταξέ την... Σὰ τριαντάφυλλο μοιάζει! Ἔτσι κι' αὐτὸς τὴ βλέπει... Ἂν σ' ἀγαπᾶ, κι' ἐσὺ τὴ χαρῇς καὶ τὴν παρατήσῃς, σὰ τριαντάφυλλο χωρὶς νερὸ θὰ μαραθῇ. Ὅ,τι εἶναι τὸ νερὸ γιὰ κεῖνο, θάναι κι' ἡ ἀγάπη σου γι' αὐτήν... Χωρὶς αὐτήν, θὰ χάσῃ τὴ δροσιά της, τὸ χαμογελό της, τὰ ὀνειρά της... Κι' ὅπως θὰ λυώνῃ αὐτή, ἔτσι θὰ λυώνῃ κι' ὁ πατέρας της... Γιὰ λίγες μέρες διασκέδασης, ἀξίζει νὰ χαντακωθοῦν δυὸ ζωές; Καὶ ἡ μιὰ μάλιστα, πολὺ πιὸ πολύτιμη ἀπὸ τὴν ἄλλη; Γιὰ σκέψου το, παιδί μου...

Ἔσβησε ἡ φωνή του. Κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ νέος κύτταξε τὴν κοπέλλα. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν. Τῆς χαμογέλασε. Ἔνιωσε εὐτυχία, ποὺ τὸ χαμόγελό της γέμισε χαρὰ τὴν καρδιά του.

«Τὴν ἀγαπῶ! συλλογίστηκε. Τὴν ἀγαπῶ!...»

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ γέρο. «Κι' ὅσο γιὰ σένα, κυρ-Βαγγέλη...»

— Βαγγέλη..., ψιθύρισε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι ἐκεῖνος. Τὰ μάτια του ἦταν θολά.

— Βαγγέλη, ξανάπε ὁ νέος, μὲ παρεξήγησες. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ γλεντήσω μὲ τὴν κοπέλλα κι' ὕστερα νὰ τὴν παρατήσω. Τὴν ἀγαπῶ! Μὰ θάθελα, πρὶν χαροῦμε τὴ ζωή, παντρεμένοι, νὰ τὴ χαροῦμε λίγο σὰν ἐρωτευμένοι. Καλαβαίνεις;

— Ναί..., μουρμούρισε ὁ γέρος.

— Τότε, μέλλοντα πεθερέ μου, συνέχισε ὁ νέος, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πάω κοντὰ στὴν κόρη σου καὶ νὰ τῆς ζητήσω νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο μαζί;

Τάχασε ὁ Βαγγέλης.

— Τὸ καταλάβες; ψέλλισε.

— Δὲν ἦταν καὶ δύσκολο!

— Βρὲ Δημήτρη, βρὲ παιδί μου...

— Λοιπόν, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πάω κοντά της;

— Νὰ πᾶς, παιδί μου, νὰ πᾶς..., κι' ὁ Θεὸς μαζί σας...

Ὁ νέος σηκώθηκε. Πλησίασε τὴν κοπέλλα. Κάτι τῆς εἶπε. Κυττάξανε κι' οἱ δυὸ τὸ γέρο μπάρμαν. Βγῆκαν ἔξω...

Ὁ Βαγγέλης εἶχε δακρύσει...

Μὰ γρήγορα, οἱ ζεστὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, στέγνωσαν τὰ δάκρυά του.

Τὰ μάτια του ἀγκάλιασαν τὴν πλατεία ,τὰ λουλούδια, τὸ ζευγάρι, τὰ δέντρα, τὸ ταπεινὸ χορτάρι...

Σηκώθηκαν ψηλά... Μαζί μὲ τὸ πελώριο «εὐχαριστῶ» τῆς Φύσης πρὸς τὸ Δημιουργό, ὑψώθηκε καὶ τὸ δικό του...

Μάζεψε τὰ ποτήρια, καὶ μὲ τὴν ποδιά του σκούπισε τὸ τραπέζι...

ΧΡΙΣΤΟΡΟΣ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Τὸ κατάλληλο, κομψὸ καὶ συγχρονισμένο ντύσιμο στὴν πλάζ, εἶναι, τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἀσφαλῶς τὸ πιὸ σημαντικὸ πρόβλημα, ποὺ κάθε νέα γυναίκα προσπαθεῖ νὰ λύσῃ μὲ τὸν πιὸ ταιριαστὸ γι' αὐτὴν τρόπο. Τὶς περισσότερες φορές, ἡ οἰκονομικὴ πλευρὰ τοῦ θέματος δὲν παίζει πολὺ σπουδαῖο ρόλο ,γιατὶ ἡ μοντέρνα γυναῖκα μπορεῖ σήμερα νὰ φτιάξῃ ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ λουσάτα μοντέλα μὲ σχετικὰ λίγα ἔξοδα, διαλέγοντας ἁπλῶς ἕνα οἰκονομικὸ ὕφασμα ἢ εὐπρόσδεκτες γαρνιτοῦρες.

Τὰ πραγματικὰ προβλήματα ἀφοροῦν τὴν ἐκλογὴ τοῦ κατάλληλου μοντέλου, χρώματος καὶ σχεδίου, γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ ὄχι μόνο ἕνα ὄμορφο ροῦχο, μὰ καὶ τὸ σῶμα τῆς γυναίκας ποὺ τὸ φορεῖ. Γι' αὐτό, θὰ προσέξετε ἰδιαίτερα, ὅταν πρόκειται νὰ ράψετε ἕνα μοντέλο γιὰ τὴν πλάζ, γιατὶ ἐκεῖ, μὲ τὸ τόσο... ἀποκαλυπτικὸ ντύσιμο, «ἀποκαλύπτονται» ἐπίσης, κοντὰ στὰ θέλγητρα τοῦ σώματος, ὅλα τὰ τυχὸν ἐλαττώματά του.

Συνηθίζονται τώρα πολὺ τὰ «κὰτρ-πιές», ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Αὐτὰ φτιάχνονται ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, ποὺ οἱ λεπτὲς γυναῖκες μποροῦν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν μὲ ὁριζόντιες τὶς ρίγες καὶ οἱ γεμᾶτες σὲ κοῦπ, ποὺ ἔχει κάθετες ρίγες. Ἔτσι, ὅλες οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ φορέσουν τὰ μοντέρνα ριγωτὰ ὑφάσματα. Τὸ κὰτρ-πιές ποὺ ἀναφέραμε, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς κομμάτια: μπικίνι (πανταλονάκι καὶ σουτιέν), μαρινιὲρ-μπλούζα καὶ φόρεμα ἢ μόνο φούστα. Ἂν δὲ σᾶς ἀρέσουν τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα, μπορεῖτε, φυσικά, νὰ πάρετε ἐπίσης ὑφάσματα μὲ «πουά», μὲ στοιμπάτα λουλούδια, μὲ φιλὰ λοξὰ καρρώ, ἢ νὰ συνδυάσετε ἕνα ἐμπριμὲ μ' ἕνα μονόχρωμο ὕφασμα.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ μπικίνι εἶναι εὔκολη: Θὰ πάρετε σὰν «μοντέλο» γιὰ τὸ ἀχνάρι σας ἕνα κοντὸ πανταλονάκι σας κι' ἕνα σουτιὲν ποὺ θὰ τοῦ προσθέσετε στὸ στρίφωμα μιὰ φαρδιὰ φάσα, γιατὶ τὰ ἁπλὰ «σουτιὲν» δὲν συνηθίζονται πιὰ γιὰ τὸ ντύσιμο στὴν πλάζ. Ὅσο γιὰ τὴ μπλούζα-μαρινιέρ, θὰ σᾶς περιγράψωμε τώρα τὰ κυριώτερα μοντέλα.

Γιὰ μιὰ μπλούζα-κιμονό, μὲ μυτερὸ ντεκολτὲ νὰ κλείσιμο μὲ κουμπιὰ ἢ μὲ φερμουὰρ στὴν πλάτη, σᾶς χρειάζονται 1 μ. 20 σὲ 80 π. φάρδος. Μὲ 1 μ. 80 φτιάχνετε μιὰ χαριτωμένη ἀσσορτὶ φούστα, ἀπὸ τέσσερα ἑβαζὲ φύλλα καὶ μὲ μεγάλες τετράγωνες τσέπες, ποὺ γαρνίρονται μὲ βελονιὲς ἢ γαζιά. Γιὰ μιὰ κλὸς φούστα μὲ τονισμένο ἑβαζὲ μπροστινὸ φύλλο καὶ πένσες στὴ μέση, σᾶς χρειάζεται τὸ ἴδιο ὕφασμα. Μὲ λίγα ἔξοδα (1 μ. 50 σὲ 90 π.) θὰ φτιάξετε ἐπίσης μιὰ μοντέρνα μαρινιὲρ, χωρὶς μανίκια ποὺ τόσο ταιριάζει γιὰ τὸ ντύσιμο στὴν πλάζ: Ἔχει τετράγωνο ντεκολτὲ καὶ κούμπωμα στὶς πλαϊνὲς ραφὲς ἢ μόνο σὲ μιὰ ραφή, σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο σας. Τὸ ἴδιο μοντέλο γίνεται ἐπίσης μὲ ὀβὰλ ντεκολτὲ καὶ κούμπωμα στὴν πλάτη.

Ἀντὶ γιὰ φούστα - μπλούζα, ὡς συμπλήρωμα τοῦ μπικίνι σας, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα

Ὁμορφο ντὲ - πιὲς ἀπὸ ἐμπριμὲ ρὸζ λινό, μὲ τρία κουμπιὰ στὸ ντεκολτὲ καὶ τρία ἄλλα στὴ μέση. Προσέξετε τὶς στρογγυλὲς μπάσκα στὴ ζακέττα καὶ τὴν ἁπλότητα τῆς κοψη.

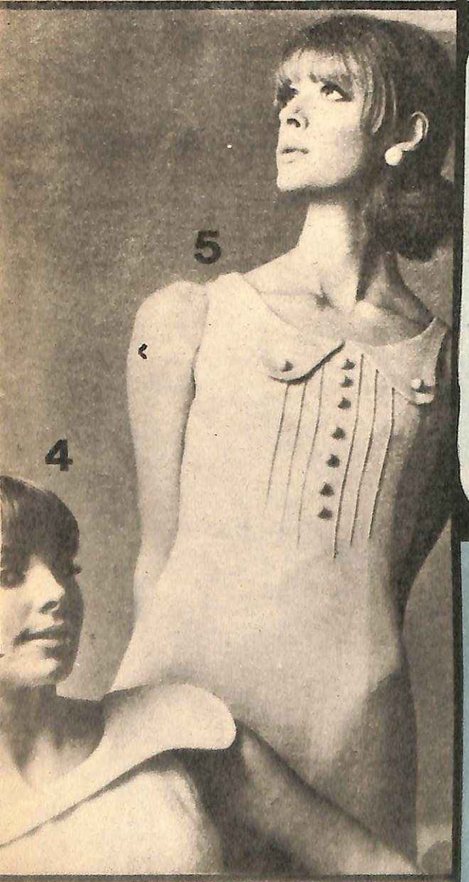

Νεανικὰ φορέματα τῆς ἰταλικῆς μόδας, μὲ ἁπλές, μὰ κομψὲς γαρνιτοῦρες. 1) Ἀπογευματινὸ φόρεμα μὲ κλὸς βολὰν στὸ ντεκολτέ. 2) Ἀμπιγιὲ φόρεμα ἀπὸ γκοφρὲ πικέ, μὲ ψηλὴ μέση καὶ γαρνιτούρα - φεστόνια. 3) Διπλὰ γαζιά, κουμπιὰ σὲ δυὸ σειρὲς κι' ἕνα λοξό, ὀρθιο γιακαδάκι γαρνίρουν τὸ πρωινὸ αὐτὸ φόρεμα. 4) Ὁ μοντέρνος γιακᾶς - «κάπα». 5) Τυνὶκ μὲ γαζιά, κουμπιὰ - μπούλ καὶ ἰδιότροπο γιακᾶ. 6) Τὸ πρωτότυπο ντεκολτὲ στὴν πλάτη καὶ τὰ μανίκια - βολὰν ἀποτελοῦν τὴ μόνη γαρνιτούρα τοῦ κομψοῦ αὐτοῦ φουρώ. 7) Ἀμπιγιὲ τυνὶκ ἀπὸ ἐμπριμὲ ὀργάντζα, μὲ πρωτότυπο φιόγκο στὸ στρογγυλεμένο ντεκολτέ.

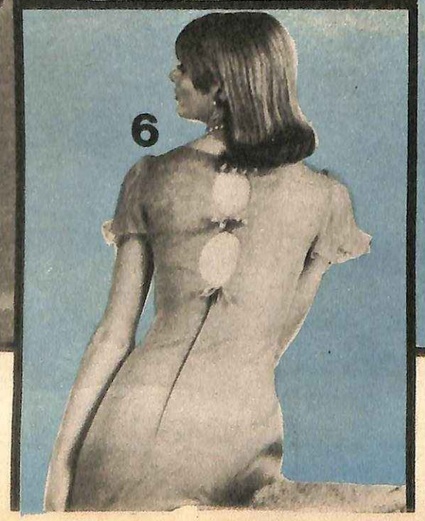

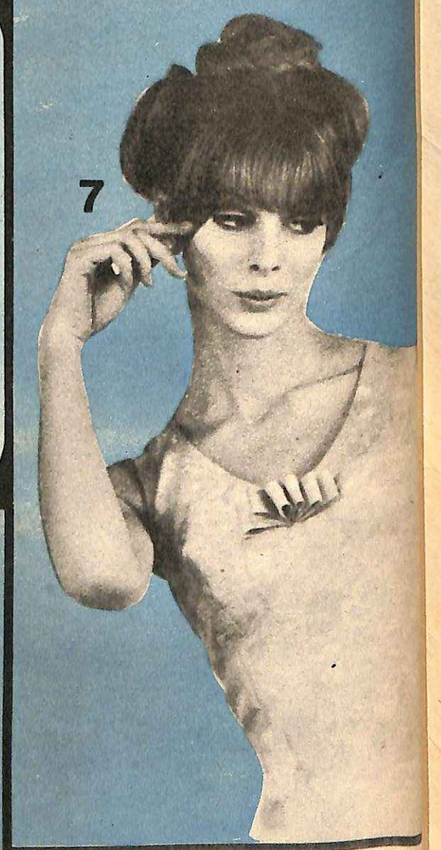

φόρεμα, μιὰ τυνὶκ ἢ ἕνα «πουκάμισο». Θὰ συγκρατήσετε τὸ ἁπλὸ αὐτὸ φόρεμα, μὲ ὀβὰλ ντεκολτὲ καὶ φαρδεῖς ὦμους, μὲ μιὰ πολὺ φαρδεὶ ντραπὲ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ καταλήγει μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ὀβὰλ ἀγκράφα. Σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ φόρεμα αὐτό, ποὺ ἔχει σχετικὸ φάρδος, χάρις στὶς γαρνιτοῦρες μὲ «σιὸκ» πάνω σὲ κάθε «μπρετέλλα» τοῦ ὤμου, 2 μ. 55 σὲ 90 π. φάρδος.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΔΑΝΤΕΛΛΑΣ

Ἡ δαντέλλα εἶναι ἀναμφισβήτητα τὸ «φαβορὶ» τῆς νέας σαιζόν! Τὴ συναντᾶμε τώρα τὸ καλοκαίρι σὲ χίλιες δυὸ μορφὲς καὶ χρήσεις, σὰν πραγματικὴ δαντέλλα, πλεχτὴ μὲ τὶς βελόνες, μὲ τὸ βελονάκι ἢ μὲ τὴ μηχανή, ὡς πρώτη ὕλη γιὰ ἕνα ροῦχο ἢ μόνο σὰν γαρνιτούρα σὲ πρωτότυπο στύλ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς δαντέλλας στὸ ντύσιμο εἶναι φυσικά, γνωστή. Μὰ ἡ χρῆσι της γιὰ «κάθε ἡμέρα καὶ κάθε ὥρα» εἶναι μιὰ νέα ἀπόκτησι τῆς μόδας: ἡ δαντέλλα λανσάρεται τώρα, ὄχι μόνο σὲ πολυτελέστατη «ἔκδοσι», μὰ καὶ βαμβακερή, πλεχτή, ὅπως εἴπαμε ἤδη, καὶ πολλὲς φορὲς σὲ στὺλ «πουπητοῦ» ὑφάσματος.

Ἕνα φόρεμα-σεμιζιὲ ἀπὸ δαντέλλα γίνεται πολὺ ὄμορφο μὲ γιακὰ-ταγιέρ, κούμπωμα μέχρι τοὺς γοφοὺς καὶ μακριὰ μανίκια, κουμπωτὰ κι' αὐτὰ στὸ τελευταῖο τμῆμα τους. Ἂν θέλετε νὰ πλέξετε αὐτὸ τὸ μοντέλο μόνη σας, θὰ διαλέξετε ἕνα σχέδιο, ποὺ νὰ ἔχῃ κάθετες σφιχτὰ πλεγμένες «ρίγες-φάσες», γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ φόρεμα περισσότερη στερεότητα.

Κολακεύουν ἐπίσης πολὺ τὰ φουρὼ ἀπὸ δαντέλλα. Θὰ τὰ ράψετε εἴτε μὲ μακριὲς πένσες (τέσσερις μπροστὰ καὶ δυὸ πίσω), χωρὶς μανίκια καὶ μὲ μικρὸ ὄρθιο γυριστὸ γιακά, εἴτε μὲ μεγάλο «στρογγυλεμένο» μυτερὸ ντεκολτὲ ποὺ καταλήγει σ' ἕνα μεγάλο λουλούδι. Τὸ φουρὼ ἔχει κουμπιά, φιόγκο μὲ «πάνω» στὴ μύτη τοῦ ντεκολτέ καθὼς κι' ἕνα κλὸς βολὰν στὸ στρίφωμα.

ΚΑΖΑΚΕΣ ΑΠΟ ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Οἱ μοντέρνες δαντελλένιες καζάκες καὶ μαϊνιὲρ ἔχουν πολὺ ὄμορφο φινίρισμα. Στὸ μεγάλο, σχεδὸν ἴσιο «ὀβὰλ» ντεκολτέ, καθὼς καὶ στὸ στρίφωμα, ἡ δαντελλένια καζάκα (ποὺ ράβεται χωρὶς μανίκια) ἔχει ἕνα εἶδος «ἔαντρντέ»: Ἡ φασα-δαντέλλα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ φινίρισμα, ἑνώνεται, δηλαδή, μὲ τὸ κορσὰζ πάνω σ' ἕνα χοντρὸ «γαλόνι» στὸ ἴδιο χρῶμα, ἢ πάνω σ' ἕνα στενὸ «ἔαντρ-ντέ». Ἂν χρησιμοποιῆτε πραγματικὸ «ἔαντρ-ντέ», μπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπ' αὐτὸ ἕνα πολὺ στενὸ κορδελλάκι, στὸ ἴδιο χρῶμα τῆς δαντέλλας.

Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης μπλοὺζες-ζακέττες ἀπὸ δαντέλλα, ραμμένες πάνω σπὰ ἀχνάρια μιᾶς ζακέττας γιὰ ταγιέρ, μὲ φοδραρισμένο καὶ λίγο σκληρὸ γιακὰ μὲ τὸ ἴδιο φινίρισμα στὰ ἀνοίγματα (γιὰ νὰ «στρώνῃ» ἡ ζακέττα) καὶ μὲ μακρυὰ μανίκια. Τὰ κουμπιὰ πρέπει νὰ εἶναι χρυσὰ ἢ μπιζού.

ΕΞΑΝΤΡΙΚ ΤΑΓΙΕΡ

Ἕνα ἐξαντρὶκ ταγιέρ, ποὺ ἄρεσε πολὺ κατὰ τὶς τελευταῖες ἐπιδείξεις μόδας στὶς παρισινὲς μπουτίκ, εἶναι σὲ κλασσικὴ κούπ, μὰ φτιαγμένο ὁλόκληρο ἀπὸ δαντέλλα. Προορίζεται, δέ, γιὰ τὸ σπορτίφ ντύσιμο! Ἡ γραμμή του εἶναι ἐφαρμοστή, μὲ σπρογγυλὲς μπάσκ, μὲ γιακὰ-ταγιὲρ καὶ μὲ σχιστὲς δριζόντιες τσέπες μὲ ἀνδρικὰ ραμπά. Ἡ φούστα εἶναι ἴσια, καὶ τόσο αὐτή, ὅσο καὶ ἡ ζακέττα εἶναι ὁλότελα φοδραρισμένες μ' ἕνα μεταξωτὸ στὸ ἴδιο χρῶμα. Μόνο τὰ δαντελλένια ταγιὲρ γιὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ γιὰ τὸ βραδυ ἔχουν ἀφοδράριστες ζακέττες καὶ συμπληρώνονται μὲ μιὰ ἀμπιγιὲ μπλούζα.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΚΑΙ Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Τὰ ἀξεσουὰρ ἀπὸ δαντέλλα εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας. Γίνονται, δέ, τόσο οἱ τσάντες, ὅσο καὶ τὰ γάντια καὶ οἱ καλοκαιρινὲς κάλτσες, ἀπὸ δαντέλλα, εἴτε σὲ ἄσπρο, εἴτε σὲ κρὲμ ἢ μπὲζ χρῶμα. Ἂν θέλετε νὰ εἶστε ντυμένη μὲ μιὰ λίγο ἐξαντρὶκ νότα, θὰ μὲ ροῦχα ποὺ δὲν εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ δαντελλένιες κάλτσες καὶ γιὰ τὰ ἀσορτὶ γάντια.

Τὰ δαντελλένια ἀξεσουὰρ φοριοῦνται κυρίως μὲ ροῦχα ποὺ δὲν εἶναι φτιγμένα ἀπὸ δαντέλλα, συνδυάζονται, ὅμως, ἐπίσης μὲ τὸ ροῦχο ἀπὸ δαντέλλα, ὅταν τὸ φόρεμα ἔχῃ ἁπλὴ κούπ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα τοῦ φορέματος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν ἄσπρα, ὅταν τὸ φόρεμα δὲν εἶναι ἄσπρο. Προσέξετε: Οἱ κάλτσες ἀπὸ δαντέλλα προσθέτουν ὄγκο στὸ πόδι! Μπορεῖτε, ἐπομένως, νὰ τὰ φορέσετε μόνο ὅταν ἔχετε λεπτὸ πόδι!

Πρωινὸ φόρεμα γιὰ τὶς νέες ποὺ ἔχουν λεπτοὺς γοφούς, ἀπὸ σταμπάτο βαμβακερὸ μὲ «χωριάτικα» σχέδια, γαρνιρισμένο μὲ βολὰν καὶ δαντέλλες.

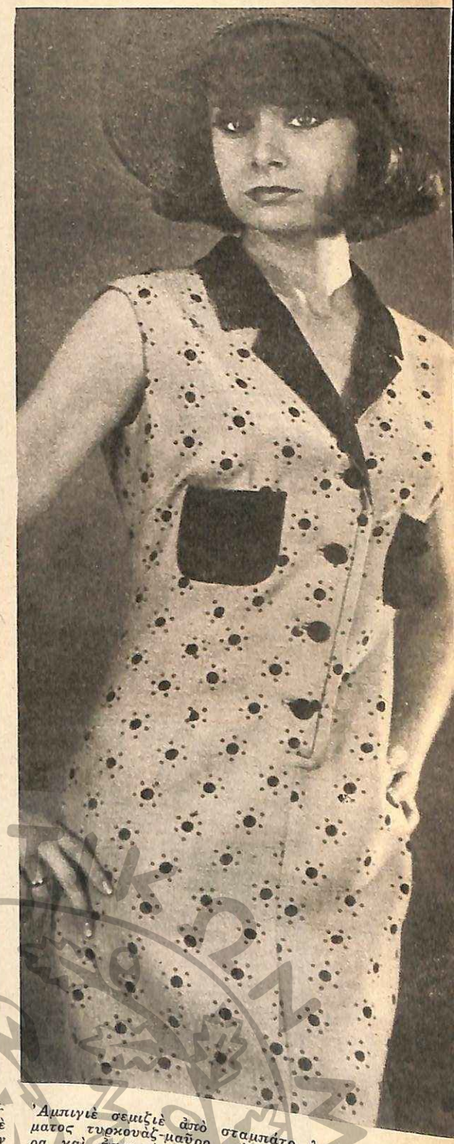

Ἀμπιγιὲ σεμιζιὲ ἀπὸ σταμπάτο λινό, χρώματος τυρκουάζ-μαῦρο, μὲ μαῦρη γαρνιτούρα καὶ ἀσορτὶ κουμπιά. Ἀντὶ πάτ, ἔχει ἕνα μαῦρο γαζί.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΦΟΔΡΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΔΑΝΤΕΛΛΑΣ

Γιὰ τὸ κατάλληλο φοδράρισμα ἑνὸς ροῦχου ἀπὸ δαντέλλα, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἕνα «ὕφασμα τύπου «τζέρσεϋ» ἢ φανέλλας, μιὰ κοτονάντ (μονόχρωμη ἢ ἐμπριμὲ) ἢ, τέλος, ἕνα κρὲπ «ρεγιόν». Γιὰ τὸ ἁπλὸ φοδράρισμα ἑνὸς φορέματος σᾶς χρειάζονται 2 μ. σὲ φάρδος 90 π. Γιὰ τὸ φοδράρισμα τῆς καζάκας θὰ πάρετε δυὸ φορὲς τὸ μάκρος της.

Πρέπει νὰ ἔχετε τὸ ἔξης ὑπ' ὄψι σας: Μόνο τὰ ὑφάσματα μὲ ἐλαστικότητα κόβονται ἴσια. Τὸ βαμβακερὸ καὶ τὸ κρὲπ κόβονται πάντα λοξά!

Τὸ κορσὰζ κόβεται πολλὲς φορὲς σὲ στὺλ σουτιέν, μπορεῖτε, ὅμως, νὰ ράψετε ὅλο τὸ κομπιναζὸν-φόδρα σὰν «ἀμερικάνικο» πουκάμισο μὲ ἴσιο μπροστινὸ «πανὼ» καὶ λοξὰ κομμένα πλαϊνὰ τεμάχια. Ἕνα ὄμορφο μοντέλο ἔχει ἐφαρμοστὸ κορσὰζ μὲ λοξὲς πένσες (ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ντεκολτέ, καὶ μὲ κουλισσὲ ζώνη, καθὼς καὶ φούστα μὲ σούρες. Ὅμορφες εἶναι ἐπίσης οἱ «φόρσες-κομπινατζὸν» ἀπὸ κοτονάντ «φιλετὲ» σὲ «σαλὶρ» χρῶμα, σὲ σκέτη κοὺπ ἢ μὲ «πανὼ» μπροστά.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἕνα πολὺ κομψὸ φόρεμα-πορτφεϊγ σὲ καινούργια γραμμή, μὲ μπροστὰ λοξὰ κομμένο δεύτερο φύλλο, γίνεται ἀπὸ 2 μ. 90 σὲ 140 π., ἢ 4 μ. 55 σὲ 90 π. Ἔχει μυτερὸ ντεκολτέ, λοξὰ κουμπωτὸ κορσάκι, ἴσια φούστα καὶ 3/4 μανίκια. Γίνεται πολὺ ὄμορφο ἀπὸ τζέρσεϋ βαμβακερὸ μονόχρωμο, φιμπρὲ ἢ κρὲπ.

Γιὰ τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο, ταιριάζει ἐπίσης ἕνα κομψὸ ἐβασὲ μοντέλο ἀπὸ 4 μ. 10 σὲ 90 π. φάρδος βαμβακερό, σατέν, ταφτὰ ἢ μεταξωτό. Τὸ φόρεμα εἶναι μπλουζόν, μὲ κουμπωτὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πλατιὰ πιέττα, ποὺ ἀρχίζει στὸ κλειστὸ ντεκολτὲ καὶ τελειώνει στὸ στρίφωμα. Τὸ φάρδος τοῦ φορέματος συγκρατιέται μὲ μιὰ στρογ-

Μοντέρνες γαρνιτοῦρες γιὰ φορέματα καὶ ντὲ-πιές: 1) Φόρεμα ἀπὸ ρὸζ σαντοὺγκ μὲ ψιλὰ γαζιὰ καὶ «ἀμερικανικοὺς» ὤμους. 2) Καλοκαιρινὸ ταγιὲρ μὲ μακρυὰ ζακέττα, ξεχειλωτὸ γιακᾶ καὶ κάθετες σχιστὲς τσέπες. 3) Βαρὺ πορτοκαλὶ σαντοὺγκ μὲ μαῦρες τρέσσες, ἀμιοια κουμπιὰ καὶ μαῦρο φιόγκο ἀπὸ ταφτά. 4) Μοντέρνο «ρομαντικὸ» φόρεμα μὲ φραμπαλάδες ἀπὸ δαντέλλα στὸ ἴδιο χρῶμα γιὰ γαρνιτούρα. Σχηματίζουν ἕνα ψευτο-μπολερό. 5) Καλοκαιρινὸ φόρεμα ἀπὸ ρὸζ «καντὺ» μὲ διπλὰ βολὰν ἀντὶ γιακᾶ.

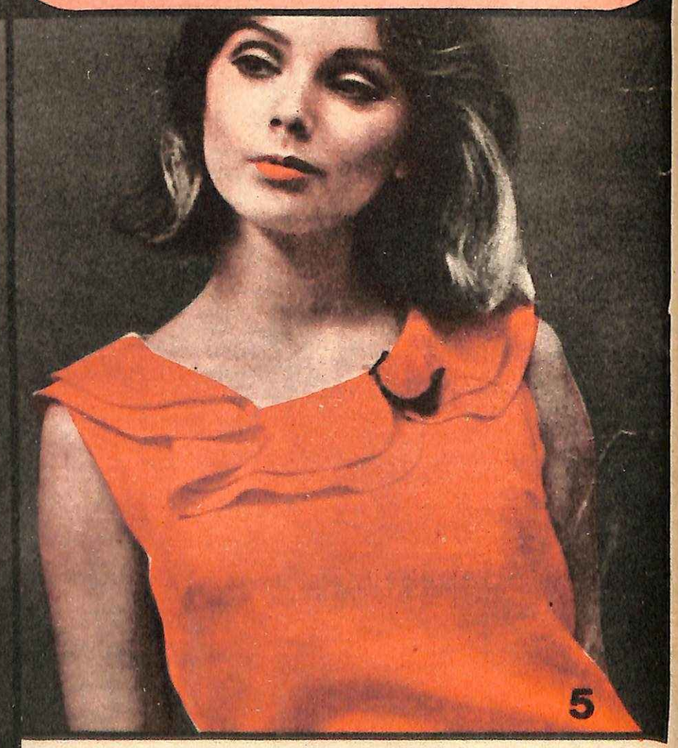

Ἀριστερά: Ἀμπιγιὲ ντὲ-πιὲς σὲ ἴσια γραμμή, μὲ πρωτότυπη καζάκα, ποὺ κουμπώνει στὴν πλάτη. Γίνεται μὲ σκέτο ὀβὰλ ντεκολτὲ ἢ μὲ μπρετέλλες καὶ φιόγκους στοὺς ὤμους. Προσέξετε τὸ φινίρισμα στὸ στρίφωμα μὲ ἴσια ἢ μὲ στρογγυλεμένη γραμμή. Δεξιά: Ἡ φοῦστα τῆς μόδας: Κόβεται κλὸς καὶ μένει ἀνοιχτή, διπλώνει, ὅμως, μπροστὰ ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴν ἀνοίγη.

γυλὴ στενὴ ζώνη.

Γιολὺ τῆς μόδας εἶναι καὶ ἐφέτος τὰ φορέματα μὲ κοὺπ «πορτφεΐγ» στὴν πλάτη. Τὸ ντεκολτὲ ἐδῶ εἶναι μπροστὰ σχεδὸν ἴσιο, ἐνῶ στὴν πλάτη ἔχει σχῆμα «V». Γίνεται ἀπὸ 3 μ. 75 σὲ 90 π. φάρδος βαμβακερό, συνθετικὸ ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ χοντρὴ ποπλίνα.

ΝΤΕ—ΠΙΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΟΥΣΤΟ

Ἀπὸ 4 μ. 05 σὲ 90 π. φάρδος τουάλ, σαντοὺγκ ἢ ἄλλο χοντρὸ μεταξωτὸ θὰ φτιάξετε ἕνα πολὺ μοντέρνο ντὲ-πιὲς μὲ ζακέπα-μπλουζὸν καὶ ἑβαζὲ φούστα μὲ δυὸ κουφόπιεττες μπροστά, ἀνοιχτὲς ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ κάτω. Ἡ ζακέττα-μπλουζὸν γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ἔχει πολὺ μικρὸ σκέτο ντεκολτὲ χωρὶς γιακᾶ καὶ τελειώνει μὲ τὴ γνωστὴ ζώνη-μπλουζόν, ποὺ συγκρατεῖ τὶς σοῦρες στὴν πλάτη. Μπροστὰ σὲ κάθε πλευρὰ δυὸ γαζιά, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ λαιμὸ (γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα «γάζια-μπρετέλλες»). Τὰ κοντὰ μανίκια τελειώνουν μὲ μιὰ στενὴ φάσα-μανσέττα.

Τὸ ντὲ-πιὲς μὲ πιὸ κλασικὴ κοὺπ ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε τώρα, θὰ ἀρέση ἀσφαλῶς σὲ κάθε ὡριμη γυναῖκα. Ἔχει μακρὺ κουμπωτὸ κορσὰζ καὶ ἴσια φούστα. Ἡ ζακέττα ἔχει πολὺ φαρδεῖς ὤμους (ὅταν ράβεται χωρὶς μανίκια), καὶ κανονικὸ φάρδος, ὅταν ἔχη κοντὰ μανίκια. Τὸ ντεκολτὲ γίνεται κατὰ προτίμησι μικρὸ κυρίως ἂν τὸ ροὺχο προορίζεται γιὰ μιὰ πολὺ ὡριμη γυναῖκα) καὶ στρογγυλό, χωρὶς γιακᾶ, μὰ μὲ γαρνιτοῦρα ἕνα μικρὸ κολλιέ.

Ἡ ζώνη μὲ φιόγκο μπροστὰ βρίσκεται στὸ φυσικὸ ὕψος τῆς μέσης.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὸ ἀγοράκι: Γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ θὰ τοῦ φτιάξετε μιὰ χαριτωμένη «μαρινιέρα» κι ἕνα κιλοτάκι ἀπὸ τουὰλ φιμπράν, ποὺ εἶναι μονόχρωμο ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἐμπριμὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Ἡ μαρινιὲρα γίνεται ἀπὸ τὴ μονόχρωμη πλευρὰ τοῦ ὑφάσματος καὶ τὸ «φουσκωτὸ» πανταλονάκι μὲ μαλακὸ λάστιχο στὰ πόδια, καθὼς καὶ ὁ φιόγκος ποὺ γαρνίρει τὸ μπροστινὸ στρογγυλεμένο σχίσιμο στὴ μαρινιέρα, γίνονται ἀπὸ τὴν ἐμπριμὲ πλευρὰ τοῦ ὑφάσματος.

Πολὺ ὅμορφα γιὰ μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια εἶναι τὰ κοντὰ ἄσπρα πανταλονάκια μὲ φαρδιὲς λοξὲς μπλὲ φάσες, ποὺ συνεχίζουν ἔπειτα ὡς μπρετέλλες μὲ σχετικὸ φάρδος. Τὸ ρούχο συμπληρώνεται μ' ἕνα βαμβακερὸ μπλουζάκι ἢ μιὰ χρωματιστὴ φανελλίτσα.

Τὸ κοριτσάκι: Πολὺ χαριτωμένα εἶναι τὰ φορεματάκια ἀπὸ ρὸζ—ἄσπρο βαμβακερὸ μὲ μικρὰ καρρώ, μὲ βολὰν στὸ στρίφωμα ἀπὸ τὸ λοξὰ κομμένο ὕφασμα καὶ μὲ μικρὸ τετράγωνο ντεκολτέ. Τὸ τρίγωνο μαντηλάκι γιὰ τὸ κεφάλι εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Τὸ καλοκαιρινὸ ἔνδυμα τοῦ παιδιοῦ: τὸ πρακτικὸ καὶ κομψὸ φόρεμα-ποδιὰ σὲ δύο παραλλαγές. Ταιριάζει σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες, γίνεται δὲ μὲ ἢ χωρὶς κουφόπιεττες στὶς πλαϊνὲς ραφές.

Ἡ σύγχρονη Νεράϊδα

Τὰ μαγιὸ τῆς μόδας καὶ τὸ κομψὸ ντύσιμο στὴν πλάζ.

Τὰ νέα μαγιό, ποὺ λανσάρονται κυρίως στὸ Παρίσι, διακρίνονται γιὰ τὴν καινούργια κούπ τους ποὺ ἀποφεύγει, ὅσο τὸ δυνατόν, τὶς ραφὲς καὶ τὶς πένσες. Τὸ σχετικό, ἀρκετά, μάλιστα, τονισμένο φορμάρισμα τοῦ σώματος γίνεται μ' ἕνα σοφὰ μελετημένο «πάρσιμο» τοῦ ὑφάσματος, εἴτε στὶς βασικὲς ραφὲς (ἂν ὑπάρχουν, φυσικά), εἴτε στὶς ἑνώσεις τῶν διαφόρων τεμαχίων, ποὺ ἀπ' αὐτὰ εἶναι φτιαγμένο τὸ μαγιό. Γιατὶ τὰ περισσότερα μοντέλα γίνονται τώρα ἀπὸ ξεχωριστὰ κομμένα τμήματα, ποὺ γι' αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται τοὐλάχιστον δυὸ διαφορετικὲς ὗλες, συνήθως δικτυωτὸ καὶ στέρεο νάϋλον ἐλάνκα ἢ κάτι παρόμοιο.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἐπίσης ἡ μεγαλύτερη... ἔκτασι τῶν καινούργιων μαγιό. Τὸ ντεκολτὲ ἀνεβαίνει, δηλαδή, καὶ τὸ «πόδι» κατεβαίνει. Μὰ τὸ τμῆμα ἀνάμεσα στὸ ντεκολτὲ καὶ στὸ πόδι ἀφήνει νὰ μαντεύῃ κανεὶς ἢ νὰ διακρίνῃ τὸ δέρμα. Ἔτσι, οἱ γοφοὶ ἢ τὸ στομάχι καλύπτονται μόνο μὲ τρυπητὸ ὕφασμα, μὲ λουλούδια ἀπὸ δαντέλλα, μὲ σκέτο ἐλαστικὸ τούλι κ.ἄ. Δίπλα στὰ γέα, κάπως ἐξαντρίκ μοντέλα, συνηθίζονται, φυσικά, καὶ τὰ κλασικὰ μαγιό, γιατὶ λίγες εἶναι οἱ γυναῖκες, ποὺ μποροῦν ἄφοβα νὰ ἀκολουθήσουν τὴ νέα μόδα, μὲ τοὺς ἀποκαλυπτικοὺς νεωτερισμούς της.

Ὅσο γιὰ τὸ σύγχρονο ντύσιμο στὴν πλάζ, φαίνεται ἀπὸ τὶς νέες συλλογές, ὅτι θὰ δοῦμε ἐφέτος λιγώτερα «πουκάμισα» καὶ περισσότερες «πτητζάμες», τοὐλάχιστον τὸ βράδυ. Τὰ μαγιὸ καὶ τὰ ντὲπιὲς συμπληρώνονται συχνὰ μὲ μακρὶὲς μαγιονὲρ ἀπὸ φανταιζὶ ὕφασμα, μὰ τὶς περισσότερες φορές, οἱ γυναῖκες θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ ἀλλάξουν μαγιό, γιατὶ τὰ μαγιὸ-φόρμα θὰ ἐπικρατήσουν ἀσφαλῶς γιὰ τὸ παιγνίδι καὶ τὸ ἡλιόλουτρο στὴν πλάζ. Πρόκειται γιὰ μιὰ σύνθεσι ἀπὸ μαγιὸ καὶ φόρμα, μὲ φερμουὰρ μπροστὰ ἀπὸ τὸ μυτερὸ ντεκολτὲ μέχρι κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Οἱ γυναῖκες μὲ ἄψογο στῆθος μποροῦν, ἄλλωστε, νὰ διαλέξουν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μοντέλα, ποὺ δὲν κλείνουν μέχρι τὸ ντεκολτὲ μὲ φερμουάρ, μὰ μόνο μὲ ἀγκράφα, ἀφήνοντας τὸ τελευταῖο τμῆμα τοῦ σχισίματος ἀνοιχτό.

Τὰ μαντήλια, ποὺ προστατεύουν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν ἥλιο, δένονται τώρα μὲ πολύπλοκο τρόπο, σὰν πιστὴ ἀπομίμησι τοῦ ἀνατολίτικου τουρμπανιοῦ. Ἄλλες φορὲς μοιάζουν μὲ τὰ τυρμπὰν τῶν κατοίκων τῆς ἐρήμου ἢ μὲ μεγάλες κρεμαστὲς «σακκοῦλες», ποὺ κρύβουν ὄχι μόνο τὰ μαλλιά, μὰ καὶ τὰ αὐτιὰ κι' ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ μέτωπο.

Ὅποια «μεταμφίεσι», ὅμως, κι' ἂν διαλέξετε, προσέξετε πάντα, νὰ ταιριάζῃ στὸν τύπο σας, γιὰ νὰ ἀποτελῆτε ἕνα εὐχάριστο θέαμα.

1. *Δυὸ τελευταῖα μοντέλα ἀπὸ νάϋλον ἐλάνκα, ποὺ ἀδυνατίζουν: Τὸ μονοκόμματο μαγιὸ ἔχει μπροστὰ μιὰ ἀνοιχτόχρωμη φάσα καὶ φερμουάρ. Τὸ ντὲ-πιὲς ἔχει μπρετέλλες μὲ ἀγκράφες καὶ τυρκουὰζ ρέλιασμα.*

2. *Κομψὸ μαγιὸ ἀπὸ ἄσπρη δαντέλλα νάϋλον ἐλάνκα, σὲ στὺλ «ντὲ-πιές»: Μόνο τὸ «μπουστάκι» καὶ τὸ παντελόνι φοδράρονται.*

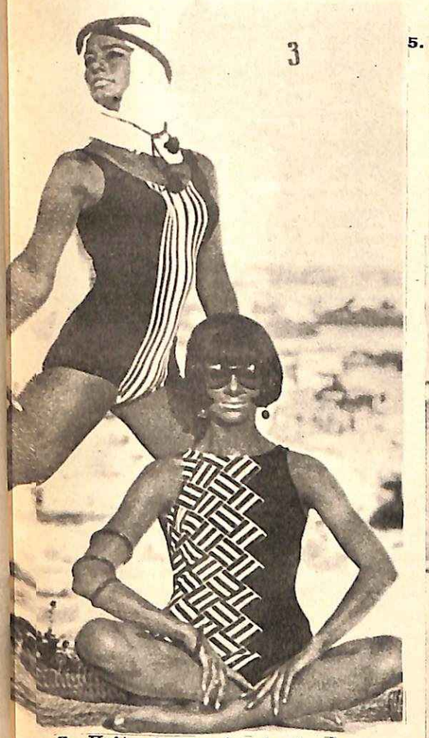

3. *Πολὺ σὶκ μαγιὸ γιὰ τὴν ἐξαντρὶκ γυναῖκα, μὲ ἄσπρη φάσα καὶ κάθετες μαῦρες ρίγες, ἀπὸ ἐλάνκα. Ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικὸ γίνεται καὶ τὸ ἄσπρο - μαῦρο μοντέλο, μὲ ἀσύμμετρα σχέδια, σὲ συνδυασμὸ μὲ ρίγες.*

4. *Δυὸ ἁπλὰ μοντέλα ἀπὸ ἐλάνκα, τύπου «πτὶ-μαρρώ», γιὰ τὸ ἡλιόλουτρο καὶ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ.*

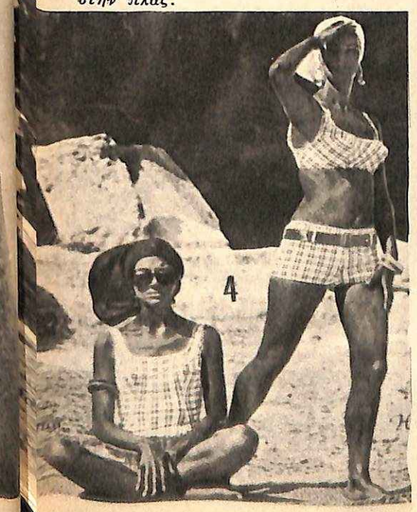

5. *Ἐξαιρετικὰ κομψὸ μαγιὸ μὲ ἐμπρμὲ λουλούδια, ἀπὸ ντροπνὺλ ἐλάνκα: Ταιριάζει γιὰ κάθε σιλουέττα καὶ κολακεύει κάθε ἡλικία.*

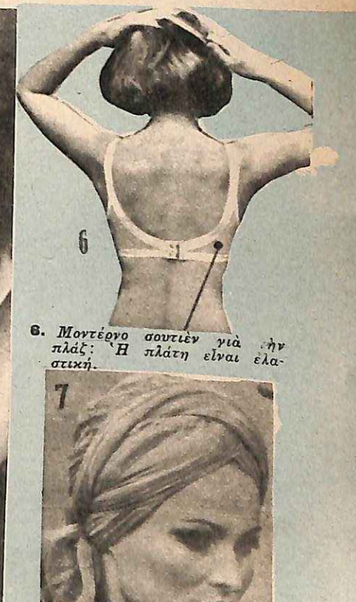

6. *Μοντέρνο σουτιὲν γιὰ τὴν πλάζ: Ἡ πλάτη εἶναι ἐλαστική.*

7. *Τὸ τυρμπὰν τῆς μόδας γιὰ τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο στὴν πλάζ: Εἶναι πιστὴ ἀπομίμησι τοῦ ἀνατολίτικου τουρμπανιοῦ.*

8. *Μαντήλι «ἀστροναύτη» γιὰ τὶς πολὺ ζεστὲς ὧρες κοντὰ στὴ θάλασσα. Λανσάρεται σὲ ἄσπρο, κίτρινο καὶ μπορντὼ χρῶμα.*

9. *Σύγχρονα γυαλιά, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βάψετε τὰ μάτια σας, χωρὶς νὰ «ἀπογυμνώσετε» μαζὶ καὶ τὰ δυὸ μάτια.*

Γκρίζα μαλλιά;... λουσθῆτε... ἁπλῶς!

Μὲ τὸ χρωμοσαμπουὰν PALETTE

Μόνον ἕνα λούσιμο μὲ τὸ PALETTE ἐξαφανίζει τὶς γκρίζες τρίχες.
Τὸ PALETTE ἐπαναφέρει στὰ μαλλιὰ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῆς νεότητος.

SCHWARZKOPF
ΨΥΧΗ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ **Cosmetica** Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 ΤΗΛ. 684.926 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΤΗΛ. 24.041

Οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Δύο τρόποι γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτὲς

Ἡ χρωμοθεραπεία, δηλαδὴ ἡ χρησιμοποίησις τῶν χρωμάτων γιὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς, παρουσιάζει μιὰ καινούργια ἄνθησι στὶς ἡμέρες μας. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὶς παλιὲς ἐμπειρικὲς παρατηρήσεις. Ἡ καινούργια χρωμοθεραπεία βασίζεται πάνω σὲ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ποὺ ἔχουν ἐλεγχθῆ μὲ μεγάλη προσοχή. Προκειμένου γιὰ τὴν εὐλογία π.χ., τὰ σύγχρονα ἐγχειρίδια θεραπευτικῆς συνιστοῦν: «Ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ τοποθετηθῆ μέσα σὲ μιὰ κόκκινη ἀτμόσφαιρα (τοῖχοι βαμμένοι κόκκινοι, κουρτίνες κόκκινες, ἠλεκτρικὲς λάμπες κόκκινες, σεντόνια καὶ σκεπάσματα κόκκινα, σκεῦη κόκκινα). Τὸ κόκκινο χρῶμα ὑποβοηθεῖ τὴν ἀπορρόφησι καὶ τὴν ἐπούλωσι τῶν ἐξανθημάτων». Στὶς ψυχιατρικὲς κλινικές, ἐξ ἄλλου, οἱ ἀσθενεῖς ποὺ παρουσιάζουν ὑπερδιέγερσι, τοποθετοῦνται μέσα σὲ δωμάτια ποὺ οἱ τοῖχοι τους ἔχουν σκοῦρο μπλὲ ἢ βιολεττὶ χρῶμα, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ παρουσιάζουν κατάπτωσι καὶ μελαγχολία τοποθετοῦνται μέσα σὲ κόκκινα δωμάτια.

Ὑπάρχουν δυὸ τρόποι, γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τῶν χρωμάτων. Ὁ πρῶτος συνίσταται στὸ νὰ ζῆ μέσα σ' ἕνα περιβάλλον, ποὺ ἔχει ὡρισμένο χρῶμα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολο. Ὁ δεύτερος τρόπος εἶναι νὰ φτιάξη κανεὶς ἕνα τελλάρο μὲ πανὶ ἢ χαρτὶ τοῦ ἐπιθυμητοῦ χρώματος. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ ἀσθενὴς προσηλώνει τὸ βλέμμα του, ἀρχίζοντας ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἡμέρα, ὥσπου νὰ φτάση στὰ 15 ἢ καὶ περισσότερα. Οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες εἰσχωροῦν τότε μέσα στὸν ὀργανισμὸ του καὶ ἐπιφέρουν τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιές εἶναι οἱ κυριότερες ψυχοσωματικὲς καὶ θεραπευτικὲς ἐνδείξεις τῶν διαφόρων χρωμάτων:

Τὸ λευκὸ εἶναι παράγων ἰσορροπίας. Προφυλάσσει ἀπὸ τὶς ὑπερβολὲς καὶ τὶς ἐκκεντρικότητες καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη. Ἡ κατάχρησις τοῦ λευκοῦ, ὅμως, μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὴ νευρασθένεια.

Τὸ κόκκινο εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀγάπης. Χρησιμοποιεῖται κατὰ τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως, τῶν παραλύσεων καὶ τῆς ἀτονίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμό, ἀλλ' ὁδηγεῖ ἐπίσης σὲ πράξεις βίας καὶ βαναυσότητας.

Τὸ ἀνοιχτὸ κόκκινο καὶ τὸ «βερμιγιόν» εὐνοοῦν τὴ μυϊκὴ ἀντοχή. Εἶναι τὰ χρώματα ποὺ ταιριάζουν περισσότερο στοὺς ἀθλητὰς καὶ τοὺς ἀναρρωνύοντας .

Τὸ πορφυρὸ ἐνισχύει τὶς ἀνδρικὲς σεξουαλικὲς ἱκανότητες, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὴν ἐρωτομανία. Τὴν ἴδια ἐπίδρασι ἔχει καὶ τὸ πορφυρὸ-βιολεττί.

Διεγερτικὲς ἰδιότητες ἔχει στὴ γυναίκα τὸ ρὸζ σ' ὅλους τοὺς τόνους.

Τὸ βιολεττὶ εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ πάθους. Πολλοὶ συγγραφεῖς τοῦ ἀναγνωρίζουν εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι στὸν καρκῖνο.

Τὸ ἀνοιχτὸ βιολεττί, τὸ βιολεττὶ «ἐλευθερίκι» καὶ τὸ μὰβ ἐνισχύουν τὶς διανοητικὲς ἱκανότητες.

Τὸ πορτοκαλλὶ εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ Βάκχου, τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας. Σχετίζεται μὲ τὴ σπλήνα καὶ τὶς παθήσεις της. Κάνει καλὸ στοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀναποφάσιστους. Προστατεύει στὸ στοχασμὸ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν πνευματικὴ ἡρεμία.

Γι' αὐτὸ ἐνδείκνυται στοὺς πνευματικῶς ἐργαζομένους.

Τὸ κίτρινο ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ σ' ὅλες τὶς λειτουργίες ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ πλέγμα, τὴν πέψι, τὶς βροχύτιδες, τὸ ρευματισμό, τὶς αἱμορροΐδες, τὴ δυσκοιλιότητα (καὶ ἰδίως τὴ χρονία). Οἱ ἀκτῖνες του εἶναι ὁρμονικὲς καὶ ἡρεμιστικές.

Τὸ χρυσάφι ἐξασφαλίζει τὴ σωματικὴ, διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ἰσορροπία.

Τὸ ἀνοιχτὸ κίτρινο προδιαθέτει στὴν ὀκνηρία.

Τὸ σκοῦρο κίτρινο εἶναι τὸ χρῶμα τῆς κακίας καὶ τοῦ μίσους. Διαταράσσει τὶς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ παρακινεῖ σὲ κάθε εἴδους παρεκτροπές.

Τὸ πράσινο ἐπιδρᾶ ἰδιαίτερα στὴν καρδιὰ καὶ τοὺς πνεύμονες. Κατευνάζει τὶς διαταραχὲς τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐπιδρᾶ ρυθμιστικὰ στὴν κυκλοφορία. Χρησιμοποιεῖται στὶς παθήσεις τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων καὶ ἐναντίον τῆς σφιλίδος. Ἡρεμεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξοργίζονται εὔκολα.

Τὸ πρασινοκίτρινο προκαλεῖ τὴ ζήλεια καὶ τὸ φθόνο. Ἔχει, ἐξ ἄλλου, δυσάρεστη ἐπίδρασι στοὺς παρανοϊκούς.

Τὸ ζωηρὸ πράσινο προκαλεῖ διανοητικὴ ἀτονία.

Τὸ πράσινο-μπλὲ κατευνάζει τοὺς θυμοὺς καὶ μετριάζει τὶς ἐγωϊστικὲς ἐκδηλώσεις.

Τὸ πράσινο χρῶμα δὲν ἔχει μελετηθῆ ἀκόμη ἐπαρκῶς. Οἱ ἔρευνες πάνω σ' αὐτὸ συνεχίζονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες περιμένουν πολλὰ ἀπ' αὐτές.

Τὸ μπλὲ ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ στὸ θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ γενικώτερα, στὰ συναισθήματά μας. Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀναζωογόνησι τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Καταπολεμᾶ τὴν ἀϋπνία καὶ τὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες.

Τὸ γαλάζιο εἶναι τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς. Ἀλλὰ μᾶς παρακινεῖ στὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ἀτερ σκεψία.

Τὸ μπλὲ-ρουᾶ χρησιμοποιεῖται ὡς κανοποιητικὰ κατὰ τῶν δισ τοῦ ἡλιακοῦ πλέγματος.

Τὸ σκοῦρο μπλὲ ὁδηγεῖ λαγχολία καὶ τὴ ρέμβη.

Τὸ λουλακὶ εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀλήθειας καὶ ἀντιστοιχεῖ φυσιολογικὰ στὴν ὑπόφυσι. Εἶναι ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῆς πνευμονίας καὶ τῶν δυσπεψιῶν.

Τὸ μαρρὸν μᾶς δίνει θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη. Οἱ θεραπευτικὲς τοῦ ἰδιότητες δὲν ἔχουν ἐξακριβωθῆ.

Τὸ μαρρὸν πρὸς τὸ πράσινο μᾶς κάνει ἐγωϊστὲς καὶ κακεντρεχεῖς.

Κατὰ γενικὸ κανόνα:

Τὸ μπλὲ ἡρεμεῖ τοὺς λυμφατικοὺς καὶ τοὺς ξανα δίνει τὴν ἰσορροπία τους. Τὸ κόκκινο, ὅμως, χρησιμοποιούμενο μὲ προσοχή, θὰ τοὺς δώση ρώμη καὶ θάρρος.

Στοὺς ἀνθρώπους μὲ αἱματώδη ἰδιοσυγκρασία, τὸ κόκκινο χρῶμα τονώνει τὸν ἔμφυτο δυναμισμό τους, ἀλλὰ τὸ σκοῦρο πράσινο, ὅπως τῶν φύλλων τὸ καλοκαίρι, θὰ τοὺς προφυλάξη ἀπὸ τὶς ὑπερβολές.

Στοὺς ἀνθρώπους μὲ χολώδη ἰδιοσυγκρασία ταιριάζει περισσότερο τὸ χρυσάφι. Τὸ πορφυρὸ καὶ τὸ βιολεττὶ ἔχουν δυσάρεστη ἐπίδρασι σ' αὐτούς.

Οἱ ἄνθρωποι μὲ νευρικὴ ἰδιοσυγκρασία θὰ ἐξουδετερώσουν τὴ φυσικὴ μελαγχολία τους μὲ τὸ κόκκινο καὶ τὸ πορτοκαλλὶ σ' ὅ,τι λες τὶς ἀποχρώσεις. Τὸ λευκὸ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο δὲν ἁρμόζει σ' αὐτούς.

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δ)ρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 17 — 23 Ἰουνίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἀπρόβλεπτο ἔσοδο θὰ βελτιώση τὰ οἰκονομικά. Κάνετε πάντως μιὰ λογικὴ διαχείρισι τοῦ χρήματος καὶ ἀποφύγετε νὰ δημιουργήσετε χρέη, γιατὶ θὰ σᾶς βάλουν σὲ δύσκολη θέσι. ★ Ἐνδιαφέροντα νέα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.	★ Μάθετε νὰ συγχωρῆτε τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μπορῆτε, σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμή, ν' ἀξιώσετε νὰ σᾶς συγχωρήσουν καὶ ἕνα δικό σας παράπτωμα. ★ Κατανόησι ἐκ μέρους σας θὰ συμβάλη στὴν ἐδραίωσι μόνιμης εὐτυχίας.	★ Ἡ εὐξεῖα θὰ παραταθῆ, ἂν ἀποφύγετε τὶς πάσης φύσεως καταχρήσεις. ★ Φροντίσετε νὰ κοιμᾶστε νωρὶς τὸ βράδυ καὶ προφυλαχτῆτε, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸ κρυολόγημα, ποὺ σᾶς ἀπειλεῖ. ★ Κίνδυνος νὰ γλιστρήσετε.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Τώρα ποὺ ὡρισμένα σχέδια βρίσκονται πολὺ κοντὰ στὴν πραγματοποίησι, παρουσιάζονται ἀπρόβλεπτα ἐμπόδια. Δὲν πρέπει ν' ἀνακόψετε τὶς προσπάθειες, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάνε χαμένοι οἱ κόποι σας. ★ Ἔχετε θάρρος.	★ Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἄρης ἐπηρεάζουν συγχρόνως τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ κατὰ δυὸ διαφορετικοὺς τρόπους. Ἔχετε συμφέρον νὰ δείξετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο, στοργὴ καὶ κατανόησι. ★ Μὴ παρατείνετε ἀνόητα μιὰ ἀνωμαλία.	★ Προσοχὴ στὰ νεῦρα. Ἐπηρεάζονται δυσμενῶς ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ αὐτὸ σᾶς συνήθως. Φροντίστε νὰ ζῆτε μέσα σ' ἕνα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἤρεμο περιβάλλον. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Πρέπει νὰ φυλαχτῆτε, γιατὶ σᾶς στήνουν ἔντεχνη παγίδα. Μελετῆστε προσεκτικὰ τὶς προτάσεις ποὺ θὰ σᾶς κάνουν, πρὶν τὶς ἀποδεχθῆτε ἢ τὶς ἀπορρίψετε. ★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο καὶ κάθε σπατάλη.	★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος θὰ ἔχη δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Ἡ ζήλεια μπορεῖ νὰ καταστρέψη κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο μιὰ διασκέδασι, ποὺ θὰ εἶχε διαφορετικὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκβασι.	★ Οἱ προφυλάξεις, ὅσον ἀφορᾶ τὴν εὐαίσθητη καρδιά σας, πρέπει νὰ συνεχιστοῦν. ★ Ἕνα κρυολόγημα θὰ συνέβαινε ἰδιαίτερα τὸ λαιμό καὶ τὶς φωνητικὲς χορδές, ἀφήνοντάς σας προσωρινὰ ἄφωνο. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴ ἐγκαταλείπετε τὸν ἀγῶνα, ἐπειδὴ σᾶς παρουσιάστηκαν μερικὰ ἐμπόδια. Συνεχίστε καὶ δὲν θὰ δυσκολευτῆτε νὰ ἐπιτύχετε τὸ σκοπό σας. ★ Μὲ μικρὴ προσπάθεια θὰ ἐξασφαλίσετε σταθερότητα στὴν ἐργασία σας.	★ Σᾶς ὑποψιάζονται καὶ παρακολουθοῦν κάθε σας κίνησι. Προσέξετε, γιατὶ ἡ ἀνακάλυψι κάποιου μυστικοῦ δεσμοῦ θὰ σᾶς βάλη σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέσι. ★ Εὐχάριστα νέα ἀπὸ πρόσωπο ποὺ μένει προσωρινὰ μακρυά σας.	★ Οἱ μικροενοχλήσεις περνοῦν καὶ ἡ κατάστασι παρουσιάζει αἰσθητὴ βελτίωσι. Φροντίσετε νὰ συνεχίσετε τὶς προφυλάξεις, γιὰ ν' ἀπαλλάξετε τὴν ὑγεία σας ἀπὸ κάθε κίνδυνο. ★ Οἱ ἄνω τῶν 50 ἀπὸ κάθε κίνδυνο. ★ Οἱ ἄνω τῶν 50 νὰ παρακολουθοῦν τὴν πίεσί τους.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἐπαφὲς μὲ νέα πρόσωπα σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ εὑρύνετε τὸν ὁρίζοντα τῆς ἐργασίας σας. Ἐπωφεληθῆτε, γιὰ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴ ρουτίνα. ★ Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι εὐνοϊκή, γιὰ πάσης φύσεως συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις.	★ Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ὧρες, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέχαστες. ★ Μάθετε νὰ συγχωρῆτε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ μὴ ζητᾶτε μόνο νὰ συγχωρεθοῦν τὰ δικά σας. ★ Νέα ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Περίοδος ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ὑγεία. Τὰ ἄστρα σᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε εἴδους κίνδυνο. ★ Ἀποφύγοντας σπατάλες συνάμεων καὶ μειώσατε τὸ βάρος τους καὶ γ' ἀποφύγουν κάθε αὐστηρὴ διαίτα. Λίγη πρωϊνὴ γυμναστικὴ εἶναι ὁ καλύτερος καὶ πιὸ ὑγιεινὸς τρόπος, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καὶ διατήρησι μιᾶς κομψῆς σιλουέττας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Μὴ χάσετε εὐκαιρίας νὰ βάλετε σ' ἐφαρμογὴ σχέδια, ποὺ ἀπὸ καιρὸ κατασκευάζετε. Φροντίστε -μόνο νὰ μὴ τ' ἀποκαλύπτετε στὸν πρῶτο τυχόντα. ★ Κίνδυνος νὰ σᾶς προδώσουν.	★ Οἱ ἀνησυχίες σας εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητες, γιατὶ σᾶς ἀγαποῦν περισσότερο ἀπ' ὅσο νομίζετε. ★ Τὴν Παρασκευὴ 18, συνθῆκες εὐνοϊκὲς γιὰ νὰ κάνετε μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. ★ Ἀρχίζει μακρὰ περίοδος εὐτυχίας.	★ Οἱ γυναῖκες νὰ παρακολουθήσουν τὸ βάρος τους καὶ γ' ἀποφύγουν κάθε αὐστηρὴ διαίτα. Λίγη πρωϊνὴ γυμναστικὴ εἶναι ὁ καλύτερος καὶ πιὸ ὑγιεινὸς τρόπος, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καὶ διατήρησι μιᾶς κομψῆς σιλουέττας.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ τύχη δὲν εὐνοεῖ καθόλου τὸν ἐπαγγελματικό τομέα, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε τὶς ἀλλαγὲς καὶ κάθε εἴδους πρωτοβουλία. ★ Ἀναβάλετε γιὰ τὸν Ἰούλιο τὴν ὑπογραφὴ συμβολαίων καὶ τὴν λῆψι δριστικῶν ἀποφάσεων.	★ Πρότασι, ποὺ θὰ κάνετε τὶς ἡμέρες αὐτές, δὲν θὰ γίνη εὐμενῶς δεκτή. ★ Οἱ παντρεμένες γυναῖκες ἔχουν ὑποχρέωσι ν' αὐξήσουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὶς περιποιήσεις τοῦ συζύγου τους, τὸν ὁποῖο περιβάλλουν πειρασμοί.	★ Κίνδυνος ἀτυχήματος, ποὺ σχετίζεται μὲ τὴ θάλασσα. Φαίνεται γι' αὐτὸ πολὺ προσεκτικὸς κατὰ τὶς ἐπαφές σας μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο καὶ μὴ ἀπομακρυνθῆτε πολὺ ἀπὸ τὴν ξηρά. ★ Τὸ ἐπαφές σας τὸ διαμάντι φέρνει τύχη. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Παρουσιάζονται οἰκονομικὴς φύσεως ἔγνοιες ἢ ἀνωμαλίες. ★ Περιορίσετε στὸ ἐλάχιστο τὰ ἔξοδα καὶ μὴ ὑποχρεωθῆτε σὲ κανένα χαρτί, χωρὶς νὰ συμβουλευτῆτε δικηγόρο ἢ πρόσωπο μὲ πεῖρα, τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης σας.	★ Πρόσωπο καὶ ἰδιαίτερα γυναῖκα, ποὺ σᾶς δίνει κάποια συμβουλή, θέλει κατὰ βάθος νὰ σᾶς βλάψη. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ ν' ἀποκαλύπτετε τὰ μυστικά σας σὲ πρόσωπα, ποὺ δὲν σᾶς ἐμπνέουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.	★ Περιορίσετε στὸ ἐλάχιστον τὶς μετακινήσεις καὶ ἀποφύγετε τὰ ταξίδια, ἰδίως μὲ ἀεροπλάνο ἢ μὲ αὐτοκίνητο. ★ Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ ὑγεία δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο καὶ τὸ νευρικό σύστημα ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του.	★ Ἀνωμαλίες στὴν ὄραση, ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑπερκόπωσι ἢ σὲ ἐργασία κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό. ★ Παρουσιάζονται διάφορες φωτισμὸ, ποὺ θὰ φανοῦν ὑπερβολικὰ φιλαρέσκες. ★ Εὐχάριστο γράμμα.	★ Ἀνωμαλίες στὴν ὄραση, ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑπερκόπωσι ἢ σὲ ἐργασία κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό. ★ Παρουσιάζονται διάφορες μικροενοχλήσεις, ποὺ θὰ φανοῦν ὑπερβολικὰ φιλαρέσκες. ★ Εὐχάριστο γράμμα.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἂν ἡ καρδιὰ σας εἶναι ἐλεύθερη, θὰ κάνετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ συναντησι, ποὺ θὰ ἐπηρεάση αἰσθητὰ τὸ μέλλον. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς ἀποφύγουν νὰ φανοῦν ὑπερβολικὰ φιλαρέσκες. ★ Εὐχάριστο γράμμα.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς φροντίσουν νὰ μάθουν σὲ ποιὸ ζῴδιο ἀνήκει το πρόσωπο, σπου σᾶς βάλη σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέσι. ★ Εὐχάριστα νέα ἀπὸ πρόσωπο ποὺ μένει προσωρινὰ μακρυά σας.	★ Αἰσθητὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ρευματισμούς καὶ ἀρθρῖτικά. ★ Ὁ Ποσειδῶν ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν ὑγεία, ποὺ περκατά το δυνατόν, τὶς ὧρες ὕπνου.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὶς πάσης φύσεως ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. ★ Ἡ Τρίτη 22 θὰ εἶναι μιὰ μέρα γεμάτη νευρικότητα, ἰδιαίτερα κατὰ τὶς ἐπαφές σας μὲ πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα συνεργάζεστε ἐπαγγελματικά.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς φροντίσουν νὰ μάθουν σὲ ποιὸ ζῴδιο ἀνήκει το πρόσωπο, ποὺ ἀγαποῦν. Ὁ Λέων προσέχει τὴν ὑπερηφάνειά του, ἰδιαίτερα ὁ Ὑδροχόος ἀγαπᾶ τὴν μουσική καὶ ὁ Ταῦρος τὴν εἰλικρίνεια.	★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ πληγώση τὸν ἐγωϊσμό σας. Μὴ δώσετε στὸ περιστατικὸ αὐτὸ μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Ὅλα θὰ ἐξαστοῦν καὶ πολὺ σύντομα ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς ἀποδείξη πὼς σᾶς ἀγαπᾶ.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ τύχη δὲν σᾶς εὐνοεῖ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη. Ἀναπτύσσοντας δραστηριότητα καὶ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητές σας, θὰ ἐπιτύχετε λαμπρὰ ἀποτελέσματα. ★ Προσέξετε μιὰ παγίδα.	★ Θὰ σᾶς ἀποθαρρύνουν ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασία σας. Ἀποφύγετε νὰ ἀφήσετε ἐλεύθερο τὸ ἐπαναστατικό σας πνεῦμα. ★ Ἀποφύγετε κάθε κατάχρησι.	★ Ἂν παραταθοῦν ἡ ὑπερκόπωσι καὶ ἡ ὑπερέντασι θὰ προκαλέσουν μεγάλες ἀνωμαλίες στὸν ὀργανισμό. Μὴ ξεχνᾶτε, ἀφοῦ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας, ἐνδυναμωτικὸ φάρμακο ἢ βιταμίνες.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Οἱ συμβουλὲς φιλικοῦ προσώπου θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν ν' ἀποφύγετε κάποιο σφάλμα, ποὺ θὰ ἐπηρέαζε δυσμενῶς τὴν ἐργασία. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν εὐερέθιστο, εὐέξαπτο καὶ προκαλοῦν ἀνωμαλίες στὶς σχέσεις σας.	★ Παρουσιάζονται πολλοὶ πειρασμοὶ καὶ σοβαρὸ δίλημμα αἰσθηματικῆς φύσεως. ★ Ἡ Ἀφροδίτη σᾶς βοηθεῖ νὰ ἐξακριβώσετε ποιὸ πρόσωπο σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικὰ καὶ χωρὶς ὑστεροβουλία. ★ Εὐνοοῦνται οἱ φιλικὲς σχέσεις.	★ Ἂν παραταθοῦν ἡ ὑπερκόπωσι καὶ ἡ ὑπερέντασι θὰ προκαλέσουν μεγάλες ἀνωμαλίες στὸν ὀργανισμό. Μὴ ξεχνᾶτε, ἀφοῦ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας, ἐνδυναμωτικὸ φάρμακο ἢ βιταμίνες. ★ Ἀποφύγετε κάθε κατάχρησι.

CANDY

ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟΝ 5

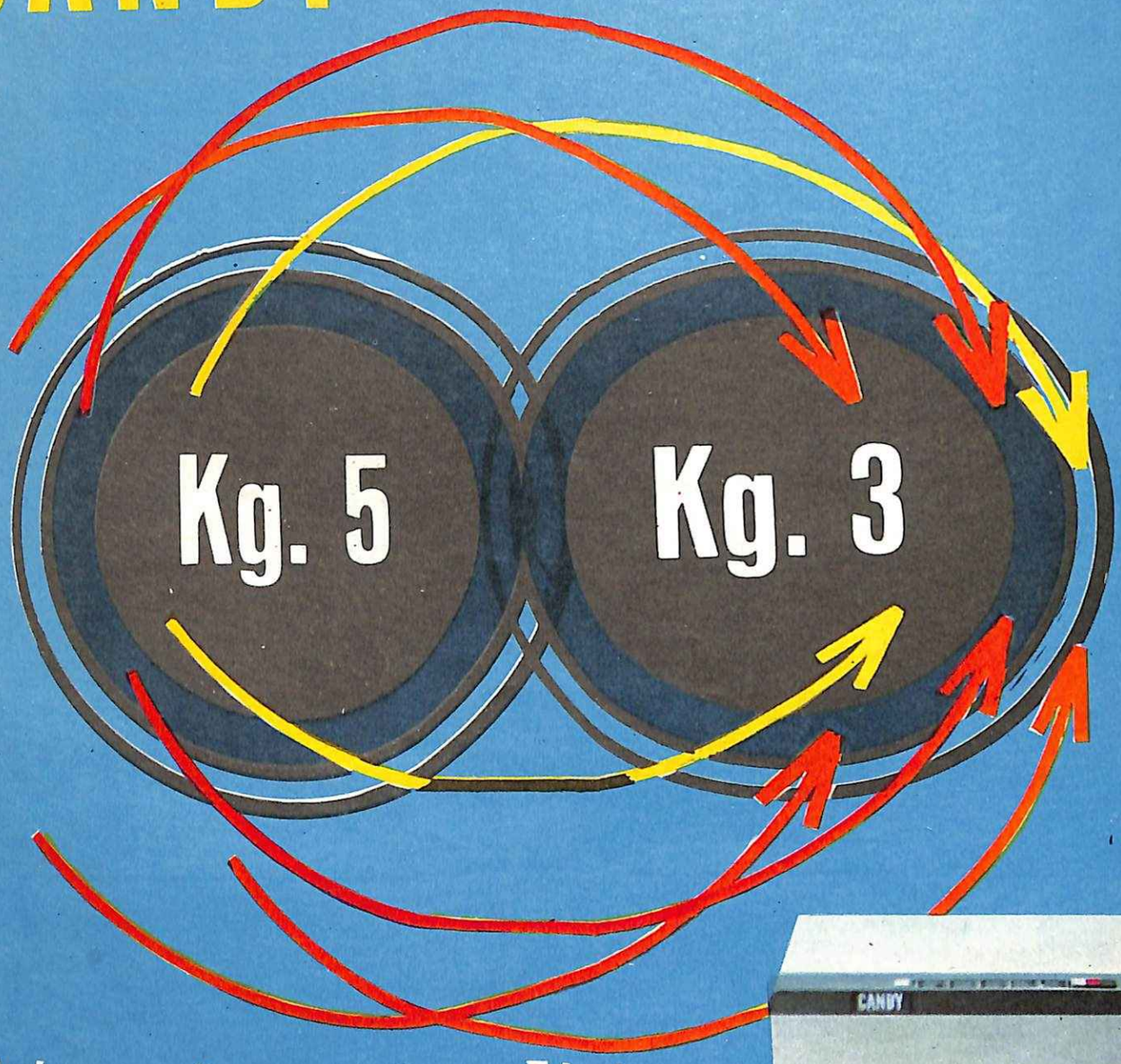

Παίρνετε ἕνα καὶ ἔχετε δύο!

- Μία ἐπανάστασις στὴν ἐφαρμογὴ τῆς τελειότητος τοῦ **CANDY** στὰ αὐτόματα πλυντήρια.
- Πατῶντας μόνον ἕνα κουμπὶ τὸ ὑπεραυτόματο **CANDY 5** μεγαλώνει ἢ μικραίνει ἀνάλογα μὲ τὶς οἰκογενειακές σας ἀνάγκες καὶ ἀπὸ πλυντήριο τῶν 5 κιλῶν, γίνεται ἕνα δεύτερο πλυντήριο τῶν 3 κιλῶν.
- Ἔτσι, μὲ τὸ ὑπεραυτόματο **CANDY 5**, πλένετε καὶ ροῦχα τριῶν κιλῶν, χωρὶς νὰ περιμένετε, ὅπως πρῶτα, νὰ γίνουν 5 κιλά.
- Αὐτὸ σᾶς προφυλάσσει ἀπὸ ἄσκοπη σπατάλη ρεύματος, νεροῦ, σαπουνιοῦ, χρόνου.

• Νὰ γιατὶ τὸ **CANDY** ἔρχεται πρῶτο στὴν κατανάλωση.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

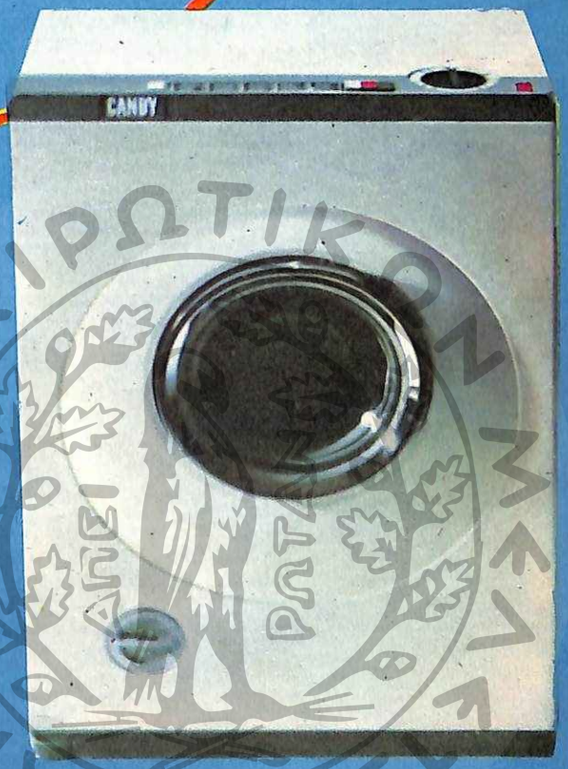

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

RADIO ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ: Α' • ΣΤΑΔΙΟΥ - ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ - Β' • ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ - Γ' • ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 • ΚΑΙ ΣΕ **50** ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ